

Giới thiệu Hoa Đô Thú Y

Truyện Hoa Đô Thú Y của tác giả Ngũ Chỉ.

Chu Hiểu Xuyên, một sinh viên mới tốt nghiệp chuyên ngành thú y.

Trong một đêm mưa gió vô tình cứu được một con chó bị sét đánh, toàn thân phỏng nặng. Sau đó Chu Hiểu Xuyên có được năng lực nói chuyện cùng động vật, vì thế cuộc sống yên bình của hắn bắt đầu bị đảo lộn.

Các loại năng lực tuyệt đỉnh của động vật đều xuất hiện trên người Chu Hiểu Xuyên, cảm kỳ thi họa, y thuật, đồ thuật, truy tung, phá án... Chỉ cần là bản lĩnh của động vật hắn đều lĩnh hội được. Thậm chí hắn có thể hạ bút thành văn, có năng lực đặc thù...

Ngư ty, nữ Bác sĩ thú y

Thanh xuân hoát bát sủng vật mỹ nữ dung sư, một tiểu thư nhà giàu ngoài lạnh trong nóng, một nữ cảnh sát ghét ác như thù, còn có một nữ đệ tử, cùng với chị em song sinh.... Đối mặt với các năng, Chu Hiểu Xuyên lựa chọn như thế nào?

"Kỳ thật, ta chỉ là một bác sĩ thú y!"

Mỗi khi nghe thấy Chu Hiểu Xuyên nói ra câu này, không biết bao nhiêu tình anh ở bao nhiêu ngành nghề muốn nhỏ nước bọt dìm chết hắn!

Bác sĩ thú y?

Con mẹ nó, từ khi nào bác sĩ thú y trở nên toàn tài như vậy? Thập bát ban võ nghệ, ban nào cũng tinh thông?

Người đó, người còn muốn cho người ta sống hay không hả?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Phát Cấn Làm Thay Đổi Mọi Thứ

Ngày của mùa hè luôn đến sớm hơn các mùa khác một đoạn thời gian. (DG:Đêm tháng năm chưa nằm đã sáng)

Bảy giờ bốn mươi lăm phút. Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Chu Hiểu Xuyên ngâm một bình sữa, vội vàng chạy từ căn phòng thuê đi ra, căn phòng đó khá nhỏ chỉ có mười mấy mét vuông. Hắn chạy một mạch từ trên lầu xuống dưới, trong khi chạy đi vẫn không quên chào hỏi vài người hàng xóm quen thuộc. Khi đã xuống tới tầng một, nhìn tới cuối hẻm lang, nơi ấy có một chiếc xe đạp cũ kỹ mua được từ chợ trời. Rồi khỏi khu Ngân Hạnh, nơi hắn sống đã lâu đến nỗi quen từng viên đá, cọng cỏ, hắn cỡi lên chiếc xe đạp cả tầng hướng đến phía nam chợ chim cá cảnh, nằm trong huyện Phương Đình.

Chu Tiểu Xuyên mới tốt nghiệp Đại học y, ngành lâm sàng thú y. Trước mắt đang làm việc trong phòng khám cho Thú cưng ở chợ thú cảnh, nằm trong huyện Phương Đình. Bởi vì hắn không có giấy chứng nhận là bác sĩ thú y trong tay nên chỉ có thể xem là trợ lý cho bác sĩ thú y mà thôi. May mắn là, chủ của phòng khám thú y này, cũng là vị sư tỷ học chung trường, cùng chung khoa với hắn trước đây cho nên về phần tiền lương cũng không bạc đãi hắn.

Chu Hiểu Xuyên cỡi xe đạp bộp chộp chuông reng reng liên tục, hai chân rí rít đạp xe. Khi hắn đến phòng khám ‘Ái sủng chi gia’ thì vừa đúng tám giờ. ‘Ái sủng chi gia’ quy định thời gian bắt đầu làm việc là tám giờ rưỡi, sở dĩ Chu Hiểu Xuyên đến trước nửa tiếng, chính là muốn xem tình hình hồi phục của Tiểu Hắc như thế nào.

Tiểu Hắc là một con chó, giống chó này có thể thấy ở bất cứ gia đình nào. Vào một giằng mưa bão vào ban đêm xảy ra cách đây một tuần, Chu Hiểu Xuyên đang đi về tiểu khu Ngân Hạnh thì phát hiện Tiểu Hắc trong một cái hẻm nhỏ. Toàn thân Tiểu Hắc lúc đó bị cháy đen, giống như vừa bị sét đánh trúng, nằm sát vào bên cạnh cái thùng rác giấy dựa kêo rên, có thể sẽ chết bất kỳ lúc nào cũng. Nhìn thấy tình cảnh bi thảm của Tiểu Hắc, Chu Hiểu Xuyên không chút do dự nhanh chóng bế nó lên, chạy như bay đến ‘Ái sủng chi gia’ tiến hành chữa trị, sau đó bôi thuốc mỡ trị phỏng (bỏng) lên người nó. Từ hôm đó cho đến nay, Chu Hiểu Xuyên ngày nào cũng cẩn thận chăm sóc cho Tiểu Hắc. Chỉ tiếc là nhiều ngày qua đi, nhưng vết thương của Tiểu Hắc vẫn không có biến chuyển tốt đẹp.

Đem xe đạp dựng ở hàng cây bên đường, Chu Hiểu Xuyên lấy chìa khóa mở chiếc cửa cuốn của ‘Ái sủng chi gia’ ra. Sau khi Chu Hiểu Xuyên tới nơi này làm việc, vị sư tỉ kia đã giao cho hắn một cái chìa khóa. Vì vị sư tỷ kia có một tật xấu là thích ngủ nướng (DG:mỹ nữ ngủ ngày, chặc)(Biên: tại ban đêm vận động nhiều thôi), thường xuyên mở cửa muộn vì ham ngủ. Cho nên đem cái chìa khóa cùng với trọng trách mở cửa sớm mà đùn đẩy cho Chu Hiểu Xuyên, làm như vậy giúp nàng có thể ngủ thêm được một lúc nữa.

Diện tích mặt tiền của ‘Ái sủng chi gia’(DG: Từ đây về sau dịch là 'Phòng khám thú cưng' nhé) không lớn, chỉ khoảng mấy chục đến một trăm mét vuông. Nhân viên làm việc ngoại trừ Chu Hiểu Xuyên cùng vị sư tỷ thích ngủ nướng ra thì còn một người họ Hoàng nữa mà thôi. Kéo cái cửa cuốn phía trước lên, Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng bước vào phòng trị liệu. Nơi này cũng không tính là lớn, nẩy bức tường bằng kính ngăn cách thành tám gian phòng

nhỏ độc lập với nhau. Trong từng gian phòng đều có hệ thống thoát khí và tiêu độc, đề phòng cho thú cưng đang điều trị hoặc phẫu thuật sẽ lây bệnh cho lẫn nhau. Trong gian phòng trị liệu cuối cùng, bên trong có một con chó bị thương, toàn thân bôi thuốc mỡ, nó chính là Tiểu Hắc, nó đang vô lực nằm trên tấm bảng bằng kim loại. Nghe thấy tiếng động, nó ngẩng đầu, mắt nhìn vào Chu Hiểu Xuyên.

- Thế nào Tiểu Hắc, đêm qua ngủ có ngon không?

Mặc dù biết Tiểu Hắc nghe không hiểu mình đang nói cái gì, nhưng Chu Hiểu Xuyên vẫn mỉm cười nhìn nó mà nói chuyện:

- Để tao xem thương thế của mày hồi phục thế nào rồi.

Gỡ đám thuốc mỡ trị phỏng đã khô cứng, Chu Hiểu Xuyên nhũu mày, lông mày như muốn dính lại với nhau:

- Tại sao lại như vậy? Trải qua một tuần trị liệu, vết thương không những không đỡ mà lại còn muốn tệ thêm là thế nào?

Đau đầu suy nghĩ một lúc cũng không thể giải thích được. Chu Hiểu Xuyên lắc đầu nói:

- Tình hình trước mắt cứ thế này đi, nếu hai ngày nữa mà mày không khỏi thì tao xin nghỉ hai ngày, mang mày đến bệnh viện thú y lớn hơn xem sao.

Nói xong, hần xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, bắt đầu chuẩn bị đầy đủ thuốc mỡ cho Tiểu Hắc. Bởi vì bận rộn nên Chu Hiểu Xuyên không biết, Tiểu Hắc đang nhìn chằm chằm hần. Trong đôi mắt màu đen của Tiểu Hắc lộ ra vẻ cảm động, khó hiểu, do dự cùng đấu tranh. (@Mr.Ken: Nhiều cảm xúc kinh)(Biên: đừng có thành thủ yếu người là được @@) So về độ phong phú của tình cảm biểu lộ ra trong ánh mắt của nó với con người thì cũng không khác biệt là bao nhiêu, thậm chí có thể nhiều hơn. Một con chó lại có thể biểu lộ nhiều cảm nghĩ qua ánh mắt vậy sao? Liệu nó có phải là một con chó bình thường không? Ngay khi Chu Hiểu Xuyên pha thuốc mỡ trị bỏng xong, chuẩn bị bôi thuốc cho nó, ánh mắt của Tiểu Hắc trở nên kiên định. Hiên nhiên, sau khi trải qua đấu tranh kịch liệt trong nội tâm, nó đã ra quyết định.

- Tiểu Hắc, bắt đầu bôi thuốc cho mày nhé.

Vừa cười vừa nói, Chu Hiểu Xuyên bước vào trong phòng bệnh của Tiểu Hắc, đưa tay chuẩn bị bôi thuốc cho nó. Nhưng không ngờ, một biến cố mà Chu Hiểu Xuyên không bao giờ tưởng tượng ra lại phát sinh trước mắt hần. Tiểu Hắc đang vô lực nằm trên bàn trị liệu đột nhiên đứng lên, lấy tốc độ nhanh như sét đánh, há mồm cắn lên cánh tay phải Chu Hiểu Xuyên. (Biên: phim người nhện cũng có cảnh nhện cắn người vậy nếu chó cắn người thì...) Một cảm giác đau đớn trước giờ chưa từng có truyền đến từ cánh tay phải, Chu Hiểu Xuyên nhìn thấy máu tươi phun ra như vòi hoa sen từ tay phải của mình, trong chốc lát đã chảy thành một vũng máu lớn.

- Tại sao... cắn tao?

Chu Hiểu Xuyên thì thầm nói ra một câu như vậy, sau đó đột nhiên trước mắt tối sầm, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ, thân đã hình lệch qua một bên, ngã xuống hôn mê bất tỉnh. Mà lúc này, Tiểu Hắc vốn là con chó không chút sức sống bấy giờ đã đứng thẳng lên, sự uể oải đã bị quét sạch, thay vào đó là một khí thế uy chấn thiên hạ, hiên ngang lẫm liệt. Cổ khí thế này tuy con người không thể cảm giác được, nhưng chim, cá, bò sát,... tất cả mọi loài động vật đều cảm thấy, tất cả bọn chúng không còn sợ hãi, lâm vào cảm xúc hoảng sợ cực điểm.

Chim chóc bắt đầu kêu lên ríu rít, bay loạn cả lên ở trong lồng. Mèo, chó, chuột cũng không cam chịu yếu thế, cũng nhảy loạn lên ở trong lồng, giống như so đầu xem âm thanh của phe nào lớn hơn. Những tiếng kêu gào hỗn loạn đó mang theo hương vị đầy sợ hãi và thể lương. Còn bên trong những lồng bằng kính, đám cá cảnh cùng các loài ở dưới nước và lũ bò sát thì cứ dùng đầu húc vào tù kính. Chúng không quan tâm đầu mình cứng hay là thủy tinh cứng, chỉ muốn đem cái lồng kính này đập vỡ, nhanh chóng chạy trốn. Buổi sáng trong lành, yên ả trong nháy mắt đã bị một loạt tiếng động lớn nhỏ làm ồn ào. Đối với biến hóa này, mọi người ở trong chợ chim thú cảnh đều hoảng loạn, tay chân luống cuống. Bọn họ cố hết sức làm cho lũ thú cưng đang phát điên tỉnh táo trở lại nhưng mọi biện pháp đều trở nên vô nghĩa, nếu có hiệu quả thì cũng là hiệu quả rất nhỏ.

Đứng ở trên bàn trị liệu, Tiểu Hắc bỏ ngoài tai mọi tiếng động ồn ào đang diễn ra chỉ nhìn Chu Hiểu Xuyên đang hôn mê bất tỉnh nằm dưới đất. Trong tiếng hít thở từ lỗ mũi hần truyền ra, mơ hồ có cảm giác sấm chớp đang nổ đùng đùng. Sau chừng nửa phút, Tiểu Hắc há rộng miệng, nhả ra một một tiểu quang cầu phát ra ánh sáng rực rỡ. Quả cầu nhỏ lập tức bay đến bên người Chu Hiểu Xuyên, bay vòng quanh hần chín vòng, sau đó hóa thành một đạo kim quang, chui vào trong miệng của hần. Qua một lát ánh sáng kim quang chợt hiện, từ trên đỉnh đầu Chu Hiểu Xuyên nở ra một đóa hoa sen thánh khiết với chín cánh hoa màu vàng(Ken: Chín nữa :)), đóa hoa sen chín cánh chậm rãi đi động dọc thân thể của Chu Hiểu Xuyên.

Lại qua nửa phút nữa, hóa hoa sen vàng này biến mất tại đầu ngón chân Chu Hiểu Xuyên. Ngay khi đóa hoa sen chín cánh biến mất, vết thương trên cánh tay phải của Chu Hiểu Xuyên cũng bắt đầu khép lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã lành lại, ngay cả sẹo cũng không có. Mà vũng máu chảy ra từ cánh tay của Chu Hiểu Xuyên cũng bốc hơi thành hơi nước màu đỏ, bị quạt thông gió hút lấy, đem thổi ra ngoài.

Tiểu Hắc xuất ra quả cầu màu vàng, dường như đã tiêu hao hết toàn bộ sinh mệnh, nó lại vô lực nằm tựa đầu vào trên tấm bảng điều trị. Hô hấp của nó cũng yếu dần đi. Khi biết rằng tử kỳ của mình đã đến (sắp chết), Tiểu Hắc hoàn toàn không sợ hãi, ngược lại trên mặt còn thoáng hiện lên nụ cười thần nhiên. Hai mắt nó nhìn chằm chằm vào Chu Hiểu Xuyên đang nằm trên mặt đất, trong mắt lộ ra tia cảm kích và giải thoát. Nhưng ngay khi Tiểu Hắc cạn kiệt sức lực chờ chết, đóa hoa sen chín cánh màu vàng lại một lần nữa xuất hiện trên người Chu Hiểu Xuyên. Ánh mắt âm trầm, vô thần của Tiểu Hắc liền bỗng mở to, trong đó lộ rõ vẻ sững sốt, kinh ngạc. Đóa hoa sen đó bay lên, nhanh như chớp nhập vào trong cơ thể Tiểu Hắc. Nhất thời, Tiểu Hắc cảm nhận được một cỗ sinh mệnh lực cường đại bao vây lấy toàn bộ thân thể, cảm giác thoải mái khó có thể diễn tả. Vết thương không thể chữa trị trên người tự nhiên nhanh chuyển biến khác thường, nó đang lành với tốc độ chóng mặt. Cảm giác mỗi một mảnh liệt dâng lên trong cơ thể Tiểu Hắc, rốt cục nó cũng chống đỡ không được, ngã xuống bàn trị liệu.

Chương 2: Gọi Trầm Là Nữ Vương Bệ Hạ

Lúc Chu Hiểu Xuyên khôi phục ý thức là lúc bên tai hắn vang lên một giọng nữ đang không ngừng gọi tên hắn. Mở to mắt ra, Chu Hiểu Xuyên thấy một cô gái mang vẻ mặt lo lắng đang ngồi xổm trước hắn, dùng ngón tay xoa xoa hai huyệt thái dương cho hắn.

Thiếu nữ này đại khái mới hai mươi tuổi, bộ dáng trẻ trung xinh đẹp. Nàng vận cho mình một chiếc áo thể thao màu trắng đi kèm với một chiếc váy bò màu lam, chiếc váy mặc vừa vặn bó sát lấy cặp mông nảy nở và để lộ ra cặp giò trắng nõn thon dài, còn dưới chân nàng đi một đôi giày thể thao màu vàng, kết hợp với bộ áo váy kia thật khiến nàng bùng bùng sức sống. Cô gái này chính là người họ Hoàng còn lại của Phòng khám thú cưng, nàng tên Hoàng Hiểu Uyên. Nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên mở mắt, Hoàng Hiểu Uyên không tự chủ được khẽ thở phào một hơi, nhưng vẻ khẩn trương trên mặt cũng không giảm đi chút nào, nhanh chóng hỏi thăm:

- Chu ca, anh cảm thấy có chỗ nào không được thỏa mái không? Hay là anh bị cảm nắng?

Theo góc độ mà Chu Hiểu Xuyên đang nhìn, hắn vừa vặn có thể thấy cảnh xuân lòng lộng trong chiếc váy bò của Hoàng Hiểu Uyên. Chứng kiến cảnh sắc muôn màu này khiến Chu Hiểu Xuyên thất thần, tim cũng nổi trống liên hồi, hô hấp dồn dập. Không nhận thấy mình đã bị lộ hàng, Hoàng Hiểu Uyên, vội vàng đưa tay lên trán hắn sờ một cái, thần sắc lo lắng hồ lên:

- Ai nha, Chu ca, sao mặt anh lại đỏ vậy? Trên trán cũng nóng đến phỏng cả tay, chẳng nhẽ anh bị cảm nắng thật sao?

Chu Hiểu Xuyên nghe thế có chút xấu hổ, nhanh chóng thu hồi ánh mắt tầm tía của mình lại, về mặt mờ mịt hỏi:

- Anh bị vừa bị làm sao vậy?

Hoàng Hiểu Uyên trả lời:

- Em vào đã thấy anh nằm bất tỉnh nhân sự ở trong phòng trị liệu, hơi thở lại yếu ớt làm em sợ muốn chết.

Chu Hiểu Xuyên đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra khiến mình hôn mê lúc trước, thần sắc đại biến nói:

- A! Anh nhớ rồi, vừa rồi Tiểu Hắc đột nhiên cắn anh một phát, rồi sau đó anh tự nhiên bất tỉnh nhân sự...

- Tiểu Hắc cắn anh? Cắn ở chỗ nào? Có nặng lắm hay không?

- Cắn lấy lên cánh tay phải của anh...Oái...

Chu Hiểu Xuyên giờ cánh tay phải lên, nhưng trên cánh tay không hề có một vết đỏ nào chứ đừng nói đến vết thương.

- Sao lại như vậy chứ? Anh nhớ rõ ràng là Tiểu Hắc cắn thẳng vào tay phải của anh mà?

Mang theo sự ngạc nhiên tràn đầy trong lòng, Chu Hiểu Xuyên vội vàng bò dậy khỏi mặt đất, xoay người nhìn Tiểu Hắc trên bàn kim loại, thấy tuy rằng thân thể nó thực vẫn suy yếu nhưng tinh thần lại khá tốt. Nó đang mở to đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào hắn.

- Trời! toàn bộ thương thế của Tiểu Hắc đều lành cả rồi sao?

Chu Hiểu Xuyên kinh ngạc hô lên. Hoàng Hiểu Uyên cũng đưa mắt nhìn, vui sướng nói:

- Vết bóng của Tiểu Hắc cũng đã lành rồi. Chu ca, xem ra mấy ngày anh vất vả chữa trị không có uổng phí rồi.

- O! Có chút không đúng nha...

Chu Hiểu Xuyên không thể nào vui vẻ nổi, nhủ mảy nói thầm:

- Mình nhớ rõ ràng rằng sáng này lúc đến Phòng khám thú cưng thì vết phỏng trên người Tiểu Hắc vẫn cực kỳ nghiêm trọng, không hề có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Vậy sao hiện tại lại lành hết như vậy? Còn nữa, mình vẫn nhớ rõ ràng nó có cắn mình một phát lên tay phải, máu còn trào xuống cơ mà, sao bây giờ cũng chả thấy đâu? Chuyện...Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Nhìn bộ dáng của Chu Hiểu Xuyên thì Hoàng Hiểu Uyên vừa mới thả lỏng tâm tình lại chợt căng thẳng nói:

- Theo em thấy, Chu ca chắc chắn phần nữa là do thời tiết oi bức quá mà sinh ra ảo giác rồi té xỉu...

Nói xong, nàng xoay người đi lấy một ly nước ấm, bỏ thêm chút muối, chút đường vào trong đó, thuận tay lấy luôn một viên thuốc xỉu từ trong túi ra thả vào cốc nước rồi đưa cho Chu Hiểu Xuyên:

- Chu ca, uống thuốc đi.

Chu Hiểu Xuyên cũng cảm thấy mình hình như không được khỏe, nên không cự tuyệt ý tốt của đối phương. Hắn nhẹ nhàng nhận thuốc rồi một hơi uống cạn sạch. Ngồi xuống ghế băng, hắn nhíu mày nghĩ lại những chuyện đã phát sinh sáng nay.

- Chẳng nhẽ...quả thực mình bị cảm nắng nên sinh ảo giác ư?

Quay đầu lại nhìn Tiểu Hắc trong phòng bệnh, Chu Tiểu Xuyên cau mày thầm nói. Có lẽ bởi vì thời tiết oi bức nên dễ khiến người ta buồn ngủ, hoặc có lẽ là thân thể quá sức mệt mỏi mà chỉ một lúc sau Chu Hiểu Xuyên đã chìm vào giấc ngủ trên chiếc ghế băng.

Khi Chu Tiểu Văn mở mắt ra lần nữa, cung đã sắp đến mười giờ rồi. Lúc này trong Phòng khám thú cưng, ngoại trừ Hoàng Hiểu Uyển ở ngoài ra, còn một nữ nhân xinh đẹp khác nhưng khí chất lại bất đồng. Nữ nhân này mặc một chiếc áo blouse trắng gọn gàng sạch sẽ, đeo một chiếc kính viền đen đầy trí thức. Tuy nàng còn đôi chút buồn ngủ nhưng lại không thấy vẻ uể oải, ngược lại nó lại tăng thêm vẻ mỹ cảm cho nàng, khiến toàn thân nàng toát lên một sắc thái đủ sức làm bao nhiêu gã đàn ông muốn đi tù. Đôi mắt nàng đen láy mang nét đặc trưng của những cô gái phương Đông. Nàng đang vươn vai một cái, hip đôi mắt lại nhắm tới lắm rồi. Nữ nhân này chính là sư tỷ của Chu Hiểu Xuyên, tên nàng là Lý Vũ Hàm. Trong lòng nàng có một con mèo lông ngắn, nó là thú cưng của nàng tên Sa Tử. Đứng nhìn bộ dáng uể oải của Sa Tử toát lên vẻ dễ thương mà nghĩ nó hiền. Trên thực tế, nó là một tiểu bá vương, là một đại tỷ đầu đàn trong chợ chim cá cảnh đó. To lớn như con gấu hay nhỏ bé như con chuột, cá vàng... tất tần tật đều bị nó khi dễ qua, ở trước mặt nó thì những con thú đó chỉ đánh cú đầu xưng nữ hoàng.

Ngay lúc Chu Hiểu Xuyên tỉnh lại, Lý Vũ Hàm bắt đầu bắt đầu bóc một que kem ra mút. Trong ngày hè nóng bức, mút một que kem là chuyện quá đổi bình thường. Bất quá, hình ảnh một mỹ nữ đang mút mút que kem dễ khiến người ta mơ tưởng đến những hình ảnh khác. Nhìn chiếc lưỡi gợi cảm đáng yêu của Lý Vũ Hàm đang liếm qua liếm lại trên que kem rồi lại đút vào miệng mút chùn chụt, trong đầu Chu Hiểu Xuyên liền tràn ngập những động tác mà ta thường được xem trong các bộ phim tình cảm lãng mạn của Nhật Bản. Tiểu đệ đệ của hắn cũng bắt đầu ngóc đầu hưởng ứng với anh trai nó, mỗi tội thẳng anh nó xấu tính khép chân, khom lưng ngăn cản không cho nó ngóc đầu hưởng xái cùng. (Dg: xấu tính thế là cùng :))

Đối việc Chu Hiểu Xuyên bị té xỉu, Lý Vũ Hàm đã sớm biết được từ miệng của Hoàng Hiểu Uyển. Lúc này, thấy hắn đã tỉnh lại, vội vàng rút que kem trong miệng ra, thân thiết hỏi thăm:

- Thế nào, Hiểu Xuyên, cảm thấy thân thể đỡ hơn chưa? Muốn nghỉ một hay ngày cho khỏe không?

Chu Hiểu Xuyên cảm thấy mình đã khỏe lên rất nhiều, liền lắc đầu từ chối khéo ý tốt của Lý Vũ Hàm:

- Cảm ơn chị đã quan tâm, bắt qua hiện tại em không có việc gì nữa rồi. Hơn nữa hai ngày này là cuối tuần, phòng khám sẽ rất đông, chỉ dựa vào chị và Hiểu Uyển thì quá thực rất cực. Cho nên chuyện nghỉ phép hay là thôi đi.

Lý Vũ Hàm hoài nghi hỏi lại:

- Em xác định không sao chứ? Nhưng chị thấy tư thế ngồi của em hình như có chút khó chịu thì phải?

- Ách...

Chu Hiểu Xuyên vội vàng ngồi thẳng dậy, vát chân lên. Hắn thật không biết trả lời câu hỏi này thế nào. May mắn là Sa Tử đã nhảy ra khỏi lòng Lý Vũ Hàm, nhẹ nhàng bước tới trước người Chu Hiểu Uyển. Hắn thấy thế vội vàng ngồi xồm xuống, vuốt nhẹ vào cổ Sa Tử để che đi việc xấu hổ đó của mình, đồng thời lái sang chuyện khác:

- Tiểu Sa Tử, đã lâu không gặp mày ở phòng khám rồi. Thế nào, gần đây mày có ngoan không?

Nhưng Chu Hiểu Xuyên ngàn vạn lần không ngờ được đột nhiên Sa Tử ngẩng đầu lên trừng mắt, há miệng nói với hắn một câu:

- Nhân loại, không được gọi trẫm là Tiểu Sa Tử, phải gọi trẫm là Sa Tử nữ vương bệ hạ!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Màu Trắng Viền Đen Là...quần Lót

Chu Hiểu Xuyên đầu tiên sững sốt, sau đó giật mình nhảy bắn ra sau. Cũng vì hắn vốn đang ngồi trên ghế băng nên lúc nhảy ra đằng sau, lập tức bị mất trọng tâm, nghiêng người ngã xuống đất. Chẳng quan tâm đến đau đớn, lúc này hắn chỉ thất thanh kêu lên:

- Aaaaaaaa.....!

Chu Hiểu Xuyên hét lớn làm hai người Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển nhảy dựng lên. Họ tưởng hắn lại phát bệnh rồi, nhanh chóng chạy tới dìu hắn lên hỏi dồn dập:

- Hiểu Xuyên (Chu ca) không sao chứ? Có phải trong người vẫn chưa khỏe không? Hay là lại muốn xiêu lần nữa?

Chu Hiểu Xuyên lúc này cũng bình tĩnh hơn, ngồi bệt xuống đất chỉ tay vào Sa Tử, run run nói:

- Nó...Nó vừa mới nói tiếng người! Hai người không nghe thấy gì sao?

Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển đưa mắt nhìn nhau:

- Nói tiếng người? Ài? Sa Tử sao?

- Làm sao có thể chứ, nó chỉ là một con mèo thôi mà!

Chu Hiểu Xuyên kinh ngạc nhìn hai người:

- Hai người...hai người chẳng hề không nghe thấy gì sao? Lúc nãy rõ ràng nó vừa nói mà! Nó bảo phải gọi nó là Sa Cát nữ vương bệ hạ.

Hai nữ nhân liếc mắt nhìn nhau, thần sắc lo lắng lại càng tăng thêm, đồng thanh nói:

- Chẳng lẽ Hiểu Xuyên (Chu ca) bị cảm nắng mà sinh ra ảo giác sao? Có muốn sang phòng khám bệnh cạnh khám một chút không?

- Bị cảm nắng mà cũng sinh ra ảo giác sao? Ách! Có lẽ là như vậy...

Chu Hiểu Xuyên có chút do dự, nhìn phản ứng của hai người thì có lẽ họ không nghe thấy Sa Tử nói gì. Vậy xem ra chắc do mình bị cảm nắng sinh ra ảo giác thật. Nhưng đúng lúc đó, Sa Tử mang vè mặt dây tò mò chạy đến gần hắn, ngẩng đầu nhìn Chu Hiểu Xuyên, nói:

- Ai ya! Trẫm không nghe nhầm chứ? Tên nhân loại này lại có thể hiểu được thú ngữ sao?

Chu Hiểu Xuyên lại hoảng sợ, vội vàng chỉ vào nó nói:

- Nó lại nói chuyện kia, hai người không nghe thấy gì sao? Không nghe thấy gì sao?

Hai người Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển lại quay đầu nhìn nhau lần nữa.

- Hiểu Uyển, em ở lại trông phòng khám, chị đưa Hiểu Xuyên sang phòng khám bên kia xem thế nào.

Nói xong, Lý Vũ Hàm không cho Chu Hiểu Xuyên có cơ hội kháng nghị, đã mạnh mẽ lôi hắn dậy, kéo sang phòng khám bên cạnh. Sa Tử cũng gắt gao bám theo phía sau bọn họ, kêu meo meo không ngừng. Bất quá, tiếng kêu meo meo đó lọt vào tai Chu Hiểu Xuyên lại biến thành ngôn ngữ loài người:

- Nhân loại, trả lời trẫm, sao ngươi có thể hiểu được thú ngữ hả? Trả lời trẫm mau...

"Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc... đã có chuyện gì xảy ra không?" Chu Hiểu Xuyên thầm hét lên trong lòng. Một lát sau, hắn ngồi trong phòng khám kê bên, trên chiếc ghế truyền dịch, vẻ mặt như đã bị tẩu hỏa nhập ma. Bởi vì trừ lúc hắn vào phòng truyền dịch có mỗi con chim diễm lệ ra, thì hiện tại cứ trước hắn có không dưới mười con chó, mèo các loại. Nhưng vô luận có là chó mèo hay chim đều mở to mắt ra nhìn hắn khiến cho hắn cảm giác như mình là một loài động vật đặc biệt được ghi trong sách đỏ và đang được bảo vệ trong vườn thú trước bao nhiêu ánh mắt tò mò của du khách thập phương. Chẳng qua du khách lại là một đám cho mèo các loại thật khiến hắn không chịu nổi... Mọi người ở bên ngoài nhìn thấy mấy con vật này ngẫu nhiên phát ra một vài tiếng kêu mà thôi, còn Chu Hiểu Xuyên nghe lại thành những tiếng nói của con người mà bọn chúng lại còn không ngừng tiến hành ném bom ngôn ngữ với hắn. Bọn nó đều được Sa Tử triệu tập đến với mục đích hỏi cung, chúng lại nhai liên tục vào tay hắn một vấn đề:

- Làm sao một nhân loại như ngươi lại có thể hiểu được thú ngữ chứ?

- Ta cũng muốn biết tại sao ta hiểu được thú ngữ lắm...

Chu Hiểu Xuyên cau mày, than thở nói:

- Từ nhỏ đến lớn, tiếng Anh ta học còn chưa đủ qua tiêu chuẩn, sao ta biết đột nhiên lại hiểu được một ngôn ngữ đặc thù như vậy chứ! Nghe nhầm... Đúng vậy, tất cả chuyện này đều là nghe nhầm, là do bị cảm nắng mà sinh ra thôi!

- Anh than thở cái gì đó?

Một cô gái tầm mười mấy tuổi mặc bộ scrubs(1) màu hồng, bộ đáng đáng yêu hoạt bát, tay cầm một lọ nước muối, nhanh nhẹn thay cho Chu Hiểu Xuyên, sau đó lại tò mò hỏi:

- Không nghĩ anh được nhiều động vật quý như vậy, đến khi sinh bệnh phải truyền nước thì chúng nó lại chủ động đến thăm sức khỏe kìa. Ày! Em hỏi rồi cuộc anh làm thế nào mà có thể xây dựng cảm tình được với chúng nó vậy?

Chu Hiểu Xuyên căn bản không có nghe tiểu y tá đang nói gì bởi lúc này có một con chó quý màu trắng đột nhiên liếc mắt xuống dưới váy nàng y tá một chút, nói lên một câu thú ngữ:

- Màu trắng viền đen.

- Màu trắng viền đen?

Chu Hiểu Xuyên không khỏi sửng sốt, nó đang nói quái gì vậy? Mặc dù Chu Hiểu Xuyên nói hơi nhỏ nhưng tiểu y tá kia vẫn nghe rõ rành mạch, nhất thời trên hai má đáng yêu của nàng đỏ bừng lên đầy vẻ xấu hổ.

- Sắc lang!

Tiểu y tá chửi một câu, bộ ngực cứ phập phồng thật khiến người ta mê mẩn. Có lẽ cảm thấy nắng một câu chưa đủ, nàng giương tay lên tát cho Chu Hiểu Xuyên một phát lúc này mới, trề môi ra xoay người tức giận bỏ đi. Đột nhiên được tặng một cái tát miễn phí thì cho dù Chu Hiểu Xuyên có chút bần loạn cũng hiểu được cái màu trắng viền đen kia là cái gì. Vừa bị mắng là sắc lang không biết xấu hổ, vừa được ăn tát khiến Chu Hiểu Xuyên xác nhận là mình không có bị ảo giác nghe nhầm. Dù sao thì tiểu y tá cũng ra tay hết sức tát cho hắn một phát đồ cả mặt lên cơ mà. Đám chó mèo vây quanh hắn thấy hắn gặp họa thì cười nghiêng ngả. Chẳng qua tiếng cười thì chỉ có Chu Hiểu Xuyên nghe hiểu, còn người khác thì chỉ nghe thấy tiếng chó mèo kêu meo meo gâu gâu như cả đầu. Chu Hiểu vẫn không hiểu tại sao mình có thể hiểu được thú ngữ, hơn nữa không chỉ có hắn nghe thú ngữ thành tiếng người mà khi hắn nói, thú vật nghe lại thành thú ngữ. Trong chuyện này ắt hẳn có vấn đề. Bỗng nhiên trong đầu hắn lại hiện ra hình ảnh của Tiểu Hắc.

- Chẳng nhẽ là nó cho mình năng lực này?

Hồi tưởng lại những ký ức vào sáng nay, Chu Hiểu Xuyên càng cảm thấy có quan hệ với Tiểu Hắc. Trải qua một phen khiếp sợ, Chu Hiểu Xuyên bắt đầu tiếp nhận nỗi bất hạnh này, tự mình trao đổi với chim chóc, chó mèo.

"Mình dẫu sao cũng hiểu được một ngôn ngữ đặc thù mà không khoe ra một chút thì quả thực quá lãng phí sao? Còn về phần tại sao mình lại có năng lực này, chờ lúc về đến nhà, chỉ cần hỏi Tiểu Hắc không phải sẽ biết sao? Đẳng nào mình cũng có thể nói chuyện với chúng mà." Sau một phen trao đổi với đám thú mèo Chu Hiểu Xuyên trầm nghĩ. Cũng từ miệng chúng nó mà hắn biết được các loại động vật này đều dùng một loại ngôn ngữ phổ thông chuyên dụng. Nó không giống như tiếng kêu bình thường mà ta hay nghe thấy, mà đó là một đoạn âm thanh giống như sóng siêu âm hoặc loại âm thanh thấp dưới mức ta nghe thấy. Kỳ thật, hàng triệu năm trước, con người có thể hiểu được tiếng muôn thú, nhưng dần dần xã hội con người phát triển vượt bậc cũng đã dần dần quên đi thú ngữ. Nghĩ đến đây, Chu Hiểu Xuyên lại có chút nghi hoặc, chẳng nhẽ là do mình đã bị biến đổi gen? Nhưng nếu gen ngôn ngữ bị biến đổi thì chỉ có mình hiểu được chúng nó nói thôi chứ, tại sao chúng cũng có thể tự hiểu được tiếng mình nói?

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chu Hiểu Xuyên thờ dãi nói, hắn đưa tay xoa xoa nhẹ hai huyệt ở thái dương, càng nghĩ càng thấy đau đầu. Ngoại trừ những chuyện hắn cần biết từ đám chim chóc, chó mèo kia, hắn cũng biết được một số sự việc khác trong chợ chim cá cảnh này mà người khác không biết được. Ví dụ như: Có một ông chủ của cửa hàng Thủy Tộc nào đó đang thăm mếm một tiểu muội ở cửa hàng đối diện, hay như một ông chủ cửa hàng bán bò sát nào đó không thích làm đàn ông chỉ khoái làm đàn bà. ...Nói thật càng nghe Chu Hiểu Xuyên càng thấy đám chim chó mèo này buồn chuyện tốt thật đấy, tin tức mà chúng có được thì con người muốn có cũng cũng rất khó. Xem ra, dùng 'Cầu Từ đội' để hình dung đám phóng viên quả thật là rất chuẩn nha. Chu Hiểu Xuyên cũng tò mò hỏi xem bọn chúng có hiểu ngôn ngữ con người không thì chúng nó trả lời là:

- Ngôn ngữ các người quá phức tạp, bọn ta nếu sinh hoạt lâu với các người cũng chỉ miễn cưỡng hiểu được vài câu đơn giản mà thôi. Ta nói thật, bọn ta rất tò mò tại sao nhân loại các người lại thích dùng những ngôn ngữ phức tạp đến như vậy? Đây không phải là tự làm cho chính mình đau đầu sao?

Đối với chuyện này, Chu Hiểu Xuyên chỉ cười khổ nói:

- Các người có biết không, nếu các người mà đi thu thập tin tức tình báo thì quả là rất bá đạo đó...

Trong lúc trao đổi với động vật, thời gian thấm thoát trôi đi.

(1)scrubs: một loại trang phục của của y tá.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Thiếu Phụ Và Chó Ngao Tây Tạng

Một tiểu y tá đáng yêu đi tới rút đầu châm ra cho hắn, lúc này hắn mới phát hiện ra, mình ngồi đây đã hơn một tiếng đồng hồ. Tiểu y tá hiển nhiên vẫn còn cánh cánh việc lúc này ở trong lòng, cho nên lúc rút châm ra, cố tình rút mạnh một cái toét cả máu ra khiến Chu Hiểu Xuyên đau đến nhe răng.

- Cho người chút giáo huấn để lần sau còn dám giờ trò lưu manh nữa không! Hừ! Hừ!

Tiểu y tá cũng không hề che dấu mình dùng việc công trả thù riêng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Oan uổng quá ... Ta quả thực oan hơn cả Thị Kính!

Chu Hiểu Xuyên khóc không ra nước mắt, chó mèo đứng bên cạnh thấy thế cười vui sướng không dứt.

- Cười? Cười cái @#%\$!

Chu Hiểu Xuyên hung hăng trừng mắt nhìn đám chó mèo vô lương tâm, lòng tràn đầy bị phản dứt khoát đi về Phòng khám thú cưng. Đám chó mèo thấy Chu Hiểu Xuyên đi cũng không nán lại nữa, bắt đầu giải tán. Bởi vì lúc này đã sắp đến giờ mà các chủ hàng trong chợ hoa cá cảnh cho thú nuôi ăn, mặc dù đối với việc Chu Hiểu Xuyên biết thú ngừ quả có chút tò mò nhưng thức ăn mới là thứ thực sự có thể lôi kéo được bọn chúng.

Khi Chu Hiểu Xuyên và Sa Tử về đến Phòng khám thú cưng thì thấy Lý Vũ Hàm đang cau mày đứng trước một con chó ngao Tây Tạng có thân hình cực lớn, trông bộ dáng nàng dường như không dám đến gần nó. Con Chó ngao Tây Tạng kia có vẻ uể oải nằm rạp trên mặt đất, bất cứ ai bén mảng tới gần nó là nó nhếch miệng nhe răng, trừng mắt nhìn, sẵn sàng vào tư thế xin miếng mông khiến ai ai thấy nó cũng phải tự động tránh xa. (DG: Đùa chứ cho ngao to thế này mà top phát thì cũng phải nguyên miếng mông) Chủ nhân con chó ngao này là một thiếu phụ thủy mị gần ba mươi tuổi. Nàng nhanh tay túm lấy cái dây kéo con chó lại để tránh cho nó nhao lên cắn người, nhưng nó có cắn hay không là do nó quyết định, nếu nó lựa chọn ngoan ngoãn nằm yên là nó chọn nghe lời chứ còn một khi mà nó đã muốn thì chỉ dựa vào thân hình mảnh mai của nàng sao có thể cản nổi nó chứ. Nhìn Chu Hiểu Xuyên đã trở lại, Lý Vũ Hàm thân thiết hỏi thăm:

- Thế nào Hiểu Xuyên? Sau khi truyền dịch có đỡ hơn không?

- Đã tốt hơn nhiều rồi!

Chu Hiểu Xuyên trả lời. Tuy rằng lúc này hắn rất muốn tìm Tiểu Hắc hỏi cho ra nhẽ nhưng khi thấy cảnh tượng này, hiển nhiên thấy bây giờ chưa phải lúc. Cho nên hắn cũng không vội vã đến phòng bệnh của Tiểu Hắc, mà đi tới bên cạnh Lý Vũ Hàm, chỉ vào con chó ngao Tây Tạng hơi có vẻ uể oải, tứ chi run nhẹ tuy nhiên vẫn bảo trì sự cảnh giác cao độ kia hỏi:

- Nó bị làm sao vậy?

Lý Vũ Hàm trả lời:

- Thông qua miêu tả của chủ nhân nó và quan sát hiện tại thì có thể con chó ngao Tây Tạng này bị nôn mửa và bị tả tương đối nghiêm trọng. Nhưng nó còn các triệu chứng khác như tinh thần uể oải không phấn chấn, cơ thể hơi chấn động, tứ chi run nhẹ và sùi bọt mép...

Nghe đến triệu chứng của nó, Chu Hiểu Xuyên nhú mày vào hỏi:

- Vậy nó bị bệnh gì?

Lý Vũ Hàm thở dài nói:

- Chịu thôi, có lại được gần nó đâu mà kiểm tra.

Nói đến đây, nàng bắt đầu dĩ nhiên nói với thiếu phụ:

- Con chó ngao Tây Tạng này của cô dữ quá, đừng nói đến trị liệu ngay cả chuẩn đoán còn khó nữa là... Nếu không được thì cô hãy sang phòng khám khác thử xem!

Về mặt thiếu phụ trở nên thất vọng, cười khổ nói:

- Tất cả phòng khám cho động vật ở trên cả cái huyện Phương Đình này, chả ai dám khám cho nó cả... Xem ra, tôi cũng chỉ có thể mang nó đi tới bệnh viện lớn khám xem vậy.

- Khoan đã!

Ngay khi thiếu phụ chuẩn mang con chó ngao Tây Tạng đi, Chu Hiểu Xuyên đột nhiên mở miệng nói:

- Để em xem thử coi.

Lý Vũ Hàm ngạc nhiên, lo lắng nói:

- Hiểu Xuyên, e vẫn bị cảm nắng nên nói mê sáng à? Đây không phải là giống chó Kim Mao hiền lành hay giống chó Labrado gì cả mà đây chính là một con chó ngao Tây Tạng có tính cảnh giác cực kỳ cao và vô cùng dữ tợn! Tuy rằng nó bị bệnh nhưng lúc nó lên con tộp cho phát thì không biết đâu mà lần!

Chu Hiểu Xuyên nhếch miệng cười:

- Yên tâm đi sư tỷ, lúc này em rất tỉnh táo.

Nói xong hắn cúi người từ từ đi đến con chó ngao. Thấy Chu Hiểu Xuyên đang đi tới gần mình, con chó ngao Tây Tạng đang nằm dưới mặt đất liền đứng phắt dậy, nhe răng ra kêu ‘Ghừ ghừ’ cảnh cáo, đôi mắt sắc như đao đang ngắm nghía cái cổ của Chu Hiểu Xuyên, chực làm phát. Hiện tại con chó ngao đã không có chút uể oải nữa.

- Cẩn thận.

Lý Vũ Hàm bị hành động của con chó ngao làm cho giật mình, vội vàng nhấc nhò. Chu Hiểu Xuyên không có trả lời, chỉ quay lại mỉm cười ý bảo cứ yên tâm đi, sau đó đem toàn bộ lực chú ý của mình đặt lên người con chó ngao, ôn nhu nói:

- Thả lỏng một chút nào! Tao không phải người xấu, tao là bác sĩ, đến chữa bệnh cho mày đây...

Nhìn thấy cảnh này, Lý Vũ Hàm cười khò lắc đầu nói:

- Nó nghe mà hiểu được lời em nói thì tốt rồi, mọi chuyện trở nên dễ dàng không phiền phức nữa.

Nhưng Lý Vũ Hàm ngàn vạn lần không ngờ là con chó ngao đang mang về mặt dữ tợn lại thay bằng vẻ mặt ngạc nhiên, dường như có thể hiểu được Chu Hiểu Xuyên đang nói gì.

- Người có thể nghe hiểu được thú ngữ sao?

Con chó ngao nghiêng nghiêng đầu đánh giá Chu Hiểu Xuyên, kinh ngạc nói:

- Người có đúng là con người không vậy? Hay là cầm thú độn lốt người?

"Cầm thú độn lốt người? Là ý gì đây? Nó đang chửi mình sao?" Chu Hiểu Xuyên thầm tự hỏi, cũng không nói gì. Lúc sau, hắn điều chỉnh tâm lý một chút, tiếp tục nói:

- Tuy rằng tao là con người, mày là chó nhưng tao không có ác gì đối với mày đâu, tao chỉ muốn chữa bệnh với mày thôi. Cho nên, hy vọng mày hãy thả lỏng trạng thái một chút, đừng quá khẩn trương bày ra bộ dáng công kích như vậy. Mày ngắm xem, chủ nhân mày còn ở bên cạnh, nằng đầu cho phép tao hại mày đúng không?

- Sư Vương nhà chị đối với người lạ vô cùng cảnh giác, làm sao chỉ với mấy câu của em có thể thay đổi thái độ được chứ?

Thiếu phụ thủy mị khẽ lắc đầu thờ dài một tiếng, thần tình thất vọng, liền nắm lấy dây, muốn đưa con chó ngao Tây Tạng đi:

- Quên đi, khỏi lãng phí thời gian của mọi người, tôi nghĩ chỉ còn biện pháp đưa nó đi đến bệnh viện lớn khám vậy... Cái gì? Điều này sao có thể?

Cái khiến cho thiếu phụ này ngạc nhiên chính là Chu Hiểu Xuyên từ từ ôm lấy con chó ngao, còn con chó ngao đang bày ra bộ dáng công kích cũng thả lỏng, không còn tiếp tục nhe răng rên ‘Ghừ ghừ’ nữa, thậm chí còn tùy ý để Chu Hiểu Xuyên xoa xoa mặt nó. Trông bộ dáng nó hiện tại có vẻ như đang hưởng thụ.

- Tôi...tôi không hoa mắt chứ ?

Thiếu phụ thủy mị và Lý Vũ Hàm liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Các nàng thật không thể ngờ Chu Hiểu Xuyên nói lung tung lại có thể thuần phục con chó ngao Tây Tạng đang cảnh giác cao độ. Nhưng đây chưa phải là điều ngạc nhiên nhất, tất cả còn ở phía sau. Họ chỉ thấy Chu Hiểu Xuyên ngồi đưa tay gỡ gỡ đầu con chó ngao, cứ như vậy cúi người đứng trước nó, cười híp mắt nói:

- Bắt tay cái, từ hôm nay chúng ta sẽ là bạn bè.

Con chó ngao cứ nhiên nghe lời, đưa chân trước lên đặt lên bàn tay của hắn. Thiếu phụ thủy mị không thể tương tượng nổi cảnh này, kinh hô:

- Chúng tôi dạy nó mãi mà nó có hiểu đâu, tại sao chỉ vài phút ngắn ngủi nó có thể làm được chứ? Em làm thế nào vậy? Có bí quyết gì không?

Chu Hiểu Xuyên đương nhiên sẽ không nói ra bí mật, cười cười nói:

- Bí quyết gì ấy à? Kỳ thật cũng không khó đâu, chúng nó tuy rằng không hiểu chúng ta nói cái gì, nhưng có thể dùng động tác phỏng theo ý nói. Cho nên chỉ cần chị chịu khó một chút, là chúng có thể hiểu được ý tứ của chị.

Thiếu phụ thủy mị không có hoài nghi lời nói của Chu Hiểu Xuyên, gượng lại gật đầu nói:

- Nguyên lai là như vậy! Chị nhớ trên inte cũng từng có video nói như vậy. Xem ra có vẻ khả thi. Được rồi, đợi sau khi về chị nhất định sẽ thử xem sao...

Chu Hiểu Xuyên thở dài nhẹ nhõm, lập tức nói với Lý Vũ Hàm:

- Sur ty, phiền chị lấy cho em ít giấy thử bệnh cho chó với.

Hiện Lý Vũ Hàm có chút choáng váng, nghe Chu Hiểu Xuyên thúc dục, mới hoàn hồn:

- Cái gì? A! Được được.

Nàng vội vàng đi lấy giấy thử bệnh cho chó đưa cho Chu Hiểu Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngực...áo Ngực

Sau một hồi kiểm tra, nhìn kết quả biểu hiện trên giấy thử, Chu Hiểu Xuyên thở phào nhẹ nhõm:

- Hoàn hảo, không bị khuyến ôn (1).

- Không phải khuyến ôn là tốt rồi...

Lý Vũ Hàm nhũn mày, suy tư hỏi:

- Nếu không phải khuyến ôn thì rốt cuộc nó mắc bệnh gì? A! Hiểu Xuyên, em nói có phải nó bị ngộ độc thực phẩm không? Chị thấy bệnh trạng của nó cũng khá tương tự.

- Không thể thể là ngộ độc thực phẩm được!

Không đợi Chu Hiểu Xuyên nói, thiếu phụ thủy mị đã nói trước:

- Nhà tôi luôn luôn cho Sur Vương ăn thức ăn của công ty thực phẩm cho chó ngao nổi tiếng bên Tây Tạng, thậm chí ngay cả thịt còn chưa cho nó ăn, sao lại có thể bị ngộ độc được?

Chu Hiểu Xuyên hỏi:

- Có khi nào lúc chị cho nó đi tản bộ, nó ăn phải đồ bẩn gì đó bên ngoài không? Hay là nó chạy trộm vào trong nhà, ăn phải thức ăn thừa bị thiu không?

- Không bao giờ có chuyện đó.

Thủy phụ không cần suy nghĩ, lập tức quả quyết trả lời:

- Mỗi lần nhà chị đưa nó đi dạo đều chú ý tránh các thức ăn bẩn này nọ, tuyệt đối không để nó ăn vào. Mà nhà chị là nhà khá giả, thức ăn không hết sẽ đổ đi, thế nên không có chuyện nó ăn phải thức ăn thừa bị thiu.

- Nếu không phải bị ngộ độc thức ăn, vậy rốt cuộc nó mắc bệnh gì đây?

Nghe được lời nói của thiếu phụ thủy mị, Lý Vũ Hàm càng nheo mày lại, càng cẩn thận suy coi nó đang mắc phải bệnh gì? Chu Hiểu Xuyên không nghe lời thanh minh của thiếu phụ thủy mị nữa, hiện tại hắn đặt toàn bộ sự chú ý lên người con chó ngao Tây Tạng, cố gắng quan sát cách biểu hiện bệnh trạng khác của nó. Phải biết rằng khám cho người và khám cho động vật rất khác nhau, vì động vật không thể nào nói về bệnh trạng của mình được mà chỉ có thể thông qua chủ nhân của nó mô tả mà thôi. Nhưng có những bệnh không biểu hiện hết ra ngoài, chỉ dựa vào miêu tả của chủ nhân thì quả thực khó có thể chuẩn đoán. Với lại lời miêu tả của chủ nhân đôi lúc không trọn vẹn hoặc cũng có thể là sai lầm hoàn toàn, thế nên bác sĩ thú y chuẩn đoán bệnh sai nhiều hơn là bác sĩ khám cho người. Nhưng hiện tại, Chu Hiểu Xuyên lại đang nắm giữ thú ngừ trong tay, có thể trực tiếp trao đổi bệnh trạng với động vật, do đó có thể nắm được bệnh trạng chính xác nhất, qua đó có thể chuẩn đoán đúng bệnh! Nghĩ đến đây, Chu Hiểu Xuyên cảm thấy, đối với nghề bác

sĩ thú y như hân mà nói, biết được thú ngữ quả là như hổ mọc thêm cánh.

Đưa mắt nhìn Lý Vũ Hàm và thiếu phụ thủy mị, Chu Hiểu Xuyên nghĩ: "Tốt nhất khi mình hỏi bệnh trạng của con chó ngao Tây Tạng, là nên làm kín đáo một chút. Nếu không một khi bị lộ chuyện mình biết thú ngữ không biết sẽ rước phải phiền phức gì không? Hết thấy cần phải sắp xếp thật thỏa đáng"

Đã hạ quyết định, Chu Hiểu Xuyên giả vờ bộ dáng kiểm tra thân thể cho con chó ngao, thừa dịp Lý Vũ Hàm và thiếu phụ thủy mị không để ý, tiến lên nói nhỏ vào tai nó:

- Sur Vương, nói cho tao biết, rốt cuộc mày có nếm thức ăn cho chó ở ngoài hay không? Chuyện này rất quan trọng với việc khám bệnh của mày. Nếu mày chịu khổ không nói, thì bệnh sẽ không thể khỏi vậy nên mày phải thành thật nói ra, không được giấu diếm.

Còn chó ngao lúc này đã xây dựng tình hữu nghị với Chu Hiểu Xuyên, hơn nữa nó cũng muốn nhanh chóng thoát khỏi tình trạng này, nên cũng không chần chừ, nghiêng nghiêng đầu ngầm nói:

- Ta nhớ ra rồi, ngoài trừ thức ăn cho chó mà chủ nhân hay cho ta ăn ra, ta còn treo lên giường chủ nhân, thấy có mấy viên đen đen ở đó, ta thấy tò mò nên nếm thử. Lúc đầu nó có vị ngọt ngào như kẹo, nhưng qua một lúc, ta thấy thân thể xảy ra vấn đề, toàn thân vô cùng mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn bình thường. Ai...Sớm biết sẽ mang bệnh vô người thì ta đã không ăn vụng rồi...

- Màu đen, ngọt ngào như kẹo?

Chu Hiểu Xuyên không khỏi nhủ mày, trong đầu cố nhớ lại các loại kẹo mình biết một lần. Cuối cùng, hân cũng nghĩ được một thứ tương tự như miêu tả của con chó ngao Tây Tạng và nó cũng có thể tạo ra bệnh trạng như vậy lên loài chó:

- Chocolate!

- Chocolate?

Lý Vũ Hàm nghe được câu nói này hơi sững sờ một chút, sau đó gật đầu giật mình nói:

- Khoan đã!... Có vẻ những bệnh trạng của nó cũng khá giống với độc Chocolate gây ra cho chó.

Thiếu phụ thủy mị cũng nhủ mày:

- Nhưng vấn đề là tôi đâu có cho Sur Vương ăn qua Chocolate đâu, sao lại có thể trúng độc Chocolate được chứ?

Nói đến đây, đột nhiên trên mặt nàng hiện lên vẻ cảnh giác, nhìn chăm chăm vào Chu Hiểu Xuyên và Lý Vũ Hàm, ngữ khí trở nên không tốt:

- Tôi nghĩ các người vốn không chuẩn đoán được bệnh của Sur Vương nên mới nói xằng bậy phải không?

Chu Hiểu Xuyên đã được con chó ngao Tây Tạng giải thích qua nguyên nên khi nghe lời nói nghi ngờ của thiếu phụ này cũng không có tức giận mà chỉ cười hỏi một câu:

- Trong ngăn kéo thứ ba ở cái tủ đầu giường, có một hộp Chocolate đen phải không?

Thiếu phụ thủy mị liền bị dọa đến lúc lùi lại mấy bước, hai mắt mở trừng trừng, thanh kinh hô:

- Em...Làm sao em biết?

- Ách...

Chu Hiểu Xuyên lúc này mới kịp phản ứng rằng mình nói quá chuẩn xác, người ta không nghi ngờ mới lại, lần sau cần phải cẩn thận hơn, nếu không sẽ rất bị kịch:

- Nếu em bảo tất cả chuyện này là do em đoán chị có tin không?

Thiếu phụ thủy mị mặc dù không có nói gì nhưng trên mặt cả nàng hiện hai chữ rõ to, bên trái là không bên phải là tin, đọc từ trái qua phải là không tin. Chu Hiểu Xuyên không khỏi lắc đầu, vừa nghĩ lý do, vừa nói:

- Mặc kệ chị có tin hay không, thật sự vừa rồi là em suy đoán mà ra. Sở dĩ em có thể đoán ra là vì vừa rồi thấy trên răng của Sur Vương có dính một ít Chocolate. Hơn nữa cả nhân em cũng thích mang đồ ăn vặt để đồ ở trong ngăn kéo tủ đầu giường, cho nên mới hỏi như vậy...

Về hoài nghi trên gương mặt thiếu phụ thủy mị không có bởi vì câu nói của Chu Hiểu Xuyên mà giảm đi. Hân biết vậy, đành tiếp tục giải thích:

- Em thậm chí còn không biết nhà chị, làm sao mà biết được những thứ trong nhà chị chứ? Chẳng nhẽ chị còn hoài nghi em sao? Tất cả chuyện này thực sự là do em đoán....Được rồi, mặc kệ chị có tin hay không, tốt nhất là chị nên gọi điện cho người nhà coi cái hộp Chocolate ấy có bị Sur Vương lôi ra ăn không. Đúng! Đây mới là chuyện quan trọng nhất, phải biết rằng chó mèo ăn phải Chocolate quá nhiều, nếu không kịp thời giải độc, rất có thể nó sẽ chết.

Thần sắc hoài nghi trong mắt thiếu phụ đã tan đi một ít. Nàng cũng không hoài nghi Chu Hiểu Xuyên nữa bởi thử tưởng tượng lại coi, căn hộ của nàng ở

tầng thứ ba mươi sáu, xung quanh không hề có kiến trúc nào có độ cao tương đương. Nếu như hẳn muốn rình coi, trừ phi hẳn là siêu hoặc là có kính thiên văn soi hẳn vào căn hộ của nàng. Hơn nữa, dù có nhìn coi được, thì sao có thể biết được nàng để một hộp Chocolate ở đầu tủ đầu giường chứ? Thiếu phụ đột nhiên nghĩ được hai vấn đề này, hai má nhất thời đỏ ửng. Hung hăng liếc mắt trừng Chu Hiểu Xuyên một cái mới đưa tay vào túi xách, lấy chiếc điện thoại di động HTC G7 ra, xoay người ra ngoài cửa Phòng khám thú cưng, bấm điện thoại gọi về nhà.

- Sao chị ấy lại đỏ mặt chứ ? Sao lại trừng mắt với mình nhỉ?

Chu Hiểu Xuyên chả hiểu gì cả, tự hỏi.

Con chó ngao Tây Tạng đang nằm rạp dưới mặt đất góc đầu dãy, than thở :

- Ai biết được? Có khi nào cô chủ cảm thấy mình không nên để đồ ăn vặt và áo ngực cùng với nhau nên mới đỏ mặt chạy ra ngoài.

- Mà nói gì? Ngực...Áo ngực?

Chu Hiểu Xuyên cuối cùng cũng hiểu được tại sao thiếu phụ thù mị lại đỏ mặt, trừng mắt nhìn mình.

*****

(1) Khuyển ôn: Ôn dịch của chó

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cup D Và Tên Trộm Biển Thái

- Đúng vậy! Là áo ngực, cup D hẳn hoi.

Con chó ngao Tây Tạng không biết Chu Hiểu Xuyên đang suy nghĩ cái gì cả nên cứ vậy mà nói sự thật ra cho hẳn hiểu. Trên thực tế, nó cũng không rõ áo ngực và cup D có ý nghĩa gì. Chẳng qua nó thường xuyên nghe thiếu phụ thù mị ca cẩm ngực mình quá lớn nên mới dần dần nhớ mấy từ này.

- Cup D?

Chu Hiểu Xuyên liền quay ra tìm tía thiếu phụ thù mị đang gọi điện thoại, nhẹ nhàng nói:

- Khó trách nó đồ sộ như vậy...

Lý Vũ Hàm ở phía sau nghe vậy, tò mò hỏi:

- Huyền Xuyên em nói gì đấy? Cái gì đồ sộ?

Chu Hiểu Xuyên xấu hổ không thôi, sợ Lý Vũ Hàm nhìn ra cái gì đó, vội vàng lắc đầu:

- Không ...không có gì đâu, thực sự không có gì mờ. Chị đừng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn em vậy chứ!!!

Đồng thời trong lòng hẳn thầm hô may mắn không dứt, may là Lý Vũ Hàm chỉ nghe được hai từ cuối, nếu không quả này hẳn thảm rồi... Sau khi gọi một cuộc điện thoại về nhà, thiếu phụ thù mị nhanh chóng quay vào phòng khám. So sánh với Chu Hiểu Xuyên đã biết trước kết quả, Lý Vũ Hàm khăn trương hơn rất nhiều

- Thế nào, Sư Vương nhà cô có ăn vụng chocolate không?

Thiếu phụ thù mị không có để ý đến Lý Vũ Hàm, đưa tay chỉ vào Chu Hiểu Xuyên ngoắc ngoắc ngón tay, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ:

- Đúng như em đoán, chị có đặt ở ngăn thứ ba của chiếc tủ đầu giường có chiếc hộp chocolate, quả thực bị nó ăn vụng hết.

- Nói như vậy thì quả thực Sư Vương bị trúng độc do chocolate gây nên.

Lý Vũ Hàm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng đã đoán được bệnh. Đối với việc biết trước kết quả rồi, Chu Hiểu Xuyên chỉ mỉm cười, xoay người vào phòng thuốc, vừa pha thuốc vừa quay đầu hỏi Lý Vũ Hàm:

- Cần truyền hỗn hợp dung dịch muối NaCl và 5% đường Glucose, bổ sung thêm các Vitamin B1, B6 và Vitamin C để làm giảm bệnh trạng đi, đồng thời tăng tốc độ giải độc. Mặt khác cần tiêm thêm một liều hỗn hợp Axit formic và caffeine để điều tiết chức năng thờ... Sur ty, ngoại trừ những thứ đó ra, còn cần bổ sung gì nữa không?

Lý Vũ hàm nghĩ nghĩ, phát hiện mình không còn cần bổ sung cái gì nữa mới khẽ mỉm cười nói:

- Cách chế thuốc của em là không tồi, chị cũng không có bổ sung thêm cái gì nữa, em cứ tiếp tục pha chế đi. Ai nha! Giờ mới thấy y thuật của em càng ngày càng lợi hại.

- Còn không phải là do sur ty chỉ bảo tốt sao?

Điều phối xong, Chu Hiểu Xuyên nhắc ông tiêm lên đi ra. Thấy Chu Hiểu Xuyên cầm ống tiêm cứ thế băng băng đến tiêm cho con chó ngao Tây Tạng, Lý Vũ Hàm không khỏi lo lắng nói:

- Cứ thế tiêm nó liệu có nguy hiểm gì không? Hay là em rọ mõm nó lại, rồi trói tứ luôn chi nó lại, tránh để lúc nó thấy đau quá, nổi điên lên tọt em thì toi...

- Yên tâm không có gì đâu, em tốt lắm, nó không cắn em đâu.

Chu Hiểu Xuyên cười đáp, đồng thời cầm tiêm tiếp tiêm vào lưng nó hỗn hợp Axit formic và caffeine, rồi lập tức khiêng nó vào một canh phòng trị liệu, động tác khá nhanh nhẹn, thỏa mái vì con chó ngao hoàn toàn thả lỏng người. Cả quá trình con chó không hề bạo phát hay cảnh giác gì cả, hiện tại nó ngoan ngoãn như một con mèo con, tùy ý để cho Chu Hiểu Xuyên an bài. Cảnh tượng này khiến cả ba nữ nhân kinh ngạc không thối, đặc biệt là thiếu phụ thủy mị. Nàng cứ liên tục lẩm bẩm câu 'Không thể tin được' trong miệng, thậm chí trong đầu nàng còn sinh ra ý niệm thuê Chu Hiểu Xuyên về huấn luyện chó cho mình.

Sau khi truyền dịch được một hồi, bệnh trạng của con chó ngao quả nhiên có chuyển biến tốt đẹp. Và chỉ sau hai giờ truyền dịch, con chó ngao đã khôi phục vài phần khí lực trông hoạt bát hẳn lên. Trước khi rời đi, thiếu phụ thủy mị có hướng Lý Vũ Hàm và Chu Hiểu Xuyên nói lời xin lỗi. Nhưng căn bản Chu Hiểu Xuyên lúc này không có để ý tới, bởi hắn đặt hết tâm tư lên người mình. Ngay khi bệnh tình con chó ngao đã giảm đi nhiều, thì có một luồng năng lượng thần bí nào đó đã tràn vào cơ thể Chu Hiểu Xuyên. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng thấy có một luồng năng lượng thần bí đang lưu động trong cơ thể mình, từ từ chậm rãi cải tạo cơ thể hắn. Năng lượng thần bí đó giống như cái mà các tiểu thuyết võ hiệp hay tiên hiệp gọi nó là nội lực hoặc nguyên khí, chẳng qua tác dụng của nó có vẻ mạnh hơn so với cả với nguyên khí mà thôi.

- Rốt cuộc đây là luồng năng lượng gì?

Câu hỏi này bắt đầu tràn ngập trong đầu Chu Hiểu Xuyên. Đang suy nghĩ miên mang thì đột nhiên thiếu phụ thủy mị quay trở lại, về mặt nghi ngờ ngượng ngùng hỏi:

- Chuyện về chocolate kia có thật em đoán chứ?

- Ách?

Chu Hiểu Xuyên giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Biết thiếu phụ thủy mị vẫn còn nghi vấn, Chu Hiểu Xuyên bắt đầu vận dụng trí tưởng tượng và ba tác lược của mình chém gió phần phật, cuối cùng cũng thuyết phục được nàng đi về. Chỉ đợi có thế, hai người Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển chạy tới mở to đôi mắt, gương mặt tràn đầy tò mò, bắt đầu ló ríu ép cung:

- Hiểu Xuyên (Chu ca), vừa rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao em (anh) biết từ người người nọ cất giữ chocolate? Thành thật khai báo ngay, đừng cố gắng chém gió cấp độ một không xi nhê đâu!

Gặp được hai đại cao thủ lever cao, Chu Hiểu Xuyên cảm thấy nhức đầu, đành cãi bướng:

- Nghĩ thật mà, không có chém đâu...

- Chém tợn, còn lâu mới chém được chị nha!

Không đợi Chu Hiểu Xuyên nói hết câu, Lý Vũ Hàm đã phát tay, rất có phong thái của bậc nữ vương nói:

- Đoán mà không sai chút nào vậy à? Em cho mình là David copperfield sao? Thành thật khai ra rồi cuộc tại sao lại biết? Khó nó lắm à?... Hay là em từng rình coi nhà người ta? Ai nha, mới lần trước trong TV có tin gần đây mới xuất hiện một tên trộm biến thái chuyên ăn trộm áo ngực không phải là em đó chứ?

- Cái gì? Trộm... TRộm biến thái? Em? Sao có thể chứ!

Một giọt mồ hôi lạnh chảy dọc trên sống lưng Chu Hiểu Xuyên. Hắn liên tục xoa tay phủ nhận, sợ sẽ bị chụp cái mũ dâm tặc đó lên đầu. Cũng nhân việc này hắn đã nhận ra tính cách của Sa Từ từ đâu mà tới. Nhìn Chu Hiểu Xuyên lúng túng, Hoàng Hiểu Uyển nở một nụ cười gian xảo. Bỗng nàng mở to mắt, nước mắt chực chảy ra, hỏi:

- Chu cao, sao mà anh biết được? Được rồi mà! Đừng có đánh trống lảng nữa, mau chóng nói cho em biết đi! Chẳng nhẽ anh là giống như một bác sĩ

tâm lý siêu cấp, có thể đọc được ý nghĩ thông qua sắc mặt?

- Cái gì mà đọc ý nghĩ chứ? Chẳng qua là trùng hợp mà thôi!

Đối với việc Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển bày ra thế công cường đại, Chu Hiểu Xuyên thấy rất đau đầu, vừa khéo mắt hắn nhìn về phía phòng bệnh của Tiểu Hắc, vội vàng nói:

- Được rồi! Được rồi! Hai người đừng lấy em ra đùa nữa, em đi đi xem Tiểu Hắc thế nào rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nghe Không Hiểu Thú Ngữ Của Tiểu Hắc

Một mình Chu Hiểu Xuyên đi vào phòng bệnh, ánh mắt liếc trộm ra sau, xác định Hoàng Hiểu Uyển và Lý Vũ Hàm bắt đầu bận rộn, không để ý đến mình nữa mới chạy lại bên cạnh Tiểu Hắc, lục tất cả các nghi ngờ trong đầu ra hỏi nhỏ:

- Tiểu Hắc, có phải hôm qua mày cắn tao không? Tao vẫn nhớ những truyện đó, rốt cuộc là ảo giác hay là thật vậy? Tao hiểu được thú ngữ cũng do mày tạo ra phải không? Còn nữa trong cơ thể tao mới bị một luồng năng lượng kỳ bí tràn vào, nó toàn hoàn khắp nơi và cái tạo lại thân thể tao thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Chu Hiểu Xuyên ngàn vạn lần không ngờ là Tiểu Hắc sau khi nghe lời hắn nói, cũng ngẩng đầu há miệng nói đầy nhiệt tình. Mỗi tội cái hắn nghe được không phải là thú ngữ mà lại là tiếng chó sủa như thường ngày hắn được nghe.

- Sao lại như vậy chứ?

Hắn không khỏi ngậy người nói:

- Hôm nay đám động vật thi nhau biểu diễn ngôn ngữ tao nghe đều hiểu hết, tại sao đến lúc mày nó tao lại không hiểu gì hết là thế nào?

Sao khi ngạc nhiên hắn lại nghi hoặc hỏi tiếp:

- Tiểu Hắc! Hay là mày đang cố tình nói tiếng mà ta không hiểu à?

- Gâu gâu... oăng oăng.

Nhưng Tiểu Hắc vẫn trung thành với ngôn ngữ nó vốn có, Chu Hiểu Xuyên nghe không hiểu gì hết. Bất quá từ ánh mắt của nó, Chu Hiểu Xuyên có thể thấy được vẻ ủy khuất trên đó làm hắn không khỏi nhủ mày, mờ mịt nói thầm:

- Kỳ quái, tại sao bất cứ động vật nào khác tao nghe đều hiểu, còn riêng mày tao nghe lại không hiểu chứ? Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Ngay lúc Chu Hiểu Xuyên còn đang trầm tư suy nghĩ thì có một nam tử dáng người khôi ngô dẫn theo một con chó vào nhà. Lý Vũ Hàm hướng nam tử khôi ngô, mỉm cười hỏi:

- Anh cần gì à?

Mỹ nữ mỉm cười vốn có lực sát thương rất lớn đối với nam tử bình thường, còn đối với nam tử khôi ngô thì một chút tác dụng cũng không có. Nam tử nhủ mày lại, ngữ khí khó chịu hừ hừ nói:

- Nơi này của các cô không phải phòng khám cho thú nuôi sao? Đến đây để mà gì cô còn phải hỏi à? Đương nhiên là để xem bệnh cho thú cưng rồi! Hay là các cô không khám hả?

Nói xong, hắn sút con chó bắn bay đến trước mặt Lý Vũ Hàm giống như một đồ bỏ, chỉ chỉ vào nó nói:

- Còn ngậy ra đấy làm gì? Nhanh chóng chữa trị cho Tiểu Hoa đi!

Cúi đầu nhìn con chó tên Tiểu Hoa, cả ba người Chu Hiểu Xuyên, Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển đều nhủ mày. Tiểu Hoa cũng không phải là giống cho gì nổi tiếng, chỉ là một con chó lai bình thường mà thôi, nó có bộ lông màu vàng điểm những khoảng trắng như những bông hoa. Giờ phút này, trên người nó ngập tràn những vết thương và lở loét, một nùng dịch màu đen đang quẩn trên người nó khiến bộ lông mao của nó dính lại với nhau, nhìn rất dơ

bắn. Cùng với đó là những con ruồi đua nhau bay tung tăng trên người nó làm nó nhìn đáng thương hơn cả một con chó hoang. Sau khi bị nam tử khôi ngô đá đi ra như món đồ bỏ đi, Tiểu Hoa giãy dụa muốn đứng lên. Đáng tiếc là thân thể nó đã suy nhược quá mức rồi, cuối cùng không còn sức để mà đứng lên nữa, ngược lại còn khiến miệng vài vết thương toác ra, máu tươi từ đó chảy xuống, hòa vào đám nùng dịch màu đen trên người rồi chảy tiếp xuống đất. Theo tình huống trước mắt thì thể trạng của Tiểu Hoa đã quá tệ rồi, gần như có thể bị chết bất cứ khi nào. Lý Vũ Hàm không sợ bẩn, đi đến bên cạnh Tiểu Hoa nhẹ nhàng bế lên, đặt lên bàn chuẩn đoán, kiểm tra qua một lượt một hồi rồi quay đầu nói với Chu Hiểu Xuyên:

- Hiểu Xuyên. Giúp chị lấy giấy thử khuẩn ôn thật và giấy thử Carre(1) ra đây. Chị nghi ngờ nó bị dính hai loại bệnh truyền nhiễm này.

Chu Hiểu Xuyên đáp một tiếng, xoay người cầm hai giấy thử tới bắt đầu làm theo hướng dẫn và chờ đợi. Bất quá, hần cũng không có nhân rồi chờ đợi mà cùng với Lý Vũ Hàm kiểm tra toàn bộ các vết thương bên ngoài trên cơ thể nó. Thấy tình trạng cơ thể của Tiểu Hoa quá mức tồi tệ khiến Lý Vũ Hàm càng nhũu chặt mày chặt hơn. Ngẩng đầu nhìn gã nam tử khôi ngô kia đang ngồi ở sau vát chéo chân nghịch điện thoại, nàng không chịu được mở miệng chất vấn:

- Tiểu Hoa bị thương nghiêm trọng như thế sao lại còn bị bệnh ngoài da vậy? Rõ ràng bệnh ngoài da là do các vết thương kia tạo thành. Tôi hỏi rốt cuộc anh nuôi chó kiểu gì vậy?

Nam tử khôi ngô đặt chiếc điện thoại xuống, trừng hai mắt, gắt giọng nói:

- Cô là bác sĩ thú y hay là cảnh sát hả? Hỏi nhiều như vậy để làm gì? Còn không nhanh chóng chữa bệnh cho nó sao đi! Tôi nuôi cho thể nào cần phải cô phóng rắm ra à? Hiện tại tôi bỏ qua, nhưng nếu các người chậm trễ việc chữa bệnh cho nó, đừng trách tôi không khách khí với các người

Trong lúc không ai chú ý đến mình, Chu Hiểu Xuyên đã đến bên cạnh Tiểu Hoa, hỏi một ít sự tình. Lúc này thấy nam tử kia uy hiếp, hần hừ lạnh nói:

- Vết thương trên người Tiểu Hoa rõ ràng là do anh đánh nó, không biết xấu hổ còn cư nhiên uy hiếp chúng tôi!

- Mày nói gì?

Nam tử khôi ngô đứng thẳng dậy, hai mắt trừng trừng nhìn Chu Hiểu Xuyên. Đôi mắt vớ năm từ đang phẫn nộ, không. . .nói chính xác hơn là đang kinh ngạc. Bởi vì hần không hiểu tại sao một bác sĩ thú y chưa gặp lần nào vậy làm sao có thể biết các vết thương kia đều là do hần tạo ra chứ?

- Chẳng lẽ trước kia mày gặp qua tao rồi? Sao mày dám nói là tao gây ra?

Sắc mặt nam tử âm tình bất định, trong lòng đầy hoài nghi. Lý Vũ Hàm sợ Chu Hiểu Xuyên và nam tử khôi ngô này cãi nhau, vội vàng khuyên nhủ:

- Được rồi Hiểu Xuyên, đừng mất sức với hần nữa. Em nhìn xem nên chữa cho Tiểu Hoa thế nào đi.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu, không thêm để ý đến nam tử khôi ngô nữa, cúi đầu dùng nước muối rửa đi những nùng dịch màu đen kia. Nam nhân khôi ngô thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, nghiêng răng nghiêng lợi nói thầm:

- Tao còn tưởng mày ngon chứ, chưa gì đã xoắn rồi. Xem ra vừa rồi hần chỉ đoán mò thôi. Hừ còn dám dọa tao lần nữa, để xem tao có một đạo chém chết tụi mày không?

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên rửa sạch hết những nùng dịch màu đen đi xong, Lý Vũ Hàm cũng cầm hai giấy thử ra nhất thời nhũu chặt mày. Nàng chạy đến bên nem tử khôi ngô đang nghịch điện thoại kia nói:

- Tiên sinh, tình hình Tiểu Hoa hiện giờ rất xấu. Ngoại trừ các vết thương và bệnh ngoài da ra, nó còn đồng thời bị nhiễm cả khuẩn ôn lẫn Carre nữa. Với các bệnh trên và thể trạng của nó mà nói, e rằng khó có thể chữa được. . .

Nam tử khôi ngô chỉ lo nghịch điện thoại, cũng chả thèm ngẩng đầu lên nói:

- Đừng có xỏ đám thuật ngữ ấy vào mặt tôi, tôi không hiểu đâu, cô cứ tận lực chữa trị đi không phải sợ đâu! Nếu không được thì tôi cũng coi như đã tận tâm lắm rồi! Làm đi! Phí trị liệu tuyệt đối không thiếu các người nửa xu.

Nam tử khôi ngô nói thì nghe hay những ngữ khí lại đầy lạnh nhạt khiến Chu Hiểu Xuyên và Lý Vũ Hàm đều nhũu mày khó chịu. Bất quá tính mạng của Tiểu Hoa đáng thương đang bị đe dọa, nên hai người cũng chả muốn quản hần nữa. Lý Vũ hàm thở dài nói:

- Làm hết khả năng của mình đi, hy vọng có thể cứu được tính mạng của Tiểu Hoa.

*****

(1) Bệnh Carre: Bệnh carre do Canine Distemper virus gây ra, là một loại virus có khả năng lây nhiễm thông qua đường hô hấp, tiêu hóa, là một bệnh có tính truyền nhiễm cao, có tính toàn cầu ở mọi loài chó, mọi lứa tuổi đều có khả năng nhiễm bệnh và lây nhiễm.

Chương 8: Dọa Dẫm Vơ Vét Tài Sản

Chu Hiểu Xuyên gặt gặt đầu, thuận thực rửa sạch các nùng dịch và tiết trùng miệng các vết thương, rồi để cho Lý Vũ Hàm súc thuốc nước cho nó. Trong lúc đó, nam tử không ngờ kia tựa hồ đã có chút ngán ngẫm, hần đứng dậy ra khỏi phòng khám, đi thẳng tới một quán trà đá, nơi có nhiều người đang ngồi đây chém gió. Tuy rằng nam tử không ngờ có trở lại quan sát tình huống của Tiểu Hoa, nhưng đều không nán lại lâu, cũng chả có biểu hiện gì là đau buồn, chỉ lạnh lùng xác nhận Tiểu Hoa vẫn còn sống liền quay ra khỏi phòng khám đi tới quán trà đá, tiếp tục tươi cười chém gió tung bừa.

Hai giờ nhanh chóng trôi qua. Dưới bệnh tình tồi tệ, thể chất suy nhược, cuối cùng là do bị ốm qua lâu rồi, Tiểu Hoa bắt đầu run rẩy kịch liệt, khoe miệng chảy ra máu, suy sụp gục đầu xuống bàn dần dần ngừng run rẩy. Xác định Tiểu Hoa đã ngừng thở, Lý Vũ Hàm nhẹ nhàng vuốt hai mắt nó nhắm lại, ôn nhu thở dài:

- Tiểu Hoa đáng thương, cuối cùng cũng không thể qua khỏi. Hy vọng mây trên thiên đường sẽ không bị ốm đau, sống một sống khoái lạc...

Lời cầu nguyện của nàng còn chưa xong, nam tử không ngờ đang chém gió đã sai bước vọt sang Phòng khám thú cưng, nhìn Tiểu Hoa nằm mất bất động, lớn giọng chất vấn:

- Làm sao vậy? Tiểu Hoa bị làm sao vậy?

Tuy những lời này thoát có vẻ rất quan tâm đến Tiểu Hoa, bắt quá trên mặt hần chả có chút quan tâm thương cảm và khẩn trương nào cả, ngược lại còn lộ ra vẻ hưng phấn. Chu Hiểu Xuyên nhận ra điểm này không khỏi sinh ra cảm giác nghi ngờ. Lý Vũ Hàm thì khác, nàng vẫn còn buồn về cái chết của Tiểu Hoa, không hề phát hiện ra điểm đó, nhẹ nhàng đi tới an ủi nam tử không ngờ, sợ hần thương tâm quá độ:

- Tiên sinh thật có lỗi, bệnh tình của Tiểu Hoa quá nghiêm trọng. Mặc dù chúng tôi đã dốc hết sức nhưng vẫn không thể cứu được tính mạng nó. Anh không cần quá mức thương tâm...

Không đợi nàng nói xong lời an ủi, đã bị nam tử không ngờ phát tay nói:

- Được rồi, đừng nói linh tinh vớ vẩn nữa. Các người tính bồi thường tổn thất cho tôi thế nào đây?

Lý Vũ Hàm sững sốt nói:

- Bồi... Bồi thường tổn thất?

Nam tử không ngờ trừng mắt quát:

- Cô hỏi cái vớ vẩn gì vậy? Chó nhà tôi đã chết rồi, chẳng nhẽ không bồi thường tổn thất sao?

Bốn người vừa rồi cùng hần uống trà đá cũng đi vào Phòng khám thú cưng, dùng ánh mắt xấu xa đánh giá Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển vài lượt mới hướng nam tử không ngờ hỏi:

- Lâu Sinh, xảy ra chuyện gì vậy?

Nam tử không ngờ chính là Lâu Sinh trong lời của bốn người kia. Vốn hần đang chỉ tay vào Chu Hiểu Xuyên và Lý Vũ Hàm liền chuyển hướng chỉ vào Tiểu Hoa, giọng hung dữ nói:

- Anh đến thật đúng lúc, anh thay em chủ trì công đạo với. Hai đứa lang băm này đã làm chết con chó nhà em rồi. Mọi người xem em có nên đòi bồi thường của bọn chúng không?

Bốn người này không thèm nghe người của phòng khám phân trần, lập tức ồn ào nói:

- Giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền. Làm chết chó tất nhiên phải bồi thường tiền rồi!

- Bọn bác sĩ này dám làm chết chó của anh em tao sao? Hai tên lang băm thật to gan!

- Không dám nói gì sao? Hôm nay các người phải bồi thường nếu không đừng nghĩ mở cái Phòng khám thú cưng này lại nữa!

- Đền tiền đi! Còn thất thần ra đấy làm gì? Nhanh chóng mang tiền ra đền! Có tin bọn tao huy luôn cái phòng khám này không?

Thấy tình cảnh như vậy, cả ba người Lý Vũ Hàm, Chu Hiểu Xuyên, Hoàng Hiểu Uyển lập tức minh bạch hết thấy. Bốn người kia và nam tử không ngờ vốn là cùng một ruột cả. Có lẽ bọn chúng cố tình gây ra các vết thương, bệnh nan y cho chó mèo rồi mang đến phòng khám để đe dọa ve vét tài sản. Nhìn vẻ hung hăng can quấy của bọn chúng, Lý Vũ Hàm không khỏi nóng giận, nhưng không thể bộc phát được chỉ có thể nhịn mà thôi. Dù sao bên

mình chỉ có một nam ba nữ một khi xung đột bên mình sẽ thất thế ngay. Nếu cửa hàng chỉ có một mình nàng thì nàng sẽ không phải ủy kỵ nhiều như vậy, nhưng hiện tại ngoài nàng ra còn có Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển nữa. Thân là chủ phòng khám cần phải phụ trách an toàn cho người làm, nên nàng đánh phải chọn phương pháp thỏa hiệp:

- Như vậy đi, phí trị liệu của Tiểu Hoa tôi sẽ không thu, các anh đi đi.

- Cho dù cô có muốn đòi phí trị liệu tôi cũng không cho đấy! Hừ! Lũ lang băm, làm chó của tôi chết lại còn muốn đòi phí tổn ư? Đây không phải là trò cười cho thiên hạ sao?

Lâu Sinh cười lạnh nói tiếp:

- Huống chi bây giờ chúng tôi không muốn đề cập đến phí trị liệu mà chỉ muốn đề cập đến phí bồi thường thôi. Nếu các người còn dám nói linh tinh đừng trách anh em chúng tôi hủy cái hắc điểm này đi.

Hoàng Hiểu Uyển tức giận quá, móc điện thoại trong túi ra, làm bộ nói:

- Các người rõ ràng đang dọa dẫm vợ vét tài sản! Nếu không rời khỏi đây tôi sẽ báo cảnh sát!

- Dọa dẫm? Vợ vét tài sản? Em gái à, ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì không được nói lung tung đâu. Các người rõ ràng làm chết con chó của tôi, mọi người ở đây đều nhìn thấy. Tôi chỉ muốn đòi bồi thường thôi, như vậy là sai trái sao? là dọa dẫm, vợ sét sao? Cho dù có gọi cảnh sát đến đây, chúng tôi vẫn đứng nguyên ở đây không đi đâu cả. Dẫu sao chúng tôi là người bị hại. Với lại vợ được một cảnh sát tốt tính giúp các người thì sao chứ. Giúp được nhất thời chứ có giúp được cả đời không? Tôi không tin mỗi ngày chúng tôi đến đây phá thì cảnh sát cũng mỗi ngày đến đây giúp các người?

Lâu Sinh nói những lời này rõ ràng là uy hiếp trắng trợn. Có thể Lý Vũ Hàm không sợ nhưng dù sao phòng khám của nàng không có chân, không phải muốn chuyển đi đâu là chuyển được. Nếu bọn người Lâu Sinh này đến đây sinh sự mỗi ngày như lời nói thì phòng khám của nàng sẽ không cách nào mở cửa được nữa. Nàng ngăn cản Hoàng Hiểu Uyển đang muốn gọi điện thoại báo cảnh sát lại, cố nén lửa giận nói:

- Các người muốn bồi thường thế nào?

Lý Vũ Hàm có dấu hiệu thỏa hiệp, Lâu Sinh liền nở nụ cười thỏa mãn:

- Chúng tôi cũng là những người biết đạo lý nên sẽ không khi dễ đàn bà con gái đâu. Như vậy đi, cô bỏ ra năm nghìn đồng thì coi như sự tình này cho qua. Từ nay về sau chúng tôi tuyệt đối không đến tìm các người gây phiền toái nữa.

Hoàng Hiểu Uyển thất kinh hô:

- Cái gì? Năm ngàn đồng? Sao các người không ăn cướp luôn đi?

Lý Vũ Hàm cũng nhíu mày:

- Năm ngàn đồng quả thật khá nhiều...

- Nhiều? Không nhiều chút nào đâu.

Lý Vũ Hàm còn chưa nói hết, Lâu Sinh đã cắt đứt không chút khách khí:

- Tiểu Hoa tuy không phải là loài chó nổi tiếng gì cả, nhưng tôi đã nuôi nó nhiều năm, có cảm tính rất lớn. Năm ngàn đồng này vừa bồi thường việc nó bị chết, đồng thời bồi thường luôn tinh thần của tôi nữa. Tinh thần là một thứ vô giá, muốn các người bỏ ra năm ngàn đồng mà vẫn còn chê tôi lấy đất sao? Các người nên nói năng cẩn thận không thì tôi sẽ thu phí bồi thường lên một vạn đó.

- Anh...

Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển bị lời nói này làm cho tức giận vô cùng. Ngay lúc các nàng muốn lý luận với Lâu Sinh thì một thanh niên đứng sau Lâu Sinh ngậm thuốc lá đột nhiên mắng:

- Cho bọn mày bồi thường tiền là tốt rồi, bọn mày còn muốn gì nữa? Chẳng nhẽ tưởng bọn tao không dám phá cái hắc điểm này sao?

Chợt hắn cầm lấy cái ghế đập thẳng xuống chiếc bàn trà có mặt bàn làm bằng thủy tinh. 'Choang' một tiếng, chiếc bàn bị hỏng hơn phân nửa, thủy tinh rơi là tả xuống đất. Biến cố tình hình này làm hai người Lý Vũ Hàm và Chu Hiểu Xuyên giật mình, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, đồng thời đám chó mèo, chim chóc bị dọa cho sợ kêu tùm lùm làm ồn ào cả một góc chợ.

Dưới tình huống như thế, chỉ còn một người vẫn còn giữ được bình tĩnh đó là Chu Hiểu Xuyên. Từ sau khi phát hiện ý đồ dọa dẫm của năm người kia, Chu Hiểu Xuyên đã bắt đầu suy nghĩ đối sách, dẫu sao đối phương có những năm người cường tráng, bằng vào sức của một mình hắn muốn đánh bại trừ phi cần mười người như hắn nữa hoặc là hắn là một siêu nhân mặc đồ lót ở ngoài mà hay được chiếu trên tivi. Đáng tiếc là cho dù Chu Hiểu Xuyên có lấy quần lót ra mặc bên ngoài cũng chẳng biến thành siêu nhân được. Huống chi bên cạnh hắn còn có hai người Hoàng Hiểu Uyển và Lý Vũ Hàm nữa chứ, một khi phát sinh xung đột thì bên mình cũng không chiếm được chỗ tổ nào, ngược lại hai nữ nhân kia sẽ ăn đủ thiệt thòi. Bất quá Chu Hiểu Xuyên cũng không cam lòng để Lý Vũ Hàm bị năm người Lâu Sinh dọa dẫm, bởi hắn biết rõ năm người kia là một chó chết, chỉ cần dọa thành công một lần, sẽ khó tránh khỏi lần thứ hai, thứ ba, thậm chí là lần thứ n...

‘Làm sao có thể đuổi bọn họ đi được đây?’ Ngay lúc đang suy nghĩ đối sách víoi bọn chúng thì tên thanh niên ngậm thuốc lá đập vỡ cái bàn trà làm nhốn nháo cả góc chợ lên. Nó như một phát súng bắn lên, bắt hẳn phải nhanh chóng tìm được đối sách đối phó vì lúc này bắt đầu căng rồi! Chu Hiểu Xuyên vội vàng khấp xung quanh tìm đối sách, cuối cùng phát hiện ra một thức đang xù long lên, đôi mắt màu ngọc bích trũng lên, miệng nhe răng, không ngừng kêu ‘Ghừ ghừ’ uy hiếp. Nó chính là Sa Từ. Thừa dịp ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn bởi chiếc bàn trà bị đập, Chu Hiểu Xuyên chạy đến bên cạnh tu kính, đưa tay ôm lấy Sa Từ.

Vô ý để Chu Hiểu Xuyên sàm sờ, Sa Từ liều mạng giãy dụa, đồng thời kêu meo meo liên tục. Tiếng mèo kêu này lọt vào lỗ tai Chu Hiểu Xuyên được dịch trở thành:

- Buông ta ra con người. Ta phải bảo vệ chủ nhân! Ta muốn chỉnh sửa nhan sắc cho năm tên ngu ngốc kia...

Chu Hiểu Xuyên bịt miệng Sa Từ cho nó khỏi la nữa, nhỏ giọng nói:

- Mày chỉ là một con mèo thôi, làm sao có thể đấu được năm người đó chứ? Muốn bảo vệ chủ nhân mày, đuổi năm tên ngu ngốc kia đi cần phải nghe lời tao!

Sa Từ định chỉ phản kháng hành động sàm sờ của hắn, nhỏ giọng nói:

- Con người, người có biện pháp sao?

- Đương nhiên có.

Chu Hiểu Xuyên nói nhỏ vào tai nó, nhanh chóng truyền đạt kế sách đối địch của mình. Trong khi nghe kế hoạch, đôi mắt màu ngọc bích của Sa Từ không ngừng chớp chớp, đầu tiên có vẻ mờ mịt sau đó bắt đầu tỉnh ngộ gật gật đầu, cuối cùng tràn ngập vẻ hưng phấn.

- Con người, kế sách của người không tồi. Bất quá người nghĩ nó có thể thành công sao?

Sau khi nghe xong kế hoạch, Sa Từ nhỏ giọng hỏi, vẻ mặt có chút do dự. Chu Hiểu Xuyên tràn đầy tự tin nói:

- Chỉ cần mày làm tốt những cái tao bảo thì nhất định sẽ thành công! Chúng ta dù yếu hơn, nhưng dùng số lượng lại đủ sức dim chết bọn họ.

Sa Từ cảm giác bị khinh thường, khịt khịt mũi làm bầm đầy bất mãn:

- Nữ vương Sa từ ta là đại tỷ đầu đàn ở cái chợ này làm sao không thể hoàn thành cái việc còn con con này chứ! Con người, thay ta bảo vệ chủ nhân cho tốt, ta đi làm việc đó nhanh thôi. Nhớ kỹ, không được để chủ nhân ta bị bất cứ tổn thương nào, nếu không ta sẽ không để yên cho người đâu!

Dứt lời, nó nhanh chân nhảy xuống khỏi tay Chu Hiểu Xuyên, chạy nhanh như ma đuổi, chớp mắt đã biến mất khỏi phòng khám...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lực Chiến Đấu Phát Ra Bên Ngoài

Ngay khi Sa Từ ra khỏi Phòng khám thú cưng, Chu Hiểu Xuyên dưới tình huống không ai chú ý lại lui về bên người Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển. Cũng lúc này, Lâu Sinh một chân dẫm nát mảnh vỡ thủy tinh, vẻ mặt hung hăng càn quấy, nhe răng cười, uy hiếp nói:

- Các em cũng đều thấy rồi, đám bạn anh kiên nhẫn có hạn thôi. Nếu các em còn tiếp tục ở trong này nói này nói nọ kéo dài thời gian, anh cũng không dám cam đoan, bọn họ sẽ đập tiếp chỗ nào đâu. Có thể là quầy kính, cũng có khi lại là tủ thuốc, hoặc có lẽ là trên khuôn mặt xinh đẹp dễ thương kia chẳng... Kỳ thực thì anh chỉ muốn khoản tiền bồi thường này, cũng không phải là cái gì lớn. Vậy nên nếu bởi vì chút tiền này mà cửa hàng bị đập phá hoặc mặt mày em đây bị thương, thật không đáng giá a. Hai người đẹp, cái nào nặng cái nào nhẹ, anh nghĩ các em cũng hiểu rõ ràng chứ?

Mặc dù không cam lòng, nhưng trong tình huống này, Lý Vũ Hàm cũng chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp:

- Năm nghìn phải không? Tao cho tụi mày, hy vọng tụi mày có thể giữ lời hứa, cầm tiền rồi cút đi.

Nhưng Lâu Sinh lại chia ngón trở lên lắc lắc, nói:

- No! No! No! Năm nghìn?? Đó là giá cũ rồi. Giá mới bây giờ là tám nghìn!

Lý Vũ Hàm không khỏi sùng sốt:

- Cái gì??? Tám nghìn?
- Đương nhiên rồi.

Lâu Sinh gật gật đầu, một ngón tay chỉ về phía tên vừa đập bàn trà thủy tinh, nói:

- Thấy không? Bạn anh bị thương này, em cần phải bồi thường cho hắn ít tiền thuốc men và cả tiền tinh dưỡng nữa đúng không?

Theo hướng Lâu Sinh chỉ, trên đầu mu bàn tay của tên kia, có một vết thương nhỏ bằng cái móng ta do bị thủy tinh bắn vào.

- Một vết thương nhỏ như vậy, cũng đòi phí thuốc men, phí tinh dưỡng?? Hơn nữa lại há mồm là đòi ba nghìn?

Hoàng Hiểu Uyển kinh ngạc há hốc miệng, chỉ vào vết thương của gã đó giận dữ nói:

- Hơn nữa vết thương này là do hắn tự làm, dựa cái gì mà đổ lên đầu chúng tôi?

Lâu Sinh cười lạnh:

- Người đẹp, nếu em còn tiếp tục nói với cái giọng đó, không chịu hợp tác, thì khoản tiền bồi thường sẽ không dừng ở đây, mà có khi còn tăng đấy!
- Anh...

Hoàng Hiểu Uyển bị chọc suýt hộc máu. Lời nói chưa thoát ra, đã bị Lý Vũ Hàm xua tay ngăn lại:

- Được rồi, Hiểu Uyển, đừng tranh cãi với lũ người này.

Nàng hướng Lâu Sinh gật gật đầu nói:

- Tám nghìn thì tám nghìn, đành cho là tiền đi thay người vậy. Hy vọng tụi mày có được tiền rồi, từ nay về sau đừng bao giờ tới làm phiền tụi tao nữa!

Lý Vũ Hàm quay người lại nhặt chiếc túi xách trên mặt đất lên, bắt đầu đếm tiền để đưa cho Lâu Sinh. Nhưng ngay lúc ấy, một bàn tay to mạnh mẽ ập đột nhiên vurun tới, đặt lên tay nàng, ngăn nàng lại. Lý Vũ Hàm ngược đầu nhìn, thấy chủ nhân của cánh tay kia chính là Chu Hiểu Xuyên.

- Sư tỷ, lũ chó này rõ ràng là đến uy hiếp chị để vơ vét tài sản, chị không cần để ý tới chúng, để em đuổi chúng đi là được.

Lý Vũ Hàm nhú mày lại, lo lắng nói:

- Bọn nó đến đây hiển nhiên là có chuẩn bị, nếu không làm theo yêu cầu của tụi nó, chỉ sợ là việc này không kết thúc được...
- Yên tâm đi, hết thầy để cho em

Chu Hiểu Xuyên mỉm cười, trong nụ cười lại lộ vẻ tự tin.

- Ừ.

Nhìn Chu Hiểu Xuyên cười rạng rỡ như vàng thái dương, hai má Lý Vũ Hàm không khỏi đỏ lên, gật gật đầu, vô tình tin vào hắn. Mắt thấy tám nghìn đồng sắp sửa đến tay, bỗng nhiên lại xuất hiện ra một tên Trình Giáo Kim, phá rối chuyện tốt, sắc mặt Lâu Sinh nháy mắt trở nên nhăn nhó đến cực điểm.

- Thế nào, thằng nhóc, muốn ra mặt à? Muốn diễn anh hùng cứu mỹ nhân sao? Chưa thấy tụi anh ra tay thì mày còn tưởng tụi anh là mèo hello kitty phải không?

Chu Hiểu Xuyên căn bản là không để ý đến bọn hắn nói gì, ngẩng đầu nhìn đám động vật ở bên ngoài, cứ thế nói:

- Đừng nói là tao không cho tụi mày một cơ hội, nếu tụi mày không muốn phải đăng ký thường trú ở bệnh viện thì hiện tại biến ngay còn kịp!
- Ha... thằng nhóc này giỏi, ngông cuồng đấy, vậy mày tính làm thế nào để đăng ký bọn anh vào viện ở đây?

Lâu Sinh không hề giận, ngược lại cười tươi như hoa, bỗng xòe năm ngón tay bóp lấy cổ Chu Hiểu Xuyên nhanh như chớp:

- Bản thân tao muốn nhìn xem thằng chân tong tay teo như mày thì lấy gì mà đóng vai anh hùng, lấy gì mà dám đấu với tụi tao!

Chiều ấy, Lâu Sinh đánh ra vô cùng đột ngột, tốc độ cũng cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Chu Hiểu Xuyên. Lý Vũ Hàm cùng Hoàng Hiểu Uyển bị chiều này làm cho hoảng sợ, hoa dung thất sắc, cả hai đều không hy vọng Chu Hiểu Xuyên sẽ bị thương. Thân là nhân vật chính, Chu Hiểu Xuyên lúc này biểu hiện vô cùng bình tĩnh. Lúc mà Lâu Sinh sắp bóp được cổ Chu Hiểu Xuyên, một bóng đen như tia chớp, đột nhiên từ bên ngoài

Phòng khám thú cưng lao vào, hung hăng cắn vào cánh tay đang vươn tới của Lâu Sinh.

“AAAA!”

Tiếng kêu thê thảm vang lên, độc tác chớp cổ Chu Hiểu Xuyên nhất thời dừng lại. Chu Hiểu Xuyên nắm chắc cơ hội này, mạnh mẽ từng bước bước về phía trước, đưa thân mình vọt đến gần Lâu Sinh, hung ác lên gối thẳng vào bụng hắn. (Biên: lên gối vào bụng còn hiền chán, ác nổi gì, ít nhất cũng phải vào... chứ) Chu Hiểu Xuyên mặc dù không có học qua võ thuật, cũng chưa từng luyện qua quyền anh, taekwondo, quyền thái hay bất kỳ thứ gì khác, nhưng dù sao hắn cũng là một đứa nhỏ lớn lên trong núi, thân thể thoát nhìn thì gầy yếu, nhưng lại rắn chắc cực kỳ. Tất cả là nhờ phụ giúp gia đình làm nông từ bé mà thành. Huống hồ, trong người hắn còn có năng lượng thần bí nữa. Chu Hiểu Xuyên rõ ràng cảm giác thấy ngay khi hắn bắt đầu tấn công, năng lượng sức mạnh thần bí kia cũng theo đó mà vận chuyển. Tuy rằng, trước mắt năng lượng này vẫn còn khá mong manh, dù không thể phát huy tác dụng một cách rõ rệt, nhưng vẫn đủ giúp cho động tác công kích của Chu Hiểu Xuyên rất trơn chu!

Lâu Sinh trúng một kích ở bụng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hít thở khó khăn, cả người lập tức văng ra phía sau. “Ầm” một cái, cả người hắn cứ thế đổ ập xuống đồng thủy tinh vỡ. Sau đó mới là tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên từ miệng Lâu Sinh. Nhưng người quanh đó không biết chuyện nghe xong chắc còn tưởng rằng bên này mới mở một lò mổ, đang thọt tiết heo. Biến cố thành linh này, làm cho tất cả mọi người bất ngờ. Chu Hiểu Xuyên ngây người, bởi vì hiệu quả mà năng lượng sức mạnh thần bí kia giống như dầu nhờn petolimax giúp động tác hắn trơn tru hơn. Những người còn lại cũng ngây người bởi vì không ai có thể ngờ rằng Chu Hiểu Xuyên tay tong chân teo thế kia lại có thể nhanh chóng đánh bại Lâu Sinh có thân hình cường tráng hơn nhiều. Ngay người chừng hai ba giây, mọi người mới bắt đầu hồi phục lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Muốn Hội Đồng? Tao Chịu Tội Mày

Trên mặt Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyên không hẹn mà cùng toát ra vẻ vui mừng. Hoàng Hiểu Uyên tuổi còn nhỏ, không khống chế cảm xúc của mình được tốt, nên càng vui mừng kích động hơn. So với hai người bọn họ, thì bốn tên đồng bọn của Lâu Sinh có sắc mặt càng đặc sắc hơn nhiều: khiếp sợ, ngạc nhiên, khó tin... Nhiều cảm xúc được biểu lộ cùng một lúc trên mặt của bốn người này giống như mặt bọn chúng đã bị rút hết gân vậy. Cả bốn đều lao về phía Lâu Sinh, ba chân bốn cẳng đưa hắn từ đồng thủy tinh vỡ ra. Lúc đó, họ mới nhìn rõ ràng, thứ vừa bay vọt vào từ bên ngoài Phòng khám thú cưng cắm thẳng vào tay Lâu Sinh, không phải là thứ kỳ môn âm khí gì, mà là một con chim sáo đen (liều ca). (DG: ai chưa biết con này thì nghĩa vào link dưới: tên tiếng anh của nó là Mynah Bird, 1 nhánh trong họ chim sáo:

Sau khi mổ bị thương Lâu Sinh, con chim sáo này cũng không vội vã bay đi mà bay quanh trên đỉnh đầu năm người Lâu Sinh, mà bay qua bay lại ồn ào nói:

- Đồ đàn... ngu ngốc... đồ đàn... ngu ngốc...

Năm người Lâu Sinh bị con chim sáo này làm cho văng đầu mắt hoa, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cũng không biết là do xấu hổ hay do tức giận mà thành. Gã vừa rồi dùng ghê đập bàn trà thủy tinh há mồm mắng một câu ‘con mẹ nó’, liền cúi người nhặt lấy một mảnh thủy tinh, giương tay ném về phía con chim sáo kia. Con sáo đảo cánh nhẹ nhàng tránh được, đồng thời phóng ra một thứ lao xuống cực nhanh, rơi thẳng lên đầu đầu gã đó rồi trong nháy mắt rút lên, rồi thả ra một quả boom nặng ngàn cân. Một tiếng ‘Pẹt’ nhỏ vang lên, một bãi phân chim màu trắng xám bay gọn ghẽ thẳng vào miệng gã thanh niên, hắn ghê tởm phun phèo phèo ngay lập. Nhỏ được vài cái, hắn kéo áo lau lau một hồi, cố nén cảm giác ghê tởm trong mình, gã thanh niên tròn trĩnh mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên. Đôi mắt hình tam giác tựa như sắp phun ra lửa. Mặc dù không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với con chim sáo kia, nhưng hiện tại... trong đầu gã thanh niên này thì Chu Hiểu Xuyên hiển nhiên sẽ là đồ phát tiết. Được đồng bọn nâng lên, Lâu Sinh đã có thể lồm cồm đứng dậy. Trên lưng hắn vẫn còn găm đầy vụn thủy tinh, máu tươi từ miệng vết thương rỉ ra nhuộm đỏ cả lưng áo. Lâu Sinh đã thực sự phát hỏa, tay phải run run kích động chỉ về Chu Hiểu Xuyên, dường như dùng hết khí lực toàn thân mà rống lên:

- Tất cả lên cho tao, đánh chết thằng nhóc khốn khiếp này!

Chu Hiểu Xuyên chẳng những không sợ hãi mà ngược lại còn khề nờ nụ cười:

- Đùng quá nặng tay, chỉ cần gần chết là được....

“Lời này có ý gì? Chịu nhận thua sao?” Năm người Lâu Sinh không khỏi sửng sò.

- Thằng nhóc, bây giờ mới chịu nhận thua liệu quá muộn hay không?

Vì phần nộ mà khuôn mặt dữ tợn của Lâu Sinh cũng biến dạng:

- Tao cho mày biết, giờ kể cả mày có quỷ xuống lấy lực cầu xin tha thứ, tao cũng đéo bỏ qua cho mày đâu...

Chu Hiểu Xuyên đầu tiên sùng sốt, chợt cười dờ khóc dờ cười, lắc đầu nói:

- Ai nói tao muốn cầu xin tha thứ sao? Cậu tao vừa nói, cũng không phải là nói với tụi mày.

"Không phải nói với nhóm mình? Nó nói với ai? Chẳng lẽ thằng nhóc này đúng là có người chạy đến giúp hay sao?" Năm người Lâu Sinh đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn về phía sau, lập tức tất cả đều khiếp sợ ngây người. Cũng không biết là từ khi nào, ở ngoài cửa Phòng khám thú cưng, một đám động vật tụ lại một chỗ đứng lặng yên không một tiếng động. Trong đám động vật có mèo, chó, thỏ, chuột, còn có các loài bò sát, rắn mồi, thậm chí có mấy con rùa nhỏ cũng nghênh ngang bò trên đường, không ngừng di chuyển lại. Mà ở gần đó, trên cây, lại có đủ loại chim, từ vẹt đến sáo, từ họa mi đến bách linh, đội hình có thể nói là vô cùng lớn. Vừa rồi con sáo tập kích Lâu Sinh, cùng tập kích gã thanh niên bằng boom phân cũng đang ở trong đó. Nó uốn ngực ngẩng cao đầu, thể hiện tư thế uy vũ oai hùng nhất. Mà bên cạnh nó, còn tụ tập thêm một đám chim với bộ lông điểm lẹ, sồi nổi chỉ để biểu hiện sự bội phục và ánh mắt ái mộ chăm chú nhìn vào nó, hiển nhiên đã xem nó là anh hùng trong loài chim.(DG: các đồng chí nào không biết bách linh là con gì thì theo link này mà xem nhé:

http://allaboutbirds.org/guide/horned_lark/id)

Nhìn xa ra một chút thì đám con mèo, chó, thỏ, chuột, bò sát rắn mồi, rùa nhỏ cùng đàn chim có số lượng cũng lên đến vài trăm con. Theo lý thuyết, với số lượng nhiều động vật và chủng loại như vậy tụ hợp lại một chỗ, ắt phải ồn ào ầm ỹ mới đúng. Nhưng hiện tại, chúng đều im lặng nhìn về phía này. Loại không khí yên tĩnh này làm người ta cảm thấy quý dị và kính sợ. Tất cả bọn chúng đều dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm lên năm người Lâu Sinh. Ánh mắt ấy giống như ánh mắt của con thú săn khi đang quan sát con mồi, bình tĩnh đợi thời cơ tấn công. Năm người Lâu Sinh thân là con mồi, ở tận cùng sâu bên trong nội tâm cũng đã nổi lên luồng ớn lạnh và sợ hãi. Tất nhiên dưới ánh mắt lạnh băng đầy thù địch của từng ấy con thú mà không sợ mới lạ.

- Lũ súc sinh này.. lũ súc sinh này là sao? Làm sao chúng lại tụ lại đây?

Lâu Sinh run rẩy thốt lên. Cùng lúc đó, một con mèo đen thướt tha đi ra, ngẩng đầu uốn ngực, bày ra dáng tư thế của một quan lớn đang duyệt binh. Đám mèo, chó, thỏ, chuột đứng thành một hàng, loài bò sát, rắn mồi đứng thành một hàng, đến cả những con chim trên cây cũng bay xuống đứng thành một hàng. Con mèo đen này chính là Sa Tử, thú cưng của Lý Vũ Hàm. Mọi con vật đều đứng lên để Sa Tử duyệt, bất luận hình thể to lớn như con chó lớn bằng gấu tuyết Alaska, hay hình thể nhỏ bé như con chuột hamster và chuột lang, hay đàn bò sát, rắn, nhện, côn trùng với bộ dáng dữ tợn, khiến người khác lông tóc dựng đầy, toàn bộ đều uốn ngực ngẩng cao đầu, cố gắng đem hình dáng uy vũ kiên cường nhất của mình ra mà thể hiện(*). Một màn như thế khiến cho tất cả mọi người ở đây đều choáng váng. Sau khi duyệt xong mèo, chó, thỏ, chuột, rắn mồi, rùa, chim một lần, Sa Tử lại ngẩng đầu uốn ngực bước về hàng ngũ, dùng ánh mắt sáng như ngọc của nó nhìn chăm chăm về phía Phòng khám thú cưng làm năm người Lâu Sinh không biết phải làm sao. Cái tên vừa được boom dội miệng sợ run cầm cập, nhìn không được tiến lại bên tai Lâu Sinh, nhỏ giọng nói:

- Lâu ca, chuyện này có chút không hợp lý. Hay là chúng ta rút về trước, rồi hai ngày sau hẵng quay lại?

Lâu Sinh cũng hiểu được một màn trước mắt này quả thực kỳ dị khiến người ta lông tóc dựng đứng, liền tục gật đầu đáp:

- Được rồi, cứ làm như mày nói đi. Chúng ta hôm nay rút thôi, mấy ngày nữa lại tìm đến đây tính sổ...

Nhưng đúng lúc đó, Sa Tử lại giơ chân trước lên, kiểu cách như một lão đại đang chỉ tay về phía trước, hướng về phía năm người Lâu Sinh nhẹ nhàng vung lên, đồng thời phát ra tiếng mèo kêu thanh thúy. Tiếng mèo kêu này giống như hiệu lệnh.

*****

(*)Để giúp đọc giả dễ theo dõi, ta sẽ chú thích vài phát: - con chó lớn (daxingquan):

Ta nghĩ là chó ngao nhưng có thể sẽ sai, vì chó ngao đôi khi để nói đến con chó tây tạng to thật to.

- Chuột hamster thì khỏi bàn.

- Chuột lang hay được gọi là con bọ.

- Đàn rắn rết với nhện thì trông ghê quá nên thôi, ta xin phép không đưa lên.)

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hảo Hảo Chà Đạp Một Phen

Sa Tử lặng lẽ đứng ra sau đám mèo chó, chuột, rắn, thỏ, thằn lằn bò sát, chim chóc,.. Lúc này tất cả đều kêu lên tạo thành âm thanh quái lạ. Tiếng mèo

kêu, chó sủa, chim hót thêm cơn trùng bò sát, rần rập ra âm thanh 'Xịt xì'...đủ loại thanh âm hợp lại làm một khiến người ta phải nhức đầu. Không chỉ có thế, chúng vừa kêu vừa dùng tốc độ nhanh nhất phóng đến tấn công năm người Lâu Sinh đang tính chuồn. Bất quá, cái ngạc nhiên nhất chính là đám động vật này chạy không hề lộn xộn mà lại rất có quy tắc. Tốc độ nhanh nhất là loài chó Shepherd, chúng vốn là loài chó có họ hàng với loài linh cẩu ở nước Đức. Chúng xông lên giống như những kỵ binh xuất trận, chạy theo đội ngũ, chia làm hai đường nhanh chóng bao vây lấy năm người Lâu Sinh. Với dáng người to lớn, những con gấu Alaska con giống như những chiếc xe bọc thép hồng học lao đến trước mặt năm người. Còn lại động vật có hình thể nhỏ tí như loài thằn lằn, bò sát, rắn, thỏ, chuột đều chạy theo sau, giống như bộ binh thường chạy đằng sau xe bọc thép vậy. Động tác linh hoạt, tốc độ cũng không chậm, chủ yếu dựa vào sự khéo léo của bản thân là các loại mèo. Chúng trèo lên, luồn lách trên các đồ nội thất rồi bất ngờ kêu 'Meo meo' nhảy chồm lên năm người giống như những con hổ đầy dũng mãnh. Còn những con chim như những chiếc máy bay B52 cỡ nhỏ, không ngừng gào thét thả boom như xối vào năm người Lâu Sinh.

Một loạt diễn biến khi mô tả thì có vẻ phức tạp nhưng trên thực tế thì chỉ xảy ra trong nháy mắt. Năm người còn chưa kịp phản ứng kết quả đã bị chó, mèo, thỏ, chuột, rắn, bò sát, chim chóc vây công. Đầu tiên là bị chó Shepherd từ phía trước lẫn phía sau cắn vào đầu gối, không tự chủ được phải quỵ xuống mặt đất. Ngay sau đó là bị lũ mèo nhảy chồm vào mặt, chúng xòe móng ở chân ra, bắt đầu thi triển Vĩnh Xuân Quyền. Đây vốn là một môn võ chủ yếu dùng tốc độ đánh của hai tay, áp sát vào tấn công đối phương, và lũ mèo thực sự đã phát huy cái tinh hoa trong môn võ nổi tiếng của Trung Quốc này đến cực điểm khiến trên khuôn mặt năm người xuất hiện những nét vẽ rờn bay phượng múa đầy sống động, làm bọn họ sung sướng muốn ngất đi. Đúng lúc này, những con gấu Alaska dùng tốc độ nhanh nhất có thể đâm thẳng vào năm người. Trọng lượng của mỗi con gấu này ít nhất cũng bảy tám chục cân, chúng đâm vào năm người như thể chiếc xe máy rồ ga cắm thẳng vào bọn họ. Tất nhiên dưới tác dụng của một lực lớn như vậy, cả năm người đều lập tức ngã rầm xuống đất. Bất quá chỉ ngã thôi còn đỡ, đằng này năm người bọn họ không thể nói là ngã xuống được mà phải nói là bắn xuống đất với một lực lớn làm gãy vài chiếc xương sườn. Năm người họ đau quá hét lên như lợn bị thọt tiết.

Nhưng ác mộng của năm người Lâu Sinh đến đây vẫn chưa có chấm dứt. Đứng ngã năm người xong lũ gấu Alaska lập đứng tức dựng lên, chùng với đám chó Shepherd nhanh chóng rút ra khỏi Phòng khám thú cưng xếp thành một hàng, chuẩn bị cho đợt tấn công mới. Thấy đám chó Shepherd rút đi, những con chó hớn hờ lao vào điên cuồng cắn, khiến trước mặt năm người Lâu Sinh trở thành một mảng tối, từ từ ngất đi. Đối với lũ chó con này mà nói, càng cắn càng sướng răng chứ không có cảm giác bị thống khổ do đau răng chút nào. Chúng cứ thần nhiên cắn đến khi chán lại bỏ ra sau đám chó Shepherd chờ đợi đến màn vui tiếp theo. Đáng thương cho năm người lại sắp trở thành trò chơi tiêu khiển của đám chó con. Đám mèo biểu diễn Vĩnh Xuân Quyền có chút mệt mỏi tay à không mỏi chân, lại thấy đám chó con cũng đã rút ra ngoài chờ đợi. Chúng bèn vui vẻ ngừng lại nói nhau đi ra khỏi Phòng khám thú cưng, xếp hàng sau đám chó con, đôi mắt vẫn nhìn về phía năm người kia, đợi chờ tiến hành trò chơi mới. Khi lũ mèo rút đi năm người Lâu Sinh mới chậm rãi thở phào một hơi. Nhưng ngay lúc bọn họ đang định cố gắng bò dậy thì đằng sau lại truyền đến một cảm giác lạnh sống lưng! Những con rắn mảnh mai ôn nhu quấn quanh cổ chân, cổ tay, thậm chí là cổ họng bọn họ, chúng liên tục thè chiếc lưỡi ra, nhẹ nhẹ liếm láp vị da người. Loại tiếp xúc thân mật này chẳng những không làm năm người vui vẻ lên mà ngược lại, họ sợ đến lông tóc dựng ngược lên, không rét mà run.

Lần này năm người thật sự không dám nhúc nhích. Dù sao bọn họ cũng không dám xác định tại liệu lúc mình nhúc nhích có bị những con rắn đang quấn quanh cổ, tay chân bụng thân mật hôn cho phát không. Phải biết rằng lũ rắn mà cắn thì không như lũ chó cắn đâu, bởi không có độc thì còn may chứ có độc thì trời cứu. Năm người nằm yên không dám nhúc nhích, lại tạo điều kiện cho những con nhện lông mềm như nhung, những con thằn lằn da trơn tuột và những con rùa dễ dàng bò tới bò lui trên người. Cái làm cả năm người muốn ngất nhất chính là chúng nó đang rú nhay từ từ bò xuống quần hướng thẳng đến cái lỗ @\$% đề công phá.....Bọn họ quả nhiên khóc không ra nước mắt nghĩ: "Đường đường là một nam tử hán đại trượng phu, mà lại để những con vật nhậy nhụa ấy tới đại phi lễ thể này... Chuyện này mà đồn ra thì còn dám gặp mặt ai đây....!"

Khiến người khác kinh ngạc là đám côn trùng phối hợp rất phối hợp với đám chó mèo, chúng đều tự tránh nhau ra để tránh gây ra cảnh ngộ thương! Còn nhóm chim đảm nhiệm nhiệm vụ rải boom nguyên tử cũng không nhàn rồi, chúng xếp thành hàng ngũ bay trên không, rải những boom màu xám xuống mặt năm người Lâu Sinh. Cứ thế chỉ trong vài phút mấy người đã được lũ chim tặng miễn phí cho cái mặt nạ dưỡng da màu xám đất tiền. Chỉ có cái đám chim này làm ầu quá, rải hết cả lỗ mũi lẫn lỗ mồm của người ta, làm người ta không thể nào lên tiếng kháng nghị được. Mà căn bản cũng tại boom rải ác quá là chỉ cần há mồm cái là được boom thả đầy mồm ngay, hương vị quả thực hết sức khó tả. Sống trong hoàn cảnh được đám thú vật tận tâm chăm sóc như thế này, họ quả thật có tâm tư sướng muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tin Tức Động Trời Trên Inte

Kỳ thật lúc năm người Lâu Sinh đến quầy rồi dọa đâm thì đã có không ít người ở cửa hàng xung quanh chạy ra xem. Chẳng qua là năm người biểu hiện quá mức hưng phấn hơn nửa những người vây xem đều là kinh doanh nhỏ trong chợ vì chủ sinh ý, không muốn đắc tội với lũ du côn này nên họ chỉ dám đứng ngoài xem mà không dám ra mặt giúp đỡ Phòng khám thú cưng. Bất quá vẫn có người lên gọi điện báo công an. Những người vây quanh tại đây cũng hiểu được phần nào sự việc, năm người Lâu Sinh lưu manh tới làm chuyện bé xé ra to để dọa đâm chiếm đoạt tài sản. Nhưng tất, không ai nghĩ rằng, mọi chuyện xảy ra tiếp theo không những khác với suy nghĩ của tất cả mọi người mà lại còn diễn ra rất ly kỳ.... Bởi nếu không phải tận mắt nhìn thấy chỉ nghe qua lời nói thì căn bản họ không thể nào tin chuyện này có thể xảy ra. Không đúng! Nói thế chưa chuẩn phải nói là cho dù có thấy cũng không tin chuyện đó đang xảy ra. Ông chủ cửa hàng trà đối diện mặt tròn trĩnh tràn đầy kinh ngạc hoàn toàn quên mất là đang trà trà cho người khác, nước trà nóng sòm tràn đầy chén chày trên mặt bàn. Nhưng mà ông chủ cửa hàng trà không để ý tới chuyện này hoàn toàn, ngây ngốc nhìn Phòng khám thú cưng, thì thảo nào:

- Tôi đây không nằm mơ chứ? Lũ động vật này rớt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao chúng là ào ạt tấn công vào năm người đến gây rối ở Phòng khám thú cưng chứ? Hơn nữa nhìn có vẻ chúng còn phối hợp với nhau, giống như tất cả bọn chúng đã được trải qua một khóa huấn luyện vậy...

Ông chủ cửa hàng bán chó ở ngay bên cạnh cũng khiếp sợ há hốc miệng, đứng ngây ra nhìn cảnh tượng kỳ lạ trước nay chưa từng có kia. Lão cứ ngây ra nhìn đến nỗi làm rơi cả mẫu thuốc lá đang hút vào trong túi, khói nhẹ bay lên:

- Mấy con chó tôi nuôi ngày thường đều ngoan hiền sao lại đột nhiên tấn công người chứ? Nhất là con Samoyed Eisenhower, ngày thường đều sợ người lạ mà, nhưng sao bây giờ có bộ dáng phản kích thế, không có chút sợ hãi gì cả? Cả đám chó con nữa, sao chúng lại thích thú thế kia?

Giống như là chủ cửa hàng bán chó, rất nhiều chủ cửa hàng buôn bán trong chợ cũng có nghi vấn như vậy. Tất cả các động vật ở những cửa hàng xung quanh, từ chó mèo, chim chóc đến chuột, rắn, thằn lằn... đều lao đến Phòng khám thú cưng tấn công năm người Lâu Sinh, làm bọn họ đều trợn mắt há mồm, cố gắng hiểu xem đang có chuyện gì xảy ra. Đứng xem ngoài các chủ cửa hàng ra, còn có những người đi mua sắm hay những người làm thuê, nhưng khác với các ông chủ đang rất kinh ngạc, họ lại mang tâm lý coi náo nhiệt là chính. Vì vậy, vừa coi xem họ vừa dùng điện thoại, camera, máy ảnh để chụp ảnh quay phim lại. Sau đó gửi cho người thân coi hoặc trực tiếp lập các blog, topic trên các forum để chia sẻ chuyện này. Thậm chí có người còn dùng máy tính, nối webcam để cho người khác xem trực tuyến cùng. Thế rồi trên inte, tại các forum hay những trang web tin tức nổi tiếng đã bắt đầu tràn lan những tiêu đề đầy giật gân như “Bách thú quần áo côn đồ”, “Động vật cũng điên cuồng”, “Côn trùng cũng biết giao thông”....

Lúc mới bắt đầu trên inte chỉ là các tin tức thông thường, cũng không có bao nhiêu người tin, đại bộ phận có thái độ hoài nghi nên chủ thread được nhận rất nhiều loại gạch đá như kiểu “Vớ vẩn”, “Linh tinh, chó nó tin”, “Nó lừa đấy”.... Về sau gạch không còn nhưng đá cứ đại lại bắt đầu gia tăng: “Cái @\$#@, lừa đảo à?”, “Chém mà cũng ngu vãi cả @\$#@”, “Del mẹ nó thread đi”, “Tự sướng cùng một vừa hai phải thôi”,.... Bất quá những người đứng quay phim hay chụp ảnh, hầu hết đều mang nó post lên inte, nên những tin tức về nó càng lúc càng nhiều rồi ngập tràn trên inte luôn. Dần dần những người không hề tin tưởng vào tin tức mà chỉ những bộ phim hoạt hình mới có cũng đã bắt đầu phải tin bởi lúc này tin tức đó đã trở thành tin hot trên inte rồi. Họ bắt đầu cảm thán:

- Vãi cả @\$#@, mấy con vật sao vãi quá vậy? Còn phối hợp tấn công, đánh bọc lót,... Đó toàn là bọn chúng bàn chiến thuật với nhau sao? Tôi đoán có khi nào chúng toàn là mấy con thú bên gánh xiếc đó.

- Tao kinh, chẳng lẽ có một đoàn thợ khiêu thú bên cạnh chỉ huy? Chuyện này rớt cuộc là như thế nào? Chẳng nhẽ lại do người có siêu năng lực điều khiển? Hay đây là một thí nghiệm dùng để giết người của một tổ chức bí mật nào đó?

- Lever 23, nam, thuộc hệ Ma Pháp Sư, không tiền không tình không nữ nhân, muốn gia nhập tổ chức thí nghiệm... (Biên: vãi cả nghiệm game @@)

- So sánh con mèo trên tấm ảnh với con mèo tam thể lười nhác nhà tôi nuôi, đột nhiên ta cảm thấy nuôi nó thật phí công.

Đương nhiên vẫn còn nhiều người có thái độ hoài nghi khi nhìn thấy ảnh chụp trên inte. Đầu coi nó là các tấm ảnh PS (Photoshop), rồi tìm những chỗ sơ hở, tiếp tục chăm chọc:

- Tôi tên là Carat, sinh viên chuyên ngành PS đại học Santiago ở Mỹ. Tôi xin lấy con mắt của người trong nghề khẳng định rằng đây đều là ảnh chụp PS! Hơn nữa kỹ thuật PS cực kỳ cùi bắp, cùi đến mức chán chả muốn nói... (Biên: đây là dạng tỏ ra nguy hiểm điển hình)

- Nhìn chỗ này của tấm hình nè! Mọi người có thấy nó bị PS làm biến dạng không? Tiếp chỗ này nhè trên thân con chó tự nhiên lại làm ra một cái đầu mèo. Kỹ thuật PS cùi như vậy mà không biết xấu hổ làm lão nương ta xem tức đến suýt phun máu lên màn hình. Thật là một lũ đẻ non... .

- Đưa comment bên trên là nữ sao? Bị đẻ non à ?

- Tao đẻ non? Buồng trứng tao chưa rụng có *** mà đẻ non! Có con mẹ mày đẻ non thì có, không những thế còn bị khó đẻ đến rách @\$#@ mà chết!

Bất quá những nghi ngờ cũng không có tồn tại trong thời gian dài. Theo các video thông tin trên mạng, số lượng nghi ngờ liền không còn chút nào. Thay vào đó là cảm thán và kinh ngạc với một đợt thảo luận sôi nổi. Những người ở huyện Phụng Đình thông qua tin tức ở trên inte cũng đổ xô tới chợ chim cá cảnh (Biên: từ giờ mình sẽ đổi lại là chợ Hoa Điều cho đúng tên) để có thể nhìn thấy chuyện lạ có một không hai này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Cảnh Sát Đến ! Các Huyng Đệ Rút Mau!

Tiếc là mấy người đó còn chưa đến được chợ Hoa Điều, thì sở công an gần đó nhận được điện thoại báo cũng đã điều người đến khu chợ rồi. Nghe

được tiếng còi xe cảnh sát từ xa vọng lại, mấy người vừa gọi điện báo cảnh sát không khỏi hồi tiếc :

- Sớm biết như vậy đã không gọi điện báo nguy...Ài... Sao cảnh sát lại đến nhanh như vậy? Muộn chút nữa có phải tố không...

Người trong khu chợ Hoa Điều đối với việc năm người Lâu Sinh chạy đi vơ vét tài sản hiển nhiên không chút hảo cảm. Trên thực tế khi nhìn thấy bọn chúng bị động vật ngược đãi đến chết đi sống lại như vậy, trong lòng mọi người tuy rằng rất kinh ngạc và khó hiểu nhưng tất nhiên vẫn rất hưng phấn. Bất quá cảnh sát đã sắp tới rồi thì việc này cũng nên kết thúc ở đây thôi. Những người người có vật nuôi của mình tham gia vào cuộc hội đồng quy mô lớn kia liền nhanh chóng tới lừa chúng về nhân lúc cảnh sát còn chưa đến để tránh gặp phải phiền toái. Chẳng qua, bọn họ còn đang tính tới lừa thì lại xuất hiện một cảnh tượng khác cũng đầy ngạc nhiên không kém. Đó là tất cả những con thú ở trong Phòng khám thú cưng khi nghe thấy tiếng còi cảnh sát lập tức ‘ào ào’ chạy đi. Nguyên nhân ngay lúc có tiếng còi cảnh sát vang lên, bản thân Sa Từ là chị cả của đám động vật trong chợ này, khẽ ngẩng đầu lên, dùng thú ngữ nói với đám thú đang gây sức ép với năm tên côn đồ:

- Cảnh sát đến ! Các huynh đệ lập tức rút lui!

Nghe thấy những lời này của Sa Từ, trên trán Chu Hiểu Xuyên nhất thời toát ra từng giọt mồ hôi lạnh. Hắn thật sự rất muốn hỏi Vũ Hàm một chút, rốt cuộc khi ở nhà nàng thường hay xem những phim gì mà khiến cho Sa Từ bị nhiễm mấy thứ đó vào người, làm ra những hành động như đại ca kiêu hùng của xã hội đen vậy?

Sa Từ không hổ là chị cả, vừa mở miệng hô một cái, đàn thú đang hưng phấn cử hành năm người Lâu Sinh liền không chút do dự, quay đầu hướng thẳng đến cửa hàng mà mình ở phóng về. Chỉ trong nháy mắt đám động vật đã rút sạch khỏi Phòng khám thú cưng. Nói thì dài nhưng thực chất lại rất nhanh, những con thú này chuẩn chuẩn với tốc độ khủng khiếp, so với vận động viên chạy một trăm mét chỉ có hơn cũng không có kém. Cũng may là tội nó không phải là con người, chứ nếu với vận tốc này của chúng mà tham gia chạy cự ly ngắn thì cơ như Usain Bolt cũng chỉ đành bị thương rúc vô góc tường, ngồi xuống tự kỷ ở đó thôi!

Một người xem náo nhiệt đứng khá gần ở cửa Phòng khám thú cưng, bởi vì tránh không kịp nên bị một con chó Kim Mao tông ngã. Nhưng mà hắn ngã chổng xuống cũng không có kêu đau, chỉ há hốc mồm, kinh ngạc nhìn con chó Kim Mao, lẩm bầm nói:

- Không phải chứ? Động vật lại có thể hiểu được tiếng còi cảnh sát? Cũng biết trốn cảnh sát? Chúng nó như vậy không phải quá thông minh sao?

Mặc kệ những kẻ đó tò mò, kinh ngạc thế nào, khi cảnh sát đến, đàn thú đã chuẩn sạch, chỉ còn có Sa Từ là ở lại phòng khám thôi. Về phần năm người Lâu Sinh, hiển nhiên sau khi đám động vật đã bỏ đi, liền vội vàng cố gắng bỏ chạy. Họ nhìn thấy cảnh sát như nhìn thấy người thân, mặc kệ *** chim đánh đập trên người nhanh chóng nghênh đón mấy cảnh sát đi tới. Bọn chúng lớn tiếng khóc nức nở, nói năng một cách mơ hồ:

- Ô... ô... ô...cảnh sát đại ca... cảnh sát đại tỷ...các người đến cứu người...

Hiện tại bọn họ đã bị lũ động vật khi dễ cho choáng váng đầu óc rồi, quên mất rằng mình là lưu manh tới đây để dọa dẫm chiến đoạt tài sản nên khi nhìn thấy cảnh sát như nhìn thấy cứu tinh. Đám cảnh sát bị mùi phẫn chim đập hôi thối phát từ năm người Lâu Sinh phả thẳng vào mặt, không tự chủ được vội vàng lui lại quát:

- Đứng tới gần, đứng ở đó!.... Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không đợi Chu Hiểu Xuyên và Lý Vũ Hàm mở miệng nói chuyện, Lâu Sinh liền bước lên đem chuyện xảy ra mô tả sinh động một lần. Hắn kể cường điệu hóa bản thân bọn chúng bị lọt vào vòng vây và bị ‘tra tấn’ thế thảm như thế nào, cuối cùng còn dùng âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở nói:

- Cảnh quan, các người hãy làm chủ thay tôi! Phòng khám thú cưng này lòng dạ hiểm độc, không chỉ có khám làm chết con chó của tôi, còn đem tôi và bạn tôi ra tra tấn thành bộ dạng người không giống người quý không giống quý...

Lý Vũ Hàm bị lời nói của Lâu Sinh làm cho tức giận cười lạnh nói:

- Hừ! Bọn mày còn dám luận tội người khác, không thấy xấu hổ sao? Chuyện lần này rõ ràng chính là do tội mày sắp xếp, muốn vu oan giáng họa cho phòng khám của tao, rồi vơ vét tài sản!

- Doạ dẫm vơ vét tài sản? Cô em ơi, cô em gặp qua ai dọa dẫm vơ vét tài sản có bộ dáng như tội này chưa?

Tên côn đồ nói lảm bầm trùng mắt với Lý Vũ Hàm, chợt lại hướng cảnh sát nói:

- Cảnh quan, tôi cho các người biết, bọn vừa rồi có thể đã điều khiển động vật trong khu chợ Hoa Điều vây đánh chúng tôi đó! Các người này không được nhìn thấy chuyện đây thôi... Tôi hoài nghi tất cả động vật ở trong chợ này đều bị bệnh dại! Tôi yêu cầu lập tức đem toàn bộ động vật có trong chợ đi xử lý, để tránh cho nhiều người bị mang vạ..."

Chu Hiểu Xuyên cười lạnh tiếp nhận đề tài:

- Bọn mày rõ ràng tron mắt nói lươn! Nếu động vật thật sự đều bị bệnh dại thì lúc này tội mày đã sớm mất mạng chứ đâu có nhẹ nhàng như bây giờ, huống chi trên người đến một vết cắn cũng không có. Tao thấy, rõ ràng chính là bọn mày làm những chuyện quá mức tội tệ nên đám động vật mới tức mất, kêu gọi lẫn nhau tới giao huấn bọn mày một trận... Đúng vậy! Từ phương diện này mà xem, quả nhiên bọn mày ngay cả cảm thú cũng không bằng

Sa Từ đứng ngao ngễ ở trên quầy liếc mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên một cái:

- Con người, sao lời nói của người lại sắc mùi phân biệt chủng tộc thế?

- Mày...

Năm tên côn đồ bị Chu Hiểu Xuyên châm chọc rất tức giận nhưng cũng không có cách nào phản bác được. Bởi vì bọn họ hiểu rõ trên người bọn họ quả thực không có vết cắn nào, cùng lắm chỉ là những vết đỏ thôi, không thể bị toét máu. Cần thận nghĩ lại một chút, chuyện này quả thật có gì đó quái dị. Dù sao, mới ban nãy, lũ động vật tấn công rất đau, vậy mà không có đến một vết cắn, một vết cào là sao? Nhưng trên thực tế, năm người Lâu Sinh ngoại trừ bị gãy mấy chiếc xương sườn và những vết đỏ, vết đỏ trên người ra, cũng không có thương tổn gì lớn. Kỳ thật sở dĩ sẽ có hiệu quả như vậy đều là do Chu Hiểu Xuyên đã nhắc nhở, phân phó hết rồi. Lúc trước khi để Sa Tử hành động theo kế hoạch, hắn đã phải dặn đi dặn lại Sa Tử nhất định phải ước thúc đám động vật ấy ngàn vạn lần không được lưu trên người năm tên côn đồ kia những vết cào, vết cắn và các vết ngoại thương linh tinh. Để tránh cho về sau không bị bản người Lâu Sinh biện cố là đám động vật bị nhiễm bệnh dại hay bệnh gì đó rất nguy hiểm, cần phải xử ngay tức khắc, đảm bảo an toàn cho mọi người trong khu chợ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lưới Trời Lồng Lộng Thừa Nhưng Khó Thoát

- Được rồi, mấy người đừng tiếp tục tranh cãi nữa.

Một nữ cảnh sát đánh người cao gầy, tư thế oai nghiêm đi đến, liếc nhìn năm người Lâu Sinh miệng dính đầy phân chim một cái, nhíu mày, vẫy tay phân phó một cảnh sát khác:

- Tiểu Lưu, em đi mua mấy cái khăn tay, mấy bình nước khoáng cho bọn họ rửa mặt, súc miệng rồi đi hỏi xung quanh xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

- Dạ!

Người được gọi là Tiểu Lưu lên tiếng, xoay người đi ra khỏi Phòng khám thú cưng. Nhưng cũng rất nhanh chóng trở về, trên tay cầm một túi nước và khăn mặt giao cho năm người Lâu Sinh nói:

- Nhanh chóng rửa mặt súc miệng đi.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Năm người Lâu Sinh nhận lấy khăn tay và nước, miệng liên tục cảm ơn. Cái cảm giác được tống đầy phân chim quả thực khó chịu. Vì vậy, sau khi nhận khăn tay và nước khoáng, năm người liền mau chóng rửa mặt súc miệng. Đợi đến khi năm người Lâu Sinh xử lý sạch sẽ chỗ phân chim có trên mặt mình, ánh mắt nữ cảnh sát bỗng sáng lên như hai cái đèn pha. Vốn thần sắc của nàng khá lãnh đạm, nhưng lại đột nhiên hai mắt sáng lên làm mọi người ngạc nhiên. Sau đó, nàng thốt lên một tiếng:

- Lâu Văn Huy!

- Ai...

Lâu Sinh theo bản năng quay đầu lên tiếng hỏi. Đến khi nhìn rõ được gương mặt của nữ cảnh sát (DG: Phân chim rơi cả vào mắt nên nhìn hèm rõ), sắc mặt trở nên đại biến, vùng người chạy trốn. Bất quá hắn chạy chưa được bao nhiêu bước đã bị cảnh sát đứng trước cửa quật xuống đất, khóa tay lại. Bốn đứa bạn hắn cũng không khá hơn là mấy. Biến hóa này xảy ra cực nhanh khiến ba người Chu Hiểu Xuyên và những người xem náo nhiệt ở ngoài đều sững sốt, không rõ đã xảy ra chuyện gì. Nữ cảnh sát hiện ngang mặt mẽ bước tới Lâu Sinh, nói ra đáp án giải nghi vấn cho mọi người:

- Năm tên khốn này là tù trốn trại, đã bị phát tin truy nã. Bọn chúng từng đến nhiều nơi quanh huyện Phương Đình chúng ta, dùng chó, mèo bị bệnh nặng đến phòng khám thú y, rồi đợi cho mèo, chó chết để dọa dẫm vợ vết tài sản. Có hơn mười phòng khám bị hại, tổng tài sản lên đến trên mười vạn. Chẳng qua bọn chúng không có chỗ ở cố định, hành tung mờ hồ, thường thì sau khi dọa dẫm vợ vết tài sản là lập tức đổi địa phương cho nên đến giờ mới không thể bắt chúng về quy án. Không nghĩ rằng ngày hôm nay lại gặp năm tên khốn kiếp này...

Nghe xong nữ cảnh sát nói, Hoàng Hiểu Uyển không nhịn được mà bật cười:

- Cái này gọi là lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát! Ha...Ha...Ha...

Hai người Chu Hiểu Xuyên và Lý Vũ Hàm nhìn nhau cười. Rất nhanh, cảnh sát đã lôi cổ năm người Lâu Sinh lên xe, áp giải về đồn.

Đến tận bây giờ, những người thông qua inte biết được tin tức mới tới chợ Hoa Điều. Tuy rằng họ không được chứng kiến cảnh tượng đám động vật ăn cần massage cho năm người kia nhưng cũng kịp nhìn thấy cảnh bọn họ bị áp giải lên xe cảnh sát. Dù lúc trước đám người Lâu Sinh có rửa mặt, súc miệng qua, bắt quá quần áo và đầu tóc vẫn dính đầy phân chim. Đó là minh chứng rõ ràng cho việc họ mới được lủ chim bôi kem dưỡng da cao cấp cho. Sau khi đám người Lâu Sinh bị áp giải đi, có nhiều người hưng phấn, cũng có nhiều người thất vọng:

- Thì ra những đoạn clip và ảnh trên inte đều có thật! Đáng tiếc là mình đến muộn quá, không được chứng kiến cảnh thần kỳ kia.

Chẳng qua, nỗi thất vọng trong lòng họ rất nhanh bị quẳng sang một xó. Bởi một thứ trong chợ Hoa Điều, đã hấp dẫn sự chú ý của bọn họ. Một cô gái xinh đẹp ăn mặc khá model, đột nhiên chỉ vào con gấu Alaska ở một cửa hàng gần đó, hưng phấn hét lên:

- Oa, mọi người lại đây xem xem, đây không phải con gấu vừa rồi xông lên đung ngã mấy người kia sao? Quả nhiên là uy vũ nha! Có ai mang camera không? Mau mau bỏ ra quay nó đi!

Mấy người bạn của cô gái theo hướng tay chỉ đã thấy con gấu Alaska, đồng thời hô lên kinh ngạc, lập tức biến con gấu thành động vật quý hiếm cấp quốc gia, rí rít tiến lên chụp ảnh lưu niệm với nó. Ông chủ cửa hàng bán chó nhìn thấy cảnh này nhất thời đầu óc quay cuồng không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng chỉ qua vài giây đồng hồ, vẻ lo lắng đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt tươi cười như vói được vàng. Bởi vì ngay lúc lão định tiến lên ngăn cản, thì cô gái xinh đẹp và đám bạn đã xấn xô đến lão hỏi:

- Ông chủ, ông bán con gấu này giá bao nhiêu tiền?

Ông chủ cửa hàng bán chó là người có khả năng buôn bán nên ngay lập tức ý niệm trong đầu đã chuyển sang trạng thái kinh doanh. Vốn lão lơ mồm nói một câu:

- Câu gấu Alaska này là thú nuôi của nhà tôi, tuyệt đối không thể bán được.

Chợt thấy sắc mặt đầy mất mát của mọi người, lão lại nói tiếp:

- Bất quá, trong nhà tôi còn có mấy con chó đều thông minh uy vũ, nếu các người thích có thể lựa chọn một con mua về. Trừ bỏ con gấu Alaska ngoài này ra, những con vật khác đều được. Ách! Đúng rồi, mấy con chó này lúc này cũng thực hiện những hành động vừa rồi, chúng nó cũng cực kỳ thông minh, chắc chắn quý khách sẽ rất hài lòng...

Những cảnh tương tự như thế này trong mấy ngày tiếp theo, liên tục xảy ra không ngừng bên trong chợ Hoa Điều. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, các cửa hàng bán thú nuôi bên trong chợ Hoa Điều đều tăng doanh thu đáng kể, hơn gấp mấy lần so với bình thường. Thậm chí, có nhiều người còn đến đề hỏi mua đám côn trùng, rắn, thằn lằn liên tục trong nhiều ngày. Khiến mấy chủ hàng trong chợ Hoa Điều cười toe toét. Đến lúc ngời chém gió, chủ đề cũng chỉ là:

- Sinh ý tốt như vậy, nếu luôn luôn được như thế không bao giờ tụt thì tốt quá.

Tất nhiên, ngọn nguồn của mọi việc là Phòng khám thú cưng cũng có được danh tiếng không nhỏ. Bởi rất nhiều người cho rằng sở dĩ Phòng khám thú cưng được đám động vật đến bảo hộ là vì ba người làm trong phòng khám đều là những người có tình thương rất lớn cho nên mới được động vật cực kỳ yêu quý. Do vậy, bọn họ rất an tâm mang thú cưng nhà mình đi tới đây khám bệnh, tính đảm bảo sẽ cao hơn là tới những phòng khám lang băm chuyên hút máu kia nhiều. Có được sự tín nhiệm của nhiều người mà đã giúp cho Phòng khám thú cưng cũng tăng sinh ý lên rất nhiều, thậm chí sinh ý còn tăng lên mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lại Có Một Luồng Năng Lượng Thần Bí Khác

Sau khi làm bản ghi chép hoàn tất tại đồn cảnh sát, Lý Vũ Hàm Cùng Hoàng Hiểu Uyển cùng nhau rời đi, xì xào bàn tán to nhỏ. Chu Hiểu Xuyên hóng hớt lên lên lại gần để nghe, hai bà cô này cũng đang nói về chuyện ly kỳ mới phát sinh vừa rồi. Hiển nhiên là tính tò mò trời sinh dành cho phụ nữ cùng với tính hiếu kỳ mãnh liệt có ngay từ trong trứng đang thiêu đốt khiến các nàng không ngừng thắc mắc, kể cả là những vấn đề đơn giản như một cộng một bằng hai. Chu Hiểu Xuyên lặng lẽ đứng cười một bên, cũng không nhào vào góp vui. Hân đứng đó, nhìn về cái đồng phế tài to gần bằng ngón chân cái mà Sa Từ đã bình ra hồi nãy, sau đó ra cầm cái chổi đang treo ở góc tường lên, quét dọn đồng hồ hỗn độn của Phòng khám thú cưng. Ngay lúc đó, Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển đồng thời quay người lại nhìn về phía hân, về mặt đầy nghi hoặc nói:

- Ủầy! Em hỏi Chu ca này! Đám động vật vừa rồi không phải là anh gọi lại đấy chứ?

- Làm gì có chuyện đó!

Ngay lập tức Chu Hiểu Xuyên bị những lời này của Hoàng Hiểu Uyển làm cho giật mình. Người ta hay bảo rằng trực giác của nữ nhân vô cùng nhạy bén, xem ra những lời này không phải là vô căn cứ. Không biết nguyên nhân vì sao mà Hoàng Hiểu Uyển lại có thể đoán ra được chân tướng sự việc. Nhưng hiển nhiên, với sự việc lần này Chu Hiểu Xuyên tuyệt đối không thừa nhận, có đem hấn đi thiến thì hấn cũng sẽ... thừa nhận. (@Ken: Phải thừa thôi, làm đàn ông mà không có cái đó thì...) Cho nên hấn lắc đầu quầy quậy như lắc trống bỏi(1) mà nói:

- Hiểu Uyển, em đừng đùa quá làm anh sợ, anh đây chỉ là một tay bác sĩ thú y cùi bắp không hơn. Không phải là thuần thú sư, mà có phải là thuần thú sư đi chăng nữa thì cũng không có thần chú nào mà mạnh tới mức hô lên một tiếng là ngay lập tức gọi ra một đồng động vật như vậy chứ. Đây không phải là Game Online, bấm nút một cái là học được skill triệu hồi pet đâu em...

- Nhưng tự nhiên có một đám động vật chạy tới giúp đỡ chúng ta, chuyện này thật sự là không liên quan gì tới em hay sao?

Lý Vũ Hàm nhìn Chu Hiểu Xuyên, trong ánh mắt cũng ánh lên những tia ngờ vực không hề che giấu:

- Chị nhớ rằng là, vừa rồi chị muốn kéo dài thời gian đàm phán. Là em đứng ra nói chị cứ yên tâm, tất tần tật từ gạo xay ra bột, hột trồng nên cây đã có em lo. Chỉ một lúc sau đó, đám động vật này liền xuất hiện, Hiểu Xuyên, em phải nói thật cho bọn chị biết, hai chuyện xảy ra trong lúc đó, là 100% không liên quan gì đến em sao?

- Trùng hợp, tuyệt đối là trùng hợp!

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu liên tục, mặt khác trong cười khổ lòng âm thầm nghĩ: "Con #\$\$%^! Trực giác của nữ nhân của thật là kinh khủng. Cứ như suy luận với trực giác của các nàng biểu hiện ra này giờ, thì cả mấy thằng thám tử rau rau như Conan hay Kindaichi gì gì đều về vườn đuổi gà hết mà thôi." Ngay lập tức, hấn tập trung tất cả Notron thần kinh não vận dụng đến mức tối đa, kinh khủng hơn gấp nhiều lần khi đang tưởng tượng lúc xen JAV của các em xinh tươi trên khắp đất nước Nhật Bản chỉ để phịa ra một cái lý do, vượt qua cửa ải của các nàng:

- Lời mà em nói với chị hãy yên tâm lúc trước, là vì em nhìn thấy ở bên ngoài có người gọi điện thoại báo công an. Em nhớ là có một đồn công an ở gần đây, chắc công an chạy đến đây cũng không mất nhiều thời gian cho lắm. Mặc dù chúng ta chỉ có ba người, còn đối phương có tới năm, nhưng cứ cố gắng kiên trì, câu giờ chờ công an đến thì cũng có thể mà. Hơn nữa em đường đường là một nam nhân (@Ken: Không tin có thể thử) đến khi gặp nguy hiểm cũng không thể co vùi lại rồi nấp sau lưng phụ nữ như vậy được. Đúng không?

- Sự thật đúng là như vậy sao?

Trên mặt Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển vẫn đầy hoài nghi, hoàn toàn không vì câu giải thích của Chu Hiểu Xuyên mà bớt phần nào. Hấn vội vàng gạt đầu bỏ cùi, nói:

- Thật, thật một trăm phần trăm, thật hơn cả vàng mười.

Chẳng qua khi hấn vừa phun câu này ra khỏi miệng, khuôn mặt Hoàng Hiểu Uyển chợt đỏ bừng lên, Lý Vũ Hàm thì liếc mắt trừng hấn một cái nói:

- Em thật xấu xa...

"Xấu xa? Mình xấu xa? Mình làm gì xấu xa chứ?" Chu Hiểu Xuyên mang theo nghi hoặc, sừng sốt đi trở về chỗ cũ, vừa đi vừa mang theo nghi vấn, cuối cùng mới hiểu ra, cười khổ nói:

- Em nói cho hai bà cô hiểu này, các cô đã hiểu sai ý của em rồi. Ý của em là vàng thật, vàng (2) hăm tư kia, bốn triệu VNĐ một chỉ đấy ạ. Bộ hai người nghĩ là gì?

Hoàng Hiểu Uyển Lý Vũ Hàm không hện mà cùng thoáng hiện lên vẻ xấu hổ lên trên mặt, đỏ ửng cả lên. Hoàng Hiểu Uyển tính cách còn ngây thơ, gần như là khờ dại (chẹp chẹp) không biết mở miệng đối đáp thế nào cho tốt. Lý Vũ Hàm thì vốn gần như là ngự tỳ (2), tuy vẻ mặt xấu hổ nhưng tính cách vẫn như cũ, nhử mày, trừng mắt quát to:

- Em còn không biết xấu hổ, còn phun ra những lời như vậy nữa. Chúng ta nghĩ như vậy, chẳng phải do em nói năng lập lờ đó sao?

"Ô? Không phải vậy chứ? Tự mình nghĩ bậy bạ rồi cũng đổ lỗi lên đầu mình?" (@Ken: Đúng là phụ nữ, hết thuốc =)) (Biên: phụ nữ có nhận lỗi đâu, bá đạo đổ lên đầu ta ngay). Chu Hiểu Xuyên không khỏi sừng sốt, thầm nghĩ trong lòng, nữ nhân này quả thực là bựa vô đối, không thể giảng đạo lý với nữ nhân được. Ánh mắt hấn bỗng phát hiện một thứ phía sau lưng các nàng, đó là Sa Tử đang một bên cười trộm, trong lòng nhất thời nảy sinh ra một chủ ý, liền lớn tiếng nói:

- Theo em nhận thấy thì, cảnh đại náo của đám động vật vừa rồi, quá nửa là do Sa Tử gọi về.

- Sa Tử gọi về?

Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển đồng thời đưa mắt hướng về phía Sa Tử, ánh mắt to tròn đầy mị hoặc nhìn chăm chăm con mèo đáng thương. Về phía Sa Tử, nó cũng nhìn Chu Hiểu Xuyên với ánh mắt hình viên đạn, meo meo kêu lên:

- Tên khốn kia, ngươi dám bảm đứng ta?

Chu Hiểu Xuyên không xem lửa gần của Sa Từ vào đâu, về mặt lợn chết không sợ nước sôi, oang oang nói:

- Hai người cứ cẩn thận suy nghĩ lại tình hình thực thế hồi nãy mà xem. Không phải Sa Từ chính là xếp sòng của tụi nó hay sao? Hơn nữa, nó còn ngáng đầu, ưỡn ngực đi về phía đám động vật. Cái cảnh đó, không phải giống như là nghi thức duyệt binh trước khi chiến đấu hay sao hả? Theo em nhận xét, quá nửa là Sa Từ, chú mèo đáng yêu trung thành này thấy sư tử gặp nạn, nóng lòng muốn giúp đỡ chủ nhân, mà bản thân thì lại không thể một chọi năm cho nên mới đem bằng hữu trong chợ Hoa Điền tập hợp lại đây để giúp đỡ.

- Thật sự là vậy sao?

Lý Vũ Hàm nhìn Sa Từ, về mặt mạng theo sự hoài nghi.

- Chuyện này không chừng là thật, giống như những lời Chu ca đã nói.

Hoàng Hiểu Uyển ở phía sau xen vào nói:

- Ở trên inte, hay có những bài viết chứng kiến động vật hay cứu mạng chủ nhân gây cảm động, chuyện này em nghĩ cũng không khó giải thích. Chị Vũ Hàm, em thấy cảm tình của chị cùng với Sa Từ thân thiết như vậy, nói không chừng, thật sự là Sa Từ thấy tình huống khẩn cấp, chị bị người ta ức hiếp, nó có thể gọi về một đồng huynh đệ tới, thay chị ra mặt báo thù. Không nghĩ là Sa Từ lại thông minh như vậy, quả thực là hâm mộ chị Vũ Hàm mà, có một con thú cưng đáng yêu như Sa Từ lại còn thông minh nữa. Sau này có cơ hội, nhất định em cũng phải nuôi một con...

Lần này, Hoàng Hiểu Uyển vô tình hát bè, múa minh họa không công cho Chu Hiểu Xuyên, ban cho Chu Hiểu Xuyên một đại ân. Vì vậy, Lý Vũ Hàm đã tin vào lời giải thích của Chu Hiểu Xuyên, kích động nhanh chóng đem Sa Từ đang nằm trên quầy bể lên, một tay xoa vào cái đầu nhỏ nhắn mềm mại như nhung của nó, rồi híp mắt cười nói:

- Sa Từ nhà chúng ta đã lớn, lại còn biết một lòng giúp đỡ chủ nhân, quả thực không phụ công chị đã nuôi dạy cưng mà. Hầy! Vậy chị quyết định rồi, trong bữa ăn nhẹ tối nay chị sẽ cho cưng ăn món thật ngon, một con cá thượng hạng nhé.

Những lời nói của Lý Vũ Hàm quả thực Sa Từ nghe không hiểu. Nhưng mà mấy từ mấu chốt trong đó như là 'ăn', 'cá' thì nó vẫn hiểu được. Cặp mắt như ngọc bích kia lóe sáng như đèn pha, lập tức hướng Chu Hiểu Xuyên không ngừng hét lớn:

- Tên khốn kia, nhanh nhanh phiên dịch xem, chủ nhân của ta rốt cuộc đang nói cái gì? Ta nghe loáng thoáng cái gì mà cá với chả tôm, cái gì mà ăn nhẹ với ăn nặng là sao? A a... Không được, không được, ta mới nghe vậy mà đã chảy cả dãi ra rồi...

Chu Hiểu Xuyên cười hắc hắc, đi lại bên tai của nó, nhanh chóng đem những lời Lý Vũ Hàm vừa nói thuật lại một lần, rồi khinh thường cười nói:

- Sa Từ, mày còn không biết xấu hổ còn dám trách tao. Không có lời nói kia của tao, mày có thể có được một con cá ngon mà bỏ vào bụng hay sao?

Sa Từ lúc này cười toe toét như hoa dâm bụt, làm gì để ý đến những lời nói của Chu Hiểu Xuyên (@Ken: mèo cười sẽ thế nào? Hic! Nghĩ mãi không ra) (Biên: Thế này nè), sau đó sột sắng nói:

- Này, người nhanh chóng nói cho chủ nhân ta biết, nói rằng mua cá voi cho ta. Trong các loại cá thì ta đây chỉ thích mỗi cá voi mà thôi!

Chu Hiểu Xuyên giống như bị người ta bóp cổ, thiếu điều bị sặc mà chết:

- Cái @#\$\$ gì thế? Cá voi? Khẩu vị của mày cũng quả thật là sành điệu quá đi. Thử cá kia ngay cả tao cũng chưa từng được đụng đũa qua đây...

Cuối cùng, Chu Hiểu Xuyên cũng không đem những lời "bình thường" của Sa Từ thông dịch lại cho Lý Vũ Hàm. Hắn không hy vọng Lý Vũ Hàm sẽ nảy sinh thêm điểm hoài nghi nào nữa. Đối với chuyện này, Sa Từ vô cùng bất mãn, luôn luôn lẩn quẩn theo đuôi phía sau Chu Hiểu Xuyên, không ngừng lèm bèm rằng Chu Hiểu Xuyên là một tên phiên dịch không đủ tiêu chuẩn, chưa có bằng tốt nghiệp, chưa học lớp đạo đức nghề nghiệp... Do không hiểu thủ ngữ cho nên, Lý Vũ Hàm cùng Hoàng Hiểu Uyển thấy màn này đều bật cười nói:

- Hiểu xuyên (Chu ca) từ khi nào mà tình cảm của Sa Từ với em(anh) lại tiến triển tốt đẹp như vậy?

"Không phải chứ? Cái này mà cũng gọi là tình cảm tốt đẹp sao?" Bị Sa Từ làm cho đau đầu mãi không thôi. Chu Hiểu Xuyên lại không thể bày tỏ cùng ai, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Sa Từ đang đi phía sau hắn, đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Bất kể là nói thế nào thì chuyện ngày hôm nay, ta muốn nói cảm ơn với người.

- Không cần khách sáo như vậy...

Lời nói của Chu Hiểu Xuyên còn chưa dứt, thần sắc đột nhiên biến đổi, kinh ngạc la to một tiếng.

- Có chuyện gì vậy?

Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển đồng thanh hỏi to, sợ Chu Hiểu Xuyên lại một lần nữa lên cơn động kinh té xỉu tại phòng thì khổ.

- Không... Không có việc gì.

Trả lời qua loa cho xong chuyện, Chu Hiểu Xuyên đem chú ý đặt lên cơ thể chính mình. Nguyên nhân là do ngay sau khi Sa Từ vừa mới cảm ơn hắn, có một tia năng lượng thần bí tràn vào trong cơ thể hắn. Cùng với tia năng lượng thần bí trước kia dung hợp lại với nhau. Nhưng mà tia năng lượng thần bí này vẫn mỏng manh như nguồn năng lượng cũ, như một sợi tóc, cực kì mỏng manh. Chu Hiểu Xuyên kinh ngạc mãi không thôi, ngay lập tức bế Sa Từ lên, đi vào một góc, nhỏ giọng hỏi:

- Sa Từ, vừa rồi, cỗ lực lượng thần bí kia là mày cho tao hay sao?

Sa Từ cũng không hiểu chuyện gì:

- Năng lượng thần bí gì? Cái gì là năng lượng thần bí?

Chu Hiểu Xuyên liền đem những chuyện thần bí phát sinh trên cơ thể mình giải thích cho Sa Từ nghe qua.

- Ta thật không biết năng lượng thần bí này là cái gì, hay chuyện gì xảy ra cả...

Ngay lúc Chu Hiểu Xuyên còn đang thất vọng, Sa Từ lại nói thêm:

- Nhưng lấy làm lạ chính là, ngay tại lúc ta nói cảm ơn người, ta cảm nhận giống như lực lượng trong cơ thể của ta giống như bị rút đi, nhưng mà ta chỉ cần thở mạnh hai cái là khôi phục lại bình thường.

- Hử? Còn có chuyện như vậy sao?

Chu Hiểu Xuyên nhíu mày lại. Hắn hoàn toàn không thể nghĩ ngờ được, bởi hai chuyện xảy ra cùng lúc nhất định là có liên hệ với nhau. Trong đó tất có nguyên do, Chu Hiểu Xuyên nghĩ mãi không ra, mình có thể nhận được năng lượng thần bí ấy không tình huống nào. Vào lúc Chu Hiểu Xuyên đang luẩn quẩn với đồng tư duy rồi như tô mì tôm của mình, Lý Vũ Hàm đi đến góc tường, cầm cây chổi lau nhà lên, hướng Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển nói:

- Hôm nay gặp chuyện như vậy, cũng không còn tâm tình tiếp tục buôn bán. Như thế này vậy, chúng ta quét dọn cửa hàng cho sạch sẽ sau đó đóng cửa nghỉ ngơi.

- Ok!

Có thể về sớm, Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển đều không hề phàn nàn, hai người cùng với Lý Vũ Hàm quét tước sạch sẽ Phòng khám thú cưng, đem đồng hồ dọn lúc trước dọn dẹp sạch sẽ.

*****

(1) Trống bỏi - Trống lác: Cái trống nhỏ, có cái cán dài xuống dưới, hai bên có hai sợi dây nhỏ cột hộ nhựa vào đầu dây, cầm ở hai tay xoa xoa sẽ lác, đồng thời hai hát nhựa đập vào mặt trống sẽ kêu bum bum.

(2) Vang tiếng trung phát âm là jin.

(3) chị theo hơi hóm có chút quậy phá, giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đến Năm Tay Còn Chưa Được Nữa Là Thất Tình!

Sau khi đã dọn dẹp sạch sẽ những thứ hỗn độn trên mặt đất. Hoàng Hiểu Uyển đưa tay chỉ vào Tiểu Hắc đã khôi phục khí lực, đang đứng ở trên bàn trị liệu bằng inox, đưa mắt nhìn hai người mà nói:

- Ấy dà... đúng rồi! Tiểu Hắc tính thế nào đây? Vết thương của nó đã gần như khỏi hẳn rồi, chẳng nhẽ lại cứ nhốt nó tại phòng bệnh?

Chu Hiểu Xuyên vội vàng nói:

- Tiểu Hắc là do anh mang đến, vậy thì để anh mang nó đi cũng được. Cũng may anh ở một mình đang buồn chán, tính kiếm con gì đấy nuôi cho đỡ buồn.

Tuy rằng không rõ vì sao hắn không thể hiểu được thú ngữ của Tiểu Hắc. Nhưng trong lòng hắn lại chắc chắn rằng mình hiểu được thú ngữ chính là bắt nguồn từ Tiểu Hắc. Bất kể là muốn làm rõ nguyên nhân mọi chuyện hay báo đáp phần nhân tình này, hắn đều phải mang Tiểu Hắc về nhà là hợp lý nhất. Giống như nghe hiểu được những lời của Chu Hiểu Xuyên nói, Tiểu Hắc phóng người từ trên bàn trị liệu nhảy xuống, bước vài bước đến bên cạnh Chu Hiểu Xuyên, thè lưỡi liếm liếm tay hắn, thể hiện ra bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời. Nhìn thấy cảnh như vậy, Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển đều nở nụ cười:

- Xem ra quả thật Tiểu Hắc có thiện cảm với anh thật rồi.

- Đương nhiên!

Chu Hiểu Xuyên cười đáp lại:

- Tốt xấu gì anh cũng đã dành thời gian chăm sóc cho nó trong mấy ngày qua mà.

Nói đến đây, Chu Hiểu Xuyên nhũn mày suy nghĩ: "Chẳng lẽ Tiểu Hắc muốn báo đáp việc mình chăm sóc cho nó trong mấy ngày qua cho nên mới đem thú ngữ truyền cho mình? Nhưng làm sao nó có thể đem một môn 'ngôn ngữ' chuyển giao sang cho mình được nhỉ? Như vậy nó sẽ mất đi khả năng thú ngữ thì sao?"

Những câu hỏi liên tiếp được đặt ra làm cho Chu Hiểu Xuyên cảm thấy vô cùng đau đầu. Lý Vũ Hàm thấy hắn đứng ngây ngốc tại chỗ liền bước tới, đưa tay lên vỗ vỗ vào vai hắn, nói:

- Nghĩ gì đấy? Còn không mau đóng cửa rồi đi về? Đứng như trời trồng làm gì vậy hở ông thánh?"

- Ặc.. Được rồi, đóng cửa ngay đây!

Lúc này Chu Hiểu Xuyên mới khôi phục lại tinh thần, cùng với Lý Vũ Hàm, Hoàng Hiểu Uyển kéo rèm, đóng cửa. Cuối cùng mọi người chào tạm biệt nhau rồi lần lượt rời đi. Chu Hiểu Xuyên ngồi xe đạp, hắn lại chợt suy nghĩ Tiểu Hắc mới lành vết thương, không biết có đuổi theo kịp tốc độ xe đạp của hắn hay không. Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp đã chứng minh lo lắng của hắn đã bằng thừa. Chỉ thấy Tiểu Hắc phóng vút một cái, leo lên Gacbag sau của xe đạp, ngồi vững vàng, lè lưỡi ra quan sát tình hình xung quanh.

- Như vậy cũng có thể?

Thấy cảnh như vậy, Chu Hiểu Xuyên không khỏi giật mình. Cùng lúc đó, những du khách đang đi dạo hoặc tìm mua thú cảnh cây cảnh trong chợ Hoa Điều sừng sốt nhìn về phía hắn. Sự ngạc nhiên có tính chất tương đương, thậm chí có vài phần ghê gớm hơn chuyện Columbo đã tìm ra đại lục Châu Mỹ. Đám người này hưng phấn, đưa tay chỉ chỏ vào Tiểu Hắc đang ngồi chễm chệ trên Gacbag xe, ồn ào bàn tán:

- Wow, nhìn xem, nhìn xem! Con chó kia quả thật là lợi hại, chỉ cần phóng một phát là lên thẳng Gacbag ngồi ngon lành kia.

Lo sợ đám đông bu bám lại xem xét, dòm ngó. Chu Hiểu Xuyên vội vàng phóng lên xe đạp, dùng sức chín trâu hai hổ, cong đứt mà đạp xe đạp phóng đi như điên, ước chừng cũng gần bằng với tốc độ của xe gắn máy thời kỳ đầu. Hắn không quan tâm bất cứ chuyện gì nữa, chỉ mong sao nhanh chóng rời khỏi chợ Hoa Điều để tránh rắc rối. Khi hắn rời đi, để lại một đám người ở phía sau cầm điện thoại, camera, máy ảnh chụp, quay lia lịa. Nhân lúc trời còn sớm. Chu Hiểu Xuyên đạp xe đi đến khu chợ gần ở tiểu khu Ngân Hạnh mua chút đồ ăn tối. Mặc dù bữa trưa được 'Phòng khám thú cưng' bao cho rồi, nhưng còn bữa cơm tối thì phải tự lo, hơn nữa, Tiểu Hắc mới khỏe bệnh, cần phải bồi bổ đầy đủ.

Bận rộn là thế, nhưng đối với Chu Hiểu Xuyên cực khổ từ nhỏ, lớn lên ở trong núi, bản thân trải qua mọi chuyện, đã quen gánh tự lập, vác mọi chuyện nên năng lực ứng biến của hắn tốt không cần phải bàn cãi. Mặc dù trình độ nấu ăn của hắn không được như đầu bếp ở nhà hàng nổi tiếng, nhưng hắn nhiên cũng không quá tệ. Còn nhớ năm đó, mấy người bạn ở chung phòng ký túc xá chỉ mong hắn mỗi ngày xuống bếp trở tài nấu ăn. Có tên còn ra vẻ xem tướng xem số, phán rằng Chu Hiểu Xuyên nhất định là học sai trường, đáng lẽ phải đi học nấu ăn mới đúng, như vậy thì chỉ cần vài năm sẽ trở thành đại tổng sư trong làng đầu bếp. (Biên: nó lừa để nấu cho nó ăn đấy, ta toàn vậy mờ)

Sau khi vào trong khu nhà trọ, Chu Hiểu Xuyên thôi bóp chuông, đưa xe đạp cất tại phía cuối hành lang, rồi một tay xách đồ ăn, một tay bế Tiểu Hắc đi lên lầu. Mặc dù thu nhập hiện tại của hắn có thể thuê được một căn nhà khá hơn để ở nhưng hắn lại không làm như vậy. Hắn đem số tiền kiếm được đi gửi tiết kiệm, hắn có hy vọng, cố gắng hết mình để có thể mua được một căn nhà nhỏ trong huyện Phụng Đình, sau đó rước cha mẹ đang ở vùng quê nghèo khổ sau núi đi lên. Hai người sống vất vả cả đời rồi, hắn muốn cha mẹ mình, sống những ngày cuối đời được thanh thoi, trọn hiếu phận làm con hắn, giúp đỡ cha mẹ phần nào.

Đúng lúc Chu Hiểu Xuyên bước tới trước căn phòng của hắn, chuẩn bị đưa chìa khóa tra vào ổ để mở cửa thì phòng bên cạnh lộ ra một cái đầu bạc trắng, híp mắt cười nói:

- Ô này, Tiểu Chu, sao hôm nay lại về sớm thế? Vừa khéo, vào đây, vào đây đánh tiếp với ta ván cờ nào.

Về mặt Chu Hiểu Xuyên đầy áy náy, cười nói:

- Thật xin lỗi, Trương đại bá, hôm nay sợ là không thể cùng bác đánh cờ được rồi, cháu muốn yên tĩnh một mình...

Tuy rằng hắn đã tiếp nhận chuyện mình có khả năng hiểu được thú ngữ, nhưng cũng không phải là giống như ngày thường, có thể hi hi ha ha cười đùa, thoải mái nói chuyện, vui đùa cùng mọi người. Tâm tình của hắn lúc này đương nhiên là đang rất hoảng loạn, hắn cần một khoảng không gian tĩnh lặng và thời gian để tiêu hóa chuyện này.

- Hầy...!

Trương đại bá cảm thấy có chút mất mát, nhưng rất nhanh điều chỉnh lại tâm tính và nét mặt, còn tới an ủi Chu Hiểu Xuyên:

- Người trẻ tuổi thì mọi chuyện đều bình thường, không có gì to tát cả, cứ thoải mái rồi cũng sẽ qua mà thôi..

Thấy trương đại bá hiểu lầm chuyện của mình, Chu Hiểu Xuyên vội vàng cười khỏ, lắc đầu giải thích:

- Trương đại bá, mọi chuyện cũng không phải như bác nghĩ đâu. Cháu còn chưa nắm qua tay con gái thì lấy đâu ra người yêu để mà thất tình chứ...

Trương đại bá gần đầu, đưa ra bộ mặt cảm thông, ra vẻ 'ta đây đã hiểu', sau đó hướng Chu Hiểu Xuyên lái nhái truyền thụ bí kíp tán gái mà lão tích góp được mấy chục năm trời:

- Nói như vậy thì chưa hẳn là thất bại? Cái này cũng không có gì là lớn, ta nói với cậu, theo đuổi con gái nhà người ta, cậu phải mặt dày vào, đẹp trai không bằng trai mặt mà... Thêm một điều kiện tiên quyết nữa, đây là khoai phải to, không cần đẹp trai, khoai to là vô đối rồi...

Dưới sự 'chỉ dạy' nhiệt tình của Trương đại bá, Chu Hiểu Xuyên chỉ còn nước ôm đầu mà chạy trốn chết như tránh ôn thần. Một tay nhanh chóng dùng chìa khóa mở cửa, sau đó đóng cửa một cái rầm, rồi vọng tiếng nói từ trong phòng ra:

- Trương bá, quả thực mọi chuyện không như bác nghĩ mà. Bây giờ cháu phải nghỉ ngơi đây, có gì ngày mai rồi cháu sẽ tiếp tục đánh cờ với bác. Vậy nhé Trương bá!

Dứt lời, cũng không cần quan tâm đến ý kiến ý cò của Trương đại tông sư trong ngành của gái học hay không, hẳn ta nhanh chóng như làn khói, đóng kín tất cả cửa phòng lại.

- Ông già Trương này đời nghề từ khi nào vậy? Chuyên nghiên cứu về vấn đề gái gú sao? Trình độ với bề hiện như lão mà không đi chủ trì các tiết mục mai mối với lại xem mặt thì quả thực là phí đi nhân tài của đất nước...

Dựa lưng vào cánh cửa phía sau, Chu Hiểu Xuyên lắc đầu cười khỏ. Sau đó hẳn còn nghe loáng thoáng tiếng của Trương đại gia:

- Không phải đài báo đều nói là thái độ học tập của thanh niên thời nay đều rất coi mờ sao? Tại sao thằng Tiểu Chu này lại nhút nhát vậy nhỉ?....

“Nhút nhát?” Nghe được Trương đại bá nói ra cái nhìn về mình, Chu Hiểu Xuyên ngoại trừ lắc đầu cười khỏ thì không thể làm gì khác hơn, không nghĩ được lúc này nét mặt của lão già kia đặc sắc thế nào. Kỳ thật mà nói, bác Trương già này cũng có một chút thần bí chứ không hề tầm thường như bề ngoài của lão. Đừng nhìn thấy ông ấy là một lão nhân già cả, ở trong một tiểu khu cũ kỹ rẻ tiền mà đánh giá, chỉ cần nhìn chỉ phí sinh hoạt và với cử chỉ nói năng đã thấy không hề không tầm thường rồi. Thậm chí nhiều lần Chu Hiểu Xuyên nhìn thấy có nhiều người ngồi xe hơi sang trọng đến thăm bác Trương, hẳn những người này đều là con cháu của lão ấy. Như vậy có thể nhìn ra được, bối cảnh của bác Trương cũng không hề đơn giản, tuyệt đối vô cùng giàu có. Chẳng qua không một ai hiểu được một điều là tại sao lão ta lại giống như Chu Hiểu Xuyên, chui vào cái tiểu khu nghèo khổ này, mỗi căn phòng chỉ có vài thước vuông để mà sống cảnh cô đơn tuổi già. Tò mò thì tò mò, nhưng Chu Hiểu Xuyên chưa một lần hỏi qua việc này. Bởi vì hẳn tư duy, bản thân mỗi con người đều có một vài bí mật thuộc về phần riêng tư của họ, không nên thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chính mình mà tọc mạch chuyện người khác. Đi tìm hiểu bí mật của người khác đây chính là không hợp quy tắc với cách làm người của hẳn. Chu Hiểu Xuyên cùng với Trương đại bá cũng được tính là hàng xóm thân thiết. Bởi họ vừa ở gần nhau, lại thích đánh cờ giống nhau, từ đó mà xây được nhịp cầu hữu nghị giữa bọn họ. Hai người họ có thể gọi nhau là bạn cò, bạn vong niên vì giữa họ không có lợi ích vật chất lẫn vào trong mối quan hệ này, cho nên mối giao tình này quả thực giống như lời cổ nhân đã nói: "Quần từ chi giao đạm như học thủy"(1)

Sau khi vào trong phòng, Chu Hiểu Xuyên đang trong bếp bận rộn nấu món ăn tối, cùng với Tiểu Hắc đứng kế bên. Sau khi đã ăn uống qua loa cho xong bữa, hẳn mới coi giấy ra, nằm dài trên giường, bắt đầu hồi tưởng lại toàn bộ những sự việc ly kỳ đã xảy ra gần đây. Hẳn cũng suy nghĩ đến chuyện, làm cách nào để che giấu năng lực ngoại ngữ đặc thù này khỏi con mắt mọi người. Chu Hiểu Xuyên xê dịch thân mình, nằm sấp xuống giường, nhìn Tiểu Hắc than thở mà nói:

- Tiểu Hắc ơi là Tiểu Hắc, thật sự là mày không hiểu được thú ngữ thật à? Tại sao mày không thể nói chuyện với tao?

- Gâu gâu!

Tiểu Hắc ngẩng đầu lên lớn tiếng kêu, phát âm ra từng từ câu ngữ.

- Ài..

Chu Hiểu Xuyên khẽ thở dài một tiếng, đã bỏ qua ý niệm nói chuyện cùng với Tiểu Hắc, tiếp tục trầm tư vào suy nghĩ. Có lẽ là do cái nắng oi bức của mùa hè cho nên làm người ta buồn ngủ và ngủ nhiều hơn, hoặc cũng có lẽ là bởi vì ngày nay quả thực rất mệt mỏi, cho nên Chu Hiểu Xuyên ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

*****

(1) Tình bạn quân tử nhạt như nước: Mối quan hệ giao tiếp của người quân tử ví như giòng nước trong. Không vì sang mà đến, không vì lợi mà gần “tương kính như tân” thì mới có thể giữ được tính vô tư trong sáng của tình bạn.

Chương 17: Vệt Cứu Chủ

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Chu Hiểu Xuyên tỉnh lại từ trong giấc mơ, cảm giác có cái gì đó nhọn nhọn đang chọc chọc vào trán mình bèn mở đôi mắt lim dim ra thì nhìn thấy một con vệt vẫn hồ. Nó đang dùng cái mỏ hướng lên, chuẩn bị mổ vào đầu hấn phát nữa. Thấy Chu Hiểu Xuyên đã mở mắt nó liền ngã xuống, sau đó lăn qua lăn lại mổ kêu liên tục:

- Cứu...cứu...cứu...

Diễn lại xong nó lại tiếp tục dùng mỏ mổ Chu Hiểu Xuyên. Chu Hiểu Xuyên nhận ra đây là con vệt mà nhà Trương đại gia nuôi, bởi vì lão nuôi từ lớn đến bé, cho nên giống như lời Trương đại gia nói, nó không hề bay mất. Bình thường Trương đại gia rất ít khi nhốt nó vào trong lồng. Chỉ là không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, làm sao con vệt này lại bay vào phòng Chu Hiểu Xuyên. Chu Hiểu Xuyên đưa tay che đầu lại, cười khổ nói:

- Được rồi, nói tiếng thú đi, tiếng người của mày còn kém lắm. Nói xem chuyện gì xảy ra thế? Đây, không mổ nữa, đầu ta sắp bị người mổ thành đầu phạt tổ rồi đấy...

- Oái! Người hiểu tiếng thú sao? Còn con chó kia lại không biết tiếng thú, chẳng lẽ hai người trao đổi linh hồn cho nhau?

Chu Hiểu Xuyên không ngờ con vệt vẫn hồ này nói là một lèo, phát hiện được nó cũng không hiểu được thú ngữ của Tiều Hắc liền tiếp kinh hô cảm khái, nói một cách vuốt mặt không thêm nề mũi. Bất đắc dĩ Chu Hiểu Xuyên đành cắt đứt lời cãi nhai của nó:

- Được rồi, đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc làm sao mày bay sang đây mổ tao làm gì? Đừng nói là mày nhất thời hưng phấn quá nên nghịch bậy.

- Ai nha, đều tại cái tên nhân loại người làm ta quên mất chính sự.

Con vệt được nhắc nhở mới sực tỉnh, thần tình trở nên lo lắng, gấp gáp kêu:

- Nhân loại, mau đi cứu chủ nhân của ta!

Chu Hiểu Xuyên cả kinh, tỉnh cả ngủ hỏi:

- Trương đại gia, bác ấy bị làm sao?

Con vệt nói:

- Ta cũng không biết, nhìn thấy chủ nhân đóng cửa bật điều hòa, sau đó không lâu thì ngã lăn ra đất, không nhúc nhích, giống như chết rồi vậy. Nhân loại, xin người mau đi cứu chủ nhân ta! Chỉ cần người cứu hấn ta thề mỗi khi ăn cám cò sẽ để dành cho người một chút, nếu người không thích thì thì ta sẽ đi bắt cho người vài con sâu cũng được...

Chu Hiểu Xuyên cười khổ nói:

- Sặc...Cám với sâu mày giữ lấy mà đớp.

Kỳ thật, kể cả con vệt da hồ này không cầu, nhưng chỉ cần hấn biết chuyện đó, sẽ lập tức sang cứu ngay. Không vì bất cứ vật chất gì, chỉ vì mối giao hảo giữa hai người mà thôi. Chu Hiểu Xuyên đứng dậy mở cửa lao sang nhà Trương đại gia ở bên cạnh. Nhìn cánh cửa đóng chặt, hấn hơi nhủu mày, thử dùng vai huých mấy cái... nhưng mà nói sao thì Trương đại gia cũng là người khá giả, cửa đó có thể chống đạn còn được chứ nói chi cái vai còm của hấn. Đụng vài cái không thấy cửa lung lay ngược lại nó còn làm hấn đau vai trọn cả mắt lên. Cách đó không được, Chu Hiểu Xuyên lại chọt người thấy một mùi lạ truyền tới từ khe cửa. Hấn sừng sốt một lát, lại gần cố nhận ra mùi này, không khỏi cả kinh:

- Khí này chính là ... là khí gas! Chẳng lẽ là do hờ khí gas nên Trương đại gia mới trúng độc mà ngất?

Con vệt cũng hô lên như thật:

- Cái gì? Hờ khí gas? Vậy... phải làm sao bây giờ?

- Trước cứ gọi công an và cấp cứu đã!

Hắn móc chiếc Qmobile ra bấm số gọi cho cấp cứu và công an, rồi mới quay sang con vẹt nói:

- Phải một lúc họ mới tới được, mày có cách gì vào trong phòng lấy chìa khóa ra không?

Con vẹt vẫn hồ nghi đầu suy tư, sau đó đáp:

- Chủ nhân vì bật điều hòa nên đã đóng hết tất cả các cửa sổ lại, nên ta cũng chẳng có cách nào hết.

- Đã vậy đành phải dùng sức mạnh để phá cửa thôi.

Chu Hiểu Xuyên cau mày nói:

- Ta về phòng, tìm xem có dụng cụ gì để cạy cửa không...

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên xoay người định rời đi thì Tiểu Hắc đột nhiên nhảy tới một góc tường, miệng ngậm một con chuột, ném tới chân hắn.

- Ô con chó ngu ngốc cắn ta đau quá! Người muốn làm cái gì? Người chưa từng nghe câu 'Cầu nã háo tử đa quân nhân sự' (1) sao?

Con chuột la to, ngữ khí cay nghiệt.

- Chuột?

Chu Hiểu Xuyên cũng sững sốt không hiểu ý Tiểu Hắc. Hắn cũng chả ưa gì loài chuột, mà cũng chả thêm quan tâm tới chúng. Nhưng mà ngay khi hắn cất bước định tiến vào phòng, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng xoay người lại hỏi con chuột:

- Ấy! Chuột, mày có cách nào chui vào căn phòng này lấy chìa khóa cửa ra đây không?

Con chuột cả kinh, sau đó than thở nói:

- A...a...Lỗi tai ta bị bệnh rồi hay sao lại thấy loài người ngu xuẩn đang nói thú ngữ thế này?

- Tao đúng là nói thú ngữ đây đồ ngu!

Lúc này, Chu Hiểu Xuyên không còn tâm tình đầu để tranh cãi với con chuột nữa, vội nói :

- Trả lời ta mau lên, mạng người rất quan trọng!

- Được, được rồi...

So sánh với con người, có thể nói rằng khả năng tiếp nhận của loài chuột cao hơn con người rất nhiều. Nó than thở hai tiếng rồi nói :

- Vào phòng này lấy chìa khóa phòng cũng không khó, bất quá dựa vào cái gì mà ta phải làm? Loài người các ngươi chết hay sống thì có quan hệ gì với ta chứ? Nói thực nhá nếu con người chết hết đi thì càng tốt, lúc đó chúng ta có khi lại làm bá chủ trái đất này ý chứ.

*****

(1) Ý nói làm những chuyện vớ vẩn ngược đời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tác Dụng Của Con Chuột (1-2)

- Cho dù nhân loại thực sự tuyệt chủng cũng không đến lượt loài chuột chúng bay lên làm chúa tể trái đất đâu. Rắn với mèo còn đầy rẫy ra đây, còn lâu mới để tụi mày ngồi lên đâu.

- Rắn? Mèo? Ở đâu vậy?!

Con chuột bị dọa cho giật mình, sợ hãi mở to đôi mắt, quan sát nhất cử nhất động ở xung quanh. Chỉ cần có ngọn gió thổi qua làm bụi cỏ lay động hay

có tiếng động gì đó bất thường là nó lập tức chầu ngay. Sau một hồi sợ bóng sợ gió nó mới phần nộ trừng mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên:

- Tên người chết bầm, tự nhiên dọa ta, thôi ta cũng lười nói nhảm với các ngươi nữa, ta đi tìm bạn gái cho sướng. . .

Nói xong nó xoay người chạy vào bóng tối.

- Đợi đã!

Chu Hiểu Xuyên thấy vậy vội vàng kêu lên. Giờ hắn chỉ có thể trông cậy vào con chuột này, làm sao để nó bỏ đi như vậy được.

- Nếu ngươi có thể vào phòng lấy chìa khóa ra cho tao thì tao sẽ cho mày một con mèo quay.

- Mèo quay? Thật chứ?

Con chuột liền dừng chân, ánh mắt nghi ngờ nhìn Chu Hiểu Xuyên hỏi lại.

- Thật!

Chu Hiểu Xuyên gật lên.

- Tao lại rảnh rồi đi lừa một con chuột sao?

Đối với một con chuột mà nói thì con mèo quay hiển nhiên có sức hấp dẫn rất lớn, căn bản vì chuột toàn bị mèo ăn chứ chưa bao giờ được ăn mèo quay cả. Liềm môi một cái con chuột nói:

- Nếu vậy thì ta vào trong kia lấy chìa khóa, bất quá ta có một điều kiện, đó là phải nhìn thấy món mèo quay kia trước mới được.

- Nhìn thấy món mèo quay trước?

Chu Hiểu Xuyên tròn tròn mắt.

- Nửa đêm canh ba tao đi đâu mua mèo quay? Hơn nữa mỗi giây mỗi phút đều là mạng người, tao làm sao có thời gian mà đi mua mèo quay cho mày chứ? Tao cam đoan sáng mai tao sẽ đi mua ngay, được không?

- Sao lại thế?

Con chuột giống như đóp phải tảng đá trong cục phần vừa cứng lại vừa thối, mặt nhăn lại, khẳng khẳng không chịu:

- Không có mèo quay mang ra đây, đừng hòng ta vào!

- Ngươi. . .

Con vẹt vẫn hồ hởi qua muốn bay tới mổ cho nó cái thì Chu Hiểu Xuyên ngăn lại, dù sao tính mạng nhà Trương đại gia đều phải trông cậy vào nó. Nghĩ một lát hắn bèn đề nghị:

- Thực sự khuya rồi không có bán mèo quay. hay là như vậy, tao về nhà lấy cho mày một khối thịt to để đặt cọc, bao giờ trời sáng thì tao đi ra ngoài mua mèo quay cho mày! Nếu mày còn dây dưa nữa thì thôi đi, ta sẽ nghĩ cách phá cửa.

Con chuột đảo mắt một vòng, trong lòng cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng bèn lựa chọn thỏa hiệp:

- Được rồi, theo lời ngươi nói vậy.

Sau đó cảm thấy mình nói thế không ổn bèn uy hiếp thêm:

- Con người, ngươi nhất định phải giữ lời, không được gạt ta. Nếu không ban đêm ngươi ngủ ta sẽ leo lên giường cắn mất tai ngươi!

Chu Hiểu Xuyên tròn mắt, tức giận nói:

- Nhân phẩm của tao cũng chưa đến nỗi đi lừa một con chuột đâu.

Hắn xoay người đi về nhà, cầm lấy khối thịt tươi mình mua lúc ban nãy, đem tới hành lang, đáp tới mặt con chuột đang trông mong.

Nhìn khối thịt trước mặt, mắt con chuột sáng hơn cả tia laser, chạy lại gần cắn lấy một miếng thịt, than lên:

- Oa. . . thịt tốt a, tươi quá, thơm quá. . .!

Con vẹt thấy vậy liên tục thúc giục:

- Thịt cũng cho người rồi, đừng lãng phí thời gian, mau vào lấy chìa khóa đi. Chìa khóa cửa được đặt thất lung của chủ nhân. Nhưng người lấy chìa khóa thì lấy, cảm có ngứa răng mà cần chủ nhân ta đó!

- Ta đã ra tay thì các người cứ yên tâm, ở đây chờ tin tức.

Nói xong con chuột ngoạm khối thịt chạy vào bóng tối. Chu Hiểu Xuyên và con vẹt vẫn hồ cứ như vậy đợi ở hành lang.

Hai phút đã trôi qua, Nhưng hai phút này lại dài như hai tiếng vậy. Con vẹt sốt ruột quá hỏi:

- Con người, người nói con chuột này có đáng tin hay không? Có khi nào nó bùng khối thịt luôn không?

- Chắc không đâu.

Chu Hiểu Xuyên so với con vẹt bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Lấn vào căn nhà rồi lấy một chùm chìa khóa ra đối với nó không phải là việc gì đó quá khó khăn. Nếu chỉ cần như vậy mà kiếm được một con mèo quay thì lẽ nào nó lại cự tuyệt chứ?

Chu Hiểu Xuyên vừa dứt lời thì truyền đến âm thanh the thé tới:

- Không ngờ nhân loại người cũng hiểu ta đấy!

Chu Hiểu Xuyên quay lại thấy nhìn theo hướng âm thanh phát ra quả nhiên là con chuột, chẳng qua bây giờ thứ nó ngậm không chỉ có miếng thịt mà còn có cả chùm chìa khóa.

- Chìa khóa của người đây!

Con chuột thả chiếc chìa ra, quăng tới chân Chu Hiểu Xuyên, trước khi đi còn không quên nhắc một câu:

- Đừng quên con mèo quay của ta đó.

Nói xong nó biết mất trong bóng tối, có lẽ vội vàng về hưởng thụ miếng thịt kia. Chu Hiểu Xuyên nhặt chiếc chìa khóa lên, chẳng ngại nước miếng của con chuột, vội vàng mở cửa. Thử hết hai chìa mới mở được, vừa mở ra thì mùi khí gas nồng nặc xộc ra khiến hần khó thở vô cùng. Lúc này, hần cũng mặc kệ, vọt vào phòng khóa bình gas lại, sau đó mở hết cửa sổ, rồi bế Trương đại gia lên, đang định đưa đến nơi thông thoáng thì một chàng tiếng bước chân từ ngoài hành lang truyền vào, cảnh sát đã tới.

- Khụ khụ khụ.. khí gas nồng quá...

Mấy cảnh sát đi vào ngửi mùi khí gas nồng đặc liền che mũi lại. Một nữ cảnh sát trong đó thấy Chu Hiểu Xuyên thì sững sốt:

- Oái!... Sao lại là anh? Anh là người gọi điện à?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hồi Mâu Nhất Tiểu Bách Sinh Mị

- Đúng, là tôi gọi.

Chu Hiểu Xuyên nhìn lên chăm chăm cô cảnh sát có chút quen thuộc “Hình như chiều này có dẫn đội hình sự đến Phòng khám thú cưng phải không nhỉ?”

Sau đó, xe cấp cứu cũng đã tới, ba chân bốn cẳng đưa Trương đại gia lên cang, đồng thời chụp cho một cái lồng dưỡng khí. Trong lúc các nhân viên y tế đang sơ cứu, nữ cảnh sát gọi Chu Hiểu Xuyên tới, nhíu mày hỏi:

- Anh tên Chu Hiểu Xuyên hả? Làm sao Anh phát hiện phòng này có hồ khí gas? Làm sao anh vào được phòng?

Chu Hiểu Xuyên đương nhiên không thể nói thật, nói ra cũng chẳng ai tin mà có khi còn bị bắt vào trại tâm thần. Vì thế hần bèn bịa chuyện:

- Tôi sống ngay nhà kế bên, ban đêm đói bụng đi xuống lầu mua chút thịt về nướng, không ngờ vừa ra khỏi cửa thì ngửi thấy mùi gas nồng nặc, mò một

lúc mới phát hiện nhà Trương đại gia có chuyện, vì thế bèn gọi điện báo cảnh sát. Trước khi các người tới tôi bèn tìm cách mở cửa, chẳng ngờ trùng hợp thế nào hôm nay Trương đại gia lại để chìa khóa cắm ở ngoài không đem vào, nên tôi mới mở ra được. Sau đó tôi chạy vào khóa bình gas, mở hết các cửa sổ ra, thì mấy người bắt đầu đi đến.

Nữ cảnh sát nhìn sang thì thấy chiếc chìa khóa thật, cũng không nghi ngờ lời Chu Hiểu Xuyên, dù sao người lớn tuổi rất dễ có lúc lơ đãng. Sau đó nàng hỏi Chu Hiểu Xuyên thêm mấy vấn đề. Mà mấy nhân viên cấp cứu kia cũng nâng Trương đại gia vào xe cấp cứu rồi, một người còn nói:

- Anh là người nhà bệnh nhân phải không? Mời đi theo chúng tôi tới bệnh viện.

Chu Hiểu Xuyên đáp lại:

- Ta không phải người nhà ông ấy, chỉ là hàng xóm thôi. Nhưng nếu người nhà ông ấy không tới kịp thì tôi tới thay thế cũng được.

Nhân viên kia gật đầu:

- Vậy cũng được, lên xe đi.

Trước khi lên xe, chợt nữ cảnh sát kia giơ tay hướng Chu Hiểu Xuyên mà chào. “Chu Hiểu Xuyên không khỏi sững sốt, nàng có ý gì vậy?”

- Chu tiên sinh, chuyện lần này thật cảm ơn anh, nếu anh không phát hiện kịp thời thì lão tiên sinh này đã lãnh ít dữ nhiều rồi...

Nàng nói lời này chính là giải thích nguyên do nàng chào hân:

- Anh yên tâm, chúng tôi sẽ nhanh chóng nghĩ biện pháp thông tri cho người nhà của ông ấy đến.

Chu Hiểu Xuyên sờ mũi, ngưng ngừng nói:

- Thực ra có gì, tôi cùng Trương gia vốn là hàng xóm, hàng ngày vẫn chiếu cố lẫn nhau. Ồ tôi phải tới bệnh viện đã, phiền cô liên lạc giúp người nhà Trương đại gia, bảo họ tới bệnh viện luôn nhé.

Nữ cảnh sát gật đầu đáp:

- Anh yên tâm, chuyện người nhà để tôi lo, không cần anh bận tâm.

Chu Hiểu Xuyên hơi sững sốt, cười khò:

- Cảnh sát, cô có gì khó chịu với tôi à?

- A...

Nữ cảnh sát cũng sững sờ, sau đó nở nụ cười xin lỗi. Chu Hiểu Xuyên đột nhiên phát hiện thì ra nữ cảnh sát này đúng là có chút mạnh mẽ khác người, thế nên có nụ cười giống như “Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh” (1).

- Con người, cảm ơn người đã cứu chủ nhân của ta.

Con vẹt vẫn hồ bay tới vai Chu Hiểu Xuyên chân thành nói. Giống như buổi chiều hôm trước, ngay lúc con vẹt vẫn hồ cảm ơn hân thì có một dòng năng lượng thần bí tràn vào cơ thể hân.

"Ồ, thì ra là vậy, ta hiểu rồi!" Chu Hiểu Xuyên hai mắt sáng ngời, nếu không có kìm nén cảm xúc thì chắc hân đã kêu to. Tính đến bây giờ đã có tổng cộng đã có ba dòng năng lượng thần bí trong người, đều là từ sự cảm kích của động vật. Xem ra điều kiện để có nguồn năng lượng này là phải được động vật chân thành cảm kích. Tuy rằng tạm thời còn chưa biết nguồn năng lượng này có tác dụng gì, nhưng xem tình hình thân thể đang dần cải thiện thì đây hẳn là chuyện tốt. Thậm chí trong lòng Chu Hiểu Xuyên còn có chút kích động: "Nếu cơ thể ta cứ càng ngày càng cải thiện như vậy thì có khi nào biến thành siêu nhân không a? Hoặc ít ra cũng phải là một anh hùng chứ nhỉ?..."

Trở thành anh hùng luôn luôn ở là một khát vọng trong tiềm thức mỗi người đàn ông, và Chu Hiểu Xuyên cũng không ngoại lệ. Lý giải được nguồn gốc dòng năng lượng kia, Chu Hiểu Xuyên cũng không để tâm vào chuyện đó nữa lập tức đi xuống lầu cùng tới bệnh viện.

Ngồi chờ một hồi trước của khoa cấp cứu, một y tá đi ra, không đợi Chu Hiểu Xuyên hỏi liền nói luôn:

- Anh là người nhà Trương gia? Mau đi đóng viện phí đi.

Nói xong cũng chẳng thèm nghe Chu Hiểu Xuyên muốn hỏi, cứ thế xoay người đi, để lại Chu Hiểu Xuyên trợn mắt lên, đứng ngơ người ra ở cửa.

- Thái độ gì vậy... khốn nạn thế là cùng!

Cầu nhàu một chút hân cũng không dám không đi nộp tiền, bởi chậm trễ lỡ Trương đại gia có vấn đề gì thì sao vội chạy tới quầy thanh toán. Cũng may Chu Hiểu Xuyên có đem theo thẻ, nếu không theo dự tính của hân là gần trăm đồng thì còn chưa đủ tiền nằm giường bệnh. Sau khi nộp đủ năm ngàn tiền viện phí, Chu Hiểu Xuyên đã dốc toàn bộ chỗ tiền mà hân tiết kiệm được mấy tháng qua, nhưng hân cũng không thấy tiếc, dù sao cũng là cứu một mạng

người. Sau khi nộp viện phí, Chu Hiểu Xuyên chạy về trước cửa khoa cấp cứu đứng. Lát sau, một bác sĩ nữ từ trong đi ra, liếc mắt một cái nói:

- Anh là con cháu của người bệnh? Anh làm con làm cháu kiểu gì vậy, để ông cụ gặp hoàn cảnh như vậy? Phải biết rằng người già cần được chăm sóc, nhất là tuổi đã cao như cụ đây trí nhớ thường không tốt, chuyện quên vận chôt bình khí gas vừa rồi cũng không phải là hiếm! May mà lần này phát hiện kịp, nếu chẳng may không có ai phát hiện thì?...

Đợi cho nữ bác bần liên thanh xong Chu Hiểu Xuyên mới có cơ hội để mà giải thích:

- Tôi không phải người thân của ông cụ, là hàng xóm nhà kế bên, phát hiện có khí gas hở nên mới đưa cụ vào viện... Vậy Trương đại gia thế nào rồi, ông ấy có sao không?

Nghe hẳn giải thích nữ bác sĩ không khỏi ngượng ngùng:

- Ách, thật xin lỗi, tôi chỉ muốn giáo huấn thân nhân của cụ ấy mà thôi. Bất quá những người trẻ tuổi tốt bụng như cậu giờ không còn nhiều. Cậu yên tâm đi, chúng tôi đã giúp cụ ấy qua thời kỳ nguy hiểm, hững vẫn phải để lại đây để bệnh viện quan sát tình hình bệnh trạng...

Nói tới đây nữ bác sĩ nhú mày:

- Người nhà bệnh nhân làm gì mà còn chưa tới vậy?

- Tôi cũng không rõ, cảnh sát nói họ sẽ liên lạc, chắc là sắp có tin tức rồi.

Chu Hiểu Xuyên ôn hòa nói. Vừa nói xong một tràng tiếng chân dồn dập vang lên ở hành lang, Chu Hiểu Xuyên vừa quay đầu lại thì thấy một cô gái xinh đẹp, đáng người cao đẹp ăn mặc model, đang vội vàng chạy đến đây.

*****

(1) Đây là một đoạn trong Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị:

.....

Thiên sinh lệ chất nan tự khí

Nhất triều tuyền tại quân vương trắc

Hồi đầu nhất tiếu bách mị sinh

Lục cung phẫn đại vô nhan sắc

....

Tạm dịch là:

Lạ gì của tuyết đông ngọc đức

Chón ngai vàng phút chốc ngồi bên

Một cười trăm vẻ thiên nhiên

Sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tượng Đất Cũng Có Ba Phần Tức Giận

Chu Hiểu Xuyên đoán chắc người này là người nhà Trương đại gia, bèn tiến lên hỏi:

- Wây! Cô là người nhà của Trương đại gia phải kh...

Nhưng hắn còn chưa nói hết câu đã bị cô gái đưa tay gạt qua một bên. Cô gái đi tới trước nữ bác sĩ, túm lấy áo blouse trắng mà chất vấn:

- Bác sĩ, ông nội tôi đâu rồi? Tình trạng ông lúc này thế nào?

- Này này mau buông tay ra, đừng túm có cổ áo tôi đường không?

Bác sĩ cố đẩy tay cô gái ra, cười khỏ:

- Ông cô tên là gì, cứ nhao nhao lên ‘ông nội tôi’ ‘ông nội tôi’ thì tôi biết cô muốn tìm ai, trong bệnh viện này các cụ không ít đâu.

Cô gái lúc này hơi tỉnh lại, vội nói:

- Ông nội tôi tên Trương Thái, tôi vừa nhận được điện thoại là ông bị ngộ độc khí gas, được đưa tới bệnh viện này...

- Ồ, cô là người nhà cụ Trương Thái? Tôi còn vừa mới nhắc tới...

Biết thân phận cô gái, bác sĩ tính soạn lại giáo án giáo huấn thêm cho cô gái giống Chu Hiểu Xuyên lúc nãy, nhưng cô nàng này hiển nhiên không có tốt tính như vậy, thấy bác sĩ dây dưa mãi thì sắc mặt trầm xuống, lập tức ngắt lời:

- Bác sĩ chỉ cần nói cho tôi ông nội tôi hiện tại thế nào, còn việc tôi sống ra sao không đến lượt bác sĩ chỉ dạy.

- Cô là loại người gì vậy...

Bác sĩ có giận mà không xả được, bất mãn nói:

- Được, tôi có lòng hảo tâm khuyên bảo lại bị coi là lòng lang dạ thú. Thôi tôi chả thèm nói cô nữa.

Nữ bác sĩ khoát tay, chỉ vào một phòng bệnh nói:

- Ông nội cô đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, lúc này đang nằm tĩnh dưỡng ở phòng bệnh đó.

Cô gái không nói gì chạy ngay về phía phòng bệnh.

- Đợi chút đã

Bác sĩ gọi cô gái lại, chỉ vào Chu Hiểu Xuyên nói

- Ông nội cô được cứu là nhờ chàng trai tốt bụng này, chẳng lẽ cô không nói nổi lời cảm ơn sao?

Cô gái liếc Chu Hiểu Xuyên một cái, trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ, không lộ ra chút biểu cảm nào, cũng không cảm ơn, cứ vậy chạy nhanh đến phòng bệnh. Bác sĩ thấy thế thì nhủ mày:

- Hừ, cô gái này đúng là không ra làm sao cả. Chả biết gia đình bên đó giáo dục ra làm sao nữa!

Chu Hiểu Xuyên ngược lại không tức giận chút nào, còn thông cảm cho cô gái đó:

- Cũng không nên trách cô ấy, là do cô ấy quá quan tâm tới Trương đại gia nên trong đầu rối loạn... Phải rồi, người nhà Trương gia đã tới, tôi đi được chưa bác sĩ?

- Ồ, cậu đi được rồi.

Bác sĩ hiển nhiên còn chưa hết bức xúc với cô gái, khoát tay nói rồi tức giận đi về phòng. Chu Hiểu Xuyên cũng không rảnh mà ở đây nữa, lắc đầu cười đi tới cổng bệnh viện. Nhưng hắn mới ra đến cổng thì phía sau truyền tới một âm thanh lạnh lùng:

- Người phía trước kia, anh chờ một chút.

Chu Hiểu Xuyên quay đầu, thì ra là cô cháu gái của Trương đại gia.

- Có chuyện gì sao?

Chu Hiểu Xuyên hỏi. Cô gái không trả lời ngay mà đi tới trước mặt hắn, nghi hoặc quan sát vài lần rồi dùng ngữ khí lạnh lùng hỏi:

- Nghe nói là anh phát hiện ra ông nội tôi ngất vì trúng độc khí gas rồi đưa ông vào bệnh viện?

Tuy giọng điệu cô gái không mấy thân thiện, nhưng Chu Hiểu Xuyên vẫn cười đáp:

- Tôi cùng ông ấy là hàng xóm, ngày thường vẫn chiếu cố lẫn nhau...

Cô gái không kiên nhẫn, lập tức cắt lời nói:

- Anh chỉ cần trả lời có phải hay không thôi.

Chu Hiểu Xuyên lúc này mới cảm nhận được sự tức giận của vị bác sĩ ban nãy, nhưng hắn đang trong bệnh viện, lại thêm đây là người nhà Trương gia nên cấp cho lão một ít mặt mũi, không có đôi co cùng cô gái này, cười khỏ gật đầu đáp một tiếng:

- Phải.

- Cô gái vẫn lạnh lùng, nói:

- Được, nói đi, anh muốn bao nhiêu, cho cái giá!

- Bao nhiêu là sao? Giá gì?

Chu Hiểu Xuyên không khỏi sửng sốt. “Rốt cuộc cô gái này muốn gì?”

- Con người tôi không bao giờ phải nợ ân tình người khác...

Cô gái dùng ngữ khí nhưng băng giữa ngày oi bức, lạnh giọng nói:

- Anh cứu ông tôi, tôi trả anh tiền, chúng ta không nợ gì nhau nữa.

Chu Hiểu Xuyên không khỏi ngạc nhiên, thấy cô gái lấy túi xách rút ra một xấp tiền nhét vào tay Chu Hiểu Xuyên:

- Đây là năm vạn, xem như báo đáp. Anh có thể đi rồi.

Nói xong cô gái cũng không quan tâm Chu Hiểu Xuyên sẽ phản ứng ra sao, lập tức xoay người đi vào viện.

- Cô cho tôi là loại người gì?!

Nàng vừa đi hai bước thì Chu Hiểu Xuyên lên tiếng. Giọng hắn đã không còn ôn hòa như ban đầu, ngữ khí đã bắt đầu lạnh lùng, lúc hắn đã nỗ lực rồi. Tục ngữ nói tượng đất còn có ba phần tức giận, huống chi một thanh niên thịnh khí như Chu Hiểu Xuyên. Cô gái cũng không quan tâm ngữ khí của hắn, xoay người lại nhìn hắn, trong đôi mắt to xinh đẹp hiện lên một tia trào phúng, xem thường cười lạnh chất vấn:

- Sao? Có chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tôi Không Cần!

Chu Hiểu Xuyên cười lạnh, không trả lời cô gái mà từ trên xấp tiền lấy ra năm ngàn đồng đút vào túi quần, sau đó nói:

- Năm ngàn này là viện phí cho Trương đại gia tôi trả lúc này nên tôi sẽ nhận.

Cô gái nhú mày không hiểu ý của hắn.

- Chỗ này còn bốn vạn năm ngàn đồng...

Chu Hiểu Xuyên bước tới trước mặt cô gái, cầm xấp tiền nhét vào bàn tay mềm mại trắng trẻo của nàng nói:

- Trả lại cô.

Cô gái sửng sốt nhìn xấp tiền trong tay, sau đó ngẩng lên nhìn chằm chằm Chu Hiểu Xuyên, nhú mày hỏi:

- Anh có ý gì? Chê ít ư? Vậy nói giá đi!

- Hừ!

Chu Hiểu Xuyên hừ mũi một cái, khinh khinh nói:

- Tuy anh đây thực sự không có nhiều tiền, nhưng số tiền này thì anh đây cũng không cần.

Cô gái sầm mặt xuống, từ “anh” của Chu Hiểu Xuyên vừa nói thực sự khiến cô tức giận. Nhưng khả năng kiềm chế của cô gái cũng coi như khá tốt, chỉ hỏi lại với ngữ khí lạnh lùng:

- Không cần tiền? Vậy anh muốn gì?

Nhìn một chút bộ dạng Chu Hiểu Xuyên, cô gái tựa hồ hiểu ra gì đó, cười khẩy nói:

- Xem cách anh ăn mặc chắc là mới tốt nghiệp phải không? Cuộc sống chắc cũng chẳng dễ dàng gì, chẳng lẽ không cần tiền mà lại cần sĩ diện hơn? Hừ, loại người như anh chẳng lẽ có thể tốt bụng như vậy, tôi chỉ biết không ai vô duyên vô cớ đi giúp người... mà thôi nể anh cứu ông tôi nên tôi cũng cho anh chút sĩ diện.

- Cô lại nhảm rồi

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu nói:

- Tôi không cần tiền báo đáp của cô, tuy hiện tại tiền tôi kiếm được mỗi tháng không nhiều, nhưng tôi cũng không muốn bị người ta coi thường.

Cô gái không kiên nhẫn nổi nữa bèn nói:

- Anh muốn gì thì nói thẳng ra đi, tôi không rành mà dây dưa với anh.

- Tôi cũng không muốn cùng cô dây dưa, chỉ có một yêu cầu, nhưng nhìn thái độ này của cô tôi lại muốn yêu cầu thêm việc nữa...

Cô gái khó chịu nói:

- Muốn gì thì nói đi, lảm nhảm nhiều.

Chu Hiểu Xuyên từ nãy đã nhận ra cô gái này là dạng tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, chưa trải qua vấp vấp khó khăn gì trong cuộc sống nên mới có chút điều ngoa như vậy, theo ngôn ngữ hiện đại thì đó là bệnh công chúa. Loại người này thích ăn mềm chứ không ăn cứng, nhưng Chu Hiểu Xuyên cũng là dạng ai đối xử với hắn thế nào thì hắn đối lại như thế. Lúc này hắn cũng chẳng còn khách khí nữa, nói thẳng:

- Hai điều kiện của tôi cũng rất đơn giản thôi. Thứ nhất là muốn cô nói một câu cảm ơn. Tôi cứu ông của cô vậy một lời cảm ơn chắc không khó chứ. Thứ hai là cô phải xin lỗi về thái độ vừa rồi.

- Anh nói cái gì?!

Cô gái kinh ngạc, miệng há to, không thể tin được những gì mà mình nghe thấy:

- Muốn tôi cảm ơn anh ư? Đầu óc anh có làm sao không? Vậy đi, tôi cho anh mười vạn, anh cầm lấy rồi rút đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Hừ! Trông anh thế này thì chắc mười năm nữa cũng chẳng kiếm ra nổi mười vạn.

- Có phải ý cô là mạng sống của ông nội cô chỉ đáng giá mười vạn đồng?

Chu Hiểu Xuyên nói có chút độc ác, quả nhiên cô gái sắc mặt vô cùng khó coi, đôi mày nhíu chặt, trên trán nổi lên ít gân xanh hiển nhiên là nàng đang cố kiềm chế nhưng cũng có thể bạo phát bất cứ lúc nào. Bất quá đã nói ra thì nói cho hết, Chu Hiểu Xuyên tiếp tục:

- Đúng là tôi thực sự quá nghèo trong mắt cô, nhưng cũng không phải vì tiền mà cứu ông nội cô. Nói thật ban đầu tôi cũng không có ý định yêu cầu gì cô, tôi với ông nội cô là hàng xóm, ở nơi thôn quê này có câu bán anh em xa mua láng giềng gần. Nhưng vì thái độ của cô đã xúc phạm tôi, tôi có thể không có tiền nhưng không thể không có tôn nghiêm.

Chu Hiểu Xuyên nói khiến sắc mặt cô gái lúc xanh lúc trắng, vài lần muốn phản bác nhưng bị Chu Hiểu Xuyên nói như mưa rào, khiến nàng nghẹn họng. Nói hết một hồi, hắn dừng lại, cô gái mới có thể nói được:

- Anh nói xong chưa?

- Xong rồi.

Chu Hiểu Xuyên phát tiết xong thoải mái hơn không ít.

- Nói xong thì đi đi.

Cô gái cũng không rõ là đã hiểu hay chưa, xoay người rồi đi, nói lại một câu:

- Nếu muốn tiền thì tới tìm tôi, còn muốn tôi cảm ơn với xin lỗi thì tuyệt đối không có khả năng đâu.

Chu Hiểu Xuyên sững sờ, hẳn đúng là không ngờ cô gái này lại phản ứng như vậy.

- Đứng lại!

Vừa lúc đó một thanh âm già nua nhưng uy nghiêm vang lên. Trương đại gia thân hình run rẩy được một y tá dìu ra, sắc mặt đang rất yếu ớt. Vừa thấy Trương đại gia về lạnh lùng trên mặt cô gái liền biến mất, thay vào đó là sự quan tâm lo lắng. Nàng bước nhanh tới, ba phần giận bảy phần thân thiết nói:

- Ông nội, ông ra đây làm gì? Bác sĩ nói ông vừa mới qua cơn nguy hiểm cần nằm trên giường nghỉ ngơi. . .

Trương đại gia dường như không nghe thấy lời câu nói, ngược lại nói với cô:

- Nghệ Gia, xin lỗi tiểu Chu rồi cảm ơn nó đi!

- Ông nội... ông nói gì?!

Cô gái tên Trương Nghệ Gia ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, còn hoài nghi liệu tại mình có vấn đề bằng không sao nàng lại nghe thấy ông mình nói một câu như vậy chứ. Từ nhỏ đến giờ ông luôn yêu thương nàng nhất, đừng nói là mắng cho dù là nặng lời một chút cũng chưa bao giờ, hơn nữa bất kể cô phạm sai lầm gì ông cũng đều đứng ra che chở, ngữ khí nghiêm túc như hôm nay là lần đầu. Phải biết rằng từ ba năm trước lúc chuyện đó xảy ra thì nàng đã không bao giờ còn biết nói hai từ cảm ơn và xin lỗi nữa.

- Sao, lời ta nói cháu cũng không nghe nữa à?!

Trương đại gia đang rất suy yếu, nhưng tư thái uy nghiêm vẫn không hề giảm sút.

- Ta bảo cháu xin lỗi rồi cảm ơn Tiểu Chu!

Nhìn thấy ông nội tức giận Trương Nghệ Gia vẫn cố cãi:

- Tại sao ạ?

- Tại sao à? Tại vì người ta cứu cái mạng già này của ta!

Trương đại gia cười lạnh:

- Những lời người vừa nói, nếu không phải vì đây là bệnh viện, nếu không phải ta đã kiệt sức thì chắc chắn sẽ cho người một cái tát. Cho dù là có chuyện ba năm trước thì sao, đúng là người chịu nhiều tổn thương, nhưng cũng không thể ngu ngốc đến nỗi không phân biệt được người tốt kẻ xấu chứ! Ôi, chỉ trách ta quá cưng chiều người để rồi tạo nên tính cách người ngày hôm nay. . .

Trương Nghệ Gia vẫn không phục, muốn phản bác:

- Ông nội...

Trương đại gia không muốn nghe nàng nữa, cắt lời:

- Không phải cãi nữa, mau xin lỗi rồi cảm ơn tiểu Chu đi!

Trương Nghệ Gia cảm thấy vô cùng ủy khuất, bèn bày ra một bộ dáng vừa đáng thương lại vừa đáng yêu:

- Nhưng cháu...

Trương đại gia nghiêm mặt, nói:

- Không có nhưng gì hết, bảo nói thì nói, hay là người không muốn nghe lời lão già này nữa?!

Mặc dù lòng đầy ủy khuất nhưng Trương Nghệ Gia cũng không dám cãi ông, bèn cắn chặt răng, cảm tức nhìn Chu Hiểu Xuyên, ghen ngào phun ra năm chữ:

- Cảm ơn, thật xin lỗi!

Chu Hiểu Xuyên còn chưa mở miệng Trương đại gia đã cau mày mắng:

- Nhìn lại xem người đây là thái độ gì vậy? Ta thấy giống như uy hiếp người ta hơn. Điều chỉnh thái độ rồi xin lỗi lại cho ta!

Chương 22: Miếng Lót Áo Ngực

Trương lão gia rắn dạy trách mắng không chút lưu tình, làm cho Trương Ngã Gia ủy khuất muốn khóc, từng giọt nước mắt trong suốt đang không ngừng đọng nơi hốc mắt, nếu không phải nàng đang cố nén, chỉ sợ chúng đã rơi xuống rồi. Nhìn bộ dáng này của Trương Ngã Gia, Chu Hiểu Xuyên cũng ít nhiều không đành lòng, cười khổ trong lòng, thầm nói: “Xem ra chuyện này nên hạ màn rồi, rõ ràng mình mới là người bị hại, thế nào mà mình lại cảm thấy mình chính là tên biến thái đi ức hiếp con gái nhà lành vậy?..”

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên đang cân nhắc nên nói vài lời thay cho Trương Ngã Gia hay không, thì nàng dùng sức hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại tâm tình, hướng tới hân khom người thật sâu chào:

- Chu tiên sinh, cảm ơn ngài đã cứu ông nội tôi. Vừa rồi lời nói của tôi đã có ít nhiều đắc tội. Ở đây, tôi xin trình trọng xin lỗi anh... .

Thái độ Trương Ngã Gia đột nhiên thay đổi, làm Chu Hiểu Xuyên có chút không kịp chuẩn bị. Khi hân còn chưa kịp phản ứng, Trương lão gia cũng đã mở miệng nói:

- Tiểu Chu, tính tình của cháu ta đây, kỳ thật cũng không xấu. Chẳng qua bởi vì những năm gần đây quá mức nuông chiều, hơn nữa cũng có vài biến cố ngoài ý muốn, nên mới khiến tính cách của nó trở nên cổ quái và không hợp với đạo làm người lắm như vậy. Hy vọng cháu có thể nể mặt ta mà tiếp nhận lời cảm ơn cùng xin lỗi này.

Chu Hiểu Xuyên có chút xấu hổ, đưa tay gãi gãi mũi, cười khổ nói:

- Trương lão gia, bác nói vậy quá thực khách khí quá! Kỳ thực, nếu nói lại, cháu vừa rồi cũng có những lời không đúng... .

- Được rồi, được rồi, những chuyện không thoải mái vừa phát sinh kia, chúng ta thôi cứ xem như không có, mọi người đều vui vẻ.

Trương lão gia rất vui vẻ, ha ha, phá lên cười:

Nhắc đến thì ta cũng phải nói ‘Cảm ơn’ với cháu đó. Nếu không có cháu, thì buổi tối hôm nay ta cũng sẽ phải đi gặp mấy lão bạn già dưới kia rồi.

Chu Hiểu Xuyên cũng không kể công chút nào, cười lắc đầu nói:

- Chúng ta là hàng xóm mà, lại cùng quê, nên chăm sóc lẫn nhau. Nói cách khác, thì vẫn có câu ‘bán anh em xa mua láng giềng gần’ đúng không?

Nói tới đây, Chu Hiểu Xuyên mở miệng nói đùa:

- Huống hồ chúng ta vẫn là bạn đánh cờ còn gì, cháu cũng không hy vọng mình sẽ thiếu đi một đối thủ tốt chuyên thua nhiều hơn thắng chứ... .

Vừa nghe lời này, Trương lão gia phản ứng ngay:

- Cháu nói ta thua nhiều hơn thắng? Chó chết! Rõ ràng chính là cháu mới thua nhiều! Không tin thì chúng ta liền làm ngay một ván, nhìn xem ai thắng ai thua!

Xem lão vô cùng bức xúc, xắn xắn hai tay áo, thật giống như đang chuẩn bị đại chiến một hồi cùng với Chu Hiểu Xuyên. Không phải người ta hay gọi lão là ‘Lão ngoan đồng’ sao? Người này nha, một khi đã tức giận, tính tình không khác một đứa nhỏ là bao nhiêu.

Chu Hiểu Xuyên thấy thế vội vàng xua tay liên tục, cười khổ nói:

Trương đại gia, bác nhìn lại bây giờ là mấy giờ đi! Cũng gần sáng rồi, coi như bác có thân thể cường tráng không cần nghỉ ngơi, nhưng cháu cũng không chịu được. Nếu không như vậy đi, giờ nghỉ ngơi cho khỏe, đợi sau khi bác ra viện, cháu lại cùng Trương bá đại chiến một phen, đến lúc đó, chúng ta lại có thể phân tranh cao thấp.

Được Chu Hiểu Xuyên nhắc nhở, Trương lão liền cảm thấy người có chút mệt mỏi. Ngáp một cái, lão cũng không quên nhắc lại vài câu:

- Đây chính là cháu nói đấy, đến lúc đó đừng có mà lật lọng!

Chu Hiểu Xuyên vỗ ngực mình, cười nói:

- Yên tâm, cháu nhớ! Được rồi, Trương bá, giờ cháu về đây, bác cũng nhanh về phòng bệnh nằm nghỉ đi.

Trương lão gia gật gù đầu, xoay người đi về phía phòng bệnh, vẫn không quên quay lại nhắc Trương Ngã Gia:

- Ngã Gia, cháu thay ta đưa Tiểu Chu về đi.

Trương Ngã Gia có chút do dự:

- Nhưng mà... ông nội...

Trương lão gia biết nàng đang lo lắng gì, cười nói:

- Thân thể mình, chính mình hiểu được! Ông hiện tại đã không có gì đáng ngại, nằm nghỉ ngơi là được. Hơn nữa, ở đây còn có y bác sĩ, còn có thể xảy ra chuyện gì sao? Nếu cháu còn không an tâm, vậy thì nhanh đưa Tiểu Chu về, sau đó quay lại bệnh viện chăm sóc ông.

Thấy Trương lão gia đã quyết định thế, Trương Ngã Gia cũng không tiếp tục do dự nữa, đành gật gù đầu:

- Vâng.

Nhưng lúc này Chu Hiểu Xuyên lại xua tay cự tuyệt nói:

- Tự con về là được rồi, không cần tiễn đâu. Hơn nữa, con cũng không phải là con gái, chẳng lẽ đi trên đường lại bị cướp sắc sao? Nếu thực sự có người muốn cướp sắc, cũng không cần nàng uy hiếp, con cũng tình nguyện nằm ngay xuống đất, ngoan ngoãn thuận theo...

Trương lão gia đi gần đến cửa phòng bệnh, bỗng nhiên quay đầu lại cười âm hiểm:

Nhưng ngộ nhỡ người cướp sắc lại là nam thì sao? Không phải nhóc cũng sẽ nằm ngoan ngoãn và ngậm nga “Nơi đâu ăn bắt đầu” sao? (DG: ta chém chỗ này đây, nguyên gốc cho chỗ đâu ăn là 菊花台 – “Đôi cúc vàng”, ta lấy luôn bài hát của Jay Chou trong phim hoàng kim giáp cho mọi người thưởng thức.

<http://youtu.be/b3Gb69rVZ9Y>) (Biên: vài lão)

- Phụt!

Tiểu hộ sĩ đang đi Trương lão gia không nhìn được, bật tiếng cười khan. Còn người đẹp Trương Ngã Gia lúc nào cũng đeo khuôn mặt nghiêm trọng lạnh như băng với bộ dáng muốn cười mà không dám cười thì hiển nhiên là ghen muốn chết. Còn về Chu Hiểu Xuyên thì bị những lời này làm cho choáng váng đến ngất người, thất thần được vài giây, rồi mới cười khổ nói:

- Không đâu, Trương đại gia, tư tưởng cấp tiến này lão cũng biết sao? Bác có vẻ rất theo sát thời đại nhỉ?

- Đương nhiên rồi, lão già ta không thể theo kịp thời đại sao?

Về mặt Trương lão gia đầy đắc ý, tùy ý nói:

- Được rồi, không đùa nữa, lúc này trời cũng đã quá khuya rồi, hơn nữa từ bệnh viện về đến tiểu khu Ngân Hạnh còn một đoạn xa, vậy cứ để Ngã Gia lái xe đưa con về cũng tốt. Chuyện này quyết định cứ vậy đi, con cũng không cần tiếp tục từ chối đâu.

- Vậy cũng được.

Chu Hiểu Xuyên cũng không phải là người hay làm bộ làm tịch, cười gật đầu đồng ý. Lúc Trương lão gia về tới phòng bệnh, thì Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia đã đi ra bệnh viện, ngồi lên chiếc xe Jeep việt dã màu trắng của Trương Ngã Gia ở trước cổng chính bệnh viện. (DG: muốn biết chiếc Jeep nào thì vào link sau xem :)

<http://szchehang.cn/Upfiles/vehi...7%E8%80%85.jpg>)

Có lẽ bởi vì đường phố về khuya không có ai, và có lẽ vì lo lắng cho Trương lão gia mà mong muốn quay lại trong thời gian ngắn nhất, mà Trương Ngã Gia như gấp cướp, đem tốc độ xe lên cao nhất, làm Chu Hiểu Xuyên sợ tới mức không chỉ thất gập lấy dây an toàn mà còn nắm chặt vào tay vịn. Nhanh rất nhanh, chiếc Jeep cuối cùng cũng đã an toàn tiến vào tiểu khu Ngân Hạnh. Từ trên xe bước xuống, Chu Hiểu Xuyên chỉ cảm thấy trời đất lắc lư, không nằm thẳng xuống đất mà nôn thì cũng đã coi như khá lắm rồi. Trương Ngã Gia ngồi trên ghế lái nhìn thấy cảnh này, khóe miệng tươi cười khi gian kế đã thực hiện được. Suốt dọc đường nàng đều không hề mở miệng nói gì, lúc này mới chậm rãi biếm một câu:

- Tôi còn tưởng ra anh rất khá, không nghĩ hóa ra anh cũng chỉ là cái gói bông, mới một chút tốc độ như vậy mà đã không chịu được.

Sau đó, không đợi Chu Hiểu Xuyên phản ứng, liền chuẩn bị lái ô tô rời đi, quay lại bệnh viện.

- Đợi một chút.

Chu Hiểu Xuyên gọi giật lại.

- Sao? Anh còn có chuyện gì?

Trương Ngã Gia không nóng vội, nhìn hẩn hỏi.

- Tôi có hai lời khuyên chân thành dành cho cô.

Được hít thở không khí nhẹ nhàng khoan khoái của buổi sớm mà cảm giác buồn nôn trong lòng Chu Hiểu Xuyên đã giảm bớt ít nhiều:

- Thứ nhất: Đừng thường xuyên vác khuôn mặt đó, như thế chỉ làm cho cô nhanh già hơn. Được thì thường xuyên cười một cái, cô sẽ chợt nhận ra là mình lớn lên kỳ thật cũng rất được...

Trương Ngã Gia không thèm nghe, hừ lạnh nói:

- Tôi không thích cười, không liên quan đến anh!

Chu Hiểu Xuyên cũng không để ý đến phản ứng của nàng, nói tiếp:

- Lời khuyên chân thành thứ hai đây... Đừng nhét thêm miếng lót trong áo ngực, ngực cô kỳ thật đã lớn vừa đủ, không cần phải dùng cách này để cố gắng lên C cup làm gì, hơn nữa tôi nghe nói, cách nhét thêm miếng lót như vậy sẽ làm cho bộ ngực bị biến dạng...(Biên: tên này đã xoáy ốc tỳ đây mà)

- A!

Chu Hiểu Xuyên chưa nói hết lời, Trương Ngã Gia liền dùng hai tay che cổ áo mình, kinh thanh gào:

- Hảo sắc, sao anh dám nhìn lên tôi?!

Chu Hiểu Xuyên đưa tay chỉ vào con chim sáo đang bay phía trên chiếc Jeep:

- Tôi không nhìn lên cô, là nó nói cho tôi biết.

- Có quý mới tin lời anh!

Trương Ngã Gia thờ hẩn hẩn, không hề tin lời hẩn nói.

- Tin hay không tùy cô.

Chu Hiểu Xuyên nhún vai, không quan tâm đến Trương Ngã Gia nữa, xoay người đi vào tiểu khu Ngân Hạnh, để lại Trương Ngã Gia một mình một xe buồn bực nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Có Việc Muốn Nhờ Con Hồ Trợ

Bị dày vò suốt một đêm như vậy làm cho Chu Hiểu Xuyên mệt ngất ngư. Sau khi về nhà, hẩn cũng chẳng thèm tắm rửa, lăn ngay ra giường mà ngủ. Thẳng đến khi chuông báo thức từ điện thoại di động vang lên, mới bò dậy khỏi giường ngáp ngáp dài. Ngay lúc hẩn chuẩn bị đi rửa mặt, lại đột nhiên phát hiện con chuột đêm qua giúp hẩn lấy chìa khóa đang ở trong nhà, nằm ở trên quả cà chua hẩn mới mua hôm qua mà ngấm từng miếng từng miếng một. Quả cà chua lớn kia, chỉ ít cũng có hơn một nửa đã đi vào bụng nó. Còn Tiểu Hắc, lúc này đang nằm ngủ say sưa dưới giường, căn bản giống như không nghe không thấy động tĩnh gì phát ra từ con chuột này. Lúc trông thấy con chuột, phản ứng đầu tiên của Chu Hiểu Xuyên là cầm lấy cái chổi, nhưng rất nhanh dừng lại, cau mày chất vấn:

- Sao mày còn ở trong nhà tao?

Con chuột này chả có chút gì là lo lắng cả, vẫn ôm lấy nửa quả cà chua ăn không ngừng, mơ hồ đáp:

Ta đây muốn nhắc ngươi rằng ngàn vạn lần đừng quên đêm qua đã đáp ứng cho ta con mèo quay kia đấy!

Chu Hiểu Xuyên tức giận, hừ hừ nói:

- Yên tâm đi, tao chắc chắn không quên, tối nay lúc về tao sẽ có cho mày. Có điều tao cũng phải nhắc nhở mày: từ nay về sau, dưới tình huống không được tao cho phép, cấm chạy vào trong nhà của tao. Nếu không thì đừng trách tôi gọi trăm con mèo đến đây vây đánh đấy!

Lúc này, con chuột cũng không tiếp tục cắn cà chua nữa, kinh hãi giờ cái đầu nhỏ nhìn Chu Hiểu Xuyên:

- Nhân loại, chiều này của ngươi không quá mức độc ác sao?

Chu Hiểu Xuyên nhún vai:

- Chả còn cách nào nữa, đối với lũ chuột nhất bọn mày, không ác thì không có tác dụng.

- Được rồi, coi như ta sợ ngươi! Ta đi ngay đây.

Con chuột lăm bậm nói, ngậm nửa quả cà chua chui vào góc tối, nhưng chưa đầy hai giây sau, nó lại liền đem cái đầu nhỏ lộ ra:

- Cn người, trước khi đi, ta phải nhắc ngươi một lần nữa, ngàn vạn lần đừng quên là ngươi đã đồng ý cho tôi con mèo quay đây. Nếu không, ta sẽ canh lúc ngươi ngủ say, cắn đứt lỗ tai ngươi!

Chu Hiểu Xuyên hừ hừ một tiếng coi như đã đáp ứng, sau đó rửa mặt và thay một bộ quần áo mới. Từ đầu đến cuối, Tiểu Hắc vẫn đều ngủ say, chẳng có một chút dấu hiệu gì là sẽ thức dậy. Chu Hiểu Xuyên cũng có chút lo lắng, liền bước về phía Tiểu Hắc kiểm tra một hồi, nhận ra rằng nó ngủ say, không có một chút vấn đề nào.

- Có thể là vì vết thương vừa khỏi, tinh thần và thể lực cũng chưa khôi phục hoàn toàn, nên mới ngủ say như vậy đi.

Chu Hiểu Xuyên cuối cùng cho ra một kết luận như vậy, nhìn Tiểu Hắc cũng không có tỉnh dậy, hần liền đi chuẩn bị cho nó một phần thức ăn đặc biệt đặt ở góc tường rồi sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra.

Ngay lúc Chu Hiểu Xuyên đi xuống dưới nhà, đang chuẩn bị leo lên xe đạp, một chiếc Audo A8 chạy thẳng đến, dừng ngay trước đầu hàng lang. Trương lão gia từ trên Audi A8 đi xuống, tay được một người trung niên đỡ. Không biết vì lý do gì, Trương Ngã Gia lại không có đến. Chu Hiểu Xuyên nhìn diện mạo của người trung niên này có vài phần tương tự Trương lão gia, đoán hần chắc là con của Trương lão gia. Mà dựa vào cách hai người nói chuyện với nhau cũng chứng minh phán đoán vừa rồi của Chu Hiểu Xuyên là chính xác. Nam trung niên một bên dìu Trương lão gia, một bên khuyên:

- Cha, cha đừng cố chấp nữa, theo về tụi con về nhà ở đi, đừng tiếp tục ở nơi này nữa...

- Chỗ này thì làm sao? Tốt lắm, bây giờ có tiền, liền xem thường chỗ này sao?

Lông mày Trương lão gia nhíu lại, có chút không vui:

- Chỗ này chính là nơi tao và mẹ của mày khi còn sống, cũng là nơi thăng nhóc như mày lớn lên. Chỉ có ở nơi này, tao mới có thể cảm thấy rằng mẹ mày còn sống, và đang ở cùng tao! Hơn nữa, về cái nhà kia của mày có thể làm được gì? Nhìn cái con vợ trẻ mới cưới của mày, nhìn mày cùng Ngã Gia cãi nhau sao? Ồ, đúng rồi, bản thân tao cũng bị lũ lùn mà quên mất, Ngã Gia cũng đã dọn ra ngoài sống từ sớm...

- Cha...

Nam trung niên bị giáo huấn cũng vô cùng xấu hổ, bất quá hần vẫn nhất quyết không buông, tiếp tục mở miệng khuyên bảo. Nhưng Trương lão gia cũng không quan tâm đến hần mà đem mắt hướng về phía Chu Tiểu Xuyên. Nét buồn bực trên khuôn mặt già nua cũng biến mất liền nở nụ cười:

- Tiểu Chu, lại đi làm ư?

- Vâng ạ, Trương bá.

Chu Hiểu Xuyên lên tiếng đáp, sau đó khó hiểu hỏi:

- Sao bác xuất viện sớm vậy? Sao không nằm viện thêm vài hôm, từ từ an dưỡng và theo dõi, chẳng may để lại di chứng thì làm sao bây giờ?

Nghe Chu Hiểu Xuyên nói những lời này, sắc mặt nam trung niên kia tức khắc trầm xuống. Nhưng Trương lão gia một chút cũng không thềm đề ý, bởi vì hần nghe được trong lời nói ấy có ẩn chứa chút tình nghĩa. Cho nên, hần cười trừ ghẹo, nói:

- Đây, cái thằng nhóc ngu ngốc kia, đang rửa bác đấy à? Với những lời này của cháu, lần sau tới lúc chơi cờ, lão già này sẽ nhất định sẽ cho cháu thua thật thảm hại... Bác nói với cháu, tổ chất thân thể của lão già như bác có khi còn cường tráng hơn nhiều đấy so với cháu, làm sao mà dễ dàng bị đi chứng chứ?

Nói xong, lão lại quay đầu về phía nam trung niên giới thiệu:

- Đây là Tiểu Chu, hàng xóm của tao, tính nết và như trình đánh cờ đều rất vừa ý tao, cũng có thể coi là bạn vong niên của tao. Lần này, cũng hoàn toàn là nhờ nó, bằng không thì mày cũng không phải đưa tao về đây mà đi ra ngoài trang tìm cho tao chỗ ở rồi.

Vừa nghe nói chính Chu Hiểu Xuyên đã cứu cha mình, sự bất mãn trên mặt nam trung niên liền tan thành mây khói, hần một tay dìu Trương lão gia, một

tay vươn ra bắt tay Chu Hiểu Xuyên. Lúc bắt tay, hấn chân thành cảm kích nói:

Chu Hiểu, cảm ơn em đã cứu cha tôi, em chính là đại ân nhân của Trương gia chúng tôi. Ngày sau có chuyện gì yêu cầu Trương Lâm Khải tôi, chỉ cần phân phó là được, tôi sẽ tuyệt đối không chối từ!

Nói xong, liền lấy ra một tấm danh thiếp đơn giản, trên đó chỉ có tên và số điện thoại di động đưa cho Chu Hiểu Xuyên.

- Đồng khách khí như vậy, đã là đồng hương thì nên chiếu cố lẫn nhau mà.

Chu Hiểu Xuyên cũng không nghiêm trọng hóa lời nam trung niên vừa nói, chẳng qua là xuất phát từ lịch sự thôi, mới vừa đem tấm danh thiếp thu vào, sau đó chỉnh chuông rồi xe đạp quay ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Thật xin lỗi, cháu phải đi làm gấp, không cùng mọi người nói chuyện tiếp được.

Trương lão gia ở phía sau gọi hấn lại:

- Tiểu Chu à, nếu như có thể mà nói, thì buổi tối tan việc qua nhà bác nha.

Chu Hiểu Xuyên quay đầu lại cười nói:

- Sao thế, muốn đánh cờ với cháu đến thế cơ à? Theo cháu thấy, chờ thân thể bác hồi phục hoàn toàn rồi hãy nói sau. Miễn cho đến lúc đó thua, bác lại chơi xấu lấy cớ là thân thể mình không khỏe mà thua...

Trương lão gia giờ phút này cũng nghiêm túc biểu hiện một lần, lắc đầu khê thờ dài:

- Không phải là chơi cờ, là bác có một việc, muốn nhờ cháu hỗ trợ đùm.

Nam trung niên nhú, vốn định mở miệng nói, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống. Nhìn biểu hiện của hai người thay đổi, Chu Hiểu Xuyên không khỏi có chút tò mò, nhưng cũng không hỏi nhiều, gật đầu đáp:

- Vâng, đợi tối tan tầm về, cháu sẽ ghé thăm bác.

Dứt lời, hấn cười lên chiếc xe đạp, phất tay về phía hai người chào tạm biệt, rồi bắt đầu đạp đến chợ Hoa Diêu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hai Người Không Phải Đi Xem Mặt Sao?

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên đi đến Phòng khám thú cưng, thời gian vừa đúng tám giờ rưỡi sáng. Nhưng khi hấn vừa đến nơi, điều làm hấn kinh ngạc chính là, người thích ngủ nướng, gần như là thích nhất quả đất, chưa bao giờ đi làm đúng giờ, thì hôm nay lại đến cửa hàng còn trước cả hấn - Lý Vũ Hàm đang ngồi ở ngay bên trong phòng khám. Nhìn thấy cảnh 'ly kỳ' này, Chu Hiểu Xuyên không nhịn được cười, quay sang đùa giỡn nói:

- Không phải vậy chứ sư tỷ? Tại sao sư tỷ lại có thể đến sớm như vậy? Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ phương tây hay sao?

Dường như tâm tình của Lý Vũ Hàm ngày hôm nay cũng không được tốt lắm, cho nên không thèm trả lời hấn. Trên tay đang cầm một ly cafe nóng hổi, còn bốc khói nghi ngút, nhìn ra bên ngoài đến xuất thần, ngẩn cả người. Chu Hiểu Xuyên không khỏi nhủ mày, lặng lẽ đi qua một bên, kéo Hoàng Hiểu Uyển ra một góc, nhỏ giọng hỏi:

- Hiểu Uyển, sư tỷ bị làm sao vậy?

- Em cũng không rõ nữa

Hoàng Hiểu Uyển lắc đầu trả lời, cũng lộ ra vẻ mặt nghi ngờ và vô cùng lo lắng:

- Em vừa đến phòng khám thì liền thấy chị ấy như thế này rồi. Em đã hỏi chị ấy xem chuyện gì xảy ra nhưng có hỏi thế nào thì chị ấy cũng không chịu nói. Cứ ngồi im như vậy từ sáng đến giờ.

Chu Hiểu Xuyên vừa đưa ánh mắt qua nhìn Lý Vũ Hàm một cái, cau mày lẩm bẩm nói:

- Cuối cùng là chuyện gì xảy ra nhỉ? Sư tỷ thường ngày rất tùy tiện, thoải mái, nhưng ngày hôm nay sao lại có bộ dáng như thế này?

- Ta biết chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc Chu Hiểu Xuyên đang thắc mắc, rầu rĩ không thôi thì có một âm thanh truyền vào tai của hắn. Nhìn về phía phát ra âm thanh, Chu Hiểu Xuyên thấy Sa Từ. Hắn liền nhanh chóng tóm lấy nó, đưa vào một góc, lúc này mới thì thầm hỏi:

- Nói xem, rốt cuộc chủ nhân của mày bị sao thế?

Sa Từ thở dài một hơi, đáp:

- Còn chuyện gì nữa? Là do chủ nhân cãi nhau với cha mẹ của mình một trận, ầm cả nhà lên mà.

- Cãi nhau? Cãi nhau vì chuyện gì?

- Cha mẹ của chủ nhân bắt cô ấy dẹp phòng khám này đi, chủ nhân không chịu. Rồi cứ như vậy mà to tiếng thôi.

- Cái gì? Dẹp Phòng khám thú cưng?

Chu Hiểu Xuyên kèm lòng không nổi, chấn động một hồi:

- Hiện tại, hoạt động của phòng khám đã dần đi vào quỹ đạo, thu nhập cũng đang từ từ tăng lên, vì sao phải dẹp đi đây?

Sa Từ rất hiểu rõ chuyện này, khẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói ra nguyên nhân bên trong:

- Bởi vì cha mẹ của chủ nhân muốn cô ấy nhanh chóng lập gia đình, sau đó sinh con. Họ lo sợ việc kinh doanh ở Phòng khám thú y này sẽ lây vi khuẩn, dịch bệnh từ động vật sang chủ nhân. Hơn nữa, hôm trước còn phát sinh chuyện náo động kia, cho nên họ mới nhanh chóng muốn nằng nứa xóa bỏ cái phòng khám này đi.

Trong lúc Sa Từ nói những lời này, vẻ mặt của nó có vẻ buồn bã, bởi vì nó còn biết được một điều, không những cha mẹ Lý Vũ Hàm muốn đóng cửa phòng khám này, mà còn muốn đem nó đi cho người khác. Đối với Sa Từ mà nói, rời khỏi chủ nhân hiện tại của mình, là việc cực kỳ khó khăn. Cho nên bản thân nó cũng rất là đau khổ. Chính nó cũng muốn suy nghĩ xem chuyện tình lần này như thế nào mới có thể giải quyết cho tốt. Chu Hiểu Xuyên cũng không hỏi gì thêm, hắn cũng đang rơi vào trầm tư, cân nhắc xem chuyện tình lần này phải xử lý như thế nào cho tốt, làm sao có thể giúp cho Lý Vũ Hàm. Nhưng mà, càng nghĩ thì càng rối, không tìm ra được cách nào cả.

- Ày dà... Thôi thì cứ đi từng bước, tính từng bước thôi.

Chu Hiểu Xuyên và Sa Từ không hẹn mà cùng thở ra một hơi, nói ra một câu như vậy. Cũng không biết là vì cuối tuần, hay là vì nguyên nhân gì khác, hoặc là do nguyên nhân chuyện tình bách thú náo loạn khắp nơi được lan truyền rộng rãi. Buổi sáng hôm nay, sinh ý của phòng khám thú cưng vô cùng tốt, tốt tới mức nhân viên chạy hoa mắt chóng mặt. Người thì đem thú cưng tới đây tắm rửa, sửa sang sắc đẹp, người thì đem đến chữa bệnh, người thì đem đến khám bệnh định kỳ. Có thể nói là hàng dài người liên miên không dứt. Dưới tình hình như vậy, Lý Vũ Hàm đương nhiên cũng không có cơ hội để ngồi im một chỗ mà ngẩn người. Chỉ có thể xắn tay áo lên, cùng với Chu Hiểu Xuyên, Hoàng Hiểu Uyên cùng nhau cuống cuống làm việc, đem hai trăm phần trăm công lực ra ra phát huy mới đủ đáp ứng. Ngay khi Chu Hiểu Xuyên đang tiêm cho một con chó quý của một quý bà bị viêm họng, đúng lúc này thì âm thanh có chút quen thuộc vang lên ở bên tai hắn:

- Chắc, thật không nghĩ tới, việc là ăn của phòng khám của các vị lại khá đến thế này nha.

Chu Hiểu Xuyên quay đầu nhìn lại, phát hiện ra người đến cũng có thể tính là người quen, là vị nữ cảnh sát, người mà ngày hôm qua hai lần gặp mặt. Chẳng qua là, ngày hôm nay nàng không mặc đồng phục cảnh sát mà mặc một bộ đồ thời trang trẻ trung hơn rất nhiều. So với khi mặc bộ đồ cảnh sát đầy vẻ hiên ngang, tư thế oai hùng, thì khi nàng mặc bộ đồ thời trang này vào thì nó lại tôn vẻ thanh xuân của nàng lên gấp mấy lần. Nhất là cặp đùi trắng nõn, thon dài kia. Cũng không rõ là do cha sinh mẹ đẻ hay là do rèn luyện, ăn kiêng, cặp đùi này nếu thêm một lạng thì là béo, bớt một lạng thì là gầy. Khi gặp lần đầu tiên, trong lúc không tự chủ được thì người ta sẽ phải nhìn vào cặp đùi trắng không tì vết của nàng mà tặc lưỡi. Chu Hiểu Xuyên là một nam nhân bình thường, cho nên ánh mắt của hắn tự nhiên cũng rơi vào cặp chân dài miên man của nữ cảnh sát. Bất quá Chu Hiểu Xuyên chỉ nhìn vài giây đồng hồ, chợt nghe thấy âm thanh mang theo ý tứ cảnh báo cùng uy hiếp:

- Hừ, Tên nhân loại kia, ngươi đang nhìn vào đâu đấy?

Lời nói này được phát ra từ con chó dòng Côn Minh mà nữ cảnh sát đang dắt trên tay. Con chó Côn Minh đang mở to đôi mắt, nhìn chăm chăm vào Chu Hiểu Xuyên. Ánh mắt sắc bén như dao của nó đang nhìn chăm chăm vào cổ họng và cổ tay của Chu Hiểu Xuyên, khiến thời tiết hiện tại là mùa hè, nắng gắt chói chang mà Chu Hiểu Xuyên thấy lạnh toát thân. (Biên: có lẽ nó đói)

"Con chó này rất là lợi hại." Chu Hiểu Xuyên thầm khen một câu trong lòng, thu hồi ánh mắt đang nhìn chăm chăm trên đùi đẹp của nữ cảnh sát lại, bởi hắn cũng không muốn chạy lại thử độ sắc bén của răng nanh dòng chó Côn Minh này.

- Tôi đang nghĩ âm thanh làm sao lại có chút quen tai, thì ra là chị cảnh sát à? Có chuyện gì à? Có việc gì cần chúng tôi giúp đỡ hay sao?

Sau khi thu hồi ánh mắt nhìn chăm chăm trên đôi chân, Chu Hiểu Xuyên cười dài, hướng ánh mắt đến khuôn mặt xinh đẹp của nữ cảnh sát. Sáng sớm

hôm nay, sau khi về đến nhà, vị nữ cảnh sát cũng đã lên mạng thấy tình huống bách thú chạy như điên ngày hôm trước. Phải biết rằng, những video được đăng trên mạng kia đã có số lượt xem vượt lên dẫn đầu tất cả các bảng xếp hạng, nào là HTK, Phòng Tôm hay là Clip Vàng Anh... đều không có cửa, chính vì vậy việc muốn xem nó cũng không phải là việc gì quá khó khăn. Nữ cảnh sát đi vào trong phòng, liếc mắt một cái là có thể nhận ra là Phòng khám thú cưng được quay trong video. Cô ta cũng giống như những người có thú cưng kia, tin rằng Phòng khám thú cưng được sự ủng hộ của số lượng lớn động vật như vậy thì sẽ không có vấn đề gì đáng ngại ở phòng khám này. Hơn nữa, gần đây con chó Côn Minh nàng nuôi có dấu hiệu bệnh ngoài da, nên nàng tranh thủ thời gian còn sớm liền đưa nó đến phòng khám để khám bệnh, nhưng thật không ngờ mới sáng sớm mà phòng khám đã bắt đầu làm việc, và đông khách đến như vậy. Nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên đi tới, nữ cảnh sát cười, đưa tay chỉ con chó Côn Minh ở phía sau:

Xem hộ tôi xem A Hồ thế nào, hai ngày nay nó có dấu hiệu rụng lông, hình như là loại bệnh ngoài da gì đó thì phải. Còn nữa, hôm nay tôi không có mặt đồng phục, như vậy thì anh cũng được có gọi tôi là cảnh sát nữa nha.

Chu Hiểu Xuyên đi đến bên chú chó Côn Minh được gọi là A Hồ, một mặt đưa tay lên trên làn da nó để tiến hành khám bệnh, mặt khác hướng đến nữ cảnh sát nói:

- Nếu không gọi cô là nữ cảnh sát vậy chứ có thể gọi cô là cái gì đây?

- Anh cứ gọi tôi là Lâm Thanh Huyền.

Nữ cảnh sát tự nhiên hào phóng nói ra tên họ của mình.

- Lâm Thanh Huyền? Đúng là một cái tên đẹp...

Chu Hiểu Xuyên nhắc đến câu sau mới nhớ là chưa giới thiệu:

- Ấc, đúng rồi, tôi là Chu Hiểu Xuyên, rất hân hạnh được biết cô.

Lâm Thanh Huyền còn chưa kịp nói gì, Lý Vũ Hàm đang xem bệnh cho một con mèo nhỏ ở bên cạnh, hì hì nở nụ cười ma giảo nói:

- Hai người các người, không phải là xem mặt đấy chứ? Giới thiệu cái tên thôi mà cũng được hai người làm trang trọng như vậy. Đúng là bây giờ chỉ có hai người mới vậy thôi.

- Ấch...

Chu Hiểu Xuyên, xấu hổ gãi gãi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Người Mà Chị Thích Là Một Nữ Nhân

Lâm Thanh Huyền cũng có vẻ rất thoải mái, một chút nhăn nhó hoặc khó chịu cũng không có, ngược lại còn nở nụ cười phụ họa theo Lý Vũ Hàm:

- Đừng nói nữa, quả thực chuyện giới thiệu vừa rồi cứ coi như là đi xem mặt đi. Được rồi, đừng có ngại người ra đấy nữa, nhanh chóng xem bệnh cho A Hồ của tôi đi, xem da của nó bị làm sao mà trở thành như vậy.

- Được.

Chu Hiểu Xuyên đáp ứng, đưa tay vạch lông trên lưng A Hồ ra, xem xét tình huống của nó. Vừa kiểm tra, Chu Hiểu Xuyên còn ôn nhu hỏi thăm:

- A Hồ, cảm thấy thế nào? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?

Thông qua một lúc thăm dò bệnh tình, Chu Hiểu Xuyên đã có thêm một số ít thông tin bệnh trạng, lúc này hỏi A Hồ cảm giác rất dễ dàng.

- Ô, người có thể hiểu được thú ngữ sao?

So với các động vật khác biết Chu Hiểu Xuyên hiểu được thú ngữ đều lộ ra vẻ tràn ngập cảm giác khiếp sợ, còn A Hồ thì trái lại, biểu hiện của nó có thể diễn tả bằng hai chữ 'bình tĩnh'. Chỉ có một chút kinh ngạc ở trong giọng nói, còn hoàn toàn không có kinh ngạc gì. Rồi nó cũng hồ hững trả lời vấn đề của Chu Hiểu Xuyên:

- Chỉ có một cảm giác, đó là ngứa. Những lúc nó phát tác, ta hận không thể xé toạc da này đi.

Biểu hiện của A Hồ làm cho Chu Hiểu Xuyên cực kỳ sửng sốt. Chu Hiểu Xuyên chưa bao giờ gặp con chó nào có biểu lộ về bình tĩnh được như nó cả. Tiếp tục quan sát thân hình to lớn, rắn chắc cùng với ánh mắt sắc lẹm như dao, Chu Hiểu Xuyên nhìn không được, hướng tới Lâm Thanh Huyền cất tiếng hỏi:

- A Hồ chắc chắn không phải là con chó bình thường, là chó nghiệp vụ phải không?

- Ồ. Làm sao mà anh biết được?

Lâm Thanh Huyền có hứng thú đưa ánh mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên một cái, vừa cười vừa nói:

- Nói chính xác ra thì A Hồ là một con chó nghiệp vụ đã xuất ngũ. Trước kia, nó cũng làm việc bình thường, nhưng trong quá trình phá án, nhiều lần bắt giam và phá được đại án, trọng án. Mấy lần vinh dự lấy được nhì, tam đẳng công khuyến đẩy. Chẳng qua là lớn tuổi nên mới phải xuất ngũ. Sau khi xuất ngũ tôi liền nhận nó về nuôi, đồng thời để nó ở trong đồn cảnh sát chúng tôi phát huy một ít mờ thừa mà thôi.

Chu Hiểu Xuyên lú lười kinh hô:

- Phá án, bắt giam quá nhiều đại án, trọng án? Vinh quang lấy được chiến công hạng hai hạng ba sao? Lợi hại như vậy sao?

Tuy hán đoán được A Hồ là con chó nghiệp vụ, hơn nữa rất lợi hại nhưng không ngờ nó lại lợi hại đến mức độ kinh người. Lâm Thanh Huyền rất đắc ý cười nói:

- Điều đó là tất nhiên. A Hồ nhà tôi rất lợi hại mà.

A Hồ mặc dù không hề răng nhưng cũng ưỡn ngực lên, hai mắt sáng ngời, trong con ngươi lộ rõ vẻ kiêu ngạo cùng thần thái tự hào. Sau khi nói chuyện phiếm vài câu về sự tích của A Hồ, Lâm Thanh Huyền chuyển đề tài về chuyện chính:

- Thế nào? Bệnh tình của A Hồ ra sao? Cuối cùng nó bị bệnh gì?

Chu Hiểu Xuyên đứng dậy đáp:

- Theo những biểu hiện trên da của A Hồ, bệnh lần này của A Hồ chính là do những con ve chó tạo lên, chúng hay bám ở bề mặt của da và hút máu. Sau này cô cần chú ý một chút, không nên để nó ở những nơi ẩm ướt. Phải biết rằng ở những nơi ẩm ướt chính là những nơi dễ nảy sinh ra ve chó.

Lâm Thanh Huyền nhún mày, sau đó hình như nghĩ ra nói:

- Gần đây thời tiết nóng bức, A Hồ rất thích nằm ở bờ ao trong đồn công an, không chừng là ve chó ở đó lây qua. Xem ra sau này phải để nó cách xa cái ao này một chút mới được.

Chu Hiểu Xuyên quay người vào trong phòng lấy ra một mũi thuốc tiêm, tiến hành tiêm dưới da cho A Hồ, đồng thời hướng về Lâm Thanh Huyền dặn dò:

- Trước hết tôi tiêm cho A Hồ một mũi kháng sinh, cô cầm một chai thuốc xức ngoài da về, sau khi đã loại bỏ những chỗ bị thương ngoài da rồi, hãy dùng thuốc này rửa lại toàn bộ vết thương cho nó. Chờ nó khô rồi, cô hãy đem A Hồ lại đây để tái khám.

Lâm Thanh Huyền gật đầu đáp một câu:

- Được rồi, đã rõ.

Sau đó sức nhờ ra gì đó nói thêm:

- À, Chu Hiểu Xuyên, anh có thể cho tôi xin số điện thoại được không? Nếu bệnh tình của A Hồ có tình hình gì thì tôi còn kịp thời báo cáo để anh tiện điều trị.

Mỹ nữ chủ động xin số điện thoại, có lý nào lại cự tuyệt không cho? Chu Hiểu Xuyên liền móc điện thoại đi động ra, cùng trao đổi số điện thoại với Lâm Thanh Huyền. Lâm Thanh Huyền lại hỏi thêm Chu Hiểu Xuyên một ít điều không nên khi nuôi chó, sau đó mới dẫn A Hồ rời đi. Lần này, Chu Hiểu Xuyên cũng không đạt được năng lượng thần bí từ người a Hồ. Bất quá hán lại đoạt được số điện thoại của chủ nhân ns, cũng không khác nhau là mấy. Cầm số điện thoại trong tay, lại nghĩ đến cô nang cảnh sát hán suýt chảy cả nước rã ra. Cũng nhờ trải qua hoạt động khám chữa sáng nay, Chu Hiểu Xuyên đã gần như hiểu được, muốn đạt được sự cảm kích chân thành của loài vật cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Thật sự thì hán cũng không sốt ruột, bởi vì hán biết những chuyện như vậy gấp sẽ không được gì. Chỉ cần làm việc hết mình, nỗ lực bằng cả tâm lòng sẽ đạt được sự cảm kích của loài vật, điều đó là sớm hay muộn mà thôi. Sau khi Lâm Thanh Huyền đi rồi, Lý Vũ Hàm cười hi hi hướng Chu Hiểu Xuyên giơ ngón tay cái lên:

- Hiểu Xuyên, nhìn em trông thiếu thiếu vậy mà lợi hại thật nha, có được số điện của cảnh sát Lâm một cách đơn giản như vậy.

Chu hiểu xuyên vội vàng kêu oan:

- Trời đất chứng giám, là cô ấy chủ động xin em, rồi lại đưa số cho em mà. Hơn nữa, em và cô ấy trao đổi số điện thoại cũng là phục vụ việc làm ăn chứ

có phải hẹn hò ăn chơi gì đâu.

Lý Vũ Hàm cười nói:

- Biết sao được đằng ấy hehe!...Được tiện nghi còn khoe mẽ! Đừng có giả vờ kêu oan vậy chứ. Mà này, vị cảnh sát lâm này thật là xinh đẹp nha, em nhanh chóng đánh chiếm lô cốt thôi, không đilhcj nó vào lại toi.

Chu Hiểu Xuyên cười khỏ nói:

- Sư tỷ, chị đừng có trêu em nữa được không? Hôn nữa chị cũng lớn rồi, sao không nhanh chóng kiếm một người rồi đẻ đi cho sớm chợ?

- Ta?

Lý Vũ Hàm cười vô cùng yêu mị, đưa tay kéo Hoàng Hiểu Uyên đang đứng bên cạnh mình vào lòng rồi nói:

- Người mà chị thích chính là một nữ nhân cơ.

Chu Hiểu Xuyên đối với tính nết của vị sư tỉ của mình hiểu rất rõ, biết rằng lúc này nàng đang nói đùa. Nhịn không được lắc đầu cười nói:

- Nếu hai đại mỹ nữ mà lại muốn chơi trò les với nhau vậy thì bằng với việc đem đàn ông quanh đây làm cho tức mà chết hết còn gì? (Dg: Gái đẹp đã ít mà nó lại còn yêu nhau nữa.)(Biên: Phí của giới)

- Điều này cũng đúng.

Lý Vũ Hàm gật đầu, sau đó buông Hoàng Hiểu Uyên ra, cười hi hi nói:

- Làm việc, làm việc, hôm nay đúng là bận chết người mà.

Tuy rằng biểu hiện của Lý Vũ Hàm tỏ ra rất vui vẻ, nhưng Chu Hiểu Xuyên chạy cảm thễ phát hiện ra sâu trong mắt nàng thoáng lộ ra một nét lo âu. Phòng khám thú cưng ngày nay quả thực là bận rộn. Ba người Chu Hiểu Xuyên bận tới tám mắt mảy, mãi đến hơn năm giờ chiều mới có thể nghỉ lấy hơi. Hoàng Hiểu Uyên bung lên một cốc nước lớn, uống một hơi hết sạch, sau đó cảm khái nói:

- Hô... Thật sự là mệt chết người mà, nếu ngày nào cũng bận như thế này, của thực em chịu không được.

Nhưng mà đây chỉ là lời chém cho vui mà thôi, nếu công việc làm ăn ngày nào cũng tốt như thế này nàng cười còn không kịp chứ buồn rầu gì. Phải biết rằng nàng và Chu Hiểu Xuyên đều giống nhau, càng nhiều việc thì lương càng nhiều.

Lý Vũ Hàm cũng mệt tới mức ngất ngư, vừa uống nước vừa nói:

- Ngày nay mọi người mệt muốn chết luôn rồi, chúng ta hãy đóng cửa nghỉ sớm nửa giờ đi. À đúng rồi, có chuyện này, tí nữa thì quên không nói với mọi người.

- Có gì hót?

Hoàng Hiểu Uyên tò mò hỏi?

"Chẳng lẽ nói tới việc đóng cửa phòng khám?" Chu Hiểu Xuyên nhiu mảy, âm thầm lo lắng. Lý Vũ Hàm cười híp mắt nói:

- Thứ sáu này sinh nhật của chị, chị tính tổ chức bữa tiệc nho nhỏ, cùng với vài người bạn nữa. Mời hai người lại chơi cho vui, hai người có thể tới dự chứ?

Hoàng Hiểu Uyên hưng phấn hét lên:

- Đương nhiên! Sinh nhật chị Vũ Hàm hẳn nhiên là em phải đi rồi!

- Sinh nhật à?

Chu Hiểu Xuyên thì híp mắt lại, suy nghĩ:

- Tuy rằng mình không có cách nào giúp đỡ nàng trong việc phòng khám bị đóng cửa hay không, nhưng cũng có thể kiếm món quà làm nàng vui vẻ để tạm thời khiến nàng thoát khỏi phiền não... Những mà quà gì mới có thể làm cho nàng vui vẻ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Con Rùa Tinh Thông Cầm Kỳ Thi Họa

Sau khi tạm biệt Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển, Chu Hiểu Xuyên lại cười lên chiếc xe đạp Thống Nhất cũ nát của mình, chậm rãi ra khỏi chợ Hoa Điền. Vừa đi, Chu Hiểu Xuyên vừa suy nghĩ, “Rốt cuộc nên tặng quà gì cho Lý Vũ Hàm thì mới hợp với nàng, giúp nàng tạm thời quên đi phiền não đây?”

Tuy rằng hiện tại còn sáu ngày nữa mới tới sinh nhật của Lý Vũ Hàm, nhưng làm sao trong vòng sáu ngày phải chọn được món quà hợp với nàng, việc này quả thật không dễ đối với Chu Hiểu Xuyên. Với lại dù cái xác to lớn, tứ chi phát triển rồi nhưng Chu Hiểu Xuyên vẫn chưa tặng quà cho con gái bao giờ. Bất hần đi chọn quà giống như nàng dâu mới cưới, một chút kinh nghiệm đều không có.

“Có lẽ mình phải thỉnh giáo Trương bá một chút?” Chu Hiểu Xuyên thầm nhớ lại ngày hôm qua khi tan tầm về nhà, Trương đại gia có truyền thụ bí kíp “Cư gái truyền kỳ” cho hắn mà mày không khỏi hơi nhú lại, nói thầm trong lòng: “Mặc dù Trương đại gia tuổi tác đã cao nhưng mà đầu sao cũng là người từng trải, ít nhiều gì cũng có kinh nghiệm chọn quà cho nữ nhân. Hơn nữa, những lời lão nói hôm qua cũng không hẳn là sai.”

Nghĩ đến đây, Chu Hiểu Xuyên không tiếp tục do dự nữa, bắt đầu đạp xe trở về tiểu khu mà mình ở để hỏi kinh nghiệm chinh chiến của Trương đại gia. Vừa lúc này, một âm thanh trầm thấp độ ngọt truyền vào tai hắn:

- Hắc, tiểu tử, này này đừng đi vội. Đứng! Đứng! Đứng! Ta gọi ngươi đó, tiểu nhân loại biết thú ngữ.

Chu Hiểu Xuyên ngừng lại, một chân chống xuống đất, quay đầu nhìn về hướng âm thanh phát ra, thấy một cửa hàng bán cá cảnh tên Thủy Tộc. Nhìn vào số lượng các loại cá khủng bố đang bơi lượn tung tăng trước cửa hàng, Chu Hiểu Xuyên há hốc mồm, bởi vì chả rõ rốt cuộc là con cá nào đang gọi hắn. Âm thanh trầm thấp kia lại vang lên:

- Ngươi đang nhìn đi đâu đấy hả? Ngươi cho rằng ta có thể cao lớn tới vậy sao? Nhìn xuống phía dưới một chút, xuống tý nữa, xuống nữa. ...

Chu Hiểu Xuyên làm theo, cúi đầu xuống, nhanh chóng nhìn thấy cái bồn lớn thả toàn rùa trong đó. Phía trên cái bồn được bao phủ bởi một lớp lưới đánh cá, trong đó có hơn mười con rùa đang phè phỡn trong đấy. Mà trong số rùa đó, có một con rùa dường như là lão đại của cả bầy, nó đang dầm lên lưng của các con khác duỗi thẳng cổ, thò đầu xuyên qua lỗ thủng của lưới, chớp chớp đôi mắt như hạt đậu xanh nhìn Chu Hiểu Xuyên. Con rùa nói chuyện với Chu Hiểu Xuyên chính là nó. Chu Hiểu Xuyên đánh giá con rùa già này vài lần, tò mò hỏi:

- Có chuyện gì?

Con rùa già này cười nịnh nọt nói:

- Tiểu huynh đệ biết thú ngữ, nơi đây làm hạn chế tự do của một con rùa già như ta sống hơn trăm tuổi. Ta ước mơ có thể được đi dạo khắp đó đây, khám phá thế giới này chứ không phải là cuộc sống suốt ngày nằm trườn ra đây ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn. Ta muốn thực hiện ước mơ nhỏ nhoi của mình...

Con rùa già này giống như một chiếc máy hát, một khi đã phát thì khó lòng mà dừng lại, nói liên miên không dừng. Nó biến cái cửa hàng Thủy Tộc này thành một nhà giam, mà bản thân nó là một tù thủ đáng thương bị giam hãm nơi đây.

- Ngừng! Ngừng! Ngừng...

Chu Hiểu Xuyên đành bắt đầu cắt đứt lời của lão Ô Quy, nếu không thật không biết mình phải tham dự nghe bài diễn văn “kể khổ đại hội” của lão đến khi nào.

- Thật không phải! Trong nhà tao đã nuôi một con chó, tao không có ý định nuôi thêm một sùng vật nào khác nữa. Hay là mày lựa chọn một chủ nhân khác đi.

Nói xong, Chu Hiểu Xuyên liền leo lên xe định rời đi.

- Đừng có vô tình như vậy mà? Tốt xấu gì ta cũng đã từng cống hiến cho đất nước, từng tham gia quân đội, từng bán mạng cho quốc dân đảng... Chắc, bất quá chưa từng phải xuất lực.

Thấy Chu Hiểu Xuyên dự định rời đi, con rùa già nhất thời nôn nóng, vận hết nội công hét lên:

- Ngươi yên tâm, ta rất dễ nuôi, không khó khăn chút nào, tùy tiện cho một chút cơm thừa canh cặn là được, hơn nữa sức ăn của ta cũng rất ít, chỉ cần một ngày một bữa là đủ rồi, tuyệt đối sẽ không ăn hết gia sản của nhà ngươi đâu! Quan trọng nhất là, ta không phải là một con rùa bình thường.

- Gì?

Câu cuối cùng của con rùa già làm cho Chu Hiểu Xuyên có chút hiếu kỳ, hắn nắm phanh, quay lại hỏi:

- Mày không phải là một con rùa bình thường nghĩ là sao?

- Khả Khả! Ta là một con Ô Quy tinh thông cảm kỳ thi họa!

Con rùa già ngẩng cao đầu, vênh vênh khuôn mặt tự đắc “ta là người có tri thức” nói:

- Đã bao giờ ngươi gặp được một con Ô Quy hào hoa phong nhã giống như ta chưa?

- Dù phong nhã thế nào đi nữa thì mày vẫn chỉ là một con rùa già? Chẳng lẽ mày có thể biến thành Huyền Vũ?

Chu Hiểu Xuyên không khỏi nở nụ cười, bởi vì hần đột nhiên nhớ tới bộ phim “Trạng nguyên Tô Khất Nhi” của Châu Tinh Trì có câu này.

- Hơn nữa, mày chỉ là một con rùa thì làm sao mà tinh thông cảm kỳ thi họa chứ? Chỉ dựa vào bốn cái chân rùa nhỏ của mày mà đòi đánh đàn với lại ngồi viết chữ Nho á? Thôi đi!

- Ta là người thuộc trường phái lý luận! Ngươi có hiểu thế nào gọi là lý luận phái không?

Thấy mình bị nghi ngờ, lão Quy nhất thời nóng nảy, vội vàng rướn cổ căng họng thanh minh cho mình:

- Ngươi nói không sai, trở ngại thân thể làm cho ta không thể nào đánh đàn hay viết chữ, nhưng điều đó lại không ảnh hưởng chút nào đến phương diện lý luận về cảm kỳ thư họa của ta, cũng không ảnh hưởng đến con đường nghệ thuật rộng lớn mà ta theo đuổi! Nói thiệt cho ngươi biết, trình độ ta ở phương diện lý luận của đã đạt tới mức thuần thực, ít nhất cũng phải là nhất đại tông sư! Phải biết rằng các chủ nhân trước kia của ta, không một ai không phải là cao thủ trong lĩnh vực này. Bọn họ không chỉ nổi danh trong quốc nội mà trên thế giới cũng có tiếng tăm lẫy lừng, vạn người tôn sùng, ngàn người mê đắm! Thử hỏi, dưới dự hun đúc nhiều năm như vậy của bọn họ, chả nhẽ ta há có thể cùi bắp trong lĩnh vực lý luận cảm kỳ thư họa sao?

Nói tới đây, biểu tình trên mặt lão Quy càng trở nên kiêu ngạo:

- Nếu ngươi mang ta ra khỏi đây, chẳng khác nào rình về một vị nhất đại tông sư tinh thông cảm kỳ thư họa! Chỉ cần ngươi chịu khó bỏ chút sức lực ra học hỏi, dưới sự truyền thụ của ta thì ngươi nhất định có thể trở thành một đại sư trong lĩnh vực nghệ thuật, nổi tiếng cả trong và ngoài nước hoặc ít nhất thì cũng phải được một chút tiếng tăm trong giới nghệ thuật. Ngươi nên biết những người tài tử luôn ở tầng lớp xã hội thượng lưu, mặc dù không nổi tiếng bằng hồi xưa nhưng là vẫn có thể lừa đến tay các tiểu rùa muối muối à nhằm các em xinh tươi... Thế nào, có động tâm không? Vậy thì nhanh chóng lên, nắm bắt cơ hội, giải phóng cho ta, đừng để vuột mất cơ hội! Hiện tại chỉ cần chín trăm chín mươi tám đồng là có được ta rồi...Ách! thật xin lỗi, câu nói vừa rồi là lời kích tôi hôm qua ta vừa xem được trên tivi, nhất thời quên miệng, ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Ngươi yên tâm, mặc dù ta là một con rùa quý ngàn năm khó gặp nhưng thân thể ta tuyệt đối không có giá đến vậy. Mua ta về đối với ngươi mà nói, vạn lợi mà vô hại, ta sẽ không làm ngươi thất vọng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đại Sư Nghệ Thuật + Xem Bói Đại Sư = Rùa?

Con rùa lúc này ngẩng cổ lên, cả bốn chân quơ quơ, bộ dáng không khác gì chủ tịch hội rùa tâm thần ở trên Disney chanel hay chiếu. Chu Hiểu Xuyên căn bản không hề tin tưởng con rùa già, cười cười lắc đầu nói:

- Thật xin lỗi, tao không có ý định học cảm kỳ thư họa, tao chỉ muốn trở thành người giỏi tính toán. Còn mày thì cứ đi tìm người khác về làm chủ đi. Mày giỏi thế cơ mà, sao phải xoắn? Bây giờ nhiều đại gia thích mướn gia sư về dạy con mình mấy thứ đó lắm. Như Cường Đô La chẳng hạn...

Về mặt lão Quy liền trở nên cô đơn, thốn thức, cảm khái nói:

- Những người khác đâu biết thú ngữ giống như ngươi, nên làm sao mà bọn họ có thể biết được bản lĩnh của ta chứ. Huống chi bọn họ có tới đây cùng chỉ để mắt đến túi tiền của nít ranh miệng còn hôi sữa không chút bản lĩnh kia thôi, làm gì mà để mắt đến lão rùa già ta. Haizz có câu “Thiên lý mã thường hữu nhi Bá Nhạc bất thường hữu”(1). Nhưng lời này của Hàn Dũ rất đúng với tâm trạng của ta, thật đúng là tri kỷ...

Chu Hiểu Xuyên không có thời gian để ngồi đây nghe con rùa già này cảm thán bài “có tài nhưng không gặp thời”, hần liền cỡi xe đạp chuẩn bị rời đi.

- Mày cứ từ từ ngồi đây mà than thở, tao đi đây.

- Đợi một chút....

Thấy Chu Hiểu Xuyên muốn đi, con rùa già vội vàng xuất ra tuyết chiều cuối cùng nói:

- Vừa nãy ta thấy người cau mày vì không biết chọn quà gì tặng cho Lý Vũ Hàm, nếu người chịu mua ta, ta sẽ cho người sáng kiến, bày mưu tính kế giúp người, bảo đảm người có thể chọn được một món quà mà nàng ta thích.

Chu Hiểu Xuyên dùng sức phanh xe lại đánh “kétttttt” một cái, quay đầu lại nhìn lão Quy, kinh ngạc hỏi:

- Làm sao mày biết cuối tuần này là sinh nhật của Lý Vũ Hàm?

- Ta tính chỉ mà ra đó! (DG : như kiểu bấm đốt ngón tay)

Về mặt lão Quy hiện lên mấy chữ ‘Son quy tự có diệu kế’, khoác lác nói :

- Người có biết các thầy mo, đạo sĩ ngày xưa xem bói như thế nào không? Đều là dùng mai rùa của chúng ta để bói toán. Cho nên trời sinh, dòng tộc loài rùa chúng ta đều có thiên phú xem bói. Nếu người mang ta về nhà liền không những có được một nhất đại tông sư giúp hun đúc cho các tế bào nghệ thuật của người, mà còn có được một đại sư xem bói giúp người gặp dữ hoá lành, tiêu tai tránh kiếp. Như thế khi kinh doanh chẳng khác nào người có thiên thần hộ mệnh ở bên người.

Chu Hiểu Xuyên đương nhiên không thêm tin mấy lời chém gió này của con rùa già, bởi vì hắn phát hiện lão Quy này dường như đang nói dối, cái ánh mắt như hột đậu xanh kia cứ liên lảo. Hắn nở nụ cười lạnh, giả vờ uy hiếp, hừ hừ nói :

- Trời? Mày còn có thiên phú bói toán? Nói như vậy, tao lột cái mai rùa của mày ra có vẻ rất có ích phải không?... Được rồi, đừng tưởng tao trẻ người non dạ mà thích chém gió thì chém, khôn hồn thì khai thật ra đi.

- Lột ...Lột mai ? có cần tàn nhẫn như vậy không? Cần thận ta tố cáo người với hiệp hội bảo vệ động vật.

Lão Quy tuy rằng vẫn cãi bướng, nhưng trong thâm tâm cũng rất giật mình thon thót, không dám tiếp tục nói dối nữa, thành thành thật thật khai báo :

- Kì thật là thế này, Sa Tử lấy lí do sinh nhật Lý Vũ Hàm sắp đến nên tặng thêm thuốc trong chợ Hoa Điền. Ngay cả lão già ta cũng bị nó ép lấy mất một phần ăn, may mà ta chịu đói được chứ không thì sớm đã chết queo rồi.

- Sặc...

Chu Hiểu Xuyên thực không ngờ đáp án lại là như vậy, không khỏi lắc đầu cười nói:

- Sa Tử càng ngày càng có phong cách của đại ca xã hội đen.

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía con rùa già cũng trở nên nóng bỏng hẳn :

- Có thật mà có thể giúp tao chọn món đồ mà Lý Vũ Hàm thích được không?

- Đó là điều đương nhiên!

Lão Quy ngẩng đầu ưỡn ngực à mai trước ra, không biết xấu hổ khoác lác nói :

- Ta dẫu sao cũng đã sống trên trăm tuổi rồi, nếu ngay cả tâm tư của một tiểu cô nương cũng đoán không ra thì làm sao còn mặt mũi để sống tiếp trên đời này nữa? Người yên tâm đi, không phải ta khoe chứ, dưới sự hướng dẫn của quy lão tinh thánh như ta đây, đừng nói là chọn quà cho Lý Vũ Hàm, kể cả thấu lòng trái tim của cô ta cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi

Thấy con rùa già tự tin mười phần như vậy, Chu Hiểu Xuyên trầm ngâm một lúc, liền gật đầu nói :

- Được rồi, nếu như mày đã có bản lĩnh như vậy thì tao sẽ mua mày về nuôi trong nhà. Coi như là mày có gạt tao đi chẳng nữa thì cũng chỉ lỗ có vài đồng,

Con rùa già nghe vậy liền mừng rỡ, vội vàng cam đoan nói :

- Yên tâm đi, ta tuyệt đối không có lừa người! Mua ta chắc chắn lãi to!

Chu Hiểu Xuyên vẫy tay gọi chủ cửa tiệm Thủy Tộc lên, chỉ tay về con rùa già nói:

- Tăng ca, con rùa này bán thế nào?

- Như thế nào, tiểu Chu, em muốn mua rùa hả? Nhìn trứng con nào vậy?

Người được gọi là Tăng ca, là một trung niên phúc hậu tầm bốn mươi tuổi, tên đầy đủ là Tăng Văn Đức. Hắn bước ra trước cửa tiệm nhìn theo hướng Chu Hiểu Xuyên chỉ về con rùa già, hắn không khỏi nở nụ cười:

- Anh còn tưởng em muốn loại rùa đặc biệt gì thì ra là con rùa già này hả?

Hắn vừa nói vừa xốc tấm lưới lên nhanh tay đưa vào nhấc con rùa già lên rồi dùng dây thừng trói lại, nhét vào tay Chu Hiểu Xuyên, nói:

- Không cần tiền, tặng cho em.

- Em sao dám lấy không chứ! Ngại lắm! Bao nhiêu tiền vật để em trả cho anh.

Vừa nói Chu Hiểu Xuyên vừa định móc bóp ra trả. Tăng Văn Đức xua tay ngăn cản nói:

- Chậc! Anh nói không lấy tiền là không lấy tiền, em đừng có khách sáo. Con rùa già này từ hồi mua vào cửa tiệm đến nay chưa hề có ai nhìn trúng. Hôn nữa, nó còn vô cùng nghịch ngợm, hiếu động. Nó thường xuyên cắn phá lưới đáy của anh kéo theo một lũ rùa đồng phìm “Prison Break” (Vượt Ngục) làm anh nhức cả đầu, chóng cả mặt. Em mang nó đi, đó là chuyện tốt đối với anh, giải quyết giúp anh một cái gánh nặng. Anh cao hứng còn không kịp thì sao lại nỡ thu tiền của em?

Chu Hiểu Xuyên cũng không phải là người ngốc, có tiện nghi mà không chiếm. Thấy Tăng Văn Đức không chịu nhận tiền, liền cười cảm tạ một cách chân thành, rồi tiện tay bỏ con rùa già vào cái giỏ rách nát ở trước xe. Tăng Văn Đức lại nhắc nhở nói:

- Con rùa già này bướng bỉnh vô cùng, sau khi mang nó về nhà em phải cẩn thận một chút, đừng để nó trốn hoặc làm hư hao đồ đạc gì trong nhà.

Qua cách nói có thể thấy người này đã ăn không biết bao nhiêu đau khổ cho con rùa già kia gây ra rồi.

- Em biết! Cảm ơn Tăng ca nhắc nhở.

Sau khi nói cảm ơn, Chu Hiểu Xuyên cỡi xe đạp, chở con rùa già rời khỏi chợ Hoa Điền. Dọc đường đi, con rùa già có vẻ rất phấn khởi, ghé đầu vào thành xe, duỗi thẳng cổ hai mắt híp lại hưởng thụ từng cơn gió lạnh thổi vào mặt, trong miệng thì thầm:

- Đây là không khí của tự do, một bầu không khí làm say lòng người! Ư ư ư sướng quá, ta đột nhiên có thi hứng, ta muốn làm thơ.

Nghe bài thơ của con rùa già làm ra, Chu Hiểu Xuyên cuối cùng cũng tin tưởng con rùa này quả thật không tầm thường. Dù sao, trên đời này e rằng không còn con rùa nào biết làm thơ nữa. Huống chi, con rùa già này làm thơ, phong thái rất cổ điển, luật thơ chặt chẽ, cái thể loại thơ như ‘HKT truyền kỳ’ hay là ‘Nhật ký Phòng Tôm’ ... linh tính của thơ văn hiện đại đều không thể so sánh cùng. Đáng tiếc chính là ngoại trừ Chu Hiểu Xuyên thì trên đời này không ai hiểu được ngôn ngữ con rùa già nói nói, bằng không chỉ dựa vào một bài ‘Quy thơ’ này là có thể hấp dẫn hàng ngàn người tới xem. Tới lúc đó, hẳn chỉ cần ngồi đếm tiền về vào cửa e rằng cũng bị chuột rút cả tay. Chu Hiểu Xuyên cũng không có trực tiếp về nhà ngay mà hắn còn phải đạp xe qua chợ phía trước, mua một con mèo quay. Bởi vì hắn đã đáp ứng con chuột kia rồi, không muốn thất hứa với nó.

*****

(1) ý nói không có Bá Nhạc thì làm gì có người biết đến khả năng của Thiên Lý Mã

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Đề Lão Quy Ta Cho Người Một Sáng Kiến

Trở về tiểu khu Ngân Hạnh, Chu Hiểu Xuyên nhìn thấy Tiểu Hắc ở xa xa đang ngồi xồm trước lầu chờ hắn, điều này làm hắn vừa kinh hi lại vừa nghi hoặc: “Mình nhớ rõ ràng là sáng nay lúc đi đã khóa cửa rồi mà, làm sao Tiểu Hắc có thể chạy từ trong nhà ra đây được nhỉ?”

Không đợi Chu Hiểu Xuyên nghĩ nhiều, Tiểu Hắc đã chạy đến, dùng cái mũi cả cà lên tay hắn, xem như chào đón. Sau đó đứng bên cạnh hắn, nhu thuận đi theo hắn hướng về nhà.

- Này! Chào! ta là rùa, cậu có thể gọi là là Lão Quy, rất hân hạnh được biết người...

Lão Quy ở phía sau, nhô đầu ra từ trong giỏ xe cũ nát, nhìn Tiểu Hắc thao thao bất tuyệt nói:

- Nói vậy, người chính là con chó được nuôi đó à? Nói vậy, chúng ta coi như là đồng sự rồi. Hy vọng cuộc sống từ nay về sau, chúng ta có thể cùng chung sống hòa thuận. Ấy! Nói nhiều như vậy, ta còn chưa biết người tên là gì đó?

Tiểu Hắc giống như không nghe thấy Lão Quy nói gì, chỉ là thè lưỡi ra thở “hè hè hè”, đi bên cạnh Chu Hiểu Xuyên.

- Này này, ta đang nói chuyện với ngươi đấy, sao ngươi không trả lời ta? Là do ta nói bé quá không nghe thấy à? Hay là quá kiêu ngạo không biết kính già yêu trẻ?

Lão Quy lại đem thanh âm đề cao lên mấy Decibel (đề-xi-ben). Nhưng mà, Tiểu Hắc có vẻ vẫn không nghe thấy gì. Cả quá trình, Chu Hiểu Xuyên đều thấy tận mắt, khẽ thở dài một tiếng, nói với Lão Quy:

- Mày khỏi tốn sức, Tiểu Hắc nó không hiểu thú ngữ.

Lão Quy kinh ngạc há hốc miệng:

- Cái gì? Không hiểu thú ngữ? Một con chó lại không hiểu thú ngữ? Ngươi đang nói giỡn với ta sao?

Sau đó, nó lại chớp chớp hai con mắt như hai hạt đậu xanh lớn, quét qua quét lại người Chu Hiểu Xuyên và Tiểu Hắc vài lần, rồi than thở nói:

- Hai người các ngươi, thật đúng là kì quái. Vốn con người không thể hiểu thú ngữ, lại có thể nắm giữ thú ngữ, mà rõ ràng đáng lẽ chó phải hiểu được thú ngữ..... Ài, ta nói này, hai ngươi không phải là hoán đổi linh hồn đấy chứ?

- Hoán đổi linh hồn? Mày cũng đọc tiểu thuyết thần tiên ma quái quá nhiều rồi.

Chu Hiểu Xuyên cười khở lắc đầu, hồi tưởng đến việc chuyện tình ly kỳ phát sinh và buổi sáng hôm đó, khẽ thở dài một tiếng nói:

- Nguyên nhân trong đó, ta cũng không rõ. Có lẽ, một ngày nào đó trong tương lai, ta có thể làm rõ cuối cùng chuyện gì đã xảy ra...

Con mắt lão Quy đã đảo hai vòng, còn muốn hỏi thêm chút gì, thì một âm thanh the thé từ góc tối âm u truyền đến, cắt đứt lời nói củ nó:

- Này, nhân loại biết thú ngữ, xem ra ngươi đã trở lại, mèo quay ngươi đã đáp ứng của ta đâu?

Ngay sau đó, một con chuột nhắt thật cẩn thận từ đồng ruộng hòm chắt ở đầu cầu thang thò đầu ra, nhìn Chu Hiểu Xuyên. Đó đúng là con chuột mà đã giúp hắn đêm qua. Lúc này, có thể thấy rằng nó đã sớm ở chỗ này chờ Chu Hiểu Xuyên.

- Này, đây này, ta không thêm bưng.

Chu Hiểu Xuyên nói xong, liền đem mèo quay tới trước mặt nó.

- Mèo quay thơm quá, ta nhìn không được, chảy hết nước miếng mất rồi.

Con chuột theo bản năng muốn từ góc âm u chạy ra chỗ mèo quay, nhưng rất nhanh liền thắng gáp, dùng ánh mắt sợ hãi đánh giá Tiểu Hắc vài lần, sau đó mới nói:

- Này, nhân loại, đem vệt quay của ta ném lại đây. Ngươi nuôi một con chó ngốc không hiểu thú ngữ, còn đáng ghét hơn cả lũ mèo. Mọi người thường nói:“Cầu nã háo tử đa quân nhân sự”, nó là chứa xen vào chuyện nhà người khác.

Chu Hiểu Xuyên dở khóc dở cười, đưa tay vỗ đầu Tiểu Hắc, khen một câu:

- Làm tốt lắm

Sau đó ném mèo quay cho con chuột nói:

- Mèo quay đã cho ngươi, chúng ta thanh toán xong rồi.

Con chuột lấy tốc độ nhanh như sét đánh nhảy tới con mèo quay ở trước mặt, há mồm cắn một phát, vừa nhanh chóng lòi về chỗ nó ẩn thân, vừa nói mơ hồ không rõ (DG: mồm ngậm mèo rồi nói rõ được mới lạ):

- Ôm ào ạt (thơm ngào ngạt), ề oay óng ỏi (mèo quay nóng hổi)! Đồi này ta chưa ném qua một miếng mèo quay nào. Ngày hôm nay, xem ra có thể bắt đầu giao dịch tình dục được thôi, có lẽ một miếng đùi là đủ của một em chuột xinh tươi? Ý phải rồi! Cạnh nhà kia có một e chuột, đáng chuột tương đối nóng bỏng. Chẹp chẹp, nó nhất định sẽ vui vẻ ngồi dưới bánh xe thô, cùng ta cắn mèo quay...

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên đã khóa xe đạp chuẩn bị lên lầu, lúc này con chuột lại thò đầu ra nói:

- Hắc, nhân loại, sau này nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, đừng quên tìm ta nhé. Ày, đúng rồi, nếu ngươi muốn liên lạc với ta, về hình một người lại trên bãi cỏ của khu nhà. Chỉ cần ta nhìn thấy, trước tiên sẽ chạy tới tìm ngươi.

Chu Hiểu Xuyên cũng không quay đầu lại nói:

- Sau này có chuyện rồi nói sau.

Tuy rằng hắn không thích chuột lắm, nhưng mà không thể phủ nhận, có đôi khi, có một số việc, thật sự là phải dựa vào bọn chuột nhắt mới có thể hoàn

thành. Cho nên, đối với thỉnh cầu của con chuột, hấn cũng không bác bỏ, mà đưa ra một câu trả lời lập lờ nước đôi. Con chuột nghe vậy sung sướng kéo con mèo quay đi, Chu Hiểu Xuyên cũng dẫn theo lão Quy và Tiểu Hắc lên lầu. Về đến nhà, thấy cửa phòng khóa chặt, Chu Hiểu Xuyên không khỏi thêm tò mò:

- Cửa phòng khóa chặt, Tiểu Hắc chui ra ngoài từ chỗ nào vậy? Chẳng lẽ nó có thể tự mình mở cửa phòng sao?

Chu Hiểu Xuyên cúi đầu mắt nhìn Tiểu Hắc, cảm thấy suy đoán của ình có vẻ rất đúng. Hấn vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc, ý bảo nó tự chạy đi chơi đi, sau đó bỏ Lão Quy lên trên bàn:

- Mày rốt cuộc nghĩ được bao nhiêu quả có thể khiến Lý Vũ Hàm ưng ý rồi?

Lão Quy vốn đang duỗi thẳng tứ chi, bỗng nhiên nhúc nhích, bò qua bò lại trên bàn hai vòng, cho đến lúc Chu Hiểu Xuyên thúc giục, mới không trả lời:

- Quả thì ta nghĩ ra được rất nhiều, nhưng điểm mấu chốt là cậu phải biết Lý Vũ Hàm thích những thứ gì?

- Tao nào biết Lý Vũ Hàm thích những thứ gì?

Chu Hiểu Xuyên nhú mày, về mặt hồ nghi đánh giá lão Quy:

- Tự nhiên tao có cảm giác giống như đang mắc mưu, bị lừa gạt vậy?

Quay đầu về phía Chu Hiểu Xuyên đang nghi ngờ, lão Quy chẳng những không hề lo lắng, ngược lại còn bày ra một bộ dáng đã tính trước:

- Ta tuy rằng không biết Lý Vũ Hàm thích gì, nhưng có thể cấp cho cậu sáng kiến.

- Sáng kiến gì?

- Chẳng phải ngươi cứ đi tìm Sa Từ hỏi là sẽ biết sao?

- Sa Từ?

Chu Hiểu Xuyên vốn đang sừng sốt, sau đó nâng tay vỗ nhẹ đầu mình:

- Đúng rồi, mình lại quên mất Sa Từ nhỉ? Nó chính là thú cưng của Lý Vũ Hàm, luôn ở cùng nàng như hình với bóng, hiển nhiên nó nhất định sẽ biết Lý Vũ Hàm thích cái gì. Đề dụ dễ một con mèo, đơn giản hơn nhiều so với dụ dỗ một người...

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên tỉnh ngộ, chuẩn bị ngày mai đi hỏi lộ Sa Từ, đề hỏi vòng vèo xem Lý Vũ Hàm thích gì từ miệng nó, Bỗng vang lên những tiếng đập cửa, sau đó là tiếng gọi của Trương đại gia:

- Tiểu Chu, cháu về rồi à? Có thể tới phòng ta nói chuyện phiếm vài câu được không?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thực Tế Éo Le Hơn Phim Truyện Nhiều

- Chờ cháu tí.

Chu Hiểu Xuyên lên tiếng, đẩy cửa ra, đi theo Trương đại gia đến phòng bên cạnh.

- Tiểu Chu, cháu thật có lộc ăn, hôm nay con ta mang theo một lon Bích Loa Xuân thượng hạng cho ta.

Trương đại gia cười nói, lấy một ấm trà như một tác phẩm nghệ thuật từ trên tủ phòng khách ra, rót ra hai chén trà, đem một chén đặt trước mặt Chu Hiểu Xuyên:

- Nào, thưởng thức xem nó thế nào.

Chu Hiểu Xuyên tuy rằng cũng uống trà, nhưng uống toàn là loại nấy đồng một lạng, làm sao hiểu được phương pháp thưởng thức trà chứ? Bất quá, loại Bích Loa Xuân thượng hạng này có hương thơm tỏa ra bốn phía. Mùi hương như mộng ảo kia tràn vào tim phổi, thấm vào ruột gan, làm cho Chu Hiểu

Xuyên nhất thời cảm giác được thể xác và tinh thần khoan khoái một trận, nhin không được mở miệng khen một tiếng:

- Thom quá.

Chu Hiểu Xuyên đích thực đang khát, ngày chủ nhật hôm nay vội muốn chết, cả buổi chiều chưa uống qua một ngụm nước nào. Thời tiết oi bức, làm người ta đổ mồ hôi như tắm thế này mà cứ không uống nước sẽ làm con người ta cảm thấy khát nước rất khó chịu. Huống chi, trước mặt hẳn đang là chén trà tốt tỏa hương thơm ra bốn phía. Vì vậy, hẳn nâng chén trà lên thổi hai hơi, rồi không để ý đến nó vẫn còn nóng, cứ như vậy ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, “Àh” một tiếng sáng khoái. (DG:Mợ, đúng là trâu ăn mẩu đon, phí hết của giờ)

Trương đại gia vốn đang sùng sốt, lập tức cười mắng:

- Tiểu tử nguoi làm như uống bia vậy? Một ngụm uống hết? Có ai thưởng thức trà như vậy không? Ài, đúng là trâu ăn mẩu đon, lãng phí quá! (DG: lão tác giả cũng phải đồng ý với mình, khừ khừ)(Biên: Tác giả cố ý mà)

Mặc dù nói như vậy nhưng trên mặt lão lại có chút vẻ trách cứ nào, ngược lại còn có vài phần thưởng thức.

Chu Hiểu Xuyên buông chén trà, thấy vẫn chưa đã nghiền, cũng không khách sáo với Trương đại gia, đứng dậy nhắc bình trà, rót thêm cho mình một chén, lúc này mới cười hi hi hồi đáp:

- Chịu thôi, con người của cháu nhất quán là uống nước thì không nói đến văn nhã. Hơn nữa, trà không phải là để cho người uống sao? Bất kể là uống từng ngụm nhỏ hay uống như trâu, đều chỉ làm cho người ta uống thích thú, uống thỏa mái.

Trương đại gia nhất thời vui vẻ:

- Tiểu tử nguoi thật là, còn ngại biện như vậy. Sớm biết như thế, ta không nên cho cháu uống Bích Loa Xuân thượng hạng này, đi mua một chai C2 to để lạnh, mặc cho tiểu tử cháu uống cho sướng thì thôi.

- C2 lạnh thì quá tốt.

Chu Hiểu Xuyên liên tục gật đầu:

- Trong thời tiết nóng bức này ngồi đây uống C2 lạnh, có khi còn sướng hơn là uống Bích Loa Xuân hảo hạng? Trương đại gia, lần sau bác gọi cháu sang thì cứ pha trà lạnh là được.

Trương đại gia tròn trắng mắt, cười khò nói:

- Được ta lấy Bích Loa Xuân thượng hạng chiều đãi cháu, xem như cho người mù coi phim con heo, đàn gảy tai trâu đi.

Chu Hiểu Xuyên cười cười, nâng chén trà lên lại uống một ngụm. Bất quá, lúc này, hẳn cũng không có tiếp tục uống thả cửa, mà sửa thành nhấp từng ngụm nhỏ thưởng thức. Vừa thưởng thức hương vị Bích Loa Xuân thượng hạng, hẳn vừa nói:

- Chúng ta trở lại chuyện chính đi, bác có chuyện gì cần cháu giúp? Bác cứ việc nói thẳng, chỉ cần cháu có thể giúp được, tuyệt đối sẽ không từ chối.

Bên trong mắt Trương đại gia hiện lên ánh mắt tán thưởng khó nén, cười dài nói:

- Tiểu Chu, cháu biết không, ta thích nhất tính tình sáng khoái này của cháu.

Ngay lúc Chu Hiểu Xuyên đang nghĩ có nên khiêm tốn nói một hai câu, Trương đại gia đột nhiên đổi chủ đề nói chuyện:

- Đêm qua, cháu đã gặp cháu gái Trương Ngã Gia của ta. Cháu cảm thấy nó thế nào?

Chu Hiểu Xuyên khẽ cau mày không có trả lời, chỉ là nhìn chăm chăm vào Trương đại gia. Trương đại gia bị hắn nhìn như vậy vô cùng kinh ngạc, nâng tay sờ sờ mặt mình, khó hiểu hỏi:

- Cháu nhìn ta như vậy làm gì? Trên mặt ta có gì à?

Chu Hiểu Xuyên hồ nghi hỏi:

- Cháu nói này Trương đại gia, bác hỏi cháu thấy cháu gái của bác thế nào là có ý gì? Không phải chứ, ông lại muốn kéo cháu về làm cháu rể nhà bác chứ? Cháu tuyên bố trước, cháu là người nam tử có chủ nghĩa khá lớn, tuyệt đối sẽ không đồng ý ở rể đâu nha.

Trương đại gia đầu tiên sùng sốt, sau đó cười cười phá lên. May mắn lúc này lão không có uống trà, nếu không chắc chắn sẽ cười phun đầy mặt Chu Hiểu Xuyên. Vất vả lắm lão mới dừng cười được, vừa thờ hỏn hỏn vừa nói:

- Hỏn tiểu tử, ta đang cùng cháu nói chuyện chính sự, làm sao cháu lại lòi chuyện ở rể với cháu rể ta ra? Được rồi, đừng nói vớ vẩn nữa, nhanh chóng trả lời vấn đề của ta đi.

Lúc nói xong những lời này, vẻ mặt lão bỗng nghiêm túc.

- Bác muốn nghe lời thật hay nói dối?

Chu Hiểu Xuyên không vội trả lời, mà hỏi ngược lại một câu. Trương đại gia nhíu lông mày lại:

- Nói nhảm, đương nhiên là muốn nghe nói sự thật rồi.

- Nói thật là, người cháu gái này của ông có bệnh.

Chu Hiểu Xuyên không chút khách khí, nói thẳng ra cách nhìn của mình:

- Luôn vành mặt dạy đời, ngôn ngữ cay nghiệt không nói, cảm giác người khác thiếu nợ cô ta, dùng ánh mắt căm thù cùng thái độ như thế đối xử với mọi người tới gần cô ta... Nói thật, may là gia cảnh nhà cháu bác tốt, chứ nếu cô ta sinh ra ở một gia đình bình thường, mà có tính cách như vậy, muốn sống yên lặng làm việc trong cái xã hội này, căn bản là không có khả năng. Theo cháu nói nha, dù bác có muốn hay không cũng phải nghĩ biện pháp giúp cô ta bỏ tật xấu đó đi. Bằng không, với tính cách làm người ta chán ghét như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Chu Hiểu Xuyên nói lời này thật thẳng thắn và sắc bén, nhưng mà Trương đại gia cũng không có tức giận, ngược lại còn có lòng ưu tư gật đầu, sau đó thờ dài một tiếng, cảm khái nói:

- Cháu nói không sai, tính cách hiện tại của cháu gái ta, quả thật không thể khiến người ta yêu thích. Haizz, đó cũng chính là điều ta lo lắng...

- Kì thật, Ngã Gia lúc còn nhỏ vẫn rất biết điều, ai ai cũng thích. Chẳng qua vì chuyện xảy ra ba năm trước, mới biến thành như bây giờ...

Trương đại gia hít một hơi, nhớ về chuyện cũ:

- Ba năm trước, mẹ Ngã Gia chết vì tai nạn giao thông. Một khoảng thời gian sau đó, Ngã Gia bị suy sụp, luôn chìm đắm trong cảm xúc bi thương thống khổ khó lòng kiềm chế. Đồng thời trong khoảng thời gian đó, giáo viên phụ đạo đại học luôn quan tâm nó đầy đủ, cuối cùng đã giúp nó đi ra khỏi bi thương thống khổ. Bởi vì cô giáo phụ đạo kia, cũng không lớn hơn Ngã Gia mấy tuổi, cho nên họ dễ dàng trở thành bạn tốt. Nếu sự tình chỉ có vậy mà chấm dứt, Ngã Gia tuyệt đối sẽ không trở thành như bây giờ. Chỉ tiếc, sự tình lại phát triển theo hướng khác thường không như người ta mong muốn. Con trai ta không biết bị ma xui quỷ ám như thế nào, lại thích cô giáo phụ đạo kia, cuối cùng đã kết hôn với nàng. Đối với chuyện bạn tốt trở thành mẹ kế của mình, Ngã Gia thế nào cũng không tiếp thu được. Thậm chí nó còn xem, lúc trước giáo viên phụ đạo kia sở dĩ đối tốt với nàng như vậy, chính là để tiếp cận cha nó. Cho nên từ đó về sau, nó liền mang thành kiến với người kia. Cảm giác mỗi người xuất hiện bên cạnh nó, đều không ai có lòng hảo tâm, luôn mang ý đồ bất lương. Dần dà, tính cách, tính tình của nó đã biến thành khó chịu, ai ai cũng ghét như bây giờ.

- Không ngờ lại có chuyện như vậy, khó trách tính cách cháu gái ông đã biến thành như bây giờ.

Nghe câu chuyện xưa này, làm Chu Hiểu Xuyên trợn mắt há hốc mồm.

Trương đại gia nâng chén nhấp một ngụm trà cho ngọt giọng, cười khổ nói:

- Thế nào, chuyện đó có phải rất éo le không? Nhân sinh thường là như thế, éo le hơn phim truyện rất nhiều!

Chu Hiểu Xuyên khẽ cau mày, khó hiểu hỏi:

- Câu chuyện này có quan hệ gì với chuyện bác muốn nhờ cháu?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Sức Quyền Rũ Cá Tính?

- Thế nào? Sẽ không có vấn đề gì chứ?

Trương đại gia nhìn thẳng vào Chu Tiểu Xuyên, bộ dạng rất nghiêm túc, nói từng chữ một:

- Ta muốn cháu giúp Ngải Gia, để nó có thể xóa đi bóng ma tâm lý trong lòng, trở lại như trước đây, một người khôn ngoan lanh lợi, hiểu chuyện. Trở lại làm Ngã Gia mà mọi người yêu mến!

Chu Tiểu Xuyên thật sự không ngờ được, việc mà Trương Đại Gia muốn hắn làm lại là việc này. Sau một hồi sững sờ, hắn mới thả lỏng, nói:

- Trương Đại Gia, bác đang nói chơi với cháu sao? Cháu chỉ là một bác sỹ thú y thôi, không phải là bác sỹ tâm lý. Mặc dù cháu rất muốn giúp bác, nhưng thực sự là lực bất tòng tâm. Cháu nói thật, ngài nên nhánh chóng tìm cho cháu gái bác một bác sỹ tâm lý đi.

- Những bác sỹ tâm lý kia mà dùng được thì ta còn tìm cháu làm gì?

Trương Đại Gia có vẻ bất mãn, lăm bằm nói, cảm giác như rất không vừa lòng với mấy bác sỹ tâm lý kia. Chu Tiểu Xuyên cười khỏ, nói:

- Cho dù là như vậy thì bác cũng không thể làm bừa trong lúc này được. Không nói đến cháu chỉ là một bác sỹ thú y, không có khả năng chữa trị cho con người thì làm sao có tư cách học chữa tâm lý chứ, bác bảo cháu làm sao dám chữa trị lung tung cho tôn nữ của bác đây? Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?

Trương Đại Gia khẽ nở cười, nói :

- Tiểu Chu, cháu hiểu lầm ý của ta rồi, không phải là ta muốn cháu chữa trị cho Ngài Gia, mà chỉ muốn cháu tiếp xúc với nó nhiều hơn một chút, tốt hơn hết có thể làm bạn với nó, từ đó dần dần giúp nó xóa bỏ bóng ma tâm lý trong lòng nó, giúp nó trở lại thành một cô bé vui tươi, tính tình nhu thuận một lần nữa. Theo quan sát của ta mấy ngày nay, con người cháu không chỉ có thiện tâm, mà cá tính cháu còn toát lên một mị lực, những người tiếp xúc nhiều với cháu sẽ bất tri bất giác mà ảnh hưởng, đối với bệnh tự kỷ của Ngài Gia, không muốn tin tưởng bất kỳ một ai như lúc này, thì cháu chính là một phương thuốc hữu hiệu nhất.

Chu Tiểu Xuyên nghe xong lời này của Trương Đại Gia thì lập tức tròn mắt há mồm, sững sờ, ngơ ngẩn hồi lâu mới khẽ vuốt mũi cười khỏ nói:

- Mị lực từ cá tính? Cháu như sao lại không biết mình có nó chứ? Bác nói vậy không phải mơ hồ quá sao? Cháu lại thấy chuyện này giống như trong bộ truyện “Thạch Sanh” hay “Tâm Cam” vậy, khó có thể tin được. Bác thật sự là không trêu đùa cháu đó chứ?

Trương Đại Gia lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Lão gia hỏa ta đây mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng lại có ánh mắt nhìn người. Trong mắt của ta, Tiểu Chu cháu không phải là một người bình thường, một khi gặp được cơ duyên, thì cháu lập tức có thể một bước lên trời!

Chu Tiểu Xuyên dù thế nào đi nữa thì cũng không thể tin tưởng được những lời này, hần lắc đầu thờ dãi:

- Bác đó nha, thật sự là bác đã nói quá rồi.

- Cháu không tin cũng không sao, sau này cháu sẽ biết.

Trương Đại Gia khẽ cười nói, hơi có chút ý vị như Phật gia tĩnh tọa. Sau đó lão thu hồi nét cười trên mặt, trở lại vẻ nghiêm túc ban đầu, nhìn vào Chu Tiểu Xuyên hỏi:

- Trở lại chuyện chính, cháu có thể đồng ý lời cầu khẩn của lão gia hỏa này không? Trợ giúp Ngài Gia có thể vượt qua được bóng tối trong lòng được không?

Chu Tiểu Xuyên thoáng suy nghĩ, thật sự là không nên cự tuyệt lời cầu khẩn của một lão nhân này.

- Trương Đại Gia, Bác làm vậy chính là không có trâu bắt chó đi cày. Thôi, nếu thật sự chỉ là tiếp xúc với cháu gái ngài nhiều hơn một chút thì cũng không phải là không thể. Chỉ là cháu cũng không thể cam đoan trước điều gì, có hiệu quả hay không thì cháu cũng không thể nói trước được. Hơn nữa cháu hy vọng Trương bá hiệu, cháu tuyệt đối không có cái cá tính đó.

- Không thành vấn đề!

Trương Đại Gia thoải mái cười lớn :

- Ta biết, Tiểu Chu cháu tuyệt đối sẽ không làm lão gia hỏa ta thất vọng. Tốt, tốt, việc này như vậy là quá tốt rồi. À, đúng rồi, có chuyện này suýt chút quên nói với cháu. Ta đã lấy lý do bệnh nặng mới cần có người chiếu cố, để Ngài Gia tạm thời chuyển đến đây ở tiện chiếu cố ta. Cho nên sau này cháu nên tới đây nhiều một chút. Cháu hiểu chứ?

- Vâng, cháu hiểu.

Chuyện đã tới nước này, Chu Tiểu Xuyên cũng chỉ có thể cười khỏ nói ‘vâng’ thôi, hần còn có thể thay đổi được sao? Tiếp tục nói chuyện với Trương Đại Gia vài câu về những chuyện khác, xác định thân thể lão không còn gì đáng ngại nữa Chu Tiểu Xuyên mới đứng dậy cáo từ rồi đi. Nhưng ngay lúc hần vừa định trở về nhà mình thì đột nhiên có người từ đầu hành lang bước ra gọi lại:

- Chu tiên sinh!

Chu Tiểu Xuyên dừng bước, quay lại nhìn thì thấy người gọi hần chính là con trai của Trương Đại Gia, cha của Trương Ngài Gia – Trương Lâm Khải. Nhìn đám tàn thuốc rời trên mặt đất thì cũng có thể biết được Trương Lâm Khải đã chờ ở đây rất lâu rồi

- Thì ra là Trương Tiên Sinh.

Chu Hiểu Xuyên khẽ cười, lên tiếng chào hỏi, rồi đưa tay hướng về phòng của Trương Đại Gia hỏi:

- Anh tới thăm Trương Đại Gia sao? Bác ấy bây giờ đang ở trong...

Hắn còn chưa dứt lời thì Trương Lâm Khải đã lắc đầu nói:

- Không, tôi ở đây để chờ em.

- Chờ em?

Chu Hiểu Xuyên có chút sững sốt. Trương Lâm Khải hướng về phòng của Trương Đại Gia nói:

- Nếu như tôi đoán không lầm thì lão gia tử muốn em trợ giúp Ngải Gia thoát khỏi bóng ma ở trong lòng?

- Đúng vậy!

Chu Hiểu Xuyên cũng không có ý giấu chuyện này nên gật đầu đáp. Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Chu Tiểu Xuyên, Trương Lâm Khải lấy một điều thuốc trong túi quần ra châm, sau đó hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Chu Tiểu Xuyên, nói từng chữ một:

- Nếu như có thể được, tôi hy vọng em có thể giúp tôi một việc.

Chu Tiểu Xuyên cũng không lập tức trả lời ngay mà nói:

- Chuyện mà anh muốn em giúp, rốt cuộc là việc gì?

- Nói như vậy chắc hẳn lão gia tử đã nói qua với em, chuyện tôi muốn để Ngải Gia kết hôn với con của vị bằng hữu kia. Hàizzz... từ đó tới nay, Ngải Gia không còn để ý tới tôi nữa, mặc dù trên danh nghĩa vẫn là nữ nhi của tôi, nhưng thực tế thì nó coi tôi không khác gì người lạ.

Nói tới đây Trương Lâm Khải thở dài một tiếng:

- Nếu như có thể được, tôi hy vọng em có thể giúp tôi và Ngải Gia cải thiện quan hệ một chút. Tôi cũng không yêu cầu xa vời là có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng tôi hy vọng nó đừng coi ta như người lạ, thỉnh thoảng có thể nói chuyện cùng với tôi...

Biểu tình của Trương Lâm Khải lúc này vô cùng cô đơn, không còn chút đáng về của một cường nhân thương giới. Y tiếp tục thở dài một hơi, ném nửa điều thuốc đang hút giờ xuống đất, rồi lấy từ trong túi quần ra một tấm chi phiếu, đưa tới trước mặt Chu Hiểu Xuyên nói:

- Đây là mười vạn, coi như là bù đắp cho sự vất vả của em, không biết chuyện này có thành công hay không thì số tiền này đều thuộc về em. Đương nhiên nếu có thể chữa trị cho Ngải Gia và cải thiện mối quan hệ giữa tôi với nó thì tôi sẽ hậu tạ người sau.

Chu Hiểu Xuyên chẳng những không nhận tấm chi phiếu mà còn đẩy lại tay Trương Lâm Khải, nói:

- Anh yên tâm, em sẽ cố hết sức giúp anh việc này. Nhưng tờ chi phiếu này anh nên cất đi. Tuy rằng em thật sự rất thích tiền, cũng rất thiếu tiền, nhưng số tiền này của anh thì em không cần. Bởi vì lần này em giúp đỡ không phải vì tiền, mà chỉ vì không muốn thấy một lão nhân ở tuổi này rồi mà còn phải thương tâm rơi lệ vì chuyện của con cháu mình.

Trương Lâm Khải thoáng sững sốt, sau đó nở nụ cười nói:

- Không hổ là người được lão gia tử coi trọng, em đã không cần số tiền này thì tôi sẽ không miễn cưỡng, nếu như sau này cần tôi giúp đỡ thì cứ tới tìm tôi, ngàn vạn lần đừng coi tôi như người xa lạ có việc gì thì chỉ cần gọi điện thoại nói với tôi là được. À, đúng rồi, tấm danh thiếp buổi sáng ông đưa cho, em vẫn còn giữ đó chứ?

Chu Hiểu Xuyên cười nói:

- Người yên tâm, em vẫn còn giữ, nếu như sau này có việc gì cần anh giúp đỡ, em sẽ không khách khí.

- Vậy là tốt rồi!

Trương Lâm Khải nhìn đồng hồ, nói:

- Bây giờ cũng không còn sớm nữa, tôi đi trước, sau này có cơ hội, nhất định tới nhà thăm hỏi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thật Ra Ta Là Một Người Tốt

Chu Tiểu Xuyên đưa tay chỉ về phía phòng của Trương Đại Gia hỏi:

- Anh không vào đó thăm bác sao?

Trương Lâm Khải lắc đầu cười khổ nói:

- Không, sáng nay anh đã qua thăm lão gia tử rồi. Huống chi, Ngải Gia cũng sắp tới rồi, anh sợ sau khi gặp mặt sẽ khiến nó không vui.

Lời nói của Trương Lâm Khải vừa dứt, trong hành lang vang lên một loạt tiếng bước chân. Ngay sau đó, Trương Ngải Gia xuất hiện trước mặt hai người, khuôn mặt vô cùng băng sương lãnh đạm. Nàng nhìn lướt qua người Chu Hiểu Xuyên sau đó liền nhìn sang Trương Lâm Khải, vốn ánh mắt của nàng lạnh như băng lúc này có nhiều thêm vài phần lửa giận.

- Cái này...cái này đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay ...

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tạo nên bầu không khí vô cùng khó xử, Chu Hiểu Xuyên nhỏ giọng than thở. Cuối cùng Trương Lâm Khải phá vỡ sự im lặng, hơi cười nói:

- Ngải Gia, con đến rồi à, cha đang chuẩn bị rồi đi...

Trương Ngải Gia vẫn biểu tình lạnh lùng, nói:

- Ông rời đi vậy là tốt nhất, nơi đây không chào đón người như ông.

- Haizz

Trương Lâm Khải mấp máy miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng là nghẹn lại nơi cổ họng, không nói ra lời, chỉ đành ngượng ngùng cười khổ nói:

- Được rồi, cha sẽ đi ngay bây giờ.

Y hướng về Chu Hiểu Xuyên gật gật đầu rồi xoay người đi xuống phía dưới lầu. Đợi sau khi Trương Lâm Khải rời đi, lúc này Trương Ngải Gia mới đem ánh mắt lạnh như băng nhìn sang Chu Hiểu Xuyên, sau đó hừ lạnh một tiếng, nói:

- Sau này người tốt nhất là không nên lui tới với hạng người này nữa, nếu không sớm muộn gì cũng bị hấn dạy hư...À, đúng rồi, ta suýt chút nữa quên mất, người cũng không phải là cái hạng gì tốt đẹp, cả mẹ một lũ cả.

Rõ ràng nàng vẫn còn nhớ, đêm qua Chu Hiểu Xuyên nói ngược nàng là thật, thực sự không phải thêm đệm ngược.

- Ày

Chu Hiểu Xuyên gãi gãi đầu, cười khổ nói:

- Kỳ thật, tôi thật sự là một người tốt.

Trương Ngải Gia hừ lạnh một tiếng, nói:

- Tin người mới là lạ đó.

Trong lúc Chu Hiểu Xuyên đang cân nhắc có nên giải thích một hai câu với Trương Ngải Gia hay không, thì một âm thanh rét lạnh khiến người ta phải dựng đứng lông tóc từ trên vai nàng truyền ra:

- Người quả là một nhân loại đáng giận, đừng có đứng đó mà dây dưa với chủ nhân của ta, nếu không ta sẽ cắn nát lỗ mũi của ngươi.

Chu Hiểu Xuyên lúc này mới chú ý thấy ở trên vai Trương Ngải Gia còn có một con tiểu xà màu xanh quấn trên đó. Lúc này con tiểu xà đang nhìn hẩn há miệng nhe nanh, để lộ ra bên trong miệng những chiếc răng sắc nhọn. Chu Hiểu Xuyên thân là bác sĩ thú y, chỉ cần liếc mắt một cái là biết con tiểu xà này là loại rắn có độc tính cực mạnh, được mang cái tên Trúc Diệp Thanh Xà. Nhìn tư thế bảo vệ chủ nhân của nó như vậy thì chắc chắn hơn phân nửa là từ nhỏ đã được Trương Ngải Gia nuôi dưỡng. Mặc dù ở chợ Hoa Điếu tại huyện Phụng Đình có cửa hàng chuyên kinh doanh bò sát làm sủng vật, nhưng đa số bán ra vẫn là những con rắn lành tính cách hiền lành với một số ít rắn không có độc, còn với loại Trúc Diệp Thanh Xà có tính công kích cùng với độc tố mạnh như vậy thì quả thật rất hiếm có muốn người nuôi. Từ điểm này cũng có thể thấy được, tính cách của Trương Ngải Gia vô cùng đặc biệt, không giống với người thường. Đồng thời cũng có thể thấy được sự cảnh giác của nàng đối với những người xung quanh vô cùng lớn. Chu Hiểu Xuyên nhìn không được cảm thán trong lòng một tiếng: “Xem ra, việc Trương Đại Gia nhờ cũng không dễ làm...”

Trương Ngải Gia không biết trong lòng Chu Hiểu Xuyên đang suy nghĩ cái gì, còn tưởng rằng hắn bị việc mình nuôi Trúc Diệp Thanh Xà là sủng vật hù cho sợ hãi, lập tức trên mặt xuất hiện một tia cười lạnh:

- Chẳng phải ngươi là bác sỹ thú y sao? Sao nào lại bị một con tiểu xà hù sợ chứ, thật đúng là vô dụng mà.

Nói xong nàng đưa tay vỗ nhẹ cái đầu nhỏ của con tiểu xà đang quấn trên vai, không thèm để ý tới Chu Hiểu Xuyên, cất bước tiến vào phòng của Trương Đại Gia. Mà từ đầu đến cuối, con Trúc Diệp Thanh Xà luôn trừng đôi mắt màu vàng của nó nhìn Chu Hiểu Xuyên. Điều này làm cho Chu Tiểu Xuyên cười khò không thôi, cũng là nhịn không được mà than:

- Xem ra con vẹt văn hồ của Trương Đại gia quả này khôn đồn rồi. Bất quá, điều này cũng không quan trọng, điều quan trọng bây giờ là làm sao có thể tiếp cận được với nữ nhân này đây, làm sao có thể hoàn thành việc Trương Đại Gia nhờ giúp?

- Việc này thì có gì là khó? Phải biết rằng dù thành lũy có chắc chắn đến đâu thì cũng có thể công phá từ bên trong.

Âm thanh của lão Quy đột nhiên vang lên, ngay sau đó nó xuất hiện trên bả vai Chu Hiểu Xuyên. Chu Hiểu Xuyên kinh ngạc nói:

- Mày không phải đang ở trong phòng sao? Sao giờ lại xuất hiện trên người tao?

- Từ khi ngươi rời khỏi căn hộ bên cạnh ta đã ở trên lưng ngươi rồi. Sao? Ngươi không có cảm nhận được gì à?

Lão Quy giờ bốn móng vuốt của mình lên, về mặt đắc ý nói.

- Ý của mày là tao bị làm đầy tớ công mày nửa ngày mà không biết đó à?

Chu Hiểu Xuyên nhất thời hình dung ra bộ dạng của mình khi công con rùa già này trên lưng, nhất thời sắc mặt sa sầm lại, nhưng trong lòng thầm kêu may mắn: “May thay là đám người Trương Đại Gia không có chú ý tới điểm này, không thì mất hết mặt mũi rồi” Dừng lại một chút, hắn túm Ô Quy trên đầu vai xuống, cầm ở trong tay, nhướn mày hỏi:

- Câu nói vừa rồi của mày là có ý gì? Lẽ nào là muốn tao bắt đầu từ hành động Thanh Diệp Trúc Xà kia?

- Đúng vậy, mặc dù tính cách của con Thanh Diệp Trúc Xà kia không được tốt, nhưng nó dù sao cũng là một loại động vật bình thường, không giống như nhân loại các ngươi lục đục với nhau, chỉ cần tìm hiểu xem nó yêu thích Nếu ngươi có thể lôi kéo được nó làm nội ứng trợ giúp, thì ta tin tưởng việc ngươi thu phục được mỹ nữ băng sương kia chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lão Quy vừa trả lời hắn, vừa cố gắng dẩy dựa thoát khỏi tay hắn, đồng thời còn không quên hét lên:

- Ai da! Ngươi không thể thả ta xuống được sao? Ngươi cứ nắm ta như vậy khiến cho ta cảm giác như đang bị lãng nhục...(Biên: vãi rùa)

Chu Hiểu Xuyên thốt lên mắng:

- Lãng nhục mày á? Mày cho tao là cảm thú chắc, sẽ xuống tay với cả rùa, hơn nữa lại còn là một con rùa già?

Bất quá hắn vẫn thả lão Ô Quy xuống mặt đất, đồng thời tán thưởng một câu:

- May mà mày là con rùa có đầu óc, khá hữu dụng, không tao đã làm lâu mày rồi.

Lão Ô Quy ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói:

- Điều đó là đương nhiên, ta chính là một quy quân sư trí lực vô cùng cao minh đấy!

Chu Hiểu Xuyên “Phĩ” một tiếng phá lên cười nói:

- Mày vừa nói gì? quân sư rùa?

Lão Quy đối với phản ứng kịch liệt của Chu Hiểu Xuyên tỏ ra vô cùng khó hiểu, chớp chớp đôi mắt lớn như hạt đậu xanh nhìn hắn, về mặt mê mang nói:

- Nhân loại các ngươi không phải có cái danh từ ‘quân sư quạt mo’ sao? Ta đây là rùa không phải chó, đương nhiên phải gọi là quy quân sư. Làm sao? Tên này có vấn đề gì à?

- Không...Không thành vấn đề.

Chu Hiểu Xuyên thật sự không biết làm thế nào để giải thích với lão Quy, chỉ có thể cố nén cười trả lời

Chương 32: Bắn Tung Tóe Lên Mặt

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi chuẩn bị đầy đủ, Chu Hiểu Xuyên đi tới phòng khám.

Không lâu sau, Hoàng Hiểu Uyển cũng tới, hai người cùng quét dọn, vệ sinh lại phòng khám. Một lúc sau đó, Lý Vũ Hàm cũng mang theo Sa Từ đến.

Nhìn thấy Sa Từ, Chu Hiểu Xuyên lập tức buông cái chổi xuống, bỏ ngay việc đang làm, nhanh chóng chạy đến bế nó lên chạy ra khỏi phòng khám, nhưng vẫn không quên ngoái đầu lại nói với Lý Vũ Hàm:

- Sư tỷ, em mượn Sa Từ một lúc, cứ yên tâm, sẽ quay lại ngay thôi, không lâu đâu.

Tuy rằng rất tò mò muốn biết Chu Hiểu Xuyên muốn Sa Từ hỗ trợ việc gì, nhưng Lý Vũ Hàm cũng không ngăn cản hoặc hỏi han. Ngược lại, Sa Từ đối với việc Chu Hiểu Xuyên đột ngột ôm nó chạy như bay thì rất là bất mãn, vừa dùng sức giãy dụa, rồi meo meo chửi bới um sùm:

- Thằng ngu kia, chú mày đang làm cái gì đấy, nhanh chóng thả ta xuống. Ta là nữ vương Sa Từ chứ không phải là thú cưng bình thường, càng không phải là đồ chơi, làm sao ngươi có thể ôm ta trong tư thế bắt nạt như vậy được hả?

- Được rồi, đừng có lộn xộn. Ngươi nhìn xem, đây là cái gì?

Sau khi ra khỏi phòng khám, Chu Hiểu Xuyên đưa tay vào trong túi quần, sau đó xòe tay ra, cầm một miếng cá khô quơ quơ trước mũi của Sa Từ.

Cặp mắt như ngọc bích của Sa Từ lập tức sáng như sao, kích động hô lên:

- Cá khô? lại còn là vị ta thích ăn nhất?

Nhưng rất nhanh nó liền bình tĩnh trở lại, đem ánh mắt thèm thuồng đang dán trên miếng cá khô nhìn vào mặt Chu Hiểu Xuyên dò hỏi:

- Nhân loại, ngươi đột nhiên xun xoe nịnh nọt ta, mục đích là gì đây? Muốn ta giúp ngươi chuyện gì phải không? Nhưng ta nói trước, nếu việc có nguy hại đến chủ nhân của ta thì ta sẽ không làm đâu đó.

- Yên tâm đi, ta muốn ngươi giúp ta chuyện này, tuyệt đối không nguy hại đến chủ nhân của ngươi.

Chu Hiểu Xuyên cam đoan nói, sau đó đưa ngay miếng cá khô nhét vào trong miệng của Sa Từ rồi nói:

- Ta chỉ muốn ngươi cho ta biết xem, sở thích của chủ nhân ngươi là những cái gì. Ngươi cũng biết rồi, thứ sáu tuần này chính là sinh nhật của nàng, ta muốn tặng nàng một món quà làm nàng vui, để nàng quên đi những phiền muộn trước mắt.

Qua vài miếng cắn xé, miếng cá khô đã không còn tung tích, Sa Từ xem như chưa có chuyện gì, liếm mép nói:

- Ta còn tưởng ngươi muốn ta hỗ trợ chuyện gì, hóa ra là chuyện này, ày dà, này, ta hỏi nhé, có phải là ngươi thích chủ nhân của ta hay không?

Chu Hiểu Xuyên vốn giật mình, sau đó vội vàng phủ nhận:

- Thích chủ nhân của ngươi? Chuyện này làm sao có thể!

Nhưng mà cơ bản là Sa Từ không để cho Chu Hiểu Xuyên có cơ hội phản bác, cứ như lưu thủy hành vân mà nói:

- Thật ra, nếu ngươi có thể trở thành bạn trai của chủ nhân của ta thì đúng là chuyện tốt. Ít nhất, so với cái tên nhân loại không thích động vật kia thì tốt hơn nhiều, ngươi có thể hiểu được thú ngữ, nghe hiểu được ta đang nói cái gì. Sẽ không nghĩ ta muốn ăn trái cây khi ta nói ta muốn ăn cá, không đem ta đi dạo khi ta nói ta muốn đi ngủ...

Chu Hiểu Xuyên nhin không được, lắc đầu cười khổ:

- Ngươi nghĩ ta làm nghề chăn nuôi sao? Mà ta cũng chẳng quan tâm ngươi nghĩ ta là cái gì, giờ ta hỏi ngươi một câu: Rốt cuộc là có giúp ta hay không?

Sa Từ đáp:

- Muốn ta giúp cũng không có gì khó khăn, nhưng mà ta có một yêu cầu.

Chu Hiểu Xuyên vội hỏi:

- Yêu cầu gì?

Sa Từ nói:

- Từ nay về sau, mỗi ngày đều phải cung cấp cho ta một miếng cá khô.

Chu Hiểu Xuyên nhin không được bật cười:

- Tưởng rằng yêu cầu gì lớn, hóa ra là cái này. Không thành vấn đề, ta đồng ý.

Có Sa Từ ở đây làm tiểu giám điệp, Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng đem tất cả mọi loại sở thích của Lý Vũ Hàm nắm trong tay. Chu Hiểu Xuyên còn cẩn thận, sợ quên cho nên móc ngay trong túi ra một quyển sổ nhỏ ghi chép không sót một chữ nào. Sau khi xong việc, Chu Hiểu Xuyên đếm lại cũng phải hơn chục điều, tí mí chi tiết không thiếu thứ gì. Nào là thích ăn gì, uống gì, nghe gì, thậm chí là du lịch ở đâu đều không thiếu.

Xem ra con Sa Từ này đúng là vì lợi mà bán đứng chủ nhân.

Nhìn bản ghi chép sở thích dài dằng dặc, Chu Hiểu Xuyên nhất thời lâm vào mê mang, không biết chộp gì cho đúng. Chỉ còn cách đem nó cất vào trong túi quần, chờ sau khi về nhà, cùng với vị đệ nhất tán gái lão Quy lên phương án, bàn bạc kỹ lưỡng rồi tuyển chọn ra phương án tối ưu. (DG: !? Hình như mấy chương kia là lão phương mà, biên xem lại xem. Biên: biên chính thật rồi, ta làm thay tạm không biết gì đâu)

- Cảm ơn nhé, người cứ yên tâm, ta đã đáp ứng chuyện của người thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời, từ ngày mai trở đi, mỗi ngày sẽ cung cấp cho người một miếng cá khô.

Chu Hiểu Xuyên cười nói đưa tay xoa xoa trên đầu của Sa Từ hai cái, sau đó xoay người trở về phòng khám thú cưng.

Cỡ lẽ bởi vì mới cùng với Sa Từ nói nhiều, hoặc là do khí trời oi bức, sau khi trở lại phòng khám thú cưng, việc đầu tiên Chu Hiểu Xuyên làm chính là chạy lại chỗ uống nước, rót một cốc.

Đúng lúc đó, Sa Từ chạy tới bên chân của hắn, ngửa đầu lên nói:

- Đây, nhân loại!

Có lẽ là Sa Từ nhìn hắn thuận mắt, hoặc cũng có lẽ là mong muốn Chu Hiểu Xuyên trở thành "Nam chủ nhân" cho nên Sa Từ xưng hô đã không thêm cái đuôi ngu ngốc vào nữa.

Chu Hiểu Xuyên vừa uống nước, vừa cúi đầu nhìn nó, nhỏ giọng hỏi:

- Sao? Còn việc gì nữa?

Sa Từ liếm mép, vẻ mặt hèn mọn nói:

- Ngày mai người có thể đem cá khô đổi thành cá tươi hoặc là tôm không? Lâu lắm rồi ta chưa được ăn tôm hay cá tươi rồi.

Chu Hiểu Xuyên cự tuyệt không chút do dự yêu cầu của Sa Từ, hắn nói:

- Không được, ta mà đáp ứng cá tôm tươi như lời người nói, cô chủ người chẳng giết ta chứ đùa à?

Sa Từ vội vàng nói:

- Đây tên kia, đừng vội cự tuyệt nhanh như vậy. Như thế này đi, nếu người chịu lập giao dịch với ta, chỉ cần ngày mai người mang cho ta một mẻ cá tôm, như vậy ta sẽ cho người biết màu quần lót yêu thích của cô chủ ta.

- Phụt!

Những lời này của Sa Từ nằm ngoài dự liệu của Chu Hiểu Xuyên, làm cho hắn nhin không được, miếng nước vừa mới ngậm vào trong miệng ngay lập tức bị phun ra. Đáng thương cho Hoàng Hiểu Uyển, nàng đang cầm cái tách cafe có in nhật vật hoạt hình, định lại nơi này để rót cafe thì bị Chu Hiểu Xuyên không hề báo trước phun toàn bộ nước vào mặt, ướt hết cả nửa người.

Biến cố tình hình xảy ra, ba người trong phòng khám thú cưng nhất thời ngẩn cả người ra.

Sau vài giây, Chu Hiểu Xuyên mới phục hồi tinh thần lại, rồi rút giải thích, rồi lấy cái khăn lau lau nước trên mặt Hoàng Hiểu Uyển.

May mà tính cách của Hoàng Hiểu Uyển vốn nhẹ nhàng, ôn nhu, nếu đổi lại là người khác thì đã chống nạnh lên, phòng mang trợn mắt chửi cho Chu Hiểu Xuyên hoa mắt chóng mặt từ lâu rồi.

Lý Vũ Hàm cũng bước tới, nhủu mày nói:

- Chu Hiểu Xuyên, cậu làm cái gì vậy? Cậu nhìn xem, bắn lên mặt của Uyển muội còn chưa tỉnh, đã vậy còn khiến cả người muội ấy ướt đầm.

(DG: Bắn cái gì đây a)

Không thể không nói những lời của Lý Vũ Hàm làm cho người ta dễ hiểu lầm lắm nha.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chụp Ảnh U? Dễ Ơt

Ở phía sau, Chu Hiểu Xuyên không có tâm tư cân nhắc xem nhưng lời Lý Vũ Hàm vừa nói có đúng không, đương nhiên cũng không dám nói thật lý do ra, chỉ đành lấp liếm:

- Xin lỗi em, tại anh khát nước quá, uống vội hùm nước lớn nên mới bị sặc, kết quả là...

Hoàng Hiểu Uyển tính cách hiền lành nên không hề phân bác, lại còn nói tốt hộ Hiểu Xuyên nữa:

- Không có việc gì đâu chị, tại em đến gần anh ấy quá quá. Chị Vũ Hàm, dù sao cũng không phải là do anh Xuyên cố ý mà.

- Được rồi, em đừng dùng khăn tay lau, đi gội đầu luôn đi.

Lý Vũ Hàm vừa nói, vừa lôi Hoàng Hiểu Uyển đi rửa mặt. Lúc đi qua Chu Hiểu Xuyên còn lườm một cái, lầm bầm nói:

- Lần sau em uống nước tốt nhất nên cách xa mọi người ra để tránh xảy ra việc tương tự!

Đối với chuyện này, Chu Hiểu Xuyên chỉ đánh cười khỏ mà thôi, trong long cũng thầm ai oán: “Oan quá! Mình thật sự oan hơn cả Thị Kính mà...”

Sa Từ nhảy từ trên bàn xuống bên cạnh Chu Hiểu Xuyên, nói:

- Thế nào, nhân loại? Ngươi muốn biết màu quần lót mà chủ nhân ta thích không?

Chu Hiểu Xuyên tức giận trừng mắt nhìn nó:

- Mày không biết xấu hổ à? Vừa rồi đều do mày hại tao đó, may mà Hoàng Hiểu Uyển không có trách ta.

Sa từ than thở nói:

- Sao ta phải xoắn nhĩ? Chỉ tại tâm lý ngươi kém qua thôi!

Chu Hiểu Xuyên không thèm dây dưa với Sa Từ nữa, đánh mắt nhìn Lý Vũ Hàm đang giúp Hoàng Hiểu Uyển gội đầu, vội nói nhỏ:

- Này Sa Từ! Mày có thể chụp được ảnh không?

- Được, ta có thể!

Sa Từ gật đầu nói:

- Ta có thể chụp lúc chủ nhân ngủ, lúc chủ nhân tắm, ... Chỉ cần ngày mai ngươi cho ta một mẻ tôm cá thì tối nay ta sẽ chụp ảnh cho ngươi! (DG: ước gì mình cũng có con mèo như thế này)

Vì để có được một mẻ tôm cá, Sa Từ đã bắt đầu tiến sâu vào con đường gián điệp. Bất quá nó lại nghĩ, chỉ cần có nó hỗ trợ thì kiểu gì Chu Hiểu Xuyên Cũng sẽ trở thành bạn trai của Lý Vũ Hàm. Thế cho nên nó làm việc càng không cảm thấy mình đang phản chủ chút nào, thậm chí nó còn cảm thấy nó làm việc đó sẽ mang tới một hạnh phúc tốt đẹp cho chủ nhân mình.

“Chuẩn, chính xác, đúng là như thế. Ta mà một con mèo vĩ đại, vì hạnh phúc của chủ nhân sẽ dồn hết sức mình!” Sa Từ quơ quơ chân trước, trong long nói với mình như vậy. Chu Hiểu Xuyên nhìn về mặt đầy ma giáo của Sa Từ, nghi ngờ hỏi:

- Vậy mày tính chụp ảnh như thế nào?

Sa Từ vênh mặt lên nói:

- Làm thế nào để chụp ảnh ấy à? Dễ ợt! Không phải chỉ mở cameras ra, rồi nhất nút chụp sao? Có gì khó nào? Nói thật cho người biết, ta đã sớm học chụp ảnh rồi, chỉ là ta có hơi lười một chút thôi. Hê hê, người muốn giao dịch không?

Về mặt Chu Hiểu Xuyên trở nên chính nghĩa nói, xúc động nói:

- Mà nghĩ tao là hạng người nào chứ? Những chuyện kiểu rình mò trộm như thế này thì làm sao ta có thể đáp ứng được?

Sa Từ nghe vậy không khỏi vỗ cùng thất vọng, nhưng câu tiếp theo của Chu Hiểu Xuyên lại làm nó tròn trĩnh mặt lên. Hấn dung âm thanh bé như muỗi yếu, thì thầm nói:

- Nhưng... chụp có nét không?

- Nhân loại các người quả là tham lam.

Sa Từ than thở một câu rồi mới đáp lại:

- Nếu ngày mai người đưa cá tươi hoặc tôm tươi đến cho ta thì ta sẽ chụp cho người ảnh nét căng luôn.

- Thành giao!

Lúc này, Chu Hiểu Xuyên không chút do dự chìa ngón tay út ra, ngoắc với ngón chân nhỏ xíu của Sa Từ coi như thành hiệp định. Còn về phần Lý Vũ Hàm vẫn đang hi hục giúp Hoàng Hiểu Uyên gói đầu mà vẫn không hay biết mình đã bị chính con thú cưng mà mình nuôi bán rẻ rồi.

Bình thường thì sinh ý vào ngày thứ hai luôn không bằng ngày chủ nhật. Bất quá có lẽ là do cái độ hot của những video kia chưa hết nên sinh ý vào ngày hôm nay còn vượt qua cả ngày hôm qua, làm cả ba người Chu Hiểu Uyên, Lý Vũ Hàm, Hoàng Hiểu Uyên bận túi bụi, hận không thể mọc ra vài cái tay với vài cái đầu nữa. Sinh ý của Phòng khám thú cưng cứ thế tăng đến chóng mặt khiến các phòng khám khác phải hâm mộ lẫn ghen tị. Để rồi bắt đầu đã lộ lên những lời đồn không tốt về Phòng khám thú cưng, đương nhiên ba người làm trong phòng khám không hề thích nhưng lời đồn này rồi. Những ngày này, Chu Hiểu Xuyên là người làm việc nặng nhất đến mức thờ không ra hơi, nhưng hấn lại có thu hoạch không nhỏ đó là hấn tích lũy thêm được một dòng năng lượng thần bí. Dòng năng lượng thần bí này là do Chu Hiểu Xuyên phẫu thuật thành công cho một con mèo cái bị khó sinh. Và đây cũng chính là dòng năng lượng thứ tư mà hấn đã nhận được. Sau khi nó dung hợp vào người Chu Hiểu Xuyên thì đã tăng từ lớn bằng một sợi tóc to lên bằng một sợi chỉ. Không chỉ có thế nó còn mờ mờ hiện lên màu trắng nữa. Năng lượng thần bí càng lúc càng hiện rõ màu sắc của nó lên thì thân thể Chu Hiểu Xuyên cũng đồng thời được cải thiện thêm! Tuy rằng Chu Hiểu Xuyên còn không dám xác định rốt cuộc năng lượng thần bí này sẽ cải tạo thân thể mình thành ra cái dạng gì, nhưng hấn cảm thấy năng lượng thần bí này sẽ mang đến điều có lợi cho cơ thể hấn mà không có chút hại nào! Dấu hiệu mà Chu Hiểu Xuyên thấy rõ nhất chính là việc hấn làm việc quần quật cả ngày mà không có chút mệt nhọc rã rời, mà ngược lại hấn dần dần thuần thục hơn, cơ thể bớt mệt mỏi hơn trước, đôi lúc là không có chút mệt nào. Biến hóa của Chu Hiểu Xuyên làm hai người Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyên không khỏi đoán mò nói:

- Hiểu Xuyên (Chu ca) hôm nay uống doping à? Bằng không sao lại sung dữ vậy, chả thấy có gì là mệt mỏi gì cả?

Chu Hiểu Xuyên đang đắm chìm vào suy nghĩ về dòng năng lượng thần bí nên cũng không có biết được suy đoán của hai người kia, nếu không thì không rõ hấn sẽ quỳnh lên như thế nào nữa. Bận rộn ở Phòng khám thú cưng cả ngày, vừa về đến nhà, Chu Hiểu Xuyên liền vác quyển sổ nhật ký nhỏ đặt lên mặt bàn bắt đầu ghi chép, không đợi hấn nhớ đến chuyện mua chuộc kia, Lão Quy vốn đang chơi đùa trên mặt bàn liền bò đến, rướn cổ lên nói:

- Người được lắm, chỉ trong một thời gian ngắn đã dụ dỗ được Sa Từ rồi. Có nó làm nội gián chỗ Lý Vũ Hàm thì còn gì bằng nữa.

- Mà biết chữ à?

Chu Hiểu Xuyên có chút kinh ngạc. Lão Quy mắt hửng, trừng mắt nhìn hấn, hừ hừ nói:

- Người nghĩ ta tinh thông cảm kỳ thi họa lại có thể không biết chữ sao? Nếu ta mà không biết chữ thì nghiên cứu thư pháp bằng mắt à?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Piano Cũng Tính Là Cầm

Chu Hiểu Xuyên vẫn cho rằng con rùa già này nói tình thông cảm kỳ thi họa chỉ là đang chém gió thôi, nhưng xem ra hiện tại thì không phải như vậy, có lẽ là sự thật. Hắn cũng không dây dưa nhiều với sự tình trước mắt, mà mở miệng nói luôn:

- Ngươi đã biết chữ vậy tao cũng bớt việc, mày tự chăm sóc mình trước đi, ta đi uống hùm nước. Thời tiết này thật nóng chết người ta mà.

Nói xong liền cất bước quay đi. Ngửa cổ uống một cốc nước lạnh lớn, một niềm hạnh phúc khó tả lan tỏa khắp cả cơ thể hắn. Lúc Chu Hiểu Xuyên uống nước, Lão Quy cũng đem mấy chục điều mà Lý Vũ Hàm yêu thích xem qua một lượt. Trở lại bên cạnh bàn, Chu Hiểu Xuyên hỏi:

- Thế nào? Có cảm tưởng gì không?

Con rùa ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói:

- Ngươi viết chữ này thật sự là quá khó xem, y chang như giun bò, gà bới vậy. Ta khuyên ngươi bớt chút thời gian luyện chữ đi, có ta một bên chỉ dạy, ta tin chắc ngươi sẽ tiến bộ rất nhanh.

- Ai hỏi mày về chữ viết của tao? Điều tao muốn hỏi là: những thứ mà Lý Vũ Hàm yêu thích cơ mà. Mày có ý tưởng gì hay về quà sinh nhật cho chị ấy hay không?

Sắc mặt Chu Hiểu Xuyên xám xịt, bị một con rùa đen phê bình chữ viết xấu, quả thực có chút mất mặt. Nếu chuyện này mà bị mọi người biết được, chắc Chu Hiểu Xuyên sẽ bị gán cho cái tội 'Làm mất danh dự và bộ mặt' của loài người. Vừa nói chuyện, Chu Hiểu Xuyên cũng không quên đem những điều hắn ghi chép trong quyển nhật ký cất đi. Đương nhiên hắn cũng nhỏ giọng giải thích một hai câu:

- Tao đây tuy rằng viết không bằng thư pháp gia, nhưng cũng không quá tệ. Năm đó, thời gian học đại học, toàn bộ trong ban tao thì tao là người viết chữ đẹp nhất, vào miệng của mày rồi thì trở thành một kẻ chữ như gà bới, không đáng một đồng là sao?

Đối với lý giải của Chu Hiểu Xuyên, Lão Quy nhắm mắt làm ngơ, chỉ trả lời câu hỏi lúc nãy của hắn đưa ra:

- Được rồi, tổng hợp lại những sở thích của Lý Vũ Hàm lại, có thể tìm ra một món quà sinh nhật rất thú vị đấy.

Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng quên mất chuyện xấu hổ vừa rồi, vội vàng nói:

- Nói nghe thử xem, quà gì mà thú vị?

- Ngươi đưa lỗ tai lại gần đây.

Rõ ràng trong phòng cũng chỉ có một mình Chu Hiểu Xuyên, nhưng lão rùa già vẫn phải cẩn thận thì thầm. Xem ra, quân sư lợi lại nhất là lúc hiển kế, đều đến bên tai chủ công mà thì thầm thì thầm nói những điều cơ mật. Không phải trong TV đều hay diễn như vậy hay sao?

Roi vào đường cùng, Chu Hiểu Xuyên cũng chỉ có thể làm vừa lòng lão rùa già, đưa tai đến gần miệng nó, nghe nó nói một đống mật ngữ. Sau khi nghe lão rùa giảng giải xong, Chu Hiểu Xuyên nhủ mày, có chút chần chờ nói:

- Mày xác định cách này có thể thành công? Quà sinh nhật như vậy có thể làm chị ấy vui vẻ, giúp nàng tạm thời quên đi phiền não?

Lão Quy có chút bất mãn nói:

- Ngươi tin ta một chút có được không hả? Bất kể những gì ta nói ra đều là trí tuệ trăm ngàn năm được đúc kết lại. Ta đã là quân sư thì ngươi phải tin tưởng ta chứ. Hoài nghi là thế nào hả?

Chu Hiểu Xuyên nhủ mày lại, hắn nghi hoặc nói:

- Tao thấy phương pháp của mày có một nhân tố mấu chốt quyết định đến thành bại, đó là Piano. Nhưng vấn đề ở đây là tao không biết đánh đàn dương cầm mà.

Về mặt Lão Quy ung dung nói:

- Có vấn đề gì đâu? Không biết thì học rồi sẽ biết!

- Học? Mày nói dễ nghe quá!

Chu Hiểu Xuyên cười khò lắc đầu:

- Thứ bảy (thứ sáu mà???) là sinh nhật Vũ Hàm. Ta không tin vài ngày như vậy thì có thể học được cách chơi Piano. Cho dù là Beethoven sống lại cũng không thể học nhanh như vậy được.

Về mặt lão rùa già mười phần tin tưởng nói:

- Nói cho ngươi biết, tuy rằng chỉ có vài ngày, không có cách nào dạy cho ngươi chơi Piano tới trình độ siêu cao thủ, nhưng dùng để lừa mấy tiểu cô nương thì có thể được. Chưa kể ngươi chỉ cần luyện tập một bài thôi, ta tin tưởng có một thiên tài tình thông cảm kỳ thi họa đủ kiểu như ta ở đây đấy

lòng dạy bảo, tin chắc người sẽ đạt được thành công một cách nhanh chóng.

Thấy lão Quy tin tưởng như vậy, Chu Hiểu Xuyên cũng bị thuyết phục. Nhưng trong đầu của hắn vẫn còn một vấn đề:

- Piano ở đâu ra? Không có đàn thì làm sao luyện tập được. Không khoa trương tới mức đi mua một cái đem về tập chứ? Mà số tiền ít ỏi của tao đang gửi ở ngân hàng sợ chỉ mua được vài cái phím đàn mà thôi.

Lão Quy nở nụ cười, làm ra biểu tình 'Người cùi vãi' nói:

- Cần gì phải mua đàn. Ta biết bây giờ có rất nhiều dịch vụ cho thuê đàn dương cầm mà, người hãy đến thuê một cái về tập luyện là được. Người đừng nói là tiền đi thuê cũng không có nhé? Nếu nói vậy thì ta cũng vô phương giúp đỡ. Ai bảo chiều hôm qua người ra về thanh cao, không cầm tiền của người đàn ông trung niên kia. Cứ nhận đi, cứ mang tiền tới cho ngân hàng giúp người giữ chứ người có phải cầm trong người đâu mà sợ.

- Tao giúp đỡ bác ấy không phải vì tiền mà là vì không muốn ông cụ ấy tuổi đã già con phải rơi lệ vì con vì cháu. Tao sống ở đời, mục tiêu của tao vốn rất đơn giản, tao có thể là kẻ không có chí lớn, nhưng tao hiểu được, làm người vẫn phải biết đến đạo nghĩa, biết tình người với nhau như thế nào.

Nói xong một câu như vậy, Chu Hiểu Xuyên làm ra bộ mặt hiền ngang lăm lăm, nhưng trong lòng thì của thực có chút hối hận: "Hôm qua nếu da mặt ta dày một tí, nhận hai tấm chi phiếu kia thì tốt quá rồi. Ở trong hai tấm chi phiếu ấy có tới mười vạn, như vậy có thể nhanh chóng để dành tiền mua nhà, đưa bố mẹ từ quê lên, rồi nơi cực khổ ấy, sớm hưởng phúc tuổi già rồi." (Biên: Tại lão kia gạ có 1 lần ấy chứ)

Sau khi trầm mặc một lát, Chu Hiểu Xuyên đem suy nghĩ lung tung trong lòng xóa bỏ, cất tiếng nói:

- Đi ra bên ngoài thuê đàn, cũng có thể chấp nhận được. Nhân lúc còn sớm, chúng ta ra ngoài đi dạo xem, có chỗ nào có thể thuê được đàn hay không!

- Ta với người cùng đi đi, người xem ta là sùng vật cũng được. Ở trong phòng này suốt ngày, bốn mắt nhìn nhau, làm ta buồn chán đến chết.

Nghe Chu Hiểu Xuyên định ra ngoài, Lão Quy vội vàng đưa ra yêu sách.

Chu Hiểu Xuyên cũng không từ chối, gật đầu đáp ứng nói:

- Cũng được, mày đi chung với tao, dù sao mấy chuyện mua bán chương giấy tờ cùng với chọn đàn cần phải nhờ tới 'Quy sĩ chuyên nghiệp' như mày tư vấn chứ tao có biết cái vẹo gì đâu.

- Thật tốt quá.

Lão Quy hoan hô một tiếng, vội vàng men theo cánh tay, bò lên đầu Chu Hiểu Xuyên.

- Ấy, từ từ...

Chu hiểu xuyên đột nhiên nhớ lại một chuyện, vội quay đầu lại nhìn lão rùa già, hồ nghi hỏi:

- Theo ta được biết cầm, kỳ, thi, họa, thì cầm đó là chỉ đàn cổ đúng không? Nhưng sao mày muốn lại tư vấn cho tao chơi Piano chứ?

Lão Quy cười khan hai tiếng, trả lời:

- Có gì đâu, cái đây cũng là đàn, đều là đàn cả, có gì khác nhau đâu chứ!

Chu Hiểu Xuyên tròn mắt hai mắt:

- Không khác gì nhau? Vậy hòa thượng và ni cô cũng là không khác gì nhau hay sao hả?

Lão Quy làm ra bộ suy nghĩ nói:

- Còn phải hỏi, ni cô cùng hòa thượng quả thật là không khác gì nhau đâu. Bọn họ đều là người xuất gia, đầu bóng lộn, nhưng đều không sát sinh và hay phóng sinh rùa mà.

....

Gương mặt Chu Hiểu Xuyên lần thứ hai xám xịt, thật không biết phải nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ngon Đến Phát Khóc Sao?

Rốt cục Lão Quy cũng không thể đạt được nguyện vọng được đi ra ngoài của mình. Bởi vì ngay lúc Chu Hiểu Xuyên mở cửa, Trương Đại Gia ở phòng bên cũng thò đầu ra, cười dài, nói:

- Tiểu Chu. Bác đang đợi cháu đấy, nhanh qua đây ăn cơm tối với bác. Hôm nay Ngã Gia tự mình xuống bếp đấy nhé. Tài năng nấu ăn của con bé thì không chê vào đâu được.

- Bác à. Cháu còn có chuyện phải đi làm...

Chu Hiểu Xuyên còn chưa nói hết câu, Trương Đại Gia đã kéo tay hắn đi vào trong phòng, một bên tội nghiệp nói:

- Ai nha, có việc gì thì cũng phải ăn cơm cái đã, đi đâu mà vội. Nếu gấp thì bác bảo Ngã Gia giúp cháu một tay là xong chứ gì.

Vì để giúp cháu gái mình thoát ra khỏi bóng ma tâm lý, Trương Đại Gia đã dốc hết sức tạo cơ hội kéo Hiểu Xuyên và Nghệ Gia lại gần nhau. Chu Hiểu Xuyên cũng thật sự không nỡ lòng mà từ chối một lão nhân đáng thương, hắn chỉ đành bắt đắc dĩ theo Trương Đại Gia vào trong nhà. May mắn là bữa cơm này cũng không tốn thời gian lắm, đợi xong bữa cơm thì đi mua giấy bút với đi thuê đàn Piano chắc cũng không quá trễ. Khi hắn vừa bước vào trong nhà liền thấy trên bàn đã bày biện khá nhiều món ăn. Tuy rằng bàn đồ ăn này toàn những món đơn giản nhưng lại được chế biến cùng với Trần Châu hoàn hảo nên tỏa ra mùi thơm vô cùng hấp dẫn, làm người ta chảy nước miếng không thôi, raast muốn ngồi liền vào bàn mà thưởng thức. Chỉ vào mấy món ăn trên bàn, Trương Đại Gia kiêu ngạo khoe khoang:

- Thế nào? Cháu gái ta nấu ăn không tệ chứ hả? Đầu bếp khách sạn năm sao cũng đâu có giỏi bằng con bé đâu.

- Đích xác rất xuất sắc.

Chu Hiểu Xuyên nghe giọng điệu đầy tự hào của lão nhân thì hắn cũng chẳng keo kiệt một câu khen ngợi. Hai người đang nói chuyện đâu đâu thì Trương Ngã Gia đeo một cái tạp dề màu xanh, bung đĩa cái bập ngâm dầm đường đi lên. Cô nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên không khỏi bất ngờ, chợt nhú mày hỏi:

- Anh qua đây làm gì?

Chu Hiểu Xuyên còn chưa kịp mở miệng phân bua thì Trương Đại Gia đã nói trước:

- Là ông mời Tiểu Chu đến. Ông thấy hai người chúng ta ăn có chút buồn tẻ nên mời Tiểu Chu đến góp vui.

Sắc mặt Trương Nghệ Gia liền âm trầm. Cô hừ lạnh nói:

- Cháu chỉ chuẩn bị cho hai người ăn thôi. Hắn đâu có phần.

Dùng đầu gối cũng nghĩ ra được cô nàng này đúng là có tình cảm “sâu sắc” đối với Chu Hiểu Xuyên. Sắc mặt Trương Đại Gia trở nên khó coi:

- Ông đã dặn cháu trước rồi mà. Ngày hôm nay ông có bằng hữu qua chơi, sao cháu không làm thêm nhiều đồ ăn một chút chứ?

Chu Hiểu Xuyên biết là Trương Ngã Gia nhìn hắn vốn ngứa mắt, muốn tiễn khách rồi. Nhưng Hiểu Xuyên hắn là người có tính cách ngang ngạnh trời sinh. Nếu Trương Ngã Gia cầu xin hắn đi cho khuất mắt xem chừng hắn còn đáp ứng nhưng cô nàng lại dùng thủ đoạn này mà trục khách thì đã chọc vào con bướng của hắn rồi. Hắn cũng không thèm nhìn sắc mặt của Trương Ngã Gia mà quay lại cười với Trương Đại Gia, nói:

- Không sao đâu bác ạ. Vừa may là cháu cũng mới mua chút nguyên liệu nấu ăn, cháu có thể mang qua đây góp chung.

Trương Ngã Gia lạnh giọng nói:

- Anh mang qua đây tôi cũng đâu thừa hơi mà làm.

Trương Đại Gia có chút tức giận, quát cháu:

- Ngã Gia, có chuyện gì đấy? Tiểu Chu dù gì cũng đã cứu ông một mạng. Cháu không thể nể mặt ông mà khách khí một chút hả?

Trương Ngã Gia mặc dù không có ý tranh luận cùng ông nhưng cô nàng vẫn lăm bằm một câu:

- Mình không thèm khách khí với cái đồ sắc lang.

Chu Hiểu Xuyên nghe được cô bất mãn nói như vậy không khỏi cười khổ trong lòng, thầm nghĩ: “Cô gái này đúng là thù dai.”

Bất quá hắn cũng không muốn rơi xuống thế hạ phong trước Ngã Gia, liền cười xuề xòa nói:

- Tôi cũng không phiền cô phải xuống bếp. Trương lão có thể cho cháu mượn bếp một lúc được không ạ?

Trương Đại Gia vội vàng gạt đầu.

- Anh mà cũng biết nấu nướng sao?

Về mặt Trương Ngã Gia đầy hoài nghi. Cô không ngại ngần mà chăm chọc đối thủ. Chu Hiểu Xuyên cũng không có tâm trạng mà đôi co với cô nàng, hờ hững nói một câu:

- Chờ tôi nấu xong rồi nếm thử, xem trù nghệ ai hơn đây?

Hắn liền chạy về phòng mình lấy nguyên liệu mới mua về chưa kịp nấu. Sau đó ôm đồng nguyên liệu chạy vào phòng bếp nhà Trương Đại Gia, xắn tay áo lên, cầm lấy dụng cụ làm bếp bắt đầu chiến đấu. Chu Hiểu Xuyên cũng thật lành nghề, không lâu sau hắn đã xuất hiện. Mặt vênh lên đắc ý, tay bưng vài món bày lên bàn.

- Ái chà chà! Thật là thơm ngào ngạt. Bác thật không nghĩ là Tiểu Chu có cả tài nấu nướng nữa đấy. Nếu biết như vậy thì bác cũng không phải tự tay vào bếp nữa rồi. Để bác nếm thử trù nghệ của Tiểu Chu nào.

Trương Đại Gia cầm đũa gấp một miếng cà xào mỡ đưa vào miệng. Nhai mấy miếng thưởng thức hương vị sau đó kinh ngạc nói:

- Ô! Món này bác ăn thấy mùi vị có chút quen thuộc?

Chu Hiểu Xuyên coi tạp dề xuống rồi để một bên, hắn nói:

- Đồ ăn hàng ngày thôi mà bác. Hương vị mà không quen thuộc mới là kỳ quái đó.

Trương Ngã Gia vốn chẳng thèm so bì với mấy món mà Chu Hiểu Xuyên làm nhưng mà khi nghe được ông nói như vậy, không kìm được tò mò nàng gấp thử một miếng. Sau khi nhai thử mấy miếng, hai mắt của cô chợt sáng lên, ẩn chứa cả kinh ngạc lẫn kích động. Trương Ngã Gia phản ứng như vậy không phải vì Chu Hiểu Xuyên nấu được món mỹ vị gì. Gia cảnh cô khá giả như vậy thì có món gì mà chưa nếm qua? Sở dĩ làm cô bất ngờ chính là vì mấy món vừa rồi có hương vị rất giống như những món ăn mà năm xưa mẹ cô hay nấu. Chỉ ít thì cũng có bảy tám phần tương tự. Từ ngày mẹ cô qua đời, Trương Ngã Gia cũng chỉ được ăn bữa cơm mẹ nấu trong mơ mà thôi. Cô ngàn vạn lần cũng không ngờ rằng ngay tại nơi này mà cái tên Chu Hiểu Xuyên đáng ghét kia lại có thể làm ra hương vị món ăn mẹ cô làm mà cô hay nằm mơ. Trong khoảnh khắc, trăm loại tâm tình ủa vào trong lòng Ngã Gia. Mới vừa rồi cô còn trêu chọc khả năng nấu nướng của Chu Hiểu Xuyên vậy mà bây giờ cô không nhịn được lệ nóng tràn ra, hai hàng nước mắt trong suốt tí tách rơi. Nhìn thấy một màn này, Chu Hiểu Xuyên không khỏi ngẩn tò te. “Mới vừa nãy còn hồ báo lắm cơ mà sao bây giờ lại mê man rồi?” Hắn dò hỏi:

- Cô làm sao vậy? Đồ ăn tôi làm mặc dù cực kỳ ngon nhưng cũng không đến mức ngon phát khóc như vậy chứ?

- Ngu ngốc!

Trương Ngã Gia trừng mắt liếc Chu Hiểu Xuyên một cái. Cô cầm lấy khăn lau đi nước mắt, không thèm để ý cái tên sắc lang bên cạnh nữa mà ngấu nghiến xử lý mấy món hắn vừa mang ra. Có lẽ vì mấy món vừa rồi mà Chu Hiểu Xuyên làm có chút “hương vị của mẹ” mà Ngã Gia mới không thèm đôi co với hắn, so với lúc trước đúng là chuyển biến tốt lên không ít. Chỉ ít cũng không còn lạnh lùng nữa, nhất là cái liếc mắt vừa rồi hàm chứa bao nhiêu là phong tình vạn chủng. Trương Đại Gia ha ha cười. Hiện nhiên ông rất hài lòng với biểu hiện của Chu Hiểu Xuyên. Ông xoay người lấy ra một chai rượu giấu kỹ trong tủ quần áo, cười cười nói:

- Tiểu Chu. Hôm nay bác rất vui. Hai bác cháu uống một chút nhé. Đây là rượu Mao Thai tốt nhất đó, tiểu tử nguoi may mắn lắm đấy.

Ngã Gia đang mải miết diệt mọi bóng ngáng đầu lên nói:

- Ông nội mới vừa bình phục không được uống rượu.

Nụ cười trên mặt Trương Đại Gia chợt cứng lại. Ông ngậy người mất vài giây đồng hồ. Sau đó cười lấy lòng nói:

- Gì kia chứ? Rượu này từ gạo mà ra, ta đây uống rượu cũng là ăn cơm. Uống vài chén thì cơ thể còn nhanh hồi phục hơn ấy chứ...Được rồi, được rồi, ông chỉ uống một chén thôi. Được chưa? Lâu lắm nay ông mới vui như vậy, cháu đừng có phá ngang như vậy mà.

Trương Ngã Gia suy nghĩ một lúc, cuối cùng cô cũng xuống thang:

- Thôi được. Nhưng chỉ một chén thôi đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Mượn Đàn

Trương lão không ngờ cháu gái mình lại thoải mái đồng ý như vậy. Bao nhiêu lý do ông đã chuẩn bị để làm nản lòng Ngã Gia xem chừng không cần phải dùng đến nữa. Nhìn Ngã Gia miệt mài ăn uống một lúc lâu, Trương Đại Gia mới len lén hướng Chu Hiểu Xuyên giong ngón tay cái. Hiển nhiên ông ta cho rằng tất cả công lao này đều là của Chu Hiểu Xuyên. Trương Đại Gia được Chu Hiểu Xuyên kính rượu mà trong lòng không khỏi đắc ý: “Xem ra mình lựa chọn thật chính xác. Tiểu Chu này thật là lợi hại, chỉ mới thi triển thủ đoạn sơ sơ thôi đã có hiệu quả rồi.”

Chu Hiểu Xuyên cũng chỉ đành cưới khổ, Hấn cũng không nhận ra chính mình có lực hấp dẫn lớn như vậy. Hấn thấy Trương Nghệ Gia làm như vậy chỉ là không muốn phá hư tâm tính của lão nhân gia thôi, chẳng có liên quan tới hấn một chút xấu nào hết. Ba người cùng ngồi ăn cơm mà không khí lại có chút kỳ lạ. Trương Ngã Gia chỉ lo cắm cúi ăn, mấy món mà Chu Hiểu Xuyên làm đã vào bụng nàng hơn nửa. Tuy rằng Trương Đại Gia muốn nhường không gian cho đôi bạn trẻ nói chuyện nhưng tình hình có vẻ không khả quan lắm. Trương Đại Gia rất hiểu tính cách cô cháu gái của mình, ông không quá hi vọng chỉ với một bữa cơm mà cô cùng với Chu Hiểu Xuyên trở thành bằng hữu. Có thể cùng ngồi vào bàn như thế này cũng đã ngoài dự liệu của lão, hoàn thành vượt mức nhiệm vụ tự giao. Mọi chuyện cứ như vậy cho đến một lúc sau, Trương Nghệ Gia mới buông đũa, nói nhanh:

- Cháu ăn xong rồi, ông cứ từ từ ăn. Khi nào dùng bữa xong thì gọi cháu một tiếng để cháu dọn bàn cho.

Nói xong, cô đứng dậy đi về phòng mình. Căn hộ của Trương Đại Gia có hai phòng khá rộng, diện tích cũng hơn xa căn hộ của Chu Hiểu Xuyên bên cạnh.

- Ngồi chơi thêm chút nữa đi.

Trương Đại Gia lúc nào cũng muốn tạo cơ hội cho đôi trẻ tiếp xúc với nhau.

Ngã Gia lắc đầu cự tuyệt nói:

- Cháu còn phải luyện đàn nữa.

- Luyện đàn ư? Cô chơi đàn gì thế?

Chu Hiểu Xuyên đối với từ “đàn” tương đối miễn cảm. Mặt Trương Đại Gia đầy tự hào, lão cười nói:

- Tất nhiên là Piano rồi. Cháu còn chưa biết, Ngã Gia nhà ta chính là cao thủ đàn Piano đấy.

Chu Hiểu Xuyên nghe vậy cả mừng, vội hỏi lại:

- Nói như vậy là nhà mình có đàn Piano phải không?

Trương Đại Gia đáp lại:

- Cháu hỏi gì mà thừa quá vậy. Nếu trong nhà không có đàn thì Ngã Gia đó luyện bằng chân à?

Về mặt Chu Hiểu Xuyên trở nên kinh hi: “Thật tốt quá! Chuyến này hẳn rằng làm khách cũng không uổng công!”

Lão Quy chui đầu khỏi túi quần Chu Hiểu Xuyên nói:

- Ta muốn nói điều này. Người đứng là mèo mù vớ cá rán mà. Sao người không đi mua vé số đi? Nói không chừng lại trúng giải độc đắc đó.

Từ lúc vào nhà của Trương Đại Gia, nó đã trốn vào trong túi quần của Chu Hiểu Xuyên. Cũng không phải là nó sợ người mà bởi vì nó e ngại con Trúc Diệp Thanh Xà mà Nghệ Gia đang nuôi. Bất quá, đến đây lâu như vậy mà nó không nhìn thấy Trúc Diệp Thanh Xà kia đâu, lá gan của Lão Quy cũng lớn dần lên. Lời nói của Lão Quy dĩ nhiên mọi người không ai nghe được trừ mỗi Chu Hiểu Xuyên. Nhưng mà cái câu Chu Hiểu Xuyên vừa thốt ra thì ai ai cũng rõ ràng. Trương Đại Gia buồn bực hỏi:

- Cháu kinh hi cái gì? Cháu muốn tìm đàn Piano để làm gì?

- Cháu đúng là đang muốn học đàn dương cầm. Có thể cho cháu xem qua cái đàn được không ạ?

Chu Hiểu Xuyên vội vàng giải thích, sau đó quay sang Trương Ngã Gia trình trọng nói:

- Trương tiểu thư, tôi có thể mượn đàn của cô dùng một thời gian được không? Cô yên tâm tôi chỉ mượn năm sáu ngày mà thôi.

- Không được!

Trương Ngã Gia cự tuyệt luôn không cần suy nghĩ. Ngay lúc Chu Hiểu Xuyên đang thất vọng thì Trương lão mở miệng:

- Ngã Gia đừng làm khó Tiểu Chu học đàn. Cháu cứ cho Tiểu Chu mượn dùng một thời gian, thuận tiện cũng có thể chỉ thêm cho nó một chút.

Khi nói những lời này lão lại len lén gợn ngón tay cái với Chu Hiểu Xuyên. Hiển nhiên lão cho rằng Chu Hiểu Xuyên mượn cơ học đàn là để tiếp xúc với Trương Nghệ Gia. Lại một lần nữa hắn chỉ có thể cười khổ. Nếu Trương Đại Gia đã lên tiếng thì trong lòng Ngã Gia dù có muôn vàn ám ức cũng phải lặng lẽ nhượng bộ. Cô không dám làm mất lòng ông nội, hơn nữa Chu Hiểu Xuyên kia lại biết làm món ăn có “hương vị của mẹ”, làm cho cái nhìn của cô đối với hắn thêm vài phần hảo cảm. Vì vậy sau một chút trầm ngâm, nàng cũng xuống nước:

- Nếu ông nội tôi đã nói giúp anh như vậy thì chúng ta dùng chung đàn cũng được. Nhưng anh chỉ được dùng mỗi ngày sau khi tôi luyện thôi. Hơn nữa anh cũng đừng hòng nghĩ rằng tôi sẽ dạy anh đàn.

- Không vấn đề gì.

-

Chu Hiểu Xuyên cũng không tính toán để cho Trương Ngã Gia dạy mình đàn. Có thể mượn được đàn đã làm cho hắn vô cùng thỏa mãn rồi. Hắn chán thành nói:

- Rất cảm ơn cô.

Trương Nghệ Gia cũng chần chờ một lúc rồi nói:

- Đừng cảm ơn tôi vội. Tôi cũng có một yêu cầu đối với anh.

- Ồ! Cô có yêu cầu gì?

- Thời gian mỗi ngày anh mượn Piano của tôi thì anh phải nấu cơm tôi.

Bởi vì đồ ăn Chu Hiểu Xuyên nấu có “hương vị của mẹ” làm cô mới ăn một chút đã bị ngien. Cho nên cô không ngại cơ hội này mà đưa ra cái yêu cầu như vậy. Chu Hiểu Xuyên cũng chẳng ngờ cô nàng chỉ đưa ra cái yêu cầu đơn giản như vậy, hắn còn tưởng sẽ có yêu cầu nào đó vô cùng kinh khủng. Chỉ cần làm đồ ăn mà thôi, quá đơn giản, hắn gật đầu cái rụp coi như thành giao. Trương Đại Gia đứng một bên tươi cười gật gù không thôi. Chuyện phát triển tốt đến mức này quả thực có chút bất ngờ với ông. Trương lão đã bắt đầu mơ tới cái ngày cô cháu gái bé bỏng thoát ra được cái bóng ma tâm lý để lão lại thấy cô bé nhu thuận đáng yêu như ngày nào. Trương Ngã Gia cũng không đứng lại lâu, cô xoay người bỏ vào phòng mình bắt đầu luyện đàn. Kỹ thuật chơi đàn của cô rất tốt đúng như lời Trương Đại Gia, nghe tiếng đàn róc rách như tiếng suối, êm dịu như tiếng gió hay đến mức mà một tên mù nhạc lý như Chu Hiểu Xuyên cũng không nhận được mà vỗ tay tán thưởng. Trương Đại Gia ha ha cười, vẻ mặt kiêu ngạo, đắc ý nói:

- Thế nào. Kỹ năng chơi đàn của Ngã Gia nhà ta tuyệt vời chưa hả? KHÔNG phải ta chém gió chứ? Giáo viên của nó dạy ở học viện âm nhạc cũng phải công nhận thiên phú của nó cực cao. Nếu không phải nó chỉ coi Piano như là đam mê giải trí mà thôi thì không chừng đã trở thành ngôi sao Piano rồi.

Lão Quy cũng không nhận được, chui đầu ra khỏi túi quần của Chu Hiểu Xuyên bình luận một câu:

- Cô gái này chơi cũng khá nhưng mà vẫn còn một số lỗi nhỏ. Nếu như có thể sửa chữa được những lỗi này thì cảm kỹ của nàng ta sẽ tăng thêm không ít đâu.

May mà những lời lão Quy nói Trương Đại gia không nghe được. Bằng không thì lão nhân gia vốn quý cô cháu gái như mạng này sẽ lập tức mang Lão Quy đi nấu cháo. Chu Hiểu Xuyên cùng với Trương Đại Gia cơm nước xong xuôi, đem bàn ăn dọn dẹp sạch sẽ. Trương Ngã Gia cũng đã luyện xong đàn, từ trong phòng đi ra. Nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên đã dọn dẹp sạch sẽ bàn ăn cùng phòng bếp, cô không khỏi sùng sốt. Bên trong con mắt xinh đẹp thoáng hiện lên tia kính ngạc và tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Hắn Đã Làm Như Thế Nào Vậy?

Quang mang chợt lóe lên trong mắt rồi biến mất, khuôn mặt Trương Ngã Gia vẫn lạnh với tựa như sương:

- Tôi luyện piano rồi, tôi phiên anh. Nói trước rõ ràng với anh, luyện đàn thì được, đừng ở trong phòng tôi mà làm chuyện gì khác. (Biên: VD như rình coi 1 số đồ vật à)

- Yên tâm, tôi chỉ luyện đàn, việc gì cũng không làm, nếu cô lo lắng, thì hoành nghênh đứng xem.

Chu Hiểu Xuyên cười hồi đáp, hần hiểu rõ đạo lý “Lễ nhiều, người không trách” này, hướng đến Trương Ngã Gia cảm ơn lần nữa. Trương Ngã Gia hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không có nói thêm gì nữa. Đi vào phòng, Chu Hiểu Xuyên mới phát hiện ra, nơi này phòng có vẻ hẹp, bày biện vô cùng đơn giản, ngoài chiếc giường đơn ra cũng chỉ còn có một cây đàn piano. Hơn nữa, gian phòng này tuy nhỏ, nhưng được dọn dẹp khá sạch sẽ. Ở đầu giường, chần gối mềm cũng sắp xếp chỉnh tề. Bên mép giường được bày biện một cái lồng nhỏ, bên trong có một con rắn Trúc Diệp Thanh (rắn lục) đang uốn quanh nhìn tựa như ngọc bích.(DG: Trúc Diệp Thanh xà: http://pic1.a.nipic.com/2008-08-22/20...53838462_2.jpg) Nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên vào phòng, Trúc Diệp Thanh xà đang nghỉ ngơi bỗng nhiên dựng đầu lên, hướng về hần mà nhe răng nanh, đồng thời nhếch miệng chiếc lưỡi màu hồng phun ra nuốt vào, dùng âm thanh lạnh lẽo nói:

- Tên nhân loại đáng ghét, tên háo sắc, cút ra khỏi phòng, chỗ này không chào đón ngươi!

Lão Quy hoảng hốt, lo sợ, ở phía sau Chu Hiểu Xuyên từ trong túi quần, nhô đầu ra, thấy cảnh kẻ khác gặp họa liền vui sướng, hướng Trúc Diệp Thanh xà nói:

- Bảo sao mình không thấy con rắn này đâu, hóa ra là đang bị nhốt. Ha ha, ngươi trong lồng nhe răng nhếch mép khề chúng ta cú ích gì? Có giỏi thì đi ra mà cắn chúng ta đi, ta năn ni đó...

Lúc này, may mà chỗ Chu Hiểu Xuyên đứng vừa vặn đang chặn tầm nhìn của Trương Ngã Gia. Bằng không, nhìn thấy trong túi quần hần đột nhiên chui ra một cái giống như đầu nấm màu đen gì đó, không chừng Trương Ngã Gia sẽ tặng cho nó tấm một thùng bã thuộc xịn ngay. Trúc Diệp Thanh xà nổi đầy sát khí, nghiêm túc nói:

- Lão già kia, ngươi cũng chó đác ý vội, đừng quên lúc nào đó ta cũng được đưa ra khỏi lồng. Nếu ngươi còn dám khiêu khích ta, ta cam đoan, ra khỏi lồng xong, chuyện đầu tiên ta làm là sẽ qua phòng bên tìm ngươi!

- Ủi...

Lão rùa bị giật mình, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa liền bị cứng lại, cười khan hai tiếng, sau đó ngượng ngùng nói:

- Ta mới vừa rồi chỉ là nói đùa thôi, ngươi không cần làm thực, lại càng không nên để ở trong lồng...

Tự nhiên là Trương Ngã Gia không nghe được những trao đổi của một rùa một rắn này, Chu Hiểu Xuyên tuy rằng nghe thấy, nhưng lại cũng không hề để ý, mà lập tức đi tới trước Piano ngồi xuống. Nhưng mà, khi hần nhìn trên phím đàn này tám mươi tám phím trắng, đen đan xen nhau thì cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Thứ này rốt cuộc chơi như thế nào đây?” Chu Hiểu Xuyên tròn tròn mắt, vội vàng đem lão rùa từ trong túi quần lấy ra, đem nó bỏ vào nắp đàn, nhỏ giọng nói:

- Được rồi, đừng tranh cãi với con rắn kia nữa. Hiện tại, trông cậy vào mày cả đó.

Lão rùa lộ ra vẻ vô cùng tự tin, ngẩng đầu lên mà nói:

- Yên tâm đi, ta đây là đại sư phụ Piano sẽ dạy ngươi, không bao lâu sau, ngươi có thể học xong thủ khúc đàn kia thôi. Thời gian cấp bách, chúng ta cũng không nên lãng phí thời gian, bây giờ nên bắt đầu đi...

Chu Hiểu Xuyên gật gật đầu, bắt đầu theo sự hướng dẫn của Lão rùa mà học tập. Dựa bên cạnh cửa, Trương Ngã Gia nghe tiếng đàn lộn xộn do Chu Hiểu Xuyên đánh, hoàn toàn có thể xứng với chữ “Tập Âm”, kinh thường lắc đầu, thàn kêu một tiếng “Đồ con gả”, liền khép cửa phòng lại như sợ đồng tạp âm chói tai ấy vang đến, rồi lập tức xoay người đi ra phòng khách, cùng Trương lão già nói chuyện phiếm và xem tivi. Trong phòng, Chu Hiểu Xuyên với tinh thần tập trung cao độ đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của Piano, được lão rùa dốc lòng giảng dạy, hần gần như học tập và luyện đàn một cách điên cuồng. Điều làm hần kinh ngạc chính là trong cơ thể hần, năng lượng thần bí kia đã phát huy tác dụng trong lúc hần học đàn, không chỉ có làm thân thể hần cơ năng trở nên nhịp nhàng, lại còn giúp não hần tăng thêm trí nhớ, do đó hiệu quả của đợt học đàn, luyện đàn này đạt được hiệu quả cao nhất. Chu Hiểu Xuyên đang đắm chìm vào việc học đàn, không chỉ quên đi thời gian mà còn quên luôn không gian. Mãi đến khi sắc mặt Trương Ngã Gia sưng lạnh đi tới bên đàn piano, dương tay ở trên phím đàn ầm một phím trọng âm, như thế mới làm cho hần từ cảnh giới không để ý đến xung quanh nữa mà tỉnh lại. Đầu tiên Chu Hiểu Xuyên thở dốc một hơi, bình ổn lại tâm tình của mình một chút, sau đó mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt nhìn Trương Ngã Gia, hỏi:

- Sao vậy? Trương tiểu thư, có chuyện gì không?”

- Làm sao vậy?? Có chuyện gì không??

Sắc mặt Trương Ngã Gia so với bóng đêm bên ngoài cửa sổ còn muốn đen hơn, nàng từ trong túi quần lấy ra điện thoại cầm tay và đưa ra trước mặt Chu Hiểu Xuyên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Anh tự mà nhìn xem, bây giờ là mấy giờ rồi, thế mà anh vẫn chầy chỏi không chịu đi! Coi như anh không cần nghỉ ngơi, tôi còn muốn nghỉ ngơi, ông nội tôi cũng cần nghỉ ngơi! Còn nữa, anh có biết hay không, bởi vì anh còn ở đây đánh đàn loạn lên, mà trên lầu không ít người xuống phàn nàn trách cứ! Tôi và ông nội phải đứng ra làm bia đỡ đạn cho anh đây!

- Hà...

Chu Hiểu Xuyên vốn là đang sững sờ, sau đó nhìn theo tay Trương Ngã Gia, lúc này mới kinh hô:

- Cái gì?? Đã gần mười một giờ rồi sao? Tôi cảm giác thấy mình đánh có một lát thôi mà? Thời gian này quá thật đi quá nhanh quá mà!

Đương nhiên, hần cũng không có quên giải thích với Trương Ngã Gia:

- Thật xin lỗi, tôi học đàn mê mẩn quá, quên mất cả thời gian, làm cô và Trương lão gia thêm phiền toái rồi. Tôi đi đây, không làm chậm trễ giờ nghỉ ngơi của mọi người nữa.

Nói xong, hần nhanh chóng đứng dậy, tay nhắc lão rùa trên nắp đàn lên rồi bước đi. Ra khỏi phòng Trương Ngã Gia, Chu Hiểu Xuyên lại nghĩ đến một việc, vội vàng quay trở lại nói một câu với Trương Ngã Gia:

- Trương tiểu thư, cảm ơn cô.

Sau đó lại hướng đến Trương lão gia đang “gật đầu” ngủ gà ngủ gật trên ghế sofa ở phòng khách mà chào tạm biệt, nghe lão dặn dò “ngày mai nhất định phải tới” rồi trở về nhà mình. Chu Hiểu Xuyên không biết là ngay lúc hần vừa mới rời đi, Trương Ngã Gia ngồi xuống trước đàn Piano, một bên vuốt phím đàn, một bên cau mày, nhỏ giọng nói thầm:

- Rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra với tên kia vậy? Mới lúc đầu, thủ pháp hần cực kỳ kém, thậm chí cả phím đàn này tác dụng gì đều không rõ ràng lắm. Thế mà, cứ như vậy cả đêm, trong vòng ba giờ ngắn ngủi, hần đã đánh đàn rất có bộ dáng. Mặc dù nói, thủ pháp của hần vẫn tệ như trước, rất nhiều chỗ còn có vấn đề, nhưng so với lúc đầu, cũng đã khác biệt một trời! Mà quá đáng nhất chính là tất cả đều là hần tự học, cũng không có người dạy. ....Hần... rốt cuộc là đã làm như thế nào vậy?

Trong đầu Trương Ngã Gia đã tràn ngập dấu chấm hỏi. Ngay cả Trương Ngã Gia cũng không có nhận thấy được, ngay lúc này đây, bất tri bất giác, nàng đã sinh một chút mê luyện đối với Chu Hiểu Xuyên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Song Ca Hai Con Mèo.

Ngày hôm sau, Chu Hiểu Xuyên dậy thật sớm, trong lòng đầy chờ mong, đi chợ mua một con cá tươi thơm ngon, đem nó giấu trong một túi đen, rồi lập tức lén chạy tới Phòng khám thú y, chờ Từ Sa đến ‘Giao dịch’. Mãi đến chín giờ rưỡi, Lý Vũ Hàm mới đứng định đi đến, Sa Từ tự nhiên là đi theo bên cạnh nàng. Đang cùng Lý Vũ Hàm chào hỏi, thừa dịp nàng đang khám chữa bệnh cho một con mèo, Chu Hiểu Xuyên cùng Sa Từ ở một chỗ không dễ dàng bị người khác nhìn thấy mà đập một phát vào đầu nó.

- Chụp được mấy bức ảnh rồi?

Chu Hiểu Xuyên giảm thấp âm thanh xuống hết cỡ, lén lút hỏi. Sa Từ đáp:

- Ta mà đã làm việc thì người cứ yên tâm, thẻ nhớ đang để bên trong cái túi xách của chủ nhân ta. Vậy người có mua cá tươi đến cho ta không?

Nó liếm liếm đầu lưỡi, vẻ mặt ma giáo nói. Chu Hiểu Xuyên đưa ngón tay chỉ về phía cái túi ở bên kia, nhỏ giọng nói:

- Đây, đang để trong cái túi to kia, đem thẻ nhớ này đang giữ cho tao, tao sẽ đem cá tươi đưa ra cho mày.

- Không thành vấn đề.

Từ Sa lên tiếng, thả người nhảy đến phía trước ngăn tủ của Lý Vũ Hàm, dễ dàng theo ngăn tủ mở ra, lục cái túi xách rồi ngậm lấy thẻ nhớ vào trong miệng. Sau đó, nhẹ nhàng đóng cửa tủ lại. Toàn bộ quá trình, chỉ vờn vờn vài giây đồng hồ, hơn nữa từ đầu đến cuối, đều yên lặng không một tiếng động. Ngay cả Lý Vũ Hàm đang khám và chữa bệnh cho con mèo cách đó không xa cũng một chút cũng không phát hiện ra. Đem thẻ nhớ từ miệng bỏ vào tay Chu Hiểu Xuyên xong, Sa Từ lập tức thúc giục:

- Thẻ nhớ đã tới tay, người nhanh đem cá tươi đưa cho ta đi. Phải biết rằng, ta hôm nay rất là đói bụng vì chưa có ăn cái gì, chỉ chờ bữa cá tươi ngon này thôi...

Chu Hiểu Xuyên nén lại sự kích động trong lòng, đem thẻ nhớ này trân trọng cất vào túi quần, sau đó nhắc lấy cái túi màu đen, che đậy để Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển thấy và nói:

- Ôi mình đang trí thật, buổi sáng ra đường lại quên vứt rác rồi. Em đi đổ rác chút quay lại chị nhà.

Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển cũng không có để ý, chỉ cười trêu hần đang trí một chút, sau đó lại bắt đầu bận rộn mà làm việc của mình. Lợi dụng lúc

hai người không chú ý, Sa Tử cũng chuồn ra khỏi Phòng khám thú cưng, đi theo sát phía sau Chu Hiểu Xuyên. Chu Hiểu Xuyên đi một mạch ra khỏi chợ Hoa Điền, đến một nơi yên tĩnh trong con hẻm nhỏ mới dừng lại. Đem con cá trong túi đen ra giao cho Tử Sa, đồng thời hân cũng không quên nhắc nhở:

- Mày ở chỗ này ăn xong rồi trở về Phòng khám thú cưng, nếu không một khi chủ nhân mày mà nhìn thấy thì mày sẽ gặp rắc rối lớn đó.
- Không cần ngại nhắc nhở, ta hiểu được!

Hai mắt Sa Tử sáng rỡ nhìn con cá tươi, nói lẩm bẩm một câu, liền ngậm con cá tươi kéo vào một góc tối bí mật không ai thấy à phải nói là không con vật nào mà ăn ngấu nghiến. Vừa lúc đó, Lão Quy bất thành linh xuất hiện ở trên đầu vai Chu Hiểu Xuyên, nói với Sa Tử:

- Nữ vương bề hạ Sa Tử tôn kính, xin người chờ một lát.

Dễ dàng thấy được Sa Tử ở trong lòng Lão Quy đã tạo thành một loại ấn tượng khủng bố khó có thể hủy diệt, nếu không thì Lão Quy cũng sẽ không nịnh hót đối với nó như thế. Sa Tử quay đầu lại, liếc mắt đánh giá nó một cái, sau có chút không kiên nhẫn nói:

- Người không phải là con rùa già trong tiệm cá cảnh sao? Hôm qua có nghe nói người đã trở thành sủng vật của tên nhân loại này, bây giờ xem ra đó là sự thật. Người gọi ta lại, có chuyện gì không?

Lão Quy không dám chậm trễ, vội hỏi:

- Ta muốn hỏi ngài một chút, liệu ngài có hứng thú muốn tặng một món quà đầy kinh hỷ cho chủ nhân ngài không?

Sa Tử hỏi:

- Kinh hỷ? Kinh hỷ như thế nào?

Lão Quy nói :

- Trong ngày sinh nhật của chủ nhân ngài, ngài cùng với chủ nhân ta kết hợp biểu diễn một tiết mục thì thế nào? Ta nghĩ, nhìn thấy ngài trình diễn xong chủ nhân ngài sẽ kinh hỷ gấp bội.

- Đề ta biểu diễn?

Tử Sa bĩu môi, có chút không cho là đúng, cười khẩy nói:

- Biểu diễn tiết mục gì? Bắt tay? Lăn lộn? Hay tự vẫn già chết?

Lão Quy liên tục lắc đầu:

- Không, không, không, những tiết mục ngài nói cũ mèm, mà cũng quá tầm thường. Ta muốn ngài biểu diễn tiết mục đàn hát cùng chủ nhân ta...
- Ca hát?

Không đợi Lão Quy nói hết lời, Sa Tử liền phá lên cười:

- Người là đang cùng ta nói chuyện viễn tưởng à? Tuy rằng ta ca hát thực sự rất tuyệt, nhưng mà loài người nghe tới cũng chỉ là một trận meo meo meo meo của tiếng mèo kêu thôi, bọn họ đâu có biết ta đang ngâm nga khúc nhạc gì?

Lão Quy cười hắc hắc, nói:

- Yên tâm đi, loài người chắc chắn sẽ biết ngài ca hát. Bởi vì bài ca này từ đầu đến cuối ca từ đều chỉ có hai chữ ‘meo meo’ thôi.

Sa Tử sững sốt một chút, trên mặt hoài nghi hỏi:

- Còn có thể ca như thế sao? Sao ta lại không biết bài hát đó?

Lão Quy quả nhiên có một chút tài năng, lúc này liền ngẩng đầu lên mà nói:

- Đương nhiên là có. Bài hát này tên là “Song ca hai con mèo” (1), do nhà soạn nhạc người Ý Rossini sáng tác ở thế kỷ mười chín. Cả ca khúc này, đều là bắt chước tiếng con mèo nhỏ kêu meo meo. Mặc dù bài ca này tên là “Song ca hai con mèo”, nhưng ta tin tưởng, mặc dù chỉ có ngài cũng có thể biểu diễn thành công! Thử nghĩ xuống xem, nếu vào ngày sinh nhật đó của chủ nhân ngài, ngài có thể tặng ngài một ca khúc, ngài sẽ ngạc nhiên và mừng rỡ đến mức nào? Thế nào, ngài có hứng thú đưa tặng cô ấy một phần quà kinh hỷ mà suốt đời cũng khó quên không?

Sa Tử đã bị lời nói của Lão Quy thuyết phục, hỏi:

- Bài hát kia hát như thế nào?
- Không cần sốt ruột, hiện tại còn cách sinh nhật của chủ nhân ngài mấy ngày nữa cơ, ta phải dạy chủ nhân nhà ta biết đánh thủ khúc này trước đã. Như

vậy đi, tối từ năm giờ tối thứ năm ngải lạng lẽ tới tiểu khu Ngân Hạnh tìm chủ nhân nhà ta. Đến lúc đó, ta sẽ dạy ngài hát bài hát này, cũng để hai người luyện tập phối hợp với nhau.

- Năm giờ tối thứ năm sao? Được, cứ theo cách người nói mà làm!

Ném một câu như vậy xong, Sa Tử há mồm ngậm lấy con cá trong túi đen kia, thả người biến mất trong con hẻm nhỏ. Sau khi Sa Tử rời đi, Lão Quy ngẩng đầu lên nhìn Chu Hiểu Xuyên nói:

- Chủ nhân, xem ra trong mấy ngày này, người phải bỏ thêm chút sức rồi, lại học thêm một thủ khúc khác.

Chu Hiểu Xuyên không khỏi cười khò:

- Mày đúng là mua việc cho tao làm mà, chính thủ khúc ngày hôm qua mày dạy cho tao mà ta còn chưa học xong. Hiện tại, mày lại bảo học thêm ‘Song ca hai con mèo’ nữa. Chẳng lẽ mày không hiểu đạo lý tham thì thâm sao?

Lúc này, Lão Quy biểu hiện cũng trở nên nghiêm túc:

- Chủ nhân, ta đối với người rất tin tưởng. Ta tin rằng người nhất định có thể học xong hai thủ khúc này trước thứ bảy. Nói thật, biểu hiện của người đêm qua quả nhiên ngoài dự liệu của ta. Cho dù có thiên phú cực cao trong lĩnh vực này, được gọi là thiên tài Piano, lúc mới học piano cũng không có biểu hiện kinh người như vậy! Nếu đổi lại là người khác, ta nhất định không tin hẳn có thể trong năm ngày học được hai thủ khúc này. Nhưng nếu là người, ta tin chắc rằng nhất định sẽ thành công!

- Là mày quá đề cao tao thôi...

Chu Hiểu Xuyên than thở, nói một câu như vậy, trong đầu lại hồi tưởng về chuyện đêm qua, năng lượng thần bí kia đã trợ giúp hắn học piano tốt hơn trông thấy. “Không nghĩ tới năng lượng thần bí còn có thể dùng như vậy. Không biết ngoại trừ cải thiện cơ thể và trợ giúp việc học Piano, nó còn có công dụng nào khác không đây? Thật sự là... có chút chờ mong a!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hình Riêng Tư

Chu Hiểu Xuyên cũng không có ở lâu trong hẻm nhỏ, liền nhanh chóng quay trở về phòng khám vui đầu vào công tác trị liệu cho động vật. Trong khi tập trung vào việc trị liệu cho động vật Chu Hiểu Xuyên lại đạt được một dòng lực lượng thần bí, đây là lần thứ năm hắn có được dòng năng lượng này. Bất quá năng lượng thần bí trong cơ thể hắn cũng không xuất hiện biến hóa lớn bởi vì khi dòng năng lượng này dung nhập vào cũng chỉ làm kích thích của năng lượng thần bí trong người hắn lớn thêm thôi. Nói lời tạm biệt với Lý Vũ Hàm và Hoàng Hiểu Uyển, Chu Hiểu Xuyên liền trở về nhà. Giống như mọi ngày, Tiểu Hắc sớm ngồi ở trước lầu chờ hắn. Qua hai ngày như vậy Chu Hiểu Xuyên cuối cùng cũng đã rõ ràng rằng Tiểu Hắc tự mở cửa phòng chạy ra ngoài nhưng lại quên không đóng cửa. Chu Hiểu Xuyên cũng không có trách cứ nó chỉ dặn dò một câu là:

- Đừng có chạy đi đâu mà lạc đường kéo người ta lại tưởng chó dại xông chuồng mà bắt lấy thì toi đấy.

Nhìn Tiểu Hắc không có biểu tình gì, Chu Hiểu Xuyên cũng không có xác định mình nói như vậy Tiểu Hắc nghe có hiểu hay không. Vào nhà, việc trước tiên Chu Hiểu Xuyên làm là mở cái máy vi tính cũ mua ở chợ gò lên, nhanh chóng cắm cái thẻ nhớ mà Sa Tử cho hắn cắm vào cổng USB xem nội dung bên trong. Tốc độ cái máy vi tính cũ của hắn khá cùi, phải một lúc sau mới nhận. Trong lòng Chu Hiểu Xuyên đầy chờ mong vội vàng di chuột click vào.

- Để ta xem, Sa Tử chụp hình sự tỳ riêng tư đến mức nào...

Hình ảnh tốc độ hiện ra tương đối chậm, ước chừng vài giây hình ảnh hiện rõ ràng lên màn hình. Ngay khi dục hỏa bốc cháy mãnh liệt trong lòng Chu Hiểu Xuyên thì nhất thời nó bị dập tắt như bởi một gáo nước lạnh. Mở liên tục mấy hình ảnh xác định nội dung không hề khác nhau là mấy, Chu Hiểu Xuyên nhin không được hết âm một tiếng:

- Như thế này mà cũng gọi là hình ảnh riêng tư sao? Mả cha nó!

Nguyên lai là Sa Tử chụp những hình ảnh này đúng như theo lời hắn, lúc Lý Vũ Hàm tắm rửa, ngủ là lúc quay chụp nhưng vấn đề là bởi vì nó chọn góc máy để chụp hình quá dở. Tất cả đều chỉ chụp hai chân của Lý Vũ Hàm, ảnh lộ rõ nhất cũng chỉ đến hai cái đùi thôi, trừ nó ra thì không thể nhìn rõ các bộ phận khác được. Còn tấm hình lúc Lý Vũ Hàm tắm thì hầu hết do có hơi nước mà tấm ảnh nhìn rất mờ hồ, thế nên cặp giò trắng nõn dài nuồn nuột kia cũng vì thế mà không thể nhìn rõ được. Vốn tưởng những hình ảnh riêng tư này đủ sức cho hắn phê lòi ra, nhưng lại không hề nghĩ tới sẽ gặp được những hình ảnh khốc đở mếu dờ thế này. Khó trách Chu Hiểu Xuyên lại thất thố phần nộ như thế.

- Không nghĩ tới mình lại bị một con mèo lừa, chuyện này thật quá nực cười!

Chu Hiểu Xuyên nhìn hình ảnh được gọi là “hình riêng tư” đành cười khò không thôi. Sau một lúc hắn nhỏ giọng nói thầm:

- Đúng là sự tỷ có đôi giờ thật dài và hoàn hảo, thêm một chút, bớt một chút cũng không được. Mình mới được xem có cặp giò thôi mà cũng sướng run ròi, đến thẳng nhỏ cũng tỉnh cả ngủ. Chẳng nhẽ cặp giò kia có ma lực như trong truyền thuyết?

Trong lúc Chu Hiểu Xuyên lăm bằm lằm bầu thì có tiếng gõ cửa vang lên. Sau đó có giọng nói của Trương đại gia truyền vào:

- Tiểu Chu, cháu về chưa? Nhanh chóng qua trở tài nấu ăn, bác cùng với Ngã Gia đã chờ lâu lắm rồi.

- A được! Cháu qua ngay đây!

Chu Hiểu Xuyên lên tiếng đáp, sau đó tắt máy vì tính đi rồi đứng dậy mở cửa đi thẳng vào phòng bếp nhà Trương đại gia, nguyên liệu nấu ăn đã sớm được Trương Ngã Gia chuẩn bị sơ chế qua. Trong suốt quá trình Chu Hiểu Xuyên nấu nướng thì Trương Ngã Gia luôn đứng bên cạnh quan sát, mặc dù không có nói gì hết nhưng vẫn làm trợ thủ cho Chu Hiểu Xuyên nấu ăn. So sánh với ngày hôm qua mà nói, thái độ thế này đã là biến hóa nghiêng trời lệch đất rồi. Đối chuyện này, Trương đại gia ngồi trong phòng khác liên tục gật đầu cười đến toét cả miệng. Cũng như ngày hôm qua, sau khi ăn cơm chiều xong Trương Ngã Gia để cho Chu Hiểu Xuyên lên tập đàn piano, còn mình đi ra phòng khách ngồi xem TV với ông nội. Bất quá nàng lại không để ý đến trên tivi đang chiếu cái gì mà cứ dưng hai cái lỗ tai lên nghe ngóng Chu Hiểu Xuyên học đàn. Qua một đêm, nàng rất tò mò đối với chuyện Chu Hiểu Xuyên học đàn, nàng muốn xem liệu hôm nay Chu Hiểu Xuyên có giống như hôm qua, chỉ trong ngủ vài giờ ngắn sẽ tiến bộ kinh người hay không. Phản ứng này của Trương Ngã Gia tự nhiên không thoát được ánh mắt của Trương đại gia, lão tuy không có nói gì nhưng trong lòng lại rất vui vẻ: “Không nghĩ rằng Tiểu Chu ngày thường nhìn có chút cứng đầu cứng cổ lại biết đánh bài Đường Cửu Quốc. Tốt tốt quả nhiên là rất tốt.”

Chu Hiểu Xuyên cũng không biết ngoài phòng hai người suy nghĩ cái gì, giờ phút này hấn lại tiến vào cánh giới điên cuồng như ngày hôm qua. Năng lượng thần bí trong cơ thể cũng bắt đầu vận chuyển trợ giúp tốc độ học tập đánh piano của hấn thuần thục nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng. Trong phòng khách Trương Ngã Gia một bên nghe một bên nhíu mày trầm nghĩ: “Rốt cuộc là hấn luyện đàn như thế nào vậy? Nếu như nói ngày hôm qua mới bắt đầu hấn còn chưa biết gì về piano, thì hiện tại trình độ của hấn đã đạt đến tiêu chuẩn của người học sơ qua rồi. Chỉ là hấn mới học được có hai ngày mà đã có được thành tựu như vậy. Chẳng nhẽ trên thế giới này thật sự có thiên tài tồn tại? Hay là trước kia hấn đã có căn bản về đánh đàn piano rồi?”

Nghi hoặc tràn ngập trong đầu Trương Ngã Gia, bất quá nàng cũng không có bị những nghi hoặc này quấy nhiễu lâu. Bởi vì nàng đã nhanh chóng bị tiếng đàn tấu của Chu Hiểu Xuyên thu hút. Mặc dù nói Chu Hiểu Xuyên đàn khúc nhạc này với thủ pháp rất mới lạ, thậm chí còn đàn sai âm mà không hề đàn tiếp mà cứ đàn đi đàn lại. Nhưng Trương Ngã Gia tinh thông âm luật chợt nhận ra khúc nhạc kia không phải bình thường, âm luật uyển chuyển làm nội tâm nàng nổi lên một loại cảm giác kinh diễm. Mà cái làm nàng ngạc nhiên nhất chính là khúc nhạc đi thẳng vào lòng người, cho dù nó tương đối xa lạ từ trước cho đến giờ nàng chưa có nghe qua.

“Hấn đàn khúc nhạc gì vậy? Giai điệu ưu mỹ uyển chuyển như vậy tại sao mình chưa hề nghe qua nhỉ? Chẳng nhẽ đây là một ca khúc mới? Vậy nó do ai sáng tác? Chắc chắn không thể là hấn được.” Lòng Trương Ngã Gia tràn đầy kinh ngạc vụt đứng lên.

Trương đại gia thấy nàng quay đầu ra chỗ khác, khó hiểu hỏi:

- Ngã gia! Làm sao vậy?

Trương Ngã Gia cũng không đem những suy nghĩ trong lòng nói ra mà chỉ lắc lắc đầu nói:

- Không có việc gì đâu, ông nội cứ xem tivi đi, cháu đi làm chút chuyện rồi quay lại với ông sau.

Sau đó nàng đi về phía phòng của mình.

“Xem ra tất cả đều như ý mình liệu, giờ chỉ xem nó sẽ phát triển như thế nào thôi.” Nhìn bóng lưng Trương Ngã Gia, Trương đại gia mỉm cười quay đầu tiếp tục xem tivi. Trương Ngã Gia vào phòng của mình cũng không quấy nhiễu đến Chu Hiểu Xuyên đang rất tập trung vào việc học Piano. Nàng nhẹ nhàng mở tủ bên đầu giường ra lấy giấy bút ngồi ở bên giường đem khúc nhạc của Chu Hiểu Xuyên đang chơi ghi chép lại. Thời gian cứ như vậy trôi qua rất nhanh, hiện tại đã là mười một giờ rồi. Trương Ngã Gia nghe Chu Hiểu Xuyên đánh đàn đến tận khuya liền đứng dậy đi đến chỗ đàn Piano. Nhưng không hề nàng phải làm động tác như ngày hôm qua, Chu Hiểu Xuyên đã nhận ra nàng tới, lập tức đứng bật dậy nói:

- Cũng đã muộn rồi, tôi đi về đây.

Trương Ngã Gia ở phía sau mở miệng nói:

- Đợi một chút, cho tôi hỏi, ca khúc vừa rồi là do ai dạy anh?

- Hờ?... Cái này sao...

Chu Hiểu Xuyên không khỏi sững sốt, cũng không thể nói cho Trương Ngã Gia ca khúc này là do một con rùa đen dạy cho hấn được. Bị rơi vào đường cùng hấn chỉ có thể nói dối là:

- Không có người nào dạy tôi cả, tôi chỉ đánh lung tung mà thôi. A! Đã mười một giờ rồi, không còn sớm nữa. Trương tiểu thư, tôi cũng không cao su giờ nghỉ ngơi của cô nữa, vậy tôi về đây.

Nhìn thấy bóng lưng Chu Hiểu Xuyên như chạy trốn, Trương Ngã Gia bất mãn lăm bằm lằm bầu nói:

- Đàn lung tung? Anh cho rằng tôi giống người mới chơi đàn lắm sao? Khúc nhạc vừa rồi rất tuyệt, luân chuyển nhịp nhàng. Khúc nhạc như vậy mà có

thể đàn lung tung thì trên đời này các chuyên gia Piano đều đập đầu vào đàn mà chết đi cho rành nợ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Kiệt Tác Truyền Đời

Mặc dù rất bất mãn với câu trả lời của Chu Hiểu Xuyên nhưng nàng cũng không có đuổi theo hắn để tra rõ ngọn ngành, mà ngồi xuống trước cây đàn piano lấy bản nhạc vừa mới soạn ra, nhìn vào và bắt đầu chơi. Nhờ sự chỉ bảo của lão rùa già cùng với sự trợ giúp của năng lượng thần bí, khả năng chơi đàn của Chu Hiểu Xuyên tiến bộ rất nhanh, nhưng mà so với Trương Ngã Gia đã tập luyện hơn mười năm thì vẫn có một sự chênh lệch rất lớn. Cùng là một khúc nhạc, dưới sự diễn tấu của Chu Hiểu Xuyên mặc dù nghe cũng rất hay, nhưng lại có chút không đều tay và hơi khó hiểu, hơn nữa hắn rất hay mắc phải một vài lỗi nhỏ nên làm cho giai điệu uyển chuyển của khúc nhạc có chút hơi lộn xộn, ngược lại, dưới diễn tấu của Trương Ngã Gia thì không có mắc phải những lỗi như vậy. Vì vậy khúc nhạc được nàng đàn lên càng thêm uyển chuyển và dịu dàng. Thậm chí Trương Ngã Gia đang diễn tấu cũng hoàn toàn chìm đắm trong những âm luật tuyệt luân của khúc nhạc này. Cho tới khi đàn xong một hồi lâu mới từ từ tỉnh táo trở lại, mới chậm chậm thở dài một hơi.

"Giai điệu của khúc nhạc này thật vô cùng ưu mỹ, ý cảnh cao xa, cho dù có gọi là tuyệt phẩm của thế giới cũng không đủ để hình dung nó, nhưng tại sao mình nghe nó lại lạ lẫm đến như vậy, chẳng lẽ khúc nhạc này đúng là do hắn sáng tác? Không, tuyệt đối không thể có khả năng này. A, tại sao mình lại không hỏi thầy giáo Hướng nhi? Chỉ cần khúc nhạc này là do những người đi trước soạn ra thì ông ấy nhất định sẽ biết được lai lịch của nó" Sau một lát trầm ngâm suy nghĩ. Trương Ngã Gia bật laptop lên, rồi tự mình sao một bản của khúc nhạc vào đó rồi gửi qua thư điện tử tới email của thầy giáo giảng dạy mình tại Học Viện Âm Nhạc. Sau khi gửi thư điện tử được gửi đi, Trương Ngã Gia cũng không có nhận được hồi âm ngay lập tức.

Mấy ngày sau đó, Chu Hiểu Xuyên cứ vừa tan ca là chạy ngay tới nhà của Trương Đại Gia, cùng với Trương Ngã Gia làm cơm tối, sau khi ăn cơm xong thì lại cùng Trương Ngã Gia luyện đàn piano cho tới khi tới muộn, mười một giờ rưỡi mới trở về nhà. Cuộc sống mấy ngày nay đối với Chu Hiểu Xuyên mà nói thì vô cùng bận rộn nhưng cũng rất vui vẻ, còn đối với Trương Ngã Gia thì lại là nỗi khiếp sợ mang theo một chút hiu kỳ. Chỉ trong có vài ngày ngắn ngủi này, nàng đã tận mắt chứng kiến một kẻ từ là một người mù tịt về âm nhạc, về đàn piano, lại có thể tiến bộ một cách thần tốc, vài ngày trước hắn còn không biết đánh đàn như thế nào, tới hôm nay thì hắn đã có thể diễn tấu khúc nhạc nọ tới độ gần như hoàn mỹ càng khiến nàng càng bội phục lần kinh ngạc không thôi, đó quả là một tiểu kỳ tích. Mặc dù nói là như vậy, nhưng Chu Hiểu Xuyên cũng chỉ có thể đàn được duy nhất một khúc nhạc đó thôi, nhưng cách tiến bộ vượt bậc này cũng đủ khiến người ta há mồm tròn mắt rồi. Chỉ ít Trương Ngã Gia tự biết bản thân mình không thể làm được điều như vậy. Vào buổi tối thứ năm, Trương Ngã Gia vô cùng kinh ngạc khi thấy Chu Hiểu Xuyên đã bắt đầu luyện tập một khúc nhạc mới. Khúc nhạc này đối với nàng mà nói thì cũng không có gì xa lạ, nàng vừa nghe là nhận ra ngay lập tức: "Bản nhạc này chính là bản "Song ca hai con mèo" của Rossi. Sao gã này vì lại luyện nó nhỉ?"

Trong khi Trương Ngã Gia vẫn còn đang ngỡ ngàng, cảm thấy vô cùng khó hiểu thì đột nhiên nàng nghe được một loạt tiếng mèo kêu vang lên "meo meo meo...meo meo". Điều khiến cho nàng khiếp sợ chính là những tiếng mèo kêu này lại phát ra theo tiết tấu, chính là giai điệu khúc nhạc "Song ca hai con mèo" mà Chu Hiểu Xuyên đang chơi

"Chuyện gì đang xảy ra thế này?" Trong lòng Trương Ngã Gia cảm thấy vô cùng tò mò, một lần nữa lại để Trương Đại Gia một mình xem phim tại phòng khách, rón rén đi về phòng mình. Nhờ vào ánh sáng của mặt trăng và ngọn đèn trong phòng, Trương Ngã Gia cuối cùng cũng nhìn thấy trên cành cây cạnh cửa sổ phía trước cây đàn piano có một con vật màu đen mang một đôi mắt xanh như màu ngọc bích, hình như một con mèo đen. Đúng là một con mèo đen, chính là Sa Tử

"Phối hợp với bản nhạc của Chu Hiểu Xuyên lại là một con mèo đen! Điều này sao có thể chứ? Điều này sao có thể xảy ra chứ?" Trương Ngã Gia thật sự khiếp sợ, nàng còn nghĩ rằng mình đang xuất hiện ảo giác, vội vàng đưa tay lên dụi dụi mấy cái vào mắt. Nhưng mà sự thật cho thấy nàng không hề hoa mắt, quả thực có một con mèo đen đang ngồi cạnh gốc cây kêu lên phối hợp với bản nhạc của Chu Hiểu Xuyên

"Chẳng lẽ là trùng hợp sao?" Trong đầu Trương Ngã Gia vô cùng nghi hoặc và khiếp sợ, nàng cứ đứng đó một cách ngây dại nghe Chu Hiểu Xuyên đánh đàn hợp với tiếng kêu của Sa Tử. Mặc dù vậy, Chu Hiểu Xuyên phối hợp cùng với Sa Tử cũng chưa được ăn ý cho lắm, hơn nữa nhiều lúc Chu Hiểu Xuyên còn đánh sai nhạc hoặc Sa Tử meo sai lời. Nhưng Trương Ngã Gia cũng cảm nhận được rằng, độ ăn ý giữa một người một mèo càng lúc càng nâng cao. "Song ca hai con mèo" lẽ ra phải do hai người phối hợp biểu diễn, thế nhưng lúc này đây, một người một mèo phối hợp rất ăn ý, biểu diễn vô cùng thành thạo. Nhất là vào buổi tối hôm thứ sáu, sự phối hợp giữa một người và một mèo đã hết sức ăn ý, bản nhạc này càng vô cùng đặc sắc và sinh động. Trước đây Trương Ngã Gia cũng đã từng được nghe qua bài hát này dưới sự biểu diễn của đám trẻ con hát trong hội Chữ thập đỏ ở Paris. Nhưng lúc này, nàng nhận thấy rằng, bài hát này được biểu diễn bởi một người một mèo so với đám trẻ hát đồng diễn hôm đó thì hay hơn rất nhiều, ít nhất cũng phải hay hơn gấp mười lần. Cũng chính tại buổi tối hôm thứ sáu, sau khi Chu Hiểu Xuyên kết thúc buổi tập đàn ra về thì Trương Ngã Gia nhận được điện thoại từ thầy giáo của nàng gọi tới. Trương Ngã Gia vừa mới nghe máy, chưa kịp nói lời nào thì đã nghe được giọng nói gấp gáp của thầy giáo nàng từ đầu dây bên kia truyền tới:

- Ngã Gia, khúc nhạc con gửi cho thầy qua email đó là do ai sáng tác?

Nghe thấy lời này, Trương Ngã Gia liền hiểu rằng, khúc nhạc mà lần trước Chu Hiểu Xuyên chơi thật sự không phải là tác phẩm của các tiền bối đi trước. Nếu không thì với trình độ và nghiên cứu trong lĩnh vực piano của thầy giáo nàng làm sao mà chưa từng nghe qua khúc nhạc đó cơ chứ. Trương Ngã Gia còn chưa kịp trả lời thì đầu dây kia lại tiếp tục thao thao bất tuyệt:

- Mấy hôm trước thầy đi công tác, hôm nay mới về, vừa kiểm tra hòm thư điện tử thì liền thấy được khúc nhạc mà con gửi cho thầy. Mới đầu thầy còn không để ý, nhưng khi thầy nhìn kỹ lại phát hiện ra khúc nhạc này có giai điệu thật là ưu mỹ, không thua kém chút nào so với các tuyệt phẩm của thế giới. Con mau nói cho thầy biết khúc nhạc này thật sự là do ai sáng tác? Theo thầy nhận thấy, một khúc nhạc giai điệu ưu mỹ, cảnh giới sâu xa như vậy thì chỉ trong thời gian ngắn là có thể nổi tiếng thế giới rồi. Dù cho không được coi là tác phẩm kinh điển thì chắc chắn cũng sẽ là một tác phẩm xuất sắc, người sáng tác ra khúc nhạc này tuyệt đối là một nhân tài hiếm có, con nên kết giao với người này, nếu có thể được thì giới thiệu cho thầy tiếp xúc một chút, thầy rất muốn gặp người này để tiện trao đổi một số thứ với hân.

Trương Ngã Gia thật sự không thể ngờ được, khúc nhạc đó trong mắt thầy giáo của nàng lại xuất sắc đến như vậy. Trong phút chốc trở lên ngây dại, hoàn toàn không nghe được những lời truyền tới từ đầu dây bên kia. Trong đầu nàng lúc này tràn ngập một nghi vấn: “Khúc nhạc này liệu có thật sự là do Chu Hiểu Xuyên sáng tác hay không? Nếu không phải do hân sáng tác thì người sáng tác là ai đây? Nếu như thật sự do hân sáng tác thì quả là đáng sợ. Dù sao, chỉ vài ngày trước đây hân còn chưa biết chút gì về piano cơ mà, chẳng lẽ trên đời này vẫn còn nhân tài như Mozart?”

- Ngã Gia, con làm gì mà không nói câu nào vậy? Con vẫn còn nghe máy đó chứ?

Sau một hồi thao thao bất tuyệt, thầy giáo của Trương Ngã Gia cũng phát hiện được điểm dị thường, đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng, nhện không được mà cất tiếng hỏi.

- Con đang nghe

Cuối cùng Trương Ngã Gia cũng hồi phục lại tâm trí, trả lời vấn đề mà thầy giáo nàng hỏi:

- Khúc nhạc này là con nghe được từ một người bạn, cũng không rõ có phải là do hân sáng tác hay không nữa?

Thầy giáo của nàng ít nhiều có chút tiếc nuối nói:

- Vậy à! Thế con có thể tới hỏi người đó xem khúc nhạc này là sáng tác của ai hay không?

- Cái này...

Trương Ngã Gia hơi do dự một chút rồi mới đáp ứng:

- Được rồi, để con thử hỏi hân xem sao.

Bên kia thầy giáo của nàng tỏ ra rất cao hứng, luôn miệng nói:

- Tốt, tốt, nếu có tin tức gì lập tức báo cho ta biết!

Sau khi cúp điện thoại, nhìn ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ, Trương Ngã Gia thì thầm tự nói:

- Chu Hiểu Xuyên, rốt cục anh là cái dạng người gì đây?

Chỉ trong có vài ngày ngắn ngủi, cảm giác khiếp sợ mà Trương Ngã Gia cảm nhận được so với hơn hai mươi năm nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, có lẽ chính nàng cũng không nhận ra rằng, Chu Hiểu Xuyên trong lòng nàng đã bắt trí bất giác chiếm cứ lấy một vị trí nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Nam Nhân Cường Tráng Có Ai Mà Không Thích?

Thứ bảy, Phòng khám thú cưng đóng cửa cả ngày. Phía ngoài cửa có treo một tấm “Xin phép bận” do đích thân Lý Vũ Hàm viết. Không ít khách quen cùng với một số khách mới do mộ danh mà đến sau khi nhìn thấy tấm “Xin phép bận” này thì trong lòng cảm thấy tiếc nuối rồi đi, lần sau quay lại, cũng có một số người đưa sủng vật của mình tới phòng khám khác. Chính điều này đã mang lại sinh ý cho các phòng khám khác trong chợ Hoa Điền, khiến cho ông chủ của các phòng khám này vô cùng vui mừng, không khỏi sướng đến phát khóc, thậm chí cầu phật, cầu chúa Jesus, thánh thần thập phương... cho Phòng khám thú cưng tốt nhất là cứ đóng cửa vĩnh viễn luôn đi, không cần mở cửa trở lại.

Ba người trong Phòng khám thú cưng đều không biết bên ngoài chợ Hoa Điền phát sinh chuyện này, cũng không có biết đang bị các đối thủ cạnh tranh thăm cầu siêu. Bởi hiện tại bọn họ đều đang tập trung ở trong nhà Lý Vũ Hàm. Ngoại trừ Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển là người ngoài ra, trong nhà Lý Vũ Hàm cũng có một số người khác, tất cả bọn họ đều là chị em của Lý Vũ Hàm. Cha mẹ Lý Vũ Hàm đã chuyển ra ngoài sống từ trước, để lại căn nhà này cho một đám người trẻ tuổi ở. Chu Hiểu Xuyên đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách, ít nhiều có chút không được tự nhiên, bởi vì tất cả những người ngồi đây chỉ có duy nhất hân là nam nhân. Cảm nhận được những ánh mắt khác thường của những người xung quanh đang nhìn hân, nghe các nàng đang to nhỏ thảo luận, cho dù tâm tính của Chu Hiểu Xuyên có tốt đi chăng nữa thì cũng không khỏi có chút không giữ nổi bình tĩnh. Một nữ sinh dáng người cao gầy, sau một phen đánh giá Chu Hiểu Xuyên từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, bèn lôi Lý Vũ Hàm đang bận rộn trong phòng bếp ra, bày ra một bộ mặt thâm vấn, nói:

- Vũ Hàm, anh chàng đẹp trai này là bạn trai của chị sao? Nhìn bộ dạng anh ta có vẻ vẫn còn trẻ, nhưng sau này nhất định sẽ rất manly nha, nhất là thân thể cường tráng, cơ thịt nổi lên từng khối, quả nhiên là một nam nhân mạnh mẽ a. Ai...Chuyện này có chút không phải nha, chị tìm bạn trai khi nào vậy? Sao lại không nói với bọn em một tiếng? Thế nào? Chẳng lẽ chị không coi mấy người chúng em là tỷ muội sao? Rước người bạn trai cường tráng này của chị về sống chung sao?

Trong tay Lý Vũ Hàm vẫn còn cầm cái nồi bật cười một tiếng, lắc đầu nói :

- Các em không nên nói bậy nha, Hiểu Xuyên không phải là bạn trai của chị mà là sư đệ kiêm đồng sự của chị thôi.

- Ặc. Vũ Hàm, cậu nói thật hả?

Một người đeo kính bên cạnh, dáng vẻ vô cùng nóng bỏng đi tới cùng với một nữ nhân tóc quăn cũng nói:

- Hẳn thật sự không phải là bạn trai của cậu à? Nói vậy là mình vẫn còn có cơ hội sao? Hi hi, nam nhân mạnh mẽ cường tráng như anh ý, đúng hợp khẩu vị của tớ nha...

- Nam nhân cường tráng mạnh mẽ, có ai là không thích đây?

Mấy người phụ nữ nhìn Chu Hiểu Xuyên khẽ nở nụ cười dâm tà.

- Các người đúng là một lũ phong bà tử (đàn bà điên), động xuân tâm tập thể sao? Thôi, đừng có hồ nháo nữa, kéo lại khiến người ta chê cười.

Lý Vũ Hàm cười khò lắc đầu, không để ý tới mấy nữ nhân này nữa, quay trở lại phòng bếp, làm tiếp mấy món chưa xong. Bình thường thì nam nhân hay tụ tập lại một chỗ sẽ tán gẫu về những cô gái có nhan sắc. Nhưng lúc này đây, mấy người phụ nữ tụ tập chẳng lẽ cũng nói mấy chuyện đó sao? Đương nhiên những người phụ nữ này đa số là đang nói đùa, cũng không có thật sự chạy đến bên cạnh Chu Hiểu Xuyên phát động thể công kích. Cho dù như vậy thì Chu Hiểu Xuyên cũng bị những lời bàn tán sắc bén của các nàng làm cho đỏ mặt tía tai, nhiều ít có chút không chống đỡ nổi. Nhìn thấy vẻ lúng túng của Chu Hiểu Xuyên, mấy người phụ nữ chẳng những không thu liễm ý tứ mà càng bàn luận hăng hái hơn. Đúng lúc đó, chuông cửa đột ngột vang lên, Chu Hiểu Xuyên vội vàng chạy ra mở cửa, muốn nhờ vào thời cơ này giảm bớt sức công phá của các bà tám vào tâm hồn ngây thơ trong sáng của hắn. Vừa mở cửa ra, Chu Hiểu Xuyên liền nhìn thấy một bó hoa hồng vừa to vừa tươi đẹp. Bó hoa to đến nỗi che kín cả khuôn mặt của người đang cầm hoa, làm cho hắn không thể nhìn rõ khuôn mặt y. Không đợi Chu Hiểu Xuyên mở miệng, người đang cầm hoa đã tiến vào một bước, dùng giọng nói vô cùng chân thành và hết sức nhu tình nói:

- Sinh nhật vui vẻ...

Lúc này, một tràng cười vang lên, cắt đứt những lời mà người cầm hoa đang muốn nói. Nguyên lai là mấy người phụ nữ trong phòng sau khi thấy cảnh này liền cười nghiêng ngả, ồn ào nói:

- Không phải chứ? Một nam nhân lại tặng hoa cho một nam nhân khác sao? Thật không thể tin được, cuộc tình của hai người thật là lãng mạn quá cơ!

- Khi làm chuyện đó, hai người các người là ai tán công, ai là người phòng thủ vậy?

- Chuyện này hơi quá nha, chị nghĩ đây chỉ là chuyện có trong câu lạc bộ gay thôi chứ...

Nghe thấy những lời này, người cầm hoa hồng mới nghiêng đầu nhìn ra dò xét. Khi nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình, không phải là Lý Vũ Hàm như trong suy nghĩ của y mà là một người nam tử trẻ tuổi, khiến cho mặt y nhất thời nhăn lại, mảy tạo thành hình chữ “Xuyên”(川). Sau một phen đánh giá Chu Hiểu Xuyên, trong ánh mắt của người cầm hoa thoáng hiện lên một tia xem thường và khinh thường khó có thể che dấu, y hừ lạnh một tiếng, dùng giọng điệu chất vấn của bề trên nói:

- Anh là ai? Ở đây làm gì? Anh có quan hệ như thế nào cùng với Lý Vũ Hàm?

Khi hỏi xong câu cuối cùng, y liền nhìn chằm chằm vào Chu Hiểu Xuyên, trong mắt nổi lên một tia hàn mang. Tuy rằng người này không thể hiện chút gì là khách sáo, thân thiện, nhưng hôm nay chính là sinh nhật của Lý Vũ Hàm, lại đang ở trong nhà của nàng, nên Chu Hiểu Xuyên vẫn bảo trì phong độ và sự kiên trig rất cao của mình, không tỏ ra khó chịu với người này, ngược lại còn rất là khách khí, mỉm cười đáp:

- Tôi là Chu Hiểu Xuyên, là sư đệ của chị Lý Vũ Hàm, hiện tại đang làm tại Phòng khám thú cưng của chị ấy. Hôm nay nhận lời mời tới tham dự sinh nhật của chị. Không biết anh xưng hô ra sao?

Người cầm hoa cười lạnh một tiếng nói:

- Ặc, thì ra chỉ là một tên làm công

Rồi cũng không giới thiệu bản thân với Chu Hiểu Xuyên. Bất quá sự đề phong với Chu Hiểu Xuyên trong mắt y cũng giảm đi đôi chút, hiển nhiên y không có coi Chu Hiểu Xuyên là đối thủ cạnh tranh với mình, càng không nghĩ rằng Chu Hiểu Xuyên có thể cạnh tranh với mình. Y không thèm liếc mắt tới Chu Hiểu Xuyên một cái, đưa một tay đẩy hắn ra, rồi bước vào trong phòng. Vừa đi vừa gọi:

- Vũ Hàm đâu? Cô ấy đang ở đâu?

Lúc này Lý Vũ Hàm cùng với mấy người chị em đang bận rộn trong phòng bếp, sinh nhật lần này của nàng không tổ chức tại nhà hàng, mà nàng tự chuẩn bị ở tại nhà, biểu diễn một chút trù nghệ để những người bạn tới dự sinh nhật có thể thưởng thức tài nấu nướng của nàng. Tuy rằng như vậy cũng có chút phiền toái, nhưng so với tổ chức bên ngoài nhà hàng thì có ý nghĩa hơn nhiều. Nghe thấy có người đang léo nhéo hỏi tên mình, Lý Vũ Hàm liền từ trong bếp đi ra. Sau khi nhìn thấy người kia, vốn trên mặt còn mang chút tươi cười liền nháy mắt trở lên âm trầm

- Diêm Văn Huy? Anh tới đây làm cái gì? Tôi nhớ là không có mời anh mà?

Nhưng lời này của Lý Vũ Hàm hàm ý rất rõ ràng, chính là muốn nói “ Nơi này không chào đón mày, tốt nhất mày nên rút nhanh đi cho rảnh nợ.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hàng Thật? Hàng Nhái?

Đáng tiếc là tên Diêm Văn Huy này tựa hồ có vấn đề về tai nên không hề nghe thấy hoặc hẳn không đủ IQ để nghe ra những ẩn ý trong đó:

- Tuy em không có mời anh nhưng khi anh biết được hôm nay là sinh nhật của em thì đã sắp xếp tỷ mỷ hết mọi thứ cho em rồi. Hiện tại em chỉ cần nhanh chóng lên thay một bộ quần áo thật đẹp sau đó cùng với anh đến nhà hàng Kim Kiều. Ở nơi đó, anh đã dự định tặng cho em một thứ rất là lãng mạn, đủ để cho em khắc cốt ghi tâm đến già....

- Tôi không có hứng thú cùng anh đi đến cái nhà hàng Kim Kiều gì đó.

Không đợi ý nói hết câu, Lý Vũ Hàm đã quả quyết cự tuyệt nói:

- Tôi chỉ muốn ở trong này cùng với những người bạn của tôi tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ mà thôi. Hiện tại, mời anh cầm theo bó hoa này rồi khỏi nhà tôi.

Da mặt Diêm Văn Huy cũng không có dày bình thường, khi nghe những lời này của Lý Vũ Hàm xong, hẳn không hề có tức giận mà ngược lại còn cười he he nói:

- Nếu em đã không chịu cùng anh đi đến nhà hàng Kim Kiều thì anh sẽ ở lại đây cùng với đám bạn của em ăn để mừng sinh nhật em có được không? Em nên biết là chính Tiết đi đã nói cho anh đó. Anh nghĩ em không mời anh mới khiến đi ấy tức giận chứ nhỉ?

Tiết đi trong miệng Diêm Văn Huy chính là mẹ của Lý Vũ Hàm. Trên thực tế, Diêm Văn Huy này là do mẹ của Lý Vũ Hàm tự mình an bài thay cho nàng. Mặc dù Diêm Văn Huy này thoát nhìn còn trẻ lại lắm tiền, tương lai rất sáng sủa nhưng lại không hề vừa mắt của Lý Vũ Hàm. Bởi vì những người này đều dựa vào cường thế, vô luận là chuyện gì cũng thích tự mình làm chủ thay cho người khác, một khi người khác không làm theo sắp xếp của người đó thì lập tức sẽ làm người đó nổi giận. Trừ chuyện đó ra, Lý Vũ Hàm còn biết được danh tiếng không tốt của y rằng y tốc độ đổi bạn gái thậm chí còn nhanh hơn cả tốc độ hân thay một chiếc áo nữa kia. Hơn nữa hẳn đã khiến biết bao nhiêu người phải vào bệnh viện phá thai, trong đó thậm chí còn có những người đang là học sinh, là trẻ vị thành niên nữa! Không thể nghĩ ngờ rằng một khi dấn vào một nam nhân như tên Diêm Văn Huy này thì hiển nhiên sẽ gặp rất nhiều phiền toái, hậu họa không kể xiết. Vì vậy, Lý Vũ Hàm chưa bao giờ thêm đề ý đến Diêm Văn Huy. Nhưng cái tên này không hề nhận ra được điều đó, hẳn luôn bám riết lấy Lý Vũ Hàm dai như đĩa muối, hơn nữa hẳn có tạo nên một cái mặt nạ cho mình ở trước mặt bố mẹ của Lý Vũ Hàm, tự biến mình thành một nam nhân cực tốt, cực có phong độ thân sĩ, giành được cảm tình của cả bố mẹ cô, đặc biệt là đối với mẹ cô. Đến nỗi kể cả khi nàng có ở trước mặt bố mẹ mình liệt kê ra những việc xấu mà Diêm Văn Huy đã từng làm thì hai người cũng không hề có tin tưởng, chuyện này quả nhiên khiến cô rất nhức đầu. Cho nên lúc này Lý Vũ Hàm nghe thấy Diêm Văn Huy lôi mẹ mình ra làm tấm bình phong, liền nhíu chặt mày lại. Bởi vì cô biết, nếu mình mà đuổi tên bệnh hoạn này đi thì chắc chắn rằng mẹ cô sẽ lại nhai quả trách cô đến mấy ngày cũng không có dứt, và nàng cũng không nguyện ý thấy cái kết quả này. Thế nên sau vài giây đồng hồ đắn đo, rốt cuộc cô cũng phải cắn răng nói:

- Anh thích ở lại đây vậy cứ ở lại đi, dù sao tôi cũng không thừa hơi mà tiếp đón anh.

Dứt lời cô liền quay vào bếp tiếp tục sự nghiệp nấu nướng vĩ đại. Còn về phần tên Diêm Văn Huy kia thì quả thực cô đã coi hắn thành không khí mất rồi.

“Hừ! Giả vờ thành cao. Cái loại nữ nhân như thế này tao thấy nhiều rồi. Để rồi xem, chả cần đến vài ngày nữa, tao sẽ khiến mày phải quỳ gối xuống giữa hai chân tao, vừa kêu gào khóc lóc van xin, vừa cao giọng khiêu khích” Nhìn thân ảnh bận rộn của Lý Vũ Hàm, trong đôi mắt của Diêm Văn Huy lóe lên nhưng tia tàn độc: “Không thể không nói đáng người của con đàn bà này quả thực ngon không thể tả được, còn ngon hơn cả đám nữ nhân mình quen vui đùa kia nhiều. Nếu không phải vì nguyên nhân này thì mình cũng chả thêm phí sức theo đuổi ả. Nếu có thể khiến ả quỳ xuống dung miệng chăm sóc tiểu đệ của mình của thực ...chậc ...chậc... phê miễn bàn! Đến lúc đó mình đặt một cái camera quay trộm lại rồi sau đó từ từ thưởng thức lại nhĩ...”

Sau một hồi dăm ý nổi lên ngập tràn trong đầu, ánh mắt Diêm Văn Huy lại đảo lên người những nữ nhân khác ở trong căn phòng này. Y hít một hơi, đồng thời đánh giá từ trên xuống dưới, từ trái qua phải từ ngọn đồi này qua ngọn đồi khác rồi tiếp tục thăm ngẫm: “Quả nhiên là một quân đoàn mỹ nữ mà. Đám bạn này của Lý Vũ Hàm có vóc dáng cũng không hề tệ một chút nào. Xem ra nếu đồng thời có thể thần phục được Lý Vũ Hàm thì mình cũng có thể chữa ra một chút khí lực để phát động thể công với mày ả này. Nói không chừng đến lúc đó mình có thể hoang dâm vô độ, đem cả đám chị em tốt này lên giường cả đám, thực hiện cảnh n P cho sướng...”

Tuy rằng trong lòng luôn nghĩ đến những chuyện xấu xa như vậy nhưng Diêm Văn Huy lại che dấu rất tốt, không hề biểu hiện nó lên khuôn mặt mình. Cầm bó hoa trên tay đặt xuống, y lập tức đến gần đám bạn của Lý Vũ Hàm, cũng chẳng thèm để ý đến những người kia không để ý đến y, y cứ thế là lại gần nói chen vào, cứ nờ một nụ cười mà mình tự cho là quyến rũ nhất nhằm vào người khác. Một lát sau, Lý Vũ Hàm và mấy chị em đã bung những món ăn thơm phức ra ngoài. Lý Vũ không chọn ra nhà hàng để ăn mà tự mình xuống bếp nấu ăn thực ra cũng có nguyên nhân khác. Chẳng qua là nàng tạm thời không muốn nói ra nguyên nhân này, tránh để ảnh hưởng tới tâm tình của tất cả mọi người. Đến lúc Lý Vũ Hàm hoàn toàn rảnh tay thì đám chị em tốt của Lý Vũ Hàm mới đi tới tự mình tặng cho Lý Vũ Hàm những món quà sinh nhật. Chu Hiểu Xuyên ở một bên lặng lẽ quan sát những người này tặng quà cho Lý Vũ Hàm thấy hầu hết đó là những bộ quần áo và thú nhồi bông, còn lại là tặng quần áo hoặc đĩa nhạc. Xem ra các nàng cũng biết Lý Vũ Hàm rất thích nghe nhạc. Món quà của mọi người đều không có gì đáng để bàn cãi, chỉ có mỗi cô gái có mái tóc xoăn lúc trước nhìn Chu Hiểu Xuyên như một nữ lang nhìn thấy một con cừu non ngây thơ thì lại tặng cho Lý Vũ Hàm một bộ nội y viền ren màu đen rất sexy. Nhận món quà đó, Lý Vũ Hàm đỏ hết cả mặt làm các chị em ở xung quanh cười ầm cả lên. Đến khi các chị em tốt của Lý Vũ Hàm tặng quà xong thì Diêm Văn Huy mới đứng dậy, dùng một cái ánh mắt khịch đều Chu Hiểu Xuyên rồi mới đem một cái túi xách mình chuẩn bị từ trước đi đến trước mặt cô, cười nói:

- Vũ Hàm, đây chính là một chiếc túi xách hiệu LV mà anh cho người đặt riêng từ Hồng Kông mang tới đây đó. Mặc dù nói quý cũng không phải là, giá cũng chỉ có hơn hai vạn đồng mà thôi, nhưng hy vọng rằng em có thể thích nó.

Ý tứ khoe khoang lộ rõ mồn một trong từng lời nói của y. Ngay đến cả Sa Tử và Lão Quy dù nghe cũng chẳng hiểu cái mô tê gì cũng có thể cảm nhận được ý tứ trong đó. Đối với cái huyện Phụng Đình này mà nói thì cho dù có tiền cũng không thể mua được những đồ LV xa xỉ đó được, nên không trách Diêm Văn Huy lại mang nó ra để khoe mẽ. Lão Quy lên lút nhô đầu ra khỏi túi quần của Chu Hiểu Xuyên, nhìn về chiếc túi xách một cái rồi khinh thường nói một câu:

- Chỉ là một cái túi xách LV nhái mà cũng dám mang ra khoe nữa cơ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tự Mình Làm Nhục Mặt Mình

- Hàng nhái?

Chu Hiểu Xuyên ngạc nhiên, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý nhẹ giọng hỏi:

- Làm sao mày biết đây chỉ là hàng nhái?

Lão rùa già ngừng đầu lên, bày ra bộ mặt 'ta tự hào ta có tri thức', vênh váo hò hét trả lời:

- Trước tiên, ta rất hiểu người chủ làm ra cái hàng nhái này, mưa dầm thấm lâu mà. Nên ta có thể phân biệt được hàng cao cấp thật hay giả. Người cần thận quan sát độ nông sâu của hoa văn trên cái túi này là hiểu. So sánh chất liệu cấu tạo cùng với hoa văn, đường may là nhận ra ngay. Vừa nhìn đã biết nó khác sản phẩm chính hiệu rất nhiều. Cho nên cái túi xách này, chỉ là do một người thợ thủ công khéo tay bình thường làm ra thôi. Lừa người bình thường thì có thể, nhưng lừa một kẻ chuyên xem hàng cao cấp như ta thì mờ mà húp.

Nghe lão quy đem một đồng kiến thức nói cho hắn, đồng thời còn mô tả chi tiết, khiến Chu Hiểu Xuyên có chút tin tưởng. Nhưng hắn cũng cũng từ lời nói của lão rùa tìm ra được một điều không hợp lý:

- O, không đúng, ta nhớ lúc trước mày dạy tao đánh Piano thì mày đã từng nói qua, chủ nhân trước đây của người là nghệ sĩ Piano nổi tiếng quốc gia. Sao bây giờ đã trở thành doanh nhân kinh doanh rồi?

Lão rùa sừng sốt sau đó có chút chột dạ nói:

- Ách, người nhớ nhầm rồi, chủ nhân là nghệ sĩ Pano nổi tiếng đó là chủ nhân trước nữa của ta mà.

Tại lúc Chu Hiểu Xuyên đang cùng với Lão Quy đang xì xào bàn tán, Lý Vũ Hàm đã đem cái túi xách hiệu LV cao cấp của Diêm Văn Huy trả về:

- Món quà này rất quý, tôi không thể nhận được, anh lấy lại đi.

Nếu túi LV này do người khác tặng thì Lý Vũ Hàm sẽ rất cao hứng mà nhận lấy. Nhưng nếu là Diêm Văn Huy tặng thì một chút hứng thú cũng không có để mà nhận. Trên thực tế, mặc kệ là Diêm Văn Huy quà vật kiểu gì, cô cũng không hề muốn nhận.

- Cái này đâu tính là món quà quý quý gì, cũng chỉ hơn hai vạn đồng thôi mà. Chỉ cần em thích, nhiều hơn nữa anh cũng có thể mua tặng em mà. Tất cả chỉ là vì anh muốn thấy em vui vẻ thôi, chứ không phải như những kẻ khác, làm ăn cực cực khổ khổ cả năm, mà cũng không thể tặng người khác một cái túi bằng bàn tay.

Cho dù là lúc khoe của, Diêm Văn Huy cũng không quên chèn ép Chu Hiểu Xuyên. Ai bảo lần sinh nhật này Lý Vũ Hàm lại mời một nam nhân như hắn đây? Dù có xem thường tới mức nào đi chăng nữa thì Diêm Văn Huy cũng đã xem Chu Hiểu Xuyên là đối thủ cạnh tranh với mình rồi.

Thấy Diêm Văn Huy khoe của thì cũng không nói làm gì, đã vậy lại còn thông qua việc này để đá điều mình, Chu Hiểu Xuyên nổi giận, cười lạnh thầm nghĩ: "Đây chính là tự vả vào mặt mình, đừng trách tao độc ác nhá!"

Lúc trước, Chu Hiểu Xuyên nhìn Diêm Văn Huy là vì không muốn phá hỏng không khí buổi tiệc sinh nhật của Lý Vũ Hàm. Nhưng bây giờ thì khác, người ta đã bắt đầu chọc ngoáy mình rồi, nếu còn nhìn được nữa thì không phải là khiêm tốn mà lại là đồ yếu sinh lý không dám bật. Tất nhiên Chu Hiểu Xuyên không phải là đồ yếu sinh lý, ngược lại sinh lý hắn vẫn vô cùng cường hãn, bản tính cũng rất bùng. Vì vậy hắn đánh trả ngay lập tức.

- Nếu như là túi xách LV chính hiệu, tôi liền nhận ngay. Quả thực là phải làm cực khổ cả năm trời mới có thể mua được. Nhưng cái túi này giống như là hàng nhái thì phải, nhiều lắm cũng chỉ hai trăm đồng mà thôi. Có thể mua được ở bất kỳ đâu, bất kỳ lúc nào chỉ cần tôi muốn là được.

- Hàng nhái?

Nghe Chu Hiểu Xuyên nói những lời này, tất cả mọi người đều sửng sốt. Ánh mắt của bọn họ lại tập trung nhìn vào cái huy hiệu màu vàng ở trên cái túi xách kia.

"Cái túi xách kia là hàng nhái thật sao?" Trong đầu mọi người đều hiện lên nghi vấn như vậy. Diêm Văn Huy cũng thắc mắc, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười lạnh nói:

- Mày nói túi xách LV này là hàng nhái? Haha! Mày đang nói đùa à? Túi xách này, tao đã phải bỏ ra hơn hai vạn đồng, sai người mua từ Hồng Kông đem về đây. Làm sao có thể là hàng nhái chứ? Hơn nữa, mày ở trong cái Phòng khám thú cưng nho nhỏ, làm công tử nghèo. Tao sợ từ trước đến giờ mày cũng chưa từng được nhìn thấy túi xách LV nữa chứ nói gì tới phân biệt thật giả? Theo tao thấy, mày ôm hận thù, muốn vu oan cho người khác mà thôi.

- Vu oan cho anh?

Chu Hiểu Xuyên cười nhạt một tiếng, lộ rõ biểu hiện tự tin mười phần, khác hẳn bộ dáng Diêm Văn Huy đang hốt hển ở bên cạnh như một con gà bệnh. Hắn đưa tay chỉ vào túi xách đang ở trong tay Diêm Văn Huy, đem lời Lão Quy vừa mới nói thuật lại cho mọi người nghe kỹ thuật phân biệt hàng thật, hàng giả của túi xách LV một lần. Mới ban đầu, đám chị em tốt Lý Vũ Hàm còn hoài nghi lời của Chu Hiểu Xuyên là nói bậy bạ, nhưng nghe những lời hắn giảng giải có lý, rất rõ ràng rành mạch, các nàng cũng bắt đầu nghi ngờ chuyện này. Dù sao, Chu Hiểu Xuyên nói ra, những điều mắt thấy tai nghe, cũng không giống như là vừa mới bậy bạ nghĩ ra mà hồ ngôn xảo ngữ. Giờ phút này đám chị em tốt Lý Vũ Hàm nhìn Diêm Văn Huy, ánh mắt lộ ra ý bất thiện. Đồng thời các nàng còn nói những lời mang hàm ý châm chọc lẫn xem thường:

- Thật không nghĩ rằng cái túi xách này lại là hàng nhái chứ, may mà Tiểu Chu chỉ ra những điểm đáng ngờ, chứ nếu không chúng ta đều bị kẻ nào đó lừa rồi.

- Này tên kia, tặng cái gì không tặng, lại đi tặng hàng nhái, đã vậy lại còn chém gió, đem hàng nhái biến thành hàng hiệu. Đã sỉ lại còn tiếc tiền nữa, trên đời này vẫn còn những kẻ như vậy sao?

- Tớ nói này, hắn làm như vậy chính là cố ý, muốn cho Vũ Hàm mất mặt đấy!

Nghe những người này nói những lời cay nghiệt. Sắc mặt Diêm Văn Huy lúc xanh lúc trắng, khó coi vô cùng. Nhưng hắn vẫn không tin túi xách trong tay mình lại là hàng nhái, vẫn cãi bướng:

- Hàng nhái? Làm quái gì có chuyện đó. Túi xách này chính tay tôi bỏ ra hơn hai vạn đồng mới mua được, làm sao có thể là hàng nhái chứ?

Chỉ là hắn càng cố chầy cối thì người khác lại càng không tin, cộng thêm một đợt châm chọc khác:

- Đến nước này còn không biết xấu hổ, tuyên bố bỏ ra hơn hai vạn đồng để mua cái túi này. Da mặt cái tên này còn dày hơn cả tường thành.

- Cờ lê là tốn hai vạn đồng thật đấy. Nhưng mà, bỏ ra hơn hai vạn để mua về một món hàng nhái, quả thực quả thông minh mà, thông minh không tưởng được.

Nghe mấy lời này, Diêm Văn Huy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không thanh minh cho bản thân điều gì nữa. Bởi hắn suy nghĩ, chuyện đã đến cỡ này rồi cũng giống như là: 'Bùn đã dính vào đũng quần rồi, không phải *** thì cũng là phân'. Nếu tiếp tục giải thích chỉ càng làm cho mình thêm mất mặt chứ không giải quyết được gì. Vốn là muốn khoe mẽ, lại không ngờ chuốc về kết cục xấu hổ. Diêm Văn Huy đương nhiên là hận cực độ. Đem hơn hai vạn đồng vứt ra ngoài cửa sổ, không được gì, chỉ được nhục. Ý nhìn sang Chu Hiểu Xuyên đầy cay nghiệt, đương nhiên hắn đem toàn bộ nguyên nhân thất bại đổ lên người Chu Hiểu Xuyên. "Dám làm tao mất mặt à? Mày được lắm, rất được. Mày cứ chờ đấy, để xem ta thu thập mày như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Diêm Văn Huy Phát Động Công Kích

Chu Hiểu Xuyên cũng không thèm chú ý đến đôi mắt lóe lên tia nhìn tàn độc của Diêm Văn Huy. Giờ phút này hắn đang bị Hoàng Hiểu Uyên quán lấy đưa ra một loạt câu hỏi tò mò:

- Chu ca, bình thường cũng không thấy anh xem qua tạp chí hàng hiệu, vậy thì làm sao anh có thể phân biệt được túi LV thật với giả vậy?

Chu Hiểu Xuyên cũng không thể nói cho Hoàng Hiểu Uyên biết được những thứ này giờ hắn thao thao bất tuyệt là do lão rùa già kia nói cho hắn được. Hắn chỉ có thể huy động trí não cực nhanh, tạm thời nghĩ ra được một cái có nói dối:

- Quả thực là may mắn, hôm qua anh xem trên TV có một chương trình hướng dẫn phân biệt túi LV thật với giả, đúng lúc nhàn rỗi không có việc gì nên anh ngồi xem, không ngờ hôm nay có chỗ dùng đến.

- Ách, là như vậy thật sao? Không nghĩ trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy nữa.

Hoàng Hiểu Uyên mặc dù nghi ngờ lời nói của Chu Hiểu Xuyên nhưng cũng không có nói thêm điều gì.

- Đúng mà, quả thực là trùng hợp ngẫu nhiên đấy.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu phụ họa nói, trong lòng âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm: “Bé này còn non và xon lành.”

Chu Hiểu Xuyên không ngờ tới rằng món quà mình tỉ mỉ chuẩn bị cho Lý Vũ Hàm trước một sẽ bị Diêm Văn Huy giật mất trước. Không thể không nói, da mặt Diêm Văn Huy quả là không giống người thường, đặc biệt dày, có khi dùng súng bắn cũng không thủng. Nếu những người khác gặp phải chuyện vừa rồi, không phải mang gương mặt xám xịt rồi đi mà còn ở lại buổi tiệc thì sẽ im lặng không nói gì. Nhưng không ngờ Diêm Văn Huy xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra cứ hồn nhiên như con điên chém túi bụi. Nhìn Diêm Văn Huy vô liêm sỉ đứng ở đó, mấy chị em tốt của Lý Vũ Hàm đều nhú mày, tỏ vẻ chán ghét đến cực độ. Nhân vật chính của đêm nay, Diêm Văn Huy coi ánh mắt của tất cả mọi người là ánh mắt ủng hộ, hắn còn ưỡn ngực, nghiêm mặt vui cười mà nói:

- Thật áy náy quá Vũ Hàm, anh không biết cái túi kia chỉ là hàng nhái, cũng do nhờ người khác mua hộ thôi. Nhưng không có vấn đề gì cả, ngày mai tự thân anh sẽ đi đến Hồng Kông, tự mình chọn một cái túi LV khác đem về tặng em. Nếu em muốn anh và em sẽ cùng đi HongKong, đây là chuyện anh nằm mơ cũng muốn mà.

Nghe thấy vậy, đôi mày liễu của Lý Vũ Hàm nhú chặt lại với nhau, hừ lạnh một tiếng, định mở miệng cự tuyệt. Nhưng Diêm Văn Huy không cho nàng cơ hội mở miệng cự tuyệt, tiếp tục mở miệng nói:

- Kỳ thật, trước giờ những thứ anh muốn tặng cho em không chỉ là cái túi xách vừa rồi kia. Anh biết em thích nghe nhạc, hơn nữa là nghe Piano. Cho nên hôm nay anh muốn tặng em một bài do chính anh đàn, bài này đang rất nổi trên thế giới, đó là bài Kanon. (DG: Bài này của nghệ sĩ Ikuko Kawai người Nhật diễn tấu, muốn nghe thử thì các thím có thể gu gõ nhé)

Diêm Văn Huy đã từng điều tra qua sở thích của Lý Vũ Hàm, cho nên biết chuyện cô ấy thích nghe Piano là chuyện bình thường. Trên thực tế, Diêm Văn Huy còn yêu cầu ở nhà hàng chuẩn bị một cây Piano, để đàn trước mặt mọi người để diễn tấu khúc Piano 'Kanon' trước mặt Lý Vũ Hàm để tranh thủ hảo cảm, nhưng đáng tiếc là, Lý Vũ Hàm cũng không muốn cùng hắn đi đến nhà hàng Kim Kiều. Bất quá cũng không phải vì vậy mà cơ hội biểu diễn của y thất bại, bởi vì y biết, trong nhà của Lý Vũ Hàm cũng có một cây đàn Piano. Ở đây, y vẫn có đất dụng võ. Nói xong, Diêm Văn Huy không quan tâm Lý Vũ Hàm có đáp ứng hay không, xoay lưng đi đến góc phòng khách, nơi có đặt cây đàn Piano.

- Không ngờ tên bệnh này cũng muốn đánh Piano. Người đã có đối thủ rồi đấy, ngàn vạn lần đừng để hắn đoạt mất tiên cơ, trở thành nhân vật chính đêm nay.

Sa Tù nằm cuộn tròn ở trong ghế sofa xem trò vui, lúc này thả người nhảy lên như tia chớp phóng đến bên chân Chu Hiểu Xuyên, ngẩng đầu lên kêu meo meo. Nó không có hảo cảm đối với Diêm Văn Huy, đương nhiên là sẽ về phe của Chu Hiểu Xuyên. Chu Hiểu Xuyên còn chưa kịp trả lời, Lão Quy liền bỏ từ trong túi hắn ra, mang theo vẻ mặt tin tưởng mười phần trả lời:

- Yên tâm đi, chỉ nhờ vào thứ công cụ chuỗi của hắn ta, làm sao có thể thành nhân vật chính đêm nay được. Bởi vì hắn không có một ai là đại tông sư tinh thông cảm, kỳ, thi, họa như ta chỉ dạy thì làm sao có thể chiến thắng cơ chứ?

Sa Tù nhin không được, tỏ vẻ xem thường nói:

- Đúng là từ trước đến giờ ta còn chưa thấy con rùa nào như ngươi, suốt ngày khoe mẽ, con hát mẹ khen hay!

- Ngươi nói cái gì? Con hát mẹ khen hay? Ngươi không tin vào trình độ của ta à?

Bị nghi ngờ, Lão Quy nhất thời bức bối, giương cổ lên muốn cãi nhau cùng Sa Tù. Nhưng Chu Hiểu Xuyên không cho nó cơ hội này, đưa tay ấn đầu nó trở lại trong túi quần. Dù sao, trong túi quần mang một con rùa, cũng cực khó chịu. Lúc này ánh mắt mọi người đều bị Diêm Văn Huy thu hút, nếu không thì không biết sẽ bị đám phụ nữ này quấy thế nào nữa. Nói không chừng ngày mai các báo sẽ giật tít trang nhất: ‘Một người đàn ông khốn khổ bị chúng nữ bạo hành đến chết’

Giờ phút này, Diêm Văn Huy đi đến góc phòng khách, chỗ đặt cây Piano. Lại gần, hắn ta sửa sang lại quần áo, sau đó đẩy ghế lui ra, ngồi xuống. Tuy rằng chưa bắt đầu đánh đàn nhưng bộ dáng chuyên nghiệp như vậy, cũng là có sự chuẩn bị kỹ càng rồi mới ra trận. Ngồi một lúc, Diêm Văn Huy cũng không vội vàng chơi bài Kanon ngay, mà quay đầu lại, hướng phía mọi người nhe răng cười, quả thật rất nguy hiểm và tự kỷ nói:

- Giờ biểu diễn đã đến, mong mọi người mở to mắt, dựng lỗ tai lên mà nghe, thưởng thức khúc nhạc nổi tiếng thế giới do tôi biểu diễn, khúc nhạc được mang tên 'Kanon'. (DG:bệnh value)

Dứt lời hần nheo mắt lại, bắt đầu múa tay trên phím đàn, tiếng đàn bắt đầu vang lên. Tiếng đàn như dòng suối du dương, theo sau những cử động ngón tay của Diêm Văn Huy ở trên phím đàn mà tuôn ra. Không thể phủ nhận, nhân phẩm Diêm Văn Huy không ra gì, nhưng hần đánh đàn cũng có thể nghe được. Khúc Kanon này khi hần diễn tấu còn thua nhạc công chuyên nghiệp rất nhiều, nhưng đối với những người nghiệp dư thì có thể xem như rất tốt rồi. Ít nhất có thể làm rung động một số người ở nơi đây, như vậy là đủ rồi. Khúc nhạc Kanon du dương được trình diễn xong, không chỉ có vài người kinh ngạc, thậm chí Lý Vũ Hàm cũng phải nhìn Diêm Văn Huy với ánh mắt khác. Diêm Văn Huy ở phía xa đứng dậy, đi đến trước mặt Lý Vũ Hàm, trên khuôn mặt tràn đầy biểu cảm kiêu ngạo cùng tự đắc, cười nói:

- Sao hả Vũ Hàm, anh tặng em món quà sinh nhật này, em thích chứ?

Tuy rằng cực chán ghét Diêm Văn Huy, nhưng đối với kỹ thuật chơi đàn của hần, Lý Vũ Hàm vẫn phải công nhận:

- Đàn nghe cũng hay, sợ rằng đây là ưu điểm duy nhất còn sót lại trên người của anh.

Lỗ tai Diêm Văn Huy tự động loại bỏ câu sau, xem như không nghe thấy, cười hi hi gật đầu nói:

- Nếu em thích, sau này ngày nào anh cũng sẽ đàn cho em nghe.

Lý Vũ Hàm hừ một tiếng, tức giận nói:

- Được rồi, sau này nếu tôi muốn nghe thì tôi mở CD nghe là được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tôi Muốn Ra Về Ta Đây Thêm Mấy Lần Nữa!

Diêm Văn Huy không vì trả lời vậy mà thất vọng, sau đó cười cười, rồi hần lại đem ánh mắt chuyển sang quảng tới trên người Chu Hiểu Xuyên. Đối với người vừa làm mình mất hết mặt mũi, hơn nữa rất có thể là đối thủ cạnh tranh với chính mình, tự nhiên sẽ không bỏ qua bất kì cơ hội nào để đá đểu Chu Hiểu Xuyên. Nhìn trên xuống dưới đánh giá Chu Hiểu Xuyên một phen, sau đó hần cười lạnh nói:

- Mày cảm thấy vừa rồi tao đánh đàn tấu khúc Kanon thế nào?

Không đợi Chu Hiểu Xuyên mở miệng, hần liền làm ra bộ tỉnh ngộ, tiếp tục nói:

- Ủầy! Thật có lỗi, bản thân tao quên mất, người giống như mày thì e rằng ngay đến cả thứ tự nốt đàn trên piano thế nào nữa à đánh? A đúng rồi, từ trước đến giờ, mày đã bao giờ nghe pinano trực tiếp chưa (live ấy)? Mày có biết cái gì là “Kanon” không?

Diêm Văn Huy nói những lời này, không chỉ có Lý Vũ Hàm chột đời sắc mặt, mà biểu tình của những chị em tốt của cô cũng trở nên xấu hổ bởi vì các nàng cũng không có hiểu biết nhạc piano lắm. Diêm Văn Huy nói ra những lời này, không chỉ đá đểu Chu Hiểu Xuyên, đồng thời cũng đá xoáy sang các nàng. So với Lý Vũ Hàm và những chị em tốt kia của nàng, thân là đương sự Chu Hiểu Xuyên lại có vẻ rất bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Kanon tức Am, còn gọi là Kam. Là Hebbel (Pahelbel) người Đức sáng chế, là một loại kỹ xảo sáng tác ra. Từ khi ra đời đến nay, đã phát sinh hơn hai nghìn bản từ bản cũ. Vừa rồi anh diễn tấu thủ khúc kia, thực sự không phải Kanon nguyên bản, mà là bản do nghệ sĩ piano Gergeintn cải biên năm 1985, khúc nhạc đó có tên là Variatinthe Kannbypahelbel. Lại nói tiếp, phía sau Kanon, còn có một câu chuyện xưa khiến người ta phải xúc động. (DG: Lĩnh vực này ta không biết tí gì nên các bác cứ google thần công để biết thêm chi tiết nha, ta cũng lười tìm hiểu, có ít thông tin từ wikipedia của Đức các bác có thể tham khảo, có cả bài gốc trong đó, link: [http://de.wikipedia.org/wiki/Kanon_\(Musik\)](http://de.wikipedia.org/wiki/Kanon_(Musik)))

Dưới ánh mặt tập trung mà kinh ngạc của mọi người, Chu Hiểu Xuyên mỉm cười, đem sự tồn tại và lịch sử của “Kanon”, và lai lịch thủ khúc Diêm Văn Huy vừa diễn tấu là Variatinthe Kannbypahelbel thế nào nói ra không sai một chút nào. Trên gương mặt của Lý Vũ Hàm tràn ngập nén kinh hi khó nén được:

- Không ngờ Tiểu Chu lại có thể hiểu biết “Kanon” như vậy, chẳng lẽ em cũng thích nhạc piano sao? Thế mà từ trước tới giờ không thấy em nói gì đấy?

Về mặt Diêm Văn Huy đầy ghen tị, chua chua nói:

- Cái này thì có gì giỏi lắm, có quan hệ gì tới tư liệu về “Kanon”, đây trên mạng, tùy tiện google là thấy đầy đủ, hần ta chẳng qua muốn khoe khoang trước mặt mọi người, cho nên mới đặc biệt lên mạng tra tư liệu, cố ra về ta đây chứ có biết cái vẹo gì đâu.

Diêm Văn Huy không có lý do gì mà không ghen tị, bởi vì khi Lý Vũ Hàm nhìn y luôn luôn lạnh như băng, ra vẻ cực tuyệt người ta từ ngàn dặm, cho tới bây giờ chưa cấp sắc mặt tốt cho y bao giờ, đương nhiên là không nói đến việc nàng có cười với y không. Làm cho người ta không ngờ đến là, khi Diêm

Văn Huy xia xói thì Chu Hiểu Xuyên chẳng những không phản bác, ngược lại còn theo lời hắn, khẽ cười nói:

- Anh nói không sai, liên quan tới tư liệu về “Kanon”, đích thật là tôi ra về ta đây đây.

Diêm Văn Huy lộ vẻ “ta biết mà”, cười lạnh với Lý Vũ Hàm nói:

- Xem đi, hẳn quả nhiên là ra về ta đây. Hừ, tao nói nha, muốn chơi tốt piano, không chỉ cần có thiên phú đâu mà cần phải có thời gian dài đào tạo. Một tiểu tử nghèo như mày, làm sao có thể được đào tạo bài bản chứ? Làm sao có thể có trình độ đánh đàn cao được?

Lý Vũ Hàm chỉ hừ lạnh một tiếng, căn bản không thèm để ý đến hắn. Chu Hiểu Xuyên vẫn thản nhiên cười tươi như hoa, tiếp nhận những đợt đấm chọt của y, hẳn dùng ánh mắt hài hước liếc nhìn Diêm Văn Huy một cái, tiếp tục nói về đề tài vừa rồi:

- Kỳ thật, trừ bỏ hiểu biết về “Kanon”, tôi còn muốn tỏ về ta đây thêm chút nữa.

Diêm Văn Huy nhất thời nở nụ cười:

- Mày còn muốn tỏ về ta đây gì nữa? Mày không biết xấu hổ hay sao mà còn muốn thể hiện nữa sao? Hay là lại muốn khoe trí nhớ của mình? Ha ha...

Diêm Văn Huy cười hai tiếng, rồi rút cuộc cười không nổi. Hắn mở ta hai mắt nhìn, há to miệng, ngây ngốc nhìn Chu Hiểu Xuyên, giống như một bàn tay vô hình bóp chặt cổ hắn, khiến cho hắn không thể cười như bình thường được. Ngao khí tồn tại trên mặt hắn, lúc này đã biến mất không còn sót lại chút gì, thay vào đó là vẻ mặt khiếp sợ và khó tin. Bởi vì, Chu Hiểu Xuyên đang nói ra những chỗ sai lầm của bài diễn tấu Variatinthekannby Pachelbel lúc trước mà Diêm Văn Huy đánh. Chừng đó sai lầm còn nhiều hơn cả những gì mà thầy dạy đàn Diêm Văn Huy đã từng nói với hắn. Bất quá, mấy thứ này biết thì biết, muốn tiến hành cải thiện hay sửa lại không phải là chuyện làm ngay được trong một sớm một chiều. Mà càng làm cho Diêm Văn Huy kinh ngạc chính là, Chu Hiểu Xuyên chỉ ra những lỗi sai còn pro hơn cả những chuyên gia về chơi đàn piano nữa. Chẳng lẽ trình độ chơi đàn của Chu Hiểu Xuyên còn giỏi hơn cả các nghệ sĩ chơi đàn piano chuyên nghiệp kia?

“Làm... Làm sao có thể?” Diêm Văn Huy trợn ngược hai mắt, đầy vẻ khiếp sợ nhìn Chu Hiểu Xuyên, vừa không dám, vừa không nguyện tin tưởng trình độ đàn của hắn còn giỏi hơn cả giáo viên dạy đàn của mình.

- Mày... Mày... làm sao mày biết điều này?

Giọng điệu của Diêm Văn Huy bắt đầu có chút run rẩy. Chu Hiểu Xuyên vẫn mỉm cười nói:

- Không phải tôi vừa nói rồi sao, mấy thứ này, đều là tôi học trên Inte và nhớ lại. Loại người như tôi không có nghệ sĩ đào tạo, làm sao có thể nghe ra từ trong tiếng đàn của anh những lỗi đó được?

Diêm Văn Huy cảm thấy như có một bàn tay vô hình tát ‘bôm bốp’ lên mặt mình mấy phát, khuôn mặt nháy mắt biến thành màu gan heo. Y vừa trừng mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên, vừa gào rít như thằng điên ở trong lòng: “Rốt cuộc đang chuyện gì xảy ra? Tại sao một tiểu tử nghèo có thể nghe ra các lỗi trong khúc nhạc mình đàn? Chẳng lẽ nó là một cao thủ piano? Không, tuyệt đối không có khả năng này! Tiểu tử nghèo như nó, làm sao có thể học piano chứ? Cái #\$%\$#@ nó, ai có thể cho tao biết, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì không?”

Diêm Văn Huy kiểu gì cũng không tin Chu Hiểu Xuyên là một cao thủ đàn piano, y khổ sở suy nghĩ nguyên nhân vẫn không ra kết quả, nên mạnh mẽ nói:

- Khua môi múa mép thì ai chả làm được. Mày thật có bản lĩnh như vừa nói là phải đi đàn một khúc cho chúng ta nghe, cho chúng ta xem mày tài cán đến mức nào!

Theo Diêm Văn Huy thấy, Chu Hiểu Xuyên tuyệt đối sẽ không đánh đàn. Bởi món đồ chơi này, không chỉ cần thiên phú mà cần phải có thời gian và tiền bạc. Đương nhiên, hẳn tuyệt đối không tưởng tượng được, ở bên người Chu Hiểu Xuyên lại tồn tại một con rùa đen tinh thông âm luật, càng không thể tưởng tượng được, trong cơ thể của Chu Hiểu Xuyên đang tồn tại một luồng năng lượng thần bí có công hiệu kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Dám Đánh Cuộc Với Tôi Không?

Sau khi nghe lời này của Diêm Văn Huy, Chu Hiểu Xuyên càng cười tươi hơn, nói một câu Diêm Văn Huy:

- Thích là được.

Sau đó hắn lại xoay đầu nói với Lý Vũ Hàm:

- Sư tỷ, hôm nay lễ vật mà em muốn tặng cho chị, cũng là một bản piano. Chỉ là tôi khác với vị Diêm tiên sinh đây, em chỉ học sơ qua piano thôi, nếu đàn

không được hay thì chị đừng có mà để bụng nhá.

Trên khuôn mặt của Lý Vũ Hàm nở nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai, vui mừng nói:

- Em thực sự sẽ đàn dương cầm? Sao trước kia không thấy em nhắc đến? em muốn cho chị một bất ngờ sao?

- Kinh hì? Xem như thế đi.

Chu Hiểu Xuyên khẽ cười nói, nhìn đều Diêm Văn Huy, hài hước hỏi:

- Diêm tiên sinh, anh có hứng thú đánh cuộc cùng tôi không?

Diêm Văn Huy không thể nào ngờ được Chu Hiểu Xuyên thật sự sẽ đồng ý lên đánh đàn. Trong lúc nhất thời, cả người hắn đều ngây ra cho đến khi Chu Hiểu Xuyên kêu hắn, mới phục hồi thần trí, cau mày hỏi:

- Đánh cuộc? Đánh cuộc gì?

- Nếu tôi diễn tấu một khúc nghe hay hơn so với anh, vậy xin mời anh rời khỏi chỗ này, đừng quấy rầy chúng tôi ăn mừng sinh nhật vui vẻ.

Chu Hiểu Xuyên cũng nhìn ra Lý Vũ Hàm chán ghét Diêm Văn Huy, cho nên không đáng để hắn tiếp tục khách khí quá với người này làm gì.

Diêm Văn Huy vốn đang sừng sốt, sau đó nở nụ cười lạnh:

- Mày diễn tấu khúc hay hơn tao ư? Ha... ha... Mày đang nói mơ sao? Điều này sao có thể!

Chu Hiểu Xuyên mỉm cười, mười phần tin tưởng nói:

- Anh không cần quan tâm xem tôi có nói mơ hay không, anh chỉ cần trả lời, anh có dám đánh cuộc cùng ta hay không thôi.

Nhìn thấy vẻ mặt tự tin của hắn, Diêm Văn Huy không khỏi nhíu mày, trong lòng không khỏi phân vân. Mặc dù nói, y không bao giờ tin Chu Hiểu Xuyên có thể đánh một bài hay hơn bản nhạc Variatinthe Kannbypahelbel y vừa chơi, nhưng chính Chu Hiểu Xuyên vừa chỉ ra lỗi còn tồn tại trong bản nhạc y đánh, đó là sự thật hiển nhiên, không thể nghi ngờ. Theo đó thì, trình độ đàn của Chu Hiểu Xuyên, không chừng còn rất pro là đáng khác. Diêm Văn Huy không tin Chu Hiểu Xuyên mới vừa rồi vạch ra lỗi, thật sự là bằng cách hắn ghi nhớ lại. Nhìn vẻ mặt do dự của Diêm Văn Huy, câu giờ không chịu đưa ra câu trả lời thuyết phục, mọi người chung quanh Lý Vũ Hàm nhìn không được thúc giục nói:

- Uy, anh rốt cuộc có dám đánh cuộc với Chu Hiểu Xuyên hay không? Xoắn rồi à? Đừng nhần nhần nhó nhó, trông giống bà già lắm... .

Diêm Văn Huy vừa rồi nói lời kia cũng đã đắc tội các nàng, cho nên họ cũng sẽ không có hảo cảm đối với Diêm Văn Huy. Mà Chu Hiểu Xuyên lại cho các nàng cảm giác tốt hơn nhiều, cho nên bất tri bất giác, các nàng liền đứng về phe Chu Hiểu Xuyên, nói giúp Chu Hiểu Xuyên. Diêm Văn Huy dùng khóe mắt liếc Lý Vũ Hàm một cái, y cũng không muốn trước nữ nhân lộ ra bộ dạng xoắn quẩy. Vì vậy trong đầu hắn có chút do dự không yên, nhưng vẫn kiên trì tiếp nhận ván cược này, đương nhiên cũng không quên hỏi dò:

- Nếu mày diễn tấu khúc, nghe không hay bằng tao, thì sẽ thế nào?

- À, chuyện đó không có đâu cưng.

Lúc Chu Hiểu Xuyên nói những lời này, có vẻ rất tin tưởng, giống như hắn là một nghệ sĩ piano tài hoa vậy:

- Bất quá, vì để thể hiện tính công chính của ván cược này, để cho anh thua cũng không thể lấy cớ. Thế nên tôi đồng ý là chỉ cần tôi diễn tấu khúc không dễ nghe bằng anh, như vậy tôi sẽ không chỉ ngoan ngoãn rời khỏi nơi này, còn có thể trước khi rời đi, cúi đầu xin lỗi anh. Có được không?

- Được lắm, tao sẽ ở chỗ này chờ mày đến cúi đầu xin lỗi, sau đó rút đi!

Diêm Văn Huy nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này. Nghe được nội dung đánh cuộc giữa Diêm Văn Huy và Chu Hiểu Xuyên, Lý Vũ Hàm bắt đầu lo lắng cho Chu Hiểu Xuyên. Cô không để ý đến kẻ bên cạnh đang nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt như muốn phun lửa, đưa tay kéo Chu Hiểu Xuyên đang muốn bước đến bên đàn piano, thân tiết hỏi:

- Hiểu Xuyên, em đánh được thật chứ?

Chu Hiểu Xuyên khẽ cười nói:

- Yên tâm đi, sư tỷ.

Và dùng ánh mắt khiêu khích liếc nhìn đánh giá Diêm Văn Huy một cái, sau đó hắn tiến đến bên tai Lý Vũ Hàm, hạ thấp âm thanh nói:

- Với lại em muốn thay chị, đuổi cái tên bệnh hoạn này đi cho đỡ ngứa mắt.

Động tác thân mật của Chu Hiểu Xuyên và Lý Vũ Hàm lần này, làm Diêm Văn Huy giận sôi máu, hận không thể lập tức xông lên đập phát chết Hiểu

Xuyên luôn (Biên: đệ tử phòng tôm). Bất quá, cuối cùng lý trí y chiến thắng được xúc động nhất thời, cố gắng đè nén ngọn lửa giận đang hùng hực cháy, chỉ làm âm thầm nghiền răng nghiền lợi thề: “Để cho mày hung hăng càn quấy trong chốc lát đi, chờ sau khi mày rời khỏi phòng này, tao sẽ cho mày hối hận vì đối đầu với tao. Nhất định thế!”

Chu Hiểu Xuyên đi đến bên đàn piano, cũng không như Diêm Văn Huy vừa rồi bày ra một bộ dáng đầy anh tuấn quyến rũ mà hắn trực tiếp kéo ghế ngồi xuống, sau đó nâng tay phải, lấy một tư thế khá ngốc, đánh liên tiếp lên đàn như đang thử âm đàn piano. Nhìn động tác thử âm của Chu Hiểu Xuyên, nguyên bản tâm tình Chu Văn Huy đang khấn trương không yên, nhất thời buông lỏng xuống, trên mặt nở một nụ cười lạnh rất khoái trá, chỉ thiếu chút nữa là bất thành thiếng thôi. Trong lòng, hắn lại càng vui nói thầm “Mình còn tưởng rằng thằng này pro thế nào, thì ra chỉ là con gà công nghiệp mà thôi. Xem động tác thử âm của nó kia, vụng về bất quy tắc, nhìn là biết nó cùi thế rồi, trình gì mà dám a đủ với mình! Hừ, xem ra lần đánh cuộc này, mình thắng chắc rồi! Như vậy mình sẽ làm cho nó thật mất mặt, chạy về rúc đầu vào váy mẹ khóc ‘hu hu’ mới được!

So với Diêm Văn Huy, tâm tình Lý Vũ Hàm, trong nháy mắt trở nên lo lắng: “Xong rồi, xem tư thế của Chu Hiểu Xuyên thế kia, e rằng mới học đánh piano sơ qua thôi. Coi như thiên phú có tốt đi nữa, tiến triển thần tốc thì đánh đàn cũng khó có thể hay hơn so với Diêm Văn Huy luyện đã tập nhiều năm rồi. Lúc này đánh cuộc, chỉ sợ nó sẽ thua mất! Không được, mình phải nghĩ biện pháp, giúp đỡ nó...”

Ngay lúc mọi người đều đang suy nghĩ, cảm thấy bất ổn thì Chu Hiểu Xuyên cũng đã thử âm xong. Sau đó hít một hơi sâu, híp mắt lại, đặt hai tay trên phím đàn. Mười đầu ngón tay hắn, phảng phất như được mười thiên thần nhỏ bé khéo léo, nhẹ nhàng khiêu vũ trên bàn phím đen trắng của chiếc đàn piano. Cùng với việc hắn tập trung tinh thần dung mười đầu ngón tay nhảy múa trên bàn phím thì dòng năng lượng thần bí kia cũng bắt đầu chảy ra hay cánh tay hắn, tràn tới các ngón tay, tạo nên tác dụng thần kỳ. Những âm thanh êm tai dễ nghe, theo mười ngón tay của Chu Hiểu Xuyên, không chỉ chảy vào lỗ tai mọi người, mà còn chảy vào tận sâu trong linh hồn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Bản Nhạc Đây Chỉ Có Ở Trên Trời.

Chu Hiểu Xuyên đánh khúc nhạc này, giống như dòng suối nhỏ giữa khe suối chảy xuống từng dòng nước nhỏ, trong suốt dễ nghe, êm tai mê người, hoặc là như ánh nắng chói chang của mùa hè nóng nực mà có cơn gió mát nhẹ nhàng thổi qua, xua tan toàn bộ buồn bực oi bức, toàn bộ tinh thần và thể xác đều cảm thấy vui sướng, cũng giống như mặt trời lên lúc sáng sớm, ấm áp và tươi mát, làm cho sâu trong nội tâm mỗi người nổi lên một cảm giác khoan khoái dễ chịu. Loại cảm giác như linh hồn của nhiên thiên thành này, làm mà tất cả mọi người, từ Lý Vũ Hàm yêu thích piano cho đến người có chút trình độ trong lĩnh vực đàn piano như Diêm Văn Huy, đều chưa nghe qua. Nếu như nói, vừa rồi Diêm Văn Huy mới diễn tấu bản nhạc variatinthe kannbypahelbel có thể dùng hai chữ ‘dễ nghe’ để hình dung. Thì nhạc không biết tên Chu Hiểu Xuyên hiện đang diễn tấu, chỉ có thể dùng từ ‘thiên lại’ (tiếng trời, âm thanh tiên nhiên) để hình dung! Không, có lẽ là từ ‘Thiên lại’ này, cũng không đủ để hình dung nó! Tất cả những người nghe bản nhạc này, mặc kệ có thích hay không thích trường thức nhạc piano, giờ phút này đều say mê trong làn điệu du dương uyển chuyển của nó. Bọn họ không tự chủ được đều nhắm mắt lại, toàn tâm đắm chìm vào trong bản ‘thiên lại’ do Chu Hiểu Xuyên đánh. Dùng hết cả linh hồn mình để thưởng thức nó. Nhất thời, ở bên trong căn phòng, ngoại trừ tiếng đàn của Chu Hiểu Xuyên, thì không còn âm thanh nào khác. Bởi vì tất cả mọi người phía sau đều như ngưng thở, sợ phát ra âm thanh sẽ quấy nhiễu Chu Hiểu Xuyên, do đó làm đứt đoạn cảm giác thăng hoa của người ta, hoặc là họ đã hoàn toàn đắm chìm vào tiếng nhạc đến mức không còn cảm giác nữa! Phải đến khi Chu Hiểu Xuyên ngừng đánh đàn một thời gian, mọi người mới từ đắm chìm tỉnh lại, bởi vì linh hồn của họ, vẫn còn đang bị cảm khúc như tiếng trời kia làm rung động thật sâu.

- Thử khúc chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian năng đắc kỷ hồi văn... (1)

Trong đầu mỗi người, đều không hẹn mà hiện lên câu thiên cổ danh ngôn do Đỗ Phủ viết tặng Hoa Khanh đã truyền cả nghìn năm này. Mà ánh mắt mọi người nhìn Chu Hiểu Xuyên, đã yên lặng mà nhiều hơn một phần khâm phục và ngưỡng mộ. Đánh đàn xong Chu Hiểu Xuyên đứng dậy, ánh mắt mọi người đều nhìn hắn. Mặc dù lúc này không thấy có tiếng vỗ tay hay tiếng hoan hô, nhưng nhìn gương mặt tròn mắt há hốc mồm của mọi người, biểu tình như ngây dại, thì không thể nghi ngờ rằng bài biểu diễn của Chu Hiểu Xuyên đã thành công đến mức nào rồi! Lão Quy vào bảy giờ mới thò đầu ra khỏi túi quần Chu Hiểu Xuyên, mở to đôi mắt bằng hạt đậu xanh nhìn phản ứng của mọi người, sau đó thỏa mãn gật gù đầu, lại há mồm nói một từ tiếng Anh:

- Perfect!

Hoàn hảo là tất cả mọi người ở đây, chỉ có Chu Hiểu Xuyên có thể nghe hiểu lời nó nói, bằng không khi nghe thấy một con rùa đen lại có thể nói tiếng Anh không phải là quá dọa người sao?

- Thành thành thật thật chờ trong túi quần đi, đừng ló đầu ra gây chuyện phiền toái.

Chu Hiểu Xuyên nhỏ giọng dặn dò một câu, đưa tay mạnh mẽ muốn đẩy Lão Quy muốn xem náo nhiệt nhét trở về túi quần thì Lý Vũ Hàm và Diêm Văn Huy đã cất bước đến trước mặt. Chu Hiểu Xuyên nở một nụ cười với Lý Vũ Hàm:

- Thế nào, sư tỷ, thích món quà sinh nhật em tặng chị không?

Mãi cho đến lúc này, Lý Vũ Hàm mới từ trong cảm khúc như tiếng trời kia tỉnh lại, vẻ rung động trên mặt cũng biến thành kinh hi, cười khanh khách và gật đầu nói:

- Thích, tất nhiên thích rồi! Đây chính là món quà tốt nhất mà chị nhận được trong sinh nhật này! Không ngờ rằng Hiểu Xuyên lại có thể đàn dương cầm lợi hại như vậy, trước kia đúng là toàn giấu chị nha.

Chu Hiểu Xuyên nâng tay sờ mũi cười khỏ, giải thích nói:

- Oan uổng quá sư tỷ à, thật ra em đâu có che giấu, em mới bắt đầu học đánh đàn piano từ hôm thứ hai thôi mà...

Tuy rằng Chu Hiểu Xuyên nói đúng sự thật, nhưng Lý Hiểu Xuyên lại không tin tưởng, lườm hắt một cái, tức giận nói:

- Mới bắt đầu học piano từ thứ hai? Ha ha, Hiểu Xuyên, em đang nói giỡn với chị à? Cho dù em có là thiên tài thì cũng không thể trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, liền từ một con gà về piano, lại có thể trở thành một pro được? Em cho rằng mình là Beethoven, Chopin trọng sinh à? Hơn nữa còn mang theo tê bào âm nhạc trọng sinh cùng nữa chứ...

- Ý ý ý...

Chu Hiểu Xuyên lúc này ngoài trừ cười khỏ, thật không biết làm sao để thanh minh cho bản thân. Hắn không thể nói với Lý Vũ Hàm rằng: “Em không phải Beethoven, cũng chẳng phải Chopin trọng sinh. Nhưng mấy ngày qua em đã phải trải qua mấy chuyện rất ly kỳ.

Không biết làm sao, Chu Hiểu Xuyên chỉ có thể ai thán trong lòng: “Đầu năm nay rốt cuộc làm sao vậy? Nói thật thì không ai chịu tin, nói dối thì cứ tin rầm rầm...”

Chu Hiểu Xuyên bị Lý Vũ Hàm hiểu lầm, cũng không tiếp tục biện giải cái gì, mà chỉ quay đầu nhìn về mặt kính ngác của Diêm Văn Huy, sau đó mỉm cười, nói:

- Lần đánh cuộc này, hẳn là tôi thắng phải không? Dâm tiên sinh, à nhầm Diêm tiên sinh anh có nên làm theo những gì chúng ta đã đánh cuộc trước đó không? Lập tức rời khỏi nơi này ý!

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên đánh khúc nhạc đầu tiên, Diêm Văn Huy liền biết lần đánh cuộc này mình thua rồi, hơn nữa còn thua toi bời, chút cơ hội xoay người đều không có. Tuy rằng y thế nào cũng không muốn tin tưởng Chu Hiểu Xuyên nghèo khổ rách áo ôm lại có thể đánh ra một khúc đàn êm tai tuyệt vời như vậy. Chỉ là sự thật ngay trước mặt y khiến y không thể không tin. Lúc này đây, ánh mắt Diêm Văn Huy nhìn Chu Hiểu Xuyên giống hệt như thất quý. Sau nhiều lần hít thở sâu, hắn mới làm cho tâm tình rung động của mình hơi bình tĩnh lại một chút, nhưng bên trong lòng y lại vẫn rung động, không thể biến mất:

- Em vừa đánh bản nhạc nào vậy?

Lý Vũ Hàm và những người trong phòng đều rất là tò mò, dồn dập nhìn về phía Chu Hiểu Xuyên, cùng đợi câu trả lời của hắn.

- Tự Nhiên.

Chu Hiểu Xuyên khẽ cười nói ra tên bản nhạc như ‘thiên lại’ vừa rồi.

- Tự nhiên?

Diêm Văn Huy cau mày, nhỏ giọng nhắc lại hai chữ này. Hiên nhiên, y hoàn toàn xa lạ với tên bản nhạc này. Ngay khi y muốn hỏi tiếp Chu Hiểu Xuyên về bản nhạc tên ‘Tự nhiên’ này là do nhạc sĩ nào sáng tác thì, cô bạn tóc xoắn đeo kính của Lý Vũ Hàm vội lại bước lên một bước nói với y:

- Họ Diêm, có phải đã đến lúc nên rời đi rồi không?

Không đợi Diêm Văn Huy mở miệng, mấy tỷ muội tốt của Lý Vũ Hàm cũng xông tới, xoắn ống tay áo lên, chống nạnh chửi mắng nhiệt tình:

- Đồng ý đánh cuộc, nếu đã thua thì anh cũng đừng ở lại đây nữa, té đi nhanh lên!

- Còn đứng chỗ này làm gì? Nói đúng còn gì! Đi nhanh đi, đừng phá hỏng tâm tình trò chuyện của chúng ta!

- Không phải là anh chày bừa không muốn đi đó chứ? Ấy dà, có phải là nam nhân không đấy, lại có thể ỏi không giữ lời, tôi cảm thấy xấu hổ thay anh...

Mấy người bạn khuê phòng của Lý Vũ Hàm đối với Diêm Văn Huy một chút hảo cảm cũng không có, bởi vì lúc trước hắn vũ nhục Chu Hiểu Xuyên, cũng đã xoáy đến các nàng, vũ nhục các nàng. Cho nên sau đó, các nàng tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho Diêm Văn Huy, nhân cơ hội thả đá tảng xuống giếng.

Khó trách người ta đã nói: ‘Đắc tội ai cũng đừng đắc tội nữ nhân’. Nữ nhân một khi đã nổi bão, thật đúng là khiến người ta sợ hãi tìm dịp nhanh a...

*****

(1) Trích trong bài “Tặng Hoa Khanh” của Đỗ Phủ:

Cầm Thành ti quân nhật phân phân,

Bán thập giang phong bán nhập vân

Thử khúc chỉ ứng thiên thượng hữu,

Nhân gian năng đắc kỷ hồi văn!

dịch nghĩa:

Tặng Hoa Tướng Quân

Tiếng đàn tiếng sáo ở Cẩm

Thành ngày ngày diu dặt,

Nửa tan vào tiếng gió của giòng sông, nửa vút lên tầng mây.

Khúc nhạc này chỉ ứng được với thượng giới thôi.

Giữa trần gian nào ai nghe được mấy lần!

dịch thơ

Tặng Hoa Tướng Quân

Cẩm Thành diu dặt tiếng tơ,

Nửa bay theo gió, nửa chờ mây trôi.

Khúc này thượng giới có thôi,

Trần gian thử hỏi mấy hồi được nghe!

(Nguyễn Danh Đạt dịch)

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thù Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đừng Vội, Còn Có Một Món Quà Khác Nữa.

Da mặt Dù Diễm Văn Huy dày hơn so với tường thành ba phần, lúc quay mặt về bị một đám nữ nhân châm chọc quở trách thì cũng bị kích thích xấu hổ không thôi, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, khó coi tới cực điểm. Nếu không phải có Lý Vũ Hàm, nếu không phải y thân cô thế cô, dựa theo tính cách của y thì e rằng đã lên con điên trở mặt tại chỗ rồi. Nói y sợ cũng được, nói y nhận rõ tình thế cũng tốt, tóm lại cuối cùng vẫn là Diễm Văn Huy phải nén ngon lửa giận trong lòng xuống, lý trí chọn rồi đi. Kỳ thật, chính y cũng rất rõ ràng, hiện giờ dưới tình huống như thế, cho dù bỏ qua mặt mũi tiếp tục ở lại nơi này, cũng sẽ không có ý nghĩa gì, sẽ chỉ làm Lý Vũ Hàm thêm chán ghét y, chỉ tự bôi do chat chấu lên mặt thôi. Bởi vậy, so với việc bật lại, y đành chọn rời đi, ít nhất cũng có thể lưu lại ấn tượng giữ chữ tín với Lý Vũ Hàm, thậm chí còn là một bóng lưng tiêu sái. Bất quá trước khi rời đi, Diễm Văn Huy cũng không quên giả bộ làm bộ dáng thân sĩ, hướng Lý Vũ Hàm nói:

- Vũ Hàm, tao đi trước. Lần này sinh nhật em, anh không thể trải qua cùng em, âu là một chuyện rất đáng tiếc. Bất quá, chuyện này không có ảnh hưởng lớn lắm, mấy ngày sau, anh sẽ bù đắp cho em một sinh nhật thật lãng mạn.

Lý Vũ Hàm lạnh lùng trả lời một câu:

- Cảm ơn, bất quá cái kia thì tôi không cần.

Diễm Văn Huy cũng không có phiền muộn, cười he he nói:

- Vũ Hàm, em nha, cái gì cũng tốt, chỉ là hay thẹn thùng. Không sao, anh sẽ thay em an bài tốt hết thảy, em chỉ cần hưởng thụ cho tốt là được. (Biên; tự kỷ vài)

Cô bạn tóc xoắn đeo kính của Lý Vũ Hàm thật sự là không nhịn được, cười lạnh nói:

- Thẹn thùng cái rắm, Vũ Hàm căn bản không thẹn để ý đến anh.

Diêm Văn Huy nhú mồm lại, sau đó hừ một tiếng, không thèm nói lại, xoay người đi về cửa chính. Ngay lúc hắn mở cửa ra, chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên dừng bước, xoay người quay lại, nâng ngón tay chỉ về Chu Hiểu Xuyên. Tuy y không có mở miệng nói chuyện, cũng không có làm động tác gì khác, nhưng nhìn sắc mặt âm trầm và ánh mắt lạnh như băng nên có thể chắc chắn ý tứ của y là: “Tiểu tử, mày chọc giận tao, cứ chờ mà xem, tao sẽ cho mày hối hận vì đã sinh ra trên cuộc đời này.”

Nhìn Diêm Văn Huy uy hiếp, Chu Hiểu Xuyên không thấy có chút lo lắng nào, nhe răng mỉm cười, ý tứ như đang nói: “Tao mà phải xoắn mồm à? Có cái *** gì cứ vác ra đây tao chiều mày hết! Come on baby!”

Diêm Văn Huy hừ lạnh một tiếng, không trì hoãn nữa, xoay người đi ra cửa chính. Đóng cửa phòng ‘rầm’ một cái, về mặt y nháy mắt biến thành thô bạo dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi lắm lắm.

- Thăng ranh con lão toét dám tranh nữ nhân với tao à? Tao không phẩy người thì tao đéo phải họ Diêm. . .

Y vừa lắm lắm vừa đưa tay vào túi áo lấy ra một cái điện thoại:

- Diêm Tử, ngày hôm nay ca bị người ta làm mất mặt, thậm chí nữ nhân cũng có thể bị thăng đó cướp đi! Mày lần này không giúp tao cục tức này thì sau này đừng có bèn mảng ở trước mặt tao nữa...

Chuyện xảy ra ngoài cửa phòng, người trong phòng đều không biết. Sau khi tên bệnh Diêm Văn Huy khiến người ta chán ghét đã té rồi, không khí trong phòng liền trở nên sôi động hẳn lên. Mọi người ngoại trừ chúc mừng ngày sinh nhật của Lý Vũ Hàm, đều không hẹn mà cùng vây quanh người Chu Hiểu Xuyên, lúi lúi nói không ngớt, về bản nhạc ‘Tự nhiên’ làm bọn họ rung động linh hồn vừa rồi.

- Anh tên là Chu Hiểu Xuyên phải không? Không nghĩ đến anh đàn dương cầm lợi hại như vậy! Trước kia em cũng đã nghe qua một ít bản nhạc piano trên TV, nhưng đều không có cảm giác gì. Chỉ có anh vừa rồi đàn bản nhạc ‘Tự nhiên’, làm cho em đắm chìm vào trong đó!

- À, chị hỏi em đã học piano bao lâu rồi? Nếu hiện tại chị bắt đầu học piano, có phải quá muộn hay không? Cần bao lâu mới có thể đàn được bản nhạc ‘Tự nhiên’ đây? Chị cũng không yêu cầu đàn xuất sắc như em, chỉ cần có thể đàn lên đủ khúc không gượng là được rồi. . .

- Chị là bạn tốt của Vũ Hàm, chị cũng theo cô ấy gọi em là Hiểu Xuyên đi. Vừa rồi em biểu diễn, thật đúng là khiến người khác say mê a. Theo chị thấy, cho dù là nghệ sĩ piano nổi tiếng, cũng không chơi hay hơn được. Ít nhất, khi chị nghe bọn họ đàn sẽ buồn ngủ, còn nghe em thì đàn lại đắm chìm trong đó. Nói thật, hôm nay nghe xong em chơi đàn xong, chị cũng mơ ước học piano. Ấy dà, không bằng em làm giáo viên piano, dạy chị đánh đàn nhé? Tất cả mọi người đều là bạn bè cả, tất nhiên về mặt đãi ngộ chị sẽ không bạc đãi em đâu. Mặt khác, quan trọng nhất là, chị bây giờ còn độc thân... em hiểu chứ?

Tục ngữ nói ‘Ba nữ nhân họp lại thành một cái chợ’. Xem hiện tại, với số lượng nữ nhân trong phòng này, đủ để thành siêu thị rồi. Mà người trực tiếp bị các bà buôn dưa lên mời chào tới tấp đó là Chu Hiểu Xuyên bị choáng váng đầu óc, cũng không biết làm sao để ứng phó nổi. May mắn là Lý Vũ Hàm ở phía sau đứng dậy, cười thay hắn giải vây:

- Được rồi, mọi người đừng tiếp tục tra tấn Hiểu Xuyên nữa, các người không nhìn thấy mặt hắn nhe như quả táo tàu à? Thời gian không còn sớm nữa, mọi người nhập tiệc đi, ném thử tay nghề của mình, nhìn xem đây là cái bánh sinh nhật tự tay mình nướng cả buổi trưa để làm đó. Mấy người ném xem hương vị nó thế nào đi.

Sau đó những nữ nhân cuối cùng cũng buông tha Chu Hiểu Xuyên, cười hi hi bước đến bàn ăn. Chu Hiểu Xuyên nâng tay lên trán lau mồ hôi lạnh đang chảy, hắn cảm thấy bị một đám nữ nhân vây quanh còn đáng sợ và nguy hiểm hơn cả đối mặt với Diêm Văn Huy. Ít nhất, Diêm Văn Huy sẽ không vật hắn ra mần thịt ngay. Khi Chu Hiểu Xuyên chuẩn bị bước đến bàn ăn, Sa Tử liền từ trên ghế sa lon ngăn cản:

- Hay, nhân loại, người có phải quên chuyện gì hay không?

Lúc Sa Tử nói lời này, diễn cảm rất bất mãn, ngữ khí mang theo hương vị chất vấn. Chu Hiểu Xuyên vốn đang sững sốt, sau đó đưa tay vỗ cái ‘đét’ vào chán một phát, xin lỗi nói:

- A, thật có lỗi, thiếu chút quên tiết mục hợp tác giữa chúng ta mất. May có mày nhắc nhở, hiện tại biểu diễn vẫn kịp. . .

Vừa lúc đó Lý Vũ Hàm đang an bài chỗ ngồi ở bàn ăn, nghiêng đầu nhìn sang chỗ hắn nói:

- Chu Hiểu Xuyên, một mình em ở đó lắm lắm cái gì vậy? Còn không mau lại đây ngồi, chúng ta bắt đầu mở tiệc thôi.

Chu Hiểu Xuyên mỉm cười trả lời:

- Không vội, sư tỷ, em còn một món quà muốn tặng chị.

Lý Vũ Hàm nghe vậy s chột ửng sốt, tò mò hỏi:

- Còn có một món quà nữa? Là gì vậy?

Vừa trải qua thịnh yến âm nhạc xong, trong lòng nàng bỗng thấy thập phần chờ mong và tò mò với món quà mà Chu Hiểu Xuyên sẽ tặng tiếp cho nàng. Không chỉ có Lý Vũ Hàm, những người bạn của nàng, cũng dừng việc chém gió liên hồi, đem ánh mắt tập trung nhìn vào Chu Hiểu Xuyên, muốn xem xem hắn có mang đến một sự kinh hi cho mọi người nữa hay không. Chu Hiểu Xuyên cũng không vội vã để lộ đáp án, mà mỉm cười ngồi xôm xuống bệ

Sa Tùr lên nói:

- Món quà này, không phải của một mình em mà do em và Sa Tùr hợp tác đồng diễn.

Nghe hẳn nói như vậy, Lý Vũ Hàm và mọi người càng thêm hiếu kì.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Ảo Thuật Hay Là Kỳ Tích?

Sa Tùr tựa hồ thích thú việc được mọi người chú ý, nó không khỏi nhô lên khỏi ngực, giương đầu lên, thể hiện ra tư thế của một mình tinh màn bạc. Trong ánh mắt tò mò soi mói của mọi người, Chu Hiểu Xuyên ôm lấy Sa Tùr, đi nhanh tới góc phòng khách chỗ đặt cây đàn piano. Nhìn thấy một màn này, mọi người không nhịn được xì xào bàn luận xôn xao lên:

- Anh ta lại muốn đàn dương cầm sao?

- Sẽ có một bản nhạc làm người ta như tắm gió xuân khác nữa sao?

- Thật tốt quá, hẳn lại muốn đàn dương cầm, tớ yêu nghe hẳn đánh đàn đến chết mất!

Sau khi đặt Sa Tùr trên đàn, Chu Hiểu Xuyên ngồi lên ghế, cũng không vội vã bắt đầu đánh đàn, mà là nhỏ giọng hướng Sa Tùr hỏi:

- Thế nào, mày đã chuẩn bị xong chưa?

Khẩu khí Sa Tùr cũng không nhỏ:

- Đã sớm chuẩn bị xong rồi, hôm nay nhất định ta sẽ biểu diễn thật hoàn mỹ. Nhưng người cũng phải biểu diễn tốt một chút, đừng làm xấu mặt ta.

Chu Hiểu Xuyên mỉm cười, cũng không tranh cãi cùng Sa Tùr, chỉ nói một câu:

- Vậy thì bắt đầu đi.

Liền đặt hai tay lên phím đàn, bắt đầu đánh. Người bên ngoài mặc dù không nghe ra Chu Hiểu Xuyên đang đánh bản nhạc gì, nhưng người yêu thích piano như Lý Vũ Hàm lập tức nghe ra ngay: “Bản nhạc này... không phải ‘Song ca hai con mèo’ sao? Chẳng lẽ món quà Sa Tùr và Hiểu Xuyên tặng mình chính là bản nhạc này?”

‘Song ca hai con mèo’ tuy rằng nhịp điệu dễ nghe, nhưng mà dùng làm món quà sinh thì có vẻ nó không được thích hợp cho lắm. Bất quá, nghi hoặc trong lòng Lý Vũ Hàm cũng không tồn tại lâu, bởi vì sau khi Chu Hiểu Xuyên diễn bản nhạc ‘Song ca hai con mèo’. Thì Sa Tùr cũng bắt đầu há miệng kêu ‘meo meo meo’ theo điệu nhạc. Làm người ta khiếp sợ và khó tin chính là tiếng kêu trong miệng Sa Tùr không hề lộn xộn chút nào mà kết hợp hoàn mỹ đến bất ngờ, giống như Chu Hiểu Xuyên và Sa Tùr đã tập rượt với nhau từ trước vậy.

- Trời ơi, mình có nằm mơ không? Sa Tùr nó... nó có thể ca hát?

Lý Vũ Hàm mở to hai mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên đang tấu đàn cùng với tiếng hát của Sa Tùr, kìm nén không được sự khiếp sợ trong lòng, nhẹ nhàng hô lên. Phản ứng của những người còn lại cũng không khá hơn so với Lý Vũ Hàm là bao nhiêu, tất cả đều trợn mắt há mồm, bộ dáng thất thần. Cũng không thể trách bọn họ biểu tình kinh ngạc như thế được, dù sao trên đời này, người biết ca hát đương nhiên là chuyện quá bình thường, thế nhưng mèo biết hát, đã ít lại càng hiếm, khó gặp vô cùng. Mặc dù trên Inte hiện nay, thường thường cũng sẽ xuất hiện một số động vật ca hát, nhưng mà họ chỉ nói là ca hát thì nó vẫn về chứ thực ra chúng toàn gào loạn lên, làm sao giống như Sa Tùr được, du dương hát theo bản nhạc ‘Song ca hai con mèo’ đang được đánh? Hơn nữa còn nghe rất êm tai, thậm chí hay hơn cả dàn đồng ca thiếu nhi ở hội chữ thập đỏ tại Paris. Đương nhiên, những người ở đây, ngoại trừ Chu Hiểu Xuyên ra, thì không ai có thể nghe hiểu Sa Tùr rốt cuộc là hát cái gì... Chu Hiểu Xuyên đánh lên tiếng đàn, Sa Tùr hát lên tiếng ca, vang vọng bên tai mọi người, làm cho bọn họ sinh ra một cảm giác như mộng ảo. Tuy rằng về mặt nghệ thuật mà nói thì hiện tại Chu Hiểu Xuyên và Sa Tùr đang liên thủ biểu diễn, so với khúc ‘Tự nhiên’ như tiếng trời vừa rồi kém hơn nhiều, nhưng từ trình độ người thường đối với người thường khi cảm nhận sẽ thấy bài biểu diễn này không hề kém cạnh, Thậm chí còn có cảm giác rất huyền ảo thần bí. Đám nữ nhân này vừa thương thức Chu Hiểu Xuyên và Sa Tùr hợp tác biểu diễn, một bên không nhịn được xích lại gần nhau, kinh xì xào bàn tán:

- Tớ không nghe lầm chứ? Sa Tùr lại biết ca hát? Đó là sự thật sao? Không phải tớ nằm mơ chứ? Trước kia tớ cũng gặp qua Sa Tùr nhiều lần, tại sao lại không phát hiện nó có thiên phú như vậy nhỉ?

- Ấy ăy, mấy người nói xem có phải kỹ năng ca hát của Sa Tùr là do Chu Hiểu Xuyên huấn luyện không? Ai da, đây không phải là chuyện dễ dàng nha! Theo tớ thấy, cho dù là nhà ảo thuật nổi tiếng, cũng không có bản lĩnh như vậy đúng hem? Những người đó, cùng lắm cũng chỉ là huấn luyện cá, chim... làm mấy thứ linh tinh thôi cũng không nghe nói có ai có thể huấn luyện mèo ca hát...

- Có nên xem tiết mục này là biểu diễn ảo thuật không? Quả nhiên là thần kì nha! Không được, tớ phải nhanh chóng quay phim lưu lại mới được.

Trong lúc nói chuyện, liền có người móc di động trong túi ra, mở chức năng camera lên. . . Sau khi Chu Hiểu Xuyên và Sa Từ kết thúc biểu diễn, tâm tình mọi người vẫn còn đang kích động. Bất quá, bọn họ cũng không ngây đại hồi lâu như lần trước, mà lập tức vỗ tay hoan hô. Sa Từ ngồi trên đàn piano, trong tiếng vỗ tay và hoan hô, kiều ngạo ưỡn ngực lên, thỉnh thoảng có thể thấy hơi hơi gật đầu một cái, giống như động tác của những ngôi sao quốc tế thường chào hỏi khán giả vậy. Thấy Chu Hiểu Xuyên vẫn ngồi trên ghế không đứng dậy, tiếng vỗ tay và hoan hô của mọi người cũng dần ngừng lại, đều đem ánh mắt mong chờ, ném tới người hắn. Sa Từ hiển nhiên cũng đã nhận ra điểm này, sau đó trừng mắt lườm Chu Hiểu Xuyên, có chút bất mãn than thờ nói:

- Đáng ghét, rõ ràng ta mới là diễn viên chính, sao lại để cho người trắng trợn cướp mất chứ?

Chu Hiểu Xuyên dở khóc dở cười. Đợi cho chung quanh hơi yên một chút, Chu Hiểu Xuyên lại nâng hai tay lên, tiếp tục khiêu vũ trên các phím đàn. Bấy giờ không chỉ có Lý Vũ Hàm, mà đối với cả những người không hiểu biết về piano cũng đều nghe ra lúc này Chu Hiểu Xuyên đang chơi bài hát ‘Happy Birthday To You’. Dần dần tất cả mọi người vây quanh lấy Lý Vũ Hàm, hát lên ca khúc này. Ngay khi mọi người đang nghĩ, Chu Hiểu Xuyên như vậy là đã biểu diễn xong, bỗng ngoài cửa sổ truyền đến những âm thanh kỳ lạ. Ngay sau đó, có người mất tinh kêu lên:

- Mau nhìn ngoài cửa sổ, thật nhiều chim. . . A, chúng đang bay về hướng này!

Vừa dứt lời, mười mấy con chim màu sắc diễm lệ liền vỗ cánh thông qua cửa sổ bay vào trong phòng, cũng há miệng hát bằng tiếng người:

- Chúc mừng sinh nhật vui vẻ, chúc mừng sinh nhật vui vẻ. . .

Đám người Lý Vũ Hàm lúc này mới phát hiện ra hơn mười ‘vị khách không mời mà đến’, đều là loài vẹt nói giỏi tiếng người. Chỉ thấy chúng nó bay xung quanh đỉnh đầu Lý Vũ Hàm, trong tiếng đàn của Chu Hiểu Xuyên, cất tiếng ca hai bài ‘Happy Birthday To You’. Số vẹt này, đều là chim cánh ở chợ Trại Hộ, lúc trước Sa Từ đã đe dọa, kêu chúng nó đến đây làm ‘khách mời biểu diễn’.

- Sa Từ vừa biểu diễn ‘Song ca hai con mèo’, giờ đến vẹt đồng ca ‘Happy Birthday To You’ ... Rốt cuộc Hiểu Xuyên đã huấn luyện như thế nào vậy?

Lý Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn, trong lòng ngập tràn kinh hi và hạnh phúc dạt dào. Nàng nhìn không được bắt đầu hoài nghi “Có phải mình lúc này đang nằm mơ không? Hay làm sao mình lại đang trải qua những chuyện mà chỉ có trên những câu truyện cổ tích lãng mạn hay trên những phim truyền hình kinh điển của Việt Nam vậy?”

Đến nỗi cũng phải hâm mộ đến chảy cả nước miếng. Trong lúc nhóm vẹt cùng hát vang Happy Birthday To You, Chu Hiểu Xuyên vươn người đứng dậy, rời khỏi đàn piano, cùng với Sa Từ đi trước mặt Lý Vũ Hàm, mỉm cười, ôn nhu hỏi:

- Sư tỉ, thế nào, em và Sa Từ cùng nhau tặng chị món quà sinh nhật đó có làm chị hài lòng không?

- Hài lòng!

Bên trong đôi Lý Vũ Hàm mắt lóe ra nước mắt hạnh phúc, mỉm cười trả lời:

- Đây là món quà sinh nhật tốt nhất mà chị từng nhận được. . .

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút, đột nhiên hơi cười xấu hổ, bổ sung một câu:

- Không đúng, phải là hai món quà mới đúng chứ. Vừa này em có đánh bản nhạc ‘Tự nhiên mà’.

Chu Hiểu Xuyên nghe vậy liền nở nụ cười. Ngay sau đó liền diễn ra một cảnh tượng mà không ai nghĩ tới. Chỉ thấy Lý Vũ Hàm cảm xúc dâng trào, đột nhiên bước từng bước về phía Chu Hiểu Xuyên, kiễng đầu ngón chân lên tính thom lên má Chu Hiểu Xuyên. Bất quá ngay lúc đó Sa Từ nhảy lên chân cô, làm cô ngã té xuống, cả người ngã gọn lỏn vào lòng Chu Hiểu Xuyên. (DG: Bị động thành chủ động, bất quá ta thích) (Biên: ta cũng thế). Đôi môi đỏ mọng ảm áp của cô không có thom được xuống khuôn mặt của Chu Hiểu Xuyên, mà thay vào đó nó thom nhăm vào môi Chu Hiểu Xuyên. Cả hai người đều cảm nhận được đôi môi dịu dàng của đối phương, nhất thời trở nên thất thần. Vì thế, hai người bày ra tư thế nư hôn dài kiểu Pháp, làm tất cả mọi người xung quanh tròn mắt lên nhìn. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thật Là Ngọt Ngào!

Cảnh hôn nồng nhiệt này hoàn toàn chỉ là ngoài ý muốn. Nhưng nếu chẳng phải có một kẻ phá ngang thì chắc chắn nó sẽ còn tiếp tục và cô nàng tóc quần đeo kính kia đang đóng vai kẻ phá ngang. Cô ta cười “hì hì” khoái trá, nhìn hai người trên ghẹo nói:

- Vũ Hàm, Hiểu Xuyên hai người còn muốn xoắn lấy nhau tới bao lâu nữa đây? Có muốn mọi người rời đi để hai người có không gian thoải mái làm chút

chuyện riêng tư không? Một giờ có đủ không? Lần đầu tiên đã chiến...tôi nghĩ thế là đủ rồi.

Cô gái vừa nói vừa đảo mắt nhìn chỗ tiểu đệ của Hiểu Xuyên đang an giấc, quả là một nữ lang chính hiệu con nòng nọc. Lý Vũ Hàm cuối cùng mới tỉnh táo lại, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng như mặt trời, cô mở miệng “um” một tiếng, vội vàng đẩy Chu Hiểu Xuyên ra. Cô há miệng thở dốc muốn thanh minh nhưng mà cái cảm giác tuyệt vời mà trước nay cô nàng chưa từng hưởng thụ qua đã đập tan ngay cái ý nghĩ kia đi. Vũ Hàm chỉ bẽn lẽn đỏ mặt cúi đầu làm ra vẻ thẹn thùng của kẻ ăn vụng bị bắt quả tang. Chu Hiểu Xuyên thì đỡ hơn Vũ Hàm một chút nhưng dù vậy hấn vẫn đỏ mặt. Hấn cũng muốn thanh minh nhưng khi nhìn qua thấy Vũ Hàm đang đỏ mặt thì hấn lại thấy có chút lúng túng. Dù vậy, trong lòng hấn cũng vô cùng sướng, mùi vị của nụ hôn vừa nãy vẫn còn phảng phất, hấn nghĩ: “Mỗi sư tỷ thật là ngọt ngào!”

Trong khoảnh khắc này bầu không khí bỗng trở nên vô cùng quái dị. Nhưng may mà cô gái tóc quăn nổi lòng thương giải vây cho mọi người. Cô đứng cạnh bàn tiệc, vừa cười vừa nói với hai kẻ ăn vụng công khai:

- Ấy. Hai người còn muốn để mọi người chờ tới lúc nào? Được rồi, Vũ Hàm đừng có ngây người ra như thế nhanh nhanh thôi nấn đi. Chúng tớ đang thèm bánh gato lắm rồi đây này...

- A ... Được rồi, mình tới đây.

Lý Vũ Hàm vội vàng đáp. Cô cũng nhanh chóng nắm lấy cơ hội này để thoát khỏi tình trạng xấu hổ, vội vàng cùng Chu Hiểu Xuyên đi đến bên bàn tiệc. Bất quá chuyện lúc này nàng không thể nào quên được, dung một âm thanh rất nhỏ, nhỏ ngang với âm thanh của mỗi nói với Chu Hiểu Xuyên:

- Hiểu Xuyên, chuyện vừa rồi chỉ là chẳng may thôi, kỳ thực chị cũng không muốn hôn vào môi em đâu... Ai nha, chị cũng không biết giải thích như thế nào nữa. Tóm lại nếu em mà nói lung tung cái gì thì đừng có mà trách chị...

Chu Hiểu Xuyên liếc quanh môi một vòng tựa hồ hấn muốn thu lại hết cái hương vị lúc này rồi cười ngây ngô, dùng âm thanh rất nhỏ mà chỉ hai người nghe thấy trả lời:

- Em sao lại dám trách chị chứ? Em...Em mừng còn chưa kịp đây.

Lời vừa nói ra hấn liền cảm thấy hối hận. Bởi vì nói như vậy thì chứng tỏ hấn cũng đặc biệt quan tâm đến chuyện này. Quả nhiên Vũ Hàm nghe được, mặt đã đỏ càng thêm nóng nữa, có lẽ lúc này mà đặt quả trứng lên đảm bảo chín nhanh hơn cả rán bằng dầu. Thừa dịp mọi người còn không chú ý, cô nàng hung hăng liếc xéo hấn một cái. Nhưng kỳ lạ là cái liếc mắt ấy lại giống như đang đánh mắt đưa tình, một chút dọa người cũng không có. Chu Hiểu Xuyên thấy vậy không khỏi bật cười thành tiếng. Lý Vũ Hàm nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên cười sung sướng cũng đành bó tay. May là tính cách của cô cũng rất thẳng thắn, sáng khoái, cũng đã nhanh chóng dẹp bỏ bộ dạng nhăn nhó đi, điều chỉnh lại tâm tình. Cô vung tay đập nhẹ sau đầu Chu Hiểu Xuyên một cái rồi nói:

- Nhớ kỹ! Mọi việc dừng ở đây, cấm nói linh tinh.

Chu Hiểu Xuyên còn đang hồi hận vì những lời nói vừa rồi, nhưng khi nghe Lý Vũ Hàm nói thế liền nhanh chóng gạt đầu đáp ứng:

- Chị yên tâm. Em biết phải làm như thế nào, tuyệt đối sẽ không làm cho chị thất vọng đâu. (Biên: làm thế nào là làm thế nào)

- Vậy là tốt rồi.

Lý Vũ Hàm cảm thấy thoải mái hơn đôi chút, khẽ gạt đầu. Ngay trong lúc hai người thủ thủ với nhau thì mọi người đã tập trung lại xung quanh bàn tiệc, mấy cô nàng đã mất hết kiên nhẫn, tự mình vào nhào làm cho nhanh mặc xác nhân vật chính luôn, bụng ra từ bếp biết bao nhiêu là nỡ thực mà Vũ Hàm đã tí mỉ chế biến. Trên bàn tiệc lúc này đã đầy các món ăn rực rỡ, nhìn vào thật là mê người.

- Vũ Hàm nhanh nhanh thôi nấn đi rồi cắt bánh.

Nữ lang tóc quăn đeo kính mắt chăm nấn, kéo Vũ Hàm lại trước chiếc bánh sinh nhật. Xem bộ dáng kích động như vậy, người ngoài không biết chắc cũng nghĩ hôm nay mới là sinh nhật của cô.

- Nói thật cho mọi người biết, hôm nay là cậu ấy tự mình xuống bếp đấy. Tớ đã để dành bụng từ sáng đến giờ rồi. Cho nên mọi người đừng câu giờ nữa kéo tớ bị tụt đường huyết lăn ra đây là tớ bắt bồi thường đó...

Những lời hài hước như vậy làm mọi người cười ầm, đồng thời cũng xua tan đi tia xấu hổ cuối cùng tâm Vũ Hàm. Chờ mọi người cười đùa xong, Lý Vũ Hàm thôi nấn, sau đó tất cả hét hát vang bài hát chúc mừng sinh nhật. Khi Lý Vũ Hàm cắt bánh sinh nhật thì buổi tiệc mới chính thức được mở màn. Điều duy nhất làm Chu Hiểu Xuyên khó hiểu chính là Lý Vũ Hàm vốn trời sinh lười biếng vậy mà tài năng nấu nướng của cô thì miễn bàn, những món ăn mà cô chuẩn bị cho buổi tiệc có thể nói là không hề thua kém bất kỳ đầu bếp nào của các nhà hàng lừng danh, nhất là những món tủ của cô lại càng ngon hơn nữa. Chính vì vậy mà nữ sắc lang kia đã vui mồm làm luôn một câu:

- Nếu ai mà cưới được Vũ Hàm chắc sẽ hạnh phúc mà chết mất.

Một câu nói như vậy thôi đủ khiến mọi người bỗng trở nên yên tĩnh. Chỉ có Chu Hiểu Xuyên nhà ta là nhấp nhòm như ngồi trên bếp lửa. Bởi vì hấn đã phát hiện ánh mắt mọi người đều soi thẳng đến hấn. Xem ra bọn họ đều đã hiểu nhầm mối quan hệ của hấn cùng với Lý Vũ Hàm mất rồi. Buổi liên hoan sinh nhật này kéo dài từ buổi trưa đến tận chiều mới chấm dứt. Mấy chị em tốt giúp đỡ Lý Vũ Hàm dọn dẹp bàn ăn, rửa chén bát, lau dọn nhà bếp sạch sẽ, sau đó mọi người mới kéo nhau ra quán Karaoke ở gần nhà Lý Vũ Hàm để ca hát.

Lúc này cũng mới chỉ là buổi chiều. Vừa nhập cuộc, vì mọi người sau khi thưởng thức tiếng đàn của Chu Hiểu Xuyên thì cũng vô cùng tò mò về khả năng ca hát của hắn. Chính vì vậy mà chiếc micro vốn là đối tượng bị giành giật kịch liệt đã tự chui vào trong tay hắn, ý của mọi người hiển nhiên là để hắn thể hiện tài năng rồi. Bất quá bọn họ hối hận một cách nhanh chóng vì quyết định này, bởi vì hắn hát quá tốt, có một cái thành ngữ để dùng cho trường hợp này, chính là ‘hát như HKT’! Cuối cùng một ai đó không nỡ để âm thanh của hắn tổn hại đến mấy cô gái nên đã xông lên cướp được micro trong tay hắn. Có như vậy mới có thể khôi phục lại được chút an bình bên trong phòng này. Thời gian tiếp theo mới là lúc để Hoàng Hiểu Uyên phô diễn tài năng, khiến mọi người để nàng ôm mic hát đến hơn nửa thời gian. Cho đến lúc màn đêm buông xuống, tất cả mới chịu chui ra khỏi quán karaoke về nhà Lý Vũ Hàm ăn tối. Lúc này âm thanh của Lý Vũ Hàm cũng đã bị khàn khan. So với không khí lúc trưa, bữa tối tưng bừng hơn nhiều. Bởi vì bữa trưa còn nhiều người lạ mặt nhau nhưng nhờ vào một buổi giao lưu mà tất cả đã quen biết nhau. Mọi người vui đùa, tán gẫu tự nhiên hơn, càng lúc càng cởi mở phóng khoáng. Bữa tối kết thúc, mọi người dần dần ra về. Chu Hiểu Xuyên và với Hoàng Hiểu Uyên cũng muốn cáo từ nhưng bị Lý Vũ Hàm giữ bọn họ lại vì cô có chuyện muốn nói cùng hai người một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Có Sắt Khí!

Tuy rằng trong lòng rất tò mò và kinh ngạc nhưng Chu Hiểu Xuyên hay Hoàng Hiểu Uyên đều không mở miệng hỏi mà giữ ở trong lòng, giúp Lý Vũ Hàm giấu đi chuyện gia đình của cô. Đợi đến khi mọi người đi khỏi, Lý Vũ Hàm mới dẫn Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyên đang rất nghi hoặc đi vào trong phòng ngủ của cô. Ở đồng sách chất cao như núi, cô cầm lên hai tờ giấy đưa cho hai người, cười nói:

- Chị biết các em lúc này nhất định sẽ tò mò vì sao chị phải đợi đám người kia đi. Hãy xem qua cái này một lát đi, xem xong rồi hãy nói mọi chuyện.

Nhìn nội dung tờ giấy trong tay xong, Chu Hiểu Xuyên kinh ngạc ngẩng đầu lên, mang theo vẻ mặt không tin nói:

- Sur ty, chị đem cổ phần của phòng khám thú y chia làm ba, để em với Hoàng Hiểu Uyên cùng đứng tên sở hữu?

- Đúng vậy!

Lý Vũ Hàm gật đầu đáp, bày ra động tác chuyện này không có gì đáng phải nói cả. Hoàng Hiểu Uyên xem xong nội dung trên tờ giấy, kinh ngạc hỏi:

- Chị Vũ Hàm, sao chị phải làm như vậy?

Lý Vũ Hàm đáp:

- Bởi vì chị tính đem việc kinh doanh của phòng khám nhờ vào hai em. Bản thân chị muốn thư giãn một thời gian, ít nhất là trong mấy năm nữa...

So với Hoàng Hiểu Uyên, Chu Hiểu Xuyên hiểu rõ chuyện của Lý Vũ Hàm hơn một ít. Nghĩ lại những chuyện Sa Từ nói cách đây mấy ngày, khi nghe được những lời này hắn không khỏi nhíu mày hỏi:

- Sur ty, chị không muốn là làm bà chủ nữa à? Chẳng lẽ chị không muốn làm bác sĩ thú y nữa hay sao? Là vì cha mẹ chị muốn chị bỏ cái nghề thú y này phải không?

Lý Vũ Hàm lặng đi một chút, nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc, hỏi ngược lại:

- O, làm sao em biết cha mẹ chị không cho chị tiếp tục làm bác sĩ thú y nữa?

- Sặc...

Chu Hiểu Xuyên gãi đầu gãi tai, không biết trả lời như thế nào mới tốt. Hắn không thể nói là mọi chuyện đều do hắn biết được từ Sa Từ. Thậm chí Sa Từ còn cung cấp cho hắn rất nhiều thông tin nữa mà. Cuối cùng hắn chỉ có thể úp ụp mồm giải thích:

- Mấy ngày trước, có người quen với em nói như vậy...

May mắn là Lý Vũ Hàm mặc dù nghi ngờ nhưng cũng không hỏi nhiều về chuyện này nữa. Vuốt vuốt cằm, sau đó quay về chủ đề lúc này nói:

- Hiểu xuyên nói không sai. Đúng là cha mẹ chị ngăn cản không cho tiếp tục làm bác sĩ thú y nữa. Họ muốn nhanh chóng gả tôi cho người ta để có cháu ngoại bé...

Nói đến đây, nàng nở nụ cười tự giễu rồi mới nói tiếp:

- Mặt khác còn có một nguyên nhân, đó là chị tính đi ra nước ngoài, đến trường đại học Edinburgh để học chuyên ngành bác sĩ thú y chuyên nghiệp.

Nói xong, nàng kéo ngăn kéo ra, lấy ra một phong thư đóng dấu của trường đại học Edinburgh:

- Thực tế, chị đã nhận được giấy báo của trường đại học Edinburgh. Thời gian tới chị sẽ sắp xếp công việc ổn thỏa để qua nước Anh du học.

- Khoa thú y của đại học Edinburgh gửi thư mời chị học? Trời ơi là trời, sư tử, chị quả thật lợi lại nha!

Lời tán thưởng của Chu Hiểu Xuyên là xuất phát từ nội tâm. Bởi thi đầu vào của các trường đại học nước ngoài vô cùng khó khăn, huống chi là trường đại học danh tiếng bậc nhất thế giới như Edinburgh. Lý Vũ Hàm có thể thi đầu vào trường này, không thể dùng hai từ 'xuất sắc' để hình dung nữa rồi. Lý Vũ Hàm cười he he, không khỏi đắc ý nói:

- Để có được lá thư trúng tuyển này, chị đã phải thức biết bao nhiêu đêm mới được đấy. Chứ em nghĩ vì nguyên nhân gì mà sáng tới chín mười giờ chị mới đi làm chứ? Em nghĩ rằng chị thích ngủ nướng tới mức như vậy sao?

Chu Hiểu Xuyên gãi gãi đầu, mặt khờ khạo cười nói:

- Ô, thế không phải là thích ngủ nướng thật à?

- Đương nhiên không phải rồi!

Mặt mày Lý Vũ Hàm xám xịt thanh minh cho bản thân, nhìn Chu Hiểu Xuyên, trong ánh mắt tràn đầy sát khí. Chu Hiểu Xuyên chỉ cảm thấy sống lưng chột lạnh, rụt cổ lại phía sau, dứt khoát không dây dưa với chuyện ngủ nướng hay không ngủ nướng nữa. Hắn hỏi:

- Xem như chị đi Anh quốc du học, nhưng cũng không cần đem cổ phần của phòng khám thú cưng chia ra cho em với Hiểu Uyên chứ?

Hoàng hiểu uyên cũng gật đầu phụ họa nói:

- Đúng vậy, tự nhiên chị đưa cho em một phần ba cổ phần công ty, em không dám nhận đâu chị Vũ Hàm.

Lý Vũ Hàm cười hi hi nói:

- Người ta để có được cái lợi, tốn bao công sức luôn cúi, còn hai người các người thật thú vị, thức ăn đã nuốt đến tận miệng rồi mà vẫn không chịu nuốt.

Sau khi cười vài tiếng, nàng nghiêm sắc mặt nói:

- Thật ra, chị đem cổ phần Phòng khám thú cưng chia làm ba, cũng là có nguyên nhân và điều kiện cả. Nguyên nhân là bởi vì sợ sau khi ra nước ngoài rồi, khó có thể trở về thường xuyên, không thể phát lương cho mọi người đều đặn được. Cho nên giao cổ phần cho mọi người cũng chính là giải quyết vấn đề tiền lương, và cũng là để mọi người có động lực phấn đấu mà làm việc. Còn về điều kiện, thực ra cũng rất đơn giản: Bất kỳ nguyên nhân gì cũng không được để Phòng khám thú cưng phải đóng cửa. Phòng khám này là do chị mở ra, nó còn phải chờ đến lúc chị về phát triển nó lớn mạnh hơn nữa.

Chu Hiểu Xuyên cười khỏ nói:

- Sư tử, hiện tại em thấy có thể chuyển tiền qua thẻ, thanh toán quốc tế, chị không cần phải đem cổ phần công ty chia cho bọn em đâu. Hơn nữa, chẳng cần chị phải đem cổ phần giao ra, chúng em vẫn cố gắng làm việc thật tốt, không để Phòng khám thú cưng phải đóng cửa đâu.

- Điều này cũng chưa chắc!

Lý Vũ Hàm lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Cổ nhân đã dạy rồi, hoàng đế tốt là kẻ không để lĩnh chịu đối. Sau khi chị ra nước ngoài rồi, mọi chuyện của phòng khám đều phải nhờ hai em chăm lo. Nếu không đưa ra lợi ích và quyền lực xứng đáng, chẳng phải là chị quá mức cay nghiệt, bạc bẽo sao?

Nói tới đây nàng ngừng lại, nửa đùa nửa thật nói:

- Hơn nữa, chỉ có để cho hai em làm chủ, mới không bị người khác trả lương cao hơn mà dửng dưng đi mất. Chị không muốn thấy cái cảnh, trong khi chị ở nước ngoài học tập, nhận được tin nhắn từ chức của hai em. Chị không hề muốn phòng khám tâm huyết của chị lại bị đóng cửa vì nguyên nhân như vậy đâu.

Chu Hiểu Xuyên cười khỏ, lắc đầu nói:

- Sư tử, chị nói lại đi. Bọn em đâu phải là người như vậy.

Hoàng Hiểu Uyên cũng cong cái miệng nhỏ đáng yêu lên cãi lại:

- Đúng vậy, chị Vũ Hàm, chị xem thường bọn em quá đấy.

Nghe Chu Hiểu Xuyên cùng Hoàng Hiểu Uyên, Lý Vũ Hàm cảm thấy trong lòng ảm áp, nàng cười híp mắt tạ lỗi nói:

- Được rồi, Chị xin lỗi hai đứa được chưa? Vừa rồi là chị nói giỡn thôi, đừng có để trong lòng.

Nhìn thấy vẻ mặt còn muốn mở miệng từ chối của hai người, ngữ khí của Lý Vũ Hàm trở nên kiên quyết hơn:

- Được rồi, chuyện này cứ quyết định vậy đi, không cần phải bàn ra bàn vào làm gì nữa. Nếu các em còn từ chối không nhận cổ phần, vậy chị đem cái phòng khám thú cưng này đóng cửa lại là xong. Không đưa qua đây lại làm gì cho mệt!

Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển đưa mắt nhìn sau, sau khi trầm mặc giây lát, không hèn mà gấp, nở nụ cười khổ:

- Sư tỷ (chị Vũ Hàm) à, xưa giờ chẳng có ai như chị, ép người ta làm cổ đông..

Lý Vũ Hàm cười hi hi, phản bác nói:

- Hồi giờ chị cũng chưa gặp ai như hai em, từ công nhân bình thường, phải ép mới chịu làm cổ đông. Thôi hai người lại đây, ký tên và hoàn tất thủ tục chuyển nhượng đi. Sau khi ký tên, hai người không còn là người làm của phòng khám nữa, mà đã trở thành một trong những giám đốc rồi đó nha.

Lúc này, Chu Hiểu Xuyên cùng Hoàng Hiểu Uyển cũng không có một mực từ chối nữa, tiến lại, ký tên vào hợp đồng chuyển nhượng được chuyển nhượng, đồng thời còn in cả dấu vân tay. Theo sau, Lý Vũ Hàm cũng ký tên và điểm chỉ vào hai bản hợp đồng của Chu Hiểu Xuyên, và Hoàng Hiểu Uyển. Xong tất cả mọi chuyện, Lý Vũ Hàm cười ha ha nói:

- Tốt lắm, sau hôm nay phòng khám của chúng ta có ba người làm giám đốc. Hy vọng hai em có thể làm cho công việc kinh doanh của phòng khám càng ngày càng tốt, đến khi chị đi du học về thì nó sẽ trở thành phòng khám hàng đầu cả nước.

Cả ba làm động tác bắt tay, Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển đặt tay lên tay của Lý Vũ Hàm sau đó tung lên cao. Chu Hiểu Xuyên cười nói:

- Sư tỷ cứ yên tâm, không những bọn em có thể duy trì công việc kinh doanh mà còn làm cho nó lớn mạnh nhất. Không chừng, chờ chị đi học về rồi sẽ có phòng khám thú y với hệ thống chi nhánh trải khắp cả nước ấy chứ.

Lý Vũ Hàm nở nụ cười:

- Oa... Hệ thống phòng khám thú y trải rộng cả nước? Điều này đúng là tuyệt vời. Chị mong một ngày nào đó nó sẽ được như vậy...

Hoàng Hiểu Uyển nhún mày lại, nghĩ tới một chuyện nói:

- Ba ông chủ sao? Hình như có chút không đúng, một ông chủ và hai bà chủ thì được, chị Vũ Hàm, em với chị là phụ nữ mà...

- Một ông chủ cùng hai bà chủ?

Lý Vũ Hàm không khỏi sùng sốt, sau đó mặt đỏ bừng lác lác đầu, có chút ngượng ngùng nói:

- Nha đầu ngốc, em có biết lời này có thể gây hiểu lầm cho người khác hay không hả?

- Người nghe khác lắm?

Hoàng Hiểu Uyển ngây ngốc một lúc, sau đó dường như cũng hiểu ra, khuôn mặt cũng đỏ bừng, không ngừng xua tay giải thích nói:

- Em không có ý kia, thật sự không có mà.

Vốn chút không khí chỉ có xấu hổ, nhưng bởi vì thái độ và hành động của Hoàng Hiểu Uyển nên càng thêm xấu hổ. Một mảng âm thanh cười đùa tràn ngập phòng ngủ của Lý Vũ Hàm. Sau khi dàn xếp mọi chuyện của phòng khám thú cưng ổn thỏa, Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển rời khỏi nhà của Lý Vũ Hàm. Sau khi Hoàng Hiểu Uyển lên xe taxi, Chu Hiểu Xuyên một mình bước chậm trên ngã tư đường dưới ánh trăng xuống. Tuy vẻ mặt của hắn bình thản trong lòng vẫn còn kích động. Kích động không chỉ là vì chuyện xảy ra lúc trước, hay vì hắn có được một phần ba cổ phần của Phòng khám thú cưng mà còn là vì hắn nhận được dòng năng lượng thần bí từ Sa Tử. Mặc dù có được dòng năng lượng thần bí này thì năng lượng trong cơ thể hắn cũng không phát triển được là bao, chỉ hơi lớn hơn trước một chút, nhưng màu trắng ngà lúc trước đã trở thành màu bạc. Chắc chắn rằng năng lượng thần bí trong cơ thể Chu Hiểu Xuyên đã lớn lên so với trước, có sự thay đổi rất lớn.

- Khuya nay thu hoạch cũng lớn thật...

Chu Hiểu Xuyên ngửa mặt lên trời nhìn mặt trăng to tròn như cái bánh xe. Hắn đưa tay phát phát giống như thề với trời, hoặc cũng là dặn dò với chính mình nói:

- Sư tỷ đã đem phòng khám thú cưng giao cho mình, thì mình không thể để cô ấy thất vọng, nhất định phải làm cho nó phát triển lớn mạnh hơn mới được.

Nhưng mà đúng lúc đó, Chu Hiểu Xuyên còn chưa nói hết câu, đột nhiên hắn cảm nhận được hàn ý nổi lên sau lưng giống như kim đâm vào.

“Sát khí?” Trong đầu của Chu Hiểu Xuyên hiện ra từ này trước tiên. Nói đến sát khí này dường như có chút mơ hồ, nhưng nó có tồn tại thật. Trong tự nhiên có rất nhiều động vật có thể cảm ứng được sát khí tồn tại. Mặc dù nói nhân loạn vì đủ loại nguyên nhân nên đã mất đi bản năng này, nhưng vẫn có một số người, thông qua huấn luyện đặc thù cũng như những hoàn cảnh đã trải qua thì một lần nữa đánh thức được bản năng này. Chu Hiểu Xuyên có thể cảm nhận được sát khí, quá nửa là liên quan đến năng lượng đặc thù có trong cơ thể kia. Nhưng mà, cuối cùng là ai? Kẻ nào động sát cơ với hắn đây?

Chương 52: Diệt...diệt Ván?

Chu Hiểu Xuyên cảm nhận được sát khí, không còn thời gian suy nghĩ xem kẻ nào muốn đối phó với mình. Chỉ có thể theo bản năng, cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước. Ngay lúc đấy, có một gã đàn ông cầm dao từ phía sau tới vọt tới, hướng lưng của hắn mà đâm tới một nhát. Gã đàn ông cầm dao này xuất hiện bất thành hình, tốc độ cũng cực nhanh, nếu không phải do Chu Hiểu Xuyên cảm nhận được sát khí phát ra từ trước, sợ rằng đã đổ máu tại đường trường. Mà bây giờ, phản ứng của Chu Hiểu Xuyên cũng vừa khéo tránh được một dao sắc bén hướng tới hắn. Tuy rằng một dao này rơi vào khoảng không, nhưng gã đàn ông cầm dao cũng không dừng lại, ở phía sau gầm lên một tiếng, vung dao đâm tới Chu Hiểu Xuyên lần nữa. Cùng lúc đó, ở hai bên đường, có thêm ba người đàn ông cầm dao xông ra vây kín lấy Chu Hiểu Xuyên. Muốn nhanh về đến nhà, nên tối hôm nay Chu Hiểu Xuyên chọn một con đường nhỏ nhưng gần để đi. Con đường này gần bất quá nó lại nằm ở vị trí hẻo lánh, tối om, không có đèn đường. Dù đi trên con đường này vào ban ngày thì cũng rất ít người qua lại, buổi tối thì càng không có một bóng ma lai vãng. Bốn gã đàn ông cầm dao có lẽ đã âm thầm theo dõi Chu Hiểu Xuyên từ trước, xác định được lộ trình của hắn, đồng thời quyết định ra tay ở con đường vắng vẻ này. Tuyệt đối không có tình huống trùng hợp. Bốn gã đàn ông lăm lăm dao trên tay đi về phía Chu Hiểu Xuyên, với vẻ mặt đã nắm chắc thắng lợi trong tay, bọn chúng nhe răng cười nham nhở. Bọn chúng cho rằng, Chu Hiểu Xuyên thân đơn, lực bạc chỉ có một mình, như chim trong lồng, như cá trong chậu, đương nhiên là mồi cho bọn hắn thông rồi. Bọn họ có dư thời gian, chờ tới lúc người dân phát hiện báo cảnh sát thì bọn chúng đã có thể đem Chu Hiểu Xuyên tẩm hậu sát, tẩm hậu gian đến tàn tạ mất. Chỉ cần đập cho Chu Hiểu Xuyên tàn phế là bọn chúng có thể trở về phục mệnh, hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó sẽ nhận được một số tiền gọi là phí vớt và rồi đi đến chỗ khác phong lưu khoái hoạt đợi cho chuyện này lắng xuống, lại lên lút trở về, tiếp tục cuộc sống và vòng tuần hoàn như vậy. Bọn chúng không hề biết được, con mồi đang nằm trong lưới, Chu Hiểu Xuyên đang bị bao vây còn có cơ hội lật thuyền trong mương. Tiểu tử này cũng không phải là Diệt Ván, làm sao có bản lĩnh như vậy chứ? Đứng gần đó vài bước, nương theo ánh trăng mờ mờ lung mờ mờ, nhìn thấy vẻ mặt của Chu Hiểu Xuyên, một tên trong đám nói với vẻ mặt khinh thường:

- Thằng ranh con này chẳng có tí can đảm nào. Về mặt nó thộn ra như @\$% ngậm, chân nó cũng run run kia. Chắc là do nó thấy bốn anh em mình đẹp trai, khoai to cho nên choáng váng rồi. Ha ha, công việc lần này thật đơn giản quá mà!

Bọn hắn quả thực không nhìn lầm, giờ phút này Chu Hiểu Xuyên quả thực có vẻ sợ hãi đến thộn cả mặt ra, cả người run rẩy như chó mắc mưa. Nhưng bộ dáng này, có thật là do sợ hãi mà ra không?

Bọn chúng Chu Hiểu Xuyên đan run rẩy là vì sợ thật sao?

Đương nhiên không phải!

Tuy rằng khuôn mặt Chu Hiểu Xuyên đại ra, cả người run rẩy, nhưng đó không phải là vì sợ hãi. Mà là vì hắn cực kỳ vui mừng, hưng phấn. Đúng vậy, chính là kinh hi và hưng phấn! Ngay tại thời khắc bốn tên cầm dao truy sát Chu Hiểu Xuyên, Chu Hiểu Xuyên phát hiện ra một chuyện kỳ quái. Động tác của bốn tên côn đồ này chậm hơn rất nhiều so với bình thường, có thể nói nó giống như một thước phim quay chậm vậy. Dù cũng không phải là chậm đến mức mỗi động tác đều xảy ra từ từ nhưng cũng đủ để Chu Hiểu Xuyên nhìn rõ ràng từng động tác của bọn chúng thì không có gì khó khăn, như vậy cũng là quá đủ, căn cứ vào động tác của bọn chúng để phản công thì không cần phải xoắn.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao động tác của mấy thằng ác ôn vùng nông thôn này lại chậm như vậy?" Trải qua vài giây kinh ngạc ngẩn ngui, hắn đã nhận ra, trong lòng tràn đầy vui mừng và hưng phấn: "Chẳng lẽ là do tia thần bí năng lượng kia làm ra ư?"

Càng nghĩ, Chu Hiểu Xuyên càng cảm nhận được, điều này giống như những cao thủ có giác quan cực kỳ nhạy bén, phản xạ nhanh hơn cả người bình thường. Chắc chắn điều này có liên quan đến năng lượng thần bí ở trong cơ thể của hắn. Không ngờ rằng năng lượng thần bí trong cơ thể hắn lại có công hiệu thần kỳ như vậy. Chu Hiểu Xuyên không thể kéo dài sự hưng phấn được quá lâu bởi bốn gã đàn ông đã cầm dao đồng thời lao đến chỗ hắn. Bốn con dao sáng loáng, phản chiếu ánh trăng lạnh cả lòng người, khiến cho người ta run sợ, đã vậy nhìn những chiếc răng nanh sáng bóng của mấy tên côn đồ chẳng khác nào răng nanh của rắn độc. Nếu đối lại là người khác trong tình huống này, sợ rằng đã bị dọa cho thất hồn lạc phách. Nhưng Chu Hiểu Xuyên thì trái lại, hắn cực kỳ bình tĩnh trong tình huống này, thậm chí ở khóe miệng của hắn còn hiện lên một nụ cười lạnh, đầy vẻ trào phúng. Tại vì động tác của bốn tên cầm dao này chậm hơn so với hắn rất nhiều, hắn có đủ tự tin, nắm chắc rằng có thể ở trong vòng vây của bốn người này có thể mò ra một con đường thoát thân. Hít mạnh một hơi, Chu Hiểu Xuyên lách lút lưng như mèo vượn mình, ngay lập tức tránh được một dao tấn công tới. Đồng thời đưa cánh tay, gấp cùi chỏ lại tấn công vào ngực một tên cầm dao, rồi tiếp tục dùng đầu gối cối thẳng vào mạng sườn hắn.

Bốp...rắc...bốp...rắc...

Mấy tên còn lại cảm thấy run rẩy, da đầu cũng nổi cả da gà, những âm thanh giòn tan vang lên trong không khí. Xương sườn và xương ngực của tên này đã bị Chu Hiểu Xuyên đánh gãy mấy cái, có chiếc còn lòi ra cả ngoài. Không dừng lại ở đó, cú đánh cực mạnh từ khuỷu tay còn làm cho tên trúng đòn bay lên cao, văng xa đến mấy đến mấy mét rồi mới rơi xuống đất làm ra bịch một tiếng. Trải qua một đợt tấn công này, tên trúng đòn chỉ có thể nằm yên phát ra tiếng kêu rên rĩ yếu ớt, không thể động đậy dù chỉ một đầu ngón tay. Cảnh này vừa diễn ra, quả thực là quá mức đột ngột, quá mức bá đạo, quá mức kinh khủng. Phải biết rằng, tên cầm dao vừa rồi là một người cao to đen hời, thân hình cao hơn một mét tám mươi. Cho dù là không uy vũ như rồng nhưng cũng mạnh hơn rất nhiều nếu so với người thường, là một nhân vật lừng lẫy ở khu này, sức chiến đấu không hề kém một chút nào. Bất quá lại bị Chu Hiểu Xuyên đánh gục chỉ với hai chiêu, đừng nói là có thể phản công, ngay đến cả chống đỡ cũng không thể. Nhất là khi tên kia bị đánh bay lên không trung còn đẹp hơn những cảnh quay kỹ xảo trong phim nhiều. Nhất là khi nhìn trực tiếp thế này, nó còn sống động hơn nhiều so việc đi xem phim

3D. Tất nhiên mức độ hải hùng cũng sẽ lớn hơn rất nhiều. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, sợ rằng nói ra sẽ chẳng ai tin. Uy lực một phát lên gối này không ngờ lớn như vậy, chính bản thân Chu Hiểu Xuyên cũng vô cùng bất ngờ và cực kỳ kinh ngạc. Mặt khác, ba tên cầm dao còn lại nhất thời choáng váng. Vốn là phải tấn công Chu Hiểu Xuyên, chém Chu Hiểu Xuyên cho thành xác ướp Ai Cập, nhưng giờ phút này, bọn chúng bối rối, hoảng sợ, không biết phải làm sao.

- Tiểu tử này, nhìn gầy gò ốm yếu như vậy, làm sao có lực lượng mạnh mẽ như vậy chứ? Một chiêu là đánh bay người khác đến mấy mét. Không lẽ hẳn ta không phải là người thường mà là võ sư của võ thuật Trung Quốc. Có khi nào hẳn ta là một cao thủ không?

Tốc độ này, lực lượng này... Không phải hẳn là đệ tử ở phòng bếp của Thiếu Lâm Tự à? Uy lực của một chiêu này cũng không thua kém bao nhiêu so với Diệp Vấn, ta sợ rằng nó còn mạnh hơn ấy chứ!

(@Ken: Mấy con mụ này xem phim chương nhiều quá rồi nên nhiễm, lời cả IP Man - Diệp Vấn vào đây nữa. Mà tính ra là do lão tác giả bệnh nữa =)))
(Biên: đừng chửi nhân vật, nó không có tội tình gì đâu, cứ gè đầu tác giả ra mà chửi)

- Vốn tưởng nhiệm vụ lần này chỉ cần nhấc tay một cái là xong. Không ngờ tên này là tấm sắt cứng, cực kỳ khó đụng vào. Cái loại người dưng mạnh như vậy có khi là một võ sư của môn võ thuật cổ truyền, chúng ta chỉ với cái công phu mèo ba chân, làm sao có thể chống lại đây. Đại ca, mau đưa ra đối sách đi, cứ đứng không thể này sớm muộn cũng bị nó đánh cho thành tật mà thôi.

Nếu nói Chu Hiểu Xuyên vừa rồi cũng chỉ là vô tình ra chiêu, đánh cho tên kia bay lên không trung văng ra ngoài như vậy cũng là do vô tình chứ không có chiêu thức gì cả. Bình thường thì ba tên còn lại chắc chắn sẽ xông lên, đem Chu Hiểu Xuyên xé nhỏ, dầm chanh mà nuốt trọn, vì đồng bọn mà báo thù rửa hận không cần phân vân. Nhưng chiêu vừa rồi, Chu Hiểu Xuyên ra chiêu rất bài bản, đã vậy chỉ dùng một phát lên gối là đánh bay cả một người! Một chiêu mạnh mẽ, bá đạo xuất ra từ đầu gối, đánh bay một người, đồng thời còn phá vỡ toàn bộ dũng khí của mấy gã cầm dao còn lại. Ánh mắt bọn chúng nhìn Chu Hiểu Xuyên, không tự chủ được phải sinh ra mấy phần sợ hãi. Đối với những tên côn đồ, suốt ngày ở đầu đường xó chợ, lấy đánh nhau làm công việc thì thành bại cốt ở một chữ 'Dũng'. Nhưng tình huống hiện tại, ở trong lòng bọn chúng đã có bóng ma, dũng khí của bọn chúng đã teo nhỏ hơn cả một đũa con nít rồi. Dưới tình huống như vậy bọn chúng làm sao có thể cầm dao xông lên tấn công Chu Hiểu Xuyên được đây? Kỳ thật, vào thời khắc này, không chỉ có ba tên cầm dao cảm thấy kinh ngạc mà chính bản thân Chu Hiểu Xuyên cũng cảm thấy kinh ngạc mãi không thôi. Đối với tốc độ và thực lực của mình, Chu Hiểu Xuyên nắm rất rõ, nhưng mà một chiêu xuất từ đầu gối của hắn, bất kể là tốc độ hay lực đạo đều vô cùng mạnh mẽ, trước giờ chưa bao giờ xuất hiện trên cơ thể hắn. Xem ra, điều này cũng là do tia lực lượng thần bí kia mang lại. So với lúc đầu, Chu Hiểu Xuyên còn lo lắng làm sao có thể thoát khỏi vòng vây, nhưng điều này bây giờ không còn là vấn đề nữa. Hiện tại hắn lại muốn bốn tên dám cầm dao tấn công, đòi thông đit hẳn trong đêm khuya sẽ phải trả giá thật nhiều, ít ra là hắn sẽ thông lại cả bốn tên. Hắn xoay mạnh người lại, xông tới ba tên nam tử cầm dao. Nhìn tốc độ tới như vũ bão của Chu Hiểu Xuyên, ba tên cầm dao mất hết cả dũng khí, xoay người bỏ chạy không chút do dự, thậm chí còn không thèm quan tâm đến tên đồng bọn cầm dao đang nằm rên rỉ trên mặt đất. Bởi lúc này bọn họ chỉ suy nghĩ làm thế nào để bảo toàn cái mạng sống nhỏ nhoi của mình mới thôi, sống chết của đồng bọn chỉ là thứ yếu mà thôi. Vì vậy, ba tên nam tử cầm dao, cao to đập trai bị một tên gầy gò, nhỏ bé tay không đuổi chạy cùng làng khắp xóm, kêu cha gọi mẹ. Tình huống éo le này đang diễn ra tại một hẻm nhỏ không chút bóng đèn. Điều đáng tiếc chính là ngã tư đường không có ai đứng để chứng kiến, nếu không chỉ cần trong nửa giờ, các trang mạng sẽ tràn ngập những clip, bài viết giật gân về chuyện này. Ví dụ như: "Đại hiệp anh hùng tấn công bốn tên côn đồ trong đêm khuya!", "Côn đồ thanh toán đâm máu, một tên oánh bốn tên!", "Anh hùng trong đêm tối, một người đuổi đánh bốn tên côn đồ" "Một tên đâm gầy gò đòi cường bức bốn nạn nhân cao to đen hõ", đảm bảo sẽ làm sôi sục cộng đồng mạng. Kỳ thật, nếu ba tên cầm dao có đủ dũng khí, xoay người lại phản kháng, xem như đánh bạc với tính mạng, liệu mình tấn công Chu Hiểu Xuyên thì cũng chẳng biết mèo nào cắn mỉu nào đâu. Vấn đề ở đây là bọn chúng bị một chiêu mạnh mẽ của Chu Hiểu Xuyên làm cho xoắn hết cả lên rồi, căn bản đã không còn gan để bật lại nữa. Bọn chúng xoắn đến mức lúc này chỉ còn một ý nghĩ duy nhất trong đầu là làm sao mình có thể chạy nhanh hơn cái thằng ở trước mặt để thoát khỏi bàn tay của tên ác ma đằng sau kia, và thế là cuộc rượt đuổi bây giờ giống như một cuộc chạy đua hon.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 53: Không Muốn Chết Thì Khai Ra Cho Anh

Mười mấy phút sau, ba tên cầm dao đã nằm lăn lóc trên đất. Chúng nằm vật ra rên rỉ mà không thể đứng dậy được bởi vì xương ngực, xương sườn thậm chí xương tay xương chân cũng bị Chu Hiểu Xuyên đánh rạn nứt. Bị đập cho như vậy chúng sao dám nhúc nhích, chỉ cần hơi động một tí thôi là phải chịu những cơn đau thấu tim thì thử hỏi làm sao mà bò dậy chứ? Không xiu luôn tại chỗ cũng đã rất bản lĩnh rồi. Giờ phút này, trong lòng cả bốn tên nằm trên mặt đất đều tràn đầy nỗi hối hận, nếu biết trước nhiệm vụ khó khăn như thế này dù có cho đồng vàng thì bọn chúng cũng không ham. Hiện tại còn bị con mèo cắn ngược trở lại, nhiệm vụ này rõ ràng chính là tự sát... Bây giờ bọn chúng như cá nằm trên thớt rồi, không biết tên ác ma Chu Hiểu Xuyên sẽ xử lý bọn chúng như thế nào đây? Cả bốn thằng nằm đấy mà trong lòng đầy bất an cho tính mạng. Chu Hiểu Xuyên bước tới trước mặt một thằng, nhìn xuống, lớn tiếng chất vấn:

- Là ai cho chúng mày đến đập tao? Nói nhanh nếu không tao tát cho gãy răng cửa bửa răng hàm, lung lay răng giữa!

Thằng này há miệng thờ đốc, hẳn có chút do dự không biết làm thế nào, trả lời Chu Hiểu Xuyên hay là đóng vai anh hùng liều mạng giữ bí mật. Nhưng mà ngay lúc còn đang phân vân thì hắn đã bị Chu Hiểu Xuyên cho một sút vào sườn. Hắn đau lẫn lộn, cắn răng rút ra một khẩu súng tự chế, chĩa vào người Chu Hiểu Xuyên hét lên:

- Mày ngon đó! Mày đánh lại súng không? Tao bắn nát sọ mày!

Hắn nghiêng răng bóp cò súng.

- Đùng

Một tiếng nổ kinh hoàng phá tan màn đêm yên tĩnh. Chim chóc trên cây ven đường bị dọa cho bay toát loạn.

- A ....!

Ngay sau tiếng súng nổ là một tiếng hét thê lương cực kỳ thảm thiết. Ai mà nghe được cái tiếng hét kia cũng không khỏi dâng lên một cổ cảm giác sợ hãi sâu thẳm trong tim. Tiếng hét đó hiển nhiên không phải là của nhân vật chính Chu Hiểu Xuyên mà chính là cái tên vừa rút súng tự chế ra. Nhưng... có chuyện gì đã xảy ra ở đây?

Thì ra là trong tích tắc tên kia bóp cò súng, một bóng đen nhanh như chớp phóng ra từ bên đường đem tặng cho cái tay cầm súng kia một nụ hôn thân mật. Không chỉ làm cho cổ tay tên kia chảy máu đầm đìa mà nó còn làm cho đích đến của nòng súng thay đổi, ngấm thẳng xuống đùi gã, và tất nhiên chuyện gì xảy ra tiếp theo ai cũng đoán được. Cảm giác đau đớn khủng khiếp từ cả tay lẫn đùi cùng bất ngờ truyền đến làm tên kia không thể chịu được nên hét lên thảm thiết. Bất quá khi hắn nhìn rõ ràng cái bóng đen mới vừa tập kích thì vội vàng đem tiếng hét kia nuốt trở lại. Sắc mặt hắn trở nên kinh hoàng tái nhợt, nhìn sang đồng bọn đã dựng đứng cả lông tóc, hắn tuyệt vọng kêu khóc:

- Sói ư? Đúng là sói thật...Đừng ăn thịt con ông sói ơi! Thịt con không ngon đâu...

Sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy. Hai mắt trợn ngược lên, miệng sùi bọt, xem ra đã bị dọa cho sợ đến hôn mê rồi. Con sói kia cũng không thèm quan tâm đến cái tên đang trở tài hùng biện mà đi tới bên cạnh hắn, ngậm lấy cây súng rơi trên đất rồi mang tới bên chân Chu Hiểu Xuyên. Nhờ vào ánh trăng trên cao Chu Hiểu Xuyên cũng nhìn thấy con sói kia chính là Tiểu Hắc.

- Làm tốt lắm!

Chu Hiểu Xuyên nở một nụ cười tán thưởng. Hắn đưa tay cầm lấy khẩu súng tự chế trong miệng Tiểu Hắc, rồi xoa đầu nó khen ngợi. Lúc này nếu không phải Tiểu Hắc ra tay trợ thì e rằng Chu Hiểu Xuyên không chết cũng bị thương nặng. Tuy rằng khẩu súng này uy lực không tính là lớn nhưng một khi nó khai hỏa trong khoảng cách gần thì vẫn rất đáng sợ.

- Người cảm thấy ta có nguy hiểm nên tới cứu viện sao? Thật vất vả cho người rồi.

Chu Hiểu Xuyên nhẹ nhàng nói. Chỉ tiếc là Tiểu Hắc chẳng hiểu hắn nói cái gì cả, nó chỉ đứng một bên im lặng trừng mắt cảnh giới mấy tên đang nằm la liệt trên mặt đất. Đối với chuyện Tiểu Hắc không hiểu được lời nói của mình, Chu Hiểu Xuyên có chút tiếc nuối. Bất quá hắn cũng biết đây không phải là lúc suy nghĩ cho việc này, hiện tại hắn cần phải mọi tin tức từ trong miệng bọn người kia xem ai là người muốn hãm hại hắn. Tính cách Chu Hiểu Xuyên rõ ràng không phải là kẻ nhàn nhai. Nếu đối phương muốn cho hắn trở thành kẻ tàn tật thì hắn cũng kiên quyết cho đối phương ăn quả đắng. Ánh mắt Chu Hiểu Xuyên lại tập trung vào bốn tên đang nằm la liệt trên mặt đất kia, chất vấn lẫn nhau:

- Vẫn câu hỏi trước, ai sai chúng mày tới? Trả lời thì tao tha sống?

Lúc này ngữ khí của hắn trở nên lạnh lẽo hơn nhiều. Ba gã còn chưa hôn mê nằm kia giờ này run rẩy không thôi. Bọn chúng chuyển sang oán hận cái thằng vừa nổ súng: “chính mình không muốn sống thì thôi, lại còn muốn lôi vãi đũa theo lốt lưng à? Hiện tại mày hôn mê thì ngon rồi nhưng chúng tao mới là người chịu khổ đó...”

Bọn chúng không hèn mà gấp, cùng âm thầm thề độc: “nếu phen này còn mạng thì sẽ đăng ký thường trú cho cái thằng dám nổ súng kia luôn, để coi nó còn dám sủa lung tung không.”

Ba người này lập tức thay đổi thái độ đối với Chu Hiểu Xuyên. Một tên cung kính gật đầu nói:

- Em nói...Đại ca muốn biết điều gì em đều nói hết...Chỉ cầu anh cho con sói kia đứng xa xa ra một chút, bọn em còn có mẹ già, vợ đại, con thơ đang chờ cơm ở nhà...

Vì nơi này chỉ có ánh trăng mờ mờ ảo ảo nên bọn chúng không nhìn rõ được bộ dạng của Tiểu Hắc, chỉ cảm thấy kích thích, hình dáng của nó vài phần giống như chó sói. Hơn nữa vừa rồi nói lại đại triển hung tính, tấp cho tên kia một nhát rất ác nên làm cho ba tên này lập tức đem nó trở thành một đầu chó sói hung ác. Hình tượng Chu Hiểu Xuyên vô tình lại càng trở nên thần bí, đáng sợ trong mắt chúng. Người có thể đem chó sói huấn luyện sai vật, có thể không sợ được sao? Huống chi hắn cũng chính là một cao thủ võ cổ truyền Tung Cù võ cùng lợi hại! Tổ hợp người và sói như vậy thật rất giống như trong phim. Bị Chu Hiểu Xuyên dọa đến như vậy, ba tên kia làm sao mà không thành thật trả lời mấy câu hỏi của hắn đây? Sau một phen hỏi cung, Chu Hiểu Xuyên rốt cục cũng rõ ràng bốn tên kia tập kích hắn là tiểu đệ của Diêu Tử. Bọn chúng cũng được người nhờ vả mới chạy đi đối phó hắn.

Người ủy thác không phải ai khác, chính là thằng hèn Diêm Văn Huy!

- Diêm Văn Huy?

Chu Hiểu Xuyên sau khi nghe được cái tên này cũng không khỏi nhũn mày. Hắn cười lạnh nói:

- Nguyên lai là thằng đấy à? Mày chơi được đấy. Tao mới làm cho nó mất mặt một chút mà mày cho người đến chém tao à? Hừ! Nếu tao phản ứng chậm hơn một chút thì chẳng phải sẽ biến thành một phế nhân sao?

Trong lòng mấy thằng đang nằm trên mặt đất rất hoang mang, bọn chúng chỉ sợ Chu Hiểu Xuyên giận cá chém thớt, đem bức bội trút lên đầu bọn chúng. Nhưng vẫn còn may, Chu Hiểu Xuyên không thèm chấp bọn chúng, hấn tiếp tục hỏi:

- Diêm Văn Huy và Điều Từ đang ở chỗ nào? Đừng nói bọn mày không biết đấy nhé. Tao không tin chúng mày sau khi hoàn thành nhiệm vụ mà không đi báo cáo.

- Điều ca...A! Không phải là Điều Từ và với Diêm Văn Huy, hai tên hỗn đản đó đang ở quán Karaoke Hồng Ban Mã KTV trên đường Quảng Khánh. Đại ca muốn tìm bọn chúng hỏi tội sao? Anh cũng phải cẩn thận đó, vì bọn chúng còn mang theo mười mấy tên đàn em vui chơi. Ngoài ra trên người Điều Từ còn có...

Ba tên này vì muốn lấy lòng Chu Hiểu Xuyên để khỏi mất mạng trong miệng sói nên chẳng nề hà trở thành phản đồ. Một hồi đem toàn bộ nội tình của Điều Từ nói ra rạch ròi.

- Tốt lắm!

Nghe mấy tên kia thao thao bất tuyệt. Chu Hiểu Xuyên hài lòng gật đầu, xoay người đến quán Karaoke Hồng Ban Mã KTV mà Điều Từ và Diêm Văn Huy đang tiêu khiển. Đường nhiên trước lúc đi, hấn cũng phải để lại một câu uy hiếp, làm cho ba tên kia sợ mất mặt:

- Chuyện phát sinh đêm nay tao không muốn cho người khác biết. Nếu bọn mày không giữ được cái miệng của mình thì tao cũng không ngại mà cho bọn mày im luôn.

Trừ cái tên bị Tiểu Hắc dọa cho xui đi thì ba người còn lại đều rung mình sợ hãi. Bọn chúng không biết là Chu Hiểu Xuyên chỉ dọa mà thôi, còn tưởng rằng Chu Hiểu Xuyên đang tính toán giết người diệt khẩu. Vì vậy bọn chúng không hện mà cùng gật đầu như gà mổ thóc, thề thốt nói:

- Đại ca! Anh cứ yên tâm. Chuyện hôm nay chúng em không biết cái gì hết! Ai mà dám hé miệng thì không cần anh động thủ, chúng em cho nó đi trước tiên...

- Bọn mày nhớ kỹ đã nói cái gì đấy nhé.

Đối với bọn biết điều như thế này Chu Hiểu Xuyên cảm thấy rất hài lòng.

- Nếu không muốn trở thành tàn phế thì nhanh nhanh mà gọi cứu thương đi.

Sau khi ném trở lại một câu, cả người Chu Hiểu Xuyên hóa thành một cái bóng lướt đi, biến mất nơi ngã tư cuối đường...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Khí Thế Của Vua Bách Thú

Đường Quảng Khánh là phố đêm nổi tiếng nhất trong huyện. Tại đây không chỉ có ngã tư đường rộng lớn mà ở đây còn có đầy đủ các loại quầy hàng, nhà hàng quán rượu đủ phong cách, massage tắm rửa, quán bar, quán KTV (quán karaoke nà) vô kể, làm người ta nhìn vào phải choáng váng. Mỗi khi màn đêm buông xuống, nơi này ngập tràn ánh sáng đèn điện nhấp nháy, cảnh tượng náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng. Phố đông đúc người ra vào, thực có thể dùng thành ngữ ‘Vào ra như nước, liên miên không dứt’ để hình dung. Lúc này Chu Hiểu Xuyên đang híp con mắt lại, nhìn bảng hiệu Hồng Ban Mã KTV tại hẻm nhỏ hẻo lánh đối diện, suy nghĩ về phương án hành động. Tất nhiên hấn sẽ không bỏ qua cho Diêm Văn Huy và Điều Từ, nhưng rốt cuộc làm thế nào để giáo huấn đối phương, lại cần phải cân nhắc cho kỹ. Phải biết rằng đối phương không chỉ có hai người, mà còn có mười mấy tiểu đệ, không chừng trên người một số tiểu đệ còn cất giấu hàng nóng đấy chứ. Dựa vào một mình hấn, muốn cứng đối cứng xông lên giáo huấn Diêm Văn Huy và Điều Hâu, hiển nhiên là một cách làm không có lý trí, không cẩn thận là liên mất ngay mạng nhỏ như chơi. Dù sao hấn cũng không phải Lý Tiểu Long, cũng không phải Rambo, cũng không phải là những loại người trâu bò như trong các bộ phim hành động boom tấn thì lấy đầu ra bản lĩnh nghịch thiên như vậy! Ngay khi Chu Hiểu Xuyên đang vắt óc suy nghĩ đối sách, Tiểu Hắc ngồi xôm bên cạnh hấn, biểu hiện có chút khác thường. Chỉ thấy miệng Tiểu Hắc không ngừng đóng mở, tựa hồ như đang nói điều gì, chỉ là không có âm thanh gì phát ra. Nhưng kỳ lạ là mỗi lần nó há miệng thì có một khí thể vô hình, không thể sờ được, nhưng có thể cảm nhận được nó đang nhanh chóng lan tràn khuếch tán ra bốn phía từ thân thể Tiểu Hắc. Nhân loại từ lâu đã mất đi những cảm giác nguyên thủy nên không thể phát giác ra cỗ khí thể vô hình này, thậm chí ngay cả Chu Hiểu Xuyên cũng không thể phát hiện ra chút nào. Nhưng ngoại trừ nhân loại ra thì chim hay thú cũng đều có thể. Đường nhiên Lão Quy đang ở trong túi quần của Chu Hiểu Xuyên cũng không ngoại lệ.

“Cỗ... Cỗ khí thể vô hình này là gì vậy?” Về mặt Lão Quy kinh ngạc, từ trong túi quần của Chu Hiểu Xuyên thò đầu ra tìm hiểu. Vừa nhìn mọi nơi xung quanh, vừa tràn ngập kinh ngạc âm thầm tự nhủ: “Vi sao cỗ khí thể vô hình này lại làm mình dâng lên cảm giác thần phục từ sâu trong nội tâm? Rốt cuộc nó từ đâu đến vậy?”

Lão Quy nhanh chóng phát hiện ra cỗ khí thể đó đến từ từ Tiểu Hắc kỳ lạ vốn đã lãng quên thú ngữ. Lão Quy ngạc nhiên nhìn suýt chút lòi cả đôi mắt ra ngoài: “Minh không nhầm chứ? Tiểu Hắc nó... nó lại có thể tạo nên một khí thể khiến bách thú phải thần phục ư? Điều này sao có thể chứ? Nó không phải là một con chó thôi sao? Một con chó, sao lại có khí thể của vua bách thú được? Rốt...rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngay lúc này, lão Quy đột nhiên có chút hối hận về thái độ đối đãi của mình đối với Tiểu Hắc trước kia, nó âm thầm nói với chính mình: “Bắt đầu từ hôm nay, không thể đối xử với Tiểu Hắc như trước kia vậy, đừng nghĩ Tiểu Hắc không hiểu thú ngữ mà xem thường nó, đối với nó cần khách khí hơn một chút... Không, cần phải lấy lòng nó! Ân, đúng vậy, chính là phải lấy lòng nó!”

Không lâu sau, Chu Hiểu Xuyên cũng đã nhận ra biểu hiện khác thường của Tiểu Hắc. Bởi vì Tiểu Hắc đột nhiên ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, hướng về bóng tối phía trước, ngửa đầu lên trời, phát ra một tiếng kêu nghe như tiếng sói tru, làm người ta phải dựng tóc gáy.

- Tiểu Hắc, mày không sao chứ?

Chu Hiểu Xuyên vốn sững sốt, sau đó quan tâm hỏi. Nhưng Tiểu Hắc nhắm mắt làm ngo, vẫn tiếp tục tru lên không ngừng. Nó tru lên như thể chừng hơn một phút đồng hồ mới ngừng lại. Đối với nơi thành thị xa hoa, ồn ào náo nhiệt như đường Quảng Khánh mà nói, thì tiếng tru này còn lâu mới có thể át nổi những tiếng nhạc ầm ỹ do con người tạo ra. Vì vậy, ngoại trừ Chu Hiểu Xuyên cùng với mấy người đi đường gần đó, căn bản không có ai nghe thấy tiếng Tiểu Hắc tru lên một hồi. Mà mấy người đang đi đường kia tuy rằng nghe được Tiểu Hắc tru lên, lại không thêm để ý đến, thậm chí hứng thú đến xem cái cũng không có, chỉ vội vàng bước đi nhanh hơn, sợ rằng bị chó dại tợn phải. Đối với tiếng tru này của Tiểu Hắc, nhân loại mặc dù không để ý đến, nhưng cũng không có nghĩa là những động vật khác cũng sẽ không để ý. Trên thực tế, ngay khi tiếng tru của Tiểu Hắc vừa lúc hạ xuống, từng bóng đen nhanh thoăn thoắt lần lượt xuất hiện ở trong hẻm nhỏ này, chen chúc chật chội cả nơi này. Nương theo ánh đèn trên đường Nghiêm Khánh chiếu tới, Chu Hiểu Xuyên cuối cùng cũng thấy rõ diện mạo của những bóng đen này. Chúng nó, đều là chó hoang, mèo dại, chuột cống, chim sẻ sinh hoạt tại xung quanh con đường Nghiêm Khánh, đếm sơ qua cũng có hơn trăm con! Mặc dù phần lớn đều là chuột và chim sẻ, còn số lượng chó hoang, mèo dại lại cũng chỉ có ba bốn mươi con.

- Đám động vật này... đều do mày gọi tới?

Chu Hiểu Xuyên cúi đầu nhìn Tiểu Hắc, kinh ngạc dò hỏi. Vào lúc này Tiểu Hắc có vẻ rất là mệt mỏi. Cũng không biết là nghe xong lời này của Chu Hiểu Xuyên, hay do duyên cớ khác như thử sấu, mà nó thất tha thất thểu lui về sau mấy bước, lùi thẳng đến chỗ Chu Hiểu Xuyên. Tuy rằng không thể nói thú ngữ, nhưng dùng hành động thực tế, trả lời vấn đề này của Chu Hiểu Xuyên. Đồng thời, cũng chẳng khác gì nói cho lũ chó hoang, mèo dại, chuột cống, chim sẻ từ bốn phương tám hướng rằng con người này có địa vị tối cao! Hết thảy, đều do hấn định đoạt! Nhìn thấy hành động của Tiểu Hắc thì đám động vật ấy không nói hai lời, liền phủ phục tập thể xuống phía trước Chu Hiểu Xuyên.

- Hà...

Thấy cảnh tượng kỳ lạ này, Chu Hiểu Xuyên không khỏi ngẩn ngẩn cả người. Trong khoảng thời gian ngắn, hấn không biết nói cái gì đối với những động vật đang phủ phục quanh mình. Chẳng lẽ lại học theo các hoàng đế như trong TV nói “Các khanh bình thân” hay đại loại như vậy?

“Tiểu Hắc này, thật không đơn giản... Nó có thực sự là con chó Diên Viên tàu bình thường không?” Chu Hiểu Xuyên cũng hơi giật mình, không nhìn được nữa cúi đầu nhìn Tiểu Hắc đang ngồi bên chân mình, không khỏi hồi tưởng lại những chuyện kỳ đã xảy ra với mình. Chỉ tiếc là hiện tại hấn không thể nói chuyện được với Tiểu Hắc nên không có được đáp án từ nó. Bất đắc dĩ, Chu Hiểu Xuyên chỉ có thể đề nghị hoặc trong lòng mình xuống. Sau khi điều chỉnh tâm trạng mình tốt hơn, liền cùng với Tiểu Hắc đi đến chỗ đám động vật kia trao đổi. Mặc dù chúng nó chỉ là những động vật nhỏ, nhưng nếu an bài thích đáng, kế hoạch chu đáo thì muốn dạy cho Diêu Tử và Diêm Văn Huy một bài học thích đáng thì đó không phải là một chuyện không thể.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tao Lờn Mặt Mày Đây!

Lúc mới bắt đầu, đám chó hoang, mèo hoang, chuột nhắt, chim sẻ có vài phần khiếp sợ đối với chuyện Chu Hiểu Xuyên thể hiểu được thú ngữ. Nhưng sau khi đã khai thông, trao đổi, chúng liền thoải mái tiếp nhận sự thật này và nhân lúc không ai chú ý đến mình, đám chuột cùng chim sẻ lên lút xâm nhập vào quán Hồng Ban Mã KTV, phụ trách thăm dò vị trí của Diêu Tử và Diêm Văn Huy. Tuy rằng Chu Hiểu Xuyên chưa từng gặp qua Diêu Tử, nhưng hấn đã gặp Diêm Văn Huy rồi, nên đã miêu tả qua dung mạo của Diêm Văn Huy một lần cho đám trinh sát chuột hoang và chim sẻ nghe. Sau đó hấn cùng với đám chó mèo hoang, chuột hoang còn lại ngồi trong một góc âm u của đường hẻm nhỏ, chờ hồi âm của đám “trinh sát”. Năm phút đồng hồ trôi qua, đám chuột và chim sẻ phụ trách điều tra trở về, mang theo tin tức vị trí của Diêm Văn Huy và Diêu Tử.

- Làm tốt lắm!

Nói một câu động viên với đám chuột và chim sẻ. Sau đó Chu Hiểu Xuyên lập tức truyền mệnh lệnh cho đám động vật:

- Đám chuột lập tức vào quán Hồng Ban Mã KTV, tìm ra biện pháp qua mặt Diêu Tử và Diêm Văn Huy sau đó vào trong phòng ẩn nấp. Số còn lại thì ở trong hẻm này, chờ mệnh lệnh của tao. Còn mày đi vào với tao, thay tao truyền đạt mệnh lệnh.

Chu Hiểu Xuyên đứng trước một con chim sẻ, để nó đại diện vai của mình, lập tức hướng Hồng Ban Mã KTV đi đến. Tiểu Hắc nghiêng ngả, lão đạo muốn đi theo sau Chu Hiểu Xuyên, nhưng chỉ đi được vài bước là nó ngã dúi xuống đất ‘bịch’ một cái.

- Tiểu Hắc, mày làm sao vậy?

Chu Hiểu Xuyên chấn động, vội xoay người lại, chạy nhanh đến trước mặt Tiểu Hắc, kiểm tra tình huống của nó. Hai phút sau, Chu Hiểu Xuyên thở dài một hơi thâm ngẫm: “May mắn không có việc gì, chỉ là bị kiệt sức, suy nhược cơ thể mà thôi. Kỳ lạ là này giờ Tiểu Hắc không làm gì mất sức. Chẳng lẽ tru lên vài tiếng đã rút cạn kiệt sức lực của nó sao?”

Lắc lắc đầu xua tạm đi nỗi khó hiểu trong đầu, Chu Hiểu Xuyên đưa tay lên vỗ nhẹ vài cái vào đầu Tiểu Hắc, nói với vẻ quan tâm:

- Được rồi Tiểu Hắc, mày không cần đi theo tao vào trong đó đâu, cứ ở chỗ này nghỉ ngơi cho tốt đi. Chờ ta thu thập hai tên hỗn đản Điều Từ và Diêm Văn Huy xong rồi sẽ đến đây đón mày về nhà.

Không biết là Tiểu Hắc nghe có hiểu lời hắn nói hay không nhưng trong miệng phát lại ra những âm thanh lẩm bầm nho nhỏ. Chu Hiểu Xuyên dường như hiểu những tiếng lẩm bầm của nó muốn nói gì, cười nói:

- Tao hiểu là mày muốn ở bên cạnh tao để bảo vệ tao. Nhưng mày phải tin tưởng tao chứ, lần này tao có nhiều động vật hỗ trợ như thế này, thu thập hai tên Điều Từ và Diêm Văn Huy dễ như bỡn!

Khi nói ra những lời này, Chu Hiểu Xuyên tràn ngập tự tin. Mặc dù Tiểu Hắc quên mất thú ngữ, không thể dùng lời nói để trao đổi với Chu Hiểu Xuyên, nhưng ở lúc này giữa hai chủ tớ như có tâm linh tương thông, làm cho nó hiểu được ý của Chu Hiểu Xuyên, nhẹ nhàng gật đầu, không lẩm bầm thêm nữa, chỉ là đầu lười ra nhẹ nhàng liếm lòng bàn tay Chu Hiểu Xuyên hai cái. Sau thời gian dài ở chung, hôm nay Chu Hiểu Xuyên mới có thể trao đổi thành công cùng với Tiểu Hắc, hắn không khỏi khẽ nở nụ cười, sau đó vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc, đứng dậy nói:

- Mày cứ yên tâm ở chỗ này chờ tin tức của tao nhé.

Nói xong, hắn xoay người đi đến Hồng Ban Mã KTV.

Đứng trước cửa phòng 217 ở tầng hai KTV, Chu Hiểu Xuyên không vội vã đi vào mà hắn bình tĩnh lấy mặt nạ Ultraman đội lên đầu, sau đó đẩy cửa bước vào. Chuyện sắp xảy ra, chắc chắn sẽ là một chuyện kinh thế hãi tục nên Chu Hiểu Xuyên phải dùng mặt nạ che mặt mình đi để tránh rước lấy những phiền toái không cần thiết cho mình. Đương nhiên cái mặt nạ có thể phát huy tác dụng hay không thì chưa thể nói được. Trong phòng, ánh đèn lúc lóe, lúc tắt làm người ta hoa cả mắt, âm thanh ầm ĩ từ những chiếc loa công suất lớn phát ra khiến người ta đau đầu. Chu Hiểu Xuyên mất mấy giây đồng hồ mới có thể thích ứng được với tình huống hiện tại. Sau khi định thần lại, hắn nhìn thấy mấy chục nam nữ người nòng nặc mùi rượu đang điên cuồng nhảy múa dưới ánh đèn và tiếng nhạc xập xình. Ở hoàn cảnh như vậy, muốn dễ dàng tìm ra Diêm Văn Huy trong đám người này, không phải là chuyện dễ dàng. Híp mắt lại nhìn xung quanh một lượt, không thu được kết quả gì. Chu Hiểu Xuyên liền đưa tay sờ công tắc đèn trên tường, tắt mấy cái đèn chớp đi thay bằng đèn tuýp. Căn phòng ngay lập tức sáng trưng như ban ngày. Tuy rằng âm nhạc ùng ùng vẫn còn tiếp tục được phát, nhưng những kẻ đang nhảy múa điên cuồng đều sững người lại, nhao nhao đưa mắt tìm kiếm khắp nơi. Ánh mắt mang theo bất mãn và khó hiểu nhìn chằm chằm vào Chu Hiểu Xuyên. Thấy Chu Hiểu Xuyên dưới bộ dạng đeo mặt nạ của Ultramain, bọn họ đồng loạt ngán cả người.

"Chuyện quái gì vậy, sao lại có một thằng dờ hơi đeo mặt nạ Ultraman chạy vào đây? Chẳng lẽ là tiết mục mới của KTV sao? Biểu diễn tiết mục Ultraman đánh quái thú à? Nhưng anh hùng đây rồi, vậy quái thú ở đâu?"

Bản thân mình trở thành tiêu điểm của đám đông, nhưng Chu Hiểu Xuyên hết sức bình tĩnh. Dùng ánh mắt lạnh như băng quét qua tất cả mọi người, sau đó hắn thản nhiên nói một câu:

- Không muốn bị liên lụy thì cút hết ra ngoài cho tao.

Âm thanh của hắn tuy rằng không lớn, nhưng lại có hiệu quả xuyên thấu, ngay cả khi âm nhạc đang được mở ở những cái loa lớn như vậy mà mọi người vẫn có thể nghe thấy rõ ràng từng lời hắn nói.

- Tắt nhạc đi!

Một gã đàn ông to cao vạm vỡ với hình xăm ác quỷ trên ngực bước lên ra lệnh. Đợi cho nhạc ầm ĩ được tắt đi, gã đàn ông vừa rồi mới dùng ánh mắt âm trầm, vẻ mặt cao cao tại thượng đánh giá Chu Hiểu Xuyên, lớn tiếng chất vấn:

- Mày là thằng chó nào? Dám chạy tới trước mặt lão tử quấy rối, chán sống rồi à?

- Ultraman!

Chu Hiểu Xuyên dùng ngón tay cái chỉ vào mặt mình, trầm giọng nói. Gã đàn ông với hoa văn quái thú xăm trước ngực chính là Điều Từ. Hắn nghe thấy Chu Hiểu Xuyên trả lời một câu như vậy, tí nữa thì bị sặc, tức giận muốn ói máu, lớn tiếng nói:

- Ultraman? Mày đang lồn mặt với tao à?

- Thì sao??

Chu Hiểu Xuyên lại chậm chậm gật đầu nói:

- Mày nói không sai, tao đang lồn mặt mày đấy!

- Ở cái @\$# mày, mày chán sống rồi hả con?

Một tiếng hét phần nộ từ trong đám đông vọng ra, đó không phải là tiếng của Diêu Tử, mà là từ một tiểu đệ có cái đầu bóng loáng của hắn. Chỉ thấy hắn mạnh mẽ đứng dậy, cầm một bình rượu to đang đặt trên bàn, vọt đến trước mặt Chu Hiểu Xuyên, cầm chai rượu muốn đập lên đầu Chu Hiểu Xuyên. Đúng vào lúc này, Chu Hiểu Xuyên cũng động. Hắn nhanh chóng đưa chân phải lên, đập trúng ngực gã đàn ông đầu trọc này nhanh như chớp. ‘Rầm’ một tiếng, tên đầu trọc bị sút bay về sau, cả người đập vào chiếc bàn thủy tinh ở trong phòng, làm mảnh thủy tinh vỡ vụn vương vãi khắp nơi, trên bàn trà, dưới sàn nhà. Tất nhiên tên đầu trọc bị văng lên bàn thì sẽ không lấy đầu là lành lặn ca, đồng mảnh thủy tinh sắc nhọn bị vỡ ra từ bàn trà, chai rượu đâm lên mình hắn, nhất là ở bàn tọa, hoa cúc cùng với hai quả lựu đạn thịt bị đâm không ít (@Ken: Nát lỗ ấy với bị mọ nó rồi). Bị thủy tinh đâm vào toàn ‘chỗ hiểm’, hắn chịu không nổi, phải la lên ‘Á...á...á’ liên tục. Tiếng hét mang theo mấy phần thê lương, làm cho cho mấy thằng đàn ông có trong đó không tự chủ được phải đưa tay che cả trước lẫn sau. Biến cố thành linh này khiến tất cả mọi người ngơ ngẩn, sợ hãi không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Hội Đồng? Thích Thì Chiều.

Ước chừng mười giây sau, mới có người kịp phản ứng, hầu hết toàn là những cô gái bồi rượu. Các nàng bắt chập việc quần áo chưa chỉnh tề, vẫn lộ ra nhiều cánh xuân phơi phới, tất cả đều đồng thanh hét chói tai, chạy khỏi phòng. Không ai để ý tới, đúng lúc các nữ bồi rượu đang kinh hoàng chạy trốn, thì con chim sẽ đậu ở trên vai Chu Hiểu Xuyên đã bay ra khỏi phòng. Căn phòng nhanh chóng chỉ còn lại Chu Hiểu Xuyên cùng với Diêu Tử, Diêm Văn Huy và đám đàn em. Mặc dù chúng rất khiếp sợ đối với màn biểu diễn sức mạnh của Chu Hiểu Xuyên, nhưng Diêu Tử và đám đàn em của hắn vẫn không hề đánh mất dũng khí, ý chí chiến đấu. Dù sao, Chu Hiểu Xuyên chỉ có một người mà theo Diêu Tử và đám đàn em hắn thấy, dù Chu Hiểu Xuyên có đánh nhau giỏi thế nào cũng đâu thể nào có thể một chọi hơn chục người chứ! Mười mấy tên đàn em của Diêu Tử hoặc là cầm chai rượu lên, hoặc là rút vũ khí cất giấu trong người ra, bao vây lấy Chu Hiểu Xuyên hình quạt, chỉ chờ Diêu Tử ra lệnh một tiếng là sẽ lập tức xông lên cho thằng ngu không biết trời cao đất dày này đăng ký thường trú trong bệnh viện luôn.

- Không ngờ rằng mày lại có luyện võ công, nhưng song quyền nan địch tứ thủ. Mày có võ thì sao chứ, chọi được được từng này người không? Ngày hôm nay, tao sẽ cho mày biết tội cuồng vọng sẽ có cái giá đắt như thế nào!

Diêu Tử cười dữ tợn, vẻ mặt đắc ý như thể nắm chắc được thắng lợi trong tay. Chỉ là hắn không ngờ Chu Hiểu Xuyên nghe vậy nhưng mặt vẫn trở ra, có thể coi như hắn chĩa thêm đũa vào mắt cũng được:

- Ái chà vậy là chúng mày thích hội đồng sao? Chúng mày xoắn không dám solo à?

- Solo? Mày tưởng bọn tao ngu à?

Về mặt Diêu Tử đầy châm chọc, cười phá lên:

- Chỉ có thằng nào bị ám sợ với solo với mày thôi, bọn tao nhiều người như vậy cơ mà!

Chu Hiểu Xuyên lắc lắc đầu, vẻ mặt thất vọng khi có ý tốt lại bị kẻ khác hiểu nhầm, khẽ thở dài:

- Được rồi, chúng mày đã khẳng khái hội đồng thì tao đây cũng đành phải cố gắng thực hiện thôi. Ai... Nói thật, nếu solo, có khi còn có chút hy vọng nhưng một khi đã hội đồng thì... chúng mày chỉ có thể chống mộng lên chịu ngược đãi thôi!

- Hội đồng mà bọn tao thua á? Ha ha... Thằng này còn cười được, rất có bản lĩnh, xem nó cười tươi chưa kìa chúng mày ơi! Theo tao thấy, có lẽ nó bị chúng ta dọa cho xoắn đến mức nói lung tung rồi!

Lúc này đây, không chỉ có Diêu Tử mà cả đám đàn em cũng ngoác miệng cười theo. Cười xong, Diêu Tử hung dữ ra lệnh:

- Lên hết cho tao, phết thằng chó đi!

- Giết!

Mười mấy người cùng quát lên, khí thế thập phần hung hãn. Nhưng mà ngay khi đàn em của Diêu Tử, cầm những chai rượu và dao chuẩn bị hung hăng đập Chu Hiểu Xuyên thì đột nhiên vang lên những tiếng thờ ơ, tiếng găm giữ và tiếng bước chân chạy vào trong phòng này. Những tiếng động đó đủ để tiểu đệ đệ của đám người trong này cũng phải dựng cả tóc lên, da đầu run dại. Không đợi đến khi Diêu Tử và đàn em xác định xem đây là tiếng động gì, Chu Hiểu Xuyên lại đột nhiên mở miệng nói:

- Như chúng mày mong muốn. Bây giờ...bắt đầu hội đồng!

Ngay khi lời hắn nói vừa vang vọng hết âm thanh, ba bốn mươi con cho hoang mào đại, cùng số lượng chim sẻ nhiều gấp bội liền như nước lũ mãnh liệt cuốn cuộn tràn vào trong phòng, nháy mắt tấn công đám người Diêu Tử. Cùng lúc đó, những con chuột đã sớm mai phục ở bên trong, cũng xông lên tấn công, chui vào từng ống quần mỗi người, lấy tốc độ cực nhanh, chạy lên phía trước, nhằm thẳng tới từng quần. Những biến cố thành linh xảy ra, làm đám người Diêu Tử, nhất thời nháo nhào nhào cả lên. Lúc này nếu chỉ dựa vào lũ chuột so với đám người trong phòng thì Diêu Tử và đồng bọn cũng không

kinh hoàng như thế. Nhưng mà lúc này xuất hiện hơn trăm con vật là chó, là mèo, chim sẻ xông tới phối hợp tấn công với đám chuột. Không nói đến chuyện nếu bị cắn sẽ bị bệnh dại, bệnh hạch, ... các bệnh linh tinh khác mà chỉ cần trong phòng tràn ngập đám chó, mèo, chim chuột các loại cũng đủ khiến người ta phải lạnh run cả da đầu. Huống chi, lũ chim sẻ và lũ chuột chết tiệt này, tựa hồ còn có sở thích đặc thù, chúng chỉ chăm chăm chui vào túi quần, khiến cho đám người Diêu Từ nháo nhác che túi quần đi, chân không ngừng sút loạn xạ, sợ lũ chúng nó cắn. Dù sao ai cũng không dám cam đoan rằng thằng nhỏ nấp trong quần có bị chúng nó cắn không, mà nếu có cắn phải không biết liệu có thể bị di chứng nào khác không, chẳng may nó ngòm luôn thì toi. Và tất nhiên ai cũng quý thằng em mình cùng cả hai quả lựu đạn thịt nó hay nghịch nữa, mất hai quả lựu đạn đó thì thằng em cũng chả thiết gì nữa, cứ ừ ừ xui xui thôi. Thằng em buồn thì thằng anh vui sao nổi chứ! Dưới tình huống như thế, sức chiến đấu của đám người Diêu Từ từ từ mất đi và nhanh chóng bị đám thú vật kia bạo hành không thương tiếc. Mặc dù trên người bọn họ, đích thực có giấu vài khẩu súng tự chế và một khẩu súng tự nhiên, nhưng căn bản sẽ không có cơ hội lôi ra dùng. Cùng lúc đó, Chu Hiểu Xuyên đã tìm thấy Diêm Văn Huy trong đám người này.

- Thì ra mày trốn ở đây. Tao có nhiều chuyện muốn tâm sự với mày lắm đó.

Phòng 217 phát sinh trận đánh nhau ly kỳ này, trước tiên đã khiến nhân viên bảo vệ KTV Hồng Ban Mã và khách hàng chú ý. Bọn họ tuy rằng không dám vọt vào phòng hỗ trợ, nhưng cũng gọi điện thoại báo cảnh sát. Bất quá kẻ đeo mặt nạ Ultraman có thể chỉ huy đám chó hoang, mèo dại, chim sẻ, chuột cống dường như có thể biết rõ hành tung của cảnh sát như trong lòng bàn tay, trước khi cảnh sát đến hẳn đã ung dung rời khỏi đây. Đối với việc này thì những người vây xem ở người phòng 217 chẳng những không ai dám ngăn cản mà lại còn tự động dịch ra hai bên nhường đường cho hắn đi. Nói đùa chứ nhìn mười mấy người trong phòng 217, ai cũng thương tích đầy mình, chẳng nhẽ lại có ai thích làm anh hùng đứng ra ngăn cản tên ôn thần đó để rồi mình sẽ cùng chung số phận sao? Vì vậy, lúc cảnh sát tới Hồng Ban Mã KTV, cũng chỉ còn lại một đám người thương tích đầy mình nằm la liệt dưới mặt đất, giống như vừa bị hàng trăm người xúm vào bạo đánh vậy. Thấy được tình cảnh bi thảm của Diêm Văn Huy và đám người Diêu Từ, cảnh sát bước vào đầu tiên ngay người thoát lên:

- Trời ơi... Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hiếp dâm tập thể sao?

Đám cảnh sát phải rất vất vả mới từ miệng của đám người Diêm Văn Huy, Diêu Từ và những người đứng đó hóng biết được chuyện gì vừa mới xảy ra.

- Một Ultraman đeo mặt nạ có thể điều khiển mèo chó chim chuột làm bị thương mọi người? Vụ án này quả thực độc nhất vô nhị trên thế giới.

Cảnh sát trưởng cau mày, đối với vụ án có chút kỳ lạ này quả thực rất đau đầu. Diêm Văn Huy ở một bên, thần sắc có chút bất định bởi vì, hắn đoán được người thần bí kia chính là Chu Hiểu Xuyên! Mặc dù Chu Hiểu Xuyên đã đeo mặt nạ Ultraman trước mặt nhưng mà thân hình, quần áo của hắn lại không có thay đổi gì cả. Vì vậy Diêm Văn Huy có thể nhận ra ngay lập tức. Lúc này đây, Diêm Văn Huy đang do dự, tính xem có nên nói cho cảnh sát chuyện mình biết hay không. Ý hiểu nếu Chu Hiểu Xuyên đến đây để báo thù, vậy có thể thấy được Chu Hiểu Xuyên là loại người có thù tất báo. Nếu y dám đem bí mật này nói cho cảnh sát vậy cho dù Chu Hiểu Xuyên có bị cảnh sát tóm đi chẳng nữa thì y cũng đã đắc tội hắn rồi. Hồi tưởng tình cảnh lúc lũ chuột và đám chim sẻ chui vào trong quần mình, Diêm Văn Huy bỗng thấy sồn hết cả gai ốc lên, y quả thực không hề muốn phải trải qua cảm giác ghê tởm ấy lần nữa!

“Hay là thôi đi, dù sao mình cũng không thể khẳng định, kẻ thần bí vừa rồi chính là Chu Hiểu Xuyên...” Cuối cùng, Diêm Văn Huy lựa chọn im lặng, đem bí mật này chôn sâu vào trong đáy lòng. Cùng lúc đó, đám cảnh sát cũng tìm được từ trên người bọn Diêu Từ một số thứ bất thường.

- Một khẩu súng lục kiểu 54, ba khẩu súng tự chế, bảy thanh dao tự chế... Ngoài ra, còn có một lượng đĩa đồ trụi và đĩa HKT, bột ma túy, ba con sói, ...

Nhìn thấy đám cảnh sát lục soát ra mấy thứ này, sắc mặt đám người Diêu Hâu nháy mắt chuyển trắng bệch, nỉ non tuyệt vọng nói:

- Xong rồi, lần này thật sự xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 57: Không ... Không Có Thiên Phú?

Đến tận hơn mười giờ tối, Chu Hiểu Xuyên cùng với Tiểu Hắc và Lão Quy mới về đến nhà. Rửa mặt xong rồi đổi bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái, Chu Hiểu Xuyên kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt Tiểu Hắc, nhìn nó vài lần rồi mới hỏi:

- Tiểu Hắc, mày... rốt cuộc là loại động vật nào?

Tuy rằng ngoại hình nó chỉ đơn thuần là giống chó Diên Viên của Tàu nhưng nhìn cái cách mà nó ra lệnh cho đám thú vật, có thể thấy rằng thân phận của nó không hề đơn giản. Bất quá Chu Hiểu Xuyên ngay lập tức thất vọng chính bởi Tiểu Hắc vẫn không nghe hiểu lời hắn nói, nó chỉ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn một cái rồi rồi nằm xuống sàn nghỉ theo bản năng. Từ lúc nó ra lệnh cho đám thú đó đến, tựa hồ việc đó đã rút hết hoàn toàn sức lực của nó, khiến nó luôn luôn ở trong trạng thái mệt mỏi. Chu Hiểu Xuyên như vậy khó hiểu:

- Kỳ quái, sao lúc này mày lại không hiểu điều tao nói chứ? Khi nãy không phải là hai chúng ta đã trao đổi thành công rồi sao?

Bất quá hiện Chu Hiểu Xuyên lại rất muốn nhanh chóng cởi bỏ được thắc mắc trong lòng nên không cam chịu thất bại như vậy, hắn liền dùng các phương

pháp để có thể trao đổi được với Tiểu Hắc, nhưng kết quả nhận được lại là sự thất vọng vô cùng bởi toàn bộ các phương pháp hần có thể đều đã thất bại. Lại thất bại thêm một lần nữa, hần chỉ có thể lắc đầu than nhẹ:

- Thôi ! Xem ra hôm nay không thể trao đổi với nhau được cái gì rồi, để sau này hãy tính vậy. Ài! Không hiểu tại sao mà vừa nãy có thể trao đổi được mà giờ lại không được nữa nhỉ?

Vừa than, hần vừa nhìn Tiểu Hắc, lâm vào trầm tư. Lão Quy nằm úp sấp ở trên bàn cũng muốn nói vài câu với Tiểu Hắc nhưng nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên như thế chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua ý nghĩ này, âm thầm nghĩ: “Xem ra dùng lời nói để lấy lòng Tiểu Hắc là không được, ta phải dùng hành động thực tế.”

Sau khi thấy được Tiểu Hắc phát ra cổ khí thế của vua bách thú ở trên người thì Lão Quy liền ra quyết định nịnh bợ trong đầu, thậm chí nó còn thường xuyên vọng tưởng một đám ý ở trong lòng: “Trong thần thoại ngày xưa, Long cung ở dưới đáy biển hay có Quy thừa tướng. Nếu ta nịnh bợ lấy lòng Tiểu Hắc thành, không chừng với học thức phong phú tao nghệ cao thâm của mình thì mình không làm được chức Quy thừa tướng cũng có thể làm chức Hàn Lâm đại học sĩ cũng nên...”

Trong khoảng thời gian này Chu Hiểu Xuyên cùng với Tiểu Hắc và Lão Quy đều lâm vào trong suy nghĩ của riêng mình nên không phát ra một tiếng động nào, làm căn phòng trở nên yên lặng, không khí có chút nặng nề. Không khí này kéo dài chừng mười phút đồng hồ thì bên ngoài truyền đến một loạt những tiếng đập cửa kéo Chu Hiểu Xuyên từ trong trầm tư trở về với thực tại.

- Ai đó?

Chu Hiểu Xuyên nghĩ không ra, đã muộn thế này rồi còn ai đến tìm hần nữa chứ. Hần đành đứng dậy ra mở cửa phòng.

- A, tại sao là cô?

Mở cửa ra nhìn thấy người ngoài gõ cửa, Chu Hiểu Xuyên không khỏi ngẩn người, kinh ngạc hô lên. Ngoài cửa chính là Trương Ngã Gia đang dùng vẻ mặt phụng phịu nhìn hần.

- Trương tiểu thư, đã muộn thế này cô tới tìm tôi có chuyện gì không?

Chu Hiểu Xuyên liền hỏi. Hần thật sự nghĩ mãi mà không rõ Trương ngã gia tại sao đã trễ thế này còn chạy đến tìm hần. Trương Ngã Gia trả lời lại một câu có chút ngoài ý muốn của Chu Hiểu Xuyên:

- A! Là như vậy, tại tôi thấy anh hôm nay không có đến luyện đàn nên muốn hỏi thăm thôi.

Trên thực tế Trương Ngã Gia sợ dĩ muộn thế này còn đến tìm Chu Hiểu Xuyên cũng không phải bởi vì nàng quan tâm đến hần mà là ngày mai sự phụ nàng muốn bản nhạc Tự Nhiên kia. Mặc dù Trương Ngã Gia không cho rằng Chu Hiểu Xuyên chính là tác giả bản nhạc đó, nhưng có thể khẳng định Chu Hiểu Xuyên có quan hệ không đơn giản với tác giả bản nhạc kia, bằng không đối phương cũng sẽ không đem bản nhạc tuyệt vời như thế truyền cho hần. Vốn Trương Ngã Gia tính hừa dịp Chu Hiểu Xuyên ở nhà ông nàng luyện đàn thì sẽ hỏi hần, nhưng không ngờ rằng hôm nay hần không hề đến luyện đàn khiến kế hoạch của nàng bị phá sản. Không cam lòng như vậy nên Trương Ngã Gia trước khi Chu Hiểu Xuyên về thì nàng đã nhiều lần chạy qua gõ cửa nhưng không có ai ở nhà cho đến tận bây giờ mới gặp được hần. Trong khi chờ Chu Hiểu Xuyên về, Trương Ngã Gia đã ngồi trong nhà nghĩ thông suốt việc nếu như nàng tùy tiện mở miệng nói muốn gặp tác giả bản nhạc kia thì sẽ bị Chu Hiểu Xuyên từ chối thẳng thừng ngay. Dù sao nàng không có giao tình gì với Chu Hiểu Xuyên, không tại Trương đại gia thì căn bản chỉ là hai người xa lạ. Dưới tình huống như thế Trương Ngã Gia tính lấy đề tài ca khúc ‘Đường cứu quốc’ ra lôi kéo Chu Hiểu Xuyên tán gẫu vài câu sau đó tìm cơ hội nói về chủ đề kia. Dùng cách như vậy thì xác suất thành công cao sẽ hơn so với việc tùy tiện mở miệng nói. Chu Hiểu Xuyên cũng không biết trong lòng Trương Ngã Gia tính toán như thế, hần còn ngây thơ tưởng rằng đối phương thật sự đang quan tâm tới mình, nhin không được thầm nghĩ: “Không ngờ rằng Trương Ngã Gia nhìn qua có chút lạnh nhạt rất khó gần nhưng thực tế lại không phải như vậy...”

Đồng thời hần cũng cười hồi đáp:

- Tôi còn tưởng rằng cô tới tìm tôi muộn thế này là do có việc gì gấp, nguyên lai là chuyện này. Cũng tại tôi hôm qua quên không nói cho cô biết từ hôm nay trở đi tôi sẽ không luyện Piano nữa. A! Đúng rồi! Tôi còn phải cảm tạ cô mấy ngày qua đã cho tôi mượn đàn Piano tập nhờ đấy...

- Anh nói cái gì? Anh không luyện đàn Piano nữa? Tại ... tại sao?

Trương Ngã Gia không thể nào ngờ Chu Hiểu Xuyên lại nói không luyện Piano nữa. Nàng nhất thời nóng nảy, không đợi Chu Hiểu Xuyên nói dứt lời vội vàng hỏi. Hiện tại nàng đã hồn nhiên quên mất mục đích nàng đến tìm Chu Hiểu Xuyên để làm gì, lúc này nàng chỉ muốn biết tại sao Chu Hiểu Xuyên đột nhiên lại từ bỏ luyện Piano. Ba năm về trước, sau cái chuyện thương tâm kia, Trương Ngã Gia đã đem toàn bộ tâm tư vào đàn Piano để có thể dùng âm nhạc an ủi chính mình, cũng là để giúp nàng quên đi cái chuyện đau buồn ấy. Bởi vì thế nên nàng rất là cố chấp trên lĩnh vực Piano có thể dùng từ ‘hoang tưởng’ để hình dung. Đó chính là nguyên nhân tại sao nàng lại kích động đến thế.

- À...

Chu Hiểu Xuyên không ngờ rằng sau khi Trương Ngã Gia nghe câu trả lời lại phản ứng kịch liệt như thế, sừng sốt hồi đáp:

- Không có nguyên nhân gì đặc biệt cả, chỉ là do tôi không muốn học nữa thôi. Dù sao tôi cũng không có thiên phú ở lĩnh vực này.

- Không có thiên phú?

Chương 58: Ai Cho Anh Từ Bỏ?

Nghe Chu Hiểu Xuyên nói ra năm từ này khiến Trương Ngã Gia ngẩn cả người, nếu không phải vì nàng nên được tức giận, chỉ sợ nàng sớm sút tung mồm Chu Hiểu Xuyên và chửi ầm lên: “Cái gì ... Có người nào mới học chơi đàn Piano mà đàn được một bản nhạc trôi chảy chứ không phải là miễn cưỡng đánh cho đủ bài trong một thời gian ngắn giống anh không? Nhất là bản nhạc ‘Tự Nhiên’ kia, cho dù tôi đây học đàn những mười năm cũng đâu có thể đánh được đến cảnh giới xuất thần thể kia! Như vậy mà anh dám bảo là mình không có chút thiên phú nào trong lĩnh vực đánh đàn piano sao? Anh... anh... còn muốn người khác được sống nữa không? Anh nói như vậy không sợ khiến các nhạc sĩ ối máu mà chết à?”

Hít sâu hai cái làm cho tâm tình mình hơi chút bình tĩnh lại một chút, ánh mắt Trương Ngã Gia nhìn chằm chằm vào Chu Hiểu Xuyên, nói chậm chậm từng chữ một:

- Anh lầm rồi! Anh là người có thiên phú trong lĩnh vực này, tôi thấy anh là người có thiên phú cao nhất trong tất cả bọn họ. Đến ngay cả một nhạc sĩ thành danh ở lĩnh vực chơi đàn piano cũng nói thiên phú của tôi kém hơn anh nhiều. Ít nhất tôi vẫn chưa nghe nói qua có ai có thể giống như anh, từ một người mới tập chơi chỉ cần luyện tập tổng vài ngày ngắn ngủi là có thể đánh đến cái tinh túy và cái hồn trong một bản nhạc!

Chu Hiểu Xuyên thật không ngờ Trương Ngã Gia lại đánh giá hắn cao như thế. Bất quá hắn cũng không vì vậy mà cao ngạo, bởi vì hắn biết rõ sở dĩ mình có thể lấy được thành tích kinh người trong vài ngày ngắn ngủi như vậy không phải là do hắn có được thiên phú trăm năm khó gặp, nguyên nhân là do Lão Quy dạy tốt cùng với năng lượng thần bí trong cơ thể hắn. Không có hai thứ đó thì cho dù hắn có nỗ lực đến mức nào thì vẫn không thể đạt được một góc như bây giờ. Đương nhiên Chu Hiểu Xuyên không thể nào kể chuyện này cho Trương Ngã Gia. Hắn chỉ có thể cười khổ nói:

- Tôi không có thiên phú cao ở trong lĩnh vực này như cô nghĩ đâu.

Thấy Trương Ngã Gia lại muốn khuyên nhủ, hắn nhanh chóng nói:

- Được rồi! Được rồi! Chúng ta cũng không cần phải... nói về vấn đề thiên phú cao hay không nữa. Chắc! Như vậy đi, cô coi như là tôi không còn hứng thú muốn học Piano nữa là được...

Làm Chu Hiểu Xuyên thất vọng chính là câu trả lời của hắn lại càng làm kích động Trương Ngã Gia hơn:

- Không có hứng thú? Làm sao anh có thể nói một câu ‘Không có hứng thú’ vô cùng đơn giản rồi từ bỏ Piano chứ? Phải biết rằng với thiên phú của anh chỉ cần học cẩn thận sẽ đạt được thành tựu không lưu danh trăm năm thì cũng nổi danh đương thời. Làm sao anh có thể bởi vì nhất thời không hứng thú mà từ bỏ đi cái thiên phú khiến người khác thêm muốn cũng không được một cách dễ dàng vậy? Ai cho anh từ bỏ luyện đàn chứ? Không... Không được, tôi không thể nhìn thấy anh đi sai đường được! Anh phải làm theo lời tôi nói, hãy tiếp tục đi luyện đàn!

Nói xong Trương Ngã Gia lập tức tóm lấy tay Chu Hiểu Xuyên, mạnh mẽ lôi hắn đi luyện đàn. Chu Hiểu Xuyên tròn mắt kinh ngạc, hắn không thể ngờ Trương Ngã Gia thường ngày lạnh như băng, dường như không quan tâm đến mọi chuyện lại tỏ ra mạnh mẽ như vậy. Theo bản năng, Chu Hiểu Xuyên giật tay ra khỏi tay Trương Ngã Gia, bất quá năng đầu chịu buông tha, nàng lập tức túm lấy tay hắn lần nữa, lần này giữ chặt hơn tránh để hắn giật tay ra. Chu Hiểu Xuyên không khỏi cười khổ, nhưng không đợi hắn nói thì phía sau Trương Ngã Gia đã truyền đến một giọng nói:

- Tiểu Chu, cháu đừng cự tuyệt nữa. Phải biết rằng nó làm thế cũng là có ý tốt...

Nhìn về phía giọng nói phát ra, phát hiện ra lão đã lẳng lặng đứng ngay sau Trương Ngã Gia rồi. Lão đánh mắt với Chu Hiểu Xuyên, vẻ mặt đầy cao hứng, Chu Hiểu Xuyên bị việc lão đột nhiên xuất hiện dọa cho hoảng sợ, tuy rằng trên miệng không nói gì thêm nhưng tại trong lòng thầm oán: “Làm gì mà lẳng lẽ xuất hiện như âm hồn vậy? Gần nửa đêm rồi mà lão già này tính giả quỷ à? Cũng may tâm lý của mình được rèn luyện mỗi ngày nên khá tốt, nếu không chắc bị lão hù chết quá? Hơn nữa còn có cháu gái của lão... lão không thấy một cô gái dẫn một nam nhân về phòng lúc nửa đêm là chuyện rất bất thường sao?”

Cùng lúc đó, lại có giọng nói vui sướng khi người khác gặp họa truyền từ phía sau lưng hắn:

- Đi thôi, đừng chần chừ nữa. Nói không chừng lúc đấy lại xơ múi được cái gì thì ngon. Đây là chuyện tốt nha! Rất nhiều người muốn mà không được...

Chu Hiểu Xuyên quay lại nhìn thấy Lão Quy đang nằm trên bàn xem báo nhiệt. Hắn ‘Hừ Hừ’ một tiếng, trừng mắt nhìn nó với ý tứ: “Lão Quy, mày còn đứng đó xem người khác gặp họa, chuyện lần này đều do mày gây lên. Lúc trước nếu không phải mày dụ tao luyện đàn thì làm gì cho chuyện phiền toái như ngày hôm nay. Mày cứ chờ coi tao sẽ xử lý mày thế nào đi.”

Lão Quy bị hắn liếc mắt hù dọa liền cả kinh, rụt đầu vào trong mai, nhưng đôi mắt vẫn cố nhìn cảnh báo nhiệt đầy thích thú. Cuối cùng, Chu Hiểu Xuyên chỉ có thể là bất đắc dĩ lựa chọn thỏa hiệp. Với tay lại sau đóng cửa, đi theo Trương Ngã Gia và Trương đại gia đi vào căn phòng bên cạnh.

- Hai cháu cứ từ từ luyện đàn đi, ta sẽ không ảnh hưởng các cháu đâu.

Đi vào trong phòng Trương đại gia cười híp mắt nhìn hai người nói một câu như vậy, rồi ngồi xuống trên ghế salon ở phòng khách, ánh mắt hiện lên tia thích thú coi một chương trình TV.

“Thật không biết người lớn tuổi như lão lại thích thú xem chương trình gì vậy.” Chu Hiểu Xuyên quay đầu nhìn thoáng qua lên TV, vừa khéo đang chiếu một nữ khách quý nói gì đó, cô ta có thấy bộ ngực còn to hơn cả Maria Ozawa. Nữ nhân đó cứ uốn éo người, trên tay cầm một chiếc cốc giấy chứa cafe hòa tan, ngồi trong trà lâu bất trước một như diễn viên nào đó trong vở kịch do Quỳnh Dao (1) viết. Về mặt cô ta kịch cỡm, lại còn dùng ngữ khí yếu ớt kể mình là một nữ nhân dễ dàng bị thương tổn, chỉ có nam nhân tài hoa mới có thể cùng mình xứng đôi ... Chu Hiểu Xuyên xem qua mà dừng hết cả lông tơ, nôi cả da gà, còn Trương đại gia chỉ cười ha ha vui thích. Đến lúc này Chu Hiểu Xuyên mới hiểu được tại sao Trương đại gia lại thích xem tiết mục này. Hóa ra không phải là lão xem cho đã mắt mà là lão xem như một tiểu phẩm hài. Trương Ngã Gia đi ở phía trước thấy Chu Hiểu Xuyên không có đi theo, liền dừng bước quay đầu lại nói:

- Có nhanh lên không? Mau lên luyện cảm với tôi.

- Đến đây, đến đây.

Chu Hiểu Xuyên cười khỏ lắc lắc đầu theo sát nàng vào khuê phòng. Thường ngày, thời gian Chu Hiểu Xuyên luyện đàn, tuy rằng Trương Ngã Gia dự thỉnh nhưng đều sẽ không đi vào trong phòng, khi đó hoặc là nàng đứng ở ngoài cửa hoặc nghiêng dựa vào bên cạnh lắng nghe. Hôm nay Trương Ngã Gia không chỉ có đi vào trong phòng mà còn lập tức đi tới đứng bên cạnh Piano, rõ ràng muốn giám sát Chu Hiểu Xuyên luyện đàn. Thấy tình cảnh như thế này, Chu Hiểu Xuyên ngoại trừ cười khỏ lắc lắc đầu thật sự không còn cách nào khác. Việc đã đến nước này hẳn cũng đành phải luyện đàn trước mặt Trương Ngã Gia. May là lúc này đã hơn mười giờ rồi, cũng không thể luyện được thêm bao lâu nữa. Cát bước đi đến trước chiếc đàn Piano, Chu Hiểu Xuyên kéo ghế ra ngồi xuống chuẩn bị bắt đầu luyện tập. Nhưng ngay khi hắn đặt móng ngồi xuống ghế lại đột nhiên đã nhận ra có gì đó khác thường, hắn muốn đứng dậy theo bản năng nhưng đã quá trễ rồi. Cảm giá đau nhức truyền đến từ giữa hai chân của hắn khiến hắn đau đến nhe cả răng ra, kêu lên 'A' thảm thiết một tiếng.

*****

(1) Đây là một nhà văn nổi tiếng ở Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cô Muốn...mút Ra!

Biến cố xảy ra bất thành lình lăm cho Trương Ngã Gia ngẩn cả người, đến khi Chu Hiểu Xuyên hai tay ôm lấy háng, vẻ mặt thống khổ dậm chân giậm chân rầm rầm thì nàng mới phục hồi lại tinh thần, lắp bắp hỏi:

- Anh... anh bị làm sao vậy?

Chu Hiểu Xuyên cũng không đáp lời mà chỉ nhìn lại cái ghế hắn vừa mới ngồi. Nhìn theo ánh mắt của hắn, Trương Ngã Gia thấy được một cái thân ảnh quen thuộc. Thân thể màu xanh tươi của Tiểu Thanh đang quần tròn trên ghế băng nhắc cái đầu hình tam giác đang đung đưa nhìn chăm chăm Chu Hiểu Xuyên.

- Tiểu Thanh? Không phải tao đã nhốt mày vào trong lồng rồi ư? Tại sao mày lại chạy ra ngoài được?

Nói đến đây Trương Ngã Gia đột nhiên bừng tỉnh: “Chu Hiểu Xuyên phản ứng kịch liệt như vậy không phải là bị Tiểu Thanh cắn chứ?”

Nàng vội vàng quay đầu nhìn Chu Hiểu Xuyên ân cần hỏi han:

- Anh là bị Tiểu Thanh cắn sao? Cắn chỗ nào? Cắn có nặng hay không?

Trương Ngã Gia vốn không biết là ngay tại lúc nàng lo lắng đồng thời hỏi thì Tiểu Thanh quận đang tròn ở trên cái ghế ngồi dùng vẻ mặt ủy khuất chính mình kêu oan:

- Này không thể trách ta được! Ta đang nằm ngủ ở trên cái ghế ngồi, người đột nhiên đặt móng ngồi xuống thì ta làm sao có thể biết người có muốn giết rần giết khấu hay không? Cảm giác được nguy hiểm ta dĩ nhiên là làm theo bản năng ngựa đầu cắn lên một phát, hơn nữa... ta đâu thể nào biết được cái phải cái... bộ phận kia đâu...

Đối với lời biện giải của Tiểu Thanh, Chu Hiểu Xuyên ngoại trừ cười khỏ còn có thể nói được cái gì đây? Chuyện này quả thật không thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên Tiểu Thanh.

- Uy, sao anh không nói gì? Rốt cuộc Tiểu Thanh cắn vào chỗ nào của anh? Ai nha... Tôi nhớ ra rồi, Tiểu Thanh là loài rắn có độc, tôi phải nhanh chóng đưa anh đến bệnh viện!

Trương Ngã gia cầm cái chìa khóa xe lên, định đỡ Chu Hiểu Xuyên đi, nhưng sau đó nàng lại nghĩ tới một vấn đề khác:

- Phải rồi, hoạt động làm cho máu tuần hoàn nhanh hơn, do đó đẩy nhanh quá trình độc tố tiến vào tim... Như thế xem ra tôi nên học theo cách sơ cứu như ở trên TV, hút máu độc ra trước vậy!

Chu Hiểu Xuyên nghe vậy ngẩn ngơ, thậm chí là tạm thời quên luôn cả đau đớn, mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chăm Trương Ngã Gia, vẻ mặt ghen hòng kinh ngạc nói:

- Cô nói cái gì? Hút... Mút ra?

- Đúng vậy!

Trương Ngã Gia dùng sức gật gật đầu, nghiêm túc trả lời:

- Tiểu Thanh là sủng vật tôi nuôi, nó cần người ta, thân làm chủ của nó tự nhiên tôi phải lãnh trách nhiệm.

- Cô... Cô chắc chắn chứ?

Chu Hiểu Xuyên lại hỏi. Trương Ngã Gia nhú mày lại, rất bất mãn hừ hừ nói:

- Lúc này là lúc nào rồi mà anh còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy? Nhanh nói cho tôi biết Tiểu Thanh cần chỗ nào đi? Tôi sẽ giúp anh hút độc ra!

Thấy thái độ kiên quyết của Trương Ngã Gia, Chu Hiểu Xuyên chỉ có thể nói:

- Ngay tại chỗ tay tôi đang giữ đây...

- Chỗ tay anh đang giữ?

Trương Ngã Gia nhìn thoáng qua, nhú mày:

- Sao Tiểu Thanh lại cần đúng đùi anh là thế nào?

“Chẳng lẽ cô thấy Tiểu Thanh nên cần chỗ khác mới tốt sao?” Những lời này Chu Hiểu Xuyên chính là lời oán thăm trong lòng nhưng ngoài mặt hắn lại nói:

- Sai rồi, nó không cần vào đùi.

Trương Ngã Gia không khỏi sùng sốt:

- Không phải đùi? Vậy là chỗ nào?

Chu Hiểu Xuyên đành chỉ vào đùi quần của mình ngượng ngùng nói nói:

- Nhìn về phía trước một chút. Tiếp tục thêm vào chút nữa đi...

“Nhìn về phía trước một chút? Tiếp tục thêm vào chút nữa?” Trương Ngã Gia nhìn theo chỉ dẫn của Chu Hiểu Xuyên nhìn vào giữa hai chân. Sau đó hai má nàng ửng đỏ lên một cách nhanh chóng, giống như xăng bén lửa vậy, nó tràn xuống phía dưới cổ, biến nơi đó thành một màu đỏ rực, nó cũng không dùng lại mà tiếp tục tràn xuống chỗ làn da dưới cổ áo khiến nàng càng trở nên mê người, còn nó lan đến đầu gối thì cũng chịu.

- Anh nói... Không phải là... là ở đó chứ?

Trương Ngã Gia nói lời này có vẻ rất thẹn thùng.

- Đúng vậy, chính là chỗ đó.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu cười khò khằng định. Đồng thời hắn vẫn không quên tại tự giễu trong lòng: "Hôm nay mình biết thắng em đâu là như thế nào..."

Nghe Chu Hiểu Xuyên trả lời khằng định, Trương Ngã Gia càng trở nên thẹn thùng xấu hổ hận không thể tìm được cái khe hở trên mặt đất để chui vào.

“Chết rồi! Chết rồi! Sao Tiểu Thanh lại cần đúng chỗ đó của anh ta chứ? Mình vừa mới còn nói phải giúp hắn hút nọc độc ra, thế này thật là mắc cỡ chết mất thôi...” Khi học đại học, Trương Ngã Gia cũng từng cùng các bạn cùng phòng hiếu kỳ mở những bộ phim tình yêu chỉ cần động tác không cần lời của Nhật Bản ra xem. Lúc này nàng không tự chủ được liếc nhìn lại cảnh hành động gay cấn có trong bộ phim đó và động tác này cũng có ở trong đây, vốn mặt nàng đã đỏ hồng sẵn rồi giờ lại càng thêm nóng nữa. Trương Ngã Gia cúi gằm đầu xuống, dường như không dám đối mặt với Chu Hiểu Xuyên, chỉ dùng âm thanh giống như ruồi muỗi bay yếu ớt nói:

- Nếu cần ở chỗ khác tôi sẽ giúp anh hút độc ra, còn cần đúng chỗ ấy thì...

Chu Hiểu Xuyên cũng biết chính mình bị cắn bộ vị này đích thật là có chút xấu hổ. Nhưng nếu Trương Ngã Gia nguyện ý giúp hắn ‘mút’ độc rắn ra thì hẳn chắc là sẽ không để ý. Nhưng là hiện tại hắn lại không nghĩ sẽ làm cho Trương Ngã Gia quá mức khó xử, nên mở miệng nói:

- Thôi không cần giúp tôi mút độc rắn ra đâu, cô nhanh chóng lái xe đưa tôi tới bệnh viện đi. Cái khác tôi đều không sợ, chỉ lo lắng độc rắn này nếu không nhanh chóng giải, có khi nó sẽ ảnh hưởng đến một số sinh hoạt cần thiết của tôi mất...

Giờ phút này Chu Hiểu Xuyên đã có thể cảm giác được nỗi ê ẩm tê dại khó có thể diễn tả bằng ngôn từ, cảm giác đau đớn đang ở trong đống quần hắn đang dần tăng lên. Trương Ngã Gia then thùng cuối cùng cũng bùng tình gắt đầu đáp:

- A! Đúng, đúng, tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện ngay lập tức, chuyện này không thể chậm trễ được!

Nói xong, nàng liền tiến lên thật cẩn thận nâng đỡ dậy chu hiểu xuyên, bước nhanh cửa phòng đi xuống lầu. Tiếng thét thống khổ chói tai của Chu Hiểu Xuyên tự nhiên Trương đại gia cũng nghe thấy. Lão vốn nghĩ đến Chu Hiểu Xuyên làm sự tình gì đó chọc giận Trương Ngã Gia nên bị giáo huấn. Mà khi lão biết được chuyện vừa xảy ra lại cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Vốn Trương đại gia muốn đi theo Chu Hiểu Xuyên, Trương Ngã Gia tới bệnh viện. Nhưng theo sau được hai bước rồi lại ngừng hẳn nhìn bóng lưng hai người đi xuống lầu, nhỏ giọng nói lầm bầm:

- Thôi, lão gia hỏa này không muốn đi vô giúp vui. Dù sao độc rắn Trúc Diệp Thanh nhẹ ấy mà, bằng vào thể chất Tiểu Chu hẳn có thể chịu đựng được. Hi vọng chuyện này có thể trở thành cơ hội cời bỏ khúc mắc trong tâm hồn của Ngã Gia...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Dùng Sm Nhiều Dễ Tồn Hại Đến Sức Khỏe!

Nội tâm Trương Ngã Gia rất tự trách mình, cả người bồn chồn, vừa bước lên xe chiếc xe màu trắng cái là phóng tuốt đi luôn, vút cái đã đến bệnh viện nhân dân huyện Phương Đình. Cũng may là lúc này là ban đêm, trên đường không còn mấy xe đi lại nữa nếu không với cái tốc độ mà nàng ta đi thì kiểu gì cũng sẽ tạo nên một vụ tai nạn thảm khốc. Sau khi đỗ xe xong, Trương Ngã Gia đi xuống lầu Chu Hiểu Xuyên đi tới phòng cấp cứu. Người trực phòng cấp cứu là một bác sĩ nam hơn ba mươi tuổi, trên mặt đeo một cặp kính tên là Khoa Lý, khi nghe Chu Hiểu Xuyên trình bày thì hắn cố nén cười phân phó:

- Cởi quần ra để tôi coi nào.

Vừa nghe câu này xong, Trương Ngã Gia vội vàng bước ra khỏi phòng khám, vừa đi vừa nói:

- Tôi ra ngoài trước.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng nàng lại nghĩ có nên ở lại coi khám không, mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên vẫn không dám làm động tác gì, Ngã Gia lại bước nhanh ra cửa. Chu Hiểu Xuyên không nói gì, bác sĩ kia ngẩng đầu nhìn, tay đẩy gọng kính lên, vẻ mặt khó hiểu hỏi:

- Hai người không phải vợ chồng sao? Có gì mà còn phải xấu hổ nữa chứ?

Trương Ngã Gia quay đầu lại vội vàng giải thích:

- Hai chúng tôi không phải là vợ chồng.

Bác sĩ gật đầu ra về giật mình nói:

- À, hiểu rồi mới là người yêu. Nhưng như vậy cũng đâu cần phải xấu hổ...

Bác sĩ này càng nói càng khiến Trương Ngã Gia xấu hổ hơn. Nàng rất muốn giải thích để tránh hiểu lầm nhưng lại thấy Chu Hiểu Xuyên đang đứng dậy tháo dây lưng ra khiến nàng quên cả việc giải thích, vội vàng đi ra khỏi phòng, nhưng tay vẫn không quên đóng cửa lại.

- Mất bác sĩ này toét hay sao mà lại nhìn mình và hắn thành... người yêu chứ?

Đứng bên ngoài phòng khám, Trương Ngã Gia thờ phỉ phò cảm hận nói, chẳng qua ngữ khí và giọng nói của nàng có chút mất tự nhiên. Chờ đợi luôn là thứ khiến cho người ta khó chịu nhất. Lúc này Trương Ngã Gia đứng bên ngoài phòng cấp cứu chờ đợi kết quả đương nhiên cũng không ngoại lệ. Ước chừng gần hai mươi phút sau, bác sĩ đẩy cửa phòng cấp cứu đi ra. Trương Ngã Gia nhanh chóng đi đến trước mặt bác sĩ kia, một hơi hỏi tất cả mọi thứ lo lắng ở trong lòng ra:

- Thế nào rồi bác sĩ? Cái thằng nhỏ... cái kia ấy, nó có bị thương nặng lắm không? Độc con rắn kia có ngấm vào sâu không? Liệu nó có làm ra ảnh hưởng gì lớn đối với tương lai của anh ấy không?

- Yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn, chỉ bị xước ít da mà thôi. Tôi băng bó cho anh ta rồi, mấy ngày sau đi vệ sinh chỉ cần tránh dính nước, đợi cho nó

đóng vậy là ổn rồi.

Bác sĩ trả lời khiến nổi long lắng trong lòng nàng cũng đã được cời bỏ, không khỏi thở dài nhẹ nhõm, thăm than liên tục: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...”

Nhưng câu nói tiếp theo của bác sĩ làm Trương Ngã Gia trợn mắt há mồm:

- Những người trẻ tuổi thường thích theo đuổi những thứ mới lạ, trò chơi cũng đa dạng, chơi với đạo cụ cũng không có vấn đề gì. Chỉ là làm gì thì cũng đều phải chú ý có mức độ thôi, đằng này lại dùng cả rắn làm đạo cụ, hơn nữa lại là rắn độc nữa, quả thực có chút thái quá. May mà không có chuyện gì xảy ra, bằng không thì chẳng phải cả hai người sẽ hối hận cả đời sao?

Trương Ngã Gia nghe chả hiểu gì cả:

- Bác...Bác sĩ nói lời này có ý gì?

- Nghe không hiểu à? Sao lại nghe không hiểu chứ?

Sau khi nhìn Ngã Gia từ trên xuống dưới, bác sĩ này giảm âm thanh xuống, dùng vẻ mặt của một người từng trải nói:

- Như SM chẳng hạn, vẫn sợ chỉ tội có thể tổn hại đến sức khỏe!

- SM? Tồn... tồn hại đến sức khỏe?

Trương Ngã Gia bị vị bác sĩ kia nói cho đến khó thở, mặt lúc xanh lúc đỏ, xem ra rất khó chịu. Rốt cuộc nàng cũng không thể không chế nổi mình nữa, nghiêng răng nghiêng lợi bắt đầu bạo phát với vị bác sĩ kia:

- Tôi và anh ra không yêu nhau, tôi cũng chưa bao giờ làm cái việc kia với anh ta ...

- Được rồi! Được rồi! Các người không có yêu nhau, không có dùng SM, tôi hiểu, tôi hiểu rồi...

Vị Bác sĩ này chẳng những không hề tức giận, ngược lại còn cười ha ha, lập tức quay lại phòng trực ban nghỉ, chỉ để lại Trương Ngã Gia phát tiết ở ngoài phòng cấp cứu.

- Uy, anh đã khỏe hẳn chưa? Sao cứ chúi mũi ở trong đó không chịu ra hả?

Trong lòng tràn đầy bức tức, lại vừa khéo quay đầu nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên đang ngồi trong phòng cấp cứu, Trương Ngã Gia nhất thời rít lên với hắn. Bất quá, vừa nói xong, Trương Ngã Gia lại hối hận, thăm nghĩ: “Chuyện ngày hôm nay đều do mình cả, người ta dù sao cũng là người bị hại thể mà mình lại trút giận lên người anh ta, làm vậy sao được!”

- Thực xin lỗi, tôi không cố ý phát hỏa lên anh, chỉ tại do tên bác sĩ kia nói ghê tởm quá.

Trương Ngã Gia vội vàng giải thích với thái độ của mình vừa nãy. Chỉ là nàng thấy Chu Hiểu Xuyên nghe mình nói mấy câu rồi mà cứ ngồi yên như phỗng ở trong phòng khám, không nhúc nhích gì cả. Trương Ngã Gia nhú mào, vội vàng bước nhanh vào trong phòng, đi tới bên cạnh Chu Hiểu Xuyên, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bả vai hắn, gấp gấp hỏi:

- Anh không sao chứ? Đừng làm tôi sợ!

- A..

Lúc này Chu Hiểu Xuyên mới hoàn hồn trở lại, miễn cưỡng cười với Trương Ngã Gia nói:

- Tôi không sao, tôi không sao, tôi chỉ hơi thất thần một chút thôi! Hờ... hờ... hờ...

Chu Hiểu Xuyên sở dĩ thất thần là bởi vì cái vết thương kia gây ra. Khi Tiểu Thanh vừa mới cắn xong, mặc dù Chu Hiểu Xuyên không có nhìn qua vết thương như thế nào, nhưng vẫn có thể cảm giác được Tiểu Thanh cắn tuyệt đối không có nhẹ. Đồng thời hắn cũng cảm nhận thấy rõ nọc độc từ vết thương truyền vào trong cơ thể. Thậm chí trong khi đang được đưa đến bệnh viện, hắn còn lén lút đưa tay xuống sờ thử, rõ ràng lúc đó tiểu bảo bối đã to bằng cái chân rồi. Chỉ là khi hắn cời quần ra cho bác sĩ khám thì vết thương vốn đang vô cùng nghiêm trọng lại biến thành một vết xước nhỏ không đáng lo ngại, ngay cái nọc độc của con rắn đó cũng tự nhiên biến mất tiêu luôn, và cả tiểu bảo bối cũng đã trở lại hình dạng vốn có của nó, không còn to như cái chân nữa. Thậm chí nó còn dài ra và trắng hơn nữa. (DG: Nhất chú còn gì)

“Rốt...rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao vết thương vốn nghiêm trọng mà đã đỡ hẳn? Còn cả độc rắn nữa, nó biến đâu hết rồi?” Mấy câu hỏi này cứ quẩn quanh bên trong đầu Chu Hiểu Xuyên khiến hắn lâm vào trạng thái thất thần, không hề để ý đến những gì Trương Ngã Gia nói khi này. Nhìn biểu tình của Chu Hiểu Xuyên, Trương Ngã Gia tò mò hỏi:

- Anh đang suy nghĩ cái gì vậy? Sao lại thất thần như vậy?

- Không có gì, chúng ta đi thôi.

Chu Hiểu Xuyên tự nhiên không nói ra chuyện đó.

- Được, chúng ta đi...

Trương Ngã Gia còn chưa nói hết, vốn sắc mặt đã trở lại bình thường rồi nhưng đột nhiên lại trở lên đỏ ửng. Đồng thời nàng chạy vội ra ngoài cửa, đương nhiên cũng không quên hét âm lên:

- A...Sắc lang!

“Sắc Lang?” Chu Hiểu Xuyên thoáng sửng sốt, cúi đầu nhìn xuống, nhất thời đỏ hết cả mặt. “Fuck! Không phải chứ? Thế quái nào mình lại quên không mặc quần? Bất quá người thiệt thòi phải là mình, sao cô ta lại kích động mắng mình là sắc lang chứ? Dù có mắng thì đáng nhẽ ra cô phải tự mắng cô mới phải! Cô nhìn thấy hết của tôi cơ mà, tôi lỗ vốn nặng rồi còn đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Quan Trọng Nhất Là Trái Tim

- Chậc...

Chu Hiểu Xuyên nhìn thấy Trương Ngã Gia, hần ta chỉ đành gãi gãi đầu, không biết nói gì mới phải. Im lặng một lúc lâu mới phun ra được một câu:

- Chuyện vừa rồi, không phải là do tôi cố ý... (Biên: tôi chỉ cố tình)

Trương Ngã Gia cũng có chút ngượng ngùng, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Nếu anh đã không việc gì, vậy chúng ta đi về thôi.

- Được, được, chúng ta đi về nhà!

Chu Hiểu Xuyên gật đầu như gà mổ thóc đáp ứng, ngay lập tức hần lại cảm thấy những lời này dễ làm cho người ta hiểu lầm. May là bên cạnh không có ai, nếu không thì lại phải tốn nước bọt để giải thích. Hai người cứ vậy mà lâm vào tình huống ngại ngùng, đỏ mặt, không nói không rằng cứ như thế đi ra khỏi bệnh viện nhân dân huyện Phương Đình. Ngồi lên chiếc xe việt dã màu trắng, nổ máy đi thẳng hướng Nam trở về khu Ngân Hạnh. Ngồi ở trong xe, hai người vẫn không nói gì với nhau, không khí quái dị vô cùng bởi cả hai người đều xấu hổ. Có nhiều lần, Trương Ngã Gia tính mở miệng phá vỡ bầu không khí im lặng và xấu hổ này, nhưng lời nói vừa đến cổ họng lại do dự nuốt xuống. Đôi khi, nàng lên nhìn Chu Hiểu Xuyên qua kính chiếu hậu, thấy bộ dáng của hần như lão tăng nhập thiền, nàng hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ thầm: "Mở miệng nói với tôi vài câu thì anh cũng đâu có chết, bộ đầu đất hay sao mà không làm được? Thật là đáng giận mà..."

Lúc Trương Ngã Gia đang âm thầm oán trách Chu Hiểu Xuyên thì hần vẫn tiếp tục ngồi thộn mặt ra đấy. Sở dĩ Chu Hiểu Xuyên có bộ dáng như lão tăng nhập thiền, không nói gì, không phải là hần cố ý kiến gì với Trương Ngã Gia. Mà do hần đang bận suy nghĩ về nguyên nhân tại sao thương thế tự nhiên biến chuyển tốt đẹp, nọc độc của rắn độc tự nhiên được giải. Đến lúc xuống xe, bước đến chân cầu thang, Chu Hiểu Xuyên mới có thể hiểu được vấn đề này.

"Năng lượng thần bí!" Chu Hiểu Xuyên hai mắt đột nhiên sáng lên như hi cái đèn pha, tí nữa thì kêu lên thành tiếng: "Đúng vậy, vết thương của mình có thể chỉ trong thời gian ngắn biến chuyển tốt, nọc độc dễ dàng được giải, chắc chắn là năng lượng thần bí kia làm ra. Không ngờ, quả thực là không ngờ. Ngoài việc đề cao thực lực bản thân, năng lượng kia còn có công hiệu chữa thương, giải độc. Thần kỳ, điều này quá thần kỳ mà."

Đúng như lời Chu Hiểu Xuyên nói, năng lượng thần bí kia đã cải thiện thể chất của hần, đó là công hiệu bước đầu. Hiện giờ, lấy lực lượng, tốc độ, phản ứng cùng với nhãn lực của hần để có thể chống lại một đại tông sư võ cổ truyền thì có lẽ là không lại, nhưng để xử lý vài ba tên du côn, lưu manh thì hoàn toàn không có vấn đề. Mà chuyện vừa rồi xảy ra, lại chứng minh thêm năng lượng thần bí này còn có công hiệu giải độc. Tuy rằng khả năng giải độc mạnh yếu thế nào chưa rõ, bất quá ít ra cũng có thể giải được nọc độc của loài rắn Trúc Diệp Thanh kia. Không thể hoàn sự sung sướng đó lại được, Chu Hiểu Xuyên thầm nói trong lòng: "Không biết cỗ năng lượng thần bí này còn có thể cải thiện cơ thể tới mức nào nữa đây. Mà ngoại trừ mấy tác dụng đã biết ra thì không hiểu nó còn có tác dụng thần kỳ gì nữa không đây. Quả thực làm người ta phải hưng phấn và chờ mong mà!"

Đúng lúc đó, tiếng nói của Trương Ngã Gia vọng vào tai của Chu Hiểu Xuyên:

- Này, anh còn muốn đi đâu nữa vậy? Tới nhà của anh rồi mà!

- Ặc...

Lúc này Chu Hiểu Xuyên mới khôi phục tinh thần, đưa mắt nhìn lên, trong lúc xuất thần suy nghĩ, hần đã đi tới trước cửa nhà của mình, nếu không có lời nhắc của Trương Ngã Gia thì có lẽ hần đi lên tầng thượng rồi lao xuống đường mới nhận ra được. Chu Hiểu Xuyên xấu hổ cười gượng, hướng nói với Trương Ngã Gia:

- Tôi vừa mới tập trung suy nghĩ, không để ý đã tới nhà, cảm ơn cô đã nhắc nhở.

Sau đó hần thọc tay vào túi quần, lấy chìa khóa để mở cửa phòng. Trương Ngã Gia do dự một chút, cuối cùng nói:

- Chuyện hôm nay... Chuyện xảy ngày hôm nay tôi thật sự xin lỗi.

- Không có gì. Dù sao chuyện này cũng không phải là do cô cố ý, hơn nữa không phải là tôi đã không việc gì rồi ư. Không cần phải suy nghĩ nhiều đâu.

Chu Hiểu Xuyên cười đáp lời, trong lòng lại nói thầm: "Nếu không phải bị Tiểu Thanh cắn mình một phát thì mình đâu có thể khám phá ra công dụng giải độc của năng lượng thần bí kia. Nhìn từ góc độ này thì mình còn phải cảm ơn cô ấy mới đúng..."

Nghe được Chu Hiểu Xuyên nói không trách cứ gì mình, Trương Ngã Gia mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng đã từ miệng bác sĩ biết được thương thế của Chu Hiểu Xuyên không có gì đáng ngại, rồi chuyện Tiểu Thanh cắn cũng không phải là do nàng cố ý, cho nên cũng không cần phải tự trách mình nhiều.

- Chúc ngủ ngon!

Thấy Trương Ngã Gia không nói gì thêm, Chu Hiểu Xuyên cười nói câu chúc ngủ ngon, sau đó đẩy cửa phòng ra, bước vào trong.

- Chúc ngủ ngon!... A, từ từ.

Đáp lời theo phản xạ. Mãi đến lúc Trương Ngã Gia nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên muốn đưa tay đóng cửa phòng, nàng mới vội vàng hô to:

- Đợi tí, tôi còn có chuyện muốn nói!

- Chuyện gì? Cô nói đi!

Chu Hiểu Xuyên ngừng động tác đóng cửa, xoay người lại hỏi. Sau khi suy nghĩ một lát, Trương Ngã Gia cẩn thận nói:

- Chuyện tôi muốn hỏi chính là, bản nhạc mà anh hát lúc trước tên là gì? Do ai sáng tác?

- À! Bản nhạc kia tên là 'Tự nhiên', còn tác giả của nó...

Nói đến đây Chu Hiểu Xuyên dừng lại một chút, ánh mắt quét đến lão rùa đang nằm trên bàn. Giờ phút này, lão rùa già đang nằm trên bàn, vẻ mặt kiêu ngạo hết với Chu Hiểu Xuyên lên:

- Nói cho nàng ta biết, bản nhạc 'Tự nhiên' là do ta sáng tác. Một lão rùa đen tinh thông cảm kỳ thi họa, một lão rùa đen với trình độ nghệ thuật cao thâm...

Chu Hiểu Xuyên thu hồi ánh mắt, vẻ mặt thành thật nhìn Trương Ngã Gia nói:

- Là tôi!

- Cái gì? Là anh sáng tác? Thật không?

Trương Ngã Gia sững sốt, lớn tiếng kinh hô. Nàng không thể tưởng tượng được rằng, một tên chỉ biết sơ sơ vài ngón Piano lại có thể sáng tác ra một bản nhạc kinh điển như là bản nhạc 'Tự nhiên'.

Chu Hiểu Xuyên dày mặt nói:

- Sao lại không? Chẳng lẽ trước đây cô đã nghe bản 'Tự nhiên' rồi hay sao mà nói vậy?

Trương Ngã gia lắc lắc đầu:

- Trước giờ chưa từng nghe bản này...

Nàng nhú mày lại, vẻ mặt hồ nghi nói:

- Anh không phải chỉ biết vài ngón Piano thôi sao? Một tay gà mờ như vậy là sao có thể sáng tác nhạc, sáng tác ra bản kinh điển như bản 'Tự nhiên' được? Có... có thực là do anh soạn ra không?

- Ai bảo học sơ sơ Piano thì không thể sáng tác? Học sơ qua thì bản nhạc kinh điển à? Cô phải hiểu, sáng tác nhạc, hay làm bất cứ cái gì có liên quan đến nghệ thuật, thứ quan trọng nhất không phải là kỹ thuật, không phải là kinh nghiệm, mà đó là....

Nói tới đây, Chu Hiểu Xuyên ngừng lại, đưa tay chỉ vào lồng ngực, ngay vị trí quả tim, ra vẻ bí hiểm nói:

- Trái tim!

- Trái tim?

Trương Ngã Gia không khỏi nhướn mày lên, vẻ mặt đăm chiêu. Điều tương tự, trước đây nàng cũng có nghe một vài người nói qua cho nên thái độ lúc này của nàng, từ không tin đã chuyển sang nửa tin nửa ngờ. Chu Hiểu Xuyên cũng không dám nói thêm điều gì, bởi vì hắn biết, nếu hắn nói thêm sợ rằng sẽ lộ tẩy. Vì vậy, hắn giả bộ cười cười nói:

- Còn chuyện gì không? Nếu không còn gì thì tôi đóng cửa đi vào phòng đây!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tại Sao Lại Đỏ Mặt?

Mọi người hãy vào đây để bình chọn cho bộ truyện này nha

Trương Ngã Gia nhìn không được, liếc mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên. “Bản thân mình dù gì cũng là một mỹ nhân, bình thường không biết có bao nhiêu người muốn chủ động bắt chuyện. Tại sao đối với tên này lại cứ ra vẻ tránh né thế, chẳng lẽ mình không được chào đón ở đây sao?”

Bất mãn thì vẫn phải chịu. Nhìn thái độ và nụ cười của Chu Hiểu Xuyên, Trương Ngã Gia đã bớt đi mấy phần nghi ngờ.

- Từ từ, đừng vội đóng cửa, tôi còn một việc muốn nói với anh!

Trương Ngã Gia đánh giá Chu Hiểu Xuyên một lượt, sau đó nở nụ cười nói:

- Vốn là chuyện này còn chút phiền phức, nhưng mà anh đã nói anh là tác giả của bản nhạc 'Tự nhiên' thì tốt rồi. Thầy giáo của tôi là giáo viên giảng dạy trong học viện âm nhạc tỉnh, cũng là một chuyên gia âm nhạc nổi tiếng toàn quốc, muốn đến huyện Phương Đình để gặp gỡ tác giả bản 'Tự nhiên' một lần.

- Ấc...

Chu Hiểu Xuyên không khỏi ngần ngại:

- Tôi không phải là người nổi tiếng gì cả, gặp gỡ làm gì?

Trương Ngã Gia cười đắc ý nói:

- Tuy rằng bây giờ anh chưa nổi tiếng, nhưng chỉ cần bản nhạc 'Tự nhiên' này thôi thì không bao lâu sau nữa, danh tiếng của anh sẽ truyền khắp đại giang nam bắc, thậm chí là toàn cầu. Sở dĩ thầy giáo của tôi muốn báỉ phỏng anh, một mặt là muốn tìm hiểu thêm về bản nhạc 'Tự nhiên', mặt khác là muốn cùng anh thảo luận thêm một chút về âm nhạc.

“Nghiên cứu thảo luận âm nhạc? Có làm hay không đây? Mình có biết tí gì về âm nhạc đâu!” Chu Hiểu Xuyên cười khổ trong lòng, tính toán tìm một cơ hội mở miệng từ chối việc này. Nhưng mà Trương Ngã Gia không cho hắn cơ hội mở miệng, ngay khi hắn chuẩn bị nói thì cô ta lại chặn họng:

- Anh và tôi có tính là bạn bè không nhĩ? Tôi nghĩ anh sẽ không cự tuyệt lời nhờ vả hợp lý của bạn bè chứ? Được rồi, cứ quyết định vậy đi, sáng mai tôi sẽ dẫn thầy giáo của tôi tới báỉ phỏng anh. Đứng rồi, tôi nghe ông nội nói là anh làm việc tại chợ Hoa Điền phải không? Tôi biết chỗ ấy, vậy nhé, ngày mai chúng ta gặp lại.

Nói xong, Trương Ngã Gia bước nhanh tới phòng ngay bên cạnh của mình, không cho Chu Hiểu Xuyên có một cơ hội để thoái thác.

“Chuyện này... Chuyện này là sao đây? Ép mua ép bán à? Làm gì có chuyện nhờ người khác giúp đỡ mà như vậy?” Nhìn cửa phòng đang đóng lại kia, trong lòng Chu Hiểu Xuyên vô cùng hỗn loạn. Qua vài phút, Chu Hiểu Xuyên mới lắc đầu đóng cửa, sau đó cười khổ lắm bầm

- Thôi, tốt xấu gì thì cô ấy cũng đã là bạn mình. Xem như bước đầu hoàn thành phó thác của lão Trương. Mọi chuyện mai tính tiếp, đến đâu hay đến đó.

Hắn xoay người lại, phát hiện Lão Quy già đang gục đầu xuống bàn, rồi ngẩng đầu lên, nhìn hắn không quên hưng sư vấn tội:

- Tại sao vừa rồi ngươi không nói thật? Bản nhạc 'Tự nhiên' là do ta sáng tác cơ mà, tại sao ngươi lại nói dối là chính mình sáng tác? Ta có một cơ hội thành danh mười mười như vậy mà chỉ với một câu nói của ngươi mọi thứ đã trở thành bọt nước, ngươi phá hủy mọi thứ. Ta hận ngươi.

- Mày tưởng tao nói tác giả bản nhạc 'Tự nhiên' do một con rùa đen sáng tác thì sẽ có người tin sao?

Chu Hiểu Xuyên trừng mắt lên, rồi vẻ mặt làm ra biểu hiện không thể tốt hơn, cực kỳ ôn nhu, nhẹ nhàng nói:

- Cho dù có người tin, vậy mày cho rằng mày sẽ nổi tiếng, trở thành ngôi sao được hay sao? Hay là mày sẽ trở thành đối tượng nằm trong phòng thí nghiệm, bị mổ xẻ đem ra nghiên cứu?

- Chuyện này...

Lão Quy nghe vậy không khỏi sùng sốt, im lặng suy nghĩ, sau đó than thở nói:

- Người nói không sai, con người sẽ không tin một con rùa đen có thể sáng tác nhạc. Mà có tin thì sau đó cũng sẽ đem ta đi giải phẫu, nghiên cứu... Chuyện này so với chuyện bị người ta đem nấu còn khó chịu hơn nhiều...

Nó rung mình một cái, vội vàng lắc đầu nói:

- Không, kết quả như vậy không tốt chút nào. Cứ như thế này là hay nhất, ta thích cuộc sống bây giờ.

- Hiểu được thì tốt. Tao làm như vậy cũng vì muốn bảo vệ cho mày mà thôi. Lòng tốt của tao mà mày lại cho là lòng lang dạ sói!

Chu Hiểu Xuyên bắt mắt, hừ hừ nói:

- Người nghĩ rằng tao muốn thay mày nổi tiếng lắm sao? Mày xem, không phải phiền toái đã tìm tới của rồi à? Tao đang đau đầu, không biết ngày mai phải làm sao mới có thể nói chuyện được với thầy giáo của Trương Ngã Gia đây.

Lão Quy ngóc đầu lên, trong lòng tràn đầy tự tin nói:

- Chuyện này có gì khó? Muỗi thôi! Có ta ở đây thì chẳng cần quan tâm cái gì mà giảng viên học viên âm nhạc, chuyên gia âm nhạc nổi tiếng cả nước. Tất cả đều có thể thoải mái ứng phó được. Ngày mai chỉ cần người đem ta theo, mọi chuyện thế là ổn!

Hiểu xuyên hết sức vui mừng, vội vàng gật đầu đồng ý. Chuyện tình được giải quyết, tảng đá đè nặng trong lòng Chu Hiểu Xuyên đã được hạ xuống. Sau khi bình tĩnh lại, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Tiểu Hắc.

- Ồ!

Sau khi nhìn Tiểu Hắc, Chu Hiểu Xuyên liền nhủ mày lại. Bởi vì hắn phát hiện, Tiểu Hắc vẫn giữ nguyên tư thế từ lúc hắn rời khỏi nhà cho đến lúc này. Đúng là như vậy, không thay đổi một chút nào cả. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Lão Quy bò đến gần cái bàn, ánh mắt nhìn xung quanh sau đó nói:

- Tiểu Hắc hình như là đang ngủ. Vừa rồi bất kể ta la lối ầm ĩ như thế nào nó đều không phải ứng. Ấy dà. Ta nói người nghe, chẳng lẽ Tiểu Hắc đang ngủ đông sao? Nhưng bây giờ là mùa hè mà, trước giờ ta cũng chưa nghe loài động vật nào ngủ hè...

- Tiểu Hắc, mày bị vậy?

Lo lắng đến tình hình của Tiểu Hắc, Chu Hiểu Xuyên không quan tâm Lão Quy lại nhai những gì. Vội vàng bước tới bên cạnh Tiểu Hắc, cẩn thận kiểm tra thân thể của nó. Khoảng mười phút sau, xác định tính mạng của Tiểu Hắc không bị uy hiếp, Chu Hiểu Xuyên thở ra một hơi nói:

- Tất cả mọi thứ của Tiểu Hắc đều bình thường, chắc là do tính tục hao phí quá độ cho nên nó mới ngủ say như vậy!

Đúng như phán đoán của Chu Hiểu Xuyên, quả thực Tiểu Hắc hao phí tinh lực quá mức nên mới ngủ say như thế. Nhưng điều hắn không ngờ đến là giấc ngủ của Tiểu Hắc kéo dài khoảng một tháng...

Lúc Chu Hiểu Xuyên đang khám cho Tiểu Hắc, ở gian phòng bên cạnh, Trương Ngã Gia tựa lưng vào vách tường, cười giảo hoạt nói:

- Anh nói bài hát 'Tự nhiên' là do anh sáng tác thì chỉ có quỷ mới tin điều đó thôi. Ngày mai tôi sẽ để thầy giáo của tôi đến vạch trần lời nói dối này của anh...

- Ngã Gia, cháu đang lăm bằm một mình cái gì đấy?

Trương đại bá mặc đồ ngủ, đột ngột không một tiếng động xuất hiện trước mặt nàng, dọa cho nàng nhảy dựng lên.

- Không... Không có gì.

Trương Ngã Gia lắc đầu nói, nàng không dám đem tâm tư muốn trêu chọc Chu Hiểu Xuyên nói cho ông. Đồng thời không nhịn được có chút ghen tị thầm nghĩ: "Không hiểu tên chết tiệt đó cho ông nội uống bữa mê thuốc lú gì mà ông nội lại đối xử tốt với anh ta như vậy..."

May mắn là Trương đại bá không dây dưa hỏi nhiều về chuyện này, đổi đề tài nói:

- À đúng rồi, vết thương của Tiểu Chu không có gì đáng ngại chứ?

- Không có chuyện gì, bác sĩ nói chỉ trầy da chút xíu mà thôi.

Trương Ngã Gia trả lời. Trong đầu của nàng lại hiện lên lời nói của bác sĩ, cùng với bộ dáng của Chu Hiểu Xuyên lúc lộ hàng.

- Không có chuyện gì là tốt rồi. O! Sao mặt của cháu sao lại đỏ như vậy?

- Mặt đỏ? Không... Không có mà.

- Thật sự là có đỏ mà. Ông không có lừa cháu đâu.

- Không có đâu, ông nội, ông nhìn nhầm rồi. Cháu...cháu không thèm nói chuyện với ông nữa, cháu đi tắm rồi đi ngủ đây.

Nhìn thấy Trương Ngã Gia vội vàng chạy đi tắm rửa, Trương đại bá híp mắt lại, lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ... Thật sự mình già rồi, mắt đã lèm bèm sao?

Lão lắc lắc đầu, sau đó xoay người bước về phòng ngủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nói Nhầm, Nói Nhầm Mà Thôi

Tờ mờ sáng, Chu Hiểu Xuyên tỉnh giấc ngồi trên giường, hần bắt đầu kiểm tra thăng em của mình ở bên dưới đã đỡ hẳn hay chưa. Mặc dù hần rất tin tưởng vào năng lượng thần bí kia, nhưng dù sao thăng em này cũng là một thứ vũ khí quan trọng của hần, nếu quả thực có vấn đề gì với nó thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới hạnh phúc nửa đời sau, lúc đó hần khóc không ra nước mắt mất. Sau khi kiểm tra, nhận thấy không có gì xảy ra, tất cả mọi thứ đều bình thường, không có dấu hiệu của vết thương, Chu Hiểu Xuyên thở ra một hơi nhẹ nhõm cả người:

- Quả nhiên là rất tốt, thậm chí một vết trầy cũng không có. Xem ra dòng năng lượng thần bí này không chỉ có công hiệu giải độc, đối với chuyện làm lành vết cũng làm rất tốt, thậm chí còn không để lại sẹo. Rất tốt, thật sự là rất tốt.

Về mặt và lời nói của hần lộ rõ vẻ hưng phấn. Sau khi rửa mặt xong, Chu Hiểu Xuyên cầm lấy Lão Quy còn đang ngủ khò khò trên giường nhét vào quần đi tới Phòng khám thú cưng. Nhưng ngay khi hần chuẩn bị mở cửa thì chợt nhớ ra chuyện gì đó, xoay người lại, nhú mày nhìn Tiểu Hắc vẫn đang giữ nguyên tư thế ngủ từ hôm qua đến giờ.

“Tiểu Hắc này, mày muốn ngủ tới khi nào đây? Chẳng may lúc tao làm việc ở ngoài, có chuyện gì thì sao? Tính sao bây giờ đây?” Suy nghĩ một chút, Chu Hiểu Xuyên quyết định đem Tiểu Hắc đến Phòng khám thú cưng. Nếu làm vậy, kể cả khi có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra với Tiểu Hắc hần cũng có thể chủ động, cứu chữa kịp thời. Hần liền tìm một cái thùng giấy lớn, bế Tiểu Hắc đang ngủ say bỏ vào trong đó. Sau đó ôm thùng giấy xuống dưới lầu, dùng dây cột thùng giấy đó vào Gacbaga ở phía sau, rồi đạp xe đạp đi làm. Xe đạp cũ kỹ phát ra những tiếng kêu cọt két đều đặn vang lên trên đường. Không khí sáng sớm trong lành và mát mẻ, không có khói bụi, Chu Hiểu Xuyên từ từ đạp xe đến chợ Hoa Điền. Khi Chu Hiểu Xuyên tới chợ Hoa Điền thì còn chưa đến bảy giờ rưỡi, hiện tại nơi đây vẫn còn vắng vẻ, chưa thấy không khí mua bán tấp nập. Cả chợ im lặng, ngoài vài tiếng chó sủa, chim hót ra thì không còn tiếng gì khác. Phải đến tận tám giờ rưỡi thì các cửa hàng mới lục đục dọn hàng bày bán, mở cửa kinh doanh, đến lúc đó chợ Hoa Điền mới dần dần náo nhiệt, tiếng cười nói vang vọng khắp nơi. Nhưng khi Chu Hiểu Xuyên đến Phòng khám thú cưng thì phát hiện ra một chuyện bất ngờ đó là phòng khám đã mở cửa từ sớm, bên trong có một thân hình thướt tha đang cầm cây chổi lau nhà, lom khom quét dọn vệ sinh. Đem xe đạp khóa lại dưới gốc cây bên cạnh phòng khám, Chu Hiểu Xuyên ôm Tiểu Hắc nằm trong hộp giấy bước vào phòng khám. Cô gái với vẻ thanh xuân nhìn vào làm lòng người thoải mái, ngừng mặt lên nhìn hần cười, Chu Hiểu Xuyên tò mò hỏi:

- Hiểu Uyên, ngày hôm nay sao đi làm sớm thế? Anh còn tưởng anh mới là người đến sớm nhất chứ!

Hoàng Hiểu Uyên nhìn hần, lè lưỡi ra, có chút ngượng ngùng nói:

- Cả đêm qua em ngủ không ngon, nên sáng nay dậy sớm tranh thủ đi tới trước mở cửa rồi quét dọn vệ sinh một chút.

Chu Hiểu Xuyên nhẹ nhàng thả hộp giấy chứa Tiểu Hắc xuống, cười đùa nói:

- Ngủ không ngon? Vì sao vậy? À à! Hiểu rồi, không phải là em động xuân tâm, thích ai rồi hả?

Hoàng Hiểu Uyên bị câu nói đùa này làm cho đỏ mặt, vội vàng giải thích:

- Đáng ghét! Không phải như anh nghĩ đâu. Em không ngủ được là vì nghĩ tới chuyện ngày hôm qua chị Vũ Hàm nhượng lại cổ phần phòng khám cho chúng ta cơ...

- Thì ra là như vậy! Nói thật, cảm giác của anh cũng không khác em là mấy!

Chu Hiểu Xuyên cầm khăn lên vừa lau những vết bẩn, vết bụi trên mặt bàn vừa nói:

- Ban đầu anh tính toán cố gắng làm vài năm, tiết kiệm đủ tiền rồi sẽ tự mình mở một phòng khám thú y để làm việc. Nhưng không ngờ sư tỷ lại đem một phần ba cổ phần nhường lại cho anh mà không cần suy nghĩ. Làm cho chúng ta sau một đêm từ người làm công trở thành ông chủ...

Nói tới đây, Chu Hiểu Xuyên đột nhiên nở nụ cười:

- Có đôi khi anh cảm thấy chuyện này liệu có phải là một giấc mơ hay không?

Hoàng Hiểu Uyên cũng có cùng tâm sự, ưu tư gập đầu:

- Chị Vũ Hàm đem phòng khám giao cho chúng ta, chúng ta không thể để chị ấy thất vọng. Phải cố gắng thật nhiều, siêng năng hơn trước kia mới được. Hơn nữa, chúng ta bây giờ cũng là chủ của phòng khám này, lợi ích trực tiếp liên quan đến chúng ta. Vì vậy nên càng phải thật cố gắng hơn nữa, như vậy thì mới có thể làm phòng khám phát triển, kiếm được nhiều tiền.

- Nói rất đúng!

Chu Hiểu Xuyên vuốt cằm, gập gù tỏ vẻ đồng ý, bỗng nở nụ cười trên ghẹo nói:

- Hiểu Uyên, hôm nay sao em không nói em là bà chủ của cửa hàng nữa?

Hoàng Hiểu Uyên nhớ lại câu nói gây hiểu lầm ngày hôm qua, nhất thời vết đỏ hồng trên má do câu nói đùa lúc trước của Chu Hiểu Xuyên đã nhạt đi thì bây giờ lại đỏ ửng lên, thậm chí nó còn nóng nữa. Đưa bàn tay thon dài như ngó sen, trắng như mỡ đông đập lên người Chu Hiểu Xuyên hai cái, tức giận nói:

- Đáng ghét, Chu ca, anh lại lấy chuyện ngày hôm qua ra chọc người ta. Em chỉ là nói nhầm thôi mà...

- Ha ha...

Nhìn thấy bộ dáng lúng túng của Hoàng Hiểu Uyên, Chu Hiểu Xuyên nhìn không được, ngoác miệng tới mang tai cười lớn. Đang đùa giỡn vui vẻ, ánh mắt Hoàng Hiểu Uyên nhìn tới Tiểu Hắc đang nằm, tò mò hỏi:

- Chu Ca, Tiểu Hắc bị sao vậy? Lại ốm nữa sao? Em nhớ mấy bữa trước nhìn thấy nó khỏe rồi mà, sao lại bị như thế này rồi?

Chu Hiểu Xuyên đương nhiên sẽ không nói chuyện tối hôm qua cho Hoàng Hiểu Uyên nghe, ngay lập tức đề ra một lý do khác nói:

- Đại khái là vết thương lúc trước chưa khỏi hẳn, cho nên nó mới mệt mỏi thôi. Không cần lo lắng quá mức, anh đã kiểm tra tổng quát cho nó rồi, mọi thứ đều bình thường. Chắc hẳn chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian rồi sẽ nhanh chóng khôi phục lại ý mà...

- Thì ra là như vậy!

Hoàng Hiểu Uyên gập gập đầu, không nghi ngờ gì lời giải thích của Chu Hiểu Xuyên. Dù sao nàng cũng chỉ là phụ tá của bác sĩ thú y, tuy rằng kiến thức về chuyên ngành thú y cũng có, nhưng không thể so sánh với Chu Hiểu Xuyên, trình độ của hắn hơn nàng rất nhiều.

Bởi vì là ngày thứ hai, cho nên hoạt động trong chợ Hoa Điền có vài phần ảm đạm, công việc không thuận lợi, khách hàng xa cả tuần làm việc đều không có thời gian đến đây. Phòng khám thú cưng, cũng không phải nằm ở trường hợp ngoại lệ. Trừ mấy khách hàng thân quen đem thú cưng của mình tới để khám bệnh, bởi vì những người này, phần lớn thời gian của họ đều nhàn rỗi. Do vậy, Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyên không được nhàn rỗi. Hai người thừa dịp thời gian không có khách hàng, trao đổi về kế hoạch phát triển Phòng khám thú cưng. Dù sao, Lý Vũ Hàm chuẩn bị qua nước Anh du học, mọi công việc ở Phòng khám thú cưng đều do bọn họ giải quyết. Không cần phải nói Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyên đều hi vọng phòng khám thú cưng phát triển thuận lợi trong tay của bọn họ và có thể phát triển lớn mạnh. Với lại hai người tự nhiên trở thành ông chủ, bà chủ, kinh nghiệm vẫn còn thiếu nhiều, cho nên dù bàn bạc thế nào cũng không tìm ra được một kế hoạch có tính khả thi. May mắn là hai người rất hiểu tình huống hiện tại, bọn họ không quá tham vọng mình sẽ tự nhiên làm được chuyện gì đó hoành tráng, bọn họ dự tính đi học một khóa kinh doanh cấp tốc để có thể có những kiến thức cơ bản về kinh doanh. Từ đó có thể đưa ra được biện pháp hợp lý, đồng thời có thể quản lý tốt công việc của phòng khám. Vào hai giờ chiều, Chu Hiểu Xuyên với bộ dáng mệt mỏi, tinh thần uể oải đang kiểm tra lại vài công việc cần giải quyết của phòng khám. Đúng lúc này, một chiếc xe việt dã màu trắng dừng lại trước cửa phòng khám, hai người mở cửa xe bước xuống, đúng là Trương Ngã Gia cùng với giáo viên của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nằm Trong Lòng Bàn Tay

Lúc Trương Ngã Gia nói sẽ dẫn giáo viên của mình tới, người này có tiếng tăm trong nước, là giáo viên giảng dạy âm nhạc, Chu Hiểu Xuyên lúc đầu nghĩ rằng đó là một lão già lụ khụ chừng sáu bảy mươi tuổi. Nhưng khi nhìn thấy Trương Ngã Gia cùng giáo viên của mình đi tới, Chu Hiểu Xuyên biết mình đã sai. Giáo viên của Trương Ngã Gia khoảng chừng ba mươi tuổi, có lẽ là do công tác ở lĩnh vực nghệ thuật, nghiên cứu âm nhạc cho nên trên người của nàng phát ra khí tức nghệ thuật, mang vẻ tinh tế, làm người khác cảm thấy thoải mái khi nhìn vào nàng.

- Chu... Chu Hiểu Xuyên, đây là cô giáo của tôi. Giảng dạy tại học viện âm nhạc. Giáo sư Âu Yến Linh. Cô, đây chính là tác giả của bản nhạc 'Tự nhiên', tên Chu Hiểu Xuyên.

Trong lúc giới thiệu sơ qua cho hai người, Trương Ngã Gia có chút bối rối về cách xưng hô với Chu Hiểu Xuyên. Ban đầu nàng tính gọi là Chu tiên sinh, nhưng nghe như vậy thì có chút xa lạ. Nếu gọi là Tiểu Chu, thì lại dễ gây hiểu lầm vì nó có vẻ thân mật, không thích hợp. Nghĩ tới nghĩ lui một hồi nàng quyết định gọi thẳng tên của Chu Hiểu Xuyên là hợp lý nhất. Âu Yến Linh mỉm cười, hướng Chu Hiểu Xuyên chia tay ra nói:

- Chào anh! Chu tiên sinh, bản nhạc 'Tự nhiên' của anh có thể nói là một bài hát kinh điển. Nhưng thật không ngờ tới tác giả của nó lại là bác sĩ thú y... Chắc... Có thể nói là kỳ nhân dị sĩ ở khắp nơi, chỗ nào cũng có.

- Giáo sư âu quá khen rồi, tôi làm sao có thể xem là kỳ nhân được.

Chu Hiểu Xuyên đưa tay ra bắt tay với Âu Yến Linh, hần nhận ra tay của vị sáo sư này thật mềm, bàn tay nhỏ nhắn sờ vào mát rượi, hết sức thú vị. Nhưng hần cũng không thất thố, chỉ nhẹ nắm tay lại rồi thả ra, biểu hiện hết sức chuẩn mực. Đợi cho hai người làm quen xong, Trương Ngã Gia nói:

- Chu Hiểu Xuyên, giáo sư âu đặc biệt từ tỉnh xuống huyện Phương Đình tìm anh để nghiên cứu thảo luận về bản nhạc 'Tự nhiên', đồng thời trao đổi giao lưu một số kiến thức về âm nhạc. Vậy chúng ta có thể tìm một nơi yên tĩnh như là quán cà phê ở vỉa hè chẳng hạn. Tới đó rồi từ từ nói chuyện, thấy như vậy có được không?

Quen nhau mấy ngày rồi, Chu Hiểu Xuyên cũng có hiểu đôi chút về tính cách của Trương Ngã Gia, cho nên giờ phút này không quan tâm tới lời đề nghị của cô ta, nói thẳng:

- Cô không thấy tôi đang rất bận rộn sao? Thời gian đâu mà đi ra quán cà phê với các cô. Hơn nữa, tôi là bác sĩ thú y, không thể bỏ việc ra ngoài được, mọi người có gì thì có thể nói ngay tại đây đi...

- Anh...

Trương Ngã Gia bị những lời này của Chu Hiểu Xuyên làm cho nghẹn họng, tròn trố mắt, thầm nghĩ: "Tới giờ này rồi mà anh còn muốn giả bộ. Hừ! Tự nhận mình là tác giả bài của bản nhạc 'Tự nhiên' à? Lại còn lớn lối như vậy nữa chứ. Phải biết rằng giáo sư Âu là người có danh tiếng rất lớn trong giới âm nhạc của nước nhà. Không biết có bao nhiêu người xếp hàng muốn được nói chuyện với cô ấy để thảo luận âm nhạc và học tập kiến thức. Không ngờ người ta đã chủ động đến đây, mời anh đi cà phê nói chuyện anh lại còn không chịu. Chuyện này nếu đồn ra ngoài, có thể khiến cả hàng triệu người chạy đến đây nhỏ một bãi nước bọt cho lút luôn cái phòng khám của anh ấy chứ!"

Trương Ngã Gia tuy rằng thừa nhận ở lĩnh vực Piano Chu Hiểu Xuyên có thiên phú cực cao, nhưng không tin rằng bản nhạc 'Tự nhiên' là do hần sáng tác. Một tên biết sơ sơ về Piano làm sao có thể sáng tác ra một bài hát kinh điển, có thể đưa vào thành ca khúc bất hủ được chứ? Cứ cho rằng thiên phú cực cao thì cũng không thể, nếu như vậy thì là quá cao, quá biến thái rồi. Sau khi trừng mắt, liếc Chu Hiểu Xuyên một cái, Trương Ngã Gia lại nói thầm trong lòng: "Cứ chờ đấy đi, tí nữa nói chuyện xong, bị giáo sư của tôi vạch trần rồi, anh còn gì để nói nữa không!"

Thật ra, Trương Ngã Gia muốn làm như vậy cũng không phải là muốn nhắm vào Chu Hiểu Xuyên hay ý gì khác. Chỉ là ghét hần nói dối với mình, cho nên muốn cho hần nhận chút đau khổ, xem như là dạy bảo hần mà thôi. Khác với Trương Ngã Gia đang ôm một bụng tức đứng đấy thì Âu Yến Linh là người có tu dưỡng tốt hơn hần, không những không tức giận còn mỉm cười gật đầu nói:

- Bây giờ tôi tới bãi phóng, quả thực có chút mạo muội. Đương nhiên không thể để việc này làm gián đoạn công việc hằng ngày của Chu tiên sinh. Cho nên mọi chuyện cứ như Chu tiên sinh nói đi...

Thấy Âu Yến Linh đã quyết định như vậy, Trương Ngã Gia dù có bất mãn cũng không thể làm gì khác, phải chấp nhận thực tế phũ phàng. Hoàng Hiểu Uyên đứng ở phía sau, đưa tới hai cái ghế, không thể để hai người đứng mà nói chuyện với Chu Hiểu Xuyên được, đồng thời còn rót hai chén trà nóng bụng tới. Sau khi nhận ly trà, nói cảm ơn với Hoàng Hiểu Uyên, Âu Yến Linh xoay người sang Chu Hiểu Xuyên nói:

- Chu tiên sinh, thứ lỗi cho tôi mạo muội hỏi, bản nhạc 'Tự nhiên' chính là anh sáng tác thật sao? Quả thực tôi không có ý nghi ngờ gì cả, chỉ là nghe Ngã Gia nói anh mới biết sơ sơ về Piano mà có thể sáng tác được như vậy thì có chút khó tin mà thôi.

- Chuyện này có gì khó tin?

Có Lão Quy ở trong túi quần trợ lực, Chu Hiểu Xuyên nói chuyện rất tự tin, làm ra vẻ mặt không cho là đúng nói:

- Trương Ngã Gia nói không sai, thật sự tôi là người chỉ biết sơ sơ về Piano, nhưng có quy định nào nói biết chút ít về Piano là không thể đủ trình độ để sáng tác sao? Theo quan điểm của tôi, mấu chốt của vấn đề sáng tác đó chính là tâm tình. Nếu tâm tình tốt, linh cảm đến thì có thể sáng tác được những tác phẩm để đời. Còn nếu tâm tình không tốt, thì dù tài cao đến đâu cũng không thể sáng tác được tác phẩm nào cả, mà nếu có sáng tác ra được thì đó là những tác phẩm chết, không có linh hồn, khó có thể xếp vào hàng ngũ những tác phẩm kinh điển.

- Nói nhăng nói cuội... Mơ mơ hồ hồ...

Trương Ngã Gia hừ hừ nói, đương nhiên cô ta có chút nghi ngờ với lời nói của Chu Hiểu Xuyên. Con mắt Âu Yến Linh híp lại, lâm vào trầm tư, phải mấy phút đồng hồ sau mới chậm rãi gật đầu, có chút cảm thán nói:

- Chu tiên sinh nói không sai, đây chính là mấu chốt của những người làm nghệ thuật. Không phải trình độ, kỹ năng, kinh nghiệm quyết định vấn đề, mà đó là tâm tình. Giống như thời xưa có vô số nhà thơ nhưng chỉ có vài người có thể lưu lại những bài thơ kinh điển cho hậu thế. Thậm chí chính những tác giả đó, cũng chỉ có một vài bài mà thôi. Giống như có nhà văn nào đó đã nói: 'Những tác phẩm kinh điển thì thường được sinh ra trong tình cờ.' Chỉ tiếc rằng, rất nhiều người hiểu được điều này nhưng có thể làm được, và có được những tác phẩm để đời thì lại không có mấy. Chính vì vậy nên hiện nay những tác phẩm xuất sắc cũng ít đi nhiều, khó có thể kiếm ra được

- Hà...

Trương Ngã Gia kinh ngạc nhìn Âu Yến Linh, cô ta thật không ngờ, giáo viên của mình lại đồng ý và tin tưởng với lý do của Chu Hiểu Xuyên. Chu Hiểu Xuyên nhìn Âu Yến Linh với vẻ mặt cảm khái, ít nhiều cũng có kinh ngạc. Nhưng đồng thời hắn cũng đắc ý, thầm nghĩ ở trong lòng: "Giáo sư âm nhạc thì sao? Chuyên gia nổi tiếng trong nước thì sao? Anh đây vẫn có thể đùa giỡn trong lòng bàn tay như Phật Tổ đùa Ngộ không!"

Sau khi cảm khái vài câu, Âu Yến Linh tính hỏi thêm Chu Hiểu Xuyên vài câu. Nhưng chủ nhân đến khám bệnh cho thú cưng của mình không kiên nhẫn, bước lên trước hỏi:

- Bác sĩ, con Sư Hoàng của tôi bị bệnh gì vậy? Hai ngày trước thấy nó uể oải, không phấn chấn, lại còn không chịu ăn uống gì cả.

Chu Hiểu Xuyên đã sớm khám cho con Sư Hoàng này rồi, từ miệng nó biết được nguyên nhân phát bệnh, không chút hoang mang trả lời:

- Nó ăn nhầm phải một miếng gỗ nhỏ, không thể tiêu hóa được, lúc này nó đang rất khó chịu, làm sao có thể khỏe và thèm ăn được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trương Ngã Gia Kinh Hãi

- Nuốt phải miếng gỗ?

Chủ nhân của con Sư Hoàng lặng đi một lúc. Không tin rằng Chu Hiểu Xuyên chỉ khám sơ sơ như vậy đã có thể kết luận bệnh tình hiện tại là do nuốt phải miếng gỗ mà thành. Nhưng hắn cũng chỉ là người nuôi thú, chứ không có trình độ chuyên môn gì cả, sau vài giây do dự, cũng lựa chọn tin tưởng vào Chu Hiểu Xuyên, liền hỏi:

- Vậy phải làm thế nào? Có cần phải phẫu thuật không?

Chu Hiểu Xuyên chưa trả lời ngay, đối với việc nuôi thú cưng là bò sát cũng có chút kinh nghiệm, nhìn Trương Ngã Gia nói:

- Nếu con thần lằn này nuốt phải miếng gỗ tương đối lớn thì chỉ còn cách phẫu thuật để lấy ra. Đáng tiếc chỗ này không có máy chụp X quang, nếu có thì có thể chụp để xem miếng gỗ kia to hay bé. Anh có thể đưa nó đến bệnh viện lớn hơn, ở đó có đầy đủ thiết bị để khám và chữa cho nó.

Trương Ngã Gia nghe được những lời này, vẻ mặt xám xịt, nhìn không được, trong lòng thầm chửi: "Tôi không đến cạnh tranh phá đám gì với công việc của anh, tại sao anh lại nhìn tôi rồi nói như vậy chứ? Kêu người ta đi chỗ khác khám cho thú cưng, ý anh là sao? Muốn làm tôi mất mặt à?"

Chủ nhân của con thần lằn do dự một lúc rồi nói:

- Được rồi! Tôi sẽ mang nó đến bệnh viện thú y lớn để kiểm tra lại! Cảm ơn anh!

Sau khi nói xong liền chào từ biệt mọi người rồi mang con thần lằn đi.

- Khoan đã!

Chu Hiểu Xuyên ở phía sau gọi người đó lại nói:

- Không cần phải mang đi bệnh viện thú y làm gì. Vì miếng gỗ như vậy thì không cần phải mổ, có thể dung thuốc để cho nó bài tiết ra ngoài.

Khi nói lời này, Chu Hiểu Xuyên dùng ngón trỏ và ngón cái đưa lên ước chừng độ lớn của miếng gỗ cho mọi người dễ hình dung. Chủ nhân của con thần lằn im lặng một chút, rồi không tin tưởng hỏi lại:

- Làm sao anh xác định được độ lớn của miếng gỗ trong bụng nó? Chẳng lẽ anh dùng mắt thường quan sát hay là bắt mạch?

- Anh không cần quan tâm tôi làm thế nào để xác định được độ lớn của miếng gỗ. Anh chỉ cần tin tưởng tôi là đủ.

Khi Chu Hiểu Xuyên nói những lời này, bộ dáng của hắn tỏ ra mười phần tin tưởng. Trương Ngã Gia liếc mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên, trong lòng thầm nói: “Không biết tên này tại sao lại tự tin như vậy nhỉ? Anh ta tưởng mắt hắn là máy chụp X Quang sao? Anh ta làm thế nào để xác định được miếng gỗ vụn trong bụng con thần lân kia?”

Nhưng chỉ là nghĩ trong bụng chứ không nói ra miệng. Trương Ngã Gia suy nghĩ, dù sao cũng không thể phá rối chuyện làm ăn của Chu Hiểu Xuyên, nếu cô nói linh tinh, chủ nhân của con thần lân đem đi chỗ khác thì chết. Thế nên đành phải im lặng để Chu Hiểu Xuyên tự biên tự diễn. Có lẽ bị thuyết phục bởi sự tự tin của Chu Hiểu Xuyên, cũng có thể vì nguyên nhân gì đó chưa rõ, chủ nhân của con thần lân bệnh cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng Chu Hiểu Xuyên, để con thần lân của mình lại Phòng khám thú cưng điều trị. Chu Hiểu Xuyên lấy một ít dầu thực vật có tác dụng bôi trơn, sau đó hắn lấy thêm một ít Hydrochloride Metoclopramide (1) để cho con thần lân sử dụng. Cái khiến mọi người có mặt ở đây vô cùng kinh ngạc chính là quá trình cho con thần lân uống thuốc diễn ra cực dễ dàng. Chu Hiểu Xuyên chỉ việc đưa thuốc đến mồm của nó, sau đó nói uống thuốc, con thần lân cực kỳ phối hợp, há miệng đón thuốc vào. Việc uống thuốc cứ như vậy được giải quyết. Chủ nhân của con thần lân rất bất ngờ và ngạc nhiên, nhìn không được, hỏi Chu Hiểu Xuyên:

- Bác sĩ Chu... Anh làm sao tài vậy? Bác sĩ làm cách nào khiến cho con Sur Hoàng ngoan ngoãn nghe lời thế? Trước đây tôi cũng cho nó uống thuốc một lần, đã dùng đủ mọi cách cũng không ăn thua. Nó dù chết cũng không mở miệng, vậy mà anh chỉ cần nói uống thuốc là nó há mồm ra.

Về mặt Hoàng Hiểu Uyên vô cùng đặc ý, giống như người được khen ngợi chính là nàng chứ không phải là Chu Hiểu Xuyên, cười một tiếng rồi nói:

- Chu ca ở lĩnh vực huấn luyện thú rất có bản lĩnh. Chuyện uống thuốc này thì có tính là gì. Mọi người chưa biết đấy thôi, trước đây Chu ca còn có thể huấn luyện một con mèo có thể hát theo tiếng nhạc nữa cơ mà...

- Hả! Còn có chuyện như thế sao?

Chủ nhân của con thần lân nhìn Chu Hiểu Xuyên với ánh mắt tràn ngập kính nể và kích động. Sau đó còn mở miệng thỉnh cầu:

- Bác sĩ Chu, chờ sau khi con Sur Hoàng khỏi bệnh anh có thể huấn luyện nó giúp tôi được không? Tôi không có tham vọng quá đáng như huấn luyện ca hát nhảy múa đâu mà chỉ cần anh huấn luyện cho nó hiểu vài câu đơn giản như là 'Đến', 'Đi', 'Ăn', 'Không cho phép'. Những câu mệnh lệnh bình thường để quản lý nó tốt hơn mà thôi. Anh yên tâm, nếu anh giúp tôi huấn luyện được nó thì tiền bạc sẽ không thành vấn đề.

- Chờ bệnh tình của nó khá lên rồi nói đi.

Chu Hiểu Xuyên trả lời có chút hàm hồ, trong lòng thầm nói: “Trở thành người huấn luyện thú nuôi... Chuyện này có vẻ cũng có lý. Nhưng mà thú nuôi bây giờ chỉ hiểu mệnh lệnh của mình, không thể hiểu được tiếng của người thường. Muốn dựa vào khả năng này để kiếm tiền có lẽ còn phải nghiên cứu tìm hiểu thêm mới được. Ít nhất phải để cho thú cưng này hiểu được tiếng nói của chủ nhân của nó thì mới có thể xem là thành công.”

Trương Ngã Gia nhìn Chu Hiểu Xuyên với vẻ mặt cổ quái. Ban đầu nàng cho là Hoàng Hiểu Uyên đang chém gió, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, buổi tối mấy hôm trước cô nhìn thấy cảnh tượng Chu Hiểu Xuyên cùng với con mèo đen luyện tập hòa tấu, thầm nghĩ: “Mình cũng quên mất, tên này ngoài có thể chơi Piano thì ở phương diện huấn luyện thú cũng có thiên phú khá cao. Thảo nào hắn ta chọn nghề là bác sĩ thú y. Có lẽ mình nên nhờ hắn huấn luyện cho Tiểu Thanh nhà mình nghe hiểu được một số mệnh lệnh đơn giản để nó sẽ biết nghe lời hơn. Như vậy sau này sẽ tiết kiệm được rất nhiều công sức và thời gian rồi...”

Sau khi đem con thần lân đã uống thuốc vào phòng trị liệu, chờ nó bài tiết miếng gỗ trong bụng ra là được. Chu Hiểu Xuyên xoay người lại, đi đến trước mặt Âu Yến Linh và Trương Ngã Gia, kéo ghế ngồi trước mặt, sau đó nói:

- Còn chuyện gì nữa không? Nhân lúc tôi có thời gian rảnh rồi thì hỏi đi, sau đó tôi sẽ đi khám bệnh cho lũ thú nuôi nữa. Nếu chờ tới lúc bận bịu rồi thì không trả lời được đâu.

Trương Ngã Gia nghe được mấy câu này bất mãn nói:

- Dám nói câu này trước mặt cô giáo của tôi, anh là người đầu tiên đấy!

Chu Hiểu Xuyên cười híp mắt gật gù đầu:

- Quá khen, quá khen.

- Cho tôi xin, đây không phải là lời khen đâu ông tướng!

Trương Ngã Gia có chút dờ khóc dờ cười. Thấy hai người tranh cãi, Âu Yến Linh cũng nở nụ cười nói:

- Xem ra, quan hệ của hai người khá là thân thiết nhỉ.

- Ai có quan hệ tốt với cô ta (anh ta) chứ!

Hai người mở miệng nói cùng một lúc. Âu Yến Linh sững sờ sau đó lắc đầu bật cười. Cô ta cũng không dây dưa về chuyện quan hệ của hai người có tốt hay không, chuyển đề tài, quay lại việc chính của ngày hôm nay, nói:

- Chu tiên sinh, tôi có vài vấn đề muốn hỏi về bài hát ‘Tự nhiên’, muốn thỉnh giáo anh một chút.

Đối với Âu Yến Linh, Chu Hiểu Xuyên thật sự kính nể. Tuy rằng tiếp xúc một thời gian rất ngắn, nhưng từ khí chất tao nhã của nàng, đồng thời những biểu hiện của nàng làm cho hắn hiểu rằng nàng không phải là người ham danh lợi, kiêu căng như một số người. Vì vậy, thái độ của hắn với Âu Yến Linh khá là khách khí nói:

- Thành giáo thì hơi quá, tôi chỉ là một người biết sơ sơ về Piano mà thôi, cái gì tôi biết tôi sẽ nói hết. Mong cô đừng chê cười là nói lung tung, vô căn cứ là được.

Âu Yến Linh cười một tiếng, không muốn lãng phí thời gian. Ngay lập tức đem những thắc mắc của mình về bài hát ‘Tự nhiên’ ra hỏi. Nếu trước đây, đối với những câu hỏi của Âu Yến Linh, Chu Hiểu Xuyên nghe xong sẽ như vịt nghe sấm, không hiểu gì cả. Đôi khi hắn còn tưởng nàng đang nói tiếng A Rập nữa. Nhưng bây giờ có sự chống lưng của Lão Quy thì Chu Hiểu Xuyên có thể bình tĩnh giải đáp mọi thắc mắc của Âu Yến Linh, thậm chí những câu trả lời hết sức khoa học, súc tích, dễ hiểu, có trật tự, làm cho người ta nghe là hiểu, không cần phải giải thích nhiều. Điều này làm cho Trương Ngã Gia chấn động, thực sự sợ hãi.

*****

(1)Hydrochloride Metoclopramide là thuốc Kích thích sự vận động đường tiêu hóa. Kích thích sự vận động đường tiêu hóa

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thiên Tài Ba Trăm Năm Khó Gặp

Trương Ngã Gia rất bất ngờ khi thấy Chu Hiểu Xuyên có thể trả lời được hết các vấn đề của Âu Yến Linh, hơn nữa còn trả lời tương đối tốt nếu không muốn dùng từ hoàn mỹ để hình dung. “Sao hắn có thể trả lời được vấn đề này một cách đầy đủ như vậy? Chẳng lẽ hắn... Hắn chính là tác giả ư? Điều này sao có thể? Một người mới học sơ qua Piano thì làm sao lại có thể sáng tác ra một tác phẩm kinh điển như thế? Chuyện này, sau này thì không thể biết được, nhưng từ trước đến giờ thì tuyệt đối chưa từng có ai!”

Trương Ngã Gia càng nhìn Chu Hiểu Xuyên càng thêm kinh ngạc. Sau khi nghe những câu trả lời rất chuẩn xác của Chu Hiểu Xuyên, nàng thực tế đã tin hẳn chính là tác giả của khúc ‘Tự Nhiên’. Bởi vì, những vấn đề Âu Yến Linh đưa ra đều là những thứ chuyên nghiệp và thâm thúy, nếu không phải là tác giả thì dù có luyện tập thành thạo khúc nhạc kia cũng khó có thể đưa ra đáp án cho tất cả, chứ đừng nói là trả lời hoàn mỹ như vậy. Trương Ngã Gia càng nhìn Chu Hiểu Xuyên trong lòng càng dâng lên một sự xúc động mà trước nay chưa từng có. Nhưng nàng cũng không nhìn được mà có chút ghen tỵ: “Người này rốt cuộc có phải là người không vậy? Mình tuy đoán được thiên phú trong phurong diện Piano của hắn rất cao, nhưng không thể nào ngờ được, thiên phú của hắn lại có thể cao đến mức độ đó! Đúng là quái vật mà!”

Vào đúng giờ phút này, không chỉ có Trương Ngã Gia cảm thấy khiếp sợ mà cả Âu Yến Linh đang ngồi cạnh nàng cũng kinh ngạc không kém. Lúc đầu, Âu Yến Linh còn nghi ngờ liệu có phải Chu Hiểu Xuyên là tác giả khúc ‘Tự Nhiên’ kia không, tuy rằng có nghe học trò nói qua nhưng chưa được chứng kiến tận mắt. Nhưng mà sau khi đưa ra một đồng những vấn đề kia mà lại bị Chu Hiểu Xuyên giải đáp một cách thoải mái như vậy khiến nàng cũng khẳng định Chu Hiểu Xuyên chính là tác giả của khúc ‘Tự Nhiên’ giống như Trương Ngã Gia. Hết cảm thán lại đến kinh ngạc, Âu Yến Linh cũng không kìm được trầm nghĩ: “Hắn đúng là một kỳ tài, nếu như có thể nhận người này làm học trò, rất có thể sẽ tạo nên một giai thoại truyền kỳ. Nói không chừng, tên của mình cũng có thể nhờ người này mà đi vào sử sách!”

Đối với Âu Yến Linh thì việc được lưu danh sử sách là một sự hấp dẫn rất lớn. Nhưng cho dù nàng rất giỏi nhưng vẫn chưa đủ tư cách để nhận hắn làm học trò, nên cần tiếp tục nêu ra vấn đề với Chu Hiểu Xuyên, chậm rãi tìm cơ hội mà nói đến việc này. Cũng bắt đầu từ đó, Âu Yến Linh đưa ra các loại vấn đề về bản nhạc ‘Tự Nhiên’ này, cứ miễn là trong vấn đề gì liên quan đến âm nhạc đều bị nàng moi ra nói hết. Bất quá mấy vấn đề đó cũng không đủ độ khó đối với Chu Hiểu Xuyên, hắn chậm rãi mỉm cười mà nói, rất có phong thái của một người nhà nghệ. Khí khái đó làm cho cả ba nữ nhân có mặt trong phòng khám này đều nhốn nháp ở trong lòng. Dần dần, thái độ Âu Yến Linh cũng chuyển biến từ thường thức thành coi trọng. Hiện tại, nàng đã bỏ qua ý niệm muốn thu Chu Hiểu Xuyên thành làm học trò ở trong đầu. Bởi vì trong lòng nàng, Chu Hiểu Xuyên đã trở thành một nhân vật ngang hàng mình, có thể nói chuyện cùng với mình!

Tất cả chuyện này, Trương Ngã Gia không thể biết rõ được, cũng không biết thái độ Âu Yến Nhi đối với Chu Hiểu Xuyên thay đổi như thế nào cả. Nói thật ra, nàng cũng không biết chuyện này cuối cùng sẽ đi đến đâu nữa. Phải biết rằng, tuy Âu Yến Nhi tuổi không lớn, nhưng thanh danh ở trong nền âm nhạc quốc gia cũng có địa vị rất cao, người có tư cách cùng nàng nói chuyện ngang hàng đều là những người đã thành danh đã lâu trong giới âm nhạc. Hiện tại, nàng lại đem Chu Hiểu Xuyên nói chuyện ngang hàng, điều này không phải chứng minh rằng địa vị Chu Hiểu Xuyên trong lòng nàng đã trở thành một nhân vật độc nhất vô nhị rồi sao? Thử hỏi, chuyện như vậy làm sao không khiến người khác khiếp sợ? Người khác có lẽ không biết, nhưng Trương Ngã Gia lại rất rõ ràng việc hắn chỉ học Piano chưa đến một tuần, một thời ngắn ngủi chưa như vậy mà có thể cùng Âu Yến Linh nói chuyện về mảng âm nhạc ngang hàng như vậy. Chuyện này quả thực so với việc hắn là tác giả khúc ‘Tự Nhiên’ còn khiến người khác khiếp sợ hơn nhiều, thật sự khó có thể tin được! Không thể nghi ngờ rằng nếu Trương Ngã gia biết được suy nghĩ trong lòng giáo viên của mình nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm nửa ngày, sau đó thất thanh nói một câu: “Anh ta liệu có phải là người không a? Hay là Beethoven hoặc Tchaikovsky đầu thai? Đúng là quá đáng mà, thật là nghịch thiên!”

Không lâu sau, thái độ Âu Yến Linh đối với Chu Hiểu Xuyên cũng không duy trì được bao lâu đã tiếp tục chuyển biến. Lúc này đây, Âu Yến Linh nhìn về phía Chu Hiểu Xuyên là hiện lên vẻ tôn kính! Đúng vậy, chính là tôn kính! Ban đầu, Âu Yến Linh đưa ra mấy vấn đề này để Chu Hiểu Xuyên trả lời,

không ngờ lại nhận được những câu trả lời hoàn mỹ như vậy, sau đó đã không kìm được mà đưa ra những câu hỏi quấy nhiễu chính mình mà nàng cũng chưa trả lời được nói ra. Vốn nàng cũng không có hy vọng gì nhiều với những câu trả lời của Chu Hiểu Xuyên. Nhưng kết quả lại khiến nàng khiếp sợ, Chu Hiểu Xuyên không những có thể trả lời mà vẫn có thể trả lời một cách hoàn mỹ giống như bao câu hỏi trước đó. Lúc này, Âu Yến Linh kích động, nàng rõ ràng đã nói ra toàn bộ những khúc mắc trong những năm gần đây mong rằng Chu Hiểu Xuyên có thể giải thích hết nghi hoặc cho nàng. Vậy nên biểu tình của nàng với Chu Hiểu Xuyên mới có biến đổi lớn như vậy. Đáng tiếc là Trương Nga Gia cũng không chú ý đến bộ dáng của nàng, nếu không thì đã thành trò cười rồi. Âu Yến Linh và Chu Hiểu Xuyên liên tục một hỏi một đáp trong hai giờ, đến gần năm giờ chiều mới chấm dứt. Thờ dài một hồi, Trương Nga Gia có chút lảng lảng vì trong thời gian ngắn như vậy phải tiếp nhận lắm tri thức khiến nàng có chút đau đầu, từ trong thâm tâm cảm thán nói:

- Chu Hiểu Xuyên, không phải là anh mới học Piano sao? Vậy tại sao anh lại có thể có những kiến thức khổng lồ như thế? Đúng là quá pro mà!

Nhìn thấy vẻ mặt của nàng, Chu Hiểu Xuyên vui vẻ, nói đùa:

- Cô không phải nói tôi là thiên tài sao? Nếu đã là thiên tài, tôi dĩ nhiên là có khả năng của thiên tài, nếu không làm sao có thể xứng với hai chữ “thiên tài” kia cơ chứ?

- Tên hâm nhà anh giỏi lắm!

Tuy rằng miệng nói vậy, nhưng Trương Nga Gia đúng là phục Chu Hiểu Xuyên sát đất. Đồng thời, nàng lại nói một câu sâu kín:

- Đáng tiếc, vừa rồi tôi quên không ghi âm, nếu không thì khi trở về có thể nghiền ngẫm thâm những điều anh nói lúc này.

Âu Yến Linh ở phía sau cũng thờ phào, cảm khái nói:

- Trước khi tôi đến, có người nói với tôi rằng anh có thiên phú Piano cực cao, có thể nói là trăm năm khó gặp. Nhưng hiện tại tôi mới biết, người ta nói hoàn toàn sai rồi.

- Sai rồi?

Trương Nga Gia sững sờ hỏi:

- Hoàn toàn sai!

Về mặt Âu Yến Linh thành khẩn mà gật đầu. Trương Nga Gia cũng nhận không được mà vì Chu Hiểu Xuyên bất bình chất vấn:

- Cô à, với những câu trả lời vừa rồi người nói thiên phú của hần còn bình thường sao? Chẳng lẽ, người không cho rằng thiên phú của anh ta là rất cao sao?

Âu Yến Linh lắc đầu đáp:

- Như thế nào đây? Chu tiên sinh là người có thiên phú cao nhất trong những người mà cô quen biết.

Trương Nga Gia nghi hoặc hỏi:

- Vậy vì sao cô bảo anh ta không phải là kỳ tài trăm năm khó gặp?

Âu Yến Linh không nhận được mà bật cười to nói:

- Ngải Gia, con hiểu sai ý cô nói rồi. Cô nói Chu tiên sinh không phải là thiên tài trăm năm khó gặp, mà phải nói tiên sinh là thiên tài ba trăm năm khó gặp mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Diễn Thuyết? Không Có Hứng Thú.

- Ba trăm năm khó gặp..?

Trương Nga Gia hít sâu một hơi:

- Cô giáo, cô đánh giá anh ta như vậy, liệu có cao quá không?

- Đánh giá của cô rất cao sao? Vậy mà cô không biết đấy.

Âu Yến Linh nói :

- Con biết không, cô bị những vấn đề kia quấy nhiễu rất lâu rồi, nó khiến cô không thể tiếp tục tiến lên trên con đường âm nhạc, vậy mà Chu tiên sinh không chỉ giải đáp cho ta mà còn giải đáp rất cặn kẽ không chút sơ hở. Con nói, người như vậy, không phải là thiên tài ba trăm năm khó gặp sao, vậy thì là gì?

Nói tới đây, nàng tự cười giễu tiếp tục nói :

- Thực ra ở thời điểm ban đầu, chính cô còn muốn thu nhận Chu tiên sinh là học trò cơ. Nhưng hiện tại, cô đã triệt để loại bỏ ý nghĩ này.

Trong lòng Trương Ngã Gia cũng mong có thể cùng Chu Hiểu Xuyên làm sư tử đệ. Vì vậy, sau khi nghe được lời của Âu Yến Linh liền vội vàng hỏi lại :

- Tại sao lại như vậy?

Về mặt Âu Yến Linh nghiêm túc đáp:

- Bởi vì cô cảm thấy, lĩnh ngộ của Chu tiên sinh về âm nhạc không hề thấp hơn cô, thậm chí còn có thể trên cô nhiều!

- Cái ... Cái gì?

Chuyện này, Trương Ngã Gia đã bị lời nói của nàng làm cho bị sợ đến ngất người, không ngờ Chu Hiểu Xuyên lại được Âu Yến Linh coi trọng như vậy. Sau khi hồi tỉnh, Trương Ngã Gia lại nhìn sang Chu Hiểu xuyên, tự lẩm bẩm:

- Người này sao lại có thể biến thái như vậy chứ? Biến thái ... Đúng là quá biến thái!

Âu Yến Linh cũng không kiểm chế được mà vuốt cằm đồng ý:

- Con nói không sai, anh ta đúng là một tên biến thái!

Trước sự khen ngợi của mọi người, Chu Hiểu Xuyên lại không cảm thấy vui vẻ, mà ngược lại còn hơi nhú mảy, nhân lúc mọi người không chú ý hắt nhỏ giọng nói với Quy lão:

- Lúc này nói chuyện, biểu hiện liệu có hơi thái quá không?

Lão Quy có chút áy náy nói:

- Đúng là có chút thái quá. Đều là tại ta, cứ nói đến chuyện nghệ thuật là không giữ được miệng.

Chu Hiểu Xuyên cũng nhỏ giọng nói:

- Cũng không thể trách người hoàn toàn, tôi cũng có một phần trách nhiệm. Sau này chúng ta nên cẩn thận một chút. Dù sao, khiêm tốn mới có thể phát triển được.

Lão Quy rất tán thành với lời nói này:

- Đúng vậy! Khiêm tốn, chúng ta cần phải khiêm tốn!

Ngay lúc Chu Hiểu Xuyên đang xì xầm với Lão Quy, Âu Yến Linh đột nhiên nói:

- Chu tiên sinh, tôi có một yêu cầu hơi quá đáng, không biết anh có đáp ứng không?

Chu Hiểu Xuyên cũng không có trả lời ngay mà hỏi:

- Cô cứ nói ra xem là vấn đề gì đi đã.

Tuy rằng không cho mình một đáp án nhưng Âu Yến Linh cũng không có thất vọng, về mặt nàng thành khẩn nói:

- Tôi muốn mời anh đến học viện âm nhạc tỉnh diễn thuyết một lần!

- Cái ... Cái gì? Đến học viện âm nhạc tỉnh diễn thuyết?

Trương Ngã Gia kinh ngạc há to miệng: “Lỡ tai mình có vấn đề hay sao vậy? Bằng không mình lại có thể nghe một câu nói chỉ có thể ở trong tưởng tượng?”

Phải biết rằng, học viện âm nhạc tỉnh cũng là một trong ba học viện đứng đầu cả nước. Có tư cách ở đó làm diễn thuyết, chủ yếu là các nhà âm nhạc gia nổi tiếng trong và ngoài nước. Mà Chu Hiểu Xuyên, chẳng qua chỉ là một người vừa mới học Piano, vậy mà lại có thể được Âu Yến Linh mời đi tới học viện âm nhạc tỉnh làm diễn thuyết. Chuyện như vậy, làm sao không khiến người ta khiếp sợ chứ? Âu yến Linh mỉm cười, trả lời Trương Ngã Gia, đồng thời cũng là giải thích cho Chu Hiểu Xuyên:

- Chu tiên sinh đối với âm nhạc nghệ thuật, thậm chí là đối với nhân sinh cũng đều có ngộ tính cực cao khiến tôi rất thần phục. Tuy rằng Chu tiên sinh chưa có thanh danh, nhưng tôi tin tưởng, chỉ bằng một khúc “Tự Nhiên” cũng sẽ khiến cho tên tuổi của Chu tiên sinh trong thời gian ngắn lan truyền khắp đại giang năm bắc, thậm chí còn có thể vươn ra thế giới! Vì vậy, Chu tiên sinh hoàn toàn có tư cách và năng lực để đến học viện diễn thuyết! Hơn nữa trong mắt tôi, nếu Chu tiên sinh đi học viện âm nhạc tỉnh diễn thuyết chính là một vinh quang và may mắn cho toàn bộ học viện.

Trương Ngã Gia tiếp tục kinh hoàng lần thứ hai, nàng không thể nào ngờ rằng chỉ hai giờ trước hắn còn là một tên mới đi học đàn Piano, vậy mà giờ lại có chỗ đứng cao như thế ở trong lòng Âu Yên linh. Nàng nhìn không được mà bắt đầu liên tưởng tới bộ dáng Chu Hiểu Xuyên đứng giữa giảng đài của học viện âm nhạc tỉnh mà diễn thuyết như thế nào, điều đó khiến cả người nàng rung động mãnh liệt.

- Diễn thuyết?

Trên mặt Chu Hiểu Xuyên không hề biểu lộ sự vui vẻ hay sung sướng gì, thậm chí còn nhúm mày:

- Thật xin lỗi, tôi không đi.

“Nói đùa gì vậy, tôi đã nói cần khiêm tốn, giờ cô lại mời tôi đi tới học viện âm nhạc tỉnh diễn thuyết? Cô định gây khó dễ cho tôi sao? Hơn nữa, tôi còn chưa hiểu rõ về âm nhạc, cô nghĩ tôi nên diễn thuyết như thế nào đây? Tuy rằng tôi mang Lão Quy theo diễn thuyết sẽ không có vấn đề gì. Nhưng tôi đâu thể lúc nào cũng vác Lão Quy kè kè bên người được!” Đang có những ý tưởng bồn chồn đó ở trong đầu nên Chu Hiểu Xuyên liền không chút do dự mà cự tuyệt lời mời của Âu Yên Linh.

- Không... Không đi?

Câu trả lời của Chu Hiểu Xuyên khiến Trương Ngã Gia và Âu Yên Linh đều ngây ngẩn cả người. Trương Ngã Gia sau khi hồi tỉnh lại tinh thần liền vội vàng chất vấn:

- Vì sao không đi? Anh có biết không, đi diễn thuyết tại học viện âm nhạc là một vinh quang lớn đó! Rất nhiều danh nhân đánh nhau vỡ đầu cũng không có được cơ hội như vậy đâu! Vậy mà anh... anh lại còn không chịu đi?

Nàng đoán rằng do Chu Hiểu Xuyên không biết được diễn thuyết ở học viện âm nhạc tỉnh có chỗ nào tốt nên mới không muốn đi, vì vậy nên nàng lại tiếp tục nói:

- Tôi nói thật với anh, nếu anh đi diễn thuyết ở học viện âm nhạc tỉnh, thì chỉ cần một ngày là tên tuổi của anh sẽ được mọi người trong giới âm nhạc trong nước biết đến.

- Vậy thì sao?

Chu Hiểu Xuyên nhún vai, vẻ mặt không biểu lộ gì nói:

- Tôi không có hứng thú.

- Không... không có hứng thú!

Những từ đó khiến Trương Ngã Gia lẫn Âu Yên Linh suýt nữa thì bị sặc trà mà chết. Nhiều danh nhân âm nhạc đánh nhau chảy máu, thậm chí còn nhờ người lôi kéo, chỉ vì muốn được một lần đến học viện âm nhạc tỉnh diễn thuyết. Vậy mà người này, lại có thể trả lời một câu bất cần “Không có hứng thú”? Những người còn đang đầu đá lẫn nhau một khi nghe thấy câu này không phải sẽ tự đâm đầu vào bòn cầu mà chết hay sao? Trương Ngã Gia thậm chí còn nghĩ, chuyện này mà lưu truyền ra ngoài thì phòng cấp cứu của bệnh viện sẽ chật ních những lão thành âm nhạc lên cơn đau tim! Âu Yên Linh vô cùng khiếp sợ, cũng không nén được sự tò mò mà hỏi:

- Điều này... Chu tiên sinh, tôi có thể mạo muội hỏi một câu không? Vì sao anh lại không có hứng thú đến học viện âm nhạc tỉnh để diễn thuyết?

Chu Hiểu Xuyên đáp:

- Đến giờ tôi vẫn chưa từng nghĩ sẽ tham gia giới âm nhạc, học Piano chỉ là thú vui nhất thời, phổ nhạc lại càng là vui đùa mà thôi, đó là sự thực. Cho nên, đi học viện diễn nói cái gì, tôi thực không hứng thú. Hơn nữa, tôi chỉ là một bác sĩ thú y, cô lại kêu tôi đi diễn thuyết ở học viện âm nhạc, chuyện như vậy sao có thể chứ? Huống chi, hiện tại tôi là một bác sĩ thú y làm trong phòng khám này, vụn vặt khi tôi rời khỏi mà lại không thành danh thì lấy gì mà kiếm sống đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Mắt Nhìn Xuyên Thấu?

“Phổ nhạc chỉ là vui đùa nhất thời? Chơi đùa mà có thể phổ ra được một tác phẩm kinh điển như khúc ‘Tự Nhiên’? Anh nói lời này đã suy nghĩ qua cảm nhận của người khác chưa? Anh... anh còn muốn để cho người ta sống nữa không đây?” Trương Ngã Gia và Âu Yến Linh đưa mắt nhìn nhau, khóc không ra nước mắt, đồng thời sinh ra xúc động muốn sút cho Chu Hiểu Xuyên một phát. Sau khi hít sâu mấy hơi, Trương Ngã Gia cũng đã đè nén tâm tình được một chút, đôi mắt nàng chuyển động suy nghĩ rồi quyết định dùng phương pháp khích tướng:

- Chu Hiểu Xuyên, anh sợ rồi à? Cảm giác mình là một người mới học Piano, nên không có năng lực diễn thuyết, sợ học sinh ở học viện âm nhạc tỉnh bắt nạt sao?

Chu Hiểu Xuyên đã nhìn ra cái trò khích tướng rở tiền này nên không tức giận, ngược lại còn cười nói:

- Tùy cô muốn nói sao thì nói, dù sao tôi cũng sẽ không đi diễn thuyết.

- Anh...

Trương Ngã Gia còn muốn khuyên thêm Chu Hiểu Xuyên một chút, nhưng Âu Yến Linh ở bên cạnh lại xua tay ngăn cản nàng. Khuôn mặt mỉm cười nhìn Chu Hiểu Xuyên thành khẩn nói:

- Chu tiên sinh, anh đã có quyết định của mình thì tôi cũng không nhiều lời nữa. Chỉ hi vọng, sau này nếu anh lên tỉnh thì hãy qua học viện âm nhạc ngồi một chút. Những vật khác ở đó đều không có những trà thơm chắc chắn sẽ có. Mặt khác, tôi luôn luôn xem anh là bằng hữu, nếu khi nào anh có hứng thú muốn đến học viện âm nhạc diễn thuyết thì chỉ cần nói với tôi một tiếng, cánh cửa của học viện âm nhạc mãi mãi mở rộng đón chào anh!

Trương Ngã Gia kinh ngạc thêm một lần nữa, chỉ riêng buổi chiều ngày hôm nay đã khiến nàng kinh hãi không biết bao nhiêu lần rồi. Vốn nàng còn tưởng rằng, mình đã gần như quen với kiểu kinh ngạc này rồi, nhưng bất kể nàng nghe được điều gì cũng đều kinh ngạc không thôi. Nghe những câu Âu Yến Linh nói từ nãy đến giờ càng thêm sợ hãi bởi Âu Yến Linh quá nhân nhượng với Chu Hiểu Xuyên. Chu Hiểu Xuyên cũng không thể không biết ngượng mà tiếp tục từ chối nên chỉ có thể gật đầu cười khổ mà đồng ý. Ngay lúc Âu Yến Linh và Trương Ngã Gia chuẩn bị chào tạm biệt, thì bên trong phòng truyền đến một âm thanh kinh hy:

- Ô...ô... Ra rồi! Ra rồi! Trong phân Sư Hoàng quả thật có một miếng gỗ nhỏ!

Trương Ngã Gia dừng bước, kinh ngạc nói:

- Ô! Thật sự ra rồi? Nhưng mà có thật là mảnh gỗ nhỏ con thằn lằn đó nuốt phải không? Cô ơi, hay là chúng ra qua đó coi một chút đi.

Chưa dứt lời, Âu Yến Linh chưa kịp đồng ý thì nàng phóng đi rồi, cùng với Hoàng Hiểu Uyển coi náo nhiệt. Âu Yến Linh cười khổ lắc đầu:

- Nha đầu kia, làm sao lại hoan hỷ như vậy? Bộ thích những loài bò sát đến phát cuồng rồi sao?

Nhưng sau đó vẫn đi vào phòng trị liệu. Giờ phút này, nhìn vào con Hoàng Sư trên bàn, dường như đã đỡ hơn rất nhiều, không còn vẻ ủ oải như lúc trước nữa. Mà ngay phía sau thân thể của nó, có một đồng phân trộn lẫn với gỗ. Hiển nhiên, hiển nhiên chính chỗ gỗ này đã tra tấn nó suốt mấy ngày qua. Trong thời gian Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia đi vào, con Hoàng Sư nằm đó thờ ngẩn thờ dài:

- Hô... Thật là đau chết ta mà! Đau muốn rách nát luôn. Lần sau chừa không dám dẫm cái thể loại này nữa.

Là người duy nhất có thể nghe được con Sư Hoàng nói chuyện, Chu Hiểu Xuyên không nhin được mà nở nụ cười. Nhưng người xung quanh lại nghĩ Chu Hiểu Xuyên cười bởi vì con Hoàng Sư đã được chữa khỏi bệnh. Chủ nhân con Hoàng Sư lại càng bùi ngùi nói:

- Thực là một bác sĩ thú y tốt, có thể chữa bệnh hay như vậy, tôi mạng Sư Hoàng tới tìm anh xem bệnh đúng là chính xác mà.

Đối với chuyện này Chu Hiểu Xuyên cũng không có cách nào giải thích, chỉ có thể cố nén cười giải thích rằng đó là công việc của một bác sĩ thú y mà thôi. Còn Trương Ngã Gia hiện đang đảo mắt nhìn lên người con Sư Hoàng, rồi nhìn lên đồng phân chứa mẫu gỗ nhỏ kia.

- Ô, tại sao mảnh gỗ nhỏ này lại lớn gần bằng so với kích cỡ anh miêu tả khi nãy vậy?

Trương Ngã Gia không nhin được mà hô lên. Tiếng hô của nàng lập tức khiến những người khác hiếu kỳ nhìn lại. Sau khi đánh giá mảnh gỗ một phen, so sánh lại với miêu tả của Chu Hiểu Xuyên lúc trước quả thực gần bằng nhau, điều đó khiến vẻ mặt mọi người kinh ngạc không kém Trương Ngã Gia.

- Quả nhiên là gần bằng nhau, là do anh đoán thật sao?

- Chu y Sinh, anh thật là lợi hại a! Anh không cần thiết bị gì kiểm tra mà vẫn có thể đoán được kích thước của nó, rốt cuộc anh đã làm thế nào vậy?

Quay mặt nhìn mọi người, Chu Hiểu Xuyên chỉ có thể cười trừ chống đỡ mà không có trả lời, bất quá lại mạng cho người ta một cảm giác bí hiểm. Trương Ngã Gia cảm khái nói:

- Thời gian tôi ở trên tỉnh cũng đã gặp không ít bác sĩ thú y thuộc hàng chuyên gia, nhưng những người đó không có được bản lĩnh chẩn đoán như anh! Ai... Có phải mất anh có khả năng nhìn xuyên thấu không? Nếu không tại sao anh có thể đoán kích thước mảnh gỗ trong bụng con thằn lằn ấy chuẩn đến như vậy?

Chu Hiểu Xuyên không nhìn được mà cười:

- Đôi mắt tôi có thể nhìn xuyên thấu thì ba nữ nhân các người chẳng phải đã bị lộ to rồi sao?
- Chúng tôi thì có liên quan gì?

Trương Ngã Gia không hiểu hỏi lại, cả Âu Yến Linh lẫn Hoàng Hiểu Uyển cũng chẳng hiểu Chu Hiểu Xuyên nói vậy là có ý gì. Nhưng con Sur Hoàng kia vừa nghe được lời nói của Chu Hiểu Xuyên liền cười đều. Nhìn theo ánh mắt của Chu Hiểu Xuyên thì rõ cuộc ba người Trương Ngã Gia, Âu Yến Linh và Hoàng Tiểu Uyển cũng hiểu được, không hẹn mà cùng hét lên một tiếng dùng hai tay che ngực và nới giữa hai chân, giống như Chu Hiểu Xuyên có năng lực nhìn thấu thật vậy, có thể nhìn xuyên qua y phục các nàng.

- Sặc lạnh!

Hai má ba người cùng đỏ ửng lên, vẻ mặt ngượng ngùng quá to. Sau khi nói đùa một phen, Trương Ngã Gia và Âu Yến Linh đều rời đi. Còn chủ của con Sur Hoàng ở lại cảm ơn Chu Hiểu Xuyên lần nữa, đồng thời nghe chỉ dẫn để chăm sóc vết thương cho nó. Đợi mọi người rời đi được một lúc, Hoàng Hiểu Uyển mới lộ vẻ mặt sùng bái nhìn Chu Hiểu Xuyên nói:

- Chu ca, không ngờ anh lại có năng khiếu trên phương diện âm nhạc như vậy, còn được mời lên học viện âm nhạc tỉnh diễn thuyết nữa chứ, thật khiến em hâm mộ mà. Hay là, khi nào anh rảnh thì dạy em đánh đàn nhé!
- Không có vấn đề gì!

Chu Hiểu Xuyên liền đáp ứng vô cùng sáng khoái:

- Không chỉ dạy em đánh đàn mà còn có thể trao cho em ít lời yêu thương nữa...!

Hoàng Hiểu Uyển biết ý nên đánh nhẹ Chu Hiểu Xuyên rồi thẹn thùng cười nói:

- Chu ca thật đáng ghét!
- He he.

Chu Hiểu Xuyên cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Có Để Người Ta Sống Nữa Hay Không?

Từ khi dẫn Âu Yến Linh đến bãi phóng Chu Hiểu Xuyên, Trương Ngã Gia đã không ép Chu Hiểu Xuyên học Piano nữa. Bất quá chính cô ta cũng không hề biết rằng trong lòng cô ta đã coi Chu Hiểu Xuyên ngang hàng với giáo viên như Âu Yến Linh. Vì vậy mặc dù cô ta có chút không khó chịu đối với việc Chu Hiểu Xuyên không chịu lên học viện âm nhạc tỉnh diễn thuyết, không chịu phát triển vào giới âm nhạc, nhưng cũng không còn khả năng bức bách, giám sát Chu Hiểu Xuyên luyện đàn như trước. Chỉ là cuộc sống của Chu Hiểu Xuyên cũng không vì thế mà yên ổn do Trương Ngã Gia tuy không ép buộc hắn luyện đàn nhưng lại thường xuyên lui tới, dễ gặp vấn đề khó khăn trong việc học Piano thì đều nhờ Chu Hiểu Xuyên mà hỏi. Đối với việc này, Chu Hiểu Xuyên có muốn chối cũng không được, cũng may có Lão Quy ở đó nên vẫn có thể chống đỡ được hết. Ngược lại với vẻ buồn khổ của Chu Hiểu Xuyên, Trương đại gia lại rất cao hứng bởi vì lão phát hiện, cùng với việc Trương Ngã Gia ngày càng tiếp xúc với Chu Hiểu Xuyên nhiều hơn thì nụ cười cũng xuất hiện trên mặt cũng nhiều hơn, so với khi trước thật là khác nhau một trời một vực. Trương đại gia không chỉ một lần, mà liên tục trầm nghĩ trong lòng: “Xem ra, quyết định lúc đầu của mình không hề sai. Chu Hiểu Xuyên này quả thật là có mị lực có thể cuốn hút người khác. Nhìn thấy nụ cười Ngải Gia càng ngày càng nhiều khiến lão già này cũng vui lây. Nếu tiếp tục phát triển hơn nữa, nhất định không bao lâu thì có lẽ Ngải Gia có thể coi bỏ khúc mắc trong thâm tâm mà khôi phục lại tính cách ngày xưa.”

Về Phần Lý Vũ Hàm sau khi giao Phòng khám thú cưng cho Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển đã từng nói chuyện với Chu Hiểu Xuyên thông qua điện thoại di động, để cho hắn biết rằng trong mấy ngày nay đều phải ra nước ngoài đi học, muốn chuẩn bị cho sau này một chút. Mặc dù không có Lý Vũ Hàm ở đây nhưng Phòng khám thú cưng được Chu Hiểu Xuyên an bài nên vẫn phát triển không ngừng, một chút thật lười cũng không có, thậm chí còn tăng trưởng mạnh mẽ hơn so với trước kia. Nguyên nhân một phần là do Chu Hiểu Xuyên có chút tài năng, nhưng quan trọng nhất vẫn là do hắn có thể hiểu được ngôn ngữ của các loài thú, trao đổi được với bọn chúng về bệnh trạng. Cũng vì vậy nên hắn có thể dễ dàng chuẩn đoán chính xác được chúng bị mắc bệnh gì cũng như có thể an ủi cho để chúng nó uống thuốc, bớt sợ hãi khi khám bệnh, chích thuốc. Nói chuyện thường xuyên đã giúp chúng nó an tâm để Chu Hiểu Xuyên khám bệnh hơn.

- Để bác sĩ khác khám bệnh cho chúng ta ư? Hừ, đợi tên lang băm không biết thú ngữ khám cho làm sao biết được chúng ta đau bụng hay đau ngực,

đâu có thể an ủi khiến chúng ta đỡ sợ uống thuốc, làm phẫu thuật được.

Đám thú tự nhủ với nhau như vậy. Bởi vì đã làm thì phải làm trọn gói, cho nên Hoàng Hiểu Uyên thường là người phụ trách việc làm đẹp cho đám thú cưng này. Đương nhiên, ngoài việc khiến thú cưng cảm thấy vừa lòng, Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Tiểu Uyên cũng không có khoe khoang tài nghệ mà vẫn tỏ thái độ vừa phải, nhiệt tình với những vị khách mang thú cưng của mình đến khám bệnh và làm đẹp, điều này khiến bọn họ rất hài lòng về chất lượng phục vụ. Tiếng lành đồn xa làm danh tiếng của Phòng khám thú cưng ngày càng tăng lên trong huyện Phương Đình, khiến cho sinh ý không muốn tăng lên cũng không được!

Nhưng mà Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyên cứ làm sinh ý của Phòng khám thú cưng tăng trưởng liên tục, khiến các phòng khám khác ở chợ Hoa Điều ghét họ tới cực điểm. Bởi vì Phòng khám thú cưng này tự nhiên phát triển như vậy làm cho công việc làm ăn của những phòng khám khác chịu ảnh hưởng, tuy rằng chưa đến nỗi tụt dốc không phanh nhưng cũng đã không còn được như xưa. Liều Phàm, chủ phòng khám Khang Trữ Sùng Vật cũng là một người trong số đó. Bởi vì phòng khám Khang Trữ Sùng Vật nằm đối diện, hơn nữa Liều Phàm này lại hay thích dùng hàng nhái, phí chẩn đoán thì lung ta lung tung chả đầu vào đâu, tính tình lại cổ quái nên sinh ý của phòng khám bị tổn hại nhiều nhất. Bất quá Liều Phàm căn bản không tìm tòi kiểm điểm lại chính mình mà đem tất cả chuyện này đều đổ lên đầu Chu Hiểu Xuyên.

- Thật đáng ghét!

Đập tay mạnh xuống bàn, nhìn sang thấy cảnh tượng nhộn nhịp của phòng khám thú y nhà họ Lý, cùng với bộ dáng tươi cười vui vẻ của khách khiến Liều Phàm càng hận đến căn răng:

- Thằng nhóc Chu Hiểu Xuyên này rốt cuộc là động tay chân kiểu gì mà khiến mọi người mang thú cưng sang bên đó khám hết vậy? Trong vài ngày nay không có ai vác thú cưng đến đây chữa bệnh, nếu cứ đà này thì chẳng mấy chốc ta đành phải đóng cửa chứ chẳng chơi.

Mặc dù trong đầu đang nguyên rủa Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyên trăm ngàn lần, nhưng Liều Phàm vẫn không thể suy nghĩ biện pháp xoay chuyển cục diện. Đúng lúc Liều Phàm đang trông ngóng mòn mỏi cả con mắt, gần như tuyệt vọng thì một phụ nữ trung niên ôm một con chó Yorkshire Terrier (1) đi vào phòng khám Khang Trữ Sùng Vật nói với hắn:

- Bác sỹ, chó nhà tôi hình như là bị bệnh rồi, anh khám giúp tôi xem nó bị bệnh gì đi.

“Cuối cùng vẫn còn có người tới cửa!” Liều Phàm chút nữa thì phát khóc, trong lòng âm thầm nói: “Xem nữ nhân này như người có tiền, ta nhất định phải bóp mụ một chút, tốt nhất là bù cho tổn thất mấy ngày hôm nay luôn!”

Quyết định cần phải bóp chẹn người phụ nữ trung niên này, Liều Phàm đứng lên mỉm cười chào đón, không để chút ý nghĩ xấu xa nào trong lòng biểu lộ ra ngoài, bảo phụ nữ trung niên này đem con Yorkshire Terrier đặt xuống bàn chẩn trị:

- Nó có bệnh sao? Đừng lo lắng, để tôi khám cho nó thử xem.

Liều Phàm còn chưa nói xong, phụ nữ kia vừa đặt con Yorkshire Terrier lên mặt bàn thì nó đột nhiên nhảy xuống khỏi bàn chẩn trị, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng khám Khang Trữ Sùng Vật. Người phụ nữ trung niên đầu tiên sững sốt, sau đó liền chạy ra ngoài theo con Yorkshire Terrier, kinh hô:

- Lky, mày muốn chạy đi đâu vậy? Trở về, nghe lời, mau trở về đi, có muốn khám bệnh nữa không?

Nhưng mà, con chó tên Lky kia dường như không có nghe lời mà quay về, ngược lại nó còn tăng tốc chạy thẳng đến Phòng khám thú cưng ở phía đối diện. Nụ cười trên mặt Liều Phàm lập tức khựng lại, những lời còn chưa nói xong đành giữ lại trong họng. Sau một lúc Liều Phàm chứng kiến con chó tên Lky kia chạy sang phòng khám của Chu Hiểu Xuyên mà nhìn không được lệ rơi như mưa:

- Tại sao ngay đến con chó cũng chạy sang nhà thằng đấy? Nó... nó định không cho ai sống nữa phải không? Ta chỉ cần người mở hàng thôi mà cũng khó khăn vậy sao?

- Không được, không thể tiếp tục như thế được, nhất định phải nghĩ ra biện pháp khắc phục!

Sau khi Liều Phàm suy tư, hắn liền ra khỏi phòng khám của mình, mau đi tìm các phòng khám khác để tìm đối sách. Về phần phòng khám Khang Trữ Sùng Vật, hắn cũng chẳng quan tâm nữa, dù sao có ở lại cũng chả làm ăn được gì, chả thà đi trưng cầu ý kiến các phòng khám khác để tìm cách đối phó còn hơn!

Trong khi Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyên đang bận rộn thì bắt đầu có một âm mưu đang ngầm ngấm nhắm vào họ.

*****

(1) Đây là giống chó quý tộc rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Ly Biệt

Nửa thánh nhanh chóng trôi qua.

Ở đây nửa thánh Chu Hiểu Xuyên đã không chế được ba tia năng lượng thân bí kia. Chỉ là ba tia năng lượng này cùng với tia năng lượng kia sau khi cùng vào trong cơ thể hắn thì lại không gây ra động tĩnh gì lớn, không tạo ra chút cảm giác nào.

Nhưng Chu Hiểu Xuyên cũng không thất vọng.

Cái gì dễ quá thì cũng không có giá trị.

Hôm nay phòng khám thú y tạm nghỉ, vì Lý Vũ Hàm đã làm xong toàn bộ thủ tục, trong ngày hôm nay sẽ lên đường sang Anh du học. Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển tất nhiên phải đi đưa tiễn. Ở sân bay quốc tế, thấy hai người đến cùng mấy người bạn cũ, Lý Vũ Hàm cười:

- Ta biết hai người nhất định sẽ tới. Ta đi trước, phòng khám giao lại cho hai người. Hiểu Xuyên, cậu đừng quên chuyện đã hứa với ta.

Chu Hiểu Xuyên vội phản tự tin đáp:

- Sur ty yên tâm, chờ lúc sur ty từ Anh về đệ đảm bảo phòng khám sẽ làm ăn còn tốt hơn bây giờ, lúc đó sur ty có thể vì phòng khám này mà tự hào được rồi.

- Ta cũng rất trông chờ ngày đó... -Lý Vũ Hàm nở nụ cười nhẹ, sau đó lại nói:

- À, còn một việc, hy vọng cậu đáp ứng ta.

Chu Hiểu Xuyên nghe vậy liền gật đầu:

- Sur ty có gì cứ nói, cần gì khách khí thế.

Lý Vũ Hàm gật đầu:

- Lần này sang học đại học Edinburgh ta không thể mang theo Sa Tử được, nên muốn tìm người thay ta chăm sóc nó ở bên này. Vốn ta muốn nhờ Hiểu Uyển, nhưng năng dù sao cũng sống cùng cha mẹ nên cũng có chút bất tiện, còn cha mẹ ta... - Nói tới đây Lý Vũ Hàm liếc cha mẹ mình một cái- Ài, họ trước nay vẫn không muốn ta nuôi Sa Tử, lần này nếu giao cho họ chỉ sợ khi về đến xương nó cũng không còn mất. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn chỉ có sur đệ là thích hợp.

Chu Hiểu Xuyên nghe vậy bật cười:

- Tưởng có chuyện gì, cái này thì không vấn đề, Sa Tử cứ giao cho đệ, dù sao nhà đệ cũng đã có một con chó với một con rùa, thêm con mèo thì cũng thêm cái ồ thôi.

- Ô, vậy thì tốt quá!

Lý Vũ Hàm từ hôm qua tới giờ vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, giờ Chu Hiểu Xuyên đã nhận lời thì tốt quá rồi. Lý Vũ Hàm vội chạy sang nói với cha mẹ về chuyện phòng khám và con Sa Tử.

Thời gian dần trôi, Lý Vũ Hàm đi qua cửa soát vé rồi tiến vào đại sảnh bên trong. Cha mẹ nàng mặc dù rất lưu luyến nhưng vẫn cố tươi cười nói:

- Vũ Hàm, chút nữa là máy bay cất cánh rồi, con lên máy bay đi. Sang bên đó thì nhớ điện thoại về. Một mình sống bên đó thì nên cẩn thận, chăm sóc bản thân tốt một chút a...

Vũ Hàm lau nước mắt, nức nở nói:

- Cha mẹ yên tâm, con sẽ tự chiều cố bản thân thật tốt. Hai người cũng phải保重, đợi con gái du học về phụng dưỡng hai người a!

Lúc đưa tiễn thế này người làm cha mẹ tự nhiên không thể thiếu những câu dặn dò cùng những giọt nước mắt. Nếu là bình thường nghe cha mẹ căn nhắc nhiều như vậy Lý Vũ Hàm nhất định sẽ tức giận, chỉ là bây giờ nàng sắp đi xa nên những lời như vậy nàng lại rất muốn nghe, sau này sang Anh rồi thì có muốn cũng không nghe được nữa.

Mọi người lần lượt lên ôm Lý Vũ Hàm lần cuối. Chu Hiểu Xuyên thì không dám như vậy, ở đây hắn là tên đàn ông duy nhất không tính cha Vũ Hàm. Hắn mặc dù cũng muốn ôm nhưng sợ người ta không muốn, dù sao cũng là phụ nữ, đâu thể tùy tiện, mặc dù giữa hai người từng có một nụ hôn, nhưng đó là ngoài ý muốn thôi.

Ôm hay không ôm?

Chu Hiểu Xuyên một chân tiến một chân lùi. Chợt Lý Vũ Hàm nhìn lại cười:

- Hiểu Xuyên, cậu còn làm gì mà không lại đây? Không muốn ôm ta sao?

- A! Có chứ...à không, ý ta là ...

Về ngưỡng ngừng của hán khiến mấy người bạn của Lý Vũ Hàm cười khúc khích. Lý Vũ Hàm cũng cười, sau đó chợt dứt khoát bước tới.

- Hiểu Xuyên, ta đi rồi, mọi chuyện ở đây giao cả cho cậu.

Dứt lời không đợi Chu Hiểu Xuyên kịp phản ứng, Lý Vũ Hàm liền hôn vào má trái của hán một cái.

Đám bạn Lý Vũ Hàm thấy vậy liền nhao nhao lên.

- Oa, giống như phu thê ly biệt vậy, một cái ít quá, hôn cái nữa đi!

- Ta biết ngay hai người có vấn đề mà, từ lúc sinh nhật Vũ Hàm ta đã biết rồi.

- Oa, hôn mặt làm sao đủ, hôn môi đi ! Hoa Đô Thú Y

Tác giả: Ngũ Chí

Chương 70: Thơm vào trán mà đủ à? Phải đá lười vào!

Dịch: longhach1811

Biên: tuanff10

Nhóm dịch: Nòng Nọc + Hắc Long Hội

Nguồn: 4vn.eu

Fix lại c70 lão KimDung làm không được chuẩn

Tạm biệt Sir Alex

Mới đó đã qua được nửa tháng. Trong nửa tháng này, Chu Hiểu Xuyên đã có thêm ba luồng năng lượng thần bí. Nhưng ba tia lực lượng thần bí này tiến nhập vào trong cơ thể lại không xuất hiện nhiều biến hóa, cũng không khiến Chu Hiểu Xuyên có cảm giác gì khác lạ, hay năng lực đặc thù gì cả, nhưng không Chu Hiểu Xuyên không bởi vì thế mà chán nản. Năng lượng thần bí nếu quả thật thăng cấp dễ dàng như vậy thì sợ rằng không biết năng lực liệu có kém đi không? Hôm nay là ngày Phòng khám thú cưng đóng cửa vì Lý Vũ Hàm đã sắp xếp xong mọi thứ và cũng là ngày mà cô sẽ bay sang Anh quốc du học. Chu Hiểu Xuyên cùng với Hoàng Hiểu Uyển dĩ nhiên sẽ tới phi trường để tiễn biệt cô. Ở sân bay quốc tế trên tỉnh, nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển tới tiễn, còn có một số chị em tốt của mình nữa khiến Lý Vũ Hàm cười một cách vui vẻ:

- Chị biết hai đứa nhất định sẽ tới mà. Sau khi chị đi rồi, Phòng khám thú cưng sẽ dựa vào hai đứa. Hiểu Xuyên, ngàn vạn lần đừng bao giờ quên chuyện em đã đáp ứng với chị đó nha.

Chu Hiểu Xuyên khẳng định nói:

- Sur ty, yên tâm đi, khi chị từ nước Anh trở về thì em nhất định sẽ điều hành thật tốt Phòng khám thú cưng, chưa biết chừng còn có thể mở rộng hơn nữa kia. Có khi lúc chị về sẽ sững phát ngất đó!

- Vậy thì thật khiến chị mong chờ nha.... À đúng rồi, còn có một việc chị muốn nhờ em, hi vọng em có thể đáp ứng.

- Sur ty có việc gì cần em làm thì cứ nói, cần gì phải khách khí như vậy?

Lý Vũ Hàm gật đầu nói:

- Lần này đi du học ở đại học Edinburgh, chị không thể mang theo Sa Tử đi cùng được, nên chị muốn nhờ em chăm sóc nó mấy năm giùm. Vốn dĩ chị định nhờ Hoàng Hiểu Uyển giúp nhưng dù sao nó cũng ở cùng với bố mẹ, làm thế có chút bất tiện. Về phần người nhà chị ...

Nói đến đây nàng liền liếc trộm cha mẹ một cái rồi thấp giọng nói:

- Em cũng biết, họ luôn khuyên chị tặng Sa Tử cho người khác nên nếu nhờ họ trông nom Sa Tử thì đến khi chị đi du học trở về, không biết Sa Tử đã bị xào xà ớt hoặc nược mặn vào bữa nào rồi. Thế nên chị cũng chỉ có thể nhờ em mà thôi.

Chu Hiểu Xuyên bật cười lớn:

- Em còn tưởng chuyện gì to tát lắm, thì ra là chuyện này sao? Không thành vấn đề, Sa Tử cứ giao cho em chăm sóc. Dù sao nhà em đã có sẵn một con chó và một con rùa đen rồi, thêm một con mèo cũng chả thấm vào đâu!

- Thật tốt quá! Chị biết em nhất định không làm chị thất vọng mà. Như vậy Sa Từ đành nhờ em chăm sóc vậy. Giờ chị ra bảo bố mẹ đưa Sa Từ cho em chăm sóc vậy.

Lý Vũ Hàm lập tức chạy đến nói chuyện với bố mẹ cô về chuyện này.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Lý Vũ Hàm đã tiến vào đại sảnh để kiểm vé. Cha mẹ cô tuy không muốn nhưng vẫn cố cười vui thúc giục:

- Được rồi! Vũ Hàm, chút nữa máy bay sẽ bay, con cũng nên đi tới sau đại sảnh đợi đi. Nhớ sau khi tới nước Anh rồi thì gọi điện về báo bình an về, đừng để bố mẹ lo lắng nhé. Còn nữa, một mình con ở nước ngoài phải cẩn thận, chú ý giữ gìn bản thân con nhé.

Mặc dù bất mãn với việc bố mẹ ngăn cản không cho làm bác sĩ thứ y cùng với chuyện hai người sống chết đòi cô kết hôn, nhưng dù sao thì cũng là do họ quan tâm đến Lý Vũ Hàm mà thôi. Cô bị tình cảm chân thành tha thiết của hai người làm cảm động, một bên lau nước mắt, một bên nức nở nói:

- Cha, mẹ, hai người yên tâm đi, con tự biết lo cho mình. Ngược lại, hai người cũng phải chú ý sức khỏe, đợi con du học trở về sẽ báo hiếu với hai người.

- Tốt, Tốt...

Cha mẹ Lý Vũ Hàm cũng lau nước mắt, liên tiếp gật đầu nói "Tốt". Lúc đưa tiễn, bậc làm cha mẹ luôn có rất nhiều thứ cần dặn dò, cha mẹ Lý Vũ Hàm cũng không ngoại lệ, bọn họ lưu luyến, cứ quần lấy Lý Vũ Hàm thao thao bất tuyệt. Nếu bình thường có lẽ Lý Vũ Hàm sẽ tức giận, nhưng hiện tại trong lòng nàng cũng không hề trách cứ, có chăng chỉ là sự cảm động và một chút áy náy mà thôi. Một lúc lâu sau mới dừng lại, Lý phụ kéo tay Lý mẫu nói:

- Được rồi, bà đừng ở đây lải nhải nữa, hãy cho tụi nhỏ có chút không gian, để bọn chúng nói lời tạm biệt với nhau chứ. Hai người chúng ta qua bên kia ngồi một chút đi.

Tuy trong lòng không muốn nhưng cuối cùng Lý mẫu cùng đồng ý lời nói của Lý phụ mà đi sang một bên, nhường thời gian còn lại cho tụi trẻ. Nhìn những chị em tốt trước mặt, Lý Vũ Hàm lau đi nước mắt nơi khóe mắt, cười nói:

- Mình tuy sang Anh du học, nhưng chúng ta vẫn có thể gặp mặt nói chuyện phiếm trên inte, nên cũng không cần buồn rầu nhiều đâu.... À, Như vậy đi, chúng ta hãy ôm nhau một cái thật chặt, còn bao nhiêu chuyện nữa nói hết bên trong cái ôm này đi.

- Được!

Đối với đề nghị của Lý Vũ Hàm, dĩ nhiên là không ai có ý kiến gì, mọi người lần lượt tiến lên ôm lấy nàng, nhin không được nói mấy lời quan tâm. Nhìn thấy đám người lần lượt đi tới ôm Lý Vũ Hàm, Chu Hiểu có vẻ hơi do dự. Hắn không phải không nghĩ tới chuyện ôm Lý Vũ Hàm, chẳng qua bạn của cô ấy đều là nữ, hắn không biết Lý Vũ Hàm có nguyện ý ôm mình không. Mặc dù nói, hắn đã từng ôm hôn nàng nồng nhiệt, nhưng đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi, chứ không phải là cố tình.

"Rốt cuộc nên ôm hay không đây?" Chu Hiểu Xuyên tiến thoái lưỡng nan, không biết làm thế nào cho thỏa đáng. Lý Vũ Hàm đứng đợi, hai tay dang ra cười nói:

- Hiểu Xuyên, em còn đang nghĩ cái gì đó? Không muốn ôm chị một cái sao?

- Há? Em cũng được ôm sao?

Trong lúc thất thần, Chu Hiểu Xuyên nói ra suy nghĩ trong lòng.

- Ha Ha.

Lý Vũ Hàm cảm giác ngọt ngào khi nghe được lời này của của hắn, cười thành tiếng. Lý Vũ Hàm không nhịn được cười mà chủ động đi đến, ôm Chu Hiểu Xuyên một cái thật chặt.

- Hiểu Xuyên, sau khi chị đi rồi, tất cả đều nhờ em đấy.

Sau khi nói xong, không đợi Chu Hiểu Xuyên trả lời nàng liền bắt ngờ kiễng chân thom một cái lên trán hắn, điều này đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người.

- Há!

Lần này đúng là khiến Chu Hiểu Xuyên choáng váng.

- Wow!

Lý Vũ Hàm thom xong ngọt ngào nhìn hắn, cảnh đó lại càng khiến mọi người càng nhịn không được mà kêu lên như ong vỡ tổ nói:

- Chỉ thom tạm biệt vậy sao? Không hôn sao được, hôn thêm cái nữa đi!

- Hai người này quả nhiên là có vấn đề, lúc trước ở sinh nhật Vũ Hàm tớ đã nghi rồi!

- Thom vào trán mà đủ à? Cần phải hôn nòng thật nòng nhiệt, đả lười luôn càng tốt

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Con Gái Đã Lớn...

Tạm biệt Sir Alex

Trong tiếng cười, Chu Hiểu Xuyên đột nhiên cảm giác thấy lạnh gáy, hắn quay lại theo bản năng, phát hiện bố mẹ Lý Vũ Hàm đang dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn, rõ ràng là không ưa hắn.

“Liệu cha mẹ sư tỷ có sinh ra hiểu lầm với mình không nhỉ? Ai dà, nếu như vậy quả thực rắc rối to...” Thời khắc này Chu Hiểu Xuyên thầm thở dài. Lý Vũ Hàm ngẩng đầu lên nhìn ra sân bay, lưu luyến không muốn rời đi, nói với mọi người:

- Được rồi, tôi cũng phải lên máy bay đây. Mọi người ở lại nha, rảnh rồi thì gọi điện thoại hoặc lên inte chat với tôi. Chờ khi nào được nghỉ, tôi sẽ về nước thăm mọi người.

- Đi đường bảo trọng.

Chu Hiểu Xuyên và mọi người đều vẫy tay tạm biệt, cứ đứng đó nhìn cho tới khi cô đi khuất mới lục tục ra về. Chu Hiểu Xuyên nhìn sang bên Hoàng Hiểu Uyển, nói:

- Đi thôi, chúng ta quay về huyện Phương Đình.

- Uhm!

Hoàng Hiểu Uyển gật đầu, cùng Hiểu Xuyên tính ra về.

- Đợi một chút.

Bố mẹ Lý Vũ Hàm đi đến, dùng ánh mắt đánh giá kỹ Chu Hiểu Xuyên, nhều mày hỏi:

- Cháu tên Chu Hiểu Xuyên phải không?

Chu Hiểu Xuyên không rõ hai người này có ý gì, trong lòng chỉ hơi ngạc nhiên, liền nở nụ cười trả lời:

- Chào chú, chào cô! Chu Hiểu Xuyên đúng là tên cháu.

Hoàng Hiểu Uyển cảm thấy không khí có hơi ngột ngạt bèn lập tức lấy một cái cốc rồi khời đây trước:

- À...Chu ca, em có việc phải đi trước. Gặp lại cô chú sau. Mọi người cứ từ từ nói chuyện nha.

Lý mẫu cũng không nhìn Hoàng Hiểu Uyển một cái, chỉ cau mày mà nhìn chăm chăm Chu Hiểu Xuyên. Lý phụ thì ngược lại, lễ độ gật đầu nói với Hoàng Hiểu Uyển:

- Trên đường trở về chú ý một chút. Cảm ơn cháu đã đến tiễn Vũ Hàm.

Chờ đến khi mọi người đi hết, Lý mẫu vốn đã không thể kìm nén được nữa liền chất vấn:

- Chu Hiểu Xuyên, cháu nói cho cô biết, rốt cuộc quan hệ giữa cháu và Vũ Hàm là thế nào?

- À...

Mặc dù đã đoán được mục đích của bố mẹ Lý Vũ Hàm nhưng khi nghe câu hỏi của Lý mẫu, Chu Hiểu Xuyên vẫn bị sững sốt mất hai ba giây đồng hồ rồi mới hồi đáp:

- Là bạn bè hợp tác kinh doanh.

- Thật không?

Lý mẫu rõ ràng không tin.

- Thật ạ.

Chu Hiểu Xuyên ra sức gật đầu. Lý mẫu hừ lạnh một tiếng, giọng nói càng thêm lạnh lùng:

- Nếu cháu thực sự có quan hệ đơn giản như thế, vậy thì hãy giải thích hành động thân mật của nó vừa rồi là thế nào đi?

- Chuyện này...cháu cũng không rõ.

Chu Hiểu Xuyên trả lời sự thật, bởi hắn cũng không biết tại sao Lý Vũ Hàm lại làm như vậy.

- Sao lại không biết? Tại sao lại không biết được chứ? Cháu...

Lý mẫu biểu hiện cực kỳ bất mãn đối với câu trả lời của Chu Hiểu Xuyên, mày nhíu chặt vào như muốn phát hỏa. Vẫn là Lý phụ ngăn cản đứng lúc, vẻ mặt nghiêm túc nói với Chu Hiểu Xuyên:

- Mặc kệ quan hệ của cháu và Vũ Hàm như thế nào thì bây giờ chú muốn hai người không quá thân nhau nữa. Cháu...hắn hiểu rõ ý chú chứ?

- Hiểu...

Chu Hiểu Xuyên trả lời.

- Hiểu là được rồi!

Lý phụ thỏa mãn gật đầu. Đáng tiếc là vẻ thỏa mãn không được duy trì được lâu bởi vì Chu Hiểu Xuyên để ngay một câu vào phía sau:

- Nhưng thật xin lỗi, dù cháu hiểu rõ ý tứ của chú nhưng cháu cũng không định làm theo!

- Cháu nói thế là ý gì? Muốn dây dưa Vũ Hàm không chịu buông tay hay sao?

Lý phụ nhíu mày, trầm giọng chất vấn. Đối diện với sự chất vấn của bố mẹ Lý Vũ Hàm, Chu Hiểu Xuyên vẫn bình tĩnh, hỏi đáp lễ phép:

- Chú hiểu lầm rồi. Cháu chỉ muốn nói rằng cô chú quan tâm Lý Vũ Hàm là đúng nhưng không nên quá can thiệp vào lựa chọn trong cuộc sống của chị ấy, thậm chí là bức bách chị ấy phải bỏ sự nghiệp và giấc mơ của mình, chọn ra cho một con đường khác cho chị ấy...

- Muốn...muốn giáo huấn chúng tôi sao?

Lý mẫu tức giận quá chỉ vào hắn chát vắn.

- Cháu không phải muốn giáo huấn hai người, cháu chỉ trình bày cách nhìn của chính mình thôi.

Chu Hiểu Xuyên không hề vì Lý mẫu tức giận mà từ bỏ mà hắn vẫn tiếp tục nói:

- Trước đây cháu cũng đã nghe nói hai người bắt chị Vũ Hàm phải bỏ nghề bác sĩ thú y, rồi sống chết ép chuyện kết hôn của chị ấy. Cũng chính bởi lý do đó mà chị ấy mới chọn du học ở tận nước Anh xa xôi. Cháu cảm thấy hai người không nên coi chị Vũ Hàm vẫn còn bé nữa, chị ấy bây giờ đã trưởng thành rồi, có ý nghĩ và theo đuổi của riêng mình. Hai người chỉ cần trao đổi và đưa ra ý kiến góp ý về những ý nghĩ và theo đuổi của chị Vũ Hàm là đủ, không nên đặt ra con đường bắt chị ấy phải đi trên nó...

Nói đến đây, Chu Hiểu Xuyên hơi dừng lại, nói tiếp:

- Chưa cần nói đến chuyện cháu và chị Vũ Hàm không hề có cái quan hệ kia, mà cho dù có thì cháu cũng sẽ không bởi vì hai người ngăn cản mà từ bỏ đâu!

Bố mẹ Lý Vũ Hàm ít nhiều đã bị những lời nói này của Chu Hiểu Xuyên thuyết phục, khẽ cau mày, nghĩ về những chuyện mình làm trước đây là đúng hay sai. Còn về Chu Hiểu Xuyên, sau khi hắn nói những lời trong suy nghĩ mình ra xong liền thở dài một hơi, sau đó đột nhiên lại cảm thấy sợ hãi: "Hai người này chính là bố mẹ của chị Vũ Hàm đó! Minh...mình vừa giáo huấn hai người này xong. Ôi cái @#@&* chứ, mình có hổ báo quá không?"

Chu Hiểu Xuyên bắt đầu cảm giác thấy trên lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, thừa dịp bố mẹ Lý Vũ Hàm còn chưa hồi phục tinh thần, hắn vội vàng nói:

- Cô, chú, cháu có chuyện cần phải làm, không thể ở đây nói chuyện với hai người được nữa. Cháu xin phép cháu đi trước.

Sau khi lễ phép chào tạm biệt, hắn liền xoay người rời khỏi đây. Nhìn bóng lưng Hiểu Xuyên rời đi, bố mẹ Lý Vũ Hàm cuối cùng cũng hoàn toàn hồi phục tinh thần. Lý mẫu hừ một tiếng, hiển nhiên vẫn chưa nguôi cơn tức:

- Em không thích thằng nhóc này, nó quá cuồng vọng, dám giáo huấn cả chúng ta. Chúng ăn muối còn nhiều hơn nó ăn cơm, vậy nó có tư cách gì mà dám lên mặt giáo huấn chúng ta chứ?

Lý phụ nở nụ cười, lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Lúc này anh có cái nhìn khác với em. Anh cảm thấy thằng nhóc này không chỉ có tài ăn nói, quan trọng hơn là nó rất có can đảm! Hay... anh thích nó.

Đối với đánh giá của Lý phụ thì Lý mẫu không hề cho là đúng. Hai người không nói gì thêm nữa, mặc dù ở phi trường phát những tiếng động lớn của động cơ máy bay nhưng vẫn không làm giảm đi không khí nặng nề giữa hai người. Sau khi trầm mặc khoảng hai ba phút, Lý mẫu đột nhiên nói:

- Lão Lý, anh nói, chuyện chúng ta làm trước kia... có thật là sai lầm không?

Lý phụ lắc đầu, sau đó thờ dãi một hơi trả lời:

- Sai hay đúng anh không rõ nhưng anh thấy thằng nhóc này nói có chút đạo lý. Về sau chúng ta sẽ để Vũ Hàm tự do một chút, cho nó theo đuổi ý nghĩ và lý tưởng của nó. Chúng ta sẽ không cần phải vạch sẵn con đường cho nó đi nữa mà sẽ để nó đưa ra đề nghị rồi từ đó giúp đỡ nó đi trên con đường ngắn nhất có thể để đến với cái lý tưởng mà nó theo đuổi.

Lý mẫu suy tư một lúc cuối cùng cũng thờ dãi nói:

- Được rồi, cứ làm theo lời anh nói đi! Hazzz... con gái lớn rồi, chúng ta không thể quản hết được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Ta Cho Người Cơ Hội Phụng Dưỡng Ta

Từ sau khi ‘giáo huấn’ bố mẹ của Lý Vũ Hàm ở phi trường thì Chu Hiểu Xuyên luôn có chút không yên, thậm chí ngay cả việc đến đón Sa Từ hấn cũng dè dặt, căn bản hấn sợ đến đó sẽ bị bố mẹ của Lý Vũ Hàm chửi cho vỡ mặt. Kết quả là bố mẹ Lý Vũ Hàm ở nhà đợi đến ngày thứ ba, rốt cuộc cũng phải tự mình mang Sa Từ đến Phòng khám thú cưng.

- Sa Từ giao cho cháu, phiền cháu chăm sóc cho nó.

Đưa Sa Từ cho Chu Hiểu Xuyên xong, lý phụ cũng không nán lại ở phòng khám lâu mà ra về luôn.

- Dạ... Chủ đi luôn sao?... Chủ đi thông thả...

Thấy lý phụ ra về, Chu Hiểu Xuyên có chút xấu hổ, không biết nói gì cho phải. Lý phụ đi ra khỏi cửa phòng khám được vài bước, đột nhiên dừng lại, nói với Chu Hiểu Xuyên:

- Những lời cháu nói ở phi trường hôm trước, khi cô chú về đã cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy có đạo lý... Cho nên, cảm ơn cháu...

Dứt lời, Lý phụ quay người đi, sải bước, không nói thêm gì nữa. Nhìn theo bóng lưng của Lý phụ, Chu Hiểu Xuyên thần cả người ra. Hoàng Hiểu Uyển ở phía sau hóng hớt, tò mò đến gần bề Sa Từ lên vuốt vuốt nhẹ mấy cái rồi nhí nhảnh hỏi:

- Ày! Chu ca! Hôm qua ở phi trường, anh nói những gì với hai cô chú đấy?

- Hừ?... Không có gì đâu.

Chu Hiểu Xuyên gãi gãi đầu, trả lời cho có lệ, căn bản hấn đâu thể nói rằng: “Anh giáo huấn thẳng vào mặt bố mẹ chị Vũ Hàm đấy!”

- Thật không có gì sao? Vừa rồi thế về mặt Lý thúc cứ kỳ kỳ thế nào ấy.

Hoàng Hiểu Uyển hoài nghi hỏi lại, quả thực kỹ năng quan sát của nàng không tồi. Chu Hiểu Xuyên cười khổ nói:

- Nào có ai cứ băng ngang như em?

Vừa khéo ở phía sau có một cô gái chuyên mang chó mình đến đây tắm rửa làm đẹp. Hấn lập tức vỗ vai Hoàng Hiểu Uyển:

- Được rồi, đừng đứng đây nói nhảm nữa, đi làm việc đi.

Hoàng Hiểu Uyển cẩn thận nhận con chó trong tay cô gái, vừa đưa nó đi làm đẹp, vừa tru cái mỏ lên, nhìn về phía Chu Hiểu Xuyên đầy bất mãn. Đối với chuyện này, Chu Hiểu Xuyên vờ như không thấy, chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói chuyện với Sa Từ:

- Tiểu Sa Từ, cho đến lúc sư tỷ đi học bên nước Anh trở về thì mày có thể cùng tao lăn lộn...

Chu Hiểu Xuyên còn chưa nói hết thì đã bị Sa Từ cắt lời không chút khách khí:

- Nhân loại, ta muốn đình chính lại một chút. Ta đường đường là một nữ vương, việc gì phải lặn lội cùng người. Có chăng ta cho người cơ hội phụng dưỡng ta thôi!

- Được rồi, đừng có mãi tự coi mình là nữ vương nữa. Đó là bệnh, bệnh nữ vương đó, hiểu không? Bệnh này cần phải chữa trị!

Cu Hiểu Xuyên đã sớm quen với tính cách của Sa Từ rồi nên không nhịn được mà buông lời trêu chọc.

- Người có bệnh thì có, ta đây vốn là nữ vương rồi! Người cứ tùy ý ra khắp chợ Hoa Điều này hỏi xem, đồ con nào dám bảo ta không phải nữ vương!

- Động vật trong chợ Hoa Điều này đã sớm bị mày khi dễ hết rồi, con nào dám nói từ ‘không’ chứ?

Sa Từ còn muốn tranh luận tiếp nhưng Chu Hiểu Xuyên không cho nó cơ hội để tranh ca, hấn xoay người đi làm việc, mặc kệ nó nằm trên bàn thủy tinh hờn dỗi.

Cho đến lúc màn đêm buông xuống, mặt trăng đã lên cao, Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển mới kết thúc một ngày bận rộn, lục tục đóng cửa phòng khám. Sau khi tạm biệt nhau ở đầu cổng chợ Hoa Điều, Chu Hiểu Xuyên cười lên chiếc xe cà tăn quen thuộc của mình, còn Sa Từ thì tiếu sái nhảy lên gacbaga ngồi xuống. Một người, một mèo từ từ di chuyển trên chiếc xe được dưới ánh sáng đèn đường và ánh trăng ra về.

Về đến nhà, Chu Hiểu Xuyên lấy chìa khóa mở cửa ra, dẫn Sa Từ vào nhà. Trong nhà, chiếc TV cũ nát được bật tiếng inh ỏi, trên màn ảnh là ca sĩ Khánh Phương với danh khúc ‘Chiếc khăn gió ẩm’. Ở phía đối diện, Lão Quy đang bấm vào nút volume để tăng âm lượng lên, rồi đầu và thân lắc theo tiết tấu vài hát. Hấn chợt thấy tuy vũ đạo của nó khá đơn giản nhưng rất sống động, thậm chí có chút giống giống hip-hop. Mà nó vừa nhảy, đồng thời miệng cũng ngâm nga lời bài hát:

- Gửi cho em đêm lung linh, và tiếng sóng nơi biển lớn. Gửi em những ngôi sao trên cao, tặng em chiếc khăn gió ẩm. Để em thấy chẳng hề cô đơn, để em thấy mình gần bên nhau, để em vững tin vào tình yêu hai chúng ta...

“Tình yêu? Tình yêu của chúng ta?” Lòng gáy Chu Hiểu Xuyên cứ từ từ nổi lên: “Fuck! Đó không phải là ca từ của tình yêu sao? Sao con rùa già này lại thích bài hát này? Chẳng nhẽ nó động tình rồi? Một con rùa đã rên trăm tuổi như nó thì làm sao lại động tình được chứ? Chẳng lẽ... nó còn sung lắm à?”

Không biết tại sao trong đầu Chu Hiểu Xuyên lại đột nhiên hiện lên truyền thuyết về Thất Long Châu trong mai Quy thần. Mặc dù Lão Quy khác hoàn toàn với Quy thần nhưng về phương diện tính cách lại có nhiều điểm giống nhau. Hiện tại Lão Quy đang tận gào thét theo tiếng nhạc, hoàn toàn không biết được Sa Từ và Chu Hiểu Xuyên đã trở về. Bất quá Tiểu Hắc vẫn luôn ngủ say nhiều ngày trời đột nhiên giật dụa muốn đứng lên nghênh đón. Chỉ tiếc là nó mới tỉnh lại sao thời gian dài ngủ say, thể lực rõ ràng còn yếu nên không thể đứng lên được.

“Tiểu Hắc đã tỉnh?” Nhìn thấy cảnh đó, Chu Hiểu Xuyên đầu tiên sùng sốt, sau đó vui mừng quá đỗi: “Cuối cùng nó cũng đã tỉnh lại sau một tháng. Nếu không phải là biết mầy là một con chó không bình thường thì tao đã sớm mang mầy đi lên bệnh viện thú y tính để chữa trị mới được... A không được, Tiểu Hắc nó mới tỉnh lại, cần nghỉ ngơi, âm thanh nhạc ồn ào thế nào có vẻ như không tốt để nó hồi phục...”

Nghĩ đến đây, Chu Hiểu Xuyên lao nhanh đến bên cạnh Lão Quy, cầm lấy cái điều khiển TV, chỉnh đến tiếng bé nhất.

- Oái!... Chủ nhân, người đã về.

Đèn giờ phút này Lão Quy mới phát hiện ra hấn. Chu Hiểu gật gật đầu, trầm mặt nói:

- Ủ, tao đã về. Mày đã mở vũ hội ở đây à? Sao mở to TV như vậy hả? Nếu bị hàng xóm xung quanh đến nói thì để coi tao nên luộc hay nấu canh mầy đây...

Lão Quy mặt dày không sợ lời hù dọa của Hiểu Xuyên, ngược lại còn lơ mặt cười be be nói:

- Ta cũng chỉ nhằm chán quá mà chơi đùa một chút cho khuây khỏa thôi. Chủ nhân, người đừng tức giận nha, lần sau ta hứa xem TV sẽ mở bé hơn một chút.

- Mày nha...

Hiểu Xuyên lắc đầu có chút dở khóc dở cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Sống Chung Với Nhau

Tạm biệt Sir Alex

Bất quá sau đó, Chu Hiểu Xuyên chỉ vội vàng tiến đến kiểm tra Tiểu Hắc, căn bản không còn tâm tư đâu để mà giáo huấn Lão Quy nữa, hần bẻ Sa Từ lên đặt xuống trước mặt Lão Quy dặn dò:

- Lão Quy, Sa Từ, cả hai coi như đã quen nhau từ lâu rồi phải không? Từ giờ trở đi hai chúng mày ở cùng với tao rồi nên hãy sống hào thuận, đừng gây ra phiền toái cho tao!

- Sa...Sa Từ?

Nhìn Sa Từ xuất hiện trước mặt mình, nụ cười trên mặt Lão Quy nháy mắt cứng lại.

- Này, Lão Quy, đã lâu không gặp, ngươi có khỏe không?

Sa Từ nhô đầu lên, ưỡn bộ ngực ra, tạo lên một tư thế từ trên cao nhìn xuống Lão Quy. Con rùa già lập tức cảm thấy nguy hiểm theo bản năng liền rúc cả đầu lẫn tứ chi vào mai rùa, run rẩy lắp bắp trả lời:

- Nhờ hồng phúc của ngài, ta sống cũng không tệ lắm.

Nhưng ở sâu trong nội tâm nó lại thầm nghĩ: “Không phải chứ, tại sao ngươi cũng đến đây sống? Trời ơi là trời... Ta chỉ muốn một cuộc sống yên ổn hạnh phúc, không muốn trở về những năm tháng trước kia. Ông trời ơi, tại sao ông không thể cho con đạt được cái ước nguyện nhỏ nhoi đó chứ?”

Sa Từ tự nhiên không thể biết được Lão Quy nghĩ cái gì, chỉ cười nhếch mép nói:

- Từ hôm nay chúng ta sẽ sống cùng với nhau dưới một mái nhà, thế nên ta sẽ làm theo lời hần nói, sống tốt cùng với nhau!

Nó giương móng vuốt lên cào cào mấy cái vào mai rùa, sau đó nó nhanh chân lập con rùa lại khiến Lão Quy ngã chổng bốn chân lên trời.

- Vâng, vâng.... Chúng ta nhất định sẽ sống cùng nhau thật tốt...

Trong giọng nói của Lão Quy có chút ghen ngào nức nở. Nó hiện tại chỉ muốn quát to: “Cái @#& chứ, thế này mà coi như sống tốt với nhau sao?”. Chỉ tiếc là nó không có dũng khí để nói, đành cố sức gầy gữa tứ chi để lập mình trở lại. Nhưng mà nó lại nhanh chóng phát hiện ra một sự thật phũ phàng là cứ mỗi khi nó sắp lập mình được rồi thì Sa Từ lại đưa chân ra hẩy cho nó một cái khiến mọi công sức của nó đổ hết xuống sông xuống biển.

“Ác ma.. con mèo này quả thực là một ác ma”. Nhìn thấy mình biến thành đồ chơi của Sa Từ, trong lòng Lão Quy tràn đầy bi phẫn, âm thầm rơi lệ. Toàn bộ tâm tư Chu Hiểu Xuyên lúc này đều đổ dồn lên người Tiểu Hắc mất rồi, nên không thể nào chú ý đến chuyện gì đang xảy ra ở bên kia. Kỳ thật dù hần có chú ý thì cũng có lên ngăn cản, bởi vì đợt này Lão Quy có biểu hiện nhòn rồi, nên để lão nhận chút đau khổ cho lão bớt nhòn đi.

- Ngoại trừ thân thể có chút suy nhược ra thì tất cả mọi thứ đều bình thường.

Sau khi kiểm tra thấy Tiểu Hắc không có vấn đề gì, Chu Hiểu Xuyên lúc này mới cười yên tâm nói:

- Mày nha, ngủ một phát là hai mươi mấy ngày lun... Ý! Sao ta cảm thấy mày có cái gì đó thay đổi nhỉ?

Chu Hiểu Xuyên híp mắt, đánh giá khắp thân thể Tiểu Hắc. Nếu nhìn về bề ngoài thì Tiểu Hắc chả khác gì so với trước đây, nhưng Chu Hiểu Xuyên vẫn có thể phát hiện ra khí chất của Tiểu Hắc bây giờ có biến hóa. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến hần cảm thấy Tiểu Hắc có sự thay đổi, chỉ là hần không rõ Tiểu Hắc đã thay đổi ở điểm nào.

Mấy ngày kế tiếp, Chu Hiểu Xuyên đều làm bữa cơm phong phú dinh dưỡng cho Tiểu Hắc để trở giúp nó mau khôi phục lại thể trạng. Đối với chuyện này thì cả Sa Từ lẫn Lão Quy đều hăm mộ nhưng lại không thể đưa ra dị nghị gì bởi vì chúng nói đều nhận ra được biến hóa trên người Tiểu Hắc như Chu Hiểu Xuyên. Chẳng qua chúng có cảm nhận khác đôi chút so với Chu Hiểu Xuyên là khí chất Tiểu Hắc hiện tại mơ hồ có một sự uy nghiêm và lực chấn nhiếp. Mặc dù thoát nhìn nó vẫn là một con chó Điền Viên màu đen còn rất yếu nhưng lại khiến Sa Từ và Lão Quy đều cảm thấy kinh sợ trong lòng. Mặt khác, cũng trong mấy ngày nay, Lão Quy đã biến thành đồ chơi của Sa Từ, luôn phải chịu sự tàn phá mỗi ngày, nó từng nhiều lần tính trốn khỏi nhà để thoát khỏi mà trảo của Sa Từ. Đáng tiếc, lấy tốc độ của Lão Quy thì tuổi gì mà chạy thoát khỏi Sa Từ chứ, với lại qua mấy ngày đến đây, Sa Từ đã thu phục được một đám mèo, chó, chuột ở khu Ngân Hạnh này làm đàn em hết rồi. Thế nên mỗi lần Lão Quy tính trốn khỏi nhà là Sa Từ chỉ cần hạ lệnh truy nã cho đám đàn em là xong. Sau mấy lần trốn thất bại, Lão Quy cuối cùng cũng nản chí, bỏ ý niệm trốn khỏi nhà ra khỏi đầu, hiện tại nó chỉ đành liên tục làm bữa:

- Cuộc sống ngày ngày bị áp bức, trốn không được, chạy cũng không xong, chỉ bằng ta nằm đây hưởng thụ cho rồi.

Ban đêm là thời gian yên tĩnh khi mọi người đều ngủ hết thì nó lại ngoái đầu ra cửa sổ, nhìn lên bầu trời đầy sao, thành khẩn cầu nguyện:

- Ông trời ơi, cầu người từ bi mau chóng cứu con thoát khỏi ma trảo của con ác quỷ Sa Từ đi. Chuyện anh hùng cứu mỹ nhân đã xảy ra nhiều nhưng chuyện mỹ nhân cứu anh hùng cứu cũng không ít, con không để ý lắm đâu, chỉ mong sẽ là anh hùng để rồi mỹ nhân đến đây cứu con là đủ...

Khó nổi nguyện vọng này có lẽ còn lâu mới có thể thành hiện thực. May là Chu Hiểu Xuyên cảm thấy nó đã bị giáo huấn đủ rồi nên mới bảo Sa Từ bớt đánh nó đi một chút, khiến Lão Quy thoát khỏi thân phận đồ chơi, bảo toàn tính mạng qua được một ngày an lành.

Thời gian dần dần trôi qua, ba con vật sống chung một mái nhà đã hòa hợp với nhau. Vào một buổi sáng sau một tuần, Lâm Thanh Huyền đến Phòng thú

cung, theo sau nàng là con chó nghiệp vụ có đầy công huân hiển hách kia.

- Lâm canh quan, lâu lắm rồi không gặp.

Nhìn thấy Lâm Thanh Huyền, Chu Hiểu Xuyên tươi cười chào hỏi rồi nhẹ nhàng vỗ đầu A Hồ quan tâm hỏi:

- Không phải A Hồ bị tái phát bệnh ngoài da chứ?

Lâm Thanh Huyền đầu tiên nói:

- Nay tôi được nghỉ phép, không có mặc cảnh phục thế nên anh không cần gọi cảnh quan cái gì cả đâu, cứ gọi trực tiếp tên tôi là được rồi.

Rồi sau đó nàng mới trả lời câu hỏi của Chu Hiểu Xuyên:

- Sau khi nghe theo những gì anh bảo, để A Hồ tránh xa khỏi cái ao ở sau sở công an ra, quả thực bệnh ngoài da của nó cũng không tái phát nữa... A..... Sinh ý phòng khám của anh dường như này một tăng.

Chu Hiểu Xuyên cười nói:

- Điều là do mọi người chiều cổ thôi. Lâm... chắc... Lâm tiểu thư lại mang A Hồ đến chỗ tôi có việc gì cần giúp đỡ sao?

Hắn chút nữa lại hô lên là ‘Lâm canh quan’, may mà kịp sửa lại.

- Uhm. Quả thực đến đây tìm anh có việc cần nhờ.

Lâm Thanh Huyền gật đầu, tay vuốt ve đầu A Hồ, lo lắng nói:

- Mấy ngày gần đây không biết A Hồ ăn kém hơn so với trước kia, tuy rằng không đến nỗi kém quá nhưng tinh thần nó cũng vì thế mà uể oải, giảm sút đi nhiều...

- Vậy sao? Để tôi kiểm tra qua trước một chút.

Chu Hiểu Xuyên ngồi xổm xuống giống như đang kiểm tra thân thể cho A Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Án Mạng

Lâm Thanh Huyền cũng ngồi xổm xuống, ngay bên cạnh Chu Hiểu Xuyên, nàng dường như muốn kể rõ với Chu Hiểu Xuyên, hoặc là tự than thở nói:

- Không biết có phải là vì A Hồ đã già quá rồi không? A Hồ đã chừng mười tuổi, có thể tính là một con chó đã già rồi. Những vết thương trong quá trình huấn luyện và thi hành nhiệm vụ lúc nó còn trẻ hình như gần đây có dấu hiệu tái phát. Khoảng thời gian này, mọi người trong đồn công an hay đùa nói: “A Hồ già rồi, không biết có sức mà ăn cơm nữa không?” Tuy rằng A hồ không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng tôi nghĩ rằng ít nhiều nó cũng hiểu được ý tứ của bọn họ thông qua lời nói. Thời gian gần đây nó có vẻ bức bối, tinh thần không được thoải mái, vui vẻ.

Nói đến đây, cô thăm thò dài một hơi, vuốt đầu A Hồ, dịu dàng nói:

- Trước đây tôi đã cân nhắc có nên để A Hồ ở nhà, thu xếp cho nó những ngày cuối đời, không cần phải đến đồn công an làm việc nữa. Nó khổ cực cả đời rồi, những ngày cuối đời cũng nên có một khoảng thời gian nhàn nhã!

Đang chăm chú khám bệnh cho A Hồ, đồng thời nghe Lâm Thanh Huyền kể chuyện, đột nhiên Chu Hiểu Xuyên ngẩng đầu lên nói:

- Ý nghĩ này của cô đúng là vì sức khỏe của A Hồ, không có gì là sai cả. Nhưng cô có nghĩ tới cảm nhận của nó không?

- Hừ? Cảm thụ của nó?

Lâm Thanh Huyền lặng đi một chút, cặp mắt sắc bén nhìn chăm chăm Chu Hiểu Xuyên, vẻ mặt mê mang, nghi ngờ hỏi:

- Ý của anh là sao?

Vốn dĩ lúc Lâm Thanh Huyền mới kể đầu đuôi câu chuyện thì Chu Hiểu Xuyên cũng phiên dịch cho A Hồ nghe. Kết quả, khi A Hồ nghe được tính toán của Lâm Thanh Huyền cho nó cáo lão từ quan, về quê hưởng phúc, nó lập tức bức bối. Tuy rằng nó có nghe qua điển cố ‘Liêm Pha già rồi, không biết

có thể ăn cơm hay không?” và dù cũng không biết tên Liêm Pha ấy là thần tiên phương nào, bắt quả nó lại cho rằng bản thân nó tuy là già yếu nhưng đủ bản lĩnh để bắt lũ tôm tép đầu đường xó chợ. Những vụ án lớn có lẽ nó không làm được nữa nhưng những vụ lật vật thì nó vẫn còn dư sức. Hơn nữa, bản thân A Hồ quen với bận rộn rồi, không thích yên tĩnh. Nếu mà nó theo lời Thanh Huyền nói, về nhà hưởng phúc thì sẽ có nhiều thứ không quen, nói không chừng, còn sinh ra những tật xấu gì không biết. Đáng tiếc rằng nó không thể nói chuyện được với Lâm Thanh Huyền, chỉ đành trông cậy vào Chu Hiểu Xuyên truyền đạt ý kiến của nó cho cô chủ nghe. Còn Lâm Thanh Huyền chỉ nghe thấy nó phát ra những tiếng “Ồ ô” lại tưởng nó sợ hãi, đưa tay ra xoa đầu nó an ủi. Lúc này Chu Hiểu Xuyên đã khám cho A Hồ xong rồi, hần liền đứng dậy nói:

- Tôi cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là cảm thấy A Hồ cũng không muốn ‘về hưu’ sớm như vậy. Đường như nó cho mình vẫn còn chút tác dụng, vẫn có thể giúp các cô phá được những vụ án không quá phức tạp.

- Là như vậy à?

Lâm Thanh Huyền ngẩng đầu lên nhìn Chu Hiểu Xuyên theo bản năng, nhất thời lâm vào trầm tư, chắc hẳn là đang lo lắng làm thế nào để an ủi A Hồ.

- Ồ!...

Chu Hiểu Xuyên cũng đột ngột ngừng người, ánh mắt không tự chủ được mà híp lại. Vốn hôm nay Lâm Thanh Huyền vì nghỉ phép cho nên không mặc đồng phục cảnh sát, mà thay vào đó là một chiếc áo thun T-shirt thời trang. Lúc này ngồi ngay bên cạnh thì không có vấn đề gì, nhưng bây giờ cô ta đang cúi xuống an ủi A Hồ, cho nên để hở xuân quang, toàn bộ đều lọt vào mắt Chu Hiểu Xuyên, không sót cái gì.

“Quả thực là xinh đẹp!” Nhìn thấy bộ ngực to tròn, trắng như mỡ đông, Chu Hiểu Xuyên nhìn suýt lác cả mắt. Mặc dù Lâm Thanh Huyền không nhận ra được cảnh xuân của mình lộ ra ngoài, nhưng A Hồ nhạy cảm lại phát hiện ra mọi chuyện. Tuy rằng nó rất có hảo cảm với Chu Hiểu Xuyên, nhưng do trung thành bảo vệ chủ nhân nên nó nhanh chóng đứng lên nhe răng nhếch miệng uy hiếp Chu Hiểu Xuyên:

- Ê, tên nhân loại kia, đang nhìn đi đâu đấy? Có tin hay không ta tộp một phát là mắt luôn công cụ gây án không?

- Công cụ gây án?

Chu Hiểu Xuyên sững sờ vài giây đồng hồ, sau đó mới kịp phản ứng, hiểu được những lời của A Hồ. Mặt mày xám xịt nói:

- Fuck! Sao mày ác dữ vậy hả?

Lâm Thanh Huyền không hiểu chuyện gì, thấy A Hồ tự nhiên nhe răng múa vuốt với Chu Hiểu Xuyên, vội vàng túm lấy vòng cổ giữ lại rồi nắn xối xả một trận khiến A Hồ tràn đầy ủy khuất. Là kẻ đầu xỏ gây ra mọi chuyện, Chu Hiểu Xuyên lẽ lười xin lỗi A Hồ, sau đó hướng Lâm Thanh Huyền nói:

- Được rồi, cô không cần mắng A Hồ nữa, thật ra nó không có ác ý mà. À, nhìn vào tình hình sức khỏe của A Hồ, tôi sẽ cho nó uống một ít Vitamin, cùng với chất kích thích tiêu hóa. Sau này, cô cố gắng cho nó uống đúng liều, đúng buổi thì mọi chuyện sẽ tốt lên thôi. Mặt khác, còn một việc nữa là tuổi tác hiện tại của A Hồ đã khá lớn tuổi cho nên chức năng của bộ máy tiêu hóa cũng đã không còn được như trước kia, cho nên khi cho nó ăn, cố gắng chọn những thức ăn dễ tiêu hóa một chút.

Lâm Thanh Huyền sờ cằm đáp:

- Được rồi, đã làm phiền anh rồi!

Sau đó nhíu mày nói thầm: “Trong trụ sở công an bọn mình, mọi người hay mua đồ ăn vặt cho A Hồ, xem ra sau này về đồn phải cấm tuyệt đối chuyện này mới được!”

Đáng thương là nhân vật chính A Hồ, khoảng thời gian được cho ăn vặt vào buổi chiều nó thích nhất sẽ đi về nơi xa sau ngày hôm nay. Ngay khi Chu Hiểu Xuyên đưa thuốc cho Lâm Thanh Huyền, bỗng một giọng hát du dương từ trong túi quần của Lâm Thanh Huyền truyền ra, điện thoại của nàng rung lên.

- Alo!

Lấy điện thoại đi động ra, Lâm Thanh Huyền cũng không nhiều lời, lập tức hỏi có chuyện gì, sau đó biểu tình trở nên nghiêm túc, bật dậy nói:

- Anh nói cái gì? Được rồi. Tôi sẽ đến ngay!

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Chờ khi Lâm Thanh Huyền cúp điện thoại, Chu Hiểu Xuyên tò mò hỏi. Lâm Thanh Huyền cũng không có dấu hiệu nội dung cuộc điện thoại vừa rồi, nói:

- Đồn công an của chúng tôi mới nhận được báo cáo của người dân, nói rằng ở hang Tiểu gia phát hiện ra một tử thi phụ nữ. Tôi phải đi qua bên ấy xem tình hình thế nào!

Dứt lời, nàng quay sang A Hồ gọi một tiếng:

- A Hồ!

Ngay khi Lâm Thanh Huyền nghe điện thoại, A Hồ đã có chút phấn chấn. Tuy rằng nó nghe không hiểu tiếng người nhưng có thể đoán được cơ bản nội dung sự việc qua ngữ khí của Lâm Thanh Huyền. Vì vậy khi nghe Lâm Thanh Huyền gọi tên mình, nó đứng dậy ngay lập tức, hưng phấn hét lên:

- Lại có vụ án phải không? Giao cho ta xử lý đi, nhất định ta sẽ xử lý thỏa đáng. Ta muốn chứng minh cho các người thấy, tuy rằng ta đã già nhưng vẫn không phải là thứ vô dụng!

Ngay khi Lâm Thanh Huyền dắt A Hồ bước ra khỏi phòng khám thú cưng, Chu Hiểu Xuyên cũng vội vàng đuổi theo nói:

- Đợi đã!

- Sao vậy? Có chuyện gì thế?

Lâm Thanh Huyền cũng không dừng bước, chỉ quay đầu lại hỏi.

Chu Hiểu Xuyên nói:

- Phòng khám thú cưng cách hang Tiểu gia rất xa, bên đó lại không có Taxi qua lại thường xuyên, hay để tôi đưa cô đi!

Nghe vậy, Lâm Thanh Huyền dừng bước, do dự nói:

- Được vậy thì quá tốt. Nhưng mà như vậy không phải là anh nghĩ làm sao?

- Vụ án mạng này quan trọng hơn. Cô chờ một tí, tôi mượn xe để đưa cô đi.

Nói xong Chu Hiểu Xuyên liền đi đến nhà gần bên phòng khám, mượn được một chiếc xe đạp điện, chở Lâm Thanh Huyền đi tới hang Tiểu gia. A Hồ thì chạy theo sát phía sau xe đạp điện.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Nguyên Nhân Cái Chết Chỉ Có Một

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên chở Lâm Thanh Huyền tới hang Tiểu gia thì xung quanh ngõ nhỏ đã đông nghịt người. Những người hiếu kỳ nghe tin liền tụ tập lại xem náo nhiệt, mọi người vây kín hiện trường lại, đông như đi hội. Một hàng giới tuyến được giăng ra, chặn đám người xem náo nhiệt ra xa khỏi hiện trường. Mấy người mặc đồng phục cảnh sát giữ trật tự cũng mở miệng khuyên bảo những người dân tụ tập nhanh chóng rời khỏi, đi làm công việc của mình. Tiếc rằng mọi người không thềm nghe lời khuyên, cả đám kiễng chân, chồm người, kê cao cổ lên, nhìn vào hiện trường, có gắng coi xem có gì hot. Lúc này, Chu Hiểu Xuyên ngồi trên chiếc xe đạp điện đi đến phía trước giới tuyến. Không đợi cho hắn dừng hẳn xe lại, Lâm Thanh Huyền vội vàng nhảy từ trên xe xuống đất, nhìn Chu Hiểu Xuyên nói một câu ‘Cám ơn’ rồi cùng A Hồ sai rộng chân đi về phía hiện trường vụ án.

- Cảnh sát Lâm, cô đã đến rồi!

Mấy nhân viên cảnh sát đứng ở bên trong giới tuyến, giữ trật tự nơi này đương nhiên đều biết Lâm Thanh Huyền, chẳng những họ không có ngăn cản mà còn chủ động nhắc nhở rào giới tuyến bằng ni lông lên để nhường tiện bước vào. Chu Hiểu Xuyên cũng không có dự tính ở lại chỗ này, hắn còn phải trở về phòng khám để tiếp tục làm việc, không rảnh mà đi hóng hớt. Nhưng mà đúng lúc hắn mới quay đầu xe, chuẩn bị rời đi thì hắn phát hiện một chiếc điện thoại màu trắng nằm dưới đất.

- Ai làm rơi điện thoại này!

Chu Hiểu Xuyên cúi người xuống, nhặt điện thoại giờ lên cao nói. Sau khi mở khóa bàn phím điện thoại, nhìn thấy trên hình nền một nữ cảnh sát đứng với tư thế oai hùng được đặt làm hình nền. Cô gái trong hình này không phải là Lâm Thanh Huyền thì còn là ai đây?

“Đây là điện thoại của Lâm Thanh Huyền, tại sao lại rơi ở đây? À... Chắc là do lúc cô ấy nhảy xuống xe, không để ý cho nên làm rơi điện thoại.” Nghĩ vậy, Chu Hiểu Xuyên vội vàng giờ cao di động, hướng về phía hiện trường vụ án, tính gọi Lâm Thanh Huyền ra để trả lại cho nàng. Nhưng chỉ cách vài phút đồng hồ đã không thấy Lâm Thanh Huyền cùng với A Hồ ở đâu nữa.

“Lâm Thanh Huyền đâu rồi nhỉ? Làm sao mà mới đây đã không thấy tăm hơi rồi. Vậy cái điện thoại di động này giờ tính sao? Không thể đứng đây chờ cho cô ta xuất hiện được, mình còn rất nhiều việc phải làm mà.” Chu Hiểu Xuyên nhíu mày suy nghĩ. Sau một hồi toan tính, hắn quyết định tìm đồng nghiệp của Lâm Thanh Huyền, nhờ họ trả điện thoại lại cho cô ta, rồi về làm việc. Bất quá hắn lại lo đồng nghiệp Lâm Thanh Huyền lại chồm chia mất thì toi. Chu Hiểu Xuyên đem cái xe đạp điện mượn của người ta dắt gọn qua một bên, sau đó cẩn thận khóa lại, rồi đi tới gần vạch giới tuyến. Nhìn mấy người cảnh sát đang đứng đảm nhiệm trật tự xung quanh, hắn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì viên cảnh sát này đã chủ động nhắc vạch giới tuyến lên, ý bảo hắn khẩn trương đi vào.

“Thế là sao nhỉ? Bảo mình đi vào tìm Lâm Thanh Huyền ư?” Chu Hiểu Xuyên thần thờ một lát, sau đó cũng không hỏi nhiều, ù ù cạp cạp đi vào bên

trong giới tuyến. Đi vào bên trong giới tuyến được vài bước, Chu Hiểu Xuyên nhìn thấy một nhân viên cảnh sát đang chụp hình thi thể của nữ nạn nhân để phục vụ điều tra, bên cạnh còn có hai người bên giám định pháp y đang tiến hành thẩm định. Nhưng cũng không thấy Lâm Thanh Huyền và A Hồ ở chỗ mấy người này. Đây là lần đầu tiên Chu Hiểu Xuyên nhìn thấy người chết, hướng chỉ là một người từ trên cao rơi xuống, máu tươi đầm đìa khắp nơi, hơn nữa mùi máu tươi trong không khí, cho nên hắn có cảm giác rất buồn nôn. Nếu tố chất tâm lý và thể chất của hắn không phải tốt, sợ rằng bây giờ đã nôn thốc nôn tháo ra đây rồi. Sau hai ba phút, cố gắng đè nén cảm giác buồn nôn xuống, Chu Hiểu Xuyên nhìn qua cảnh sát đứng gần hắn hỏi:

- Hey! Anh gì ơi. Cho tôi hỏi cảnh sát Lâm đang ở chỗ nào vậy?

Viên cảnh sát này đưa tay lên chỉ qua bên kia đường, ngôi nhà lầu mang phong cách từ thập niên tám mươi nói:

- Cảnh sát Lâm à? Chắc là đang ở trong tầng sáu, căn nhà của nạn nhân này xem xét tình hình. Tôi vừa thấy cô ấy dắt A Hồ đi lên lầu.

- Tòa nhà cao đó phải không? Cảm ơn nhé!

Sau tiếng cảm ơn, Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng đi đến tòa nhà vừa được cảnh sát viên chỉ tới. Khi đang đi, do được năng lượng thần bí cải tạo và cường hóa cơ thể, cho nên thính giác của hắn đã trở nên nhạy bén, khiến hắn có thể nghe được hai cảnh sát phía sau trao đổi:

- Người này là ai vậy nhỉ? Trông lạ hoắc!

- Có lẽ là người mới. Cậu không nghe thấy hắn ta tìm cảnh sát Lâm à? Theo tôi thấy, quá nửa là cảnh sát Lâm dẫn người mới đến hiện trường để nâng cao trình độ.

- Ặc. Hắn là người mới được cảnh sát Lâm dẫn đi? Vậy thì bị thảm cho hắn rồi. Lâm cảnh quan nổi danh là nghiêm khắc, có ma mới nào được phân về đây mà không được nâng tận tận tra tấn chứ?

- Có lẽ ‘nạn nhân’ cũng vui mừng đấy chứ. Cảnh sát Lâm chính là hoa khôi đứng đầu ngành cảnh sát, nói không ngoa thì cũng là một trong những đại nữ của huyện Phương Đình chứ chả chơi đâu!

- Mỹ nữ thì sao? Có được hưởng đâu mà thèm! Chúng ta cá không? Cá xem tiểu tử này có thể chịu đựng cảnh sát Lâm tra tấn được bao lâu?

Nghe những người này nói chuyện, Chu Hiểu Xuyên chợt hiểu ra, đồng thời nhin không được muốn bật cười, lắc đầu thờ dãi: “Thì ra mấy tên cảnh sát này cho rằng mình là nhân viên mới, đang dưới sự chỉ dẫn của Lâm Thanh Huyền, hèn gì cho mình bước vào trong vòng giới tuyến một cách tự do. Chắc là do lúc này mình chờ Lâm Thanh Huyền tới đây bằng xe đạp điện nên mấy người này nhìn thấy nên tưởng rằng mình là cảnh sát mới được phân về. Nhưng mà mấy viên cảnh sát này cũng ngộ thật, đồng nghiệp của mình mà cũng không biết sao?”

Thật ra, Chu Hiểu Xuyên đã trách lầm mấy viên cảnh sát này bởi vì có đôi khi cảnh sát được điều đến không phải trực thuộc đồn cảnh sát của Lâm Thanh Huyền. Nơi này tập trung khá nhiều cảnh sát từ những đồn khác, có đôi khi còn đến từ huyện khác nữa. Mà trong những ngày này, quả thực là có một đợt tuyển chọn nhân lực mới, được phân đi khắp các cục cảnh sát, cho nên những viên cảnh sát này không nhận ra mặt người mới cũng là hết sức bình thường. Để mà nhận mặt đồng nghiệp chung nơi làm việc với mình đã là cố gắng hết sức rồi, còn thời gian đâu ra mà nhận mặt người mới nữa. Hơn nữa, bọn họ vừa nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên lái xe chở Lâm Thanh Huyền đến đây, chính vì vậy thuận lý thành chương cho rằng Chu Hiểu Xuyên chính là ma mới, không cần kiểm tra giấy tờ chứng minh thân phận, và đương nhiên có năm bọn họ cũng không nghĩ rằng Chu Hiểu Xuyên chỉ là một bác sĩ thú y. Sự việc ẩn sau như vậy, đương nhiên Chu Hiểu Xuyên không hề biết, lúc này hắn đang sai chân bước lên cầu thang, muốn nhanh chóng trả lại điện thoại đi động cho Lâm Thanh Huyền sau đó trở về Phòng khám thú cưng để tiếp tục công việc thường nhật của mình. Hiện giờ, Chu Hiểu Xuyên quả nhiên là một tên tham công tiếc việc, làm việc điên cuồng, dường như cả ngày hai mươi bốn giờ đều được hắn dùng để chữa trị cho động vật. Bởi vì nếu làm như vậy, một mặt hắn có thể kiếm tiền, mặt khác hắn có thể thông qua công việc chữa bệnh nhận thêm được năng lượng thần bí vào cơ thể. Ít nhất, dưới tình hình ở trước mắt, Chu Hiểu Xuyên chỉ biết có một cách như vậy để nâng cao cổ năng lượng trong người. Vừa tới nơi, bỗng có một âm thanh bén nhọn vang lên phía trong cửa lớn của một căn phòng trên tầng sáu:

- Nguyên nhân cái chết chỉ có một... đó người chết nhảy xuống tự sát!

“Nguyên nhân cái chết chỉ có một?” Chu Hiểu Xuyên nghe câu này muốn cười lớn! “Ai mà cứng vậy ta? Muốn đóng vai thám tử Conan trong Manga à? Còn ‘nguyên cái chết chỉ có một’ nữa chứ. Cái này là đạo văn, đạo lời kịch quá lộ liễu và thô thiển mà.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Mưu Sát Chứ Không Phải Tự Tử

Tạm biệt Sir Alex

May mắn là Chu Hiểu Xuyên hiểu được chỗ này không nên cười, cho nên hắn cố gắng nhịn cười, bước chân vào trong căn phòng đang mở rộng cửa. Lúc vừa bước chân vào phòng, Chu Hiểu Xuyên liền nhìn thấy Lâm Thanh Huyền cùng với những cảnh sát đồng nghiệp khác đang đứng ở cửa phòng ngủ, vẻ mặt nghiêm túc, nhỏ giọng thảo luận quan điểm và kiến thức nghiệp vụ. Lâm Thanh Huyền đang quay lưng về phía cửa cho nên không phát hiện

Chu Hiểu Xuyên đang bước vào trong phòng. Mà vị cao nhân vừa đạo văn của thám tử Conan kia có vẻ mặt mười phần tin tưởng, biểu hiện kiểu “Ta không nói thì thôi mà đã nói thì chuẩn hơn Lê Duẩn”, tướng mạo người này khá anh tuấn, có thể so sánh với những ca sĩ, diễn viên Hàn Quốc. Hắn đứng gần đám người Lâm Thanh Huyền trình bày cách nhìn của hắn về vấn đề hiện tại:

- Mọi người hãy nhìn xem, bên trong căn nhà này rất sạch sẽ gọn gàng, từ đó suy ra không có dấu vết của việc vật lộn hay lục soát. Mà theo khám nghiệm pháp y, trong dạ dày và miệng nạn nhân có dấu hiệu của cồn, chắc chắn trước khi nạn nhân chết đã uống bia rượu, hơn nữa uống không ít. Ngoài ra, căn cứ theo những điều hàng xóm xung quanh cung cấp, hai ngày trước, nạn nhân cùng với bạn trai của mình xảy ra tranh cãi kịch liệt, thậm chí xảy ra bạo lực. Mà điều quan trọng nhất, có thể chứng minh nạn nhân tử tử, đó là bức ‘Di thư’ mà nạn nhân để lại, nội dung đại khái của nó là: “Tôi đã chán ghét cuộc sống này lắm rồi, tôi muốn chấm dứt tất cả...”

Sau khi thao thao bất tuyệt, đem cách nhìn của mình trình bày một lần. Hắn ta đưa tay nâng cặp kính gọng vàng trên sống mũi lên, đưa ra một kết luận tổng thể:

- Từ những dấu hiệu tại của hiện trường, nơi nạn nhân sống và chứng cứ của những người sống xung quanh cung cấp thì chúng ta có thể kết luận được rằng nạn nhân sau khi đau khổ vì tình, không chấp nhận được sự thực, không tìm ra lối thoát trong vòng luẩn quẩn cho nên mới quyết định tự sát!

Mấy nhân viên cảnh sát nghe người này nói xong, gật đầu tỏ vẻ đồng ý nói:

- Ngôn Vũ nói như vậy quả thực cũng có lý...

Ngôn Vũ nở nụ cười với vẻ đắc ý, đưa ánh mắt nhìn Lâm Thanh Huyền, vẻ mặt khoe khoang cộng thêm chút chờ mong nói:

- Thanh Huyền, em thấy điều tra lần này thế nào?

- Khó mà nói!

Lâm Thanh Huyền cũng không để cho hắn thỏa mãn, lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc đáp:

- Tôi sẽ không dễ dàng kết luận nguyên nhân cái chết, phải điều tra kỹ lưỡng mới được. Mặt khác, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, mong anh gọi tôi là Lâm Thanh Huyền hoặc là cảnh sát Lâm, đừng gọi là Thanh Huyền. Quan hệ giữa hai người chúng ta chưa thân thiết tới mức độ như vậy.

- Mạnh mối và chứng cứ đã rõ ràng rành rọt. Đây chính là một vụ tử tử vì tình, em cần gì phải lãng phí thời gian ở đây nữa?

Ngôn Vũ nói, trực tiếp bỏ qua mấy câu nói cuối cùng của Lâm Thanh Huyền luôn. Lâm Thanh Huyền hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hắn nữa, tiếp tục quan sát phòng ngủ, cố gắng tìm thêm manh mối để điều tra vụ án.

- Lâm...

Chu Hiểu Xuyên đang tính gọi Lâm Thanh Huyền, sau đó đưa điện thoại cho cô ta, đúng lúc ấy thì A Hồ nhảy xổ tới trước mặt của hắn, vẻ mặt nó vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Ê, tên nhân loại kia, làm sao ngươi đến được đây vậy? Ngươi đâu phải cảnh sát, làm sao có thể bước vào trong hiện trường vụ án đã được phong tỏa.

Chu Hiểu Xuyên cầm cái điện thoại di động màu trắng của Lâm Thanh Huyền ra, hướng tới mặt A Hồ cười khở nói:

- Điện thoại di động của chủ nhân này bị rơi, tao nhặt được cho nên tìm tới đây để trả lại. Còn chuyện làm sao tao vào được trong này thì chính tao cũng chịu thôi!

- Lại thật, những tên cảnh sát giữ trật tự làm sao có thể để người không có phận sự tiến vào đây được?

Sau khi than thở một tiếng, ánh mắt A Hồ đột nhiên phát sáng, sau đó hưng phấn nói:

- Thôi bỏ qua đi, ngươi tới đúng lúc lắm. Hãy giúp ta chút chuyện nhanh lên!

Chu Hiểu Xuyên không khỏi sùng sốt, chần chừ hỏi:

- Tao có thể giúp mày chuyện gì?

A Hồ vội vàng nói:

- Giúp ta nói với chủ nhân rằng, đây là một vụ mưu sát. Nạn nhân bị người ta giết chết chứ không phải là tự tử!

Lúc trước, A Hồ cực kỳ buồn rầu, suy nghĩ mãi không biết làm sao báo cho chủ nhân của mình biết manh mối vụ án mình phát hiện ra để có thể chứng minh rằng tuy nó đã già nhưng bản lĩnh phá án thì vẫn còn pro lắm. Chính vì vậy, khi nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên, A Hồ mới tỏ vẻ khẩn cấp và hưng phấn như vậy

- Cái... Cái gì? Mày nói đây là một vụ mưu sát?

Chu Hiểu Xuyên kinh ngạc hỏi. A Hồ gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là một vụ mưu sát nguy tạo hiện trường. Nhưng mà tại sao người lại tỏ vẻ kinh ngạc như vậy?

Chu Hiểu Xuyên chỉ tay vào trong phòng ngủ, nơi cảnh sát và Ngôn Vũ đang đứng nói:

- Không phải sao? Vị cảnh sát trong kia mới tự tin tuyên bố rằng đây là một vụ tự sát. Hơn nữa còn liệt kê ra một đồng chứng cứ, cái nào nghe cũng hợp lý cả mà!

- Hợp lý cái rắm!

Không để Chu Hiểu Xuyên nói hết lời, A Hồ liền cắt đứt lời của hắn, kích động nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cái thằng chết tiệt Ngôn Vũ thì biết cái gì, nói tầm bậy tầm bạ. Vụ án này chính xác là mưu sát, làm sao có thể là tự tử được chứ?

Thấy A Hồ và Ngôn Vũ, một người một chó cứ khăng khăng là mình đúng, một người nói là tự sát, một kẻ là mưu sát. Chu Hiểu Xuyên cũng hứng thú, vội hỏi:

- Mà chắc chắn đây là mưu sát, vậy có chứng cứ gì không? Phải có chứng cứ thuyết phục thì tao mới có thể nói cho chủ nhân của mày và mấy cảnh sát kia tin đây là một vụ mưu sát. Chứ nói không thì chả ai tin đâu, có đôi khi còn chửi tao là đã nguy còn tỏ ra nguy hiểm nữa đấy!

- Chứng cứ à? Đương nhiên là có.

A Hồ nói:

- Ta ngửi được mùi ở trong phòng thì ngoài mùi của nạn nhân ra thì còn có mùi của bạn trai cô ấy và một mùi của một gã đàn ông lạ nữa, mùi của người này cũng có trên người nạn nhân, hơn nữa còn tỏa ra từ ngoài cửa cho đến cả phòng ngủ, thậm chí đến cả bên cửa sổ. Bởi vậy có thể suy đoán được rằng, nạn nhân bị gã đàn ông này chuốc cho say rượu, sau đó được đưa về nhà, kể đến là đẩy nạn nhân từ cửa phòng ngủ xuống dưới. Nguy tạo thành cảnh tượng tự tử.

Sau khi nghe A Hồ nói xong, Chu Hiểu Xuyên nhin không được nọ nự cười khỏ nói:

- A Hồ, chứng cứ của mày đưa ra khó có thể nói rõ ràng với người khác, làm cho người ta tin thì càng khó hơn. Tao không thể chạy lại nói với chủ nhân của mày rằng, ở trong phòng này ngoài mùi của nạn nhân và bạn trai nạn nhân thì còn có mùi của một người đàn ông khác chính là kẻ giết chết nạn nhân được. Bọn họ sẽ cho rằng tao bị điên, phá rối quá trình điều tra chứ làm sao tin tưởng được. Dù sao mày cũng phải hiểu, khứu giác của con người thua xa loài chó, không tinh như chứng mày đâu!

- Nói cũng đúng!

A Hồ chợt hắng hực, không còn hưng phấn như lúc ban đầu. Lúc trước nó còn muốn phá án lập công để chứng minh bản thân mình chưa già, còn có chỗ hữu dụng, nhưng xem ra nguyện vọng của nó khó có thể dễ dàng đạt được. A Hồ thở dài một hơi, than thở nói:

- Ấy dà... Hung thủ thật sự vô cùng giao hoạt, ngoài mùi trên cơ thể ra thì không lộ ra manh mối gì khác. Nếu có manh mối gì có tính quyết định, hoặc là có nhân chứng chứng kiến tận mắt thì quá tốt rồi.

- Đúng vậy!

Chu Hiểu Xuyên thở dài tán thành :

- Nếu vụ án này đúng là vụ mưu sát như lời của người mà không phải là tự sát thì những cảnh sát này tìm không ra chân tướng sự việc, kết luận rằng tự sát thì sẽ rất oan uổng cho nạn nhân!

Đúng lúc đó, có một âm thanh yếu ớt vang lên lọt vào tai Chu Hiểu Xuyên và A Hồ :

- Tôi... Tôi nhìn thấy tận mắt mọi chuyện xảy ra. Nhưng mà tôi không phải là con người, bằng chứng sẽ không có hiệu lực. Nhiều lắm thì có thể coi là một con chuột nhìn thấy mọi chuyện mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tôi Là Bác Sĩ Thú Y

Chu Hiểu Xuyên và A Hồ không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về về hướng có giọng nói truyền đến và cũng nhanh chóng phát hiện ra thứ vừa nói xong. Ở

bàn trà giữa phòng khách có đặt một cái lồng sắt nhỏ được làm tỉ mỉ, trông khá xinh xắn. Bên trong lồng có nuôi một con chuột lang cảnh, người ta vẫn hay gọi là Hamster. Lúc này, con chuột đang dùng hai chân trước nắm thanh kim loại của lồng sắt, đôi mắt nhỏ chớp chớp nhìn Chu Hiểu Xuyên và A Hồ. A Hồ bước tới trước bàn trà, lại gần con chuột nhìn nó và hỏi:

- Ê. Con chuột nhỏ kia, ngươi vừa lên tiếng đấy à? Có phải ngươi đã nhìn thấy tất cả mọi việc không?

Trong lồng con chuột có chút không vui, hừ hừ nói:

- Đầu tiên, có một điều cần làm rõ, ta là chuột lang chứ không phải là chuột nhỏ, ta khác với lũ chuột hôi hám ngoài đường, xó nhà. Ta không có họ hàng thân thích gì với lũ ấy cả!

A Hồ cắt lời nó, không kiên nhẫn nói:

- Được rồi, ngài chuột, quý ngài chuột lang, đừng nhiều lời nữa, nhanh chóng trả lời câu hỏi của ta đi.

Con chuột lang nhỏ có chút bất mãn, nhưng ở trước mặt A Hồ cũng chỉ đành nuốt giận vào bụng chứ cũng không dám bật. Dù sao thì A Hồ cũng khỏe hơn nó nhiều, nó vốn chỉ là một con chuột nhỏ, sức không được bao nhiêu, chỉ cần A Hồ tộp cho một phát là nó đoàn tụ với ông bà ông ngay. Sau khi đã xác định rõ mọi chuyện, con chuột trong lồng quả thực không dám nhiều lời, vội vàng gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta đã thấy mọi chuyện xảy ra, toàn bộ quá trình vụ án!

A Hồ cực kỳ vui mừng, vội vàng thúc giục nói:

- Vậy còn chần chờ cái gì nữa, nhanh nhanh nói cho chúng ta biết, kể lại đầu đuôi sự việc xem nào!

Chu Hiểu Xuyên mặc dù không mở miệng thúc dục, nhưng cũng không nhịn được mà than thầm trong lòng: “Điều này quả thực là trời không phụ lòng người, lại có một tia hy vọng rồi. Mong rằng con chuột này có thể nói ra manh mối hữu dụng, để Lâm Thanh Huyền và mấy người cảnh sát kia biết rõ chân tướng sự việc, vụ án này không phải là tự sát mà là mưu sát!”

Chuột lang cũng không vội vã trả lời mà nói:

- Nếu muốn ta kể đầu đuôi sự việc, các ngươi phải đáp ứng một yêu cầu của ta mới được!

- Ngươi dám ra điều kiện với ta à?

A Hồ tức giận, nhếch miệng lên, nhe ra hàm răng sắc nhọn ra uy hiếp. Chuột lang bị dọa xanh hết cả mặt, nhưng vẫn kiên trì nói:

- Ngươi đang uy hiếp ta sao? Ta không nói xem ngươi làm gì được ta!

Chu Hiểu Xuyên ra mặt ngăn trở A Hồ nói:

- Được rồi, đừng có nóng nữa. Còn mày thì mau nói ra yêu cầu ra trước đi.

- Con người đúng là thông minh hơn, không như loài ngu ngốc nào đó, chỉ biết dùng sức mạnh uy hiếp kẻ khác!

Chuột lang bất mãn than thở mấy câu rồi mới nói:

- Yêu cầu của ta rất đơn giản, ta chỉ cần các người mở chuồng cho ta ra ngoài thôi. Ta sống cuộc sống như trong tù này quá đủ rồi, tuy rằng ăn uống đầy đủ, mưa không tới mặt, nắng không tới đầu nhưng lại không có tự do, cả ngày chỉ có ăn rồi lại nằm, vô cùng nhạt nhẽo. Ta muốn đi ra ngoài, thoát khỏi cái lồng sắt này. Ta muốn có tự do, trở về với cuộc sống tự nhiên.

Chu Hiểu Xuyên nói:

- Yêu cầu này quả thực đơn giản. Nhưng mày có từng nghĩ, nếu mày rời khỏi cái lồng sắt này thì sau này liệu mày có thể sống được hay không? Nếu sống được thì cuộc sống có tốt đẹp như bây giờ hay không?

Chuột lang bất mãn nói:

- Hừ! Ta nói cho tên người như ngươi hiểu, đừng nghĩ rằng ta rời khỏi các ngươi thì không thể sống sót. Chỉ cần ta có được tự do, về với tự nhiên, cho dù có chết ta cũng không oán không trách!

- Nếu đã muốn như vậy, được thôi!

Chu Hiểu Xuyên gật đầu, đưa tay mở cửa lồng sắt ra.

‘Phịch’ một tiếng, con chuột lang liền từ trong lồng chạy ra, nhanh chóng nhảy xuống một góc của bàn trà. A Hồ đã trực sẵn ở đó, liền đề con chuột xuống:

- Ê, nhớ con, người còn chưa nói diễn biến vụ án cho bọn ta mà đã muốn chuồn đi sao? Hừ! Người có tin rằng ta chỉ cần đè mạnh chân xuống là người bẹp lép như con tép không?

Chuột lang bị đè dưới chân, đau đến chảy cả nước mắt, rên rỉ cầu xin:

- Ôi! Nhẹ chân, nhẹ chân. Xương cốt của ta bị người dẫm gãy mất... Các người muốn biết tình tiết sự việc phải không? Ta sẽ nói cho mà!

Sau đó nó không dám làm ra hành động gì lỗ mãng, vội vàng đem những gì mình tận mắt chứng kiến thuật lại cho Chu Hiểu Xuyên và A Hồ nghe. Sau khi nói rõ, nó còn không quên cầu xin nói:

- Mọi chuyện ta nhìn thấy đã nói tất cả với các người rồi, các người có thể để cho ta đi được chứ?

A Hồ cũng không nhắc chân lên mà chăm chú nhìn vào mắt con chuột hỏi:

- Người không gạt bọn ta đấy chứ?

Chuột lang bắt đầu dãi dãi nói:

- Cái mạng nhỏ của ta đang nằm trong tay người thì làm sao ta có gan nói dối chứ?

- Ồ, ta cũng tin rằng người không dám nói dối!

Nói xong, nó nhắc chân lên quát:

- Cút!

Chuột lang sợ A Hồ thay đổi quyết định, cho nên nó chạy thật nhanh, chớp mắt một cái đã biến mất ở góc phòng. Đúng lúc này, Chu Hiểu Xuyên lại nghe thấy tiếng nói của Ngôn Vũ:

- Đây chính là một vụ tự sát... Chúng ta không cần phải tiếp tục phí thời gian ở đây làm gì nữa, mọi người nhanh chóng thu đội, kết thúc vụ án đi... Thanh Huyền, anh nghe nói hôm nay em được nghỉ phép, trưa nay anh mời em đi ăn cơm có được không?

Thấy Ngôn Vũ vừa giải quyết vụ án một cách qua loa, rồi lại bắt đầu giờ giọng của gái ra, không xem tính mạng nạn nhân ra gì khiến cho Chu Hiểu Xuyên nhin không được hừ lạnh một tiếng nói:

- Vụ án này chỉ đơn giản là một vụ tự tử vì tình thôi ư? Chưa chắc đâu!

Nhìn thấy có người nghi ngờ kết quả điều tra và suy luận của mình, gương mặt của Ngôn Vũ lập tức trầm xuống, nhìn chăm chăm, đánh giá Chu Hiểu Xuyên từ trên xuống dưới:

- Anh là ai? Tôi không nhớ là đã gặp qua anh.

Lâm Thanh Huyền cũng xoay người lại, không ngờ người phản bác và nghi ngờ kết quả của Ngôn Vũ lại là Chu Hiểu Xuyên, nhin không được hỏi:

- Chu Hiểu Xuyên, làm sao anh lại đến đây?

Chu Hiểu Xuyên móc cái điện thoại màu trắng ra, đưa cho Lâm Thanh Huyền, cười nhẹ nói:

- Tôi muốn tới để trả điện thoại cho cô. Lúc này cô làm rơi, tôi vô tình nhặt được!

Lâm Thanh Huyền nhận điện thoại từ tay Chu Hiểu Xuyên, nói theo bản năng:

- Ồ. Cảm ơn anh!

Thấy Chu Hiểu Xuyên có quan hệ với Lâm Thanh Huyền không đơn giản, trong con người Ngôn Vũ lập tức lóe lên sự ghen tị, hần hừ lạnh một tiếng sau đó hỏi:

- Chu Hiểu Xuyên? Tên này tôi chưa nghe đến bao giờ. Anh là người mới trong sở công an của Lâm Thanh Huyền à?

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu đáp:

- Tôi không phải là cảnh sát!

- Cái gì? Anh không phải là cảnh sát vậy anh là ai?

Ngôn Vũ ngậy cả người

- Tôi là bác sĩ thú y

Chu Hiểu Xuyên đáp với vẻ mặt bình tĩnh. Ngôn Vũ sững sốt khoảng chừng ba phút, sau đó mới cười lạnh nói với vẻ châm chọc :

- Bác sĩ thú y? Haha, một tên bác sĩ thú y lại có thể hiện ngang ở đây nghi ngờ kết quả điều tra của thám tử chuyên nghiệp? Quả thực là buồn cười! Anh cho rằng anh là ai? Conan? Kindaichi? Hay là Địch Nhân Kiệt, Sherlock Holmes chuyển thể? Anh nói vụ án này không phải là tự tử? Vậy được rồi, anh này nói cho tôi nghe một chút ‘cao kiến’ của anh xem. Nhưng mà phải nói trước, nếu anh không có chứng cứ thuyết phục mà đưa ra suy đoán chủ quan, đến lúc đó đừng trách tôi đưa vào tội danh “cản trở người thi hành công vụ”, và tôi sẽ tạm giam anh vài ngày!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Cược

Sau khi nghe những lời của Ngôn Vũ, không ít cảnh sát nhủ mảy. Những cảnh sát này đều có rất nhiều kinh nghiệm, đương nhiên là dễ dàng nhận ra sự trào phúng, ghen tị lẫn uy hiếp trong lời nói của Ngôn Vũ. Tuy rằng bọn họ có chút khinh thường với hành vi ‘Coi thường việc công, tranh đoạt tình nhân’ này, nhưng dù sao cũng là đồng nghiệp, hơn nữa Ngôn Vũ còn có một người cha tốt, xem như không nhìn mặt tăng cũng phải nể mặt Phật. Cho nên bọn họ chỉ có thể đem ý nghĩ khinh thường này vớt qua một bên, rồi có một người phải dùng chiêu ‘ba phải’ đứng ra cười, nói:

- Ngôn Vũ, tại sao lại tức giận với người này chứ. Đúng như lời anh vừa nói, hán ta đâu có biết tí gì về điều tra, nghiệp vụ phá án gì đâu? Thôi được rồi, không cần phải lãng nhăng với hán nữa, chuyện này cứ quyết định vậy đi!

Tuy Lâm Thanh Huyền chỉ tiếp xúc với Chu Hiểu Xuyên vài lần, không được tính là bạn bè, nhưng dù sao cũng do Chu Hiểu Xuyên muốn trả điện thoại cho cô cho nên mới phải chạy lên đây. Chính vì vậy, Lâm Thanh Huyền không hy vọng Chu Hiểu Xuyên dính vào rắc rối trong chuyện này. Hơn nữa, thông minh như cô ta, sao lại không hiểu Ngôn Vũ có ý nhắm vào Chu Hiểu Xuyên, ngoài nguyên nhân phá án ra, nguyên nhân còn lại chính là vì mình. Sau khi nhận điện thoại đi động từ tay Chu Hiểu Xuyên, Lâm Thanh Huyền thúc giục nói:

- Không phải phòng khám thú y của anh còn rất nhiều việc cần anh giải quyết sao? Nhanh về đi, chỗ này đã có cảnh sát chúng tôi rồi, không cần anh phải quan tâm. Đối với vụ án này, chúng tôi sẽ điều tra tỉ mỉ, tường tận, sau đó mới kết luận. Không có chuyện để xảy ra án oan đâu!

Hiển nhiên, cả đám, dù là mấy viên cảnh sát đứng ngoài xem náo nhiệt hay cả Lâm Thanh Huyền đều không cho rằng Chu Hiểu Xuyên là một bác sĩ thú y có thể điều tra, khám phá được cái gì cả. Nếu bác sĩ thú y còn hiểu được nghiệp vụ điều tra, phá án thì cần cảnh sát cái làm gì nữa. Đối với chuyện Chu Hiểu Xuyên khẳng định như đinh đóng cột rằng đây là một vụ mưu sát chứ không phải là tự tử, bọn họ chỉ đành cười trừ, không hề để trong lòng. Dù sao án mạng xảy ra không phải là tự sát thì chắc chắn là giết người, chỉ có hai nguyên nhân đó mà thôi, cho nên lời Chu Hiểu Xuyên vừa nói ra cũng không có gì gọi là thần bí, ly kỳ. (Biên: Thế còn ngộ sát với chả tai nạn thì sao @@)

- Được rồi, tôi đi vậy.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu đáp, câu trả lời đó làm Lâm Thanh Huyền khá hài lòng. Chu Hiểu Xuyên vốn dĩ đến chỗ này để trả điện thoại, hiện tại mục đích đã đạt được cho nên hán cũng không có hứng thú muốn ở lại đây lâu. Nhưng mà trước khi đi hán cũng không quên quay sang Lâm Thanh Huyền dặn dò một câu:

- Quả thực nạn nhân không hề tự sát, đây là một vụ mưu sát. Cô không thể kết luận vội vàng như vậy được. Tôi nói với cô, vụ án lần này...

Đúng lúc Chu Hiểu Xuyên chuẩn bị đem lời của con chuột lang nói với Lâm Thanh Huyền thì Ngôn Vũ với ánh mắt ghen tị, dường như có thể phun ra lửa lại cười lạnh, cắt đứt lời của Chu Hiểu Xuyên, nói:

- Tôi đã tha cho anh một lần, anh còn dám ở đây nói hươu nói vượn. Anh tưởng rằng những lời tôi vừa nói ra là đùa hay sao? Được rồi! Anh đã một mực khẳng định vụ án lần này không phải là tự tử, mà là mưu sát. Vậy thì anh phải đưa ra được phân tích hợp lý và chứng cứ rõ ràng. Nếu không, tôi sẽ anh biết những lời tôi vừa nói ra là thật hay là đùa.

Nghe thấy mấy lời này, ngoại trừ Lâm Thanh Huyền ra, mấy viên cảnh sát đều cười khò, cảm giác đầu đầu không dứt. Đương nhiên, bọn họ cho rằng Chu Hiểu Xuyên sẽ không đưa ra được phân tích gì thuyết phục, nhưng nếu cứ như vậy mà bắt giam Chu Hiểu Xuyên mấy ngày thì cũng không thích hợp lắm. Dù sao hán cũng là bạn bè của Lâm Thanh Huyền, cho nên đám cảnh sát chỉ đành cười khò và vất óc làm sao để giải quyết chuyện này cho êm đẹp.

“Tên Chu Hiểu Xuyên chết tiệt này, đúng là gây ra phiền toái cho người khác mà.” Trong lòng mấy cảnh sát này, không hẹn mà đều có suy nghĩ giống nhau.

- Còn đứng ngẩn ra làm gì? Mau đi đi!

Lâm Thanh Huyền làm ra vẻ không nghe thấy lời nói của Ngôn Vũ, lại thúc dục Chu Hiểu Xuyên đi về một lần nữa. Nhưng sắc mặt Chu Hiểu Xuyên không đổi, tim không đập mạnh, không nghe theo lời của Lâm Thanh Huyền đi về. Thậm chí đối với ánh mắt uy hiếp của Ngôn Vũ cũng không ảnh hưởng gì, hán chỉ nở nụ cười tự tin nói:

- Nếu tôi đưa ra phân tích hợp lý, hơn nữa còn thay cảnh sát các anh đưa ra được manh mối phá án. Vậy anh sẽ làm thế nào?

Ngôn Vũ làm như được người ta kể cho nghe truyện cười, lập tức nở nụ cười trào phúng:

- Chỉ bằng anh cũng có thể đưa ra được phân tích hợp lý để phá án ư? Haha, Anh cho rằng tôi nói đùa sao? Anh không xem lại mình à? Anh nghĩ anh là ai...?

Ngôn Vũ còn nói chưa hết câu đã bị Chu Hiểu Xuyên chặn họng không chút khách khí:

- Tôi không phải là Conan, Kindaichi, cũng không phải là Địch Nhân Kiệt hay Sherlock Holmes chuyển thể gì cả. Nhưng tôi muốn hỏi, ngộ nhờ tôi có thể làm được thì anh tính thế nào? Không thể có chuyện, nếu tôi làm không được thì bị phạt, còn tôi làm được thì anh chả việc gì đúng không?

Nhìn bộ dáng Chu Hiểu Xuyên rất tự tin khiến Ngôn Vũ không tự chủ được, nhú mày, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ thằng khốn này có thể tìm ra được manh mối gì sao? Không... tuyệt đối không có khả năng. Xét cho cùng hắn cũng chỉ là một bác sĩ thú y mà thôi. Làm sao có thể am hiểu về nghiệp vụ phá án, điều tra chứ? Theo mình nhận thấy thì chắc chắn hắn chỉ là ‘Vịt chết còn cãi bướng’ mà thôi.”

Nghĩ vậy, chút sợ hãi trong lòng Ngôn Vũ đã tiêu tan trong nháy mắt, không còn sót lại chút gì. Cười lạnh một tiếng, sau đó hắn dùng ánh mắt ‘Ta đã nhìn thấu người’ nhìn Chu Hiểu Xuyên hỏi ngược lại:

- Vậy anh muốn thế nào? Muốn tôi cũng vào trại giam ngồi vài ngày sao?

- Tôi không phải cảnh sát, làm gì có tư cách đem người ta nhốt vào trại giam? Cửa quan khó vào lắm!

Những lời này của Chu Hiểu Xuyên làm đám cảnh sát đứng quanh và Lâm Thanh Huyền lập tức đỏ mặt. Bọn họ cũng hiểu, Chu Hiểu Xuyên đang châm chọc Ngôn Vũ, bất quá nhân vật chính là Ngôn Vũ hình như không biết xấu hổ, trái lại còn người lạnh không ngớt. Chu Hiểu Xuyên lập tức nói:

- Yêu cầu của tôi thực sự rất đơn giản. Nếu tôi có thể làm được những điều đó thì anh sẽ phải xem lại thái độ làm người của mình, rút lại những lời nói vừa rồi và xin lỗi tôi!

- Tôi còn tưởng anh có yêu cầu gì to tát! Thì ra là cái này sao?

Ngôn Vũ cười lạnh, gật đầu không chút do dự:

- Được, không thành vấn đề. Tôi đáp ứng anh. Tránh cho sau này, lúc anh thua rồi lại trốn tránh, nói điều kiện không công bằng.

Chu Hiểu Xuyên mỉm cười nói:

- Anh yên tâm, tôi sẽ không trốn tránh đánh cược. Nhưng còn anh...

- Lời của anh có ý gì? Anh cho rằng tôi sẽ bùng sao?

Ngôn Vũ tức giận, hắn đưa ngón tay chỉ những cảnh sát đứng xung quanh, nội giận dùng dùng nói:

- Những người này làm chứng! Nếu những lời anh nói ra là hợp lý, phá được án. Tôi, Ngôn Vũ sẽ nhận lỗi với anh, quyết không nuốt lời. Nhưng nếu anh không làm được... he he... vậy thì cũng đừng trách tôi không khách sáo với anh nhé!

Dứt lời, Ngôn Vũ rút công số tám sáng loáng đang đeo ở hông ra, đưa trước mặt quay mấy vòng, uy hiếp trắng trợn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Bịa Chuyện Như Thật

Tức là cuối cùng Ngôn Vũ đã phải thất vọng, hắn không thể phát hiện ra chút sợ hãi nào trên khuôn mặt Chu Hiểu Xuyên.

“Thằng ranh này đúng là chưa nhìn thấy quan tài chưa đổ lệ! Để coi, một lát sau mày còn bình tĩnh được như thế này nữa không? Có khi lúc đó còn sợ đến mức run cầm cập ấy chứ! Ha... ha... ha...” Ngôn Vũ cười lạnh trong lòng.

- Chu Hiểu Xuyên, anh đừng có đứng đây quấy rối nữa, đi đi nhanh lên!

Lâm Thanh Huyền đứng ra nói hộ cho Chu Hiểu Xuyên. Ai ai nghe lời nàng nói cũng đều nhận ra được đằng sau lời có vẻ trách cứ đó là một sự quan tâm. Ngôn Vũ mặc dù khá ngang ngược nhưng cũng chả phải là kẻ nào phẳng, hiển nhiên có thể nghe ra được. Điều đó làm hắn càng thêm căm thù, nghiêng răng nghiêng lợi nói thảm: “Đám của gái của ông? Hừ! Cứ chờ xem đến khi mày bị đá vào trại giam thì ông mày sẽ tra tấn mày thế nào đây!”

Chu Hiểu Xuyên nhìn Ngôn Vũ không chút sợ sệt, ngược lại còn trừng mắt nhìn.

- Cô yên tâm, tôi không có quấy rối gì đâu.

Chu Hiểu Xuyên quay lại mỉm cười với Lâm Thanh Huyền, sau đó móc cái Qmobile già cỗi trong túi ra, giơ lên trước mặt Ngôn Vũ:

- Những lời anh nói đều được tôi ghi âm lại, nếu anh dám quỵt thì tôi sẽ up đoạn ghi âm này lên inte!

Ngôn Vũ khinh thường hừ lạnh một tiếng, bỗng nhớ ra cái gì đó vội nói:

- Nếu anh không làm được thì hãy xóa đoạn ghi âm này đi!

- Không thành vấn đề!

- Có nhiều người chứng kiến như vậy chắc anh cũng chẳng dám quỵt đâu!

Sau vài lời qua tiếng lại, Ngôn Vũ mới bắt đầu thúc dục:

- Được rồi! Anh đừng có câu giờ nữa, mau đem cái “Cao kiến” của anh ra nói đi

Chu Hiểu Xuyên cũng không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, lập tức đem những gì con chuột lang kia đã nói để kể lại cho mọi người. Đương nhiên là những tình tiết vụ án được hắn phân tích rất tỷ mỉ, làm người nghe không biết hắn đang dẫn giải tình tiết hay đang thuật lại vụ án nữa. Chu Hiểu Xuyên làm như vậy cũng là bất đắc dĩ mà thôi, bởi hắn làm sao dám bảo là mọi thứ đều là do con chuột lang được nuôi ở đây nói cho chứ. Nếu hắn mà hé răng một cái là được đưa vào trại tâm thần tịnh dưỡng vài tháng ngay. Sau khi nghe xong, Lâm Thanh Huyền không khỏi nhún mày suy tư nói:

- Anh nói là nạn nhân bị chuốc say sau đó bị hung thủ đưa về phòng ngủ, rồi đẩy xuống từ cửa sổ để dàn dựng cảnh tự tử ư?

“Bốp... Bốp... Bốp”. Phía sau bỗng truyền đến tiếng vỗ tay. Mọi người đều quay lại nhìn ai là người vỗ tay thì lập tức đều ngăn người ra, bởi vì người vỗ tay chính là Ngôn Vũ. Tất nhiên là bao giờ có cái chuyện Ngôn Vũ dễ dàng nhận thua vì vài ba câu nói miệng thể này được. Thấy mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía mình, Ngôn Vũ mới ngừng vỗ tay, khinh thường nói:

- Diễn thuyết của anh quả thực hết sức thú vị, hết sức lôi cuốn. Anh mà không đi làm nhà tiểu thuyết thì rất đáng tiếc cho nền văn học nước nhà. Bất quá những thứ dài dài dài mà anh vừa nói xong cũng chỉ là nói mò mà thôi, thậm chí chả có chút căn cứ nào cả. Chỉ cần anh phía bừa ra một câu chuyện nghe có vẻ xuôi tai là anh nghĩ cảnh sát chúng tôi sẽ nghe theo anh đi bắt một người nào đó làm hung thủ sao? Ha... ha... Nực cười, quả thực quá nực cười! Anh cho rằng tôi là ai? Là đứa trẻ ba tuổi sao? Theo tôi thấy thì kể cả trẻ ba tuổi không thể tin được cái câu chuyện này. Có lẽ tôi thắng rồi! Anh cấp chứng minh thư để tôi đăng ký hộ khẩu tạm trú trong tù giam thôi. Yên tâm, ở trong đó sống tốt lắm, cơm, canh, điện, nước, chuột, gián đủ cả...

Dứt lời, Ngôn Vũ giơ cong tay lên, làm bộ muốn còng tay Chu Hiểu Xuyên lại.

- Đợi đã.

Chu Hiểu Xuyên quát lên. Ngôn Vũ nghe vẫn cười lạnh liên tục:

- Sao? Anh tính quỵt à?

Hiện tại về mặt Chu Hiểu Xuyên vẫn vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn có tâm tư muốn bật cười:

- Không phải là tôi muốn quỵt, tôi có nói câu nào như vậy đâu...

Ngôn Vũ liền hiểu theo ý khác:

- Vậy à? Hiện tại anh mới chịu xin lỗi tôi không thấy quá muộn rồi sao? Hừ! Quá muộn rồi!

- Người cần nói xin lỗi là anh chứ không phải tôi!

Chu Hiểu Xuyên lập tức bật lại luôn, không phải xoắn xở gì hết, tiếp tục quay về phía Lâm Thanh Huyền và những cảnh sát khác nói:

- Không biết các người có phát hiện ra hay không, tuy rằng hung thủ đã tạo dựng hiện trường giả nhưng vẫn để lại những điểm đáng ngờ.

- Điểm đáng ngờ?

Lâm Thanh Huyền mỉm cười:

- Nói nghe coi.

- Không biết mấy người khi nhìn thi thể nạn nhân có phát hiện gì khác thường không? Tôi thì thấy cô ấy ăn mặc rất đẹp, giống như là sắp đi gặp bạn trai hay đi dự tiệc tùng đại loại gì đó. Nếu nàng muốn tự sát thì việc gì nàng phải ăn mặc đẹp như vậy cho mắt công?

Ngôn Vũ dĩ nhiên là sẽ cương quyết đứng phía đối lập:

- Có lẽ cô muốn khi chết thì mình phải thực sự xinh đẹp...

Chu Hiểu Xuyên bình tĩnh trả lời:

- Nếu cô ấy mà muốn mình xinh đẹp khi chết thì sẽ không chọn phương pháp nhảy lầu đâu. Lúc đó máu mắt tung tóe, chả lấy đâu ra mà đẹp.

Ngôn Vũ còn muốn đâm chọt tiếp nhưng lại bị đồng nghiệp dùng ánh mắt ngăn cản. Lâm Thanh Huyền đánh giá Chu Hiểu Xuyên một phen, tựa hồ muốn nhìn thấu người này bất quá, Lâm Thanh Huyền tự nhận chính mình chưa bao giờ nhìn thấu được vị bác sĩ thú y này:

- Nạn nhân ăn mặc quả thực có chút khả nghi. Bất quá nó vẫn chưa phải là chứng cứ xác thực, vẫn khá mờ hồ. Anh hẳn vẫn còn có những phát hiện khác đúng không? Mau nói hết ra đi!

Những cảnh sát đều dâng lên một suy nghĩ mơ hồ giống với Lâm Thanh Huyền: “Có lẽ... người tên Chu Hiểu Xuyên này có thể phá án thành công cũng không biết chừng!”

Bởi vậy mà bọn họ khá mong chờ câu nói tiếp theo của Chu Hiểu Xuyên, nhưng bọn họ làm sao biết được rằng những thứ mà Chu Hiểu Xuyên đang nói đều là do hắn suy diễn ra từ con chuột đã chứng kiến từ đầu đến cuối vụ án chứ. Cùng lúc đó thì trong lòng Ngôn Vũ cũng không tự chủ được xuất hiện bối rối. Có lẽ hắn cũng cảm giác được chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Khác Gì Tắt ‘Bốp’ Vào Mặt

Chu Hiểu Xuyên cũng không giấu giếm nữa, bắt đầu đem những gì con chuột đã nói ra để diễn giải thành các manh mối vụ án:

- Các người xem, căn phòng tương đối sạch sẽ, toàn bộ mọi thứ không có cái gì bị xáo trộn...

Ngôn Vũ đang muốn giám sát bất an ở trong lòng lập tức cắt lời của hắn:

- Vì nạn nhân muốn tự sát nên mới thế! Còn nếu bị giết như lời anh nói thì ở đây phải bị xáo trộn mới đúng chứ?

Chu Hiểu Xuyên hừ lạnh một tiếng:

- Anh đừng quên rằng nạn nhân trước khi chết đã uống quá chén, thậm chí là rất say. Thử hỏi một người đã uống say bí tỷ khi về nhà lại không làm loạn phòng lên hay ít nhất là làm cái gì đó xáo trộn sao? Nhìn đi! Căn phòng này quá mức sạch sẽ. Điều này không đáng ngờ sao?

Ngôn Vũ vẫn tiếp tục cãi bướng:

- Nhớ... nạn nhân là một người có tư lượng tốt thì sao? Sau khi uống rượu có vẻ say nhưng vẫn khá vững vàng, không mất đi ý thức của mình...

Đáng tiếc là đám cảnh sát còn lại đều chỉ có hứng thú đối với phân tích của Chu Hiểu Xuyên thôi. Những cảnh sát bình thường, cấp bậc thấp có lẽ bởi vì cha của Ngôn Vũ nên không dám hé răng nói gì nhưng những cảnh sát có thâm niên thì lại không khách khí nói với Ngôn Vũ:

- Được rồi! Ngôn Vũ hãy để yên cho Chu tiên sinh nói nốt đi!

Ngôn Vũ giật mình há hốc miệng:

- Chẳng nhẽ các người lại tin lời anh ta ư?

Mấy lão cảnh sát có thâm niên trả lời:

- Bây giờ có tin hay không thì vẫn còn quá sớm. Bất quá lời của người này nói có chút đạo lý, có lẽ sẽ có ích cho việc phá án.

Dưới tình huống như vậy, hiển nhiên Ngôn Vũ cảm thấy không vui, hắn vội vàng nói:

- Anh ta... anh ta đâu phải là cảnh sát, anh ta chỉ là một bác sĩ thú y thôi!

- Bác sĩ thú y thì sao? Chỉ cần phân tích hợp lý, hữu ích đối với việc phá án thì liên quan gì đến thân phận của anh ta là ai đâu! Ngôn Vũ, chú biết cháu không vừa mắt đối với anh ta. Thế nhưng công ra công, tư ra tư, hy vọng cháu đừng để lẫn lộn hai thứ này với nhau.

Do dự một chút, cuối cùng Ngôn Vũ mới quyết định ngậm miệng. Chẳng qua hần ngày càng cảm hận nhìn sang phía Chu Hiểu Xuyên. Chu Hiểu Xuyên chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó tiếp tục lại chủ đề ban nãy:

- Nếu nạn nhân đã muốn tự sát thì nhảy luôn cho nhanh chứ cần gì phải đi uống say khướt rồi lao đảo về phòng rồi mới nhảy lầu tự tử làm gì? Đương nhiên điều quan trọng nhất là căn phòng tuy được hung thủ dọn sạch sẽ, để mặc cho sát các người kiểm tra cẩn thận như thế nào thì vẫn không tìm ra được gì, nhưng mà hung thủ vẫn đề sọt lại chứng cứ.

Lâm Thanh Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Anh nói cái gì? Còn sọt chứng cứ sao?

- Chứng cứ chính là tờ giấy này!

Chu Hiểu Xuyên chỉ vào bức ‘Di thư’ ở đầu giường nói:

- Mọi người coi, bức ‘Di thư’ được viết trên trang giấy của một quyển sổ nhật ký (*1) nào đó. Vậy mà trong căn nhà nạn nhân mặc dù có đầy đủ bàn học và bút viết nhưng lại không hề có một quyển sổ nhật ký nào! Tuy rằng tôi không rõ trong quyển sổ nhật ký đó viết những gì, chẳng qua tôi có thể khẳng định rằng nội dung quyển nhật ký đó không hề đơn giản! Nếu không cũng sẽ không bị hung thủ lừa lỉnh tới mức giết người...

Những manh mối mà Chu Hiểu Xuyên nói ra đều hết sức trật tự và rõ ràng khiến những cảnh sát quanh đó rất kinh ngạc, không khỏi lâm vào trầm tư, cảm thấy Chu Hiểu Xuyên nói rất có lý. Chỉ còn mình Ngôn Vũ là không cam lòng, vẫn cố gắng bắt bẻ:

- Thế còn chữ viết trên bức ‘Di thư’? Chẳng lẽ hung thủ cũng giả luôn cả à?

- Tôi cho rằng đó không phải là bức ‘Di thư’ của nạn nhân! Nạn nhân đã viết: “Tôi đã quá chán nản, muốn chấm dứt cuộc sống hiện tại” thì cũng không nhất định là nạn nhân sẽ chấm dứt tính mạng mình. Có thể nàng đã quá mệt mỏi, muốn chấm dứt cái tình cảm lưu luyến này, công việc này, cuộc sống như hiện tại hay những thứ linh tinh gì khác...

Ngôn Vũ há miệng thở dốc, bởi vì hần không thể nào phản bác lại những thứ khá hợp lý mà Chu Hiểu Xuyên đã nói: “Chẳng nhẽ trên phương diện phá án mình lại không bằng một thằng bác sĩ thú y ư? Vậy thì chả phải tỷ nữa mình sẽ nhận lỗi với thằng đó sao? Điều này làm sao có thể chứ!

Ngôn Vũ chợt thấy bản loạn, vội vã chỉ tay vào mặt Chu Hiểu Xuyên, lớn tiếng chất vấn:

- Tại sao mày lại biết rõ vụ án như vậy? Chẳng lẽ... hung thủ vụ án chính là mày?

Chu Hiểu Xuyên không hề tức giận, ngược lại còn cười:

- Tôi là hung thủ? Ha... ha...! Anh muốn bùng thì cứ nói toẹt ra, việc gì phải vu oan giáng họa cho tôi làm gì cho khổ. Không cần nói đến việc tôi chả quen biết nạn nhân, chỉ riêng việc tôi bận túi bụi trong phòng khám của tôi vào thời điểm xảy ra vụ án thì anh dựa vào cái gì mà bảo tôi là hung thủ hả? Nói thật, nếu không phải vì Lâm Thanh Huyền thì căn bản đến bây giờ tôi còn chưa biết đến vụ án này. Còn về phần tại sao tôi có thể phân tích được như vậy là do những chứng cứ vẫn lưu lại trong căn phòng này. Thế nên anh dù có cù bấp thì cũng đừng có đem tôi ra làm hung thủ chứ!

Chu Hiểu Xuyên vừa nói xong lập tức đỏ bừng mặt, đồng thời cũng làm cho đám cảnh sát càng thêm khinh thường Ngôn Vũ. Chẳng qua do thân phận của hần nên không mấy ai dám ra và khinh thường mà chỉ dám biểu lộ nó qua ánh mắt. Tuy rằng Ngôn Vũ đã thấy mình sắp thua nhưng hần không có ý định buông tha cho Chu Hiểu Xuyên, liền cười lạnh một tiếng nói:

- Tôi đã phân tích rõ vụ án này cho mấy người rồi, rất rõ ràng và minh bạch. Còn về phần phá án, các lại đi nghe một bác sĩ thú y không biết cái quái gì về nghiệp vụ chuyên môn và chỉ nói vớ vẩn thôi ư...?

Chu Hiểu Xuyên lại thuật lại lời kết án lúc đầu của Ngôn Vũ lại một lần nữa, rồi phân tích những lỗi sai trong lời kết án đó ra. Điều này không khác gì tát ‘bốp’ một phát vào mặt Ngôn Vũ.

“Mày không biết gì về phá án, về nghiệp vụ mà lại có thể phân tích rõ ràng như vậy ư? Còn có thể tìm ra manh mối vụ án trên hiện trường nữa chứ! Cái @\$#@, mày có để tao sống nữa không? Cho dù có muốn bức người thì cũng nên nhân đạo một chút, bộ nói như tát lên mặt tao vui lắm sao? Tao muốn bắt chước Conan phá án một chút không được sao?” Giờ phút này quả thực Ngôn Vũ rất muốn khóc, hần cảm thấy mình không phải đang đối mặt với Chu Hiểu Xuyên mà là đang đối mặt với Conan ngoài đời, Bao Công tái thế hay Holmes chuyển kiếp...

Bất quá ác mộng của Ngôn Vũ không có chấm dứt như vậy.

- Hiện tại anh có nên xin lỗi luôn không nhỉ?

Lời nói của Chu Hiểu Xuyên như tiếng oan hồn vang vọng bên tai hần.

*****

(1) Thường thì những cuốn sổ nhật ký của con gái thì những trang trong cuốn sổ đó sẽ có những hình trang trí hoặc màu sắc khác..., nói chung là khác với những cuốn sổ bình thường :D

Chương 81: Chịu Nhận Lỗi

“Chịu nhận lỗi?” Nghe thấy những lời nói kia của Chu Hiểu Xuyên, khuôn mặt Ngôn Vũ nhất thời trở nên khó coi: “Minh đường đường là một cảnh sát cấp cao tốt nghiệp từ đại học có tiếng ra, đã từng được luyện hình cảnh cấp cao nhất, tiền đồ sáng lạng, rộng mở. Vậy há sao phải cúi đầu trước một tên bác sĩ thú y chứ? Chuyện này nếu truyền ra ngoài để người khác biết được thì chẳng phải khiến cho nhân dân toàn quốc được một phen cười rộ rã sao?”

Hắn vừa nghĩ vừa đảo mắt như rang lạc. Nhưng mà khi hắn chưa kịp mở miệng thì đã bị A Hồ ngồi cạnh Lâm Thanh Huyền đoán tông ra ý đồ rồi, kinh nghiệm phá án bao nhiêu năm ròng là quá đủ để đoán ra tên kia đang nghĩ gì. Cũng bởi vì nó cũng chả ưa gì cái tên Ngôn Vũ này nên lập tức mật báo cho Chu Hiểu Xuyên:

- Ê, cẩn thận, tên kia đang tính quýt đấy.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu cảm ơn A Hồ, sau đó đi đến phía trước Ngôn Vũ cười lạnh nói:

- Sao rồi? Tính quýt à? Đừng quên những lời tôi đã nói với anh lúc trước.

Hắn lấy cái Qmobile ra:

- Hiện tại tôi vẫn mở chức năng ghi âm đấy. Nếu anh tính quýt thì cũng đừng trách tôi phát tán đoạn ghi âm này lên inte, để cho tất cả người dân huyện Phụng Đình này thấy được phong thái của cảnh sát. ...

Ngôn Vũ lặng người đi, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ: “Tại sao nó biết mình tính quýt chứ? Chẳng lẽ nó không phải đơn thuần chỉ là một bác sĩ thú y? Nếu không thì làm sao nó có bản lĩnh phá án bài bản như vậy được?...”

Liên tiếp những câu hỏi hiện ra trong đầu Ngôn Vũ khiến hắn nghẹn họng không biết nói gì cho tốt. Không đợi đến khi Ngôn Vũ nghĩ ra được cách giải quyết thì Lâm Thanh Huyền đã mở miệng hỏi:

- Ngôn Vũ, anh tính quýt thật à? Nếu đã thua thì anh nên xin lỗi Chu Hiểu Xuyên đi chứ! Còn nếu anh dám bảo lúc này chỉ là nói đùa, vậy tôi đã hiểu cái đức hạnh của anh là như thế nào rồi!

Đối với cái tên Ngôn Vũ luôn luôn dây dưa với mình, Lâm Thanh Huyền đã sớm có chút khó chịu, hiển nhiên là chả hề có hảo cảm gì, thế cho nên cô tự nhiên đứng về phe Chu Hiểu Xuyên. Kỳ thật cô cũng không có tâm tư xem thất bại của Ngôn Vũ là chuyện đáng cười, cho nên cô hoàn toàn nhận thức được việc bỏ đá xuống giếng của mình. Thấy Lâm Thanh Huyền nói giúp cho Chu Hiểu Xuyên làm Ngôn Vũ càng thêm ghen tị lẫn cay cú. Bất quá tuy hắn không sợ Chu Hiểu Xuyên đem đoạn ghi âm kia phát tán nhưng lại sợ Lâm Thanh Huyền đi lan truyền trong hệ thống cảnh sát về việc này. Đến khi đó, chuyện hắn nhận lỗi trước mặt Chu Hiểu Xuyên sẽ càng nhục nhã hơn. Bức bách, Ngôn Vũ nhìn mọi người xung quanh theo bản năng, cầu mong có người đứng ra nói đỡ cho mình. Nhưng mà sự thật phũ phàng, bất cứ ai nhìn thấy hắn đưa mặt lại là lập tức họ nhìn ra chỗ khác, không ai mở miệng nói cho hắn nữa đâu. Biểu hiện của đám cảnh sát này đương nhiên cũng có cái nguyên nhân của nó. Bình thường, cái tên Ngôn Vũ luôn ý vào chức vụ của cha mình, ý vào bằng cấp của mình mà vênh vênh vào vào trong hệ thống cảnh sát huyện Phụng Đình thành tính rồi, không thèm coi ai ra gì nữa. Những người ở đây đều phải chịu qua cảnh bị hắn hách dịch ít nhất một lần, vậy cho nên lúc này họ đều ước hắn thất bại thảm, bất quá cũng không dám bỏ đá xuống giếng lộ liễu như Lâm Thanh Huyền.

- Các người. ...

Nhìn thấy phản ứng của đám cảnh sát, Ngôn Vũ quả nhiên rất tức giận, nhưng không hề nghĩ đến đó là hệ quả do chính mình gây lên. Lâm Thanh Huyền hừ lạnh một tiếng cắt đứt lời của hắn:

- Đừng có dây dưa nữa, mau làm theo lời cá cược, xin lỗi Hiểu Xuyên đi!

Ngôn Vũ cẩn thận suy nghĩ lại, thấy hôm nay nếu không nhận lỗi trước mặt Chu Hiểu Xuyên thì ngày sau còn lao đao nữa. Cho nên sau vào giây do dự, cuối cùng hắn cũng nghiêng răng nghiêng lợi cố thốt ra ba chữ:

- Thực xin lỗi!

Ngôn Vũ vốn tưởng mình nói xin lỗi là xong, ai dè Chu Hiểu Xuyên lại cười lạnh nói:

- Anh đang xin lỗi sao? Tuy anh nói câu ‘xin lỗi’ đấy, nhưng mà tôi chả cảm thấy có chút ngữ khí xin lỗi nào ở đây, ngược lại tôi cảm thấy như mình đang bị đe dọa ý.

Ngôn Vũ nghe vậy nhất thời nổi giận:

- Họ Chu, mày còn muốn thế nào? Đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu!

- Được đằng chân lân đằng đầu? Thế nào gọi là được đằng chân lân đằng đầu? Hừ nếu như tôi không nói ra đầy đủ bằng chứng cũng như phân tích chặt chẽ thì có khi anh đã gò cổ tôi vào tù rồi, đúng không? Tôi chỉ muốn anh thành thực nhận lỗi thôi mà anh còn dám kêu tôi được đằng chân lân đằng đầu?

Ngôn Vũ há hốc miệng ra muốn phản bác nhưng không thể nói được lời nào, đành lựa chọn trầm mặc. Mà cách phản ứng này lại vừa khéo với lời nói của Chu Hiểu Xuyên khiến Lâm Thanh Huyền nói:

- Ngôn Vũ, anh nên thành thật nhận lỗi với Chu Hiểu Xuyên, đừng làm như vừa nãy, tặc trách.

Những cảnh sát khác ở chung quanh tuy không nói gì, chỉ gật đầu đồng quan điểm với Lâm Thanh Huyền. Dưới tình huống này, cho dù Ngôn Vũ rất không cam lòng những cũng đành phải thỏa hiệp. Sau khi hít sâu một hơi, hấn cúi đầu nói:

- Vừa rồi thái độ của tôi có nhiều chỗ mạo phạm nên tôi thực xin lỗi anh, mong anh nhận cho!

Hiện tại ngữ khí của hắn không còn kèm theo tiếng nghiêng răng nghiêng lợi nữa mà thành thật hơn nhiều rồi. Nhưng mà có ai chú ý đến lúc hắn đang cúi đầu thì trong đôi mắt hắn hiện lên vẻ tàn độc và giận dữ, trong đầu gào rít: “Mày tên Chu Hiểu Xuyên đúng không? Được lắm! Tao nhớ kỹ tên mày! Mày dám tránh nữ nhân với tao, dám cả gan làm mất mặt tao, thù này tao tất báo! Mày đừng đắc ý, rồi mày sẽ biết tay tao!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Ngu Thì Bị Lừa, Trách Ai Được!

Tuy không ai có thể thấy rõ ánh mắt của Ngôn Vũ nhưng A Hồ lại có thể tinh nhạy nhận ra nó, lập tức hót leo:

- Ê, con người, mặc dù tên kia đang xin thứ lỗi người nhưng trong ánh mắt hắn có hung quang, hiển nhiên trong lòng rất bất mãn! Nếu ta đoán không sai thì lúc này hắn rất hận người, đang tính kế để trả thù!

Chu Hiểu Xuyên gật gật đầu, ra vẻ hiểu, cười lạnh nghĩ: “Thằng này mà thật tâm xin lỗi thì trời sập!”

Đợi đến khi Ngôn Vũ ngẩng đầu lên, Chu Hiểu Xuyên mới nói:

- Thôi, tôi cũng không muốn phí thời gian với anh nữa. Lời xin lỗi của anh, tôi miễn cưỡng chấp nhận. Bất quá anh đừng cho rằng tôi không biết tuy anh đang xin lỗi nhưng trong lòng thì lại thầm chửi rủa tôi, đồng thời cũng đang lên tính đường trả thù tôi...

Ngôn Vũ nói vậy liền cả kinh, nhìn Chu Hiểu Xuyên như gặp quỷ, thầm nghĩ: “Hắn biết rõ được trong lòng mình nghĩ cái gì, chẳng lẽ hắn có thể đọc được suy nghĩ người khác? Không thể nào, có lẽ hắn chỉ đoán mò thôi, trên đời này làm gì có điều đầy tôn tại chứ! Đúng như vậy, nhất định là hắn chỉ đoán mò trúng mà thôi!”

Chu Hiểu Xuyên cũng không biết trong lòng Ngôn Vũ nghĩ gì, nhưng vẫn nói:

- Tuy rằng anh là một cảnh sát, tôi chỉ là một thường dân, bất quá tôi không có sợ anh đâu. Nếu anh muốn trả thù cứ làm luôn đi! Chẳng qua tôi chỉ muốn nói với anh một câu rằng đến lúc đó anh muốn nói xin lỗi thì tôi vẫn có thể cho qua!

Chu Hiểu Xuyên nói nhưng lời này rất khí phách, thập phần tự tin, khiến những người nghe ở đây không tự chủ được mà gật đầu. Hắn thực sự không sợ bởi hắn có năng lực thần bí ở trong người, điều này giúp hắn rất tự tin. Chỉ còn mỗi Ngôn Vũ khi nghe những lời nói này thì âm thầm cười lạnh không ngớt: “Không hổ là thằng ngu thích tỏ ra nguy hiểm, nói dối mà thờ không gấp, mặt không đỏ. Thử xem, tới lúc mày không có đám người Lâm Thanh Huyền hỗ trợ thì có còn dám to còi như vậy nữa không?...”

Tất nhiên, Chu Hiểu Xuyên cũng chả thèm đoán coi tên Ngôn Vũ kia đang tính cái gì cả, chỉ hướng qua Lâm Thanh Huyền mỉm cười, nói:

- Được rồi, mọi người còn bận, tôi xin phép về phẩm khám của mình trước, bên đó còn khá nhiều việc.

- Để tôi tiễn anh xuống lầu.

Lâm Thanh Huyền nói xong tính đi cùng với Chu Hiểu Xuyên xuống lầu, bỗng nàng đột nhiên nhớ đến chuyện vừa nãy, tò mò hỏi:

- Ày, ày! Chu Hiểu Xuyên, vừa rồi anh làm cách nào phát hiện ra nhưng manh mối đó vậy? Chẳng lẽ ngoại trừ làm bác sĩ thú y ra thì anh có học qua cách phá án sao?

Thắc mắc này của Lâm Thanh Huyền cũng chính là thắc mắc của tòn bộ cảnh sát ở đây. Trong tích tắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Chu Hiểu Xuyên. Hắn mỉm cười nói:

- Tôi chẳng qua chỉ là một bác sĩ thú y thôi, đâu dễ dàng hiểu được những thứ về phá án chứ! Những tình tiết vụ án tôi vừa nói xong đều là do nó cho tôi biết đấy.

Nói xong, hắn chỉ vào A Hồ đang đứng cạnh Lâm Thanh Huyền.

- Anh nói là A Hồ cho anh biết?

Lâm Thanh Huyền ngẩng cả người ra, những cảnh sát khác cũng tương tự như vậy, trong đầu đều có một dòng suy nghĩ: “A Hồ là một con chó không hơn không kém thì làm sao có thể phân tích được vụ án chứ?”

Về phần Ngôn Vũ thì lại xanh lét mặt, gờ tay chỉ về phía Chu Hiểu Xuyên, nghiêng răng nghiêng lợi, dùng âm thanh run rẩy chất vấn:

- Ý của mày là... là... tao không bằng một con chó sao? Khinh người quá đáng! Mày thực khinh người quá đáng...

Chu Hiểu Xuyên không ngờ Ngôn Vũ lại hiểu lầm ý của hắn, nhưng hắn không tính giải thích gì với tên cảnh sát nửa mùa kia, đơn giản là cười lạnh hời đáp:

- Khinh người quá đáng? Ha... ha... Ừ đó, sao nào?

- Mày... Mày...

Ngôn Vũ giận tím mặt, muốn nhào lên giáo huấn Chu Hiểu Xuyên nhưng lại bị các cảnh sát ở xung quanh ngăn lại. Đến lúc này thì Lâm Thanh Huyền với những cảnh sát khác mới phản ứng trở lại, sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái, trong lòng đều nghĩ: “Đang ngẫm về lời nói của anh ta thì không ngờ nó lại thành lời nhục mạ. Thiệt tình, A Hồ chỉ là chó thôi, lấy đâu ra trí thông minh để phá án chứ...”

Còn Chu Hiểu Xuyên thì hắn lại lắc đầu cười khỏ, trong lòng bắt đầu đi: “Năm nay là năm gì vậy? Sao mình nói cái gì mà cũng chả có ai tin? Ai~~~, đúng là nghịch đời mà!”

- Anh nha! Không chịu buông tha cho người ta.

Lâm Thanh Huyền bật cười ‘hì hì’ một tiếng, vỗ nhẹ vào lưng Chu Hiểu Xuyên:

- Được rồi, mau đi thôi, nếu anh còn ở lại đây thì sẽ khiến cho người nào đó đột tử mất!

Cô quay lại liếc mắt nhìn Ngôn Vũ, trong ánh mắt có sự vui sướng khi người khác gặp họa.

- OK, chúng ta đi.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu, không giải thích gì thêm nữa, bởi hắn rõ càng giải thích càng rối.

- Khoa đã!

Ngay lúc Chu Hiểu Xuyên và Lâm Thanh Huyền vừa nhấc chân lên thì Ngôn Vũ gọi giật lại. Chu Hiểu Xuyên xoay lại nhìn hắn nói:

- Chuyện gì?

Ngôn Vũ vật vờ lăm mồm đề được con tức xuống, thờ hỏn hỏn nói:

- Mày mau xóa cái đoạn ghi âm kia đi!

Xem ra hắn vẫn lo lắng Chu Hiểu Xuyên sẽ chỉnh sửa lại đoạn ghi âm kia rồi đăng lên inte, gây bất lợi cho hắn.

- Ghi âm? Cái gì ghi âm cơ?

Chu Hiểu Xuyên nở nụ cười:

- Tôi hù anh thôi, căn bản không hề ghi âm. Anh nên biết là bộ nhớ cái điện thoại Qmobile cùi của tôi có hạn, nhiều nhất chỉ ghi được cơ mấy chục giây là cùng, làm sao có thể ghi âm được lâu vậy chứ?

Ngôn Vũ không hề tin, nói:

- Không có ghi âm? Tao không tin, đưa cái đoạn thoại của mày ra đây!

- Đưa đi động cho anh? Nhưng mà tôi sợ mất lắm! Lâm Thanh Huyền, cô kiểm tra đi, rồi nói cho anh ta biết trong chiếc điện thoại này có ghi âm hay không.

Dứt lời, Chu Hiểu Xuyên nhét cái QMobile của mình vào trong tay Lâm Thanh Huyền. Lâm Thanh Huyền nhận lấy chiếc điện thoại, kiểm tra kỹ lưỡng rồi mới ngẩng đầu lên nói:

- Quả thực không có.

Đối với Lâm Thanh Huyền, Ngôn Vũ thập phần tin tưởng, tuy rằng hiện tại có vẻ như cô đang đứng về phía Chu Hiểu Xuyên. Cho nên khi nghe Lâm Thanh Huyền nói xong, vẻ mặt Ngôn Vũ hết sức đặc sắc, phải ước chừng vài giây đồng hồ hần mới tỉnh lại, run run chỉ tay vào mặt Chu Hiểu Xuyên, nghẹn họng nói:

- C... Cái... Cái gì? Không có ghi âm? Tao lại để... một thằng bác sĩ thú y như mày lừa sao?

Chu Hiểu Xuyên nhún vai một cái, nói:

- Ngu thì bị lừa, trách ai được!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Năng Lượng Thần Bí Thăng Cấp

“Mình mà ngu? Mình đã xuất sắc tốt nghiệp một trường đại học cao cấp, làm gì có mấy ai được như mình, thế mà thằng chó đó dám bảo mình ngu. Mình mà ngu thì ai là thằng thông minh”. Ngôn Vũ quả thực rất muốn rống lớn những lời này thẳng vào mặt Chu Hiểu Xuyên, bất quá nếu quả thực hần dám nói ra thì sẽ bị bộp vào mặt ngay lập tức. Thế cho nên hần lựa chọn im lặng, nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng. Chu Hiểu Xuyên hừ lạnh một tiếng, không đá xoáy Ngôn Vũ nữa, chỉ nhận lấy chiếc QMobile của mình rồi xoay người rời đi. Lâm Thanh Huyền nhéo mắt lại, theo đuôi Chu Hiểu Xuyên, nhanh chóng cùng hần xuống lầu. Vừa mới xuống đến dưới lầu, Chu Hiểu Xuyên liền tính tạm biệt Lâm Thanh Huyền, nhưng hần không ngờ mình chưa kịp mở miệng nói gì thì đã thấy cô cười “hì hì” rung hết cả người. Chu Hiểu Xuyên cúi đầu kiểm tra người mình coi có chỗ nào đáng cười, phát hiện chả có chỗ nào không ổn cả, đành khó hiểu hỏi:

- Cô đang cười cái gì đấy?

Thấy Chu Hiểu Xuyên có chút hiểu lầm, Lâm Thanh Huyền vội vàng khoát tay nói:

- Đừng có hiểu lầm, tôi không có cười anh, tôi đang cười tên Ngôn Vũ cơ. Ngày xưa hần hay làm phiền tôi lắm, rất khó chịu. Hôm nay, được giải con tức, thật sáng khoái.

Chu Hiểu Xuyên lúc này mới hiểu ra, nói giỡn:

- Nói như vậy có nghĩa là cô phải cảm ơn tôi sao?

- Quả thật nên cảm ơn anh.

Lâm Thanh Huyền gật gật đầu hỏi:

- Nói đi, anh thích cảm ơn cái gì?

Tuy rằng quen biết chưa lâu nhưng Chu Hiểu Xuyên biết tính cách Lâm Thanh Huyền thẳng thắn cởi mở, ghét nhất là nói vòng vo. Cho nên hần không hề khách khí, trực tiếp nói ra yêu cầu của mình:

- Vậy mời tôi bữa cơm được không?

- Không thành vấn đề!

Lâm Thanh Huyền đáp ứng vô cùng sáng khoái:

- Bất quá, hiện tại tôi khá bận, không mời anh ăn cơm được, đành mời anh sau vậy!

Chu Hiểu Xuyên gật đầu:

- Phá án quan trọng hơn, còn về bữa cơm thì để sau cũng được.

- Ok

Lâm Thanh Huyền mỉm cười, sau đó cảm khái nói:

- Không nghĩ rằng ngoại trừ kiến thức về thú y tốt, không ngờ anh phá án cũng giỏi. Vụ án lần này anh phân tích rất cặn kẽ giúp cảnh sát chúng tôi khá nhiều, đến khi phá xong vụ án thì chúng tôi sẽ cảm tạ anh.

Chu Hiểu Xuyên tỏ ra rất chờ mong nói:

- Vậy sao? Nói như vậy là tôi sẽ được khen thưởng danh hiệu công dân tốt à?

Lâm Thanh Huyền cảm thấy cười dở khóc dở:

- Khen thưởng công dân tốt? Anh coi phim chương Hồng Kông nhiều quá à? Giờ còn cái vụ khen thưởng, rồi sau đó còn để báo chí, phóng viên đến phỏng vấn anh sao?

- Được thôi!

Chu Hiểu Xuyên nghe ra được Lâm Thanh Huyền đang nói giỡn mình, gật đầu nói theo cách nói của cô:

- Tôi lớn rồi mà còn chưa được lên TV nè. A đúng rồi, đến khi đó cô nhớ báo cho tôi trước nhé. Để tôi có đầy đủ thời gian tút lại vẻ đẹp trại phát...

- Xi, tưởng được lên TV ngay đấy!

Lâm Thanh Huyền nghe hần nói mà buồn cười.

- Giỡn cô thôi.

Sau khi cười vài tiếng, Chu Hiểu Xuyên đột nhiên nghiêm túc nói:

- Bất quá nếu vụ án kia đúng như những gì tôi phân tích vậy tôi có một yêu cầu...

Biểu tình của Lâm Thanh Huyền cũng nghiêm túc trở lại:

- Anh nói đi, chỉ cần không phải là yêu cầu gì quá sức thì chúng tôi có thể đáp ứng.

Chu Hiểu Xuyên chỉ vào con chó ở dưới chân Lâm Thanh Huyền nói:

- Yêu cầu của tôi chính là... cô đừng vội đưa A Hồ về dưỡng già! Tôi tin tưởng rằng tuy tuổi của nó đã lớn nhưng nó thực sự vẫn còn khá phong độ. Ngoài ra cộng với những kinh nghiệm mà nó có bấy lâu nay vẫn sẽ có rất nhiều tác dụng trong các vụ án.

- Đây... đây là yêu cầu của anh?

Lâm Thanh Huyền ngẩn cả người ra, cô không ngờ Chu Hiểu Xuyên lại đưa ra yêu cầu này chứ không phải là một yêu cầu có lợi cho chính mình. Còn về phần A Hồ thì nó cao hứng không thôi, cứ thề thề cái lưỡi nói với Hiểu Xuyên:

- Nhân loại, nguoi làm tốt lắm! Ôn này ta khát, sau này có chuyện gì cứ đến đồn cảnh sát tìm ta!

Bỗng có một dòng năng lượng thần bí xuất hiện từ mi tâm của A Hồ bay vút vào cơ thể Chu Hiểu Xuyên. Sau khi hần cảm thấy năng lượng thần bí kia chui vào người, lập tức lặng đi một chút, chỉ kịp “Oái” một tiếng. Chu Hiểu Xuyên kinh ngạc không phải bởi vì nhận được luồng năng lượng mà là bởi vì cảm thấy dòng năng lượng lần này nhiều hơn so với những lần khác.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao năng lượng thần bí nhận được lần này lại nhiều như vậy? Chẳng lẽ trong chuyện này lại có một quy luật khác?” Những câu hỏi cứ lần lượt xuất hiện trong đầu Chu Hiểu Xuyên. Cùng lúc đó, năng lượng thần bí nhận được từ trong người A Hồ đang dung nhập rất nhanh vào sợi năng lượng trong cơ thể Chu Hiểu Xuyên. Sợi năng lượng thần bí nhanh chóng to ra vài phần, hơn nữa nó còn lóe lên nhiều tia kim quang, khiến sợi năng lượng thần bí giống như một sợi tơ kim tuyến màu vàng vậy. Chắc chắn rằng luồng năng lượng này đã được thăng cấp, chỉ là không biết nó sẽ mang đến một biến hóa nào cho Chu Hiểu Xuyên thôi. Ngay lúc Chu Hiểu Xuyên còn đang phòh vì sự phát triển của dòng năng lượng thần bí thì Lâm Thanh Huyền đang nhíu mày khó hiểu, thậm chí cô còn đưa tay khua khua tay trước mặt hần, ân cần hỏi han:

- Uy, Hiểu Xuyên, anh bị làm sao vậy? Không sao chứ?

Chu Hiểu Xuyên phục hồi lại tinh thần, cô đề nội tâm đang kích động xuống, cười nói:

- Không... không có gì đâu.

- Anh này hay thật, đang nói chuyện mà cũng thật thần được.

Sau khi quả trách Chu Hiểu Xuyên, Lâm Thanh Huyền trở lại chủ đề chính:

- Nhưng lời lúc nãy của tôi anh có nghe thấy không?

- Cô vừa nói gì?

Chu Hiểu Xuyên chả hiểu gì cả.

- Quả nhiên là không nghe thấy...

Sau khi bất mãn than thở một câu, Lâm Thanh Huyền mới nói:

- Tôi nhắc anh rằng Ngôn Vũ là một người có lòng dạ hẹp hòi, cho nên anh cần phải cẩn thận. Sau này nếu hấn dám tìm anh gây phiền toái thì anh hãy gọi điện cho tôi, tôi sẽ giúp anh thu thập hấn.

- Thì ra là vậy...

Chu Hiểu Xuyên gật đầu đáp:

- Được rồi, tôi đã biết. Nếu như anh ta mà mò tới gây phiền toái thì tôi sẽ gọi điện thoại báo cho cô!

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Chu Hiểu Xuyên lại nghĩ khác: “Cái thằng Ngôn Vũ nếu không tìm mình gây phiền phức thì mình còn tha cho, còn nếu mà nó dám đến thật thì mình sẽ cho nó tè ra quần, tồn từ giờ đến già luôn!”

Sau khi nói xong mọi việc, Lâm Thanh Huyền tạm biệt Chu Hiểu Xuyên:

- Hẹn gặp lại.

- Bye.

Chu Hiểu Xuyên trả lời rồi xoay người về. Đợi đến khi thân ảnh Chu Hiểu Xuyên biến mất sau giới tuyến thì trong lòng Lâm Thanh Huyền mới nghĩ: “Rốt cuộc anh ta học phá án từ đâu vậy? Không đơn giản... thật sự không đơn giản!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Động Cơ Của Hung Thủ

Về tới Phòng khám thú cưng, Chu Hiểu Xuyên lập tức vui đầu vào công việc, khiến cho hai ngày kế tiếp hấn dường như chỉ đi đến hai nơi, một là căn hộ của hấn, hai là Phòng khám thú cưng. Trong hai ngày này, tuy rằng Chu Hiểu Xuyên nhận thêm được hai dòng năng lượng thần bí nữa nhưng sọi năng lượng thần bí kia vẫn không có gì thay đổi lớn cả. Đối với chuyện này, hấn không lấy gì làm thấy vọng cả, ngược lại nó giúp cho hấn càng thêm nỗ lực, tự tin hơn. Còn cái tên Ngôn Vũ kia muốn trả thù cũng không thấy mò tới, có lẽ hấn sợ rồi hoặc là hấn đang tính toán một âm mưu chu toàn hơn.

Một tuần trôi qua rất nhanh, ngay khi mất Chu Hiểu Xuyên đã quên mất thời gian là bao lâu thì Lâm Thanh Huyền bỗng dưng dẫn một nữ cảnh sát xinh đẹp đến Phòng khám thú cưng. Mắt nhìn những con thú những con thú ngoan ngoãn nằm trên bàn trị liệu để chữa bệnh mà không chút phản kháng nào làm Lâm Thanh Huyền không khỏi có chút tò mò lẫn cảm khái nói:

- Sinh ý của cái phòng khám này kinh thật, chả suy giảm chút nào. Ai... Sao mấy con thú ở đây lại ngoan ngoãn như vậy chứ? Tôi nhớ mấy phòng khám khác, mỗi khi khám bệnh, đặc biệt là khi tiêm, truyền dịch các thứ đều phải trói vào mới dám làm mà.

Chu Hiểu Xuyên lúc này đang khám bệnh cho một con chó bị gãy tai, nghe thấy Lâm Thanh Huyền nói mới ngẩng đầu lên, cười trả lời:

- Ui! Tôi còn tưởng ai lên đây, thì ra là Lâm Thanh Huyền, Lâm đại cảnh quan giá lâm. Nếu cô không có chuyện gì gấp thì ngồi đấy đợi tôi một lát.

- Không vội, anh cứ làm việc của mình đi.

Lâm Thanh Huyền gật đầu đáp, cùng nữ cảnh sát kia ngồi xuống. Chu Hiểu Xuyên cũng không để hai người bọn họ chờ quá lâu, nhanh chóng băng bó cho con chó bị gãy tai, nhân lúc phòng khám vẫn còn vắng thì tới trước mặt hai người hỏi:

- Uống trà nha?

Lâm Thanh Huyền xua tay nói:

- Không cần khách khí, chúng tôi không khát.

- Hai người không khát nhưng tôi thực sự khát đây. Từ sáng đến giờ chả được hạm nào cả.

Chu Hiểu Xuyên cười cười, lập tức rót lấy một chén trà, mở ra uống một hớp lớn rồi mới hỏi tiếp:

- Hôm nay cô đến tìm tôi có chuyện gì thế? Ai... A Hồ đâu? Sao cô không mang theo?

- A Hồ đang ở đồn công an trực ban rồi, không phải anh nói rằng không nên cho nó về hưu sớm đó sao? Hiện tại tôi đang làm theo đúng lời anh nói đây, quả thực có nó thì hiệu suất phá án cao hơn rất nhiều.

Lâm Thanh Huyền dùng vấn đề về A Hồ để bắt đầu vào đề tài chính:

- Tôi hôm nay đến đây là muốn nói cho anh biết cái vụ án kia quả nhiên đúng như những gì anh phân tích. Chúng tôi theo đó đã lần ra được những manh mối khác và ngày hôm qua cuối cùng cũng đã bắt được hung thủ về quy án...

Nói tới đây, Lâm Thanh Huyền hơi dừng lại, sau đó mới cảm khái nói:

- Lần này đã được anh hỗ trợ nhiều, nói cách khác nếu không có anh thì đừng nói đến phá được án, bắt được hung thủ mà rất có thể sẽ quy thành án tự sát theo như lời tên Ngôn Vũ nói. Đến khi đó thì sẽ mất hết mặt mũi của cảnh sát huyện Phụng Đình.

Chu Hiểu Xuyên khoát tay nói:

- Đừng đổ hết công lao lên đầu tôi thế, phá án còn lâu dài, chủ yếu đều là do cố gắng của cảnh sát các người.

Sau đó hần lại giả bộ ngượng ngùng, nói giỡn:

- Cô mà cứ khen nữa làm tôi ngượng lắm. Nhưng mà cô cứ tăng bốc tôi một chút nữa đi cho tôi lảng lảng...

Hần vừa làm vừa diễn cảm khiến Lâm Thanh Huyền không nhịn được phải bật cười. Cười được một lúc, Lâm Thanh Huyền ngừng cười, thở hắt hắt nói:

- A đúng rồi, cái tên Ngôn Vũ kia có tìm anh gây phiền toái không?

- Không có.

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu trả lời. Thực ra thì hắn rất mong Ngôn Vũ tới trả thù, như vậy hắn có thể tiện tay giáo huấn, cho tên Ngôn Vũ kia sợ từ giờ đến lúc xuống lỗ luôn. Bất quá điều làm hắn thất vọng chính là, tên Ngôn Vũ kia to mồm là vậy nhưng vẫn chưa hề xuất hiện chứ đừng nói đến trả thù.

“Mẹ nó... Chỉ gáy mà không dám làm à? Không có gan mà cũng dám gáy. Tưởng to mồm là ngon lắm sao? Hay thích để tao chờ dài mồm rồi mới xuất hiện? Chẳng nhẽ nó tính thế này để mình lo sợ suốt ngày đêm? Mẹ nó... Ngu vãi cả @\$#@!” Vốn Chu Hiểu Xuyên đã quên bồng mất chuyện về Ngôn Vũ rồi, bây giờ Lâm Thanh Huyền nhắc lại mới làm hắn chửi ầm lên trong đầu. Tất nhiên, Lâm Thanh Huyền chả biết hắn đang nghĩ cái gì, chỉ nói:

- Không có là tốt rồi.

Sau đó lại nở nụ cười, đánh, đánh giá từ trên xuống dưới Chu Hiểu Xuyên rồi tò mò hỏi:

- Ày, Hiểu Xuyên, sao anh không hỏi động cơ giết người của hung thủ là gì? Anh là người vạch ra các chứng cứ mà không hứng thú với mục đích của hung thủ sao?

Chu Hiểu Xuyên mỉm cười lắc đầu:

- Có cho rằng tôi là Holmes à? Cho dù có là Holmes cũng đâu thể phân tích ra động cơ của hung thủ chứ? Tôi không hỏi bởi vì tôi biết cô thích thì nói còn không thì có hỏi cũng chả nói. Hờ! Hờ!

- Nguyên lai là vậy, tôi còn tưởng anh thực sự không có hứng thú với chuyện này.

Lâm Thanh Huyền nhìn không được bật cười, quay đầu nhìn nữ cảnh sát trẻ tuổi ngồi bên cạnh mình, nói:

- Nhiều Xảo, em đem động cơ của hung thủ nói cho Chu tiên sinh đi.

- Rồi.

Nhiều Xảo nhìn Hiểu Xuyên với ánh mắt cổ quái, rồi bắt đầu nói, giọng có chút hưng phấn:

- Chu tiên sinh, căn cứ theo điều tra của chúng tôi, hung thủ họ Hùng tên Cường, là một người đứng đầu của một tổ chức xã hội đen! Còn nạn nhân là bồ của Hùng Cường, vốn bởi vì gần đây có bạn trai mới nên mới chia tay với Hùng Cường, đồng thời cũng muốn đòi thêm phí chia tay. Nhưng trong thời gian cặp kè với Hùng Cường thì nạn nhân đã biết được nhiều bí mật không nên biết như là buôn thuốc phiện nên cô ta bắt đầu dọa dẫm vợ vét tài sản và cũng đem luôn việc đó viết vào trong quyển sổ nhật ký. Bất quá nạn nhân không ngờ rằng Hùng Cường giả vờ đáp ứng yêu cầu của mình, cuối cùng đã bị Hùng Cường hãm hại, bày ra hiện trường giả để đánh lạc hướng cơ quan chức năng...

Nguyên toàn bộ những thứ điều tra đã được Nhiều Xảo nói qua một lần nghe rất êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Bắn Vào Mặt

Đội cho Nhiều Xảo nói xong, Lâm Thanh Huyền mới bổ sung:

- Lúc đấy, nhờ có anh thì chúng tôi mới có thể phá án và bắt hung thủ về quy án, đồng thời đập tan được cả một băng nhóm tội phạm có quy mô. Điều quan trọng nhất chính là tuy chúng ta đã bắt được tên cầm đầu, nhưng những tên đồng đảng vẫn còn lẩn trốn rải rác khắp nơi, chúng ta đã cứu người đi điều tra nơi ẩn náu của những tên lâu la còn bỏ trốn. Tin chắc chắn rằng không bao lâu nữa cũng sẽ đem đám tay chân ấy bắt về quy án, trả lại công lý cho mọi người. Lần này tôi đại diện cho đội ngũ cảnh sát huyện Phương Đình cảm ơn anh!

Chu Hiểu Xuyên cười đùa nói:

- Chỉ cảm ơn chay thế thôi sao? Không cụ thể hóa cảm ơn thành tiền mặt hay hiện vật à?

- Tôi biết anh chắc chắn sẽ nói vậy!

Lâm Thanh Huyền cười nói, móc một chiếc phong bì trong túi quần, nhét vào đưa cho Chu Hiểu Xuyên nói:

- Anh hãy cầm đi. Đây là số tiền thưởng tôi xin từ ngân quỹ ra cho anh. Tuy rằng không nhiều lắm, chỉ khoảng ba ngàn đồng thôi, nhưng đó là tâm ý của chúng tôi.

- Có thật sao...?

Chu Hiểu Xuyên tròn tròn mắt, bất quá hần nhanh chóng hồi phục lại thần trí, cười haha, nhận lấy phong bì, nhét vào trong túi quần nói:

- Ba ngàn đồng đã là rất nhiều rồi, bằng cả tháng tiền lương của tôi lúc trước đấy. À đúng rồi! Tôi cũng phải trích tiền thưởng ra một ít, mời mọi người ăn cơm mới phải. Còn phải mời cả A Hồ đi ăn nữa, tôi sẽ đãi nó món sườn nướng!

Lâm Thanh Huyền cười lắc đầu:

- Không cần phải mời khách ăn cơm đâu. Nếu cần phải mời, thì phải là tôi mời mới đúng, anh không nhớ sao? Lúc trước tôi đã từng nói rằng sau khi tôi phá xong chuyên án này thì tôi sẽ mời anh đi ăn cơm mà!

Chu Hiểu Xuyên cũng nở nụ cười, không khách khí nói:

- Đương nhiên là không quên. Một khi cô đã muốn thế thì cô muốn cho tôi ăn gì nào?

Trên mặt Lâm Thanh Huyền hiện một tia xấu hổ, cười khổ trả lời:

- Chờ bất tên cuối cùng của băng đảng này đã rời bàn về chuyện này. Điều đang nói ở đây là, hiện tại đang nghèo rớt mồng tơi, tiền đâu ra mời anh đi ăn cơm?

- Cô đừng quên là được!

Chu Hiểu Xuyên gật đầu cười nói, trên mặt mang theo vẻ khoan hồng độ lượng. Nhiều Xảo đứng ở phía sau nói chen vào:

- Chuyện này... Chu tiên sinh, trình độ phân tích tình huống, óc phán đoán và khả năng suy luận nhạy bén khiến cho tôi bội phục vô cùng. Tôi có thể mạo muội thỉnh cầu anh một chuyện, không biết anh có đáp ứng hay không?

Chu Hiểu Xuyên cười khổ đáp:

- Nói thật, tôi làm gì biết cái gì gọi là trinh thám, phá án chứ...!

Sau đó lại cười, vui vẻ nói:

- Yêu cầu của cô là gì? Nói tôi nghe xem. Chưa nghe thì không dám đáp ứng tùy tiện. Chẳng may cô có yêu cầu gì đấy không đúng, ví dụ bảo tôi cời quần áo chạy ngoài đường, hay là muốn thân thể của tôi, vân và vân. Làm sao tôi có thể chịu được.

Lâm Thanh Huyền nghe được những lời này, vẻ mặt dờ khóc dờ cười, nhin không được liền nói với vẻ trêu chọc:

- Yêu cầu quá đáng? Anh có cầu cũng không có đâu. Hơn nữa, Nhiều Xảo lại xinh đẹp như vậy, việc gì phải quan tâm với anh, làm gì phải có yêu cầu quá đáng chứ? Được em ý yêu cầu là phúc đức cho nhà anh rồi. Anh lại còn không biết xấu hổ, mặt dày như mặt mo nói cái gì mà chịu không nổi. Anh không cảm thấy xấu hổ sao?

So với Lâm Thanh Huyền, da mặt của Nhiều Xảo cũng mỏng hơn nhiều. Quả thực là bị câu nói đùa của Chu Hiểu Xuyên làm cho mặt đỏ như quả gấc, ngượng ngùng không thể nói tiếp được. Cuối cùng, Chu Hiểu Xuyên vẫn phải đích thân rat ay giúp cô nàng bớt ngượng ngùng:

- Nhiều tiểu thư, vừa nãy là tôi nói đùa thôi, cô đừng để bụng. Cô có yêu cầu gì nói ra tôi nghe thử xem nào?

Khuôn mặt đỏ bừng của Nhiều Xảo lúc này mới giảm bớt, sau một lúc định thần, nàng nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Chu tiên sinh, tôi muốn học hỏi ngài về lĩnh vực trinh thám, cùng với điều tra phá án!

Lúc này, Chu Hiểu Xuyên đang uống một ngụm nước trà, chưa kịp nuốt xuống. Vừa nghe được câu nói này, lập tức ‘Phụt’ một tiếng, phun toàn bộ nước trong miệng ra ngoài.

“Có lộn hay không vậy? Một viên cảnh sát lại muốn học nghiệp vụ trinh thám và phá án từ mình? Một bác sĩ thú y? Đùa đấy à?”

Chu Hiểu Xuyên ngạc nhiên đến ngẩn cả người. Lâm Thanh Huyền và Nhiều Xảo ngồi đối diện với hắn, bị hắn phun thẳng vào mặt. Lâm Thanh Huyền cảm thấy buồn cười, lại có cả cảm giác tức giận, vội vàng lấy khăn tay của Hoàng Hiểu Uyên lau nước trà dính trên mặt, đồng thời không quên trách mắng:

- Chu Hiểu Xuyên, anh làm gì âm phần ứng dữ dội vậy? Bắn hết lên mặt tôi với Nhiều Xảo rồi!

“Bắn... Bắn hết lên mặt cô và Nhiều Xảo?” (@Ken: Bắn cái gì ta?) Chu Hiểu Xuyên bị những lời này của Lâm Thanh Huyền dọa cho suýt suy tim, đột quỵ. “Lâm Thanh Huyền, cô dùng động từ này, không thấy mập mờ sao?. Chữ ‘bắn’ này không thể dùng linh tinh. Rất dễ làm người ta hiểu lầm đó >.<...”

Lúc này, Chu Hiểu Xuyên rất muốn cười nhưng không dám cười, khiến hắn đỏ cả mặt lên, có vẻ rất thống khổ. Đồng thời, hắn còn phải nhận lỗi với Lâm Thanh Huyền và Nhiều Xảo:

- Rất xin lỗi... Rất xin lỗi. Lúc muốn bắn là tôi không thể kiềm được, không phải là cố ý. Đều là do Nhiều tiểu thư đưa ra yêu cầu kia, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi, cho nên mới có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lâm Thanh Huyền vẫn không thấy được mình dùng từ sai lầm, nhìn cái tên chết tiệt đang đứng trước mắt của mình khua tay múa chân loạn xa, bực tức nói:

- Lần sau anh đừng có bắn lung tung, loạn cả lên là được. Nếu bắn lung tung, xảy ra vấn đề...

Ngay sau đó, Nhiều Xảo có phản ứng, gương mặt đỏ bừng, kéo tay Lâm Thanh Huyền, ghé sát vào tai nàng nói nhỏ hai câu. Đến lúc này, Lâm Thanh Huyền mới hiểu ra, hai mặt lập tức đỏ bừng. Nhưng tính cách của nàng rất hào sảng, mặc dù có chút ngượng ngùng, nên chỉ mất thời gian rất ngắn là điều chỉnh lại được tâm tình. Sau khi ngưng lại một chút, Lâm Thanh Huyền nhìn Chu Hiểu Xuyên nén giận nói:

- Vừa rồi tôi dùng lộn từ, nhưng tên chết tiệt nhà anh sao không nhắc nhở tôi? A... Tôi biết rồi. Anh cố tình biến tôi thành trò cười phải không?

- Sao tôi dám?

Chu Hiểu Xuyên chỉ có thể tiếp tục giả ngu, không dám thừa nhận. Quả thực, hắn không dám thừa nhận, nếu mà dám nhận, đảm bảo sẽ xanh xương với bà cô này. Hiểu Xuyên liền dang rộng hai tay, vẻ mặt oan khuất như Thị Mầu nói:

- Trời đất chứng giám! Tôi cũng chỉ vừa mới ngộ ra thôi.

May mắn là, Lâm Thanh Huyền cũng hiểu được, không có chút ngượng ngùng, cho nên Chu Hiểu Xuyên cũng không dây dưa về chuyện này nữa, đành tiếp tục quay lại chủ đề cũ, trùng mắt với Chu Hiểu Xuyên một cái nói:

- Tôi nói, Nhiều xảo chỉ muốn học tập một ít kỹ năng trinh thám, suy luận và khả năng tư duy từ anh. Có gì đâu mà anh phải phản ứng dữ dội như vậy?

Chu Hiểu Xuyên cười khỏ nói:

- Cơ bản là tôi không biết tí gì về kỹ năng trinh thám, cái gì mà tư duy, suy luận. Muốn học cái đó ở tôi, chẳng khác nào đàn gảy tai trâu đâu!

Đang nói hăng hái, Chu Hiểu Xuyên bỗng ngẩng như phồng: “Đ#@#\$@% nó, nói như vậy khác gì tự mình kêu mình là trâu?”

Lâm Thanh Huyền không vui nói: “

- Anh không hiểu tí gì về trinh thám? Thôi cho tôi xin. Anh cũng đừng khiêm tốn nữa, khiến tôi quá sẽ trở thành giả tạo đấy! Anh chỉ thông qua những chi tiết nhỏ nhặt lưu lại hiện trường vụ án mà anh có thể đưa ra phán đoán chính xác, phân tích kết quả không hề sai biệt, giống như chính anh tận mắt nhìn thấy. Nếu như vậy mà còn nói là không biết tí gì về trinh thám, vậy thì còn ai biết nữa đây?

Chu Hiểu Xuyên không thể nghĩ ra lý do gì phản bác được, chỉ biết cười khổ chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Cô Đã Đem Tôi Thần Thánh Hóa Thành Holmes Rồi Sao?

Cuối cùng, Chu Hiểu Xuyên không đáp ứng yêu cầu này của Nhiều Xảo. Bởi vì hắn thực sự không hiểu tí gì về trinh thám lẫn phá án. Đối với chuyện này, Nhiều Xảo cảm thấy vô cùng thất vọng, nhưng cô sẽ không cứ như vậy mà buông tha cho Chu Hiểu Xuyên. Sau này, nàng sẽ liên tục chạy đến phòng khám thú cưng, chờ mong có một ngày Chu Hiểu Xuyên ‘thay đổi thái độ’, dạy cho nàng. Trong quãng thời gian ngắn, chuyện Chu Hiểu Xuyên có quan hệ với nữ cảnh sát xinh đẹp được cả khu chợ Hoa Điền đồn ầm lên. Cuối cùng, lời đồn càng ngày càng quá đáng, lại có thể trở thành ‘Chu Hiểu Xuyên phụ lòng, nữ cảnh sát si tình vô cùng đau khổ’, mà nghĩ cho cùng, tình huống này chỉ xuất hiện trong những vở kịch ngắn hay phim hài gì đó mà thôi. Cũng may là chỉ có Chu Hiểu Xuyên và Nhiều Xảo bị quán vào câu chuyện đó, nếu không thì không biết câu chuyện sẽ có diễn biến kịch tính đến mức nào.

“Gã đàn ông bội bạc, nữ cảnh sát si tình? Đau khổ vì tình, đứt từng khúc ruột? Đ#@#*& lũ rảnh chuyện, tại mày rảnh rồi sinh nông nổi à? Chuyện của tao đâu có ảnh hưởng gì tới kinh tế của gia đình hai bên nội ngoại nhà lũ bay đâu? Hơn nữa, sao không đặt điều hay hay một chút, ly kỳ một chút? Mà lại nghĩ ra một câu chuyện sến đến tận cổ thể này à? Bán thân ông mày đây còn đang FA lòi pha ra đây, tại sao loáng một cái, qua miệng lũ bay lại trở thành Trần Thế Mỹ phụ tình Tần Hương Liên vậy hả? Các người làm như vậy là giết người không dao, hiệp râm tình thần người khác có biết không? Làm vậy rồi, sau này làm sao ta tìm được ghẹ ngon đây?” Mặc dù Chu Hiểu Xuyên cũng đã hơn một lần giải thích về chuyện này, nhưng chẳng ai chịu tin hắn, chỉ làm ra bộ mặt ‘À! Thì ra là thế, hiểu rồi, hiểu thật mà, hiểu rõ lắm rồi.’ Ngay sau đó thì câu chuyện tình càng ngày càng mãnh liệt theo lời giải thích của hắn. Vậy là, Chu Hiểu Xuyên lâm vào tình huống ‘Cái vò đã mẻ, nay lại càng nứt’. Nhưng mà vạn lần hắn không ngờ rằng, càng ngày lời đồn càng mãnh liệt. Quả thực là ‘miệng lưỡi thiên hạ.’ Đối với chuyện này, Chu Hiểu Xuyên đành thờ dãi không quan tâm nữa, đồng thời, nhin không được cảm khái nói:

- Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc... Các cậu có cu, à nhầm, các cụ có câu vậy quả không sai. Có có hay không lòng ta biết, không quan tâm miệng lưỡi thế gian. Hời ôi! Cuộc đời thật là bất công xã hội, bạc đãi thiên tài mà!

Ba ngày sau, Lâm Thanh Huyền lại đến phòng khám, sắc mặt nghiêm trọng, nói cho Chu Hiểu Xuyên một tin tức không được tốt lành gì:

- Hùng Cường đã chết!

- Hùng Cường đã chết? Sao lại hết như? Không phải là các cô đã bắt giam hắn rồi sao?

Chu Hiểu Xuyên kinh ngạc hỏi. Lâm Thanh Huyền cười khổ lắc đầu trả lời:

- Căn cứ vào bước đầu của kết quả khám nghiệm pháp y là do Hùng Cường tự sát. Nhưng vấn đề là, sau khi bị bắt, phản ứng Hùng Cường không có vẻ gì là muốn tự tử. Nếu hắn muốn tự tử thì việc gì phải khai ra những tên đồng lõa để mong được hưởng khoan hồng, giảm nhẹ án chứ? Càng làm cho người ta nghi ngờ chính là... những tên đồng lõa bị cảnh sát truy đuổi, cũng đồng loạt tự sát.

Chu Hiểu Xuyên rung mình hỏi:

- Ý của cô muốn nói: Hùng Cường và đồng bọn của hắn đều bị người ta sát hại?

Trước mặt Chu Hiểu Xuyên, Lâm Thanh Huyền cũng không có ý giấu diếm điều gì nói:

- Đúng vậy, tôi đang nghi ngờ chuyện này rất có khả năng.

Chu Hiểu Xuyên nhíu mày hỏi:

- Nhưng mà không phải Hùng Cường bị các cô giam lại rồi sao? Kẻ nào có đủ năng lực vào trại giam để giết người vậy?

Lâm Thanh Huyền lặng đi một chút rồi nói:

- Ô..! Anh không biết à?

Chu Hiểu Xuyên bị lời này dọa cho sợ nhảy dựng nói:

- Nói đùa. Làm sao tôi biết được. Diên à. Chẳng lẽ cô đang nghi ngờ tôi sao?

- Tôi nghi ngờ anh sao được? Anh xem lại thử bộ dáng của anh coi. Chân tay gầy gò, người thì gầy như con cò ma. Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ anh là hung thủ.

Thấy Chu Hiểu Xuyên hiểu lầm ý mình. Lâm Thanh Huyền bật cười, sau đó lại thất vọng thở dài:

- Tôi còn tưởng rằng anh có thể phân tích hoặc tìm ra đầu mối từ dấu vết để lại tại hiện trường chứ. Thật không ngờ, anh hoàn toàn không biết gì. Tôi hỏi này, quả thực là anh không biết gì thật sao?

Cuối cùng Chu Hiểu Xuyên cũng hiểu được ý của Lâm Thanh Huyền, tại sao cô nàng lại nói chuyện này cho hắn biết, đành cười khổ nói:

- Cô đã đem tôi thần thánh hóa thành Holmes rồi sao?

Không nhận được sự trợ giúp từ Chu Hiểu Xuyên, Lâm Thanh Huyền cảm thấy rất thất vọng. Sau khi thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói:

- Theo suy luận của tôi, Hùng Cường chỉ khai ra đồng bọn cùng làm mà thôi, hắn còn giấu một người nữa. Người này không chỉ sát hại Hùng Cường cùng đồng bọn, mà hắn chính là tên chủ mưu. Chắc chắn tên này sợ sau khi Hùng Cường bị bắt sẽ khai ra hắn, đồng thời lộ ra thông tin bí mật gì đó, cho nên hắn mới bí quá hóa liều, giết người diệt khẩu.

Ở phương diện phân tích hình hình và kỹ năng trinh thám, quả thực Lâm Thanh Huyền đúng là có trình độ. Cô có thể đem tình huống hiện tại phân tích rõ ràng, quả thực chuyện này rất có khả năng như vậy. (Biên: nói thật chứ chả cần là cảnh sát thì tui cũng đoán được!) Sau khi nói ra suy luận của mình, Lâm Thanh Huyền dùng sức vung tay, về mặt kiên định, giống như là tuyên thệ nói:

- Mặc dù những kẻ còn lại thủ đoạn vô biên, làm việc lại cực kỳ thận trọng, tính toán chu toàn, hoàn toàn không lộ ra đầu mối gì. Nhưng điều đó cũng không làm khó được tôi. Tôi sẽ không buông tha cho bọn chúng, nhất định đem định đầu sỏ ra ánh sáng công lý, trả lại công bằng cho mọi người, đem bình yên về cho muôn dân.

Đột nhiên Chu Hiểu Xuyên cảm thấy, Lâm Thanh Huyền quả thực rất xinh đẹp, tư thế hiên ngang mạnh mẽ, cực kỳ oai hùng... Xem ra câu nói ‘Người ta đẹp nhất khi làm việc’ không chỉ dành cho đàn ông mà cũng có thể áp dụng cho cả phụ nữ nữa.

- Này..! Sao anh không nói gì vậy, cứ chăm chăm nhìn tôi làm gì thế? Trên mặt tôi có gì à?

Lâm Thanh Huyền khó hiểu hỏi.

- Ồ... Không có gì!

Chu Hiểu Xuyên cười xấu hổ, gãi đầu gãi tai nói:

- Có lên! Tôi tin tưởng nhất định cô có thể phá được vụ án này!

Nhưng Lâm Thanh Huyền không có ý định dễ dàng buông tha cho Chu Hiểu Xuyên:

- Anh cứ như vậy thôi há? Không có ý định giúp tôi ư?”

Chu Hiểu Xuyên cười khổ nói:

- Giúp cô? Giúp sao đây? Tôi chỉ là một bác sĩ thú y mà thôi. Thật sự là tôi không hiểu cái gì gọi là kỹ năng trinh thám, điều tra phá án mà...

Trong lòng Chu Hiểu Xuyên cảm thán nghĩ thầm: “Xem ra, sau này làm người, việc quan trọng nhất là đừng tỏ ra xuất sắc quá. Bớt đi một chuyện còn hơn thêm một chuyện. Ta thì sau này sẽ ngu đi một chút, không nên quá xuất sắc... Làm người tài cũng khổ quá mà!”

May mắn là, mặc dù có chút bất mãn và thất vọng về thái độ của hắn, nhưng cô cũng không ép hắn. Sau khi tán dóc vài câu, Lâm Thanh Huyền cũng đành ra về. Bất quá, khi đi đến cửa phòng khám, Lâm Thanh Huyền bỗng dừng bước, quay đầu lại với vẻ mặt thành thật nói với Chu Hiểu Xuyên:

- Nếu anh có thay đổi ý định, hoặc là có ý kiến gì với chuyên án này thì nhớ gọi điện cho tôi nhé.

- Tôi.. Tôi sẽ cố gắng.

Chu Hiểu Xuyên cười khổ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Cây Mọc Thành Rừng, Gió Vẫn Quạt Ngã

Có lẽ do nguyên nhân vội vàng điều tra phá án cho nên trong mấy ngày tiếp theo Lâm Thanh Huyền không đến phòng khám thú cưng nữa. Kể cả nữ cảnh sát Nhiều Xảo xinh đẹp thì cứ như âm hồn bất tán, ngày nào cũng đến lủi rủi với Chu Hiểu Xuyên, làm hấn đang bận sút đầu mẻ trán, đau khổ không ngớt cũng không có thời gian đến đây. Điều này giúp Chu Hiểu Xuyên có được một khoảng thời gian thanh thoi. Sau khi hoàn tất công việc bận rộn của một ngày, Chu Hiểu Xuyên lại về nhà như bao ngày khác. Vừa bước vào cửa, Sa Từ đang ngồi trên vai hấn liền nhảy vọt xuống dưới đất. Sau vài cái nhảy, nó liền nhảy đến chỗ bộ máy vi tính second hand Chu Hiểu Xuyên mua được từ đồng đồ của chợ đồ cũ, đem hai cái chân trước với những chiếc móng vuốt sắc nhọn đập lên bàn phím bành bạch, không nhận được sự vội vàng, thúc dục nói:

- Nhanh nhanh mở máy lên nào. Khẩn trương lên, lẽ mà quá...

Chứng kiến cảnh tượng này, Chu Hiểu Xuyên bật cười lớn, hấn chợt nghĩ tới câu chuyện cười ‘Ngồi bên kia mạng nói chuyện với bạn, chưa rõ là chó hay là người.’ Tình huống hiện tại có bảy tám phần giống câu chuyện đó, chỉ là Sa Từ không phải là chó mà là mèo mà thôi.

- Gấp gấp cái gì chứ? Bây giờ, ở bên Anh là rạng sáng, mới chỉ 4h sáng thôi. Mà theo thói quen của sư tỷ, sợ rằng giờ này tỷ ấy đang gấp Khương Từ Nha bàn chuyện tu tiên rồi. Hãy cứ ăn cơm chiều đi rồi tính sau.

Nói thì nói vậy, nhưng Chu Hiểu Xuyên vẫn mở máy tính lên, đồng thời mở phần mềm chat ra cho Sa Từ. Quả nhiên, nick chat của Lý Vũ Hàm vẫn là màu xám tro, chứng tỏ nàng chưa Online. Lão rùa già ở phía sau, bò ra ánh sáng, duỗi cổ lên, về mặt chờ mong nói:

- Nấu cơm đi chủ nhân. Ta đói sắp chết đến nơi rồi đây...

Sa Từ quay lại, trừng mắt lên liếc nó một cái, nói với về uy hiếp:

- Than cái gì mà than? Dòng họ rùa nhà ngươi, mười ngày nửa tháng không ăn cũng đâu có chết đói đâu. Hừ! Nếu ngươi còn dám ồn ào nữa, ta sẽ nói Chu Hiểu Xuyên đem ngươi nấu thành món canh rùa thập cẩm, cho ngươi về miền tây phương cực lạc luôn.

Lão Quy bị dọa tới mức thụt cổ vào trong mai, nhỏ giọng than thở một câu:

- Ai bảo chủ nhân làm đồ ăn ngon như vậy... Ta chỉ nhịn một ngày không ăn thì cảm thấy cả người không được tự nhiên, như thiếu xi ke vậy...

Sau đó liền im lặng, không dám nói gì nữa, sợ rằng sau khi chọc giận Sa Từ, sẽ thật sự bị đem đi nấu canh. Nghe thấy lời nói của Lão Quy, Chu Hiểu Xuyên cười khò: “Mày nói thế khác gì bảo tao nấu thuốc phiện ho chúng mày ăn? Chứ không thì chúng mày nghiện kiểu gì?”

Dẫu cười khò nhưng Chu Hiểu Xuyên vẫn có chút đắc ý tự hào. Dù sao trình độ nấu ăn của hấn cũng có kẻ thương thức, làm sao lại không đắc ý được chứ. (Biên: Cái này hợp với câu nấu chó nó ăn :3) Không quan tâm tới tranh cãi của Sa Từ và Lão Quy nữa, Chu Hiểu Xuyên đưa tay xoa đầu Tiểu Hắc nói:

- Tiểu Hắc, mày đói bụng rồi phải không? Tao sẽ đi nấu cơm ngay đây!

Tiểu Hắc vẫn nghe không hiểu được Chu Hiểu Xuyên nói, chỉ đem cái đầu đặt lên tay Chu Hiểu Xuyên, con mắt híp lại, cọ cọ nhẹ vào tay Chu Hiểu Xuyên, con mắt nhắm lìm dim lại, đẩy về hướng thụ. Từ sau khi Tiểu Hắc tỉnh lại, tình hình sức khỏe bản thân luôn trong trạng thái suy yếu, cho dù Chu Hiểu Xuyên cố gắng tìm mọi cách nhưng cũng không thể làm cho nó khôi phục như ban đầu. Cuối cùng, không có cách nào khác, cho nên Chu Hiểu Xuyên phải thuận theo tự nhiên, hy vọng chờ đợi một ngày Tiểu Hắc sẽ khôi phục lại dáng vẻ khỏe mạnh trước đây. Bất quá có một chuyện Chu Hiểu Xuyên không để ý đến đó là mặc dù thân thể Tiểu Hắc suy yếu, nhưng ánh mắt của nó sáng ngời, rất có thần, so với trước kia thì hơn rất nhiều. Trong khi đó thì ở tiểu khu Ngân Hạnh, Sa Từ đã trở thành lão đại, những con vật khác ở trước mặt nó có phần run rẩy, sợ hãi. Quả thực Sa Từ đã trở thành ác ôn vùng nông thôn. Bận rộn trong phòng bếp một lúc lâu, Chu Hiểu Xuyên bụng mâm thức ăn nóng hổi đi ra. Đúng lúc hấn vừa bụng mâm thức ăn đặt lên bàn thì tiếng gõ cửa vang lên. Lần này, Chu Hiểu Xuyên không thấy bất ngờ, dường như tập mãi thành thói quen, cười nói:

- Thật là càng ngày càng đúng giờ. Mình vừa mới nấu cơm xong, người ăn chực đã đến. Không biết mũi của bọn họ không phải là mũi chó không? Tại sao lại thỉnh như vậy được nhỉ?

Lắc đầu cười khò, Chu Hiểu Xuyên đặt mâm thức ăn xuống bàn, rồi hấn ra mở cửa. Đứng ở ngoài cửa, không phải ai khác mà chính là Trương Đại Gia và Trương Ngã Gia.

- Tiểu Chu, chúng ta lại đến đây ăn chực đây!

Trương đại bá của thực là mặt dày mày dạn, thậm chí còn dày hơn cả Vạn Lý Trường thành. Lão nói chuyện mình đi ăn chực ra mà mặt không đỏ, chân không run, hoàn toàn bình thường, không có một tí gì gọi là ngượng ngùng. So với Trương Đại bá có kinh nghiệm ăn chực dày mình, Trương Ngã Gia có vẻ gà hơn nhiều, có vẻ ngượng ngùng đối với chuyện ngày nào cũng lại nhà Chu Hiểu Xuyên ăn chực. Cho nên sắc mặt cô ta lúc này hơi đỏ lên, lập tức gờ cao cái túi xách trong tay nói:

- Tôi mua ít thức ăn, trong này có trứng vịt muối và thịt thỏ...

- Đến ăn là được rồi, việc gì phải mua đồ ăn?

Chu Hiểu Xuyên khách sáo vài câu, sau đó mời hai người vào phòng. Không ngờ rằng Trương đại bá lại gạt đầu đồng tình với câu nói vừa rồi của Chu

Hiếu Xuyên:

- Bác cũng đã nói đừng có mua thức ăn rồi. Nhưng mà da mặt của con bé này cũng quá mỏng, bảo rằng ít nhiều gì cũng phải mua chút thức ăn. Cậu nghĩ thử xem, mang thức ăn tới thì làm sao gọi là ăn chực được chứ?

Tí nữa thì Chu Hiếu Xuyên bị những lời này làm cho sặc chết, cười khổ nói:

- Ai à... Bác Trương, bác quả thực là có kinh nghiệm phong phú về lĩnh vực ăn chực học!

- Đương nhiên!

Lão Trương gật đầu, vẻ mặt đắc ý kiêu ngạo. Đứng một bên, Trương Ngã Gia nhìn cười, nói:

- Ông nội, chuyện này thì có gì hay ho mà đắc ý chứ?

- Ô... Đúng là con gái lớn không để được trong nhà.

Bác Trương già thờ dài than thở:

- Hai đứa mới quen nhau không bao lâu, tại sao cháu lại nói giúp cho hắn. Nếu hai đứa phát triển thêm tí nữa, vậy thì thân già này làm sao chịu được đây?

Trương Ngã Gia nhìn không được, tức giận thở phì phì nói:

- Ông nội, ông có tí tác phong nào của bề trên không vậy? Chuyên như vậy mà cũng nói được nữa, không sợ người ta chê cười sao?

Sau đó nàng lén liếc nhìn Chu Hiếu Xuyên một cái, thấy hắn không có phản ứng gì mới thở nhẹ ra một hơi, trút hết muộn phiền. Nhưng thăm sâu trong tâm hồn lại cảm thấy có chút thất vọng. Sau khi chia thức ăn cho Tiểu Hắc, Sa Tử và Lão Quy, Chu Hiếu Xuyên, Trương Đại Gia và Trương Ngã Gia ngồi xuống cùng nhau ăn bữa cơm tối. Ăn được một miếng trứng vịt muối, Trương Ngã Gia đột nhiên nhớ đến một việc, vội nói:

- À đúng rồi, Chu Hiếu Xuyên này, vài hôm nữa là tới đợt thi lấy giấy phép của bác sĩ thú y rồi. Anh có tự tin không? Nếu không, tôi có thể giúp anh, mời mấy người về bổ túc trình độ cho anh để thi cho chắc ăn.

- Bổ túc kiến thức? Không cần đâu.

Chu Hiếu Xuyên nở nụ cười, tin tưởng mười phần nói:

- Thi lấy giấy phép bác sĩ thú y, tôi có thừa tự tin để vượt qua!

Quả thực hắn có căn cứ để tự tin, không phải là vì hắn hiểu rõ về cuộc thi, mà bởi vì hắn có thể giao tiếp với động vật bằng thú ngữ. Đến lúc cần thiết, có thể dựa vào đó để không cho bọn động vật quấy rối, dễ dàng làm việc.

- Vậy thì quá tốt!

Trương Ngã Gia gật đầu nói:

- Hiện tại anh không có giấy phép làm việc. Nếu không có, sau này sẽ có nhiều chuyện rắc rối. Chẳng may có người mượn cơ này làm khó dễ cho anh, điều này thì lớn chẳng lớn, nhỏ cũng không nhỏ nhưng làm cho mình mệt mỏi.

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bây giờ, phòng khám của anh hình như kinh doanh rất tốt, vô cùng náo nhiệt. Tôi đọc trên mạng thấy mấy diễn đàn đều có người khen ngợi phòng khám của anh. Nhưng ‘Cây mọc thành rừng, gió vẫn quật ngã’. Tôi sợ rằng sẽ có người đổ mắt với công việc của các anh, ở sau lưng đâm chọc, rồi ngáng chân giữa đường. Cho nên anh hãy thận trọng thì vẫn hơn.

- Uhm. Tôi biết rồi.

Ban đầu Chu Hiếu Xuyên sừng sốt, sau đó nghiêm túc gật đầu. Hắn cảm thấy những lời này của Trương Ngã Gia không phải là không có lý, rất có thể sẽ xảy ra: “Xem ra, sau này phải cẩn thận hơn mới được. Nếu không cẩn thận sẽ bị người ta phá rối, đến lúc phải giải quyết hậu quả thì rất phiền toái.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Chị Ui, Lộ Hàng...

Sau khi ăn cơm xong, Trương Ngã Gia giúp Chu Hiểu Xuyên dọn dẹp, rửa sạch bát đĩa. Sau đó lại giúp hần quét dọn nhà cửa một lượt. Lúc này, Trương Đại Gia đang ngồi một bên, trên tay cầm bình trà nóng, lặng im quan sát hai người làm việc. Những nếp nhăn trên mặt như giãn ra, khuôn mặt tràn ngập niềm vui. Sau đó, Trương Đại Gia và Trương Ngã Gia chào ra về, lúc đó đã là hơn mười giờ khuya. Chu Hiểu Xuyên nhăm tính thời gian, bây giờ ở bên nước Anh chắc khoảng hai giờ chiều, như vậy khả năng Lý Vũ Hàm đã thức giấc rồi, hần liền đi tới chỗ máy vi tính, mở phần mềm chat lên. Sa Từ cũng chạy theo hống.

- Sao rồi? Chủ nhân của ta có đang trên mạng không?

Sa Từ vội vàng hỏi. Nick của Lý Vũ Hàm vẫn đen sì.

- Chủ nhân của người chưa onl.

Chu Hiểu Xuyên còn chưa nói hết câu, loa vi tính bỗng vang lên một tiếng ‘xịt’, nick của Lý Vũ Hàm chuyển từ xám sang màu vàng.

- À, đã lên mạng rồi đây.

- Cuối cùng cũng đã lên mạng!

Sa Từ đang thất vọng, vừa nghe được câu này, lập tức phấn chấn, hét lên với vẻ đầy hưng phấn:

- Nhanh lên, nhanh PM cho chủ nhân, để ta nói chuyện nào.

Thật ra, không chỉ mình Sa Từ hưng phấn, Chu Hiểu Xuyên cũng có cùng cảm giác đó. Cho nên hần không cần phải suy nghĩ nhiều, liền mở nick của Lý Vũ Hàm ra, tiến hành gọi thoại qua mạng. Lý Vũ Hàm đồng ý trả lời cuộc gọi. Rất nhanh sau đó, một gương mặt của mỹ nhân mới ngủ dậy xuất hiện ở cửa sổ chat.

“OMG, thật là vãi @\$#@#...” Vừa nhìn thấy Lý Vũ Hàm, nhất thời Chu Hiểu Xuyên không thể bình tĩnh. Bởi vì, không hiểu Lý Vũ Hàm còn mơ ngủ hay vì nguyên nhân gì khác mà lại có thể mặc đồ ngủ để chat thoại với hần. Mà bộ đồ ngủ này lại rất quyến rũ, cổ áo xẻ thấp, WC treo trên cao quay xuống, đem mọi thứ bên trong cổ áo đến mắt Chu Hiểu Xuyên, không sót thứ gì.

“Wow, buổi xuất ngoại có khác...” Chu Hiểu Xuyên cảm thấy trên cơ thể mình có phần nào đó đã rục rịch phản ứng. Sa Từ đã phát hiện ra điều này, vội vàng phi tới màn hình máy tính, dùng bàn chân bé nhỏ của nó muốn che đi mọi thứ, đồng thời lớn tiếng gào vào microphone, nhắc nhở Lý Vũ Hàm cẩn thận. Chỉ tiếc rằng, Lý Vũ Hàm nghe không hiểu gì, những lời này chỉ là một loạt tiếng ‘meo meo’ của mèo kêu mà thôi.

- Sa Từ, lâu lắm rồi mày không được gặp tao, có phải rất nhớ tao không? Tao ở bên này nhớ mày lắm...

Thì ra, Lý Vũ Hàm thấy những hành động như vậy của Sa Từ, cứ tưởng rằng nó rất nhớ nàng cho nên kêu loạn lên như vậy, chứ thực sự chả hiểu nó nói gì.

- Này này... Chị ui... Chị... Lộ hàng!

Tuy rằng trong lòng không hề muốn, nhưng cuối cùng vẫn phải nhắc nhở Lý Vũ Hàm. Bởi vì hát rất rõ, nếu chờ đến khi Lý Vũ Hàm phát hiện ra, mà hần ngồi im thường thức, thì chắc chắn kết quả tính mạng của hần sẽ rất thảm. Hiện tại nàng đang ở nước ngoài thì không sợ, nhưng đến khi nàng về nước rồi thì... Chu Hiểu Xuyên lạnh gáy, không dám nghĩ tiếp nữa.

- Lộ hàng?

Lý Vũ Hàm lặng người đi một chút, sau đó liếc mắt xuống một cái, lúc này mới giật mình. Cũng không có tiếng thét chói tai hay cái gì khác, đơn giản là cô đứng lên, lấy một cái áo khoác thể thao mặc vào, sau đó kéo khóa lên, rồi cô hướng về phía camera, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Vừa rồi coi đã mất không? Hừ, tại sao em không nhắc chị sớm một chút mà lại chờ tới bây giờ mới nói?

Chu Hiểu Xuyên ngay lập tức kêu oan:

- Em cũng mới nhìn thấy... Ồ... Không phải, Em chưa thấy gì cả, cái gì cũng chưa thấy.... (Dịch: Lòi đuôi cmmr =)))

Mặt mày Lý Vũ Hàm xám xịt hỏi:

- Thật sự không tia thấy gì?

Chu Hiểu Xuyên gật đầu như giả vờ nói:

- Thật! So với vàng mười còn thật hơn mà!

- Thật thì được rồi!

Lúc này, về mặt Lý Vũ Hàm mới có vẻ hòa hoãn, cũng không dây dưa chuyện này nữa, bắt đầu hỏi thăm về tình hình của Sa Tử và Phòng khám thú cưng. Đối với quan tâm của Lý Vũ Hàm về vấn đề này, Chu Hiểu Xuyên rất nghiêm túc trả lời. Còn Sa Tử thì đầu đến cuối ôm cái Camera, làm dáng rất nhiều tư thế, chống hông chống cằm... làm cho Lý Vũ Hàm cười ngót không dứt.

- Em cảm thấy ngực của chị có đẹp không?

Đột nhiên nàng hỏi một câu như vậy. Chu Hiểu Xuyên không chút nghĩ ngợi, trả lời theo bản năng:

- Quả thực rất đẹp, đã to lại tròn, hơn nữa còn rất trắng...

Lời vừa ra khỏi miệng, hần cảm thấy không tốt, vội vàng ngậm miệng lại. Tiếc rằng, lời đã nói ra không thể nuốt trở lại. Lý Vũ Hàm hừ hừ nói:

- Thế mà em dám nói là không thấy gì à? Dám lừa dối chị. Hừ... Chờ đó, đến lúc chị về rồi, chị sẽ chị em biết tay!

Nhưng mà nội dung lời nói và vẻ mặt của nàng hoàn toàn khác nhau. Về mặt này, dù cho có nhìn thế nào đi chăng nữa cũng không thấy là nổi giận, mà nó có chút giống như là đang làm nũng hơn. Nói chuyện một lúc, hai người đang chuẩn bị kết thúc cuộc nói chuyện ngày hôm nay thì đột nhiên Lý Vũ Hàm nhớ tới một chuyện nói:

- À! Đúng rồi. Vài ngày nữa là đến ngày thi lấy chứng chỉ hành nghề bác sĩ thú y. Em đã chuẩn bị đèn đầu rồi? Chị đọc trên inte, thấy có một số tài liệu liên quan, giờ chị sẽ gửi qua cho em, em bỏ ra chút thời gian tham khảo nhé. Trong phòng khám bây giờ chỉ còn mình em là bác sĩ thôi, phải gánh vác mọi chuyện đó. Nếu không có giấy phép, trong thời gian ngắn thì không sao, nhưng sau này sẽ rất phiền toái đó.

Đối với chuyện Lý Vũ Hàm tìm tư liệu tham khảo cho mình, Chu Hiểu Xuyên vô cùng cảm động, gật đầu đáp:

- Ok! Chị cứ yên tâm đi. Nhất định tôi sẽ cầm tấm giấy chứng nhận về show cho tỷ xem.

Sau khi gửi dữ liệu xong, Lý Vũ Hàm tạm biệt Sa Tử và Chu Hiểu Xuyên, sau đó log out phần mềm chat.

- A... Quên cảm ơn hần mất rồi.

Sau khi tắt máy tính, Lý Vũ Hàm mới sực nhớ, chuyện mình cần làm thì chưa làm. Nhưng nàng lắc đầu, lầm bầm nói:

- Quên đi, lần sau cảm ơn rồi giải thích với hần cũng được. Không nghĩ tới thằng nhóc lại dám giáo huấn cha mẹ mình ở sân bay. Nhưng mà, đây cũng là điểm tốt, chính vì vậy mà cha mẹ mình mới không khua chân múa tay ngăn cản mình đi qua bên này, ngược lại còn dành cho mình nhiều sự quan tâm hơn nữa...

Nói đến đây, Lý Vũ Hàm bỗng nhớ tới lúc cha cô gọi điện qua hỏi thăm, có nói thêm một câu: "Cha cảm thấy thằng nhóc này không tệ. Con cũng lớn rồi, phải tính toán chuyện tình cảm đi. Cha thấy nó cũng có vẻ được đấy. Dù sao hai người cũng chung ngành sẽ dễ nói chuyện hơn..." Sau khi nghe những lời này, gương mặt xinh đẹp của cô nhin không được mà đỏ bừng lên, thờ phỉ phò nói:

- Chu Hiểu Xuyên chết tiệt, không biết cho cha mình ăn bùa ăn ngải gì không biết. Chưa gì đã đối xử tốt với nó, nói tốt cho hần nó. Đã vậy lại còn thúc dục mình xúc tiến với hần nữa. Hừ... Chu Hiểu Xuyên chết tiệt, chờ chị du học xong, trở về rồi em sẽ biết chữ khổ viết ngược viết xuôi ra sao.

Lý Vũ Hàm hiển nhiên không phát hiện khi cô nói những lời này, biểu hiện gương mặt và lời nói hoàn toàn bất đồng, đã vậy nhìn vào lại còn có vẻ đang mơ mộng gì đó. Còn ở bên kia bờ đại dương, nơi này đang là ban đêm, Chu Hiểu Xuyên ngồi trước màn hình máy tính, hần bắt đầu xem đồng tư liệu về thi cử chứng chỉ bác sĩ thú y mà Lý Vũ Hàm gửi cho hần. Tốt xấu gì cũng xem qua một chút vẫn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Không Chứng Chỉ Hành Nghề Y? Niêm Phong!

Trong mấy ngày kế tiếp, Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển bận rộn ở phòng khám thú cưng như thường ngày, nhưng hai người bọn họ không biết chủ của phòng khám Khang Trữ Sủng Vật là Liêu Phạm đang bàn tính với những người khác ở trong chợ Hoa Điều nhằm vào họ công kích. Buổi sáng hôm nay, phòng khám Khang Trữ Sủng Vật không hoang vắng tiêu điều như ngày thường mà có mấy người ngồi trong đó, mấy người đó đều cảm thấy ghen ghét với công việc làm ăn của Phòng khám thú cưng. Liêu Phạm hội họp mọi người lại để 'Thương nghị đối sách' đối phó với phòng khám của Chu Hiểu Xuyên.

- Liêu Phạm! Ông có chắc chắn là thằng Chu Hiểu Xuyên đấy không có giấy chứng nhận tư cách bác sĩ thú y không? Đừng để lúc đấy làm rùm beng lên rồi không ra sao. Mấy người chúng ta lại làm trò cười cho thiên hạ thì khốn.

Một người phụ nữ trung niên với mái tóc uốn quăn như mì tôm nhin không được hỏi. Cô ta nghi ngờ như vậy cũng là chuyện bình thường. Bởi vì thời gian

gần đây Chu Hiểu Xuyên thể hiện trình độ khám và chữa bệnh cho động vật vô cùng chính xác và nhanh gọn, nhìn thế nào cũng không giống như là kẻ không có giấy phép hành nghề. Liêu Phàm thiếu chút nữa là đám ngược thành thịch để khẳng định, cam đoan nói:

- Yên tâm đi, tin tức của tôi chắc chắn không sai. Chu Hiểu Xuyên tuyệt đối không có giấy phép hành nghề. Trước đó không lâu, hần mới hần mới ghi tên đăng ký thì lấy giấy chứng nhận. Nếu hần có rồi thì việc gì phải làm vậy nữa?

Nghe Liêu Phàm nói vậy, mấy chủ nhân của các phòng khám khác đều nở nụ cười thật tươi. Trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ đã tràn đầy lòng tin với sự việc lần này. Sau khi cười xong, đám chủ nhân của mấy phòng khám này hướng mắt sang Phòng khám thú cưng của Chu Hiểu Xuyên ở đối diện. Trong ánh mắt chỉ có sự căm phẫn, có người nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Trước kia Lý Vũ Hàm làm chủ, tên Chu Hiểu Xuyên này là kẻ làm thuê, tất cả mọi chuyện đều do Lý Vũ Hàm làm chủ, dẫu sao thì cô ta cũng có giấy phép hành nghề. Nhưng hiện tại, Lý Vũ Hàm đã đi rồi, để xem hần còn làm loạn đến bao giờ. Hừ! Đám cướp khách hàng của ta, xem tao vòn chết mày như mèo vòn chuột nhé.

- Chuyện làm ăn của Phòng khám thú cưng tốt thì cũng đã đành, thế mà bọn chúng lại còn dám lấy tiền công rất thấp. Đây chính là phá giá, phá hoại quy củ mà. Nếu cứ vậy, phòng khám của chúng ta làm sao có thể làm ăn. Đối phó với lũ người này, chúng ta tuyệt đối không được nương tay. Lần này chúng ta phải làm cho bọn chúng phá sản, đóng cửa phòng khám mới được!

- Đúng vậy! Mấy hôm trước, có một người đem một con chó đến nhờ ta khám bệnh. Đã lâu lắm không có khách tới khám, tôi tính cần một phát thật đậm để lấy tiền trang trải. Con chó bị bệnh cảm sốt sơ sơ mà thôi, tôi đang định khám thì con chó đó chạy thẳng sang Phòng khám thú cưng. Kết quả thế nào mọi người biết không? Tên Chu Hiểu Xuyên kia khám xong chỉ lấy mấy đồng tiền công. Các người nghĩ thử xem, chúng ta mở phòng khám ra thì phải tính toán tới kinh tế chứ, dựa vào đó mà kiếm cơm thôi. Không hiểu tên Chu Hiểu Xuyên chết tiệt này nghĩ cái gì, tiền đưa vào túi rồi còn không lấy. Rõ ràng là hần đang phá giá! Quấy nhiễu thị trường mà.

- Đúng vậy! Cũng không biết tại sao lại thế này. Đám động vật dường như rất thích bên đó, bọn chúng cứ khoái chạy sang bên đó thôi. Tôi cũng gặp mấy lần động vật trực tiếp chạy vào trong Phòng khám thú cưng. Mọi người nói thử xem, liệu có phải tên Chu Hiểu Xuyên đã làm cái gì ở Phòng khám thú cưng của hần đúng không? Chỉ có như vậy thì mới có thể hấp dẫn được đám động vật mà thôi.

- Hừ... Bất kể là như thế nào thì lần này cũng phải làm cho Phòng khám thú cưng của bọn chúng đóng cửa, không thể tiếp tục kinh doanh được nữa. Nếu không chúng ta chỉ có thể húp cháo mà sống qua ngày thôi.

Lúc đám chủ nhân của mấy phòng khám thú y đang thao thao bất tuyệt, nói phun nước bọt như mưa xuân, thể hiện sự bất mãn và ghen tức với Chu Hiểu Xuyên thì có mấy người mặc đồng phục của bên giám sát thú y xuất hiện trong trợ Hoa Điều. Bọn họ đi thẳng một mạch đến Phòng khám thú y. Nhìn thấy mấy nhân viên giám sát thú y xuất hiện, Liêu Phàm lập tức cảm thấy hứng phấn. Hần bật dậy giống như đất có lò xo, bước tới trước cửa phòng khám của hần, vui mừng khi thấy người khác gặp họa nói:

- Haha! Mọi người lại đây, sắp có kịch hay sắp diễn ra. Tôi không tin rằng, đến lúc này rồi mà không thể đem cái phòng khám chết tiệt kia niêm phong lại được!

Khi nói lời này, hần không quên đưa tay vẫy vẫy với người cầm đầu của đám nhân viên giám sát. Tên kia gật đầu với hần, nhếch miệng cười, xem như cho hần một câu trả lời chắc chắn. Liêu Phàm quay đầu lại, về mặt đắc ý nói với đám chủ nhân mấy phòng khám còn lại, khoe khoang:

- Có thấy không? Người kia chính là anh họ của tôi. Sở phó sở giám sát vệ sinh động vật huyện Hàn Phúc. Quan hệ giữa tôi với anh ta rất tốt. Nếu anh ta đã ra tay, chắc chắn một trăm phần trăm là cái Phòng khám thú cưng kia sẽ phải đóng cửa.

“Quan hệ rất tốt? Quả thực là nói phét không tính phí cho nên cứ thoải mái mà. Quan hệ rất tốt, vậy thì cần bọn tao phải bỏ ra nhiều tiền như vậy để mời hần sao?” Mấy chủ nhân phòng khám còn lại, nhìn không được, chửi thầm trong bụng, nhưng về mặt bên ngoài của bọn họ cũng không có biểu hiện gì, còn hào phóng nói ra mấy lời khen tặng. Dù sao thì Liêu Phàm và Hàn Phúc cũng là thân thích, chẳng may đắc tội Liêu Phàm, hần nói với Hàn Phúc, chẳng phải là tự tìm đường chết sao? Phải biết rằng mấy tên ở sở giám sát vệ sinh động vật muốn kiếm chuyện với một phòng khám thú y thì rất dễ dàng.

Liêu Phàm đột nhiên nhớ đến một việc, vội vàng chạy về phòng khám Kăng Trữ Sùng Vật, bước thật nhanh đến máy tính, tay hần lạch cạch gõ chữ, vừa gõ vừa cười gian nói:

- Không được, tôi phải tường thuật trực tuyến chuyện này lên Inte mới được. Mấy hôm nay, mọi người trên mạng đều khen tên Chu Hiểu Xuyên này hết lời, hần nổi tiếng rồi. Lần này tôi sẽ cho bọn chúng há mồm trợn mắt, biết cái người bấy lâu mà bọn chúng ca ngợi là người như thế nào! Hahaha!

Vào lúc Liêu Phàm mở máy 'tường thuật trực tuyến' thì Hàn Phúc đã dẫn mấy người nhân viên bước vào trong Phòng khám thú cưng, đi thẳng đến chỗ Chu Hiểu Xuyên nói:

- Chúng tôi là người ở sở giám sát vệ sinh động vật huyện. Chúng tôi nhận được tin báo, nghi ngờ ở đây có người khám bệnh chui, không có giấy chứng nhận hành nghề. Vậy những người chịu trách nhiệm ở đây hãy xuất trình giấy phép khám bệnh ra để chúng tôi kiểm tra.

- Giấy phép hành nghề bác sĩ thú y?

Chu Hiểu Xuyên đang khám bệnh cho một con chó trắng trên bàn, nghe thấy vậy chợt sững sốt. Quả thật lo lắng cái gì thì cái đó sẽ tới. Mấy hôm trước Trương Ngã Gia còn nhắc nhở mình, cẩn thận có người đổ ỵ với công việc làm ăn của Phòng khám thú cưng, ở sau lưng đâm lén. Không ngờ là lời nói của cô ấy đã ứng nghiệm trong ngày hôm nay. Trước khi đến đây, Hàn Phúc đã nghe được từ miệng của Liêu Phàm chuyện Chu Hiểu Xuyên không có giấy phép hành nghề. Mặc dù ngày thường, bọn họ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện này. Nhưng hôm nay, đã nhận tiền của đám người Liêu

Phàm rồi thì cũng phải làm chút gì cho người ta. Hấn phải thể hiện ra thế lực của mình, lập tức vung tay lên, uy phong nói:

- Không có giấy chứng nhận hành nghề thú y? Vậy thì là khám chui, vi phạm pháp luật. Niêm Phong!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Cường Chế

- Đợi đã!

Thấy cấp dưới của Hàn Phúc chuẩn bị niêm phong phòng khám của mình, Chu Hiểu Xuyên cảm thấy nóng nảy ngay lập tức, vọt đến trước mặt Hàn Phúc. Hàn Phúc bị dọa nhảy ngược về phía sau, giọng run rẩy, ngoài miệng trong yếu nói:

- Anh... Anh muốn làm gì? Muốn chống người thi hành công vụ sao? Có tin là tôi báo cảnh sát bắt anh không?

“Chống người thi hành công vụ? Tương thích nói gì cũng được à? Muốn gán cho người khác tội gì cũng được ư? Nhìn thế nào mà dám bảo tao chống người thi hành công vụ? Tao chống cự khi nào? Báo cảnh sát bắt tao? Sở cảnh sát mở ra để phục vụ tội phạm à? Thích bắt ai cũng được sao? DCM... Tính giống như Cẩm Y Vệ thời Minh, ngang ngược, hung hăng can quấy cơ đấy?” Tuy rằng trong lòng oán hận không dứt, nhưng Chu Hiểu Xuyên cũng không đem những lời này nói ra, anh mắt nhìn Hàn Phúc chỉ toát lên vẻ khinh thường một kẻ tiểu nhân rề rặt. Sau khi đánh giá Hàn Phúc một lúc, Chu Hiểu Xuyên cười lạnh nói:

- Không cần khẩn trương, tôi không có ý định dùng bạo lực đâu. Anh không phải muốn xem giấy phép hành nghề của tôi sao? Đi, đi qua đây tôi lấy cho anh xem!

- Anh có giấy chứng nhận hành nghề?

Hàn Phúc nghe thấy vậy vô cùng sửng sốt.

- Chu Hiểu Xuyên có giấy hành nghề bác sĩ thú y?

Ở đối diện Phòng khám thú cưng, mấy người trong phòng khám Khang TRữ Sùng Vật khi nghe những lời nói này của Chu Hiểu Xuyên nhất thời đều ngẩn người ra. Người phụ nữ trung niên hỏi Liêu Phàm về vấn đề này lúc trước nghe thấy vậy lại hỏi lại Liêu Phàm:

- Liêu Phàm, không phải ông mới đảm bảo chắc chắn, cam đoan với chúng tôi rằng Chu Hiểu Xuyên không có giấy phép sao? Hiện tại... chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Không đúng, theo tình hình mà tôi biết, tên Chu Hiểu Xuyên này không thể có giấy phép hành nghề, chắc chắn là như vậy mà.

Lúc này Liêu Phàm cũng ngây ngẩn cả người. Sau vài giây đồng hồ mới đưa ra được dự đoán:

- Hoặc là hắn đã làm giấy chứng nhận giả, muốn lừa gạt mọi người.

Lúc Liêu Phàm đưa ra dự đoán, mọi người cũng sôi nổi bàn tán không dứt. Chu Hiểu Xuyên còn thì xoay người lại đi ra phía sau quầy, lấy ra một cái giấy chứng nhận, đưa cho Hàn Phúc.

- Giấy chứng nhận này là thật hay giả đây? Tôi nói cho anh biết, đôi mắt của tôi với kinh nghiệm phong phú, chỉ cần liếc một cái là biết thật hay giả, anh không thể che giấu được đâu. Nếu là giấy chứng nhận giả, vậy anh sẽ có thêm một tội danh nữa đấy....

Hàn Phúc đứng một bên cười lạnh, nói với về uy hiếp, đồng thời mở tờ giấy chứng nhận mà Chu Hiểu Xuyên đưa cho hắn. Hắn nhìn tờ giấy chứng nhận, ảnh chứng nhận trên tờ giấy, hắn ngây người một lúc. Sau vài giây đứng hình, hắn mới tức giận ngẩng đầu nhìn Chu Hiểu Xuyên nói:

- Này anh kia, anh đang giỡn mặt với tôi à? Giấy chứng nhận này là của người khác, trong ảnh là một cô gái, tại sao anh lại đưa nó cho tôi? Anh bị bệnh sao? Chẳng lẽ anh nói với tôi rằng anh đã qua Thái Lan chuyển giới từ nữ thành nam ư?

Quay mặt về phía Hàn Phúc đang tức giận đùng đùng, Chu Hiểu Xuyên không chút vội vàng, cực kỳ bình tĩnh nói:

- Ai nói với anh người trong giấy chứng nhận này là tôi?

- Không phải của anh vậy anh đưa ra đây làm cái gì?

Hàn Phúc khó hiểu hỏi. Hắn chưa từng thấy tên nào không có giấy chứng nhận, bị người của cơ quan chức năng đến hỏi thăm mà lại bình thản như tên Chu Hiểu Xuyên này. Chu Hiểu Xuyên giải thích:

- Giấy chứng nhận hành nghề này là của chủ nhân phòng khám này, Lý Vũ Hàm... Hiện tại thì tôi tạm thời chưa có giấy chứng nhận. Vì vậy tất cả mọi chuyện về chuyên môn đều do cô ấy chỉ đạo. Chuyện này phù hợp với quy định của pháp luật mà.

- Chuyện này...

Hàn Phúc ngây cả người. Đúng như lời Chu Hiểu Xuyên nói, hẳn có thể đưa ra được một người có giấy chứng nhận hành nghề, chịu trách nhiệm cho phòng khám là đủ để hợp theo pháp luật rồi. Cho dù Hàn Phúc có muốn tìm sơ hở để niêm phong, quả thực rất khó để tìm lông bói vết. Sự tình đã có vẻ rắc rối thêm rồi. Bên trong phòng khám An Khang Sùng Vật, khi Liêu Phàm nghe Chu Hiểu Xuyên và Hàn Phúc nói chuyện, hẳn ngay lập tức cảm thấy sốt ruột, ba chân bốn cẳng chạy lại trước Phòng khám thú cưng, cao giọng hét lên:

- Lý Vũ Hàm đã ra nước ngoài học từ một tháng trước. Hiện tại công việc phòng khám cũng chỉ có một tên bác sĩ như mày làm mà thôi. Làm gì có ai điều hành chỉ đạo... Anh Hàn... À... Hàn phó sở, anh không nên bị hắn lừa gạt đấy...

Nếu không bị Hàn Phúc trừng mắt, Liêu Phàm đã lờ mờ gọi hắn là anh họ rồi. Dù sau đó hắn đã sửa lại ngôn từ nhưng cũng coi như phạm phải một sai lầm trí mạng là gọi Hàn Phúc là Hàn phó sở. Mặc dù, sự thật Hàn Phúc đúng là phó sở, nhưng hắn không bao giờ muốn nghe ba chữ 'Phó sở trưởng' hay 'Phó sở', cho nên, phần lớn mọi người không bao giờ nhắc đến mấy chữ này trước mặt hắn, hoặc trực tiếp bỏ thẳng chữ phó kia đi. Đáng tiếc là Liêu Phàm không hề biết chuyện này, hắn vô tình chạm vào nỗi đau, xưng hô sai lầm, làm cho trong lòng Hàn Phúc có một ấn tượng xấu về hắn. Trùng mắt nhìn Liêu Phàm với vẻ bất mãn, trong lòng Hàn Phúc nói thầm: "Nếu không phải vì mày và tao có quan hệ máu mủ thì chỉ cần với những lời xưng hô vừa rồi, tao lập tức cho mày ăn quả đắng... Hừ!"

Dường như Liêu Phàm không biết chuyện này, vẫn đang ở đó ồn ào la ó, muốn cho nhân viên của Hàn Phúc nhanh chóng niêm phong phòng khám lại. Hiện tại, hắn đã ngửa bài với Chu Hiểu Xuyên, trở mặt thành thù, chính vì vậy nên hắn không còn bản khoăn hay do dự gì. Đương nhiên là muốn đem người ta đập dưới chân, thậm chí là giết chết, không muốn cho kẻ khác gượng dậy, phá rối chuyện làm ăn của hắn. Nhóm nhân viên giám sát vệ sinh động vật của sở cũng không để ý đến Liêu Phàm, đen ánh mắt nhìn qua Hàn Phúc, chờ chỉ thị của hắn. Hàn Phúc cũng không lãng phí thời gian, vung tay lên nói:

- Niêm phong!

Lời nói của hắn còn chưa dứt, bỗng nhiên có một bóng đen phóng vút từ bên ngoài phòng khám vào, chìa móng vuốt ra, và thẳng vào mặt của Hàn Phúc.

- Ôi..

Hàn Phúc ôm má trái bị thương, thống khổ rên rì. Mà bóng đen kia nhẹ nhàng nhảy lên trên bàn, ngồi nhìn đám người Hàn Phúc. Bóng đen này chính là Sa Từ. Vốn hôm nay Sa Từ vẫn chơi đùa ở quanh chợ Hoa Điều như ngày thường. Đột nhiên nó được đám động vật thuộc hạ chạy lại báo cáo, nói rằng có một đám người đến phòng khám quấy rối. Nghe vậy, nó ngay lập tức nổi giận, Phòng khám thú cưng chính là tâm huyết cả đời của chủ nhân nó. Làm sao nó có thể để kẻ khác đến quấy rối? Bởi vậy, nó lập tức chạy về Phòng khám thú cưng. Tuy nó nghe không hiểu Hàn Phúc đang nói gì, nhưng từ động tác và vẻ mặt, nó có thể đoán ra được ít nhiều. Cho nên không cần phải xoắn nữa, liền nhảy lên và cho Hàn Phúc một cái thật đau.

Lúc này Hàn Phúc đã khôi phục ý thức, khi hắn nhìn thấy kẻ tát mình chỉ là một con mèo đen, liền ngẩng cả người ra, biểu tình trên mặt rất đặc sắc, còn có cả vẻ muốn giết người. Quả thực việc bị một con mèo nhỏ bé và vào mặt trước mặt bàn dân thiên hạ là một chuyện quá sức mất mặt. Nhìn đám người xem náo nhiệt xung quanh, bọn họ đang chỉ trỏ hắn, sôi nổi bình luận, thậm chí có người cười khúc khích khiến hắn hèn quá hóa giận, chỉ tay vào Sa Từ đang ngồi ngهنgh ngang trên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi, rít lên nói:

- Tóm cổ con mèo này lại, lập tức đập chết nó cho tao!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Nhìn Thôi Cũng Đủ Xoắn Rồi

Mấy nhân viên của sở lập tức lao đến, làm ra bộ dáng muốn bắt Sa Từ đi.

- Các anh không được làm vậy!

Hoàng Hiểu Uyển lo lắng cho an toàn của Sa Từ, lao lên ngăn cản theo bản năng. Chu Hiểu Xuyên đưa tay ngăn cản nàng nói:

- Không cần lo lắng, mấy tên này không thể làm gì được Sa Từ.

Giống như muốn chứng minh cho lời nói của Chu Hiểu Xuyên, Sa Từ đang ngồi ở trên bàn, ngay lập tức nhảy vọt lên, dùng đầu của Hàn Phúc và Liêu Phàm làm cái cầu, phóng vèo ra khỏi phòng khám. Trên mặt Hàn Phúc và Liêu Phàm ngay lập tức xuất hiện mấy vết cào đẹp và đều tăm tắp.

- Đồi theo, đồi theo nó cho tao. Nhất định phải bắt được con mèo chết tiết này.

Liên tục nhận đau khổ từ Sa Từ, Hàn Phúc tức giận vô cùng, khua tay múa chân gào loạn lên. Mấy nhân viên của hắn lập tức chạy ra khỏi phòng khám, đồi theo Sa Từ. Dưới tình huống như vậy, Chu Hiểu Xuyên chẳng những không lo lắng, ngược lại hắn lộ ra biểu tình theo kiểu 'Biết ngay mà', bình tĩnh cười nói:

- Tôi khuyên anh, tốt nhất hãy đưa người của các anh trở về đi!

Hàn Phúc nhú mày, lớn tiếng hỏi:

- Anh nói vậy là sao? Anh có ý gì? Uy hiếp tôi à? Nếu tôi nói 'Không' thì anh sẽ làm gì? Dùng bạo lực chống lại người thi hành công vụ hay sao?

Hiển nhiên hắn giận cá chém thớt, trút hết giận lên người Chu Hiểu Xuyên.

- Tôi đang nghĩ tốt cho các anh thôi. Các anh không nhận thì thôi đi, lại còn nói tôi uy hiếp này nọ nữa.

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu, thờ dãi một hơi nói:

- Quả thực áy áy cần Lữ Động Tân, không nhận ra lòng tốt của người khác mà. Đầu năm nay, chẳng lẽ muốn làm người tốt cũng khó như vậy sao?

Hàn Phúc lặng đi một chút rồi nói:

- Áy áy cần Lữ Động Tân...?

Liêu Phàm tiếp lời nói:

- Áy là chó. Chó cần Lữ Động Tân. Hàn phó sở, tên này đang chửi anh đấy! Hắn chửi anh là chó!

- Mày không nói gì không ai bảo mày cầm đầu!

Hàn Phúc tức giận cực độ. Nếu không phải vì rào cản thân phận, sợ rằng hắn sẽ lao lên tát cho Liêu Phàm một phát rồi. Sau khi chửi Liêu Phàm như đồ mẩu chó lên đầu. Hàn Phúc quay người lại, lạnh lùng nhìn Chu Hiểu Xuyên nói:

- Được lắm, anh không những cản trở chúng tôi chấp pháp, lại còn chửi bới, nhục mạ, uy hiếp chúng tôi...

Hắn vừa nói đến đây, mấy người mới xông ra ngoài bắt Sa Từ, đều trở về tay không. Hàn Phúc quên mất chuyện chửi mắng, chất vấn Chu Hiểu Xuyên, cau mày lại, hỏi mấy tên thủ hạ:

- Sao đã trở lại rồi? Các cậu không bắt được con mèo chết tiết kia sao?

- Con mèo... Con mèo vẫn đang ở ngoài kia.

Mấy tên nhân viên đáp lời, ngữ khí và vẻ mặt có vài phần cổ quái.

- Nếu đang ở ngoài, sao tại mày không bắt nó lại đây? Chẳng lẽ muốn đích thân tao ra bắt à? Đúng là một đám vô dụng mà...

Hàn Phúc vừa chửi, vừa nhìn theo ngón tay đám nhân viên chỉ. Khi hắn nhìn lại, cả người liền ngây dại, lập tức đứng hình như khi xem JAV bị rớt mạng. Sau một lúc, Hàn Phúc mới tỉnh lại, âm thanh run rẩy, như kiệt sức nói:

- Chuyện này... Đ!@\$^^, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cũng không biết là từ lúc nào, bên ngoài Phòng khám thú cưng có một đoàn quân động vật. Số lượng áp đảo nhất là chó và mèo, nhưng thua kém không bao nhiêu là đội quân rắn rết, thằn lằn, bò sát, thậm chí là cả nhện. Chúng nó đông đến mức chuột, rùa, ba ba, sấu bọ cũng lúc nhúc chạy đến giúp vui. Nhìn thoáng qua thôi, chắc số lượng 'binh sĩ của quân đoàn' cũng phải đến vài ngàn chứ không ít. Cảnh như vậy quả thực khiến người ta nháy dưng lên. Cũng không trách được đám người Hàn Phúc lại hoảng sợ như vậy được, bất kỳ ai gặp phải tình huống này cũng đều xoắn cả mà thôi. Có một điều chắc chắn đó chính là đám động vật này đến từ tất cả các cửa hàng của chợ Hoa Điền. Nhưng phải biết rằng, Sa Từ chính là 'Chị cả' của đám 'du côn' này trong chợ. Thế mà có kẻ dám đến đại bản doanh của 'Chị cả' gây bất lợi, làm chuyện xằng bậy... Hỏi thử xem bọn chúng phải làm gì? Đương nhiên là đến oánh thí mợ tui nó đi chứ... Đám người Hàn Phúc tuy không trải qua trận 'bạo động' của động vật ở mấy tháng trước. Nhưng nhìn thấy tình huống hiện tại, bách thú chạy như điên thì bọn họ cũng không khá hơn, bị dọa suýt nữa bình ra quân, trọng bộ đáng rất chật vật, có lẽ xoắn hết cả rồi. Liêu Phàm 'may mắn' được chứng kiến cảnh mấy tháng trước giống như thế này, điều đó làm hắn hất thoi trắng bệch mặt ra, không tự chủ được hai chân run lập cập. Sau đó, không cần quan tâm đám động vật này có hiểu được tiếng người hay không, hắn đứng lên quát lớn:

- Đám súc sinh này, bọn mày muốn làm gì? Nếu tại mày muốn làm loạn, tao sẽ không ngần ngại đập chết hết tại mày, đem về làm lẩu toàn bộ.

Sau khi uy hiếp đám động vật mấy câu, lại hướng đến ông chủ của mấy cửa hàng có động vật 'bạo loạn' mà hét lên:

- Các người còn đứng ngây ra đấy làm gì? Chờ xem kịch à? Còn không nhanh đem đám súc sinh trong cửa hàng của các người lôi về đi. Chẳng lẽ để bọn nó kích động, làm hại đến mấy vị ở sở giám sát sao? Các người không muốn kinh doanh nữa phải không? Đều muốn cửa hàng của mình bị niêm

phong hết à?

Liêu Phàm dùng chiêu 'Cáo mượn oai hùm' quả thực có tác dụng. Mặc dù trong chợ, chủ nhân của mấy cửa hàng thú nuôi đều rất bất mãn với Liêu Phàm, ước gì hắn bị đám động vật hung hăng giảo huấn một phen. Nhưng vấn đề là, bên cạnh hắn còn có một kẻ tên là Hàn Phúc, là người của sở giám sát vệ sinh. Nếu chẳng may hắn bị đám động vật của mình làm cho bị cái gì đó thì đã đắc tội với người ta rồi, điều đó đồng nghĩa với việc tự tuyệt đường làm ăn của chính mình. Có không đến mức phải đóng cửa bắt quá chắc chắn công việc sẽ chẳng lấy đâu ra mà suôn sẻ. Cho nên, mấy người chủ cửa hàng, bị Liêu Phàm chửi bới vẫn không bật lại, chỉ đành nhanh chóng tìm mọi biện pháp triệu tập đám thú nuôi của mình về. Cùng lúc đó, Chu Hiểu Xuyên đã lên lút ra hiệu với Sa Tử, ý bảo nó đừng có vội vàng nóng nảy, làm hỏng hết việc. Vì lũ người kia không phải là đám giang hồ, ác ôn vùng nông thôn, mà đó là người của sở giám sát vệ sinh, ít nhiều cũng được gọi là người chấp pháp, nếu tấn công, có khả năng sẽ bị gán cho cái tội danh kháng pháp luật thì khổ, cho dù đối tượng hành hung, chống người thi hành công vụ không phải là con người. Nhận được tín hiệu của Chu Hiểu Xuyên, Sa Tử cũng không vội vàng báo đám 'lâu la' dùng tay à nhảm dùng chân, mà nhìn hắn, có ý hỏi: 'Vậy thì người làm sao?'

Chu Hiểu Xuyên cười khò, ra ký hiệu như 'Chưa biết được... Muốn biết thì phải thử. Đừng có xúc động làm bậy, nếu không sẽ xong đời đấy.'

Cuối cùng Sa Tử cũng nhăm nhăm nháy nháy mắt ý nói: 'Được rồi, nếu chủ nhân đã đem toàn bộ phòng khám giao cho người, ta nghĩ chắc chắn có lý do của cô ấy. Sẽ nghe theo lời của người. Ta nghĩ người sẽ không làm cho chủ nhân ta đau khổ tan nát cõi lòng đâu nhỉ.' Sau đó nó ra lệnh cho đám đàn em giải tán tại chỗ. Nhìn đám chó mèo, rắn rết, bọ cạp, nhện, bò sát... rời đi từng đoàn. Đám người Liêu Phàm và Hàn Phúc đều thở ra một hơi. Mấy nhân viên của Hàn Phúc cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Tới giờ phút này bọn hắn mới thấy lưng áo ướt đầm, thật không ngờ là bị đám động vật dọa cho sợ toát hết cả mồ hôi. Sau khi xong, có một nhân viên giám sát đi vào trong Phòng khám thú cưng, chỉ tay vào Sa Tử hỏi:

- Hàn sở, còn chuyện bắt nó thì tính sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Niêm Phong Cái Đầu Mày Ấy!

Từ trong tâm mà nói, Hàn Phúc rất muốn đem con mèo đã làm hắn mất mặt này đi xào xả ớt. Nhưng tình huống vừa rồi đủ khiến cho hắn xoắn hết cả vào, không dám ho he nữa. Hắn chắc chắn rằng nếu hắn lại hạ lệnh cho thuộc hạ bắt con mèo đen chết tiệt kia thì đám động vật đang rời đi sẽ nhanh chóng quay trở lại, đến lúc đó có trời mới biết lũ súc vật bị đại này làm ra chuyện gì. Có lẽ bọn chúng sẽ không hù dọa đơn thuần như vừa rồi, mà gây ra thương tích cho bọn họ cũng nên. Đây không phải là chuyện Hàn Phúc mong muốn. Vì vậy, Hàn Phúc đưa tay gõ lên đầu tên nhân viên vừa hỏi, chửi:

- Bắt cái rắm chứ bắt. Mày muốn hại chết tao à?

Tên nhân viên bị đánh không chút biểu cảm đau đớn hay buồn bực nào, ngược lại còn thở ra một hơi thoải mái. Mà mấy tên đồng nghiệp đứng bên cạnh cũng có chung một biểu tình, nếu có kém thì cũng chỉ kém tí ti, không đáng kể. Sa Tử đang ngồi uy phong trên cao, đưa ánh mắt nhìn bọn họ. Bọn họ bây giờ cũng không dám mạnh động đắc tội con mèo đen nhỏ này nữa, bị một nó dọa cho sợ té đái vãi phân như vậy, đối với bọn hắn cũng là quá đủ rồi... Hàn Phúc rồi ánh mắt nhìn tới chỗ Chu Hiểu Xuyên, đồng thời đem lửa giận trong lòng mình trút lên người Chu Hiểu Xuyên:

- Chu Hiểu Xuyên, anh không có giấy phép hành nghề, chính là phạm pháp. Hiện tại chúng tôi muốn niêm phong phòng khám này. Mong anh hãy quản lý con súc... con mèo này một chút. Đừng để nó làm chuyện gì quá đáng. Nếu không chúng tôi buộc phải mời cảnh sát, liên ngành chấp pháp.

Lúc nói những lời này, Hàn Phúc cảm thấy rất khó chịu. Những người xem náo nhiệt xung quanh nhìn không được, che miệng khúc khích cười trộm. Trách mắng một con mèo bạo lực chống pháp luật, chống người thi hành công vụ thì có lẽ Hàn Phúc chính là người đi tiên phong mở đường. Sau khi nói xong, Hàn Phúc cũng không cho Chu Hiểu Xuyên có cơ hội mở miệng. Hắn truyền đạt mệnh lệnh cho đám nhân viên của hắn:

- Niêm phong!

Một tiếng nói mang theo tức giận từ bên ngoài phòng khám truyền vào:

- Niêm phong? Niêm phong cái đầu mày ấy!

- Đứcc nào! Đứa nào urvã mới nói? Muốn ngăn cản bọn tao chấp pháp sao?

Trong lúc tức giận, Hàn Phúc xoay người lại, hắn tính trút giận lên kẻ dám ngăn cản hắn làm việc. Nhưng khi hắn vừa quay lại phía sau, nhìn tình huống hiện tại, làm hắn không khỏi ngẩn ngơ. Cũng không biết là từ khi nào mà bên ngoài phòng khám đã tụ tập rất nhiều người, so với ban đầu phải gấp mấy chục lần. Giờ phút này, nhìn ra xa thêm một chút, đủ làm người ta kinh hãi. Đám người đông đúc vô cùng, so với cảnh hội chùa Hương cũng không kém bao nhiêu. Một nhân viên giám sát nhìn không được, hít một hơi khí lạnh, sau đó làm bầm:

- Những người này từ đâu mà ra vậy? Chúng ta mới bị một đám động vật vây hãm, giờ lại đội thành con người sao? Điều này quả thực quá tàn bạo vô nhận đạo mà.

Hắn nói ra điều này, cũng chính là tiếng lòng của những đồng nghiệp bên cạnh. Hàn Phúc cũng bị cảnh tượng này làm cho khiếp sợ, gọi Liêu Phàm đang

đứng một bên lại hỏi:

- Trong chợ Hoa Điền, sao lại nhiều người như vậy chứ? (Biên: chợ mà không đông người thì buồn bá cái nỗi gì?)

Lúc này Liêu Phàm cũng trợn trừng mắt nói: "

- Những người này... Bọn họ không có mọ tiệm gì ở đây cả!

- Không phải người mở tiệm trong chợ này? Vậy bọn họ là những ai?

Dường như nghe được Hàn Phúc và Liêu Phàm nói gì, một bác gái từ trong đám người bước ra, hai tay chống ngang hông nói:

- Chúng tôi đều là những người đã đem thú nuôi của mình đến nhờ bác sĩ Chu khám cho. Nghe nói các người định niêm phong phòng khám, cản trở họ làm ăn. Nói cho các người biết, khôn hồn thì mau rút đi, nếu không thì đừng trách chúng tôi không khách khí.

Bác gái nói ra những lời này rất hợp tình hợp lý, muii phần khí phách. Ban đầu Liêu Phàm sững sốt, sau đó hần chột nhớ lại. Chắc chắn bọn họ biết được chuyện này là do hần đang quay trực tuyến trên inte rồi sau đó bọn họ mới từ khắp các nơi ở huyện Phung Đình tập hợp về đây.

"Những người này lại nói giúp cho Chu Hiểu Xuyên. Xem ra bọn họ đã bị Chu Hiểu Xuyên biến thành khách hàng thân thiết rồi. Cũng không biết tên Chu Hiểu Xuyên chết tiệt này bỏ bùa mê thuốc lú gì nữa. Quả nhiên làm người khác hâm mộ đến mức ghen tị mà. Nhưng các người đến đây rồi cũng tốt thôi, chờ đến lúc các người biết được tên Chu Hiểu Xuyên kia không có giấy phép hành nghề, rồi nhìn thấy phòng khám bị niêm phong thì các người sẽ chuyển sang ghét bỏ thậm chí là oán hận Chu Hiểu Xuyên. Đến lúc đó, mình chỉ cần thừa nước đục thả câu, đưa đám người đó chuyển sang phòng khám của mình, trở thành khách hàng thân thiết của mình là tốt rồi. Không cần toàn bộ, chỉ cần một nửa là ngon ơ. Xem ra, qua năm sau cái xe cũ nát của mình có thể đổi thành BMW được rồi." Nghĩ vậy, Liêu Phàm không tự chủ được nở nụ cười đắc chí. Giờ phút này trong mắt hần, đám người đang vây quanh Phòng khám thú cưng không phải là những con người, mà là đồng tiền có hình dạng con người. So với Liêu Phàm, Hàn Phúc đứng một bên cảm thấy rối bời vô cùng, hiện tại ọi chuyện không còn dễ giải quyết nữa rồi. Hần quay người về đám người đông nghịt, lau mồ hôi trên trán giải thích:

- Các vị, có gì nhầm lẫn ở đây không? Chúng tôi không phải tự ý niêm phong phòng khám này đâu. Chẳng qua là vì Chu Hiểu Xuyên không có giấy phép hành nghề, àynh ta không thể chứng minh mình là một bác sĩ thú y hợp pháp. Cho nên chúng tôi mới phải niêm phong. Chúng tôi làm việc luôn tuân theo quá trình và thủ tục, đồng thời nghĩ tới lợi ích của người dân mà thôi..

- Đừng có lời quy trình với thủ tục ra mà nói với chúng tôi!

Người lúc nãy lớn tiếng chửi 'Niêm phong cái đầu nhà mày', đang ở phía sau cũng bước ra trước. Anh ta chính là chủ nhân của con thần lân nuốt phải gỗ lúc trước được Chu Hiểu Xuyên chữa trị:

- Chúng tôi khó khăn lắm mới gặp được một bác sĩ có trình độ và đạo đức. Các ông lại muốn niêm phong phòng khám của người ta lại. Rốt cục các ông có ý gì đây?

Những người đứng xung quanh cũng nhao nhao, sôi nổi theo chân nói:

- Cứ xem như bác sĩ Chu tạm thời không có giấy phép hành nghề như anh nói. Nhưng y thuật của người ta, so với cái đám lang băm có giấy chứng nhận kia còn hơn gấp vạn lần. Các người đem chỗ này niêm phong lại, vậy chẳng phải là ép dân thường như chúng tôi phải đến chỗ mấy tên lang băm kia sao. Làm sao chúng tôi dám tin tưởng mấy tên ấy chứ?

- Các người muốn niêm phong thì tìm mấy tên lang băm, trời oánh không chết ấy mà niêm phong. Tại sao lại niêm phong phòng khám của bác sĩ Chu, nơi làm ăn uy tín chứ? Trời ơi là trời, ông xuống mà xem, có còn công bằng không vậy trời!

- Nói rất đúng. Mấy phòng khám của mấy tên lang băm kia, thu phí trên trời, làm việc thì bụp xẹt không ra sao cả. Rõ ràng bọn chúng muốn bóp cổ khách hàng mà. Nói không chừng, bọn chúng còn ăn bớt ăn xén cả thuốc men, khám bệnh lung tung. Chuyện này xảy ra từ xưa đến nay, ấy vậy mà người dân chưa bao giờ thấy cơ quan chức năng đến kiểm tra, khám xét bọn chúng bao giờ cả!

- Theo tôi thấy, tình hình lúc này chính là do bọn lang băm kia làm ra. Bọn chúng đồ mạt vì công việc của bác sĩ Chu cho nên mới đút lót cho mấy tên này đến, chủ yếu là phá rối công việc của bác sĩ Chu, phá rối chuyện làm ăn của Phòng khám thú cưng mà thôi!

- Quan thương cầu kết! Đây là chuyện cầu kết liên minh giữa thương nhân và cán bộ nhà nước đây mà. Chúng ta hãy phanh phui chuyện này ra, đưa lên báo chí, inte đi. Để cho mọi người nhìn thấy bộ mặt thật của bọn chúng! Mọi người sẽ lên án, sỉ vả, chửi bới chúng nó đi. Tôi muốn xem bọn chúng còn gian dối được đến bao giờ. Cuối cùng bọn họ sẽ bị trừng phạt như thế nào!

Phải đối mặt với đám đông, mỗi người một tiếng, cứ như bị kết án trước tòa. Đám người Liêu Phàm và Hàn Phúc say xầm, choáng váng mặt mày. Bọn họ nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ tới, một chuyện nhỏ như con thỏ, ngồi ăn cỏ trên bãi bê tông như vậy mà lại nị xé to như con khung long bạo chúa rồi, hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của bọn họ. Nhất thời, bọn họ không biết phải giải quyết chuyện này như thế nào mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Chuồn! Chuồn Mau!

"Này... Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Nghẹn họng, mờ mắt to cộ nhìn đám người khoa tay múa chân trước mắt. Liêu Phàm nhìn không được, gào lên trong lòng. "Tại sao mấy khi người này đã biết Chu Hiểu Xuyên không có giấy phép hành nghề, chẳng những không ghét bỏ, hắt hủi hắn, mà dường như còn yêu quý, bảo vệ hắn hơn trước đây? Chẳng lẽ trong đầu bọn người kia không có não, hoặc nếu có thì không có nếp nhăn? Chuyện đơn giản như vậy mà không phân biệt được đúng hay sai sao?"

Quả thực, ngay sau đó, mọi người lên tiếng ủng hộ Chu Hiểu Xuyên không ngớt. Chẳng lẽ đúng như lời Liêu Phàm nói, bọn họ không phân biệt được đúng sai hay sao?

Đương nhiên không phải!

Trên thực tế, những người này không quan tâm Chu Hiểu Xuyên có giấy chứng nhận hay không. Bởi vì đối với bọn họ, giấy chứng nhận cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi, cái quan trọng nhất chính là trình độ khám bệnh, kỹ năng chữa bệnh cùng với y đức. Quả thực là như vậy, mặc dù hiện tại Chu Hiểu Xuyên không có giấy phép hành nghề nhưng y thuật của hắn so với đồng bác sĩ 'chính quy' trong chợ Hoa Điền này, chỉ có hơn chứ không bao giờ kém. Trừ chuyện trình độ ra, còn một chuyện rất quan trọng khác nữa, đó là y đức và thái độ của Chu Hiểu Xuyên hoàn toàn khác với những người khác. Đám Liêu Phàm chỉ có tiền trong mắt, là một tên bác sĩ hiếm độc còn Chu Hiểu Xuyên tốt hơn bọn hắn không biết bao nhiêu lần. Ít nhất khi đưa vật nuôi động đến Phòng khám thú cưng cũng không bao giờ lo lắng bị chết, cũng không cần lo lắng thú cưng của mình sẽ bị khám chữa lung tung lẫn bị hút máu. So sánh những điều này, ai tốt ai xấu, hắn trong lòng mọi người đều có câu trả lời rõ ràng rồi. Mà có lẽ nhận thức của con người không dễ dàng thay đổi bởi một tờ giấy tên là 'Giấy chứng nhận hành nghề'. Chỉ tiếc, đạo lý đơn giản và dễ hiểu này, thì Liêu Phàm lại không hiểu. Nhìn thấy đám người xúc động đang bao vây xung quanh, Liêu Phàm sợ hãi đến mức rụt cổ, hắn bắt đầu cảm thấy có chút hối hận. "Tại sao vừa rồi mình lại có quyết định điên rồ, đem chuyện niêm phong Phòng khám thú cưng tường thuật trực tuyến lên mạng chứ? Nếu mình không làm vậy, chắc chắn sẽ không thu hút được lượng người đông như thế này."

Hiện tại, kết quả nhận được hoàn toàn ngược lại với mong muốn, không những không hãm hại được Chu Hiểu Xuyên mà còn đem mình hãm vào vũng lầy. Quả thực là lấy đá đập chân, dao mình cắt tay mình mà. Nghĩ tới những điều này, Liêu Phàm cảm thấy khóc không ra nước mắt. Nhưng hiện tại cũng không phải là thời gian để hối hận, hắn phải nhanh chóng tìm ra biện pháp để hóa giải nguy cơ. Cho nên, hắn tiến đến bên Hàn Phúc, ghé sát miệng vào tai thì thầm nói:

- Hàn phó sở trưởng, anh xem bây giờ chúng ta nên làm gì đây?

Hàn Phúc cũng giật mình kinh sợ với tình huống trước mắt. Hắn vốn tưởng rằng, việc niêm phong một phòng khám thú y do không có giấy phép hành nghề vô cùng đơn giản. Chính vì vậy hắn mới đáp ứng thỉnh cầu của Liêu Phàm. Nhưng thật không ngờ, mọi chuyện lại diễn biến đến mức độ này. Số lượng người cản trở cực đông, mà xu thế không giảm, càng ngang càng tăng. Dưới tình huống như thế, nếu cứ ngoan cố niêm phong phòng khám này, sợ rằng sẽ xảy ra chuyển biến xấu, thậm chí có thể xảy ra biểu tình, tệ hơn nữa còn có thể dẫn đến bạo động. Mà chuyện đó không phải là chuyện Hàn Phúc mong muốn. Cho nên, sau khi nghe Liêu Phàm hỏi, Hàn Phúc không cần nghĩ ngợi, lập tức trả lời:

- Còn có thể làm sao? Đương nhiên là nhanh chóng rút lui chứ sao nữa.

Nói xong, hắn vung tay lên, ra hiệu cho đám nhân viên cấp dưới. Những tên nhân viên này hình như dưới chân có gắn động cơ, chỉ chờ tín hiệu, đề máy phóng vút không thấy tăm hơi. Thấy Hàn Phúc muốn rời đi, Liêu Phàm vội vàng nóng nảy, vươn tay kéo hắn ta lại nói:

- Anh họ, anh không thể cứ đi như vậy được. Anh đã đồng ý với em, hôm nay sẽ niêm phong phòng khám này mà...

Dưới tình thế cấp bách, Liêu Phàm đem những điều trong lòng nói toạc ra. Tuy rằng hắn rất nhanh cảm thấy được không ổn, lập tức nuốt những từ còn lại vào trong bụng, nhưng mà những câu hắn vừa phun ra thì không cách nào nuốt lại được. Mọi người xung quanh nơi này nghe thấy rất rõ ràng. Trong thời gian cực ngắn, bọn họ đã tức giận nay càng thêm giận, giống như đổ thêm dầu vào lửa.

- Thì ra hai người có quan hệ ruột thịt. Hay thật, lạm dụng chức quyền, mượn công trả thù tư.

- Nhất định là do tên chủ phòng khám bên kia, lòng dạ hiểm độc, ghen tức với sinh ý của Phòng khám thú cưng. Phòng khám của bác sĩ Chu tốt hơn bọn chúng, thế là hắn liền tìm người của sở vệ sinh động vật, nhờ mấy người này đóng cửa phòng khám, không kinh doanh được nữa. Nếu làm vậy, chúng ta buộc phải ghé qua phòng khám của bọn chúng, để cho bọn chúng bóp cổ lấy tiền. Tội thật không ngờ, để có thể cạnh tranh, bọn chúng lại tìm đường ngang ngổ tăt, không từ thủ đoạn nào như vậy. Quả thực đáng giận vô cùng mà.

- Mấy tên lang băm này thật là ghê tởm, không thể chấp nhận được hành động này! Chúng ta không thể dễ dàng buông tha cho bọn chúng được.

- Còn muốn chạy? Không dễ đâu sói ơi. Chuyện ngày hôm nay nếu không cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng, thì đừng kẻ nào mong muốn rời khỏi nơi này!

- Tôi ghi âm lại lời của mấy tên này lại, à, quay phim chứ. Như thế này đi, tôi sẽ tung đoạn clip này lên Youtube để cho mọi người cùng xem. Để coi đến lúc đó bọn chúng sẽ làm gì. Tôi muốn giúp mọi người thấy rõ bộ mặt thật của bọn chúng, chứng kiến đáng ghét xấu xa của những thằng này.

Quay mặt về phía mọi người đang công khai lên án, gương mặt của Hàn Phúc xanh như tàu lá chuối. Nếu có thể, hắn chắc chắn sẽ đem tên Liêu Phàm khôn kiếp trước mặt một cước đá chết tại trận. "Đầu óc của mày bị nước vào nên cháy IC rồi à? Lời này mà cũng có thể nói ra được sao? Hơn nữa, tao

rời đi lần này, không phải là buông xuôi mọi chuyện. Đợi tao trở về trụ sở, sẽ đem chuyện này báo cáo lên cấp trên. Như vậy chắc chắn thằng Chu Hiểu Xuyên chó chết kia và cái phòng khám của nó sẽ không đỡ được. Lui vạn bước mà nói, kể cả khi cấp trên không rảnh rỗi để ý việc này, ngày nào tao cũng sai cấp dưới đến đây tiến hành 'kiểm tra' gây phiền hà. Thử hỏi một thời gian dài như vậy nó có thể chịu được không? Chắc chắn sẽ phải ngoan ngoãn đóng cửa mà thôi. Làm sao có thể kinh doanh được. Thế mà thằng bệnh này lại tỏ ra những câu ngư không thể chịu được. Ban đầu tưởng rằng có thể dùng chuyện này để ép chết Chu Hiểu Xuyên, không ngờ lật thuyền trong mương. Nói không chừng, có thể vì chuyện này mà lão tử còn bị liên lụy không nhẹ... Ày....Quả thực là làm tớ thằng khôn còn hơn làm thầy thằng dại. Không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như lợn mà"

Hàn Phúc rất muốn xách cổ áo Liễu Phàm, chửi thẳng vào mặt. Nhưng mà hần nhìn đám người đang phòng mang tròn mắt xung quanh, hần không có dũng khí làm điều đó. Bởi vì hần biết, nếu hần đem những lời này nói ra chính là thêm dầu vào lửa, đổ sữa vào cafe. Nói không chừng, đám đông không kìm chế được, xông lên đập cho hần và Liễu Phàm một trận thân tàn ma dại cũng nên. Hần cũng không ngu ngốc như Liễu Phàm, vẫn biết cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bậy được. Lúc này Liễu Phàm cũng nhận ra, những lời nói mình vừa nói ra đã phạm phải một sai lầm trí mạng. Đối diện với ánh mắt có thể giết người được của Hàn Phúc, sắc mặt hần trắng bệch, hai chân run lẩy bẩy, há to miệng muốn nói câu gì đó, đáng tiếc là hiện tại hần giống như bị câm, cổ hết sức cũng không thể phát ra âm thanh gì. Chỉ có từng hạt mồ hôi to như hạt lạc đang rơi xuống không ngừng từ khuôn mặt của hần.

- Chúng ta đi!

Hàn Phúc bỏ mặc Liễu Phàm, gọi đám nhân viên của mình rời đi. Tiếng này vang lên, lọt vào tai đám thủ hạ chẳng khác nào tiền nhạc nơi trần gian, làm cho tâm hồn con người thư thái, loại bỏ hết mọi muộn phiền ưu tư.

- Đứng lại!

Một tiếng quát vang lên. Đồng thời có một cánh tay cũng vươn ra, chặn đường đi của Hàn Phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Quá Thảm!

- Cút ngay!

Giờ phút này, trong đầu Hàn Phúc tràn ngập suy nghĩ làm cách nào nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này càng nhanh càng tốt. Không quan tâm người ngăn cản hần là kẻ nào, liền đưa tay lên dùng sức đẩy mạnh. Đối phương hần nhiên không ngờ tới tình huống này, nhất thời vô ý, bị cái xô của hần đẩy ngã sòng xoài trên mặt đất. Nhìn thấy cảnh này, Chu Hiểu Xuyên lập tức bước tới, đỡ người này dậy ân cần hỏi thăm:

- Chị không sao chứ?

Người này, Chu Hiểu Xuyên cũng mới vừa nhận ra. Chính là lúc hần vừa mới nắm giữ khả năng giao tiếp với động vật đã chữa trị cho một con chó ngao Tây Tạng, cô gái này là chủ nhân của nó, có bộ ngực đồ sộ cỡ D chứ không ít.

- Chị không sao! Cảm ơn em!

Cô gái xinh đẹp với vẻ mặt thủy mị nói với Chu Hiểu Xuyên một câu, sau đó nhíu hàng lông mày lại, hướng về bóng lưng Hàn Phúc quát lớn:

- Hàn Phúc, anh đứng lại cho tôi!

"Ồ! Người này sao lại biết tên của mình!" Hàn Phúc đã bật động cơ gắn ở dưới chân, chuẩn bị chuẩn đi thì chợt ngây ngẩn cả người, bởi hần cảm thấy tiếng nói của người này có chút quen tai.

"Có lẽ nào là người quen?" Hàn Phúc nghĩ vậy, theo bản năng ngoái đầu lại.

Khi hần nhìn thấy người này, cả người liền sùng sốt, triệt để hóa thành ngây dại. au hai phút ngây dại, Hàn Phúc mới tỉnh táo lại, cố gắng nặn ra một nụ cười méo xệch, nụ cười này con khó coi hơn cả khóc, lắp bắp nói:

- Lâm... Lâm cục... Làm sao ngài cũng ở đây vậy?

Âm thanh của hần run lẩy bẩy, giống như đứa trẻ làm sai việc gì đứng trước mặt người lớn run sợ. Mọi người nghe không hiểu hần đang nói gì. Hàn Phúc sợ như vậy bởi vì hần có nằm mơ cũng không ngờ tới chuyện người mình vừa đẩy ngã không phải ai khác chính là cục trưởng cục chăn nuôi huyện Phương Đình, tên Lâm Tinh. Mà nơi hần đang công tác, sở giám sát vệ sinh động vật lại trực thuộc cục của Lâm Tinh, nói cách khác, hần là cấp dưới của Lâm Tinh. Hần có can đảm, ở trước mặt mọi người, đông đảo bản dân thiên hạ như vậy, xô ngã Lâm Tinh, làm cô ngã động đất xuống đất mà không lo sợ, không hối hận mới là việc lạ.

"Minh... mình dám đẩy ngã Lâm cục trưởng... Thôi xong... Lần này xong thật rồi..." Về mặt Hàn Phúc trắng bệch, nỉ non nghĩ. Dường như hần đoán

được kết quả bí hiểm đang chào đón hắn ở phía trước. Ánh sáng cuối đường hầm đã xuất hiện, nhưng không ngờ là ánh sáng từ xe lửa. Lâm Tĩnh nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Tôi không lên tiếng, đứng im trong đám đông quan sát. May mắn như vậy mới có thể thấy anh uy phong cơ nào.

Hàn Phúc bị dọa đến tóa mồ hôi lạnh, lúc này hắn không sức đâu quan tâm đến mồ hôi mồ hám, chỉ cười giả là nói:

- Lâm cục, ngài nghe tôi giải thích đã. Thật ra chuyện này không giống như những gì cô tưởng đâu.

Đáng tiếc Lâm Tĩnh không cho hắn có cơ hội giải thích, liền trực tiếp tuyên bố quyết định của mình:

- Hàn Phúc, từ giờ phút này, anh tạm thời bị cách chức. Tôi sẽ phái người đến điều tra việc này, nếu có dấu hiệu của sự phạm tội, nhận hối lộ, mượn công làm tư. Tôi sẽ chuyển giao cho cơ quan pháp lý có thẩm quyền tiếp tục điều tra làm rõ.

- A~~~~!!

Hàn Phúc rất choáng váng. Những năm gần đây hắn nhật không ít hối lộ, nếu chuyện này bị người ta phanh phui, không chỉ bị cách chức, chắc chắn hắn sẽ được nhà nước nuôi cơm miễn phí (Đi tù). Nghĩ đến đây, Hàn Phúc cảm thấy sinh lực của cơ thể hắn bị lực lượng thần bí nào đó rút cạn kiệt trong nháy mắt. Hai chân không khống chế được, run lẩy bẩy, sau đó hắn lạch người ngã bịch xuống đất.

- Hay lắm!

Nhìn thấy tình cảnh của Hàn Phúc, đám người vây xung quanh phòng khám thú cưng cảm thấy đã trút được giận, thở ra một ngụm tức khí, cùng vỗ tay vang dội, trầm trồ khen ngợi. Dễ dàng nhìn thấy được, đối với hành động xử lý của Lâm Tĩnh, đám đông vô cùng thỏa mãn. Mấy người đang ngồi trong phòng khám Khang Trữ Sừng Vật, quan sát tình hình phía ngoài. Sau khi thấy được một biến cố phía sau, nhin không được chửi ầm lên:

- Thăng Liêu Phàm ngư như con chó, thành sự không có, bại sự có thừa. Mọi chuyện đang tốt đẹp thì bị một tay nó phá hỏng.

Dưới tình huống trước mặt, bọn họ cũng không muốn ở lại trong phòng khám Khang Trữ Sừng Vật nữa. Thừa dịp mọi người đang bị bên kia hấp dẫn sự chú ý, liền nhanh chóng rời khỏi nơi này trước khi bị phát hiện. Mặc kệ mọi chuyện sau này ra sao thì ra, trước mắt cứ học cho thuộc cái định luật 'bảo toàn tính mạng' cái đã. Nhưng bọn họ vừa mới đi ra khỏi cửa phòng khám thì không thể không dừng bước. Bởi vì một đám chó mười mấy con, đủ loại từ Saint Bernard, Bull Terrier, Great Pyrenees, thậm chí có cả chó Alaska cũng xuất hiện thành một hàng dài. Không biết từ lúc nào, chúng lặng im không một tiếng động, xuất hiện trước cửa phòng khám Khang Trữ Sừng vật, chặn lối đi của bọn họ. (Saint Bernard: <http://storybooksaintbernards.co...g/beaupark.jpg>.

Bull Terrier:

http://dogsinddepth.com/terrier_d...errier_h03.jpg

Great Pyrenees:

http://dogbreedinfo.com/images10...t_Pyrenees.jpg

Alaska:http://chocanhphuongvinh.dynwebsite....86765865_6.jpg)

Những ánh mắt hung ác, bọn chúng rít gào những âm thanh của chó. Đám chủ phòng khám kia sợ hãi, về mặt e dè, cực khi có coi, thậm chí mấy người nhất gan còn bị dọa cho sợ run lẩy bẩy. Đừng tưởng rằng bác sĩ thú y thì không sợ chó, gặp một đám chó dữ tợn nhẹ nhàng múa vuốt, bọn họ cũng sợ hãi như bao người khác thôi. Dù sao, chẳng ai bằng lòng cho con chó nào đó tấp vào mõng một phát, nhất là ánh mắt của những con chó này cứ quét qua quét lại cổ họng của bọn họ, làm cho mấy người này nổi cả da gà trên đầu, lông tóc dựng đứng, không rét mà run.

- Làm... Làm sao bây giờ?

Có người run lẩy bẩy hỏi. Có người đưa ra đề nghị:

- Nếu không, chúng ta cứ trở lại phòng khám Trữ Khang sừng vật cái đã, mọi chuyện tính sau. Nếu đám súc sinh này không biết điều hiểu chuyện, nhào vào làm cho mỗi tháng một ngoạm thì có mà phải đi tìm phòng sớm.

Đề nghị này đưa ra, được số đông tán thành. Vậy là mấy người bọn họ lập tức trở lại phòng khám. Người thì tìm chỗ nấp, người thì tìm vũ khí phòng thân, không khí tấp bật như chuẩn bị dọn nhà đón tết. Điều duy nhất an ủi bọn họ lúc này chính là, đám chó ngoài kia dường như chỉ muốn bao vây bọn họ trong này, chứ không có thừa dịp tấn công, cho nên trước mắt thì tính mạng chưa nguy hiểm. Dù là như vậy thì bọn họ cũng không dám mạnh động, bởi vì hung quang từ ánh mắt của đám chó kia không giảm chút nào...

- Lúc này đúng là bị tên Liêu Phàm kéo vào vũng bùn rồi mà...

Trong phòng khám Khang Trữ Sừng Vật, có mấy người đang buồn rười rượi như mất sổ gạo. Trăm miệng một lời, nói ra những lời oán trách Liêu Phàm. Đứng ở phía xa, nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng Chu Hiểu Xuyên cười nhếch lên nói:

- Muốn mày mưu tính kế hãm hại tao, sau đó bỏ trốn à? Trên đời làm đéo gì có chuyện tốt như vậy chứ? Tụi này cứ chờ ở đó, sẽ có người đến vật lông

tụi mày...

Đám chó canh cửa này, là Chu Hiểu Xuyên nhờ Sa Từ sai đến. Đối với sự tình xảy ra tại phòng khám Khang Trữ Sùng Vật, Lâm Tĩnh cũng không rõ ràng lắm. Nhưng mà sau khi giải quyết xong Hàn Phúc, ánh mắt của nàng hướng đến Liêu Phàm đang đứng gần đó, lớn tiếng tuyên bố:

- Ngay từ ngày mai, chúng tôi sẽ tổ chức kết hợp liên ngành, tiến hành điều tra các phòng khám thú y trong chợ Hoa Điền. Nếu phát hiện phòng khám nào dùng thuốc giả, thuốc kém chất lượng, không đúng chủng loại để lừa gạt người tiêu dùng. Hoặc đầu cơ, làm loạn giá cả khám bệnh, sẽ tiến hành nghiêm trị theo pháp luật. Nếu bà con nhân dân, ai có phát hiện hoặc chứng cứ gì, tôi mong mọi người tích cực phối hợp với cơ quan chức năng, cố gắng làm trong sạch chợ Hoa Điền, đem lại sự yên tâm cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Cầm Đá Đập Chân Mình.

Lâm Tĩnh vốn là cục trưởng cục chăn nuôi, cách nói chuyện cũng có vài phần tiêu chuẩn, nên nàng nói vài câu đã khiến mọi người tại đây hưởng ứng nhiệt liệt.

- Việc này đáng ra phải làm từ sớm, cái phòng khám thú y có những hành vi bất chính như vậy nên đóng cửa từ sớm.

- Tôi muốn tố cáo phòng khám Khang Trữ Sùng Vật, con mèo nhà bị cảm thông thường, tôi đưa nó đến phòng khám thì nghe bác sĩ bảo con mèo bị dịch hạch. Họ thu của tôi cả trăm đồng mà không chữa khỏi được cho con mèo. Cuối cùng, bác sỹ Chu dùng thuốc đáng giá mấy đồng tiền còn chữa trị tốt hơn.

- Phòng khám Ái Bối Sùng Vật lần trước dùng nước muối bình thường làm giả thuốc đặc hiệu tiêm cho con chó nhỏ nhà tôi. Không chỉ lừa lấy của tôi một ngàn đồng mà còn hại chết nó. Tôi đã từng tới ban ngành liên quan phản ánh việc này, nhưng không được giải quyết. Bây giờ thì tốt rồi, mong các lãnh đạo giúp tôi giải quyết việc này, cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng.

Trong khi Lâm Tĩnh lắng nghe sự tình liên quan tới hành vi phi pháp của những người dân đang bao vây phòng khám, thì bác sỹ Liêu Phàm cảm thấy trời đất quay cuồng rồi ngất đi.

"Bịch!" Liêu Phàm ngã xuống bởi vì tâm lý bị trùng kích mà ngất đi, còn mấy người còn lại bị nhốt trong phòng khám không bị choáng như Liêu Phàm, nhưng mặt cũng trắng bệch không còn giọt máu. Vẫn là Chu Hiểu Xuyên đi tới, nhẹ nhàng xoa huyết nhân trung cộng thêm một số "bí thuật" giằng co hơn nửa ngày mới làm cho Liêu Phàm tỉnh lại. Khi Liêu Phàm mở mắt ra chứng kiến Chu Hiểu Xuyên cứu tỉnh mình thì trong lòng Liêu Phàm xuất hiện một tia áy náy, nhưng cuối cùng hần cũng không biết phải nói như thế nào.

- Liêu tiên sinh, ngài!

Một người đàn ông âu phục gọn gàng, mắt đeo kính gọng vàng từ phía sau Liêu Phàm đi đến, lễ phép chào hỏi rồi đưa danh thiếp của mình cho hần.

- Văn phòng luật sư: Khang Kiều... Luật sư Bạch Tùng?

Nhìn thấy danh thiếp Liêu Phàm không khỏi nhủ mày. Hần nghĩ không rõ, cũng nghĩ không ra, mình hiện cần luật sư để làm gì? Chần chờ một chút hần cũng nghĩ ra một khả năng có thể, cả người chưa phản ứng đã buột miệng nói ra:

- Ý anh là muốn giúp tôi đòi lại bằng trong truyện này hả?

Liêu Tùng lắc đầu, vẫn nở nụ cười:

- Liêu tiên sinh, ngài hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi đến không phải là giúp ngài tìm lại công bằng :D. Mà là tới đại diện cho những người bị hại khởi tố ngài và những người có liên quan.

- Cái gì? Cái gì? Khởi... Khởi tố tôi?

Liêu Phàm há to miệng kinh ngạc lắp bắp nói, hần ngoài nghĩ mình nghe nhầm. Chu Hiểu Xuyên cũng ngây người, có chút không rõ ràng đối với việc vị luật sư "xuất thế ngang trời" khởi tố Liêu Phàm và đồng lõa. Đúng lúc hần muốn hỏi luật sư Bạch Tùng do ai phái luật sư đến thì trong đám người vây quanh nhô ra một thân ảnh quen thuộc... Người này dĩ nhiên là Trương Ngã Gia. Chu Hiểu Xuyên đi tới bên cạnh Trương Ngã Gia cười hỏi:

- Vị luật sư này là do cô tìm đến à?

- Chuẩn, là do tôi tìm tới!

Trương Ngã Gia gật đầu thừa nhận, sau đó trừng mắt nhìn Liêu Phàm hừ lạnh nói:

- Mọi người cùng lắm chỉ muốn phòng khám này đóng cửa, nhưng tôi muốn họ phải tán gia bại sản.

Bây giờ Trương Ngã Gia đã không còn thành kiến với Chu Hiểu Xuyên và càng kinh ngạc hơn chính là Chu Hiểu Xuyên trong mắt cô ta đã trở thành bạn tốt hiếm thấy, cho nên cô tương đối để ý chuyện liên quan đến hắn. Đối với việc này, Chu Hiểu Xuyên cảm thấy lo lắng:

- Thật sự tôi không có giấy chứng nhận bác sỹ thú y... Chúng ta có thể tố cáo bọn họ sao?

Trương Ngộ Vệ rất tin tưởng nói:

- Yên tâm đi, anh ta này là người của văn phòng luật sư Khang Kiều, một trong những văn phòng luật sư tốt nhất tỉnh và anh ta cũng là người tốt nhất. Tôi không tin không tố cáo thành công mấy thằng của nợ này.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, rồi đột nhiên nhớ tới cái gì đó vội vàng nói:

- Đúng rồi, chờ họ bồi thường xong anh chó quên mời tôi đi ăn cơm đó!

Chu Hiểu Xuyên nhất thời dở khóc dở cười, nhưng không có cự tuyệt ý tốt của Trương Ngã Gia, dặt đầu đồng ý rồi cảm thán nói:

- Những chuyện này quả nhiên đều trùng với dự đoán của cô!

- Đương nhiên!

Trương Ngã Gia đắc ý nói cười:

- Tốt xấu gì tôi cũng từng lăn lộn trên thương trường. Đi theo người kia, tuy không học hết tuyệt kỹ nhưng lòng gia cũng phải biết.

Chu Hiểu Xuyên có chút lặng đi:

- Người kia? Đó là ai vậy?

Nụ cười trên môi Trương Ngã Gia tắt hẳn, sắc mặt khó coi, Trầm mặc vài giây rồi cô mới hừ lạnh nói:

- Còn có thể là ai nữa? Dĩ nhiên là Trương Lâm Khải rồi!

Chu Hiểu Xuyên nhíu mày trầm thờ dài ngẫm: “Xem ra, quan hệ giữa cô ấy và cha có chút rạn nứt. Có lẽ phải giúp cha con họ hòa thuận trở lại thôi. Nhưng... bộ ngôn ăn thế ư? Haizz... Thôi cố hết sức mình vậy, đến đâu thì đến.”

Trong lúc hai người nói chuyện thì Lâm Tĩnh cũng an bài nhân viên ghi chép đơn tố giác của mọi người. Còn nàng thì cất bước hướng đi tới vị trí của Chu Hiểu Xuyên.

Thấy Lâm Tĩnh đi tới, Chu Hiểu Xuyên vội vàng nghênh đón, chân thành cảm ơn:

- Lâm cục trưởng, chuyện lần này phải đa tạ chị rồi.

- Không cần khách khí, chuyện chị nên làm thôi.

Lâm Tĩnh khoát tay:

- Nếu em không có trình độ của tốt, y đức tốt thì chị cũng không giúp em. Bất quá, em cũng nên mau chóng kiếm một chiếc bằng bác sỹ thú y đi là vừa, cái bằng giả này dù sao cũng không hợp quy định. Chị tuy rằng có thể giúp em được một hai lần, nhưng không thể giúp em mãi được.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu nói:

- Em cũng tham gia khóa thi bác sỹ thú y năm nay rồi. Em tự tin rằng mình có thể chắc chắn qua được kỳ thi này.

Lâm Tĩnh nở nụ cười nói:

- Xem em rất tự tin nhỉ? Chị cũng chúc em làm bài thi tốt thuận lợi lấy được bằng bác sỹ thú y.

Nói chuyện phiếm cùng Chu Hiểu Xuyên vài câu rồi Lâm Tĩnh cũng rời khỏi chợ Hoa Điều. Còn còn lại nhân viên cục thì ở lại ghi chép mọi đơn tố giác. Đợi khi Lâm Tĩnh rời đi, Chu Hiểu Xuyên rời ánh mắt nhìn Trương Ngã Gia, tò mò hỏi:

- Ách, tôi hỏi này? Cô làm sao biết phòng khám của tôi bị niêm phong? Hay là do cô cho người đi thăm dò trước?

- Tôi cũng không phải là tác giả của bộ truyện này thì làm sao biết trước được? Tôi đang lướt web, vô tình thấy tiêu đề ‘Bằng chứng trực tiếp chứng minh bác sỹ hành nghề y không có giấy phép’, lập tức nghĩ đến chuyện này có thể liên quan đến anh nên vào xem. Đại khái là như thế, cũng không biết ai tốt bụng đăng lên inte cái chuyện, nếu không chắc chắn mấy ai biết chuyện này.

“Móa, người đăng là bố mày đây chứ à? Biết thế mình không nên lên mạng đăng vớ vẩn. Hối hận cũng quá muộn rồi... Minh đúng là thằng ngu mà...” Bị tê liệt, choáng váng ngồi trên mặt đất, bây giờ Liêu Phạm mới cảm thấy cực kỳ hối hận, càng nghĩ càng thấy uất ức. Cuối cùng cũng không khống chế được tâm tình mà khóc rống lên. Tiếng khóc của hắn dĩ nhiên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Có Hứng Thú Mở Chi Nhánh Không?

Lâm Tinh làm việc với hiệu suất rất cao, không lâu sau nhân viên cục chăn nuôi đã đi đến chợ Hoa Điều tiến hành điều tra phòng khám Khang Trữ Sùng Vật và Ái Bối Sùng Vật về việc thu loạn phí, sử dụng thuốc giả hoặc không tuân thủ cách để bịp người. Một lát sau, nhân viên cục công thương cũng tới đây phối hợp với cục chăn nuôi điều tra. Còn về Chu Hiểu Xuyên thì hắn đã về đến Phòng khám thú cưng, đương nhiên trước khi về hắn cũng không quên quay lại nói một tiếng chân thành cảm ơn đối với những người ủng hộ hắn. Mọi người xua tay nói:

- Bác sĩ Chu, anh không cần cảm tạ chúng tôi. Chúng tôi giúp anh vốn là vì y thuật của anh tốt, y đức cao, vô luận đối đãi với người hay động vật đều rất hòa nhã, nhân lại. Không giống như đám hỗn đản kia, đã hút máu thì không nói, đằng này thái độ cũng rất tệ...

- Bác sĩ Chu, Chúng tôi không cần anh phải cảm tạ, chỉ cần anh vẫn giữ y đức tốt đẹp của mình là đủ rồi!

Nghe đến đây, Chu Hiểu Xuyên gật gật đầu, trịnh trọng hứa hẹn:

- Xin mọi người cứ yên tâm, Chu Hiểu Xuyên tôi và Phòng khám thú cưng của tôi sẽ không để mọi người thất vọng đâu, tương lai cũng tuyệt đối không thất vọng!

Lời hứa hẹn của Chu Hiểu Xuyên đều khiến mọi người vừa lòng, bọn họ lập tức vỗ tay khen ngợi.

Trở về Phòng khám thú cưng, Chu Hiểu Xuyên rót chén nước đưa cho Trương Ngã Gia rồi tự mình lấy hắn một cốc nước uống thả ga. Nếu bảo sự việc vừa xảy ra không làm cho Chu Hiểu Xuyên khẩn trương thì chắc chắn đó là nói xạo, căn bản vì hắn muốn Phòng khám thú cưng phát triển chứ không phải bị hủy hoại trong tay mình. Chẳng qua từ sau khi mang năng lượng thần bí ở trong người thì định lực lẫn công phu của hắn đều tăng vọt thể cho nên vừa rồi hắn mới không khẩn trương. Sau khi uống một hớp nước nhỏ, Trương Ngã Gia nửa đùa, nửa nghiêm túc nói:

- Không ngờ anh cũng lời hại nha, thời khắc nguy cấp như vậy mà vẫn có nhiều người đứng ra nói giúp cho anh.

Chu Hiểu Xuyên hạ cốc nước xuống, mỉm cười trả lời:

- Y Xuyên tiên sinh đã từng nói qua một câu: “Dĩ thành cảm nhân giả, nhân diệc thanh nhi ứng” (1). Tôi chỉ làm tương tự câu nói này mà thôi.

- Lòng thành khiến người ta cảm động... Nói thì dễ, làm mới khó.

Sau khi cảm khái vài câu, Trương Ngã Gia đột nhiên chuyển đề tài, nói:

- A đúng rồi! Tôi thấy sinh ý của cái Phòng khám thú cưng này cũng không tệ, liệu anh có hứng thú mở thêm chi nhánh không?

- Mở thêm chi nhánh?

Chu Hiểu Xuyên lặng đi một chút, hắn tiếp nhận phòng khám này cùng lắm mới chỉ được một tháng, kiến thức về quản lý kinh doanh hắn còn chưa nắm rõ thì lấy gì ra mà mở thêm chi nhánh đây?

Trương Ngã Gia như phát hiện ra đại lục mới, hứng phấn chậm rãi nói:

- Đúng vậy, đúng là phải mở thêm chi nhánh mới. Sinh ý của Phòng khám thú cưng thoải mái nhìn hiện tại tuy ra tăng lên không ít nhưng sẽ tới thời gian ngưng phát triển. Đó bởi vì huyện Phương Đình lớn như vậy, người nuôi thú cảnh cũng rất nhiều, khi phòng khám nổi tiếng, sẽ nhiều người tới đây, vậy diện tích nhỏ bé của cái phòng khám này làm sao chứa nổi chứ...

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu cười khổ:

- Cô nói thì dễ chứ thật ra mở thêm chi nhánh cần phải đi thuê cửa hàng, trang trí cửa hàng, tuyên truyền quảng cáo rất tốn tiền, mà hiện tại tôi đào đâu ra số tiền lớn đến thế? Hơn nữa, dù ở đây có không gian không lớn nhưng áp lực cạnh tranh cũng không hề nhỏ. Theo tôi thấy làm nhỏ nhỏ ở trong huyện Phương Đình này còn có thể làm được chứ mở to ra... e rằng có chút quá sức.

Trương Ngã Gia không vui nói:

- Anh toàn tự ti thôi! Y thuật của anh không đủ thì liệu có khiến sinh ý Phòng khám thú cưng này tăng không? Không nói đến cái khác, chỉ bằng với việc anh liếc mắt một cái là đoán được kích thước miếng gỗ như lần trước thì cho dù có là bác sĩ ở trên tinh cũng không thể làm được vậy. Theo tôi thấy, y thuật của anh có lẽ thuộc hàng bậc nhất, chỉ thua kém những bác sĩ thú y nổi tiếng thôi. Với lại anh còn tương đối siêng năng, lúc nào cũng trau dồi tri thức về thú y. Thế nên tôi tin tưởng, cho dù có mở thêm chi nhánh, đối mặt với áp lực cạnh tranh không lồ, anh vẫn có thể vượt qua nó, cuối cùng đạt được thành công. Tôi rất có lòng tin với anh, rất lòng tin với điều này!

- Không ngờ cô lại đánh giá cao tôi như vậy.

Chu Hiểu Xuyên ngượng ngùng xò xò cái mũi có chút phồng phồng lên. Trương Ngã Gia lườm hắn một cái, tiếp tục nói:

- Còn về tiền... cũng không phải là vấn đề. Tôi hiện không gửi nhiều tiền ở ngân hàng, nhưng chắc chắn đủ để mở được một chi nhánh khác.

Chu Hiểu Xuyên vội vàng đưa tay cự tuyệt:

- Không được, tôi không thể lấy tiền của cô được.

Trương Ngã Gia tức giận nói:

- Ai nói rằng tôi muốn đưa tiền cho anh? Đừng có mà phán như thánh.

- Cho vay cũng không được...

Trương Ngã Gia cắt đứt lời của hắn:

- Tôi cũng đâu tính cho anh vay. Tôi tính dùng số tiền này để mua cổ phần của Phòng khám thú cưng.

- Mua cổ phần Phòng khám thú cưng?

Chu Hiểu Xuyên ngây cả người. Trương Ngã Gia cười gật đầu:

- Đúng vậy, tôi sẽ mua cổ phần của Phòng khám thú cưng. Theo tôi thấy, phòng khám này rất có tiềm lực, có lẽ đầu tư cổ phiếu ở đây sẽ tăng giá vùn vụt. Thế nào anh có đáp ứng cho tôi làm một cổ đông hay không? Yên tâm, tôi không cần nhiều cổ phần của công ty các người lắm... Như vậy đi, tôi chỉ cần hai mươi lăm phần trăm cổ phần. Thế nào?

Chu Hiểu Xuyên trầm ngâm một lát, nói:

- Chuyện này tôi không thể làm chủ được... Như vậy đi, để tôi về trung cầu ý kiến của hai cổ đông còn lại rồi sẽ cho cô một câu trả lời thuyết phục.

Ngã Gia cũng không cảm thấy thất vọng:

- Dù sao muốn mở chi nhánh cho phòng khám cũng cần phải có thời gian, chúng ta không cần phải gấp. Nhưng anh chắc chắn phải qua được khảo nghiệm tư cách bác sĩ thú y đó.

Chu Hiểu Xuyên cười khổ:

- Cô đang gây áp lực cho tôi đấy...

- Vậy mà anh cũng cho đây là áp lực sao?

Trương Ngã Gia vờ xem thường bĩu môi:

- Vừa rồi không biết ai thề thốt sẽ qua bài khảo nghiệm ấy nhỉ?

Chu Hiểu Xuyên vốn sừng sốt, sau đó liền bật cười lên. Trương Ngã Gia cũng theo chân hắn, cười run rẩy hết cả người. Sau một nói chuyện, Trương Ngã Gia chào tạm biệt ra về. Còn Chu Hiểu Xuyên thì đầu tiên nói đề nghị này với Hoàng Hiểu Uyển. Thời gian Chu Hiểu Xuyên nói chuyện với Trương Ngã Gia ban nãy, Hoàng Hiểu Uyển đang bận làm đẹp cho mấy con chó, bận tối mặt mũi, không có thời gian để trò chuyện cùng hai người. Giờ phút này khi nghe Chu Hiểu Xuyên nói thì nàng có chút giật mình, sau đó khó hiểu nghĩ hỏi:

- Giúp chúng ta mở chi nhánh? Còn dùng tiền mua cổ phần để mở chi nhánh nữa? Rốt cuộc Trương tiểu thư đang nghĩ gì vậy? Chị ta có tiền muốn đầu tư chỗ khác chả được, cần gì phải mua lấy một phần cổ phần của phòng khám chúng ta chứ?

Chu Hiểu Xuyên cũng rất khó hiểu đối với chuyện này:

- Ai biết được cô ta đang nghĩ cái gì? Có lẽ... cô ta cảm thấy Phòng khám thú cưng có tiềm năng lớn không thể bỏ qua chẳng?

- Uhm...

Hoàng Hiểu Uyển gật đầu, bỗng lại thấy lo lắng nói:

- Mặc kệ Trương Tiểu Thư đang tính toán thế nào, thì đó vẫn là chuyện có lợi đối với chúng ta. Dù sao, muốn mở thêm một chi nhánh cũng phải tiêu tốn ít nhất mấy chục vạn, chủ yếu dành vào việc thuê cửa hàng và mua một số dụng cụ khám chữa bệnh. Chúng ta sẽ tiêu tốn khá nhiều tiền, như vậy người có lợi là chúng ta mới đúng chứ?

Chu Hiểu Xuyên hỏi:

- Nói như vậy, có nghĩa là em đồng ý cho Trương Ngã Gia gia nhập sao?

- Cá nhân em thì đồng ý. Bất quá, chúng ta phải hỏi ý kiến của chị Hàm nữa. Dù sao cổ phần phòng khám này là do chị ấy giao cho chúng ta mà. Đối với chuyện có cho người khác nhập cổ phần hay không, đó sẽ do chị ấy có quyền định cuối cùng.

Chu Hiểu Xuyên gật gật đầu:

- Anh cũng nghĩ như vậy. Để tối nay anh về nhắn email cho chị Vũ Hàm để chị quyết định chuyện này.

Hai người thảo luận thêm một lát rồi lại vội đầu vào công việc bận rộn

*****

(1) Lòng thành khiến người ta cảm động, người đó ắt sẽ đền đáp ta như vậy

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Tiến Thêm Một Bước Dài

Trời tối, Chu Hiểu Xuyên mới mò về đến nhà, chuyện hần cần làm nhất bây giờ chính là viết một email về chuyện mà Trương Ngã Gia đề nghị để gửi cho Lý Vũ Hàm. Làm xong việc này xong, Chu Hiểu Xuyên liền đi xuống bếp làm bữa tối. Trong phòng, Sa Tử chán quá lại lôi Lão Quy ra làm đồ chơi, còn Tiểu Hắc thì vẫn còn yếu ớt vô lực, nằm rạp ở dưới mặt đất, cũng không rõ đến bao giờ mới có thể hồi phục được bộ dáng vui vẻ hàng ngày. Bỗng dưng bữa tối hôm nay Trương Đại Gia và Trương Ngã Gia không qua ăn trực nữa. Ăn xong bữa tối, Chu Hiểu Xuyên lại mò vào cái máy tính đọc tài liệu ôn tập mà Lý Vũ Hàm gửi cho, đồng thời cũng đợi câu trả lời của Lý Vũ Hàm. Đối với những game trên mạng mà nói, hần chả mê trò nào cho nên không bị ảnh hưởng gì mỗi khi lên mạng tìm kiếm các kiến thức. Trong lúc Hiểu Xuyên còn đang mải mê với kiến thức y học thì Sa Tử với Lão Quy lại mở cái TV lôm của hần lên, người xem Sex and Zen huyền thoại, còn Tiểu Hắc thì lắc đầu đầy bất mãn...

Đến tận mười giờ tối, Chu Hiểu Xuyên tắt máy chuẩn bị đi ngủ thì nick của Lý Vũ Hòa hiển sáng báo 01, đồng thời gửi đến một tin nhắn: “Còn đây không em?”

Chu Hiểu Xuyên lập tức nhấn lại tin: “Còn”. Sau đó Vũ Hàm lập tức mời nói chuyện qua wc, Chu Hiểu Xuyên đồng ý ngay tấp lự. Màn hình nhanh chóng hiện lên cửa sổ có hương nặt của Lý Vũ Hàm. Cũng không biết là do bị hần nói lần trước hay là do nguyên nhân khác mà hiện tại Lý Vũ Hàm không mặc đồ ngủ nói chuyện với Chu Hiểu Xuyên nữa, thay vào đó là bộ đồ khá chỉnh tề. Lý Vũ Hàm không vội vã vào chính sự mà lại nói giỡn trước:

- Hiểu Xuyên, sao giờ này vẫn còn thức thế? Bộ coi phim 18+ lúc đêm khuya à?

- Chủ nhân?

Nghe thấy tiếng nói của Lý Vũ Hàm, Sa Tử vốn đang nằm cuộn tròn trên giá đỡ lập tức mở mắt, hưng phấn nhảy lên trên bàn máy tính, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, bắt đầu bài ca “Kể khổ kỹ”. Mặc dù Lý Vũ Hàm chỉ nghe thấy nó kêu ‘meo, meo’ mà thôi nhưng ý tứ của nó Lý Vũ Hàm vẫn nhận ra được.

- Sa Tử, mày nhớ tao lắm à? Tao cũng rất nhớ mày...

Nhìn Sa Tử, Lý Vũ Hàm thấy áy náy với Hiểu Xuyên:

- Thực xin lỗi Hiểu Xuyên, để nó làm phiền em lâu như vậy.

Chu Hiểu Xuyên cười trả lời:

- Không sao đâu, em quen rồi ý mà.

- Được rồi, chúng ta nói chính sự nào.

Lý Vũ Hàm nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình:

- Cái email em gửi, chị đã xem qua. Chị hiện muốn biết em và Hiểu Uyên có ý kiến gì với chuyện này?

- Em và Hiểu Uyên đều cảm thấy ở tình huống trước mắt, nhận Trương Ngã Gia làm cổ đông là một lựa chọn tốt. Theo Trương Ngã Gia nói thì phòng khám của chúng ta giờ đã rất phát triển, không gian hiện giờ không còn đủ đáp ứng nữa. Muốn giữ vững trước mắt thì không khó, nhưng về lâu về dài là không ổn. Về phần cô ấy muốn hai mươi lăm phần trăm cổ phần, em với Hiểu Uyên tính mỗi người bỏ ra mười hai phần trăm là ổn...

- Không được.

Lý Vũ Hàm cự tuyệt lắc đầu. Chu Hiểu Xuyên cũng không nói thêm gì, chỉ gật đầu:

- Ngày mai em sẽ từ chối Trương Ngã Gia.

Lý Vũ Hàm cười 'hì hì' một tiếng:

- Hiểu Xuyên, em hiểu nhầm ý chị rồi. Ý chị là chúng ta cần phải cẩn thận bàn bạc lại đã, bởi nếu chia cho Trương Ngã Gia từng ấy cổ phần thì chị làm sao có thể nhường phòng khám lại cho hai em được? Như vậy chúng ta mỗi người nhường lại một phần cho đủ hai mươi năm phần trăm là được.

- Như vậy sao được?

Chu Hiểu Xuyên ngáy cả người ra. Lý Vũ Hàm không cho hần cơ hội nói gì nữa, lập tức khẳng định chắc như đinh đóng cột:

- Chị nói được là được, cứ quyết định như vậy đi!

Chu Hiểu Xuyên biết tính cách Lý Vũ Hàm khá quật cường, cho dù lấy chục con trâu kéo nặng cũng không quay lại. Cho nên hần liên tục cười khò, gật đầu đáp ứng quyết định của Vũ Hàm. Sau đó hai người tiếp tục bàn luận với nhau về chuyện mở thêm chi nhánh, cho đến khi cuộc thảo luận kết thúc thì đã qua hơn hai giờ rồi. Lúc này Lý Vũ Hàm mới nhìn xuống cái đồng hồ ở góc màn hình, liền giật mình sững sốt, về mặt ai oán đau khổ nói:

- OMG! Đã trễ đến thế này rồi cơ à..... Toi rồi, hôm chắc đi học muộn mất.

Cô luống cuống tắt máy tính đi, nhấc cái túi đồ ở bên cạnh lên, mau mau chóng chóng chạy ra khỏi ký túc xá. Trên đường đến phòng học, Lý Vũ Hàm không còn tâm trí cầm cảnh vật xung quanh bởi trong lòng cô đang thầm nghĩ: "Xem ra việc chuyển giao Phòng khám thú cưng cho Chu Hiểu Xuyên là một quyết định sáng suốt. Bất quá nó cũng làm nhanh quá cơ, chỉ bằng một tháng ngắn ngủi mà đã khiến cho sinh ý của phòng khám phát triển tới mức hải mở thêm chi nhánh rồi. Có lẽ lời nó nói lúc ấy với mình không phải chỉ là nói xuông, nó đang dùng hành động thực tiễn để chứng minh cho điều này..."

Phía bên kia, trong khi Lý Vũ Hàm còn đang bật hết speed lên để tới phòng học cho kịp giờ thì Chu Hiểu Xuyên nhẹ nhàng tắt máy rồi nằm bẹp xuống giường. Chẳng qua hần chả thể ngủ được, người cứ trần trọc lẩn qua lẩn lại. Mấy tháng trước hần chỉ là một thằng đi làm công quen, ấy thế mà bây giờ đã được một cổ đông của phòng khám, lại còn sắp mở thêm chi nhánh nữa chứ... Mặc dù nói mở thêm chi nhánh nghĩa là tăng thêm tính cạnh tranh lớn hơn bây giờ nhiều, nhưng Chu Hiểu Xuyên không có sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy hưng phấn nữa cơ.

- Mở thêm chi nhánh mới..... Như vậy là mình đã tiến một bước dài trong việc thực hiện lời hứa với chị ấy.

Chu Hiểu Xuyên lật người, quơ quơ hai nắm đấm ra phía trước, lầm bầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Mục Tiêu: Lâm Thanh Huyền

Đến đêm khuya Chu Hiểu Xuyên cũng không biết mình ngủ lúc nào. Sáng ngày hôm sau hần giật mình tỉnh dậy, cả đêm lăn lộn khó ngủ nhưng tinh thần của hần cũng không hề mệt mỏi, uể oải. Bởi vì dòng năng lượng thần bí đang chảy trong cơ thể hần làm cho hần tỉnh táo, sáng khoái, loại trừ toàn bộ cảm giác mệt mỏi về thể chất và tinh thần. Sau khi đánh răng rửa mặt, Chu Hiểu Xuyên liền đi sang nhà Trương Đại Gia. Lúc này mới là sáu giờ sáng, cho nên Trương Đại Gia và Trương Ngã Gia còn đang đắm chìm trong giấc ngủ, Chu Hiểu Xuyên phải gõ cửa chừng năm sáu phút thì cửa phòng mới được mở ra. Trương Ngã Gia mặc áo ngủ, về mặt mệt mỏi ngáp dài đứng sau cửa bất mãn nói:

- Có chuyện gì mà đến gõ cửa sớm như vậy chứ? Chẳng lẽ anh không biết phá rối giấc ngủ người khác là bất lịch sự lắm sao?

Chu Hiểu Xuyên cất tiếng xin lỗi sau đó nói:

- Tôi đến nói cho cô biết một chuyện, đề nghị của cô ngày hôm qua chúng tôi đã đáp ứng..

- Đề nghị? Đề nghị gì?

Trương Ngã Gia đưa hai tay xoa đôi mắt kèm nhèm đang buồn ngủ, vẻ mặt mơ màng hỏi, đương nhiên là còn đang ngái ngủ chưa tỉnh táo. Mặt mày Chu Hiểu Xuyên xám xịt nói:

- Chính hôm qua cô mặt dày đề nghị mở nhập cổ phần, mở chi nhánh của Phòng khám thú cưng chứ gì nữa?

Có một làn gió nhẹ lạnh thổi qua, làm cho Trương Ngã Gia tỉnh táo lại không ít, xua đi cơn buồn ngủ, thần trí tỉnh táo gật đầu cười nói:

- Tôi nói rồi, như vậy mới là quyết định đúng đắn mà.

Trương Ngã Gia mời Chu Hiểu Xuyên vào trong nhà, cùng hắn bàn bạc chuyện cổ phần và thủ tục mở chi nhánh của phòng khám. Lúc này, Trương Đại Gia cũng ở trong phòng ngủ của lão bước ra. Khi thấy cảnh Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia đang trò chuyện vui vẻ với nhau thì nhếch miệng nở một nụ cười, không lên tiếng cắt đứt hai người mà xoay người về phòng ngủ của mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại, để lại phòng khách không tính ra rộng lớn này nhường lại cho hai người. Lần bàn bạc này, phải đến hơn tám giờ sáng mới tạm thời chấm dứt. Chu Hiểu Xuyên đứng dậy chào tạm biệt, còn Trương Đại Gia bước từ phòng ngủ ra hỏi:

- Sao rồi? Cháu tính gia nhập cổ phần vào Phòng khám thú cưng, tính đi theo Tiểu Chu cùng nhau chữa bệnh cho thú cảnh hả?

- Vâng!

Trương Ngã Gia gật đầu xác nhận:

- Quả thực cháu có xem trọng Chu Hiểu Xuyên, cháu tin tưởng Phòng khám thú cưng ở trong tay anh ấy sẽ phát triển lớn mạnh. Hiện tại gia nhập trở thành cổ đông sẽ dễ dàng hơn nhiều với việc sau này phát triển rồi mới tính tới...

- Ông cũng xem trọng Chu Hiểu Xuyên.

Nói đến đây, Trương Đại Gia đột nhiên đổi giọng:

- Nhưng mà, cháu mua cổ phần nhiều như vậy, tới hai mươi lăm phần trăm cổ phần của công ty, có cảm thấy mệt mỏi lắm không?

- Mệt?

Trương Ngã Gia mỉm cười, lắc đầu nói:

- Mệt là mệt thế nào chứ? Cháu còn cảm thấy hơi ít đấy. Bỏ nhiều tiền như vậy mà chỉ có được hai mươi lăm phần trăm gốc cổ phần của công ty. Thôi, mọi chuyện cứ từ từ rồi tính tiếp vậy.

Trương Đại Gia gật đầu nói:

- Về chuyện đầu tư cháu biết nhiều hơn lão già này, cháu cảm thấy là chuyện tốt thì cứ phóng tay mà làm. Nhưng mà có một chuyện ông cần phải nhắc nhở cháu. Mặc dù có cổ phần trong Phòng khám thú cưng, đã trở thành một cổ đông, nhưng ông không hy vọng cháu khoa tay múa chân, can thiệp quá sâu vào chuyện tình của phòng khám...

Trương Ngã Gia cười hi hi, bước đến sau lưng Trương Đại Gia, đưa tay lên mát xa vai cho ông, nói:

- Ông nội, cháu hiểu ý của ông mà. Có phải ông sợ cháu không đủ chuyên môn, can thiệp lung tung, phá hủy chuyện làm ăn của phòng khám đúng không? Ông yên tâm, cháu không giống những người kia, cháu chỉ nắm chắc những cái cháu có trong tay thôi. Phòng khám thú cưng này vẫn do Chu Hiểu Xuyên chủ trì, nhiều lắm cháu chỉ đưa ra ý kiến đóng góp, tham khảo mà thôi.

- Cháu hiểu được là tốt.

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Trương đại gia lại thầm than: “Nha đầu Ngã Gia này không biết đến khi nào thì mới có thể hòa thuận cùng Lân Khải đây... Ài...”

Tới Phòng khám thú cưng, Chu Hiểu Xuyên liền đem quyết định của mình với Vũ Hàm, và thương nghị của mình cùng Trương Ngã Gia ra nói cho Hoàng Hiểu Uyên nghe. Về chuyện mở chi nhánh phòng khám, Hoàng Hiểu Uyên rất động tâm, nhưng việc mở chi nhánh không phải cứ nói là mở được. Trước tiên, phải tìm được mặt bằng đẹp, không cần lớn nhưng không được quá nhỏ, phải là nơi có địa thế đẹp. Ngoài ra còn phải trang trí, chưa tính đến thông báo tuyển dụng, rồi mua sắm trang thiết bị. Tính sơ sơ cũng phải mất vài tháng mới có thể khai trương phòng khám. May mắn là tất cả mọi chuyện đều được Trương Ngã Gia chủ động gánh vác, Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyên không cần bận tâm, cho nên sẽ không bị trễ nải công việc của phòng khám hiện tại.

Mấy ngày kế tiếp, công việc làm ăn của phòng khám vẫn rất thuận lợi. Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyên tuy bận rộn luôn chân luôn tay nhưng vui vẻ vô cùng. Thời gian nhanh chóng trôi đi, nháy mắt đã qua được một tuần. Trong một tuần này, Chu Hiểu Xuyên lại đạt được hai luồng năng lượng thần bí, khiến sợi năng lượng thần bí trong cơ thể của hắn đã to dần lên cỡ bằng cây tăm, ánh sáng tỏa ra như ngọc, mà nhìn kỹ lại giống như mầm cây đậu mới mọc. Tuy rằng sợi năng lượng thần bí lại thay đổi bộ dáng, nhưng Chu Hiểu Xuyên không phát hiện ra năng lực mới lạ gì.

Hôm nay cũng là một ngày bận rộn, từ lúc mở cửa tới lúc trời tối đen. Sau khi từ biệt Hoàng Hiểu Uyên, Chu Hiểu Xuyên ngồi lên chiếc xe đạp cũ nát

của mình cứ kít đập về tiểu khu Ngân Hạnh. Trên đường về nhà, Chu Hiểu Xuyên nhìn thấy bóng người quen thuộc, hấn liền đạp xe lại trước mặt người kia, phanh xe lại và cười hỏi:

- Cảnh sát Lâm, dẫn chó đi đâu vậy? Đang đi tuần tra hả?

Đứng trước mặt Chu Hiểu Xuyên chính là chủ nhân của A Hổ, nữ cảnh sát Lâm Thanh Huyền

- Ày, tôi còn tưởng là ai, hóa ra là bác sĩ Chu, anh đang đi dạo chơi hay là vừa mới đi làm về đấy?

Lâm Thanh Huyền học theo giọng điệu của Chu Hiểu Xuyên vui đùa nói. Chu Hiểu Xuyên nhin không được phải bật cười trả lời:

- Vừa mới đi làm về, đang chuẩn bị về nhà nấu ăn, kiếm gì bỏ bụng chứ đói quá rồi.

Lâm Thanh Huyền cũng sáng khoái cười, đáp lời:

- Tôi cũng vừa mới tan ca, ở nhà nhàn rồi cũng chán, dẫn A Hổ đi dạo chơi, sẵn tiện tuần tra luôn.

- Thì ra là như vậy, tôi còn tưởng cô phải chấp hành nhiệm vụ mặc thường phục chứ.

Nói đùa một lúc, Chu Hiểu Xuyên nhớ lại một chuyện vội hỏi:

- À, vụ án kia tiến triển đâu rồi? Thủ phạm gây ra mấy cái chết thần bí đã bắt được chưa?

- Tuy rằng chưa bắt được nhưng cũng đã có manh mối, tôi tin rằng không bao lâu nữa thì có thể gõ cô hấn đưa ra ánh sáng.

- Vậy thì tốt rồi...

Chu Hiểu Xuyên chưa kịp nói xong thì đột nhiên hấn thấy một tia ánh sáng mỏng manh phía sau lưng Lâm Thanh Huyền khoảng mười mét lóe lên.

- Mau tránh ra...

Chu Hiểu Xuyên không cần suy nghĩ, một tay kéo lấy Lâm Thanh Huyền ôm vào trong lòng, muốn lẩn người qua một bên tránh né. Nhưng tốc độ của ánh sáng kia quả thực quá nhanh, nháy mắt đã đến gần sau gáy Lâm Thanh Huyền, cách hai, ba thước. Mục tiêu nhắm tới là sau gáy Lâm Thanh Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Trung Khuyển Xả Thân Cứu Chủ

Tốc độ phản ứng của Chu Hiểu Xuyên tuy không chậm, nhưng ánh sáng kia quả thực quá mạnh, quá mức quý dị, làm Chu Hiểu Xuyên không kịp đỡ. Mắt thấy cố gắng của Chu Hiểu Xuyên sắp uống phí, ánh sáng kia liền muốn đánh vào gáy Lâm Thanh Huyền. Vào thời khắc mấu chốt, một thân ảnh lao nhanh như chớp, xuất hiện thẳng vào phía sau lưng Lâm Thanh Huyền, không hề sợ hãi, chắn lấy đòn đánh khủng khiếp kia. Thân ảnh đó chính là A Hổ. Ngay lúc Mặt Quang Lượng tấn công thì nó đã dựa vào trực giác nhạy bén của động vật, nhận ngay ra sát khí bao phủ lên người Lâm Thanh Huyền, và nó không chút do dự lao đến bảo vệ chủ nhân. Tất cả chuyện này nhìn thì lâu nhưng kỳ thực chỉ có một giây đồng hồ là hoàn thành, trong nháy mắt nó đã lao thẳng đến ánh sáng kia!

- Phụt...

Máu bắn ra trên thân thể A Hổ, nó đã bị thương.

- Một con chó mà cũng tính ngăn cản ta bắn phi tiêu? Hừ, quả nhiên là đồ súc sinh không biết điều.

Máu văng ra hơn mười thước, cùng với đó là tiếng cười lạnh lẽo của từ phía xuất hiện ánh sáng. Bất quá tiếng cười đó rất nhanh bị khựng lại, giống như có một bàn tay bóp chặt lấy cổ hấn. Sau khi sừng sốt, hấn mới khiếp sợ dùng giọng điệu khó tin nói:

- Chuyện này... Sao có thể xảy ra? Tiêu của mình ở khoảng cách hơn mười thước cũng có thể xuyên thủng thân thể của một người trưởng thành, đây là một con chó thôi, làm sao bị gìm lại trong người của nó chứ?

Tên này cứ nghĩ rằng với phi tiêu của mình bắn ra, sau khi xuyên qua thân thể A Hổ, sẽ trúng vào Lâm Thanh Huyền, cho nên hấn mới cười lạnh sau khi ra tay, nhưng không ngờ kết quả cuối cùng lại như vậy. “Ai có thể nói cho ta hiểu chuyện gì đang xảy ra... rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Sao con chó chết tiệt đó có thể cản được phi tiêu? Bộ thân thể nó làm từ thép à?”

Có nằm mơ hấn cũng không nghĩ tới chuyện ngay lúc phi tiêu vừa bắn vào trong cơ thể A Hổ, nó đã dùng toàn bộ sức mạnh của mình, nó cũng hiểu

được nếu để phi tiêu xuyên qua cơ thể mình thì sẽ làm tổn hại đến Lâm Thanh Huyền. Chính vì vậy ngay lập tức gồng mình, dùng hết sức bình sinh của cơ thể, triệt tiêu toàn bộ lực đạo của phi tiêu, giữ lại nó trong cơ thể mình. Cũng may mắn là A Hồ là một con chó nghiệp vụ, trải qua huấn luyện nghiêm khắc, xuất ngũ vẫn rồi duy trì cường độ huấn luyện cao, đồng thời nóng lòng đỡ phi tiêu cho chủ, trong nháy mắt tuôn ra toàn bộ lực lượng. Bằng không, dù cho dùng toàn bộ cơ thể cũng không thể ngăn cản chiếc phi tiêu hiểm ác kia lại.

“Được rồi, tạm thời rút lui, kéo lại đánh động đến đám cảnh sát tới đây, ... đành để cô ta sống thêm hai ngày nữa vậy. Tao không tin sau hai ngày nữa sẽ lại lòi thêm ra một con chó trung thành cứu chủ như vậy.” Ở trong bóng đêm, sát thủ ra tay thất bại đã tính đương chuồn. Không phải hắn không muốn dứt điểm giải quyết Lâm Thanh Huyền, mà bởi vì tuy bây giờ là buổi tối nhưng người qua lại trên đường còn khá đông, chẳng may có ai đó báo cảnh sát mà hắn vẫn cứ tiếp tục dây dưa ở đây, đến khi cảnh sát tới nơi, muốn yên lặng rồi đi cũng không dễ dàng gì. Ở phía bên này, A Hồ bị mũi phi tiêu đâm trúng người, cùng lúc đó Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng kéo Lâm Thanh Huyền vào ngực mình, lao qua bên phải. Trong nháy mắt ấy, Lâm Thanh Huyền cũng không kịp làm ra phản ứng gì, nàng còn tưởng Chu Hiểu Xuyên nổi máu dâm dề, tiến lên sàm sỡ nàng, lập gôi lập tức phản xạ theo bản năng, tính đánh thẳng em cho Chu Hiểu Xuyên phải xót xa. Nhưng Lâm Thanh Huyền không ngờ được rằng thẳng em Chu Hiểu Xuyên cơ bắp đầy mình, đầu gối của cô đập vào thì chỉ có đau con đau truyền đến từ đó ảm thôi.(biên: vãi) “Sao lại thế này? Hắn ta luyện công phu gì mà khiến chỗ đó của hắn cứng như sắt vậy?”

Trong lúc nàng vẫn đang khó hiểu thì bỗng nghe thấy âm thanh “Phụt...” trầm đục, sau đó lại ngửi được tanh đặc trưng của máu tươi tràn ngập trong không gian. “Có mùi máu, chuyện gì xảy ra vậy?”

Lâm Thanh Huyền quay đầu nhìn lại phía sau, thấy máu từ cơ thể A Hồ văng ra, cả người từ từ rớt xuống đất. Cô nhủ mày thật thanh thết lớn:

- A Hồ...!

Cô dùng hết sức bình sinh giãy ra khỏi vòng tay của Chu Hiểu Xuyên, chạy tới chỗ A Hồ. Lúc này, A Hồ đang nằm trong vũng máu, thân hình co giật liên tục, đương nhiên tình hình không có gì là khả quan. Mặc dù bị như vậy, nhưng A Hồ vẫn dụ dằng thè đầu lưỡi ra, liếm vào tay Lâm Thanh Huyền, giống như đang nói với nàng:

- Cô chủ, cô không cần phải lo lắng cho ta...

- A Hồ, mày bị sao vậy? Mày đừng có bị gì nha...

Hai hàng nước mắt nóng chảy ra từ trong đôi mắt của Lâm Thanh Huyền, nàng nhanh chóng quay đầu lại, giống như đang gào lên, nói với Chu Hiểu Xuyên:

- Anh còn đứng thất thần ở đây làm gì? Sao không nhanh qua đây cứu A Hồ của tôi?

Thật ra, không cần Lâm Thanh Huyền phải nói, Chu Hiểu Xuyên đã nhanh chóng bỏ nhào tới chỗ A Hồ đang nằm. Trong khi Chu Hiểu Xuyên xem xét tình hình của A Hồ, trên gương mặt thanh tú của Lâm Thanh Huyền hiện lên sự tức giận vô cùng rõ ràng, cô đứng bật dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chu Hiểu Xuyên, anh hãy chăm sóc A Hồ giúp tôi, tôi phải truy tìm tên khốn đánh lén kia mới được.

Dứt lời nàng liền biến mất trong bóng đêm. Lâm Thanh Huyền cảm nhận được tung tích của kẻ đánh lén nàng, mà cho dù không phải là kẻ đánh lén thì ít nhiều gì cũng có liên quan, cho nên phải bắt được kẻ này bằng mọi giá, cho dù là vì báo thù cho A Hồ hay lý do gì thì cũng phải đem tên này ra ánh sáng công lý. Kiểm tra tình huống thân thể cho A Hồ xong, lòng mày Chu Hiểu Xuyên nhủ chặt như muốn dính lại với nhau, bởi vì phi tiêu kia đã đâm sâu vào cơ thể A Hồ, không có dụng cụ chuyên dụng thì không thể lấy nó ra được. Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng quyết định, không chút do dự, muốn đưa A hồ đến Phòng khám thú cưng để tiến hành phẫu thuật.

- Kiên nhẫn một chút, chúng ta phải trở về phòng khám thì tao mới có thể gấp phi tiêu trong người mày ra được.

Nhưng A Hồ lại cự tuyệt đề nghị của Chu Hiểu Xuyên. Lúc này điều nó quan tâm nhất không phải là sống chết của bản thân mà đó là sự an toàn của Lâm Thanh Huyền.

- Không cần phải để ý đến ta, ta rất rõ tình hình cơ thể mình, không chết ngay được, người hãy nhanh chóng đuổi theo cô chủ của ta đi. Tên ám toán kia quả thực không đơn giản, ta lo lắng rằng một mình cô chủ không thể làm gì được hắn, có khi còn chịu thiệt dưới tay hắn.

Chu Hiểu Xuyên cũng đồng quan điểm với A Hồ, rất muốn đuổi theo tên đánh lén, nhưng hắn không vội vã đuổi theo Lâm Thanh Huyền mà cau mày hỏi một câu:

- Mày... Mày chịu đựng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 100: Vĩnh Biệt, Chủ Nhân!

Tựa hồ muốn chứng minh mình vẫn còn khỏe, A Hồ liền thét lên, không ngừng thúc dục:

- Yên tâm đi, ta còn có thể chịu đựng được! Ngươi cũng nhìn thấy đấy, cái phi tiêu cũng không có đâm trúng chỗ hiểm trên thân thể ta. Vậy hãy mau đi đi... Nếu đến muộn, nói không chừng sẽ phát sinh sự cố ngoài ý muốn!

- Được!

Lần này, Chu Hiểu Xuyên không do dự nữa, gật đầu đáp ứng nói. Trước khi rời đi, hắn dùng áo khoác cầm máu cho A Hồ, để Sa Tử và Lão Quy ở lại chỗ này chăm sóc cho nó, rồi đứng dậy nhanh chóng đuổi theo Lâm Thanh Huyền. Lão Quy bò tới bên người A Hồ, lại tái phát tật xấu:

- Chân chủ nhân ngươi cứng thật, làm ta đau kinh. Nếu không có cái mai rùa này, ta e rằng đã bị cô ta sút chết rồi...

Nguyên lai là pha lên gỏi tuyệt đẹp của Lâm Thanh Huyền căn bản không có trúng thẳng em của Chu Hiểu Xuyên, mà trúng phải Lão Quy, làm cô cứ tưởng thẳng em của Chu Hiểu Xuyên luyên cả Kim Tung Tráo cơ. A Hồ lại không nghe coi Lão Quy đang nói gì, nó mở to mắt ngơ ngác nhìn về phía mà Lâm Thanh Huyền đã đi xa. Một hồi lo lắng, đau nhức đang giày vò lấy nó, khiến cho ý thức của nó dần dần mất đi. Vừa mới này, A Hồ đã nói xạo với Chu Hiểu Xuyên. Cái phi tiêu kia đúng là không có trúng vào bộ phận yếu hại. Nhưng trên phi tiêu có độc, nếu như có thể lấy phi tiêu ra sớm, cũng như giải độc kịp thời thì còn có thể giữ lại được tính mạng, còn chỉ cần chậm trễ thôi là chắc chắn nó chỉ có đường chết! Bất quá, trong thời khắc sống còn, A Hồ lại thúc Chu Hiểu Xuyên đi giúp Lâm Thanh Huyền, bỏ qua cơ hội được cứu sống. Hiện tại, tuy bóng lưng Lâm Thanh Huyền đã mất hút vào màn đêm, nhưng ánh mắt của A Hồ vẫn nhìn về hướng Lâm Thanh Huyền rời đi. Chỉ là hình ảnh dần dần mờ đi... trở thành một màu đen... A Hồ cảm giác được sinh mệnh mình đang dần mất đi, nó yếu ớt nói:

- Chủ nhân, lúc này đây hiện đã đến cực hạn của ta rồi, ta sợ là phải vĩnh biệt ngươi. Cùng sống với ngươi mấy năm trời, thời gian đó trôi qua rất nhanh, cũng ta thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời ta. Có thể chết thay ngươi, ta không hối hận một chút nào. Cái đáng tiếc nhất trong cuộc đời ta chính là từ nay về sau không thể tiếp tục đi theo người được nữa...

Giờ đây, ở trong mắt A Hồ, từng ký ức cũ trải qua đang hiện lên như một bộ phim chiếu lại: Mới sinh ra đời, những giọt sữa ngọt ngào của mẹ... Được lựa chọn làm chó nghiệp vụ, khắc khổ huấn luyện... Lần thứ nhất phá được vụ án, hưng phấn và kích động tột cùng... Khi đạt được danh hiệu đệ nhất, kiêu ngạo và tự hào... Đương nhiên, hình ảnh hiện lên nhiều nhất vào lúc này, đó là khoảng thời gian sống cùng với Lâm Thanh Huyền, là quãng thời gian vui sướng nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời nó!

- Vĩnh biệt, chủ nhân...

Cùng với những hoài niệm về thế giới này, đặc biệt là về Lâm Thanh Huyền. A Hồ chậm rãi nhắm mắt lại, dần dần ngừng thở...

- Hình như có cái gì đó không đúng.

Sa Tử trước liền nhận ra A Hồ biểu hiện ra ngoài khác thường, vội vàng nhún người nhảy đến bên cạnh A Hồ, chìa cái móng vuốt lên mũi dò xét, kinh hô:

- Không xong, nó đã không còn thở! Nó đã chết...

Lão Quy cũng ngây cả người, có chút không dám tin:

- Cái gì? Đã chết?? Nó không phải mới vừa nói có thể chịu được sao, thế quái nào mà đảo mắt cái đã toi rồi?

- Ta phải nhanh chóng báo chuyện này cho Chu Hiểu Xuyên biết! Có lẽ hắn có thể có biện pháp nào đó giúp nó trở lại được...

Quyết định chủ ý xong, Sa Tử cũng không lãng phí thời gian nữa, tung người nhảy lên, đuổi theo Chu Hiểu Xuyên. Đương nhiên, vừa đi, nó vừa nói với Lão Quy:

- Trông chừng nó, đợi Chu Hiểu Xuyên trở về.

Lão Quy vội vàng đuổi thẳng cổ lên kêu:

- Ấy ầy... không phải chứ? Để ta ở lại đây một mình? Nhờ ta, ta chỉ là một chỉ là một con rùa mà thôi, vạn nhất có người tiến lại gần, thì ta biết phải làm...

Nhưng nó còn chưa có nói xong thì bóng dáng của Sa Tử cũng đã biến mất trong màn đêm.

Dưới tình huống như vậy, Lão Quy cũng chỉ đành tiếp nhận sự thật phũ phàng:

- Thật là, đám người này sao toàn tính nhanh áu đoảng thế trời? Về sau, phải bắt bọn họ học theo ta, gặp chuyện gì cũng không được vội vàng, phải bình tĩnh xử lý mọi chuyện mới được...

Cũng may Sa Tử đã đi xa, bằng không, nhất định sẽ giơ móng vuốt của nó lên chụp xuống, châm chọc nói: "Ngươi gặp chuyện gì cũng luôn bình tĩnh không hoảng hốt? Gió to quá đấy, ngươi vốn phản ứng chậm chạp chứ bình tĩnh cái nỗi gì?"

Đối với chuyện vừa xảy ra, Chu Hiểu Xuyên không hề hay biết. Giờ phút này, hắn đã đuổi theo Lâm Thanh Huyền được một lúc, chỉ là không thể theo kịp, cuối cùng bị mất dấu.

- Hai người này ruốt cục đã chạy đến đâu rồi? Đuổi theo người trong đêm tối thật chả dễ dàng gì.

Tuy rằng tạm thời mất dấu bọn họ, nhưng trên mặt Chu Hiểu Xuyên không có lấy một điểm thất vọng, vẫn hết sức bình thản, thuận miệng oán hận hai câu sau, liền hướng đến thùng rác ven đường, giữ lấy một con chuột hời:

- Có thấy một nam một nữ chạy qua đây không? Bọn họ chạy về hướng nào?

Con chuột liếc mắt đánh giá Chu Hiểu Xuyên, vẻ mặt cao ngạo lần khinh thường nói:

- Dựa vào cái gì mà ta phải nói cho ngươi? Đừng tưởng rằng, ngươi hiểu được thú ngữ, là có thể ra lệnh cho ta.

Đối phó với mấy con chuột, Chu Hiểu Xuyên đã có kinh nghiệm. Hắn không nói hai lời, liền móc gói Diêu Tiên (một loại thức ăn cho động vật ở bên trung quốc, đây là tên hàng) trong túi quần, Sau khi xé gói thức ăn ra, mùi hương tỏa đi khắp nơi:

- Mày có nói cho tao biết... không?

- Nếu mày có thể dẫn tao đi thì tao sẽ cho mày cái túi này.

Hắn chợt nhớ tới chuyện khả năng tìm kiếm của chuột là rất tốt, nên hắn liền lập tức thay đổi chủ ý.

- Ngươi phải giữ lời đó... Đi theo ta!

Bao Diêu Tiên tỏa mùi ra làm con chuột nhện không được chảy nước dãi, lập tức đáp ứng Chu Hiểu Xuyên, dẫn hắn nhanh chóng tới chỗ Lâm Thanh Huyền về kẻ đánh lén kia. Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng đi tới một nơi vắng vẻ, đuổi kịp Lâm Thanh Huyền và kẻ đánh lén đó. Giờ phút này, hai người bọn họ đang giao chiến với nhau. Tiếng quyền cước va vào nhau, liên tiếp vang lên bên tai không dứt, giống như là Hoàng Phi Hồng và Phương Thế Ngọc trong những bộ phim kinh điển đang giao thủ với nhau. Chẳng qua, so với trong phim ảnh thì thiếu hẳn đi những cảnh đặc sắc và nguy hiểm, đặc biệt là đoạn nhạc gây cảm xúc người xem. Chu Hiểu Xuyên cũng coi như là người có thần kinh tốt, nhưng cảnh tượng trước mắt một màn, vẫn làm cho hắn cảm thấy mình thật cùi bắp. “Xảy ra chuyện gì thế này? Vô lâm cao thủ quyết đấu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Tao Thực Sự Không Phải Cao Thủ Võ Thuật Cổ Truyền Trung Hoa.

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên ghen hòng nhìn trần trời thì con chuột lên tiếng thúc giục:

- Nhân loại, ta đã dẫn ngươi đuổi theo hai người kia. Hiện tại ngươi cũng nên đưa phần thưởng cho ta đi chứ? Ày, sao mặt lại ngệt ra thế kia? Chẳng nhẽ ngươi muốn quỵ?

Chu Hiểu Xuyên lúc này mới giật mình phục hồi lại tinh thần, vất phần thưởng cho con chuột. Con chuột lập tức ngậm lấy, kéo ra một chỗ yên tĩnh để hưởng thụ mỹ vị.

- Đợi một chút.

Chu Hiểu Xuyên đột nhiên gọi nó lại:

- Mày có bạn bè, người thân gì cũng sống ở đây không?

- Ngươi còn muốn làm cái gì?

Con chuột cũng không vội vàng trả lời vấn đề của hắn mà đặt vấn đề hỏi ngược lại.

- Tao muốn chúng nó giúp tao một việc.

- Được lợi gì?

- Có! Mỗi con đến hỗ trợ tao sẽ được thưởng. .... À không, tất cả sẽ được ăn món chân giò hun khói!

Vốn hắn định thưởng mỗi con một đồ ăn nào đó nhưng nghĩ lại nhờ con chuột này nó kéo cả một bầy mấy trăm con đến thì tiền đâu ra mà trả được chứ. Thôi thì cho một bầy đây cho một cái chân giò hun khói là đủ rồi. Chuột thì tất nhiên chả biết tính toán tiền nong gì cả, chỉ biết rằng nguyên một cái chân

giò hun khói rất to và ngon, cho nên nó đồng ý không chút do dự.

- Mày đi gọi đám bạn bè, người thân của mày đến, sau đó bảo chúng nó....

Chu Hiểu Xuyên nói nhỏ lại, vạch kế hoạch của mình ra một cách đơn giản để con chuột dễ nắm bắt. Nghe Chu Hiểu Xuyên phân phó xong, con chuột gật đầu nói:

- Ta biết nên làm thế nào rồi, ta lập tức gọi chúng đến.

Nó lập tức xoay người, nhảy phốc một cái, biến mất trong màn đêm.

Từ lúc Chu Hiểu Xuyên xuất hiện, hai người kia cũng đã phát hiện ra. Kẻ đánh lén khi này cười lạnh nói:

- Lâm Thanh Huyền, không hổ là người được luyện võ ở sở cảnh sát tỉnh, quả thực có vài phần thực lực. Bất quá, chỉ bằng đó thực lực thì chưa đủ để bắt tao.

Lâm Thanh Huyền vốn định châm biếm lại, nhưng không ngờ đối phương đột ngột gia tăng tốc độ tấn công, nhất thời sút trúng bên hông cô, ‘bốp’ một cái làm cô ngã lăn sang bên chùng mấy thước.

- Lâm Thanh Huyền, chúng ta còn gặp lại! Lần sau, để coi cô còn có vận may như hôm nay không?

Kẻ đánh lén cũng không có thừa thắng xông lên, mà lập tức xoay người chạy trốn. Bởi vì thời gian bây giờ không còn cho phép hắn làm điều đó nữa, hiện đã có người tới, không phải chỉ có mình Chu Hiểu Xuyên mà sẽ còn có cảnh sát khác đến nữa. Mặc dù nói dựa vào công phu của hắn thì thêm chục tên cảnh sát nữa cũng chả nhằm nhò gì. Nhưng nếu những cảnh sát đó được trang bị vũ trang hạng nặng thì hắn sao có thể chống đỡ được loạt đạn như vậy chứ. Cho nên hắn lựa chọn kế thứ ba mươi sáu của Không Minh tiên sinh, không việc gì phải mạo hiểm ở lại cả, ngay sau thiếu gì cơ hội. Thấy kẻ đánh lén muốn chạy trốn, Lâm Thanh Huyền giẫy dụa đứng lên, bất quá vết thương bên hông khá nặng làm cô không thể đứng dậy được. Rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể hô Chu Hiểu Xuyên:

- Đứng để hắn chạy thoát! Hắn chính là Cao Xuyên Hưng, hung thủ đứng sau vụ án đó!

Có lẽ lo lắng Chu Hiểu Xuyên tay đôi sẽ không lại nên Lâm Thanh Huyền vội vàng bổ sung một câu:

- Cẩn thận một chút, tên này không phải kẻ đơn giản, hắn là cao thủ võ thuật cổ truyền Trung Hoa, đã đạt đến Dịch Cốt cảnh.

“Dịch Cốt cảnh? Là cái gì vậy?” Chu Hiểu Xuyên nghe chả hiểu gì cả, dẫu sao thì hắn cũng đâu có luyện qua võ thuật cổ truyền Trung Hoa đâu mà biết, càng không biết người đạt đến Dịch Cốt cảnh lợi hại tới mức nào. Bất quá hắn chẳng bận tâm quá lâu chuyện đó, lập tức cúi xuống nhặt viên gạch dưới đất, dương tay nắm thẳng đến Cao Xuyên Hưng.

- Đầu mày đúng là chỉ để mọc tóc, tính đập gạch tao á? Ngủ lắm con à!

Cao Xuyên Hưng thấy thế thì cười lạnh. Bất quá tiếng cười của hắn bị cắt bởi tiếng gạch va đập rất mạnh vang lên bên tai. Đó chính là viên gạch mà Chu Hiểu Xuyên đập tới. Về mặt Cao Xuyên Hưng nháy mắt trở nên khiếp sợ: “Lực đập mạnh thật! Tốc độ cũng rất nhanh! Chẳng nhẽ ta phán đoán sai, tên kia cũng là kẻ có luyện qua công phu?”

Thực ra trong thời gian Hiểu Xuyên ném gạch thì sợi năng lượng thần bí trong cơ thể hắn lại bỗng lưu chuyển toàn cơ thể giúp lực đập của hắn càng mạnh hơn. Cao Xuyên Hưng không dám tiếp tục nhìn nữa, về mặt thận trọng xoay người lại, gồng mình lên, đỡ lấy miếng gạch đang bay đến tiếp kia.

“Àm!” Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, miếng gạch kia đã nát thành bột. Tuy rằng đánh nát được viên gạch đó nhưng Cao Xuyên Hưng chả lấy gì làm vui, ngược lại hắn càng thêm thận trọng. Bởi vì con đầu truền đến từ cánh tay mình đã cho thấy lực công kích vừa rồi mạnh hơn hẳn đòn công kích của Lâm Thanh Huyền. Nhìn Chu Hiểu Xuyên, Cao Xuyên Hưng âm thầm kinh hãi: “May là thằng nhóc này chỉ đập gạch chứ nó mà ném phi đao thì chắc mình sẽ phé mất một cánh tay rồi!”

Tuy hắn đã đạt đến cảnh giới Dịch Cốt của võ học Trung Hoa, cơ thể khỏe mạnh cường tráng, khung xương cứng như đá, nhưng pha đập gạch rất mạnh đó lại khiến hắn đau tay. Điều đó đã làm hắn coi Chu Hiểu Xuyên như một đối thủ ngang tay, hơn nữa lại là một đối thủ am hiểu về ám khí. Có ý niệm đó, hắn cũng không dám xoay người bỏ chạy nữa, bởi vì hắn nghĩ rằng nếu xoay lưng về phía một cao thủ xử dụng ám khí thì chả khác gì tự sát cả, muốn rời khỏi đây thì phải đánh chết Chu Hiểu Xuyên hoặc chí ít là bị thương nặng. Chỉ là Cao Xuyên Hưng không ngờ rằng kẻ đứng trước mắt mình đã bao giờ học qua võ thuật cổ truyền Trung Hoa đâu. Thậm chí đến cả môn võ Thái Cực Quyền của mấy ông bà già hay tập vào buổi sáng trong công viên hắn còn chưa từng múa qua. Cao Xuyên Hưng hít sâu một hơi điều chỉnh lại trạng thái của mình rồi nói:

- Không ngờ mày cũng là một cao thủ võ thuật cổ truyền Trung Hoa, xem ra tao nhầm...

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu, về mặt ngây thơ vô tội nói:

- Mày không nhầm đâu, tao chả biết cái gì về võ thuật cả, tao chỉ là một bác sỹ thú y thôi.

“Cái gì? Không phải cao thủ võ thuật? Không phải cao thủ võ thuật mà mày đập gạch mạnh như vậy à? Mày tính lừa ai đó? Bộ tao trông giống mấy thằng trẻ trâu lắm sao?” Cao Xuyên Hưng tức đến nổi mặt lúc xanh lúc đỏ.

- Mặc kệ mày có phải là cao thủ hay không thì hôm nay mày vẫn phải chết!

Hừ lạnh một tiếng, Cao Xuyên Hưng đạp mạnh hai chân xuống đất, cả người lao nhanh về phía trước, cong người nhảy vòng qua đầu Chu Hiểu Xuyên, tay nhắm thẳng đến gáy Hiểu Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Đạp Gạch Thần Công

- Chết á? Anh mày đây vẫn còn trinh đấy nhá! Muốn chết thì mày tự kỷ chết đi cho đời nó vui về!

Chu Hiểu Xuyên không chút khách khí, buột miệng chửi lại. Lâm Thanh Huyền nằm ở bên cạnh, nghe như vậy, dờ khóc dờ cười nghĩ: “Chu hiểu Xuyên này thật đúng là, đến giờ này rồi mà vẫn thừa hơi nói vớ vẩn.”

Lâm Thanh Huyền đương nhiên không biết, Chu Hiểu Xuyên không hề nói vớ vẩn, mà đó là nỗi đau thầm kín trong lòng hắn. Tốc độ của Cao Xuyên Hưng rất nhanh, thu hẹp khoảng cách gần mười thước chỉ trong chớp mắt, nhanh chóng áp sát Chu Hiểu Xuyên, vung quyền cước, thể công sắc bén như một trận gió táp mưa rào. Chu Hiểu Xuyên thì ý vào năng lượng thần bí đã cường hóa thân thể mình, cố gắng chống trả. Sau mấy chiêu, Cao Xuyên Hưng nhận thấy sức mạnh, tốc độ và phản ứng của Chu Hiểu Xuyên đều không tồi, nhưng chiêu thức thì có chút lộn xộn, không có chiêu gì đáng nói, căn bản giống như đánh lộn ở ngoài đường hơn là giống một cao thủ võ học.

- Tao lại đánh gia sai rồi, mày chả biết cái quái gì về võ học cổ truyền cả, chỉ là thân thể mày có chút đặc thù khác với người thường thôi! Vừa rồi cũng chỉ là trùng hợp không hơn không kém... .

Mấy lần đánh giá sai lầm, Cao Xuyên Hưng cảm thấy khá chán lẩn. Cũng may là không có ai quen biết hắn ở đây, chứ nếu không chuyện này mà đồn ra ngoài thì khác nào trò cười cho bọn trẻ trâu? Hiểu rõ Chu Hiểu Xuyên không phải cao thủ võ học, trên mặt Cao Xuyên Hưng lộ vẻ khinh thường, âm hiểm cười lạnh:

- Tổ chất thân thể mày có chút khác người ư? Hừ, đối phó với một thằng không biết phối hợp khí lực và tốc độ như mày thì tao đây có vô vàng phương pháp!

Trong lúc kịch đấu, Cao Xuyên Hưng bất ngờ để lộ sơ hở, dẫn dụ Chu Hiểu Xuyên đánh tới lồng ngực hắn. Bỗng tay kia nắm chặt lại, đột nhiên đảo người, làm một quyền của Chu Hiểu Xuyên đánh vào khoảng không. Cùng lúc đó cánh tay trái của hắn chợt động, đâm thẳng vào nắm đấm còn lại của Chu Hiểu Xuyên. Một cỗ lực lượng cường đại theo bắp tay trái của Cao Xuyên Hưng truyền tới, mạnh mẽ ép nắm đấm của Chu Hiểu Xuyên bật lại, giống như là bị Cao Xuyên Hưng đánh cho nửa chiêu Bạch Hạc Lượn Sí (1) vậy. Nhất thời, hai cánh tay của Chu Hiểu Xuyên đã cách khá xa lồng ngực. Với kinh nghiệm của mình, Cao Xuyên Hưng tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt ngay trước mắt, hướng chỉ cơ hội này là do hắn tự tạo lên. Hắn bước mạnh lên một bước, dùng khủy tay đánh thẳng vào lồng ngực Chu Huyền, lực đạo mạnh mẽ trực tiếp xóc thẳng vào tim.

Rắc rắc rắc...

Xương cốt vỡ vụn vang lên một âm thanh ghê người, nghe mà trong lòng phát run lên. Không những thế, lực đạo khủng bố còn làm cho Chu Hiểu Xuyên lão đảo lui về phía sau mấy bước. Cao Xuyên Hưng lúc này đã thực sự ra tay, sau khi đánh lui Chu Hiểu Xuyên, hắn cũng không chạy đi mà còn thừa thắng xông lên, mục đích muốn giết chết Chu Hiểu Xuyên và Lâm Thanh Huyền ngay tại đây: “Dù sao cảnh sát còn chưa tới, đánh chết hai đứa nó rồi chạy có lẽ vẫn kịp.”

Đáng tiếc, ý định của Cao Xuyên Hưng không thể thực hiện được, bởi vì ngay khi hắn vừa cất bước tiến về phía Chu Hiểu Xuyên thì tiếng còi xe cảnh sát đã vang lên dồn dập.

- Lũ cớm khôn nạn, sớm không tới muộn không tới lại tới ngay lúc này...

Lúc trước, trong khi đuổi theo Cao Xuyên Hưng, Lâm Thanh Huyền đã điện thoại về cho đồn cảnh sát nên đám cảnh sát này mới có thể đến đúng lúc. Do dự một chút, Cao Xuyên Hưng vứt bỏ ý định thừa thắng truy sát đi. Tuy cảnh sát cánh muốn đến nơi này phải có thời gian nhưng hắn vẫn không muốn mạo hiểm. “Thôi, Lâm Thanh Huyền kia đã gọi lũ cớm đến rồi, lần này tạm tha cho ả, sau này sẽ đến tính sổ. Còn thằng nhóc này...”

Hắn liếc nhìn Chu Hiểu Xuyên một cái, cười lạnh: “Đã bị mình đánh trúng một kích toàn lực, không chết cũng tàn phế. Đây chính là kết quả của những thằng ngu mà thích tỏ ra nguy hiểm!”

Sau khi quyết định, Cao Xuyên Hưng xác định phương hướng tiếng còi cảnh sát, rồi xoay người theo hướng ngược lại để bỏ chạy. Nhưng mà hắn vừa mới đi được mấy bước thì phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn, tiếp theo đó là tiếng chửi:

- Đánh ông mày mà còn muốn chạy?! Trên đời đâu có chuyện dễ dàng như vậy? Mày nằm lại đây cho tao!

“Thằng này, không phải vừa bị mình đánh nát xương ngực với vài cái xương sườn ư? Sao trông nó còn khỏe vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trên

mặt Cao Xuyên hưng lộ nét khiếp sợ, khó tin. Không sai, xương ngực, xương sườn Chu Hiểu Xuyên đích thực đã bị khuỷu tay Cao Xuyên Hưng đánh nát. Nhưng vào ngay thời khắc đó, năng lượng thần bí trong cơ thể Chu Hiểu Xuyên lại xuất hiện, bao bọc lấy những chiếc xương bị gãy, không những nó giảm đi đau đớn mà nó còn giúp Chu Hiểu Xuyên chữa lành những vết thương đó với tốc độ cực nhanh, còn nhanh hơn so với tốc độ giải độc rắn lằn trước rất nhiều! Giờ phút này, xương cốt Chu Hiểu Xuyên tuy chưa được chữa trị hoàn toàn nhưng năng lượng thần bí kia bọc lấy chúng, nên hắn vẫn có thể đứng vững được. Vì vậy, Chu Hiểu Xuyên hiện giống như không bị thương, có thể tiếp tục đánh nhau với Cao Xuyên Hưng!

Đáng tiếc Cao Xuyên Hưng không hề biết điều này, hắn cảm thấy khiếp sợ lẫn khó hiểu, vội xoay người, nhưng vẫn chậm mắt nửa nhịp, chỉ có thể trở mặt nhìn một cục gạch từ tay Chu Hiểu Xuyên bay tới, đập thẳng vào mặt của mình. Một âm thanh xé gió vang lên trong màn đêm yên tĩnh. Ngay cả Cao Xuyên Hưng đã đạt đến cốt cảnh, thân thể cực kỳ rắn chắc, cũng bị viên gạch ném bất ngờ của Chu Hiểu Xuyên làm cho hắn vỡ mõm, máu chảy ra giàn dụa, không còn nhận ra cao thủ võ thuật khi trước nữa. Cao Xuyên Hưng giờ thấy xung quanh tối sầm lại, nhĩ có sáng lên những ngôi sao lấp lánh chạy xung quanh đầu hắn. Bây giờ Chu Hiểu Xuyên lại mở miệng đá đều:

- Không phải mày là một cao thủ võ thuật sao? Không phải mày rất bỏ đời sao? Thế quái nào mà mày để tao đánh trúng mõm vậy? Xem ra đánh gạch thần công của tao cũng lợi hại vài. ... Hừ, Tao tưởng mày cứng lắm, đau thương bất nhập cơ! Giờ nhìn cái bộ dáng của mày chả khác gì con nhái không? Tao thật muốn quay lại cái clip thảm hại của mày để đăng lên Facebook như một chiến lợi phẩm quá...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đừng Nổ Súng, Đều Là Người Một Nhà Cả!

Lời nói này không chỉ khiến Cao Xuyên Hưng tức giận mà cũng làm cả Lâm Thanh Huyền ghen hờn, lắc đầu nhìn trần trời, thầm nghĩ: “Tên Chu Hiểu Xuyên đá xoáy quá kinh khủng. Xem ra mình không nên đắc tội với anh ta, nếu không có ngày sẽ bị miệng lưỡi của anh ta làm ức chế đến mức đâm đầu vào đầu phụ mà chết mất...”

- Tao vốn tính cho mày một con đường sống, thế nhưng mày làm như vậy thì có lẽ tao phải động thủ giết người vậy!

Cao Xuyên Hưng phần nộ gào lên một tiếng, không quản gạch vỡ trộn lẫn với máu ở trên mặt mình, lập tức lao đến phía trước, hung tợn tấn công Chu Hiểu Xuyên. Nhìn bộ dáng nghiêng ngã nghiêng lợi thế kia, chắc chắn rằng hắn mà không nắm được Chu Hiểu Xuyên ra bã thì sẽ không hạ hỏa. Thế nhưng hắn chưa kịp tấn công Chu Hiểu Xuyên thì mọi thứ lại trở thành một mớ hỗn độn. Bởi vì ngay lúc đó, có hàng trăm con chuột đột nhiên xuất hiện như thủy triều ở dưới chân hắn, trực tiếp leo lên người hắn, bò vào trong ống quần cắn loạn cả lên (OMG). Nếu chỉ có vài con chuột đã đủ xoắn, đành này có cả đàn. ...nhìn thôi cũng sồn hết cả gai ốc lên rồi. Mặc dù nói Cao Xuyên Hưng luyện đến mức có thể khiến toàn bộ bộ phận trên cơ thể cứng như sắt thép, bất quá dầu sao trên người có một vài bộ phận vẫn mềm yếu, dễ tổn thương, bình thường khi hắn chiến đấu vẫn phải bảo vệ những bộ phận đấy. Nhưng bây giờ đàn chuột đông như vậy thì hắn làm sao có thể bảo vệ được chứ. Hắt được con này thì con kia lại lao vào cắn. Dần dần thế công của hắn bị sụp đổ, không thể tiếp tục được nữa. Chu Hiểu Xuyên đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, định lý “Thừa nước đục thả câu” đương nhiên hắn biết chứ! Hắn vọt nhanh về phía trước, dùng khuỷu tay đánh mạnh vào mặt Cao Xuyên Hưng:

- Phát này là của tao!

Sau đó lại tiếp tục lên gối:

- Phát này tao hộ cho Lâm Thanh Huyền!

Ban đầu Cao Xuyên Hưng khí thế hung hãn thế nào thì giờ nhếch nhác tới bởi bấy nhiêu, trong đầu hắn thầm nguyên rủa ầm lên: “Mấy con chuột chết tiệt này làm mình không thể đánh được thằng khốn nạn kia cho hạ gục. Để rồi mình lại để một thằng không biết tý gì về võ thuật đánh thế này thì... mất hết mặt mũi rồi còn đâu!”

Vừa tức giận lại vừa đau đớn ở phía dưới, Cao Xuyên Hưng không còn hơi sức đâu để sửa một tiếng nào nữa, cứ như vậy nhắm mắt đã quy xuống, ức chế tới mức lâm vào hôn mê. Ngay khi Cao Xuyên Hưng vừa ngã xuống cũng là lúc mấy cái xe cảnh sát chiếu sang đây. Chu Hiểu Xuyên chẳng thèm quan tâm đến chuyện đó, đứng lại phân phó cho đám chuột đang bò lổm ngổm trên người Cao Xuyên Hưng:

- Tụi mày té hết đi, đừng để người ta nhìn thấy.

Quả thực nếu đám chuột đứng đây thành một bầy lớn như vậy sẽ khiến cho mọi người nghi ngờ. Cũng may là tụi nó chứng kiến cảnh chuột lao qua đường là bị người khác hô đập chết nhiều rồi, thế cho nên chúng nó nhanh chóng tán thành ý kiến của Hiểu Xuyên. Đương nhiên, trước khi chuẩn khỏi đây, tụi nó cũng không quên nhắc nhở:

- ày, nếu người dám quỵt nợ bọn ta thì đừng trách bọn ta không khách khí.

Những con chuột vừa mới té xong, một đám cảnh sát cầm súng lập tức ập vào, chĩa cả súng vào cả người Cao Xuyên Hưng lẫn Chu Hiểu Xuyên khiến Hiểu Xuyên xoắn tới mức vội vàng giơ tay lên, ngoác miệng thanh minh:

- Đừng nổ súng, người một nhà cả....

Bất quá trong lòng hẳn lại cảm thấy khó chịu với lời nói này: “Lời này nghe như mấy tên Hán gian hay nói trong TV ý...”

Vẫn là Lâm Thanh Huyền bước tới ra thay hẳn chứng minh thân phận:

- Anh ta là bạn của tôi, lần này đều do anh ta toàn lực hỗ trợ mới có thể bắt được Cao Xuyên Hưng đó.

- ôi thực xin lỗi người anh em

Người cảnh sát đang chìa nòng súng vào đầu Chu Hiểu Xuyên lập tức thu lại, vội vàng xin lỗi, các cảnh sát còn lại cũng rồi rít xin lỗi, đồng thời nhìn về phía Chu Hiểu Xuyên bằng ánh mắt kính nể xuất phát ra từ trong nội tâm. Lâm Thanh Huyền đi tới trước người Chu Hiểu Xuyên, từ từ quan sát kỹ lưỡng làm Chu Hiểu Xuyên cảm thấy không được tự nhiên:

- Sao lại xấu xoi tôi ghê thế?

- Tôi muốn xem xem rốt cuộc anh là loại người gì.

Nói tới đây, Lâm Thanh Huyền lắc lắc đầu:

- Đáng tiếc, dù thế nào thì tôi cũng không thể nhìn thấu anh...

Cô lại nhìn về phía Cao Xuyên Hưng vừa cảm khái vừa tự giễu nói:

- Không ngờ một Cao Xuyên Hưng am hiểu võ thuật truyền thống của Trung Quốc tới Dịch Cốt cảnh như vậy lại dễ dàng bị một người không biết chút võ công đánh bại... Nếu không chứng kiến tận mắt thì tôi vẫn không thể nào tin nổi. Ai~~~~! Đúng rồi vừa nãy tôi thấy anh đáp trúng người Cao Xuyên Hưng, sau đó hẳn lao tới tấn công anh, rồi sao bỗng nhiên hẳn lại trở nên luống cuống tay chân vậy? Rốt cuộc anh đã làm cái gì thế?

Bởi vì khi nãy mọi thứ đều tối mù, chỉ có chút ánh sáng ít ỏi chiếu đến, với lại đám chuột từ lúc đến đến lúc rồi khi đều không gây lên tiếng động quá lớn. Thế nên Lâm Thanh Huyền cũng không rõ Cao Xuyên Hưng hành động kinh hoàng là do bị đám chuột kích thích gây ra.

- Chắc... Tôi cũng không rõ sao lại vậy nữa.

Chu Hiểu Xuyên tự nhiên sẽ không nói thật, lập tức chuyển đề tài mới:

- A đúng rồi, vừa nãy cô nhắc đến cái gọi là Dịch Cốt cảnh, đó là cái gì vậy?

Lâm Thanh Huyền rõ ràng bị chuyển đề tài theo kế hoạch của hẳn:

- à, Dịch Cốt cảnh đó chính là một cảnh giới của võ thuật Trung Quốc. Sau đó tới Dịch Cân, Dịch Tùy, Tiên Thiên và bốn cảnh giới thần thông. Thực lực của tôi tuy ở Dịch Cốt cảnh nhưng đấu với Cao Xuyên Hưng vẫn có chênh lệch nhất định... ài~~~~! Anh cũng có thể nghĩ rằng tôi ở Dịch Cốt cảnh trung kỳ còn tên kia ở Dịch Cốt cảnh hậu kỳ cũng được.

Chu Hiểu Xuyên tỉnh ngộ, gật đầu nói:

- Thì ra là vậy, nghe thật phức tạp...

Trong lòng mỗi người nam nhân luôn ngưỡng mộ việc học võ, để rồi nổi danh với cái kiêu một chọi mười, một chọi một trăm,... Siêu nhân như Lưu Bố.

- A! Vậy khi anh đến đây thì A hồ đang ở đâu? Tình trạng của nó thế nào rồi?

Lâm Thanh Huyền đột nhiên nhớ đến A Hồ, lập tức trở nên khẩn trương lo lắng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Có Lẽ... Tôi Có Thể Cứu Sống Nó!

- A Hồ hiện...

Chu Hiểu Xuyên đang định trả lời, thì bỗng Sa Từ nhảy đến nói với hẳn:

- Này này, người mau đến chỗ A Hồ đi, hình như nó sắp ngừng thở rồi...

- A Hồ ngừng thở?

Về mặt Chu Hiểu Xuyên không thể tin được. Lâm Thanh Huyền nghe được câu này, nhất thời sợ ngây người, hai hàng nước mắt lập tức lăn xuống mặt xinh đẹp:

- Cái gì? Anh nói cái gì? A Hồ nó... nó đã ngừng thở? Sao lại như thế được? Không được, tôi nhất định phải gặp nó! Tôi phải nhìn thấy nó!

Nói xong, nàng chạy đến chiếc xe máy cảnh dụng ở gần đó, ngồi lên nó, chuẩn bị nổ máy. Chu Hiểu Xuyên vội vàng nói:

- Đợi đã, tôi đi cùng với cô!

Chu Hiểu Xuyên mau chóng chạy đến ngồi lên xe, còn Sa Tử thì nhảy vào lòng hắn. Không đợi Chu Hiểu Xuyên ngồi vững, Lâm Thanh Huyền lập tức nổ máy, phóng như chớp chạy thẳng đến chỗ A Hồ bị nạn. Chiếc xe máy cảnh dụng đột ngột di chuyển, giạt cái đùng, khiến Chu Hiểu Xuyên ngồi chưa vững suýt nữa lộn nhào về phía sau. Trong lúc giạt mình, hắn vội vàng ôm về phía trước, tránh để mình ngã. Chỉ là hắn không ngờ mình lại vớ được hai cái gì đó tròn tròn, rất co dãn. Mặc dù nói Chu Hiểu Xuyên vẫn là trai tân nhưng không có nghĩa là hắn chả biết cái gì về con gái. Dù sao ngày xưa hắn còn đi học, hắn được cô giáo Thảo dạy rất nhiều điều, tối nào cũng phải đi học thêm cô ý. Cho nên hắn rất rõ mình hai tay mình vớ được cái gì.

“Đây là ngực con gái ư? Sao lại thấy hơi thô thô nhỉ? Ồi gọi ạ... Hóa ra là do cái áo lót chết tiệt!” Chu Hiểu Xuyên nghĩ thì nghĩ vậy nhưng vẫn phải rời tay ra chỗ khác, lòng hồi tiếc không dứt. Hắn sợ nếu cứ để đó sẽ làm Lâm Thanh Huyền tức giận, lập tức cho hắn một cú bay ra khỏi xe. Cùng lúc đó, Lâm Thanh Huyền cũng nói với Chu Hiểu Xuyên:

- Đừng sờ loạn! Nếu sợ ngã xuống xe thì có thể ôm lấy eo của tôi!

Tuy rằng nàng rất bất mãn với hành động vừa rồi của Chu Hiểu Xuyên nhưng hiện tại mọi tâm tư nàng đều nghĩ đến A Hồ rồi, không còn chỗ trống nào để nghĩ coi Chu Hiểu Xuyên đang tính toán gì nữa.

- à... được.

Chu Hiểu Xuyên không hề khách khí, lập tức ôm lấy eo Lâm Thanh Huyền, thầm nghĩ: “Eo chuẩn quá,... chắc chỉ sáu mươi là cùng.”

May là Lâm Thanh Huyền không có khả năng đọc suy nghĩ, chứ nếu không thì đã lập tức dừng xe, tiễn hắn vô bệnh viện cái đã rồi tính sau.

Ở một góc tối không ai để ý, những con chuột nhìn chiếc xe máy cảnh dụng thật lâu mới quay ra nhìn nhau, nói:

- Sao tên người đó lại chạy rồi? Thế còn chúng ta thì sao? Ai sẽ mua thịt giò hun khói cho chúng ta?

- Liệu có phải hắn bùng không? Chúng ta không thể cứ thế cho hắn bùng được! Đòi thịt! Nhất định phải tìm hắn đòi được thịt!

- Người muốn đòi thịt á? Chẳng lẽ người không thấy Đại ma vương Sa Tử ngồi ở trong lòng hắn à? Nếu người thật sự dám đi, không chừng chưa kịp nói đã thấy mình đang nằm trong miệng Sa Tử rồi đó!

- Vậy thì làm sao bây giờ? Bộ cứ để món bò hun khói không cánh mà bay ư? Ta còn chưa được ném qua món chân giò hun khói bao giờ, cứ nghĩ đến nó thôi cũng đủ chảy cả nước miếng rồi...

Cuối cùng vẫn là con chuột được điều lệnh trực tiếp từ Chu Hiểu Xuyên, lên tiếng nói:

- Thôi được rồi, mọi người đừng tranh luận nữa. Người đó đột nhiên rời đi chắc hẳn có việc gì đó đột xuất, cũng không phải muốn bùng của chúng ta. Dù sao, tên người biết nói thú ngữ này có tiếng là giữ chữ tín. Ta tin tưởng sau khi hắn làm xong việc đột xuất này sẽ mua chân giò hun khói cho chúng ta, mọi người cứ an tâm chờ đợi đi.

- Cũng chỉ còn cách này thôi.

Cơ hồ tất cả những con chuột này đều đồng ý. Dù sao bọn chúng cũng không có gan ép chủ nhân của Sa Tử trả trả nợ...

Dịch bởi tuanff10.4vn.eu

Sau một hồi chạy nhanh như ăn cướp, Lâm Thanh Huyền đã chở Chu Hiểu Xuyên và Sa Tử đến nơi. Chiếc xe còn chưa dừng lại hẳn, Lâm Thanh Huyền đã nhảy xuống, nhào đến bên cạnh A Hồ. Chu Hiểu Xuyên luống cuống tay chân xuống xe kê chân chống rồi cũng đến bên cạnh. Kiểm tra qua một chút, trong lòng Chu Hiểu Xuyên tràn đầy tức giận, thở dài nói:

- A Hồ... nó đã chết thật rồi.

Lâm Thanh Huyền không muốn thừa nhận sự thật này, dùng giọng nói khóc lóc nức nở chất vấn:

- Sao A Hồ lại chết được? Đầu có viết thương nào ở chỗ yếu hại của nó...

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu trả lời:

- Xem qua tình hình hình có lẽ là bị trúng độc chết! Phi tiêu kia chắc có độc! Ai~~~~, đều tại tôi, tại sao lúc trước tôi lại không nhận ra chứ? Còn tưởng rằng nó có thể chống đỡ qua khỏi được, không ngờ....

- Thật sự không còn cách nào cứu sống A Hồ sao?

Lâm Thanh Huyền ôm lấy hy vọng cuối cùng, Bất quá Chu Hiểu Xuyên vẫn lắc đầu:

- Nếu như khi đó tôi lập tức tiến hành phẫu thuật lấy chất độc ra thì có lẽ có thể cứu được tính mạng nó. Nhưng hiện tại nó đã không còn thở nữa rồi.

- A Hồ...

Lâm Thanh Huyền ôm lấy thi thể tràn đầy máu tươi, thất thanh khóc òa lên. Một giọt nước rơi xuống, 'tí tách tí tách' trời bắt đầu mưa. Thật giống như ông trời cũng cảm động vừa hành động anh dũng cứu chủ của mình. Chu Hiểu Xuyên ngẩng đầu nhìn lên, khẽ thở dài một tiếng, rồi mới đặt tay lên vai Lâm Thanh Huyền, nhẹ giọng an ủi:

- Đừng buồn nữa. Tôi tin chắc rằng A Hồ ở nơi chín suối hẳn sẽ không hy vọng cô quá bi thương mà hủy hoại bản thân mình đâu.

Vừa nói hẳn vừa đưa tay xuống tính vuốt đôi mắt vẫn đang mở của A Hồ, nước mưa theo bàn tay hẳn nhỏ lên khuôn mặt của A Hồ. Nhưng cùng lúc đó, Chu Hiểu Xuyên lại cảm thấy năng lượng thần bí trong cơ thể mình bắt đầu dao động mạnh mẽ, lao xuyên qua lòng bàn tay hẳn, tiến vào trong cơ thể A Hồ.

"Từ trước đến nay mình chưa gặp chuyện này bao giờ! Rốt đã có chuyện gì xảy ra vậy? Chu Hiểu Xuyên không khỏi ngây người ra. Bất quá hẳn cũng không nghĩ quá lâu, rất nhanh nghĩ đến một khả năng khiến cả người hẳn run rẩy kích động. Sau đó Hiểu Xuyên dùng một giọng điệu hơn run nói cho Lâm Thanh Huyền một hy vọng:

- Có lẽ... tôi... tôi có thể làm A Hồ sống lại!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Châm Cứu Động Vật Học

Lâm Thanh Huyền nghiêng đầu nhìn Chu Hiểu Xuyên, đôi mắt xinh đẹp long lanh nước, lộ ra sự kinh hi và kỳ vọng. Đương nhiên cô vẫn có chút hoài nghi:

- Anh nói cái gì? Anh có thể cứu sống A Hồ? Có... có thật không? Anh đừng có cố ý nói như vậy để an ủi tôi nha!

Chu Hiểu Xuyên mặc dù rất có lòng tin đối với năng lượng thần bí, nhưng dù sao đây cũng là hồi sinh, từ trước đến hẳn chưa có thử qua lần nào, nên hẳn không dám mạnh mẽ chắc chắn thành công, chỉ có thể nói:

- Tôi không đảm bảo rằng có thể cứu sống được A Hồ, nhưng có thể thử một lần!

Lâm Thanh Huyền có một chút do dự, gật đầu đáp:

- Vậy nhờ anh. Có hy vọng còn hơn hoàn toàn tuyệt vọng!

- Được.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu, không nói thêm gì nữa, liền ngồi xổm xuống bên cạnh A Hồ, hai tay đặt lên người nó, nhắm mắt lại, muốn điều khiển sợi năng lượng thần bí kia tiến vào cơ thể A Hồ. Theo Chu Hiểu Xuyên nhận thấy thì sợi năng lượng thần bí trong cơ thể hẳn có khả năng chữa thương không thể tưởng tượng được, cùng với đó là công hiệu giải độc, có thể hóa giải được độc tố trong cơ thể A Hồ, khiến nó quay lại với cuộc sống. Huống chi, ban nãy năng lượng thần bí đó đột nhiên rung động, muốn truyền ra ngoài, làm cho Chu Hiểu Xuyên càng thêm phần chờ mong. Nhưng sau một hồi thử, Chu Hiểu Xuyên càng lúc càng thấy bế tắc. Bởi vì, hẳn tuy có thể phát tán năng lượng thần bí ra ngoài nhưng không có cách nào có thể tiến được vào cơ thể của A Hồ. Cái này rất giống như có thiếu khuyết cái gì đó để làm cầu nối giữa A Hồ và Chu Hiểu Xuyên: "Nếu năng lượng thần bí không tiến vào cơ thể A Hồ thì từ nãy đến giờ mình đã toi công rồi! Vậy phải làm thế nào mới để năng lượng thần bí tiến vào cơ thể A Hồ đây?"

Chu Hiểu Xuyên cau mày, lâm vào trầm tư. Lâm Thanh Huyền tuy rằng không hiểu Chu Hiểu Xuyên đặt tay lên người A Hồ làm gì nhưng thấy bộ dạng hẳn cau mày, cô không nhịn được mà hoảng loạn suy đoán: "Về mặt Chu Hiểu Xuyên như chẳng nhẽ chuyện cứu sống A Hồ là rất khó khăn?"

Lâm Thanh Huyền vốn không muốn quấy rầy Chu Hiểu Xuyên suy nghĩ, nhưng cô không còn kiên nhẫn nữa, mở miệng hỏi:

- Sao rồi? Có phải rất khó khăn không? Liệu còn khả năng có thể cứu sống A Hồ không?

Chu Hiểu Xuyên rút hai tay lại, lau nước mưa trên mặt, không gạt cô, nói thẳng:

- Quả thật có gặp chút khó khăn...

Còn chưa nói xong, bỗng Chu Hiểu Xuyên thấy một tia sét cắt xuyên màn đêm, làm bừng sáng cả một bầu trời trong thoáng chốc.

- Sét?

Chu Hiểu Xuyên mỉm cười như nhận ra được một điều gì đó.

- Ở ngay kia có cột thu lôi rồi, anh yên tâm đi, sét không đánh vào đâu anh đâu.

Lâm Thanh Huyền thuận miệng nói một câu, sau đó lại thúc giục:

- Vấn đề khó khăn đó là gì vậy? Nói ra đi, có khi tôi lại có thể giúp được anh...

- Cột thu lôi? Đúng, đúng, chính là cột thu lôi!

Chu Hiểu Xuyên hưng phấn, vỗ cái đét một cái vào trán nói:

- Tôi đã nghĩ ra được một biện pháp có thể giải quyết được khó khăn này!

Lâm Thanh Huyền cũng ngăn cả người ra, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu hỏi:

- Cột thu lôi thì liên quan gì đến chuyện cứu sống A Hồ?

Chu Hiểu Xuyên không có tâm tư giải thích cho cô, chỉ ôm lấy A Hồ giục:

- Mau đưa tôi trở về Phòng khám thú cưng! Chỉ có ở đây mới có đầy đủ dụng cụ cần thiết!

- Được!

Lâm Thanh Huyền cũng hiểu hiện tại không phải là lúc để mình bắt Chu Hiểu Xuyên phải trả lời nghi vấn của mình. Cô vội vàng lau nước mưa trên mặt, nhanh chóng lên xe máy, chở Chu Hiểu Xuyên về Phòng khám thú cưng. Dọc trên đường đi, Lâm Thanh Huyền rít ga hết cỡ, phóng ào ào trên đường, cô sợ rằng chậm trễ dù chỉ một giây cũng sẽ khiến A Hồ mãi mãi nhắm mắt. Cũng may là đây là xe máy cảnh sát nên cô có lạng lách đánh võng như thế nào ở trên đường thì cũng chả có ai dám hó he gì. Vừa về đến Phòng khám thú cưng, bất chấp nước mưa chảy tong tong xuống sàn nhà, Chu Hiểu Xuyên tức tốc đặt A Hồ lên bàn trị liệu, sau đó bỏ dụng cụ vào nồi nước sôi để diệt khuẩn, rồi lại chạy đi tìm dụng cụ cần thiết khác. Lâm Thanh Huyền không giúp gì được cả, chỉ đành đứng một bên đầy lo lắng nhìn.

- Tìm thấy rồi, chính là nó!

Một lát sau, Chu Hiểu Xuyên mang ra một cái hộp nhựa. Lâm Thanh Huyền tiến lên nhìn, thấy bên trong cái hộp đó chứa những cây ngân châm hết sức nhỏ.

- Đây là... ngân châm sao?

Lâm Thanh Huyền có chút không dám xác định, hỏi lại cho rõ.

- Đúng vậy, đây chính là ngân châm.

Chu Hiểu Xuyên gạt đầu, lấy toàn bộ ngân châm trong cái hộp ấy ra. Lâm Thanh Huyền khó hiểu hỏi:

- Ngân châm này thì có tác dụng gì? Bộ anh định dùng ngân châm này để cứu A Hồ à? Nhưng huyết vị trên động vật đây có giống trên người?

Cô còn tưởng Chu Hiểu Xuyên phải kiếm cái gì cơ, ai dè lại là mấy cây ngân châm này. Trước đó, nàng chỉ nghe nói có châm cứu cho người chứ chưa từng nghe qua chuyện châm cứu cho động vật. Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng hơ lửa tiêu độc sát trùng, đồng thời trả lời:

- Huyết vị trên động vật khác trên người? Cô phải biết là châm cứu động vật học chính là khởi nguồn châm cứu cho người, có lịch sử hơn một ngàn năm. Hiện tại có nhiều bệnh vẫn phải dùng đến châm cứu mới có thể chữa khỏi bệnh.

- Lợi hại như vậy sao?

Lâm Thanh Huyền nghe vậy lú lẫm, không cãi được gì nữa, bất quá nàng càng thấy tin tưởng Chu Hiểu Xuyên hơn.

“Có lẽ... Chu Hiểu Xuyên có thể cứu sống được A Hồ! Hức... hức!” Nhìn vẻ mặt tập trung của Chu Hiểu Xuyên, trong lòng Lâm Thanh Huyền xuất hiện một sự rung động lạ thường...

Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng khử trùng toàn bộ chỗ ngân châm ấy. Hít một hơi dài, hắn cầm lấy một ngân châm, đâm vào huyết đạo ở ngực A Hồ. Tuy

rằng rất ít khi xử dụng châm cứu đối với động vật, có thể lúc đó hần vẫn đang học đại học, nhưng tốt xấu gì thì hần cũng đã nhọc công luyện tập qua, nên cho dù thời gian gần đây hần không dùng tới thì tài nghệ vẫn không bị thụt lùi, cần bản khả năng của hần cũng chỉ có vậy mà thôi. Ngân châm vừa đâm vào huyết đạo, Chu Hiểu Xuyên lại nhắm mắt lại, ngón tay động nhẹ vào ngân châm. Trên thực tế là hần đang muốn điều động năng lượng thần bí kia tiến vào cơ thể của A Hồ. Nói cách khác, cây ngân châm đó chính là cầu nối giữa Chu Hiểu Xuyên và A Hồ. Đương nhiên là có tác dụng hay không thì phải thử mới biết được. Lâm Thanh Huyền đứng một bên không dám nói gì, hai tay nắm chặt lại đặt ở trước ngực, cầu nguyện cho Chu Hiểu Xuyên có thể tạo lên kỳ tích, cứu sống được A Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Y Thuật Thần Kỳ

Cùng với việc đâm ngân châm vào A Hồ, Chu Hiểu Xuyên liền kinh hỉ phát hiện rằng sợi năng lượng thần bí bên trong cơ thể hần có thể chạy theo ngân châm tiến vào trong cơ thể A Hồ. Hơn nữa, theo chuyển động ngân châm của hần, năng lượng thần bí tiến vào trong cơ thể A Hồ, càng ngày càng nhiều.

- Ngân châm quả nhiên có tác dụng! Châm cứu quả nhiên có tác dụng! ôi con bà nó, mình bá đạo quá mà!

Chu Hiểu Xuyên không nén được xúc động, phát ra một câu nói tục. Nếu không phải đang cứu chữa cho A Hồ, hần thật muốn nhảy cẫng lên. Lâm Thanh Huyền cũng xúc động theo, dùng giọng run rẩy dò hỏi:

- Châm cứu có tác dụng phải không? A Hồ có thể cứu được phải không?

- Đúng, đúng vậy.

Hiện tại, Chu Hiểu Xuyên có thể dùng ngữ khí chắc chắn để trả lời Lâm Thanh Huyền. Bởi không chỉ vì năng lượng thần bí theo ngân châm tiến vào cơ thể A Hồ, mà nó còn theo kinh mạch tiến tới bao bọc lấy trái tim A Hồ, liên tục kích thích. Thông qua liên hệ kì diệu với năng lượng thần bí, Chu Hiểu Xuyên thậm chí đã “thấy” trái tim A Hồ từ từ đập trở lại. Mặc dù nhịp tim A Hồ vẫn còn rất yếu, nhưng nó giống như ánh sáng bình minh xóa tan đi màn đêm u tối, làm cho người ta thấy được ánh sáng ngập tràn hy vọng. Chu Hiểu Xuyên tin tưởng, A Hồ nhất định sẽ sống lại.

- Thật tốt quá, thật sự là quá tốt...

Lâm Thanh Huyền nghe được câu trả lời xác thực, tảng đá lớn treo trong lòng đã tiêu biến, liền vui mừng mà ứa lệ. Nhưng cô nhanh chóng liền đưa tay bịt miệng, sợ rằng mình sẽ quấy rầy Chu Hiểu Xuyên.

Chu Hiểu Xuyên miễn cưỡng đè xúc động trong lòng xuống, từ từ hít thở sâu, lần lượt thi châm vào tim và vùng phụ cận, sau đó là những huyết vị gần vị trí tim ở đằng sau lưng. Đồng thời cũng vận về xoay động ngân châm, để dòng năng lượng thần bí mau chóng truyền vào cơ thể A Hồ hơn. Trừ chừng đó ra, Chu Hiểu Xuyên còn đâm một châm vào những nơi xung quanh vết thương của A Hồ để xử lí vết thương, rồi năng lượng thần bí theo đó mà khuếch tán ra từng bộ vị, hóa giải độc tố trí mạng lưu lại trong cơ thể A Hồ, tránh để sau khi vừa cứu xong thì nó lại đột tử lần ra đây thì bỏ mẹ. Việc này nói ra thì đơn giản, đến khi làm thực thì rất phiền toái, hao phí không ít thời gian và tinh lực của Chu Hiểu Xuyên. Nhất là khi năng lượng thần bí tiến vào trong cơ thể A Hồ càng nhiều, sự mệt mỏi, buồn ngủ trong nháy mắt trôi qua toàn thân Chu Hiểu Xuyên. Nếu không phải thân thể của hần đã được năng lượng thần bí cường hóa, sớm mạnh mẽ hơn người thường nhiều thì e rằng hiện tại hần đã lần quay đơ ra rồi. Dù vậy hần vẫn cảm thấy truyền đến từng cơn đau kịch liệt như bị hàng ngàn mũi kim cắm vào. Bất quá, hần chẳng quan tâm đến mấy điều đó, chỉ kiên trì chịu đựng, cứu sống A Hồ rồi tính sau. Hiện tại chính là thời khắc mấu chốt, một tí xui sảy nào xuất hiện, đều sẽ trở thành công cốc, đó là điều mà Chu Hiểu Xuyên không hề mong muốn. Sau khi trải qua một hồi cố gắng nỗ lực, cuối cùng cũng thu được hiệu quả. Lâm Thanh Huyền lòng tràn đầy khản trương, đột nhiên xúc động kêu lên:

- Động, động, mau nhìn, A Hồ vừa động xong, đang động a....

Cô không nhìn lầm, ngực A Hồ quả thực vừa mới hơi phập phồng, mặc dù nó còn rất yếu ớt. Nó chứng tỏ trái tim A Hồ đã đập trở lại. Lâm Thanh Huyền cũng nhanh chóng phát hiện thêm ngoài việc tim nó đập trở lại thì nó cũng đã bắt đầu hô hấp yếu ớt rồi. Theo lồng ngực cao thấp nhấp nhô, từng tiếng thở nhẹ phát ra từ lỗ mũi nó.

“A Hồ đã sống lại! Kỳ tích thật sự xuất hiện! Chu Hiểu Xuyên thật sự có thể cải tử hồi sinh, đưa A Hồ từ tay Diêm Vương cứu trở về. Châm cứu thật là huyền diệu! Y thuật quả thực thánh! Chu Hiểu Xuyên thật là quá lợi hại, quá thần kỳ!” Nếu không sợ kinh động đến A Hồ vừa sống lại, Lâm Thanh Huyền thật sự muốn cao giọng tung hô Chu Hiểu Xuyên, vỗ tay trăm trổ khen ngợi. Tuy rằng nhịp tim và hô hấp của A Hồ vẫn còn rất yếu, chưa thể tỉnh lại, nhưng chừng đó đã đủ làm Lâm Thanh Huyền cảm động lệ ẩm tràn mi, cô nước nở nói:

- Sống, A Hồ nó đã sống lại, cảm ơn anh, Chu Hiểu Xuyên. Cảm ơn, cảm ơn...

Nàng lúc này đây, bởi vì xúc động và sung sướng ập đến bất thành linh mà cô nói năng có chút lộn xộn, không biết nên nói gì cho phải.

- Đừng vội cảm ơn, mọi chuyện chưa xong đâu.

Chu Hiểu Xuyên cũng không ngắt đầu lên, chỉ nói một câu như vậy. Lâm Thanh Huyền bình tĩnh lại, nháy mắt lại căng thẳng, sau khi sừng sốt vài giây,

nàng mới thật cẩn thận hỏi:

- Vẫn chưa xong?

Hiếu Xuyên gật gật đầu:

- Còn phải mổ, lấy phi tiêu độc trong cơ thể A Hồ ra nữa. Hiện tại tuy A Hồ đã khôi phục nhịp tim và hô hấp, nhưng tình hình chưa lạc quan lắm, phải nhanh chóng lấy phi tiêu độc ra mới được.

Lâm Thanh Huyền vội hỏi:

- Chỉ cần anh lấy được phi tiêu độc ra là A Hồ có thể thoát được hiểm cảnh đúng không?

Vào lúc này, cô rất tin tưởng Chu Hiếu Xuyên, cho dù dùng từ “cuồng tín” để hình dung cũng không đủ. Lâm Thanh Huyền hiểu rằng Chu Hiếu Xuyên có bản lĩnh cải tử hoàn sinh lĩnh thần kì, thế nên khó khăn có này chắc chắn hẳn có thể dễ dàng vượt qua.

- Tôi...

Chu Hiếu Xuyên vốn muốn nói “cố hết sức”, nhưng lại thay đổi chủ ý, gật gật đầu, tràn đầy tự tin, nói:

- Đúng, tôi nhất định sẽ làm được!

Có năng lượng thận bí ở trong người thì sao Chu Hiếu Xuyên phải xoắn chứ? Lâm Thanh Huyền thở phào một hơi, bình tĩnh trở lại, hỏi:

- Có cần tôi giúp gì không?

Chu Hiếu Xuyên cũng không khách khí với cô:

- Tôi cần một y tá, làm theo phân phó của tôi.

- Không thành vấn đề.

Lâm Thanh Huyền gật đầu đáp, không do dự chút. Chờ Lâm Thanh Huyền luống cuống tay chân mặc bộ đồ phẫu thuật vô khuẩn xong, Chu Hiếu Xuyên liền phân phó:

- Trước tiên đeo găng tay vô khuẩn, đưa dao phẫu thuật cho tôi...

- Rõ!

Lâm Thanh Huyền gật đầu đáp, dựa theo phân phó của Chu Hiếu Xuyên, bắt đầu bận rộn. Tuy rằng đây là lần đầu tiên hai người hợp tác, hơn nữa lại là lần đầu tiên Lâm Thanh Huyền làm trợ thủ phẫu thuật, nhưng hai người lại phối hợp với nhau rất ăn ý, giống như đã hợp tác với nhau từ nhiều năm trước vậy. Loại cảm giác ăn ý kì diệu này làm cho cả hai người đều kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Cảm Ơn Anh Cứu Sống A Hồ

Chu Hiếu Xuyên lấy dao phẫu thuật mở rộng miệng vết thương của A Hồ ra, rất nhanh đã thấy phi tiêu độc trong cơ thể nó. Phi tiêu hình chiếc lá, lưỡi hình răng cưa, còn tỏa ra một mùi hôi thối kinh khủng làm cay mũi, cho dù Chu Hiếu Xuyên và Lâm Thanh Huyền đã có chuẩn bị, nhưng vẫn bị mùi hôi thối tỏa ra làm hoảng sợ, buồn nôn. Bởi vậy có thể thấy được, độc trên phi tiêu này lợi hại cỡ nào!

- Độc tính thật mạnh! Nếu không phải là A Hồ, mà để phi tiêu đó bắn vào trong người của tôi...

Lâm Thanh Huyền không nhận được rung mình một cái, cô không dám khẳng định, sau khi mình trúng một tiêu như vậy, kết cục sẽ ra sao. Thế nên cô càng cảm thấy cảm kích cử chỉ xả thân cứu chủ của A Hồ hơn. Chu Hiếu Xuyên cố nén mùi hôi thối đến ghê tởm, tiếp cây kim Lâm Thanh Huyền đưa cho, thử kẹp phi tiêu độc trong cơ thể A Hồ ra. Có điều, thử qua vài lần nhưng đều không thành công.

- Sao lại thế này?

Lâm Thanh Huyền hỏi, trên trán cô đã lấm lấm tấm mồ hôi, nhưng chẳng buồn lau. Chu Hiếu Xuyên buông kim phẫu thuật, cau mày trả lời:

- Cơ bắp chỗ vết thương của A Hồ rất chặt, phi tiêu độc kẹt cứng ở đây, nếu gấp mạnh ra, tất sẽ tạo thành thương tổn lớn với nó. Nói không chừng, sẽ

khiến nhịp tim lẫn hô hấp vừa khôi phục của nó sẽ ngưng lại lần nữa!

Lâm Thanh Huyền hít một hơi lạnh, lo lắng hỏi:

- Vậy phải làm sao?

Chu Hiểu Xuyên không trả lời, cau mày trầm tư. Lâm Thanh Huyền tuy rằng rất sốt ruột, lại không dám mở miệng hỏi, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Chu Hiểu Xuyên.

“Nhất định sẽ có biện pháp! Chuyện cái tử hoàn sinh mà Chu Hiểu Xuyên cũng có thể làm được thì vấn đề này đâu thể làm khó được anh ấy chứ?” Lâm Thanh Huyền nói với lòng mình như vậy, quả thực cô rất tin tưởng Chu Hiểu Xuyên. Đương nhiên Chu Hiểu Xuyên cũng không làm cô thất vọng. Trầm tư tám mươi giây, Chu Hiểu Xuyên liền nghĩ đến một biện pháp giải quyết, hẳn không do dự, lập tức lấy một cây ngân châm, đâm liên tục vào xung quanh nơi phi tiêu độc cắm vào. Lúc này đây, Chu Hiểu Xuyên không tiếp tục sử dụng năng lượng thần bí, chỉ là không ngừng vận về, rung động cây ngân châm, tạo kích thích, làm giãn cơ bắp đang căng cứng ra. Theo Chu Hiểu Xuyên hành châm, cơ bắp xung quanh đang bó chặt đã bắt đầu thả lỏng ra.

- Có hiệu quả!

Lâm Thanh Huyền nhỏ giọng kinh hô, thân là cao thủ võ thật truyền thống Trung Quốc, tự nhiên có thể phát hiện biến hóa nho nhỏ trên cơ thể A Hồ. Chu Hiểu Xuyên gật gật đầu, không nói gì, chỉ cắm thêm một cây ngân châm đâm vào đó, tiếp tục hành châm. Hơn mười phút sau, cơ bắp căng cứng của A Hồ, rốt cuộc đã thả lỏng hoàn toàn. Chu Hiểu Xuyên cảm lấy kim phẫu thuật, thuận lợi gấp phi tiêu độc ra. Một loạt động tác này, nói rất đơn giản, có thể làm thực không dễ dàng. Sau khi gấp phi tiêu độc, quần áo Chu Hiểu Xuyên đã ướt nhẹp mồ hôi. “Lạch cạch” một tiếng, Chu Hiểu Xuyên thả phi tiêu độc vào cái khay bên cạnh, thở phào nhẹ nhõm, hẳn cũng không quên phân phó Lâm Thanh Huyền:

- Trên phi tiêu này còn lưu độc tố, phải nhanh chóng tiêu hủy nó.

Phi tiêu độc được lấy ra, Lâm Thanh Huyền hoàn toàn thả lỏng, bắt quả sau khi nghe Chu Hiểu Xuyên phân phó, nàng vội vàng lắc đầu:

- Phi tiêu độc này là chứng cứ, tạm thời không thể tiêu hủy. Bất quá anh yên tâm, tôi nhất định sẽ tiêu hủy phi tiêu độc này.

- Bên cạnh trong ngăn kéo có túi kín, cô dùng nó để bọc phi tiêu này đi. Ngăn van lần cẩn thận, đừng dính độc tố trên đó, nếu không thực phiền toái.

Nói xong một câu như vậy, Chu Hiểu Xuyên liền tập trung khâu miệng viết thương cho A Hồ. Lâm Thanh Huyền nghe lời lấy trong ngăn kéo bên cạnh một cái túi, thật cẩn thận dùng kim bỏ phi tiêu độc thuật vào trong túi rồi gói kín lại. Sau đó, lấy ra một cái hộp nhỏ, bỏ cái túi bịt kín vào bên trong. Khi cô làm xong việc đó, cũng là lúc Chu Hiểu Xuyên khâu xong miệng viết thương xong cho A Hồ. Đồng thời, năng lượng thần bí đã giải hoàn toàn độc tố trong cơ thể A Hồ, mỗi cơ năng trong cơ thể đang từ từ được khôi phục.

“Thành công rồi, A Hồ đã được mình cứu sống!” Cho đến lúc này Chu Hiểu Xuyên mới thả lỏng mình. Bất quá, hẳn nhanh chóng nghĩ tới một vấn đề: “Nhưng bây giờ mình phải làm sao, mới có thể thu hồi lại được dòng năng lượng thần bí đã tiến vào trong cơ thể A Hồ đây?”

May mắn chính là, vấn đề này cũng không khó nhiều Chu Hiểu Xuyên được lâu, theo sự hồi phục của A Hồ, năng lượng thần bí bắt đầu từng bước tự quay về trong cơ thể Chu Hiểu Xuyên. Chu Hiểu Xuyên cảm nhận được năng lượng thần bí quay trở về, ngẫm thờ dài nhẹ nhõm một hơi: “Ngon rồi, năng lượng thần bí có thể thu hồi, bằng không thì mình lỗ lòi mồm...”

Ngay sau khi tia năng lượng thần bí cuối cùng trở về cơ thể Chu Hiểu Xuyên, A Hồ chậm rãi mở mắt, giãy giụa muốn đứng dậy. Mặc dù lúc này A Hồ còn suy yếu, rất mệt mỏi, nhưng ánh mắt của nó lại rất tinh táo.

- Ta không phải đã chết sao? Sao giờ vẫn còn sống vậy?

Nhìn bốn phía, ánh mắt A Hồ lộ vẻ mờ mịt lẫn khó hiểu. Chu Hiểu Xuyên mỉm cười, đang định trả lời vấn đề của A Hồ, nhưng Lâm Thanh Huyền một bên quá kích động, đột nhiên nhào tới ôm lấy hắn, không đợi hắn kịp phản ứng, hon nồng nhiệt một cái vào..... mặt hắn.

- Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cứu sống a Hồ!

Sau khi thấy A Hồ mở to mắt, áp lực đè lên Lâm Thanh Huyền chuyển thành kích động và cảm kích, nên mới dùng phương thức như vậy để phát tiết ra. Chu Hiểu Xuyên không phải là không nghĩ đến nhân cơ hội tiếp xúc thân mật với Lâm Thanh Huyền hơn một chút, chỉ tiếc là sau khi hôn lên mặt hắn xong, Lâm Thanh Huyền liền đỏ mặt buông hắn ra, rồi chạy lại xem tình huống A Hồ, làm cho hắn cơ bản không có cơ hội tiếp xúc thân mật. Sau khi sững sờ mấy giây, Chu Hiểu Xuyên sờ sờ má được Lâm Thanh Huyền hôn. Trên má, vẫn còn dính ít nước mắt vui sướng của Lâm Thanh Huyền. Tuy rằng được mỹ nữ hôn làm Chu Hiểu Xuyên cảm thấy rất là thỏa mãn, bất quá hắn vẫn còn có chút tiếc nuối: “Tại sao chỉ hôn mặt, cứ hôn hôn thẳng vào mồm là có phải ngon...”

Còn đang suy nghĩ, Chu Hiểu Xuyên đột nhiên cảm thấy từ thân thể mình truyền đến cảm giác mệt mỏi kịch liệt. Loại cảm giác này giống như sức lực toàn thân đều bị rút hết trong nháy mắt. Không thể chống đỡ sức nặng thân thể, hai chân dần mềm nhũn, Chu Hiểu Xuyên cứ như té xuống đất.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Chu Hiểu Xuyên cực kì hoảng sợ, hắn bắt đầu cuống quýt, theo bản năng đưa tay giữ lấy bàn mỗ để ổn định thân hình. Nhưng mà, sau một giây, hắn liền hoảng sợ phát hiện, hắn chả còn sức để mà đưa tay lên nữa.

‘Phịch’ một tiếng, Chu Hiểu Xuyên ngã lên mặt đất.

- Chu Hiểu Xuyên, anh bị soa vậy? Anh đừng dọa tôi sợ!

Lâm Thanh Huyền bị biến cố bất thành linh làm giật mình, cuống quýt xoay người nhào tới bên cạnh Chu Hiểu Xuyên.

“Tôi cũng không biết mình đang làm sao vậy...” Chu Hiểu Xuyên rất muốn trả lời, chỉ là bây giờ hần chả còn chút sức lực nào để mở miệng nữa. “Tại sao lại như thế thế này? Cái gì đã khiến mình thành ra như vậy? Chẳng lẽ... mình sẽ chết?”

Mang theo một đồng nghi vấn, trước mắt Chu Hiểu Xuyên tối sầm lại, ý thức dần mờ hồ, từ từ hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Thật Hay Chỉ Là Ảo Giác?

Chu Hiểu Xuyên đuối thật sao? Đương nhiên không, chết thế nào được, chết là hết truyện. Hần chỉ đang bị hôn mê mà thôi. Đợi đến khi phụ lại ý thức, Chu Hiểu Xuyên phải mất một khoảng thời gian để mở mắt ra, nhận thấy mình không phải đang nằm dưới sàn nhà lạnh băng của Phòng khám thú cưng, thay vào đó lại là nằm trên giường, có ánh nắng ấm áp chiếu vào. Cách bố trí đồ đạc cũng hoàn toàn khác với phòng khám.

“Sao bạn này mình lại lăn quay ra như? Đây là đâu vậy?” Vừa mới tỉnh lại, trong đầu Chu Hiểu Xuyên hiện lên rất nhiều câu hỏi. Hần trở mình muốn ngồi dậy nhưng lại phát hiện ra thân thể mình nhũn vô lực, không thể nào nhúc nhích. Roi vào đường cùng, hần đành thôi không cố ngồi dậy nữa, nhìn xung quanh, nhanh chóng thấy được A Hồ và Lâm Thanh Huyền. Giờ phút này, Lâm Thanh Huyền đang gục đầu xuống bàn gần đó ngủ say. Nhìn vào vẻ mặt mệt mỏi cô có thể thấy rằng trong thời gian Hiểu Xuyên hôn mê thì cô cũng không hề nghỉ ngơi, luôn luôn cùng với A Hồ túc trực ở đây. Thấy Chu Hiểu Xuyên mở mắt, A Hồ liền đứng dậy kinh hi kêu lên:

- Tỉnh, tỉnh rồi! Rốt cuộc người cũng đã tỉnh lại.

Không thể ngồi dậy, Chu Hiểu Xuyên đành liếc mắt nhìn, hỏi nó:

- Tao đang ở đâu?

Tuy rằng hần có thể nói chuyện được, chỉ là giọng nói hần có khá yếu ớt.

- Ở phòng bệnh trong bệnh viện.

A Hồ trả lời:

- Hôm qua, sau khi người cứu sống ta, bỗng người đột nhiên lăn quay đơ ra đấy, hủ chủ nhân ta sợ chết khiếp. May mà nhân viên cấp cứu nói không có gì nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là do làm việc mệt mỏi quá độ dẫn đến hôn mê thôi. Bằng không, không biết chủ nhân ta sẽ tự trách móc mình đến mức nào...

Nghe A Hồ nói xong, Chu Hiểu Xuyên đã hiểu được chuyện gì đã phát sinh. Thì ra là sau khi hần đột nhiên bị hôn mê, làm cho Lâm Thanh Huyền mất bình tĩnh, rồi vội gọi xe cấp cứu đưa hần tới bệnh viện. Sau đó, trong thời gian hần còn đang hôn mê, Lâm Thanh Huyền không hề rời khỏi phòng bệnh dù chỉ một bước, ở lại đây chiếu cố cho hần. Cho đến nửa giờ trước, khi mà cô đã qua mệt mỏi, không thể chịu được nữa, lúc đó cô mới gục mặt xuống bàn bên cạnh, thiếp đi. Hiện tại, nghe thấy tiếng A Hồ sửa, cô giật mình tỉnh giấc, muốn mắng cho A Hồ một trận, nhưng lại thấy Chu Hiểu Xuyên đã tỉnh lại, nhất thời vui mừng quá đỗi:

- Chu Hiểu Xuyên, anh đã tỉnh lại rồi? Tốt quá! Thực sự là tốt quá!... Anh chờ đó, để tôi đi gọi bác sĩ.

Nói xong, cô đứng dậy, vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh. lát sau, cô dẫn đến một bác sĩ. Kiểm tra thân thể Chu Hiểu Xuyên một chút, vị bác sĩ này nói:

- Chỉ cần anh tỉnh lại là không có gì đáng ngại nữa rồi. Đợi quan sát một hai ngày nữa, nếu không có biến chứng gì thì anh có thể xuất viện được rồi.

- Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn...

Nghe bác sĩ nói Chu Hiểu Xuyên không sao nữa, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Lâm Thanh Huyền hiểu rằng vì Chu Hiểu Xuyên phải cứu cả cô lẫn A Hồ nên mới bị té xỉu như vậy. Thế nên nếu hần có mệnh hệ gì thì cô sẽ tự dẫn vật mình cả đời. Sau khi bác sĩ đi ra khỏi phòng khám, cô lại tới cảm tạ đôn dập Chu Hiểu Xuyên lần nữa. Còn A Hồ thì đặt hai chân trước của mình lên giường bệnh, nhìn Chu Hiểu Xuyên, vẻ mặt thành thật nói:

- Cảm ơn người đã giúp ta sống thêm một lần nữa. Sau này người muốn ta làm cái gì thì chỉ cần nói một câu thì cho dù là cái tính mạng này...chấn chấn sẽ không thành vấn đề!

- Wow.... Không đến mức như vậy chứ?

Chu Hiểu Xuyên vốn định nói mình thích món thịt chó chấm mắm tôm thì đột nhiên cảm thấy một dòng năng lượng thần bí rất lớn chảy vào trong cơ thể hắn. Sau khi dung hợp dòng năng lượng thần bí này lại, sợi năng lượng thần bí trong cơ thể cũng lớn lên vài phần. Đến bây giờ, hắn mới nhận ra sợi năng lượng thần bí đang từ từ co lại, hình dáng giống như một hòn bi vậy. Phát hiện ra điều đó, Chu Hiểu Xuyên ngẩn cả người ra: “Hạt bi này là gì vậy? Chẳng nhẽ lại giống như A Lịch Tư, một thằng đàn ông mang thai sao? Không.... Không... cái đ#@#\$\$% nó chứ, làm éo gì có chuyện đó! Chắc chắn nó chỉ trở thành một thứ giống như trong tu chân của đám tiểu thuyết mà thôi. Thành Nguyên Anh gì đó thì phải?”

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên còn đang suy tư về chuyện hạt bi kia thì bỗng chốc có một dòng năng lượng chạy khắp toàn thân hắn, sau đó nó tập trung vào mũi hắn. Nó chỉ tập trung ở đó một lát rồi biến mất cũng khiến Chu Hiểu Xuyên giật mình, cố gắng nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra. Thấy Chu Hiểu Xuyên ngây ra đấy, Lâm Thanh Huyền lại sợ hắn gặp điều gì đó ngoài ý muốn nên vội vàng hỏi thăm:

- Anh bị sao vậy? Có ổn không?

- Hờ? à.... Không có gì đâu....

Chu Hiểu Xuyên phục hồi tinh thần đáp lại. Bỗng hắn lại thất thanh hô lên:

- Cái quái gì vậy?

Sở dĩ Chu Hiểu Xuyên giật mình như vậy bởi vì khứu giác của hắn không chỉ tăng lên gấp gần trăm lần. Thời điểm này, hắn không chỉ ngửi thấy quanh đây có mùi hoa ở đâu đó, mà hắn còn ngửi ra đây là mùi của hoa cúc và hoa hồng. Tiếp theo là đến những mùi như mùi xê xùi, mùi nước đường, hay thậm chí cả một mùi ô mai lần kẹo cao su của người nào đó đang nhai ở ngoài căn phòng. Tự dưng mũi mình ngửi được một đồng mùi từ thom đến thối, đương nhiên cũng không phải là một cảm giác gì thỏa mái cho lắm. Khứu giác nhạy đến mức này, chắc chắn không phải là một khứu giác của một người bình thường.

- Anh thật sự không sao chứ? Hay để tôi đi gọi bác sĩ đến khám lại?

Lâm Thanh Huyền thấy Chu Hiểu Xuyên vừa thất thanh la lên liền cảm thấy rất lo lắng. Hiểu Xuyên vội vàng ngăn cản cô lại:

- Không cần gọi bác sĩ đến đâu, tôi thực sự không sao mà!

Do dự một lát, hắn lại hỏi thêm:

- Lâm Thanh Huyền,... Cô cho tôi hỏi một chuyện được không?

Lâm Thanh Huyền gật đầu:

- Anh cứ hỏi đi.

Chu Hiểu Xuyên chần chờ thêm vài giây nữa rồi mới nói:

- Cô dùng sữa tắm có mùi hoa oải hương và chanh đúng không? Còn quần áo cô dùng bột giặt có mùi táo à?

Hắn muốn hỏi chuyện này để xem những mùi mình ngửi thấy là thật hay là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tôi Muốn Đi Tiểu

- Làm sao anh biết được?

Lâm Thanh Huyền mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Chu Hiểu Xuyên, vẻ mặt hoài nghi hỏi lại. Nàng thậm chí còn sinh ra nghi ngờ: “Chẳng lẽ tên Chu Hiểu Xuyên này lên nhìn mình tắm rửa? Nếu không vì sao anh ta lại biết được mình dùng sữa tắm và bột giặt loại gì chứ?”

Phản ứng khiếp sợ của Lâm Thanh Huyền làm cho Chu Hiểu Xuyên có được câu trả lời xác thực: “Không ngờ mũi mình lại thính đến như vậy!”

Bất quá Chu Hiểu Xuyên cũng không kích động được lâu lắm bởi hắn thấy trên mặt Lâm Thanh Huyền đã xuất hiện sự hoài nghi. Hắn hiểu nếu mình không giải thích thì sẽ nhận được một kết cục rất thê thảm. Thế nên hắn đành cười khan hai tiếng nói:

- Là do tôi đoán đó.

- Đoán được?

Lâm Thanh Huyền nghe vậy cúi đầu trầm nghĩ: “Trên người mình có lưu mùi này sao? Sao mình không ngửi thấy nhỉ?”

Sau đó cô lại ngẩng đầu lên nói giỡn:

- Mùi anh thính ghê! Còn thính hơn cả A Hồ nữa.

Chu Hiểu Xuyên cười nói:

- A Hồ là chó nghiệp vụ, tôi làm sao mà bì được với nó chứ! Há.... cô nói A Hồ?

Trong đầu hần bỗng nghĩ đến một chuyện: “Nếu vậy chẳng nhẽ khứu giác của mình được chuyển qua từ A Hồ?”

Kìm nén việc tò mò này, Chu Hiểu Xuyên liền lấy cớ kêu Lâm Thanh Huyền đi gọi bác sĩ, rồi quay qua hỏi A Hồ.

- Làm khứu của con người tăng lên trăm lần? Bá đạo quá! Làm sao người có thể làm được vậy?

Câu trả lời của A Hồ làm Chu Hiểu Xuyên rất thất vọng: “Chả nhẽ mình đoán sai? Chuyện này không hề có liên quan với A Hồ?”

Ngay lúc Chu Hiểu Xuyên thất vọng, A Hồ lại nói

- Bất quá, trên người ta cũng có phát sinh một chuyện kỳ lạ chính là có một cảm giá tê liệt chạy qua toàn thân ta, giống như bị giật điện vậy. Cảm giác đó thật kỳ quái, đặc biệt là cái mũi....

- Toàn thân tê dại?

Chu Hiểu Xuyên sững sờ: “Khứu giác mình vừa tăng lên thì A Hồ lại bị tê dại toàn thân? Xem ra chuyện này có liên quan đến A Hồ. Nhưng tại sao A Hồ không hề hay biết nhỉ?”

Mặc dù vẫn còn nhiều nghi vấn đối với chuyện khứu giác đột ngột tăng lên, nhưng có thể kết luận hai điểm, một là chuyện đó có liên quan đến A Hồ, hai là nó cũng có liên quan đến viên bi trong cơ thể. Trừ những thứ đó ra, còn những vấn đề Chu Hiểu Xuyên cũng muốn làm rõ, ví dụ như khứu giác nhận được từ A Hồ làm sao mà có? Hay là liệu hần còn nhận được nhưng năng lực khác từ đó không?.... Tất cả những nghi vấn đó cứ quanh quẩn trong đầu hần, làm hần nhức hết cả đầu.

Một lát sau, Lâm Thanh Huyền dẫn bác sĩ tới phòng bệnh, thân thiết hỏi:

- Anh còn chỗ nào không thỏa mái thì báo cho bác sĩ đi.

Chu Hiểu Xuyên đương nhiên sẽ không nói ta tính hình thật sự, chỉ nói rằng mình bị đau đầu thôi, đầu sao thì hần cũng bị đau đầu thật. Bác sĩ trả lời:

- đầu là chuyện bình thường, anh vừa mới tỉnh lại mà. Nếu mà đau quá thì tôi có thể cho anh thuốc giảm đau. Sao? Anh có cần không?

Chu Hiểu trả lời:

- Tôi có thể chịu được.

Bác sĩ gật đầu hỏi tiếp vài câu nữa về tình hình sức khỏe rồi nói:

- Được rồi, anh nghỉ ngơi tiếp đi. Nếu trong người xảy ra biến gì thì hãy gọi tôi đến.

Nhưng khi mà bác sĩ đã đi được một lúc thì hần lại phát hiện ra khứu giác của mình đã biến mất, thậm chí hần còn chẳng ngửi thấy mùi gì. Kinh ngạc một lát, Chu Hiểu Xuyên rất nhanh bình tĩnh trở lại. Bởi hần rõ là khứu giác mình không hề biến mất mà chỉ không còn nhạy cảm như trước nữa thôi. Nếu hần đoán không sai thì đây chỉ là tác dụng phụ sau khi hần nhận được một dòng năng lượng cực lớn từ A Hồ kia mà thôi. Chỉ là không rõ rằng khứu giác đặc biệt đó có thể dùng lại một lần nữa hay là không? Và nếu sử dụng được lần nữa thì nó sẽ kéo dài bao lâu? Một ngày, một tuần hay một tháng? Tuy rằng trong lòng vẫn còn bao điều ngổn ngang nhưng Chu Hiểu Xuyên biết năng lực đó hiện giờ cũng chẳng mấy tác dụng, nghĩ mãi chỉ tổ thêm đau đầu mà thôi. Chẳng qua trong một khoảng thời gian nằm đây, hần đã tự trả lời được hai vấn đề đó là năng lực có thể dùng đi dùng lại và thời gian sử dụng năng lực là chừng mười phút. Cùng với đó là việc Lâm Thanh Huyền vẫn ở lại, ân cần chăm sóc hần:

- Anh hôm mê lâu như vậy, nhất định là đói bụng lắm. Muốn ăn gì? Để tôi đi mua cái gì đó cho anh ăn!

- Gì cũng được, cứ làm sao no là được rồi.

Chu Hiểu Xuyên trả lời, gương mặt có chút hơi mất tự nhiên. Lâm Thanh Huyền nhận ra điều này, vội hỏi:

- Anh có chỗ nào không thỏa mái vậy?

- Không... chỉ là....

Chu Hiểu Xuyên ngập ngừng áp ứng, bộ dáng rất do dự. Vốn Lâm Thanh Huyền có tính kháng khái, ghét nhất những người nói chuyện cứ ngập ngừng, áp ứng, quanh co nên lập tức thúc giục:

- Chỉ là cái gì? Có chuyện gì thì anh cứ nói ra, đừng có nhần nhần nhỏ nhỏ như vậy.

Chu Hiểu Xuyên cũng không do dự nữa, nói:

- Tôi buồn đi tiểu?

- Muốn đi tiểu á? Dễ mà, để tôi đỡ anh qua wc.

Dứt lời, Lâm Thanh Huyền tiến tới muốn đỡ Chu Hiểu Xuyên dậy.

- Vấn đề là hiện giờ tôi rất yếu, muốn động một ngón tay cũng rất khó. Kể cả cô có đỡ tôi đến wc thì tôi cũng có làm ăn được gì đâu.

Chu Hiểu Xuyên liên tục cười khở.

- A... Vậy thì phải làm sao?

Lâm Thanh Huyền tròn tròn mắt.

- Quên đi, để tôi nhin.

- Nếu cứ nhin mà vỡ bâng quang thì sao? Hơn nữa bây giờ anh rất yếu thì nhin được bao lâu chứ? Như vậy đi, để tôi ra hỏi y tá coi... xem có biện pháp gì giải quyết chuyện này không.

Lâm Thanh Huyền liền xoay người ra khỏi phòng bệnh. Nhưng cô lại nhanh chóng trở lại, gương mặt không biết tại sao lại đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Để Tôi Thối Cho Anh

Chu Hiểu Xuyên tuy rằng cảm thấy có chút gì đó kỳ quái, nhưng mà không nghĩ nhiều, chỉ hỏi:

- Các y tá nói như thế nào?

Lúc này, hần giống như Lâm Thanh Huyền đã nói, đã sắp không nhin nổi, có thể tè ra bất cứ lúc nào. Chu Hiểu Xuyên cực kì hy vọng, Lâm Thanh Huyền có thể đưa đến một người có biện pháp giải quyết. Bằng không hẳn rất có thể không nhin được mà đái dầm. Hai mươi tuổi còn bị đái dầm, nếu như bị người quen biết, không bị cười chết mới lạ. Lâm Thanh Huyền cúi người xuống dưới giường bệnh lấy cái xô ra, mặt đỏ hồng nói:

- Các y tá nói tôi dùng cái này để hứng nước tiểu của

Kỳ thật, nguyên bản các y tá nói là:

- Cô cứ lấy cái xô hứng nước tiểu thôi, dù gì hai người cũng là tình nhân, có gì mà phải ngại ngùng chứ?

Tuy nói Lâm Thanh Huyền cất lực giải thích mình và Chu Hiểu Xuyên không phải quan hệ tình nhân, nhưng các y tá không tin, mấy bà tám đó nói:

- Không phải tình nhân, vậy thì đêm hôm khuya khoát sao cô là người đưa anh ta đến bệnh viện? Rồi không phải luôn túc trực bên anh ta à? Tình cảm như thế mà người khác nhận ra sao? Được rồi, đừng xấu hổ nữa, đi lấy cái xô hứng nước tiểu anh ta đi, nếu để anh ta tiểu ra giường, cô phải thu dọn đấy!

Đương nhiên, Lâm Thanh Huyền ngại ngùng nói ra nguyên văn mấy câu nói đó, nhưng chỉ như vậy cũng đã khiến Chu Hiểu Xuyên nghẹn họng trân trối, hoài nghi mình có nghe nhầm hay không:

- Cô lấy xô hứng nước tiểu cho tôi? Hà... Như vậy sao được? Nếu vậy thôi thì để tôi tiếp tục nhin.

Lâm Thanh Huyền sau khi điều chỉnh tâm tình, tuy kiêu nhan vẫn đồ ửng như cũ, nhưng cũng đã hạ quyết tâm:

- Anh có thể nhin sao? Đái dầm là việc nhỏ, nếu nhin thành bệnh, vậy thì không tốt. Để tôi lấy cái xô, hứng giúp anh. Được rồi, anh đừng ngại ngùng nữa, tôi con gái còn không nhần nhỏ, đại nam nhân như anh còn xoắn xít cái gì?

Lâm Thanh Huyền nghĩ rằng tính mạng mình và A Hồ đều do Chu Hiểu Xuyên cứu. ân cứu mạng to lớn, chuyện hứng nước tiểu đã là gì so với nó? Hơn nữa cái đồ chơi của nam nhân kia, cô mặc dù chưa chạm qua, nhưng trong một vài đoạn phim ảnh, cũng đã từng thấy (Biên: Phim gì vậy, không che à). Không đợi Chu Hiểu Xuyên đồng ý, Lâm Thanh Huyền liền xốc mền lên, mở thắt lưng của hắn, muốn tụt quần hắn ra.

- Gì vậy, không cần cởi nhiều như thế đâu, chỉ cần móc thẳng nhỏ ra là được...

Chu Hiểu Xuyên lúc này không thể động đậy, chỉ có thể để cho Lâm Thanh Huyền tùy ý an bài. Bất quá loại chuyện như thế này, ngoại trừ làm cho hắn ngượng ngùng đỏ mặt tía tai, thì phần lớn lại làm cho hắn thêm kích thích. Rất nhanh, Lâm Thanh Huyền đã tụt quần lột Chu Hiểu Xuyên tụt, vuron hai đầu ngón tay nắm lấy cái đồ chơi đang ỉu xiu kia, một tay nhấc cái bô lên, ngại ngừng thúc dục:

- Tiểu nhanh một chút đi.

Tính cách của cô mặc dù có chút tùy tiện, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô động vào cái đồ chơi kia của nam nhân, không ngại mới lạ đời.

- Tôi cũng muốn tiểu nhanh một chút, nhưng mà nó... không chịu...

Chu Hiểu Xuyên đau khổ đáp. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên bị như vậy, làm thẳng em nó sợ, không chịu ra.

- Nếu không thì hay để tôi thổi một chút?

Lâm Thanh Huyền hỏi. Chu Hiểu Xuyên hoảng sợ:

- Cô nói gì? Thổi... Thổi một chút?

Xem phản ứng của hắn, Lâm Thanh Huyền liền biết hắn đang nghĩ gì, hai má vốn đã đỏ càng đỏ thêm, xấu hổ nói:

- Anh đang nghĩ bậy bạ gì thế, ý tôi là thổi gió, là huyết sáo đó!

Chu Hiểu Xuyên xấu hổ vô cùng, lại không thể giải thích thế nào cho ổn, chỉ có thể nói thầm với thanh âm cực nhỏ:

- ôi, thì ra là huyết sáo, tôi còn tưởng rằng phải... Bất quá tôi hiểu nhầm, không phải tại cô nói những câu quá nhạy cảm như vậy sao.

- Anh đang nói thầm gì đấy?

Lâm Thanh Huyền cau mày hỏi. Chu Hiểu nào dám nói thật với nàng, chỉ có thể hàm hồ cho qua:

- Không... Có nói thầm gì đâu. à, tôi nói là cô cứ huyết thử coi.

- Uhm.

Lâm Thanh Huyền gật đầu, bắt đầu huyết sáo. Bất quá, khi tiếng huyết sáo thanh thúy dễ nghe vang lên, Chu Hiểu Xuyên không những không thể tè ra, mà thẳng nhỏ nó còn giật mình tỉnh giấc sau kỳ nghỉ đông, ngóc đầu lên đón ánh nắng mặt trời. “ ôi, Đ!\$^.^, mày không ngủ đi, dậy để làm gì? Mày để con gái nhà người ta khinh tao thì nao mày chỉ có thể ăn chay thôi.”

Chu Hiểu Xuyên lúc này, tâm tư muốn chết cũng có. Kỳ thật, chuyện này không thể trách Chu Hiểu Xuyên được. Dù sao hắn vẫn còn là vẫn là trai tân, chưa bao giờ trải qua cái cảm giác kích thích như vậy. Tuy rằng hắn cất lực không chế, nhưng thẳng nhỏ đã máu thì hắn làm sao có thể ngăn cản được?

Không khí trong phòng bệnh dần trở nên xấu hổ. Mặt hai người càng lúc càng đỏ. Điều đáng mừng duy nhất là phản ứng ghen tiểu của Chu Hiểu Xuyên cuối cùng cũng đã hết, sau một hồi Lâm Thanh Huyền dừng huyết sáo, thẳng nhỏ cuối cùng cũng đã xuất chương. Hứng nước tiểu xong, Lâm Thanh Huyền giúp Chu Hiểu Xuyên mặc lại quần, đắp chăn lại, đem cái bô vào phòng vệ sinh đồ. Sau đó, nàng mới đỏ mặt mở miệng:

- Còn muốn tôi làm gì nữa không? Hay để tôi đi mua cái gì cho anh ăn.

- Đi đi.

Chu Hiểu Xuyên nói, mặt hắn đỏ cũng không kém Lâm Thanh Huyền bao nhiêu. Lâm Thanh Huyền xoay người bước ra khỏi phòng bệnh, mười mấy phút sau, bụng hai bát cháo ngô nóng hổi vào phòng bệnh. Sau một hồi bình tĩnh lại, về mặt hai người đã khôi phục như thường. Đương nhiên trong lòng đã khôi phục lại như thường hay chưa, dĩ nhiên là không biết được.

- Định mua cái gì ngon ngon cho anh, nhưng mà nghĩ lại, anh vừa mới tỉnh, nên ăn chút gì nhẹ nhàng dễ tiêu hóa thì tốt hơn, cho nên tôi liền mua cháo ngô về cho anh ăn. Há miệng nào, tôi đút cho anh ăn...

Lâm Thanh Huyền bón từ tể ti mi cho Chu Hiểu Xuyên ăn xong chén cháo, mới bụng chén còn lại lên ăn. Sau một đêm đầy sức ép, nàng cũng hao phí không ít thể lực, cũng đã sớm đói bụng rồi. Ăn no bụng, Lâm Thanh Huyền còn nói thêm:

- à đúng rồi, tí nữa thì quên nói cho anh biết, Lưu cục trưởng cục công an huyện Phương Đình chúng ta vừa mới gọi điện hỏi thăm anh, muốn đến thăm, thuận tiện cảm ơn anh đã bắt Cao Xuyên Hưng.

Chu Hiểu Xuyên biết giữa hai người vẫn tồn tại chút ít xấu hổ, cho nên hần mượn cớ vui đùa:

- Chỉ cảm ơn thôi sao? Không có thưởng chút gì có giá trị vật chất à? Nói rõ trước, giấy khen thưởng gì đó tôi không cần đâu, cô cứ lấy về làm kỷ niệm đi.

Mặc dù biết hẳn đang nói đùa, nhưng Lâm Thanh Huyền vẫn không nhịn được bật cười, lắc đầu khẽ gất:

- Sao lúc nào anh cũng muốn tiền thôi thế? Quá tục!

Chu Hiểu Xuyên cười he he:

- Không còn cách nào cả, vì tiền, nói gì tôi cũng được. Dù sao mấy thứ cao nhấ kia cũng không nấu thành com ăn được.

- Anh nha, cứ yên tâm đi, tiền thưởng gì đó, tuyệt đối không thiếu phần anh.

Nói đùa vài câu xong, Lâm Thanh Huyền lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ:

- Xem nào, chắc hẳn là sắp đến rồi đó?

Vừa dứt lời, cửa phòng bệnh được người mở ra, một đám người như thủy triều tràn vào phòng bệnh, nháy mắt đã vây quanh giường bệnh Chu Hiểu Xuyên người đi xem rừng bách thú. Những người này, có quan chức âu phục phẳng lì, có cảnh sát mặc đồng phục, đương nhiên nhất định không thể thiếu được, vẫn là mấy tay phóng viên cầm bút ghi âm, ký giả cầm camera.

"Vãi cả bộ phận tiểu tiện nữ ! Sao bọn họ đến như đi coi động vật quý hiếm thế này? Sớm biết còn có phóng viên thì mình đã bảo Lâm Thanh Huyền thu hẹp tín tức thôi. Hiện tại bộ dáng mình như bắt lức thế này mà lên TV, vậy có khác gì hiếp dân thị giác khán giả? Thế thì mấy em hâm mộ mình kiểu gì đây? Tiên sư bố nhà mấy thằng phóng viên ăn no rừng mỡ ?" Chả ai ngờ tới Chu Hiểu Xuyên nằm trước dàn đèn flash của máy ảnh lại có những suy nghĩ thâm thúy và sâu xa đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Tin Tức Trá Hình

Những người này tới vừa hỏi han, vừa là cảm kích, vừa là phỏng vấn chụp ảnh, ước chừng giằng co hai ba giờ, sau đó mới lục tục rời đi. Trước khi đi hết, cục trưởng cục công an huyện Phuong Đình cũng không quên để cờ thưởng và một phong bì dày cộp để trên đầu giường bệnh của Chu Hiểu Xuyên:

- Chu Hiểu Xuyên, lần này có thể bắt Cao Xuyên Hưng quy án, thật sự cần đa tạ cháu ra tay trợ giúp nghĩa tương trợ. Cờ thưởng và tiền thưởng này là một chút tâm ý của phòng cảnh vụ huyện Phuong Đình, mong cháu nhận lấy, ngàn vạn lần đừng cự tuyệt.

Đối với loại chỗ tốt tự đưa đến cửa thế này, Chu Hiểu Xuyên làm sao nở cự tuyệt? Đương nhiên trước nhiều người như vậy, nhất là có phóng viên ở đây, hẳn cũng không quên từ chối vài câu khách sáo, chỉ thiếu mỗi việc là thôi phỏng mình lên trở thành anh hùng thâm lạng mà thôi. Sau khi biểu đạt lòng cảm kích với Chu Hiểu Xuyên, cục trưởng lại phân phó mấy câu với Lâm Thanh Huyền:

- Mấy ngày này, công tác của cô tạm thời nghỉ, ở lại phòng bệnh chiếu cố tốt cho Chu tiên sinh. Sau đó, tôi sẽ phái người tới giúp đỡ.

- Rõ thưa thủ trưởng!

Lâm Thanh Huyền không do dự, trực tiếp gật đầu đáp. Trên thực tế, coi như không có lời này của cục trưởng, cô sẽ ở lại trong bệnh viện chiếu cố Chu Hiểu Xuyên. Dù sao, tính mạng cô và A Hồ, đều là do Chu Hiểu Xuyên cứu về, nên cô tự cho việc chăm sóc Chu Hiểu Xuyên đến khi lành lặn đó là nghĩa vụ của mình. Đợi khi tất cả mọi người rời đi, Chu Hiểu Xuyên mới thở phào một hơi nhẹ nhõm:

- Nhiều người đến như vậy, thiếu chút nữa đã làm tôi một chết, may mà mình có tinh thần thép.

Sau đó, lại đắc ý cười phá lên:

- Không nghĩ rằng tôi cũng sẽ có một ngày được lên TV, hơn nữa còn là tin tức hình tượng thấy việc nghĩa hăng hái quên mình, sau này đi chém cũng có tiền vốn...

Lâm Thanh Huyền liền bật cười "hì hì" một tiếng. Bất quá, cô nhanh chóng trầm xuống, lắc đầu khẽ thờ dài:

- Nói thật, tôi không hy vọng anh vì việc này mà lên TV. Chỉ tiếc tôi không làm chủ được chuyện này.

- Tại sao cô không muốn tôi được lên TV?

Chu Hiểu Xuyên khó hiểu hỏi. Nếu hắn không rõ thái độ làm người của Lâm Thanh Huyền, chỉ sợ sẽ hoài nghi, Lâm Thanh Huyền có phải đang ghen tị với việc hắn trở thành nhân vật anh hùng không.

- Cao thủ võ thuật truyền thống Trung Quốc như Cao Xuyên Hưng, thường thường chỉ có một hai bằng hữu, và họ quý nhau hơn tính mạng. Vạn nhất những người kia muốn báo thù bằng bất cứ giá nào cho Cao Xuyên Hưng, thế mà anh lại lên TV thì chẳng phải sẽ nguy hiểm sao?

Tuy nói Chu Hiểu Xuyên không chế Cao Xuyên Hưng, nhưng mà theo Lâm Thanh Huyền thấy, chuyện đó thực sự cổ quái, Chu Hiểu Xuyên hẳn phần nửa dựa vào may mắn để không chế được Cao Xuyên Hưng, nếu luận công phu chân thật, e rằng Chu Hiểu Xuyên thật sự chỉ có nước lết về viện, cho nên cô có chút lo lắng về chuyện này. Chu Hiểu Xuyên có chút bất cần, cười nói:

- Tôi tưởng rằng cô đang lo lắng cái gì, hóa ra là chuyện này? Có gì đâu mà phải lo lắng? Những người đó nếu dám đến báo thù cho Cao Xuyên Hưng thật thì tôi sẽ tóm hết bọn họ, đưa họ vào trại giam để ôn lại tình xưa nghĩa cũ với Cao Xuyên Hưng.

Hiện tại Chu Hiểu Xuyên ý vào năng lượng thần bí trong cơ thể nên có thể mạnh mẽ chém gió không biết ngượng.

- Thật không biết anh lấy tin tưởng ở đâu ra nữa.

Lâm Thanh Huyền cười khổ lắc lắc đầu, cũng không khuyên nhiều hơn nữa, đỡ phá đi tâm tình đang thăng hoa của Chu Hiểu Xuyên.

Ước chừng nửa canh giờ sau, người giúp đỡ Lâm Thanh Huyền chăm sóc Chu Hiểu Xuyên, cũng đã tới trong phòng bệnh.

- Tại sao lại là cô?

Thấy người này, Chu Hiểu Xuyên nhất thời cười khổ, bởi vì đây chính là cô cảnh sát cứ bám riết lấy hắn, muốn bái hắn làm thầy, học phân tích trình thám. Nhiều Xảo để thực phẩm bổ dưỡng trong tay sang một bên, cười hi hi nói:

- Vì sao không thể là tôi? Tôi tự tiến cử mình với cục trưởng, thật vất vả lắm mới tranh được cơ hội tới đây chiếu cố anh đấy. Chu tiên sinh, không ngờ anh không chỉ tinh thông phân tích trình thám mà công phu quyền cước cũng rất lợi hại, có thể thu thập được cao thủ mạnh như Cao Xuyên Hưng. Lợi hại! Bội phục! Anh không đi làm cảnh sát, thật là đáng tiếc mà...

Tuy nói được người ta khen, cảm giác thật thích, nhưng Chu Hiểu Xuyên vẫn liên tục cười khổ:

- Cô cũng đừng vuốt mông ngựa vậy, đừng tưởng rằng tôi không biết cô muốn gì, tôi nói nhiều lần rồi, tôi thật sự không hiểu cái gì là phân tích trình thám, cô cũng đừng dây dưa với tôi nữa, hiểu không?

Nhưng mà, hắn vạn lần không ngờ, Nhiều Xảo lại trả lời rằng:

- Chu tiên sinh, tôi nhất định sẽ dùng thành tâm cảm động anh, khiến anh dạy cho tôi!

Chu Hiểu Xuyên nhất thời cảm thấy xay xảm mặt mày:

- Uy Uy, cô lầm rồi. Cô có hiểu từ này đến giờ tôi nói cái gì không vậy?

Tuy nói Nhiều Xảo tới làm Chu Hiểu Xuyên đau đầu không thôi, nhưng Lâm Thanh Huyền lại có cơ hội nghỉ ngơi, phó thác chuyện chăm sóc Chu Hiểu Xuyên cho Nhiều Xảo, còn cô lên giường bệnh khác nằm ngủ. Đến sáu giờ chiều, đài hình huyện Phương Đình phát chương trình “Tin tức 30 phút” bắt đầu bằng tin phỏng vấn Chu Hiểu Xuyên buổi chiều Lâm Thanh Huyền mới tỉnh ngủ, cùng Nhiều Xảo, Chu Hiểu Xuyên xem tin tức. Nằm xem tin tức, Chu Hiểu Xuyên lòng tràn đầy hưng phấn, nhưng mà khi coi xong thì nhin không được chui âm lên:

- Ô, tên sư bố thằng thiếu năng nào quay vậy, hay tại thằng biên tập bị bại não? Cái Đ!\$%^ nó chứ, từ đầu tới cuối tin tức, xuất hiện toàn là quan chức. Được một hai cảnh mặt mày rạng rỡ, lại bị người che lấp phần nửa! Rõ ràng là lừa tình người dân mà. Vậy thử hỏi xem có em xin tươi nào nhớ nổi mặt tôi là anh hùng bắt tội phạm không?

Nhiều xảo lòng đầy căm phẫn gật đầu đồng ý:

- Bọn người kia đích thật là hơi quá đáng, tốt xấu gì cũng phải cho mấy giây quay sáng sủa chút chứ!

So với Chu Hiểu Xuyên đang tức giận, Nhiều Xảo bất bình, Lâm Thanh Huyền lại nhẹ nhàng thở phào, nửa đùa nửa thật nói:

- Như vậy cũng tốt, miễn cho lũ mèo mà gà đồng với Cao Xuyên Hưng biết được mặt.

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu khẽ thờ dài:

- Ai~~ ! Lần đầu được lên TV, không nghĩ tới kết quả như vậy, thật là bi kịch a...

Mặc dù tin tức này làm Chu Hiểu Xuyên rất bất mãn, nhưng những người quen thuộc hắn vẫn nhận ra cái mặt mệt của hắn, tin tức phát xong không lâu, những người đó bắt đầu lục tục đến thăm. Hoàng Hiểu Uyên mang theo một túi hoa quả tới phòng bệnh, ân cần hỏi han:

- Chu ca, em tự hỏi tại sao không đi làm, hóa ra là anh đi làm việc nghĩa nên bị thế này. Thế nào, anh có bị thương nặng không? Không có gì đáng ngại chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Tên Đại Hoa Tâm

Chu Hiểu Xuyên cười nói:

- Anh căn bản đâu có bị thương, chỉ là giờ đuối sức quá mà thôi, phỏng chừng nghỉ ngơi thêm một hai ngày nữa là hoàn toàn hồi phục rồi. A, đúng rồi, bây giờ ái Sùng Chi Gia (Biên: Phòng khám thú cưng. Từ giờ mình sẽ đề như thế này cho đúng) thế nào rồi?

Hoàng Hiểu Uyển trả lời:

- Vẫn giống như trước đây, chẳng qua có một số người mang thú nuôi tới tìm anh mà anh lại đi vắng, gọi điện thoại cũng không có nghe máy, đành tiếc nuôi rồi đi. Bất quá tối hôm nay tin tức này được phát đi, em nghĩ bọn họ hẳn sẽ thông cảm cho anh.

Chu Hiểu Xuyên lặng đi một chút:

- Mọi người đã gọi điện cho anh sao? Sao anh không biết?

Lâm Thanh Huyền có chút ngượng ngùng nói:

- Điện thoại di động của anh bị hỏng khi đánh nhau với Cao Xuyên Hưng tối qua rồi. Bất quá anh cứ yên tâm, tôi sẽ mua đền một cái khác cho anh.

Chu Hiểu Xuyên hiểu ra, cười với Lâm Thanh Huyền:

- Hảizzz, không phải là một cái điện thoại thôi sao? Đáng bao nhiêu đâu, không cần cô phải đền. Dù sao tôi đây cũng vừa được một số tiền thưởng lớn, thừa sức mua một cái máy mới.

Sau đó chuyển ánh mắt sang Hoàng Hiểu Uyển:

- Hai ngày này, ái Sùng Chi Gia nhờ cậy em vậy.

Hoàng Hiểu Uyển trả lời:

- Không sao, giao cho em đi, mấy bệnh nhỏ lẻ thông thường, em đều có thể xử lý. Dù sao đi theo anh và chị Vũ Hàm lâu như vậy, ít nhiều gì cũng phải học được mấy chiêu. Bất quá nếu gặp bệnh nặng và không thông thường, em bó tay không có biện pháp.

Chu Hiểu Xuyên cũng nhún mày:

- Như thế quả là một vấn đề...

Vừa lúc đó, một giọng nói quen thuộc từ ngoài cửa truyền vào:

- Không cần phải lo lắng đâu, tôi đã liên hệ một bác sĩ thú y khác tới, ngày mai sẽ tới ái Sùng Chi Gia để làm.

Đám người Chu Hiểu Xuyên đồng thời nhìn về phía cửa phòng bệnh, đã thấy Trương Ngã Gia đem theo một túi thực phẩm bổ dưỡng đi đến cùng với Trương Đại Gia, câu vừa rồi là do Trương Ngã Gia nói. Thấy Trương Ngã Gia cầm theo túi thực phẩm bổ dưỡng hàng xa xỉ, Chu Hiểu Xuyên cười nói vài câu khách sáo:

- Hai người cũng tới thăm tôi à? Người đến thì tốt rồi, lại còn đem theo đồ vật này nọ làm gì, quá khách khí rồi?

Vừa nghe lời này, Trương Đại Gia lập tức quay đầu nói với Trương Ngã Gia:

- Nghe rõ không? ông đã nói không cần mua gì cho tiểu tử này mà, tay không đến là được rồi, cháu cứ không nghe.

Giờ đến phiên Chu Hiểu Xuyên tròn tròn mắt, bất quá hẳn cùng Trương Đại Gia nói loạn xạ quen rồi, biết tính cách lão là thế nào, liền cười trừ ghẹo:

- Sặc... Trương Đại Gia, lão chẳng lẽ không nghe được, câu vừa rồi cháu nói chỉ là khách sáo thôi sao? ông thật sự tay không đến thăm cháu thì cháu cũng không nói gì, nhưng ông không biết xấu hổ thế sao?

Trương Đại Gia cười hắc hắc, dùng cách này để trả lời:

- Vì sao phải ngưng chứ? Tiết kiệm một khoản tiền như vậy, đủ ta ăn thịt một tháng đó.
- Vãi, da mặt của lão dày bá đạo rồi.

Chu Hiểu Xuyên hoàn toàn hết chỗ nói, chỉ có thể cảm khái trong lòng: “Quả thật là gừng càng già càng cay!”

Trương Đại Gia cũng không tức giận, lập tức đi tới bên giường bệnh, cười khà khà nói:

- Hôm qua cháu cả đêm đều không về nhà, ta còn tưởng cháu nhện không được tìm chỗ giải quyết nỗi buồn. Không ngờ cháu lại chạy đi làm anh hùng nhân dân. Nay, mùi vị lên TV thế nào? Sướng không?

Nhắc tới chuyện này, Chu Hiểu Xuyên lòng đầy bức tức:

- Đừng nói nữa, cả bản tin tức, cháu chỉ lộ có hơn non nửa khuôn mặt. Hơn nửa thời gian mặt mày xuất hiện còn không quá hai giây. Té ra cháu thu phục Cao Xuyên Hưng lại không phải là nhân vật chính, mà bọn quan viên ngồi phòng điều hòa lên mạng chơi bài mới là nhân vật chính ông à.

Giọng nói của hắn nghe như giọng oán phụ vậy, có thể nói là biểu cảm mười phần, những người trong phòng bệnh này, nhất thời bị chọc cười, cả đám không nhin được đều phì cười. Sau khi cười xong, Chu Hiểu Xuyên lại xoa vắn đề lại:

- Ngã Gia, cô vừa nói là cô mời bác sĩ thú y khác đến?

Trương Ngã Gia gật gật đầu:

- Đúng vậy. Trên thực tế, tôi đã sớm tìm bác sĩ cho ái Sủng Chi Gia rồi. Dù sao, sau này mở thêm chi nhánh, bất kể là chi nhánh to hay nhỏ thì trụ sở chính vẫn là ở huyện Phụng Đình, đều này cần mấy bác sĩ có tài. Anh tuy rằng y thuật cao, nhưng mà chỉ có một người, không có phép phân thân, không thể nào chạy qua chạy lại hai bên được? Lần này nghe nói anh nằm viện, tôi liền nghĩ, ái Sủng Chi Gia không có bác sĩ thú y là không được. Cho nên tự tiện làm chủ, mời tới một bác sĩ thú y khác. Theo tôi điều tra thì người này y thuật cũng khá, máu chốt là y đức và nhân phẩm rất tốt. Dù sao ái Sủng Chi Gia chúng ta lấy y đức để nổi danh, cư nhiên không thể phá hủy chiêu bài đó đi được. Đương nhiên, tôi cũng nói rõ với người này, trong khoảng thời gian này chỉ là thử việc, cuối cùng có mời hắn hay không, vẫn là do anh làm chủ. Ủây... Anh không trách tôi chứ?

Chu Hiểu Xuyên nở nụ cười:

- Sao lại trách cô được? Tôi cảm ơn còn không kịp ấy chứ. Vừa rồi tôi và Hiểu Uyển còn đang đau đầu không biết làm sao cho tốt, cũng may là may cô đã tính toán chu toàn hết rồi.
- Không trách tôi là tốt rồi.

Sau khi nói một câu như vậy, Trương Ngã Gia liền kéo Hoàng Hiểu Uyển, cùng cô ấy tính toán chuyện bác sĩ thú y ngày mai tới làm việc. Trong lúc này, hai y tá đi vào nhìn tình huống của Chu Hiểu Xuyên một chút. Nhưng mà, Chu Hiểu Xuyên ngà vắn lần không ngờ đến rằng hai y tá này là chuyên gia buồn dưa leo, sau khi thấy trong phòng bệnh đầy nữ nhân, lúc đi ra ngoài bắt đầu chém gió với nhau:

- Không ngờ rằng Chu Hiểu Xuyên trong phòng 12-1, thấy khuôn mặt, bộ dạng không ra gì, lại có thể có nhiều mỹ nữ tới thăm như vậy...
- Nay, các người nói xem mấy mỹ nữ rốt cuộc có quan hệ như thế nào với tên Chu Hiểu Xuyên đó?
- Ai biết được? Bất quá, xem ánh mắt bọn họ nhìn nhau là đoán được quan hệ giữa họ, khẳng định không đơn giản! Hừ, cái loại đại hoa tâm đó, tôi chúa ghét!
- Người ta gọi cái này là mỹ nữ yêu anh hùng phải không? Các người không thấy vào lúc buổi chiều sao? Phóng viên đến đây cả một đại đội đấy. Tôi nghe nói, người nọ thấy vì làm việc nghĩa mà phải vào viện. Bây giờ trên đời này, không có mấy người dám làm việc nghĩa đâu.
- Làm việc nghĩa thì sao? Vừa không có cơm ăn lại không có áo mặc...

Chu Hiểu Xuyên chắc chắn không thể ngờ rằng tình cảnh trong phòng bệnh mình nằm lại chọc đến máu bà tám của y tá. Hơn nữa xem điệu bộ này thì sắp sửa sẽ có gió giật cấp bảy cấp tám thậm chí là gió lốc rồi.

Vào lúc này, Trương Ngã Gia đã bàn xong chuyện với Hoàng Hiểu Uyển, nghiêng đầu về Chu Hiểu Xuyên nói:

- Chút nữa thì quên không bảo anh đưa chìa khóa nhà anh đây.

Chu Hiểu Xuyên không khỏi sửng sốt:

- Cô muốn chìa khóa nhà tôi làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Xuất Viện

- Còn có thể làm gì nữa? Đương nhiên là chiều cô Tiểu Hắc, Sa Tử và Lão Quy giúp anh. Đêm qua, ba đứa nó không được về, chỉ có thể đứng ngoài cửa, may mà tôi nhìn thấy, đưa vào nhà tôi ở tạm một đêm. . .

Nói tới đây, Trương Ngã Gia dừng lại một chút, trên mặt lộ ra nụ cười khổ:

- Tiểu Hắc và Lão Quy còn đỡ, khá ngoan ngoãn. Chỉ là Sa Tử làm cho người ta thật đau đầu. Tối hôm qua, nó tra tấn Tiểu Thanh của tôi một trận, khiến Tiểu Thanh nhà tôi đến giờ vẫn còn hậm hực.

"Xem ra, Sa Tử đã tìm được một món đồ chơi mới rồi. Tiểu Thanh đáng thương." Chu Hiểu Xuyên thầm nhủ hai câu trong lòng, rồi mới nói:

- Chia khóa ở trên thắt lưng của tôi, bắt quá lúc này tôi không có sức nhúc nhích, phiền cô lấy giúp. Mặt khác, Tiểu Hắc, Sa Tử và Lão Quy đành nhờ cô rồi, nếu chúng nó không nghe lời của cô, cứ việc dạy dỗ chúng, không cần để ý mặt mũi của tôi đâu.

- Không thành vấn đề.

Trương Ngã Gia gật đầu đáp, sau đó nhấc mền lên, lấy chìa khóa ở thắt lưng Chu Hiểu Xuyên.

- Quên, còn có chuyện phải nói với anh. Tôi đã xem trong thành phố Thập Đức, có mấy chỗ mặt tiền cửa hiệu rất tốt. Chờ sau khi anh ra viện, tôi sẽ dẫn anh đi xem. Rốt cuộc chọn của hiệu nào, vẫn phải do anh làm chủ.

Chu Hiểu Xuyên không từ chối, cười đáp:

- Tốt, không thành vấn đề.

Trương Ngã Gia, Hoàng Hiểu Uyên và Trương Đại Gia chạy côi ở trong bệnh viện đến hơn mười giờ tối mới chịu rời đi, hai nữ cảnh sát Lâm Thanh Huyền và Nhiều Xảo ở lại tiếp tục chăm sóc cho Chu Hiểu Xuyên.

Chớp mắt, ba ngày đã trôi qua. Sau ba ngày nghỉ ngơi trên giường, thân thể Chu Hiểu Xuyên cũng đã hồi phục hoàn toàn, có thể xuất viện. Đương nhiên, ba ngày này, Chu Hiểu Xuyên không hề chỉ nằm chơi, mà nhân cơ hội này, hắn làm rõ các vấn đề liên quan đến năng lực tăng khứu giác: thí dụ như sau khi sử dụng năng lực tăng khứu giác lên thì bây giờ thì sau hai mươi bốn giờ khứu giác mất đi tác dụng phụ. Hay như tăng năng lực cần hai bốn giờ để nghỉ ngơi, nói cách khác, chỉ cần hắn nghỉ hai mươi bốn giờ là có thể tăng khứu giác của mình lên lần nữa. Mặc dù nói là còn có một vài vấn đề khác: tỷ như không có kèm theo năng lực nào khác nữa; tỷ như làm thế nào để có những năng lực tương tự thế này. Nhưng ít ra Chu Hiểu Xuyên cũng đã ngộ ra nhiều điều. Rời khỏi bệnh viện, Chu Hiểu Xuyên hít sâu một hơi, cảm khái nói một câu:

- Cuối cùng cũng đã xuất viện. . . Vẫn là không khí bên ngoài bệnh viện dễ thở hơn thật.

Sau đó xoay đầu lại nói với Lâm Thanh Huyền:

- Mấy ngày nay làm phiền hai người quá. Như vậy đi, hôm nay tôi làm chủ, mời hai người đi ăn một bữa.

Lâm Thanh Huyền lắc đầu:

- Đây là việc phải làm mà. Chúng tôi còn phải trở về báo tin, giải thích tình huống để thẩm tra vụ án Cao Xuyên Hứng đã. Ăn cơm thì thôi. . . cứ ghi tạm vào sổ, mấy ngày nữa tôi tìm anh đòi nợ.

Trải qua ba ngày ở chung, quan hệ giữa nàng và Chu Hiểu Xuyên ngày càng tốt, thậm chí còn có chút ám muội, nói chuyện với nhau cũng bớt đi vài phần câu nệ khách sáo, qua đó thêm phần thân thiết. Chu Hiểu Xuyên cười, nói:

- OK! Vậy ghi sổ đi, các cô tính bao giờ muốn ăn chùa thì cứ tìm tôi, tôi cam đoan sẽ không quýt nợ.

Nói chuyện xong, Lâm Thanh Huyền, Nhiều Xảo hai người vẫy tay rời đi, Chu Hiểu Xuyên đi tới bến xe bên ngoài bệnh viện huyện, chuẩn bị lên xe buýt đi tới chợ Hoa Điền. Nhưng mà hắn chờ mãi không có xe chạy đến, lại thấy một chiếc xe Compass Jeep trắng đang đi đến. Sau khi cửa kính xe dần hạ xuống, dung mạo xinh đẹp của Trương Ngã Gia xuất hiện trong tầm mắt Chu Hiểu Xuyên:

- Lên xe.

Chu Hiểu Xuyên cũng không khách khí với cô, đi ra tay lại phụ ngồi. Trương Ngã Gia vừa khởi động xe vừa nén giận chất vấn:

- Anh thật là, xuất viện sao không nói với tôi một câu? Nếu không phải vừa vận tôi đến bệnh viện xem anh thế nào thì chắc chả biết anh đã xuất viện.

Chu Hiểu Xuyên cười trả lời:

- Cái này cũng không thể trách tôi được, ai từ ba ngày trước có thấy bóng dáng cô xuất hiện đâu? Điện thoại tôi mất rồi, cho dù muốn báo cho cô cũng không có cách nào.

Trương Ngã Gia cũng không dây dưa mãi vấn đề này, hừ một tiếng xong liền đổi đề tài:

- Anh đã xuất viện, quá tốt. Đi với tôi đến thành phố Thập Đức xem qua mấy cửa hiệu nào.

Chu Hiểu Xuyên không khỏi sùng sốt:

- Hờ... Không cần vội vã vậy chứ? Tôi vừa mới ra viện mà.

- Sao có thể không vội được? Tôi thấy mấy cửa hiệu kia đều có vị trí tốt cả, nếu để lâu bị người khác cướp đi, chẳng phải đáng tiếc sao? Hơn nữa mấy tháng sau tại chợ Thập Đức tổ chức cuộc thi dành cho thú nuôi, đó chính là một cơ hội quảng cáo cực tốt cho ái Sùng Chi Gia của chúng ta. Muốn tham dự cuộc thi này, phải mở chi nhánh ái Sùng Chi Gia ở chợ Thập Đức cho thật tốt, thời gian đâu còn nhiều, thậm chí còn có hơi gấp gáp.

Chu Hiểu Xuyên nghĩ ngợi, cảm thấy Trương Ngã Gia nói có lý, liền gật đầu đồng ý nói:

- Một khi đã như vậy, tôi sẽ theo cô đi xem sao. Bất quá, cô có thể đưa tôi đi mua điện thoại trước được không?

- Không thành vấn đề.

Trương Ngã Gia thuận miệng đáp, trực tiếp phóng xe đến một cửa hàng chuyên điện thoại di động. Chu Hiểu Xuyên bước vào cửa hàng dạo một vòng, sau đó lượn tạm một cục gạch Nokia. Trương Ngã Gia nhìn chiếc di động, có chút khó hiểu hỏi:

- Hiện tại anh dù gì cũng đã là ông chủ của ái Sùng Chi Gia, chẳng lẽ không dám mua một chiếc di động sang trọng chút được sao? Hay là trên người không mang đủ tiền? Có muốn tôi bù thêm một ít không?

- Không cần đâu.

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu từ chối ý tốt của Trương Ngã Gia:

- Với tôi mà nói, điện thoại chỉ cần nghe gọi, nhắn tin được là đủ rồi, tính năng khác nhiều đến mấy đi nữa, tôi cũng không dùng được. Nếu không phải loại tôi dùng trước kia đã dùng sản xuất, tôi còn muốn dùng tiếp kia.

Trương Ngã Gia không nhịn được xem thường, chỉ hận rèn sắt không thành thép nói:

- Anh đúng là không hiểu một, không hiểu trăm lư.

Chu Hiểu Xuyên cũng không tranh luận với cô nữa, chỉ cười, bỏ sim vào chiếc điện thoại mới sắm, bằng trí nhớ ấn số Hoàng Hiểu Uyển, báo với cô rằng mình đã ra viện, giờ đang đi cùng Trương Ngã Gia đến thành phố Thập Đức xem cửa hiệu, cũng dặn cô lưu số này lại, có gì còn liên lạc với hắn. Sau đó Hiểu Xuyên lại gọi cho Lâm Thanh Huyền và mấy người quen, hoặc gửi tin nhắn báo cho họ số mới của mình. Đương nhiên hắn cũng không thể quên Trương Ngã Gia được.

Phố Thập Đức cách huyện Phương Đình không xa, lái xe hơn nửa canh giờ đã đến. Trương Ngã Gia trực tiếp lái xe đi xem mấy cửa hiệu. Đúng là ánh mắt của Trương Ngã Gia không tệ, mấy cửa hiệu này có mặt tiền đều rất tốt. Trong khoảng thời gian ngắn, Chu Hiểu Xuyên khó có thể đưa ra lựa chọn. May mà Trương Ngã Gia cũng rất rõ là lựa chọn vị trí cửa hàng vô cùng trọng yếu, nên cũng không giục hắn nhanh chóng quyết định, mà bảo hắn về nhà nghĩ kỹ, hoặc cùng cô, Hoàng Hiểu Uyển, Lý Vũ Hàm bàn bạc đưa ra quyết định. Đi xem qua mấy cửa hàng, thời gian đã đến trưa, Trương Ngã Gia liền nói:

- Đến giờ ăn trưa rồi, tôi biết ở đây có một tiệm cơm Tây có bò bít tết không tệ. Thế nào, thích ăn không?

Chu Hiểu Xuyên gật đầu nói:

- Cơm Tây sao? Tôi lớn như thế này còn chưa nếm thử cơm Tây đấy... Đương nhiên mấy loại thức ăn nhanh như Kentucky Fried, Chicken MacDonald,... linh tinh thì không tính.

Trương Ngã Gia không nhịn được bật cười:

- Tôi hôm nay xin mời anh đi ăn bữa cơm Tây.

Nói xong cô bẻ tay lái, chạy tới một nhà hàng tây gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 114: Anh Cầm Mồm Cho Tôi!

Trương Ngã Gia dẫn Chu Hiểu Xuyên đi đến một nhà hàng Tây, ở gần đó là nơi Trương Giang Và Hoàng Hà nối liền nhau. Chỉ riêng khung cảnh nơi xây quán thôi đã thấy tương đối đẹp rồi. Có thể nhìn ra được rằng Trương Ngã Gia hẳn đã đến nhà hàng Tây này nhiều lần rồi, cô rất quen thuộc dẫn Chu Hiểu Xuyên là lầu hai, chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Từ nơi này, nhìn qua cửa sổ có thể nhìn thấy quang cảnh hùng vĩ của Trương Giang và Hoàng Hà. Sau khi gọi qua cơm, Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia vừa ngắm khung cảnh đó, vừa nói chuyện phiếm với nhau. Tuy là nói chuyện phiếm nhưng chủ đề đều xoay quanh chuyện mở chi nhánh cho Phòng khám thú cưng. Ngay lúc hai người đang nói chuyện thì có một giọng nói quái dị, nam chả ra nam, nữ chả ra nữ, cắt đứt câu chuyện của hai người:

- Uầy, đây không phải là Trương Ngã Gia sao? Thảo nào tôi cứ thấy giọng nói nào đó nghe quen quen.

Giọng nói này truyền đến từ bàn bên cạnh. Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia đều quay đầu nhìn lại, thấy bàn bên cạnh có hai người một nam một nữ đang ngồi. Đoán chừng giọng nói vừa xong có lẽ là của nam tử kia. Trong khi Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia đánh giá nam tử này thì nam tử đó và cô gái kia cũng đang đánh giá lại hai người. Chỉ là trong ánh mắt của nam tử kia có chút bất thiện, thậm chí còn mang theo tia oán độc lạnh lẽo. Nam tử này tên là Phi Trác, là bạn học cùng đại học với Trương Ngã Gia. Lúc còn học đại học, mặc dù Trương Ngã Gia luôn bày ra bộ dáng phụng phịu, lạnh lùng không nói chuyện với đám nam sinh. Thế nhưng cô lại có một dung nhan và dáng người mềm mại, cộng thêm cái tính cách lạnh lùng đó, khiến cho sức hấp dẫn của cô càng tăng lên chứ không giảm, thậm chí cô còn được gán với cái biệt danh ‘Băng sơn mỹ nhân’. Cùng với đó là những thẳng đàn ông ưa chinh phục, muốn tìm mọi cách để làm tan chảy tảng băng này. Và Phi Trác cũng là một trong số đó.

Năm đó khi Phi Trác nghe thấy cái biệt danh ‘Băng Sơn Mỹ Nhân’, hẳn liền ý vào gia thế của bản thân đi rêu rao rằng mình sẽ cưa đổ được Trương Ngã Gia, thậm chí còn đánh cuộc rất nhiều người về chuyện này, tuyên bố sẽ khiến cô phải nằm dưới mình hát vang bài hát ‘Bị chinh phục’. Nhưng mà đời éo như mơ, khi hắn bắt đầu hành động cũng là lúc hắn thất bại. Cuối cùng hắn mất hết mặt mũi vì đã trót chém gió như mấy thằng trẻ trâu khác, tự biến mình thành thẳng một thằng trẻ trâu như vô vàn nhưng thẳng trẻ trâu muốn tán Ngã Gia lúc trước, thành trò cười cho toàn trường. Chuyện này là một chuyện quá si nhục đối với Phi Trác nên hắn luôn luôn mang hận ý với Trương Ngã Gia. Sau khi theo đuổi Trương Ngã Gia thất bại, Phi Trác vốn muốn trả thù nhưng hắn thật không ngờ rằng lúc mình bắt đầu trả thù thì sự việc cô giáo phụ đạo của Trương Ngã Gia và bố cô đến với nhau đã khiến cô tức giận và nghỉ học. Điều đó đồng nghĩa với việc kế hoạch của Phi Trác bị chết yểu, làm hắn càng sinh ra hận thù với Trương Ngã Gia theo thời gian. Thế nên giờ phút này khi hắn càng nhìn Trương Ngã Gia, hận thù trong mắt hắn càng tăng lên. Còn ở phía ngược lại, Trương Ngã Gia sau một lúc đánh giá Phi Trác thì lại hiện lên sự khinh thường.

Cùng tương tự như vậy, vào thời gian học đại học đó, Trương Ngã Gia hành xử rất lạnh lùng, cũng không khoe khoang gia thế, ngoại trừ một số người bạn của cô ra thì người ngoài không ai rõ gia cảnh của nhà cô như thế nào. Cho nên ấn tượng trong lòng Phi Trác là giả cảnh nhà Trương Ngã Gia rất bình thường. Thế mà hiện tại, trên người Trương Ngã Gia lại mặc một bộ đồ hàng hiệu của hãng nổi tiếng, một người có gia cảnh bình thường thì làm sao có thể mua nổi chứ.

“Trương Ngã Gia này mới ngừng học hơn một năm thôi mà, coi như cô ta không tốt nghiệp đại học, đi làm luôn thì tiền lương lấy đâu ra mà cao. Vậy cô ta móc đâu ra tiền để mua món đồ hàng hiệu kia? A mình biết rồi, nhất định cô ta đã ăn bám một thằng thiếu gia nào đó không khác gì một con điếm! Hừ, năm đó khi học đại học còn giả vờ thanh thuần lãnh đạm, tự cao tự đại từ chối nhiều người. Bây giờ kết quả ra sao, không phải bám lấy đít thằng nào đó để kiếm tiền ư?” Nghĩ vậy, Phi Trác cười lạnh, sự khinh bỉ hiển hiện rõ từ ánh mắt đến gương mặt hắn. Trương Ngã Gia cũng không chú ý đến biến hóa trên gương mặt hắn, càng không rõ hắn đang chửi bới cô như thế nào ở trong lòng. Sau khi đánh giá hắn xong, nàng chỉ mỉm cười hỏi một câu gọn lỏn:

- Anh là ai?

“Tao là ai? Mày không biết tao là ai?” Phi Trác thiếu chút bị câu nói của cô làm cho sắc chết ngất: “Khi học đại học chỉ vì mày mà tao mới bị mọi người giễu cợt. Thế mà bây giờ mày lại hỏi tao là ai... Mày cố ý chơi tao à? Muốn ta tức chết đúng không?”

- Tòì là Phi Trác đây.

Tuy rằng trong lòng rất tức giận nhưng Phi Trác vẫn hít sâu một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh, hắn tự nghĩ mình đến đây để trả thù nên không thể bị Trương Ngã Gia xỏ mũi dắt đi được.

- Phi Trác? Không nhớ.

Sau khi thốt lên một câu như vậy, Trương Ngã Gia cũng không hề nghĩ đến Phi Trác nữa, tiếp tục bàn chuyện mở thêm chi nhánh với Chu Hiểu Xuyên. Nếu như ban nãy Trương Ngã Gia chỉ nói câu “Anh là ai?” đã làm Phi Trác suýt sặc thì câu nói và hành động của cô suýt làm Phi Trác học máu mà chết.

“Không nhớ? Mày nói không nhớ? Được rồi, coi như mày không nhớ chuyện mày làm tao xấu hết mặt mũi thì mày cũng phải nhớ tao từng học cùng trường với mày chứ? Thậm chí tao còn học với mày mấy lớp đăng ký, cùng ngồi đọc sách trong thư viện nữa kia! Thế éo nào mà mày bảo không nhớ? Không nhớ cái con ma ma mày à?” Phi Trác thật muốn gào thét vào mặt Trương Ngã Gia, rồi hung hăng đập cho cô mấy phát. Kỳ thật Trương Ngã Gia cũng không có ý định muốn chọc giận Phi Trác, nhưng mà cô thực sự chẳng nhớ Phi Trác là thằng nào cả. Bởi vì thời gian cô học đại học, số lượng nam sinh theo đuổi cô không mấy chực thì cũng hơn hai mươi và Phi Trác chính là thành viên trong nhóm thất bại đó, cho nên đám đông như vậy thì sao cô có thể nhớ hết được chứ? Bất quá Phi Trác lại không hiểu được điều đó, hắn quy tất cả mọi chuyện là do Ngã Gia cố ý chơi hắn, hắn thầm chửi: “Con điếm thối tha này!”

Vừa lúc đó, cô gái ngồi đối diện tức khí nói:

- Anh yêu, cô ta là ai thế? Thật không lịch sự gì cả.
- Em muốn biết à?

Tìm được cơ hội, Phi Trác cười lạnh nói:

- Cô ta tên là Trương Ngã Gia, là bạn học thời đại học của anh. Cô ta không lịch sự là bình thường, thủ đoạn của cô ta mới đáng sợ. Lúc trước, để được các thầy cô giáo chiếu cố mà cô ta còn giới thiệu bố mình cho cô giáo phụ đạo, còn cực lực tác hợp cho hai người đến với nhau...

Chuyện cô giáo phụ đạo đến với bố mình là một bóng ma vẫn chưa biến mất ở trong thâm tâm Trương Ngã Gia, ngày thường cô hoàn toàn không muốn nhắc đến chuyện này. Huống chi khi Phi Trác nói đến chuyện này còn thêm mắm thêm muối vào, xuyên tạc sự thật, khiến Trương Ngã Gia vốn lạnh lùng cũng nhất thời nổi giận, đứng phắt dậy, thét lớn:

- Anh nói bậy bạ gì đó? Câm miệng lại cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Không Nói Xin Lỗi?

Phi Trác đầu tiên là hoảng sợ với phản ứng của Trương Ngã Gia, rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, thậm chí thấy bộ dạng Trương Ngã Gia nghiêng rằng nghiêng lợi, giận dữ không kiềm chế được, trong lòng hân dăng lên cổ khoái cảm khác thường.

“Câm miệng? Nói đùa gì vậy! Đây là ông trời cho tao cơ hội trả thù, không đập mày xuống chân cầu xin tha thứ thì nhất định tao sẽ không bỏ qua! Phần nộ đi, tức giận đi, mày càng ức chế càng tức giận, tao càng vui càng mừng, ha ha ha...” Phi Trác cũng đứng lên, tiếp tục châm chích, xuyên tạc:

- Nguyên lai cô cũng biết đó là chuyện xấu, sợ bị người ta dị nghị à? Tôi còn tưởng cô sẽ dương dương đắc chí à... Tôi quên mất rằng cô vì chuyện này mà bị nhà trường đuổi học, đúng thật là tiền mất tật mang!

Nói đến đây, Phi Trác dừng cười lạnh, thay đổi sắc mặt, hừ lạnh nói:

- Cô không phải là vợ thằng ngu giàu có nào đó sao, cũng dám can rõ trước mặt tôi cơ đấy? Hừ, tôi muốn nhìn xem, tôi không im lặng thì cô làm được gì được tôi!

“Trương Ngã Gia là vợ bao nuôi? Tao @\$ vào mặt mày ấy! Mặt mày mù à? Nhìn cô ấy giống loại đàn bà đó lắm sao?” Chu Hiểu Xuyên nghe mà nghẹn họng trừng mắt nhìn. Trương Ngã Gia không nói hai lời, cầm bát com trên bàn tính đáp thẳng vào mặt Phi Trác (Biên: sao cô ấy bá đạo vãi vậy?). Chu Hiểu Xuyên ngẩn ngơ lại:

- Thằng này không đáng để cô ra tay, cứ giao cho tôi.

Sau khi do dự vài giây, Trương Ngã Gia buông cái bát ra, đồng ý đề nghị của Chu Hiểu Xuyên. Nếu có người quen thuộc với Trương Ngã Gia, như là Trương Đại Gia Trương Lâm Khải nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ giật mình. Bởi vì Trương Ngã Gia rất ít khi giao việc của mình cho người khác lo liệu, huống chi đây là chuyện liên quan tới danh dự của cô. Mà bây giờ cô lại giao nó cho Chu Hiểu Xuyên, điều này cho thấy rõ cô tin tưởng hẳn đến thế nào. Nhìn Chu Hiểu Xuyên đứng dậy, Phi Trác chẳng những không thu liễm lại, mà lại còn càng thêm cuồng vọng. Hắn giơ tay chỉ vào Chu Hiểu Xuyên, xem thường, châm chọc:

- Thế nào, tiểu bạch kiểm, được vợ hai của thằng nhà giàu nào đó bao nuôi như mày cũng dám tỏ vẻ uy phong anh hùng à? Tin ông mày gọi người đến chém mày không?

- Tiểu bạch kiểm?

Chu Hiểu Xuyên tức mà cười:

- Mặt mày đui à? Nhìn Trương Ngã Gia thành vợ hai của lão nhà giàu, lại coi tao là tiểu bạch kiểm... trợn to cái mắt chó mày ra mà coi, trên đời này có tiểu bạch kiểm như anh mày đây không? Mày mới là tiểu bạch kiểm! Cả nhà mày đều là tiểu bạch kiểm!

- Mày... Mày dám chửi tao?

Phi Trác quá tức giận, muốn chửi lại. Chu Hiểu Xuyên nào cho hắn cơ hội, giành nói trước:

- Xin lỗi với Trương Ngã Gia đi, chuyện này coi như tao bỏ qua. Bọn tao tới đây ăn trưa, không muốn phí thời gian với mày.

- Mày nói cái gì? Tao phải xin lỗi Trương Ngã Gia?

Phi Trác sừng sốt, lời thô tục đến miệng bị hấn tạm thời nuốt xuống, ngược lại còn phá lên cười ha ha, giống như nghe thấy chuyện gì rất buồn cười:

- Mày đang đùa với tao à? Bảo con ranh ấy quỳ xuống trước mặt tao xin lỗi thì còn nghe được!

Chu Hiểu Xuyên sầm mặt xuống:

- Mày không chịu xin lỗi?

Phi Trác không biết nguy hiểm tới gần, nhũu lông mày lại mắng:

- Xin lỗi? Tao nói nghe này mặt trắng! Mày là cái shít gì mà dám nói vậy với tao? Nhanh cút sang một bên đi...

“Đét!” Một cái tát vang lên, như tiếng sấm sét làm người ta giật mình.

- Tưởng tao không dám táng mày à?

Sau tiếng tát là giọng nói bình thản của Chu Hiểu Xuyên làm người ta không rét mà run. Phi Trác ngây dại, vẻ mặt khiếp sợ và khó tin. Cái tát của Chu Hiểu Xuyên quá bất ngờ, khi hấn kịp phản ứng, cái tát trúng mặt hấn rồi.

- Mày... Mày dám đánh tao!

Nếu không phải má trái của mình đã sưng đỏ, rất đau và nhức, Phi Trác quả thực vẫn không tin rằng mình đã bị đánh trúng.

- Đánh mày thì sao? Mày tưởng mày là em anh Luyện à?

Sau đó nghiêm mặt, hỏi lại lần nữa:

- Có xin lỗi không?

Phi Trác nổi giận lôi đình:

- Xin cái con mịa mày! Mày dám đánh ông mày, xem ông mày giết mày thế nào đây!

“Đét!” Lại một tiếng tát vang dội nữa. Lúc này chỗ sưng lên là má phải. Cả Phi Trác mặt sưng phồng lên, nhìn qua giống như hai cái mông con heo.

- Mày... Mày lại dám đánh tao?

Phi Trác tròn mắt, hấn không thể tin được Chu Hiểu Xuyên dám đánh hấn nhưng hai tát. Chu Hiểu Xuyên căn bản không thèm trả lời tiếp tục dùng giọng điệu bình thản mà làm người ta dựng đứng lông tóc hỏi lại:

- Nói xin lỗi không?

- Tao cho mày biết...

Phi Trác vừa mới mở miệng thì được Hiểu Xuyên thân mật vuốt má một phát nữa. Lúc này đây, trên cái mặt sưng đỏ của hấn xuất hiện nhiều vết đỏ thẫm, là do bị Chu Hiểu Xuyên đánh cho máu mũi văng khắp nơi. Phi Trác bắt đầu thấy sợ hãi rồi. Tục ngữ nói: “Cứng sợ ngang, ngang sợ liều”. Phi Trác xem ra, Chu Hiểu Xuyên là một thằng liều. Bằng không lấy thân phận một tiểu bạch kiểm, làm sao dám tát hấn liên tiếp ba phát chứ? Cũng không biết là bị tát tỉnh ra hay không, Phi Trác cuối cùng cũng thông minh ra, thầm nghĩ: “Cùng loại liều lĩnh như thằng này cứng đối cứng là không ổn. Đại trưởng phu có được dẫn được, không bằng nghe theo thằng liều này đã, trước nhận lỗi với Trương Ngã Gia, chờ sau khi về, mình kêu người lại tới tính sổ với bọn nó! Dù sao hai người tội này, tao sẽ không bỏ qua cho đứa nào!”

Vừa lúc đó, giọng nói của Chu Hiểu Xuyên lại vang lên:

- Xin lỗi không?

Ngữ khí hấn bình thản như cũ, nhưng Phi Trác nghe thấy, không tự chủ được run rẩy, cuống quýt nói:

- Tôi nói...

Bất quá Phi Trác ngàn vạn lần không ngờ rằng Chu Hiểu Xuyên không để cho hấn nói hết lời, lại thân mật tặng hấn một táng nữa, không chỉ đánh cho hai mắt hấn nổ đom đóm, còn đánh cho hấn suýt té ngã ra đất. Đau đớn, sỉ nhục và ủy khuất, làm nước mắt Phi Trác tràn ra. “Cái đ@#\$% mày, đừng tát vào mặt tao nữa được không? Mặt tao bị đánh thành đầu heo rồi! Có làm không vậy? Không phải mày nói để tao xin lỗi sao? Vậy mà tao kịp nói xin lỗi, mày đã vung tay đánh tao rồi? Mày không thể thiện tâm, để tao nói cho hết câu sao? ô ô ô... Lần này tao thật sự muốn chửi người thôi, tao nói xin lỗi là cùng, có cần phải làm thế với tao không? Thế giới này còn có thiên lý hay sao?”

- Nói xin lỗi không?

Tiếng Chu Hiểu Xuyên lại vang lên, vẫn bình thản như cũ.

“Bản thân tao muốn xin lỗi nhưng mày có cho tao cơ hội đâu!” Phi Trác ngậm ngùi nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Thù Mới Hận Cũ.

Nước mắt rơi đầy trên gương mặt Phi Trác mà hắn không biết làm sao để trả lời, hắn sợ mình vừa mở miệng lại ăn thêm cái tát nữa. Chu Hiểu Xuyên tát không chỉ mạnh, tốc độ còn cực nhanh, cho dù có chuẩn bị trước, cũng đừng mơ tránh khỏi. Không thể không nói, Phi Trác vẫn còn khôn chán, vội vàng dùng hai tay che mặt, ngồi xồm trên sàn. Đồng thời miệng nói cực nhanh giống như đang đọc thuộc lòng:

- Xin lỗi, tao xin lỗi Trương Ngã Gia không được sao? Đừng đánh nữa, tiếp tục đánh nữa mặt tao hỏng mất...

Chu Hiểu Xuyên cười nói:

- Xem mày này, không phải chỉ là nói mỗi câu xin lỗi thôi sao, cần gì phải ngồi xồm xuống khóc vậy? Sao Thế? Khóc lóc om sòm xấu lắm đó!

Phi Trác không nhịn được oán thầm: “Mày thật không biết xấu hổ à? Mày có cho tao cơ hội mở miệng đâu? Tao mà không làm thế này chẳng lẽ để cho mày tát từng cái cho thành thiếu năng sao!”

Nhưng mà hắn nào dám nói lời này ra, chỉ là liên tục xin lỗi Trương Ngã Gia. Tức giận trong lòng Trương Ngã Gia cũng nguôi đi bảy tám phần, lại chỉ thấy Phi Trác chán ghét, khoát tay

- Cút đi, tôi không muốn thấy anh?

Phi Trác không nói hai lời, xoay người vội đi, ngay cả bạn gái hắn cũng chẳng thèm quan tâm. Cô ta cũng không dám nán lại, vội đuổi theo hắn:

- Honey, chờ em với...

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã bỏ chạy mất dạng. Cảm thấy ánh mắt dị thường cùng lời xì xào bàn tán của những người khác trong quán ăn, Trương Ngã Gia thở dài một hơi rồi nói:

- Chúng ta cũng đi thôi, tôi không còn hứng muốn ăn tiếp.

- Được!

Chu Hiểu Xuyên không do dự, gật đầu đồng ý. Lấy tiền ra bỏ trên bàn, sau đó Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia đi ra khỏi nhà hàng. Cho đến khi ra đến xe, Trương Ngã Gia mới nói:

- Thật xin lỗi, vốn là muốn mời anh một bữa cơm Tây ngon miệng, không ngờ là gặp chuyện như thế. Như vậy đi, mấy ngày nữa tôi sẽ mời anh lên tỉnh ăn cơm Tây. Hương vị chỗ đó ngon hơn đây rất nhiều.

- Ok.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu đồng ý, sau đó lại cười tự giễu:

- Lại nói nữa, tôi thấy cơm Tây này ăn không quen, tôi thấy những món bình dân quen thuộc ăn lại ngon hơn... A, đúng rồi, tôi biết một chỗ có món rau trộn không tẻ, muốn thử không?

- Rau trộn?

Trương Ngã Gia hơi do dự một chút, sau vẫn đồng ý với đề nghị của Chu Hiểu Xuyên, khởi động xe, theo chỉ dẫn của hắn chạy đến quán kia. Vô luận là Chu Hiểu Xuyên hay Trương Ngã Gia đều không chú ý rằng phía sau họ có một chiếc xe Camry màu đen bám theo, ngồi trên đó là Phi Trác và bạn gái hắn.

- Honey, anh có đau không? Hay là chúng ta đi bệnh viện trước nha?

Bạn gái vừa nói vừa lau chùi vết máu loang lổ trên mặt Phi Trác.

- Đau! Con ngu này không biết nhẹ tay một chút sao? Muốn giết chết tao à?

Phi Trác dương tay tát thẳng vào mặt bạn gái, phát tiết oán khí mình vừa chịu lên người nàng. Cô nàng phải chịu đòn, vừa không dám giận vừa chẳng dám nói, chỉ có thể cuộn tròn vào chỗ tay lái phụ, run vừa rơi lệ. Phi Trác lúc này không rảnh ngó đến cô ta, ánh mắt nhìn chăm chăm vào xe Trương Ngã Gia và Chu Hiểu Xuyên đang đi, miệng liên tục nhắc đi nhắc lại:

- Đánh ông mày xong còn muốn chạy? Trên đời có chuyện dễ dàng như thế sao? Xem tao lần này xử tụi mày như thế nào đây...

Chỉ một lát sau, Trương Ngã Gia đã lái xe đến chỗ Chu Hiểu Xuyên nói, nơi đây là một cái ngõ hẹp. Chu Hiểu Xuyên giơ tay chỉ:

- Quán ăn đó ở trong ngõ này, đồ xe ngoài này đi, chúng ta đi bộ vào.

- Được.

Trương Ngã Gia gật đầu đáp, sau đó lại cười nói:

- Không ngờ tới anh cũng rảnh về thành phố Thập Đức ghê.

Chu Hiểu Xuyên cười giải thích:

- Trước khi tôi tốt nghiệp đại học, tôi đã từng thực tập ở đây một thời gian.

Trương Ngã Gia tỉnh ngộ:

- Thì ra là thế, tôi cứ tự hỏi tại sao mà anh quen thuộc đến vậy.

Hai người vừa trò chuyện vừa xuống xe, đi vào bên trong. Cách chỗ hai họ dừng xe, Phi Trác cũng dừng xe lại, nhìn hướng hai người đi vào, đồng thời móc điện thoại trong túi ra quay số:

- Cường Tử, anh mày vừa mới bị người ta làm nhục...

Trong điện thoại truyền đến tiếng hơi trầm:

- Phi ca, thăng mủ nào chọc vào anh thế? Để em gọi mấy huynh đệ tới trút giận cho anh!

- Đánh tụi nó không thì dễ dàng quá. Nghe này, tao muốn như thế này...

Phi Trác cười lạnh, nói kế hoạch nghĩ này giờ trên đường đi cho Cường Tử nghe. Sau khi nghe xong, Cường Tử không nhịn được hít sâu một hơi:

- Phi ca, kế hoạch này của anh thật là thâm độc nha.

Phi Trác nhú lông mày lại:

- Thế nào, sợ à? Không dám làm sao?

Cường Tử vội vàng trả lời:

- Sao lại thế? Chỉ cần là Phi ca phân phó, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, em cũng sẽ không nhú mày cái nào. Anh cứ chờ xem, em sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này.

- Coi như tiểu tử mày thức thời.

Phi Trác rất hài lòng với câu trả lời này, lại dặn dò mấy câu, sau đó mới cúp máy quăng sang một bên, hip mắt cười:

- Trương Ngã Gia, thù mới cũ của chúng ta, hôm nay sẽ giải quyết luôn một thể.

Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia không biết được có một âm mưu với bọn họ đang được thực hiện. Lúc này hai người họ đã đi vào quán ăn không chút thu hút nào. Quán ăn này không mấy thu hút, bởi vì nó chẳng hề trang hoàng, ngay cả trước cửa cũng chẳng có biển hiệu treo lên. Nhưng chính cái quán bình thường, thậm chí là hà tiện này lại cực kì đông khách. Không chỉ trong quán đã đầy ắp người mà bên ngoài người cũng đã xếp thành hàng dài. Đợi một lúc lâu Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia mới có chỗ ngồi. Hai chén rau trộn có mùi thơm nhẹ nhàng chóng được đưa lên đặt trước mặt hai người, Chu Hiểu Xuyên đứng dậy đi lấy một lon bia và một lon nước ngọt lạnh, đưa nước ngọt cho Trương Ngã Gia, cười nói:

- Ăn rau trộn là phải uống bia lạnh mới đã phê. Bất quá hôm nay cô lái xe, rượu bia không tốt, uống cái này đi.

Trương Ngã Gia nhận đồ uống, không vội mở ra, mà dùng đũa gắp một miếng thịt bò lên ăn:

- Uhm~~! Hương vị rất tuyệt, thơm thơm cay cay, không nghĩ tới rau trộn cũng ngon đến vậy.

Chu Hiểu Xuyên cười:

- Ăn ngon chứ? Không phải tôi khoác loác chứ về phương diện ẩm thực, tôi hưởng thức cực tốt.

Sau khi nói đùa vài câu, Chu Hiểu Xuyên ra bộ không hiểu chuyện, hỏi thăm bố của Trương Ngã Gia. Nếu như người khác hỏi chuyện này, lấy tính cách của Trương Ngã Gia nhất định sẽ không để cho đối phương yên, nhưng đây lại là Chu Hiểu Xuyên. Trầm mặc một chút, Trương Ngã Gia thờ dài một hơi, kể chuyện bố cô với giáo viên phụ đạo ngày xưa kể với Chu Hiểu Xuyên. Chuyện này Chu Hiểu Xuyên đã sớm nghe Trương Đại Gia kể qua. Giờ nghe Trương Ngã Gia kể lại, mặc dù có thêm một chút tình tiết, nhưng nội dung chủ yếu vẫn như Trương Đại Gia đã kể. Đợi Trương Ngã Gia kể xong, Chu Hiểu Xuyên thử hỏi:

- Phụ nữ nào mà không có oán hận cách trở chứ? Cô đã từng nghĩ nói chuyện rõ ràng với bố cô chưa? Có lẽ cô thật sự hiểu lầm bọn họ...

- Không phải là anh nhận chỗ tốt của Trương Lâm Khải, đến làm thuyết khách cho ông ta chứ?

Trương Ngã Gia lập tức sầm mặt xuống:

- Lần này bỏ qua, sau này anh còn nhắc đến thì đừng làm bạn tôi nữa.

Chu Hiểu Xuyên cười khỏ giờ hai tay lên:

- Được rồi, đừng kích động, tôi không nói là được chứ gì?

Trong lòng thầm thờ dài: “Xem ra Trương Ngã Gia có thành kiến rất lớn với bố cô ấy, muốn hàn gắn quan hệ giữa họ thật không dễ dàng. Ai~, đành cố hết sức mà thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Có Gì Đó Không Đúng

Lúc Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia vừa ăn xong, đi theo nhân viên bảo vệ dẫn đến chỗ bãi gửi xe thì không khỏi ngáy người. Chỉ thấy bốn cái lớp xe đều bị người ta phá hỏng. Tất cả đều hết hơi xăm lốp dán chặt xuống mặt đất, vành cũng có chút ít biến dạng. Sững sờ đến ba phút, Trương Ngã Gia mới hồi phục tinh thần thất thanh hô:

- Thế này là thế nào? Ai đã làm chuyện này?

Sự việc bất ngờ cũng khiến Chu Hiểu Xuyên tròn tròn mắt. Hắn thật không ngờ ăn cơm trưa ở đây lại bị kẻ khác phá mất lớp xe, đành cười khỏ lắc đầu, nói:

- Chuyện này đều tại tôi, nếu không tới nơi này ăn uống thì lớp xe cũng sẽ không bị phá.

Trương Ngã Gia sau chốc lát suy tư, trầm mặt nói:

- Chuyện này cũng không trách anh được. Nếu tôi không có đoán sai, có lẽ chính tên Phi Trác kia phá hỏng lớp xe của chúng ta. Tên khốn nạn này, dám bám theo chúng ta đến đây, lại còn phá hỏng lớp xe của chúng ta nữa, thật sự quá quái. Lần sau gặp lại, nhất định sẽ không tha cho hắn!

Trực giác của con gái thật là khinh khủng, chuẩn không cần chỉnh luôn.

- Cô nghĩ rằng Phi Trác làm chuyện này?

Chu Hiểu Xuyên cau mày nhìn khắp bốn phía, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Phi Trác đâu.

- Đừng nhìn nữa, hắn tuyệt đối sẽ không dám nán lại đây đâu.

Chu Hiểu Xuyên có hơi khó hiểu:

- Tên Phi Trác này bám theo đến tận đây, chỉ để phá lớp xe thôi ư? Điều này chẳng lẽ chính là thủ đoạn trả thù của hắn? Sao gà quá vậy? Hay là ... hắn còn âm mưu nào khác?

Chỉ tiếc là Hiểu Xuyên nắm trong tay quá ít manh mối nên không rõ được Phi Trác tính làm gì. Trương Ngã Gia cười lạnh:

- Trông cái mặt thẳng đày ngu ngu thì đoán ra âm mưu chứ? Theo tôi thấy, nó chỉ đủ đầu óc nghĩ ra chuyện này thôi.

- Có lẽ vậy, Tôi thực sự hơi lo lắng thái quá.

Mặc dù nói như vậy, nhưng sự lo lắng trong lòng Chu Hiểu Xuyên lại không hề giảm bớt

- Nếu chỉ phá một cái lốp xe, ta còn có thể thay được. Nhưng bây giờ cả bốn cái đều bị phá hỏng, cũng chỉ có thể gọi điện thoại dịch vụ cứu hộ 4s, nhờ họ đưa người đến sửa chữa.

Đi một vòng quanh chiếc xe yêu quý, Trương Ngã Gia bất đắc dĩ thở dài, lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi cho dịch vụ cứu hộ. Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia đều chẳng ngờ đến Phi Trác phá lốp xe xong không hề bỏ trốn, mà ung dung ngồi trong một gian phòng trang nhã trên lầu hai một quán vỉa hè đối diện ngã tư đường, hai mắt đang chú ý theo dõi nhất cử nhất động của hai người qua khe hở cửa chớp. Nhìn thấy Trương Ngã Gia lấy điện thoại ra gọi điện, Phi Trác không quay mặt đi, chỉ cất tiếng gọi:

- Cường tử, con tiện nhân kia đang gọi cho dịch vụ cứu hộ 4s, mày cho người của mày ra đi.

Nam nhân tên là Cường Tử có cái đầu bóng láng, gương mặt còn khá trẻ, háng cười thâm hai tiếng rồi đáp:

- Phi ca, cần gì phải gấp, nếu người của mình xuất hiện sớm, chẳng phải sẽ khiến tụi nó hoài nghi sao? Vẫn là đợi thêm lát nữa thì hơn. Yên tâm, em đã gọi cho bạn thân làm ở cửa hàng dịch vụ cứu hộ 4s rồi bọn họ tuyệt đối sẽ không xuất hiện phá hủy chuyện tốt của chúng ta đâu.

Phi Trác gật gật đầu:

- Như vậy là tốt.

Cường Tử hỏi lại:

- Phi Trác ca, em vẫn nghĩ không ra anh lại có thể nghĩ ra một kế hoạch nham hiểm như vậy... Aiza, mẫu giấy đó thật sự sẽ khiến chiếc xe này bị kiểm tra ư?

Phi Trác đáp:

- Tao có một người bạn trong đội cảnh sát. Hắn nói hắn làm sát trụ an thuộc thành phố Thập Đức này, mỗi ngày đều bố trí chỗ đậu xe cho các cán bộ.

Cường tử cau mày nói:

- Nhưng mà, anh có chắc bọn nó có đi qua chỗ chúng ta bố trí người không? Hay là hãy để em đưa vài đứa đến nên cho chúng một trận?

Phi Trác hừ lạnh một tiếng:

- Coi như đánh tàn phế chúng nó thì tao cũng không ngại! Tao muốn làm cho chúng phải vào tù bóc lột vài năm, chỉ như thế, tâm trạng của tao mới tốt hơn được.

Sau đó, hắn lại cười đắc ý:

- Những lo lắng của mày đều thừa cả. Tao đã bảo thằng bạn thân trong đội cảnh sát rồi, hắn muốn dẫn người bố trí chốt chặn ở đâu mà không được chứ? Đừng quên, con đường này là đường một chiều, đôi cầu nam nữ này chỉ có thể đi về phía trước, chắc chắn sẽ chui đầu vào lưới thôi.

Giờ khắc này, Phi Trác có cảm giác nắm chắc mọi thứ, loại cảm giác này khiến hắn rất thỏa mãn. Cường Tử lại hỏi:

- Chỉ là, anh không lo lắng bọn chúng sẽ nghi ngờ do chúng ta làm không?

Phi Trác nở nụ cười:

- Nghi ngờ tao thì sao chứ? Bọn nó không có chứng cứ thì làm gì được ta! Đúng rồi, tao cho người biết. Thuộc hạ của mày, làm xong việc lập tức lượn khỏi thành phố Thập Đức, đi đến nơi khác chờ đợi, coi như là đi du lịch, đừng nóng vội trở về.

- Không thành vấn đề, em đã ra tay, Phi ca có thể yên tâm.

Cường Tử vỗ ngực cam đoan, lại vỗ mông ngựa một phát:

- Kế hoạch của Phi ca quả là lợi hại! Có thể sánh ngang với Chư... Chư cái gì Không Minh.

Phi Trác quay đầu nhìn hắn một cái, khinh miệt nói:

- Đó là Chư Cát Không Minh. Mày đấy, có thời gian rảnh rồi xem chút sách vở, bớt chơi bời nữ nhân đi. Lưu manh có văn hóa thì thần tiên cũng không đỡ nổi.

Cường Tử cười nói:

- Sách vở á? Đệ biết nó nhưng nó đâu có biết đệ.

Sau đó lại nịch bợ:

- Đúng rồi Phi ca, em có mấy người bạn thân cũng đang ở nhà thờ, nghe nói trong đó hoàn cảnh không tệ. Đến lúc đó, em nhờ người nói một tiếng, bảo đảm có thể tra tấn đôi cậu nam nữ kia muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong!

Phi Trác thỏa mãn gật đầu:

- Chuyện lần này anh nợ chú mày một ân tình.

Cường Tử đi đến trước mặt Phi Trác, nở nụ cười thỏa mãn nói:

- Phi ca, anh nói như thế không phải rất khách khí sao? Làm việc cho anh là vinh hạnh của em.

“Vinh hạnh ư? Vinh hạnh cái rắm! Không có lợi ích thì mày chịu giúp tao sao?” Phi Trác nhếch mép cười cười, nghĩ thầm trong lòng.

Đội được mười mười lăm phút, một chiếc xe chạy nhanh tới trước Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã gia. Có hai người bước ra khỏi xe, một người đi đến trước mặt Trương Ngã Gia hỏi:

- Cô chính là người gọi điện thoại báo lớp xe ô tô bị thùng, Trương tiểu thư phải không?

- Đúng vậy, là tôi.

Trương Ngã Gia gật đầu đáp

- Các người sao bây giờ mới tới? Sao đi chậm quá vậy?(Dg: đến là may lắm rồi còn đòi xôi thịt chi nữa)

Một người đáp:

- Như vậy là nhanh rồi, chúng tôi khi đó còn đang ăn cơm, không thể đến đây ngay được.

Một người khác đi vòng quanh chiếc xe nhìn ngó, cuối cùng lắc đầu nói:

- Bốn cái lớp xe và xăm xe đều bị phá hủy, không sửa chữa được nữa phải thay mới thôi.

Trương Ngã gia không nhịn được nhú mày:

- Thay mới? Phải về quầy dịch vụ sửa chữa thay sao? Chúng tôi còn có việc phải quay về huyện Phương Đình.

Người này nói:

- Không cần quay về cửa hàng, trên xe chúng tôi còn có lớp xe. Cô xem xem, nếu cảm thấy thích hợp chúng tôi sẽ thay cho cô, còn nếu không thì chỉ còn cách đem về cửa hàng xếp hàng chờ sửa. Chẳng qua tôi nói trước, hôm nay cửa hàng chúng tôi có rất nhiều xe đến bảo dưỡng, không biết sẽ phải xếp hàng đến bao giờ đâu.

- Các người còn có lớp xe à? Để tôi xem nào.

Trương Ngã Gia đi đến xe sửa chữa, xem xét mấy cái lớp mới trong xe, thỏa mãn gật đầu:

- Cũng không tệ lắm. Các người mau thay mấy cái lớp luôn đi, đỡ mất công tôi phải đến cửa hàng phải chờ đợi lâu.

Chu Hiểu Xuyên có cảm giác có gì đó không đúng, nhưng nghĩ mãi cũng không ra nó không đúng ở điểm nào

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Thuốc Phiện

Hai người thợ sửa chữa làm việc với hiệu suất rất cao, trong chớp lát đã đổi bốn chiếc lớp rách nát thành mới toanh. Sau khi thu tiền, hai người đó cũng ko đưa lại Trương Ngã Gia mấy chiếc lớp cũ. Cô cũng không để ý, cùng Chu Hiểu Xuyên vào xe, khởi động rồi đi. Nhưng bọn họ không ngờ Phi Trác đứng cách đó không xa đứng dậy cười đắc chí :

- Theo dõi đôi cầu nam nữ này cho tao, kịch vui còn ở phía trước.

Gã cầm tay cô gái kéo mạnh vào trong lòng rồi cùng Cường Tử đi xuống lầu, ngồi vào chiếc xe Camry đen, theo dõi xe Chu Hiểu Xuyên.

Trương Ngã Gia và Chu Hiểu Xuyên lên xe thì liền tiếp tục bàn về chuyện phát triển phòng khám ái Sủng Chi Gia, nhưng chưa được bao lâu lại buộc phải thôi. Bởi vì ở phía trước xe đang có đội cảnh sát đang yêu cầu dừng xe để kiểm tra. Ngay lúc Trương Ngã Gia lấy giấy tờ tùy thân ra thì một viên cảnh sát dẫn theo chó nghiệp vụ tới, vừa đến gần chiếc xe, con chó nghiệp vụ trở nên động lạ thường, chạy quanh bốn chiếc lốp sủa liên tục. Cảnh sát đã hiểu ngay ra, lập tức phản ứng như gặp khủng bố, chìa súng nhắm ngay chiếc xe, lớn tiếng ra lệnh :

- Xuống xe! Lập tức hai tay ôm đầu xuống xe!

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến cả hai người đều tròn tròn mắt, trong đầu không hên mà gặp cùng hiện lên suy nghĩ: “Chuyện gì vậy?”

Nhưng hai người vẫn mau chóng nhận ra vấn đề, làm ngay theo sự lệnh của đám cảnh sát. Hai người đều hiểu làm căng với cảnh sát chỉ tổ ăn kẹo đồng.

- Ở đây phải chăng có sự nhầm lẫn gì chăng? Hai chúng tôi đều là công dân thật thà, không phải phần tử khủng bố.

- Công dân thật thà. Ai cũng là công dân thật thà thì chúng tôi đứng đây làm gì.

âm thanh quen tai truyền đến Chu Hiểu Xuyên. Quay đầu lại, một gương mặt quen thuộc hiện lên trước mặt Chu Hiểu Xuyên:

- Anh là...

Chu Hiểu Xuyên đã nhận ra gã :

- Là người bắt chước Conan

Tên cảnh sát liền tức giận sầm cả mặt mày, nói:

- Ai bắt chước Conan? Tao tên là Ngôn Vũ, là cảnh sát tốt nghiệp đại học cao cấp.

Thì ra là tên Ngôn Vũ đã trước ăn hành của Chu Hiểu Xuyên. Khi đó, vì Chu Hiểu Xuyên làm gã bẽ mặt nên gã phải nhờ lão cha gã điều tới thành phố Thập Đức này. Không chỉ có vậy, gã còn vô si nhận lấy một phần công lao trong vụ án Cao Xuyên Hưng, thăng hẳn lên một chức.

- Chu Hiểu Xuyên, tốt nhất mày thành thật cho tao, giờ chưa đến lượt mày nói chuyện, cầm mồm lại, hai tay ôm đầu ngồi trên mặt đất! Vẫn đứng à, cần tao giúp không?

Ngay lúc đó Ngôn Vũ sút thẳng vào ống chân Chu Hiểu Xuyên.

- Ôi...

Tiếng kêu đau đớn không phải của Chu Hiểu Xuyên mà là do Ngôn Vũ thốt lên: “Mẹ nó, thằng này trong ống quần dấu sắt à? Sao cứng vậy thế? Đau chết mất...”

Trương Ngã Gia thấy Chu Hiểu Xuyên không nói lời nào mà bị Ngôn Vũ vô duyên vô cớ sút cho một phát, cô nhất thời tức giận chất vấn Ngôn Vũ:

- Cảnh sát có thể tùy tiện đánh người vậy sao? Các người có hiểu pháp luật không thế?

Ăn thiệt thòi của Chu Hiểu Xuyên, máu Ngôn Vũ dồn lên não, đem lửa giận phát tiết sang Trương Ngã Gia, quát lớn:

- Cầm miệng cho tao, hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống.

Đồng thời mạnh mẽ dùng hai tay đè Trương Ngã Gia ngồi xuống.

Chu Hiểu Xuyên lập tức ra chắn trước mặt gã, ngữ điệu lạnh như băng nói:

- Nếu mày dám đụng đến cô ấy, tao đánh mày thành tàn phế!

- Mày thật to gan, dám uy hiếp cảnh sát ah ...

Ngôn Vũ nói càng ngày càng nhỏ, gã khiếp sợ phát hiện một khí thế giống như thú dữ đang điên cuồng tỏa ra từ người Chu Hiểu Xuyên (@Dịch : cái này gọi là thú tính). Ngôn Vũ sinh ra ảo giác gã đang đứng trước một con thú dữ sẵn há miệng muốn nuốt chửng gã, chứ không phải con người nữa. Rùng mình một cái, Ngôn Vũ thoát khỏi ảo giác, nhận ra vừa rồi biểu hiện thật mất mặt, định nói lại một hai câu kiên cường nhưng lời đến miệng thì không thốt ra nổi chỉ cảm thấy sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh. Ngôn Vũ khiếp sợ đồng thời cũng vô cùng kinh ngạc: “Một cảnh sát như mình lại bị một thằng bác sĩ thú y dọa đến độ toát mồ hôi lạnh. Chuyện này thật là nực cười. Nhưng mà Chu Hiểu Xuyên này cũng quá quái thai, cảm giác như một con thú dữ khát máu. Kỳ lạ, thật kỳ thật...”

Chu Hiểu Xuyên cũng không tiếp tục gan lỳ với Ngôn Vũ nữa, hẳn biết làm vậy là không đúng. Sau khi chiêm thượng phong xong, Chu Hiểu Xuyên chỉ kéo Trương Ngã Gia tới cạnh mình hai tay ôm đầu ngồi xồm xuống mặt đất.

- Bản thân tôi muốn xem rốt cuộc cảnh sát dám đàn áp dân đến mức nào? Nhưng tôi nhắc nhở các người trước, nếu không kiểm tra ra cái gì thì đừng trách tôi vô tình.

Trương Ngã Gia ngồi xồm xuống rồi cười lạnh với Ngôn Vũ, rồi quay ra khuyên Chu Hiểu Xuyên:

- Anh làm như vậy rất nguy hiểm, nếu như bị cảnh sát ép vào tội danh cản trở người công vụ, uy hiếp nhân viên cảnh sát, vậy phiền phức lắm..

Chu Hiểu Xuyên ngượng ngừng cười:

- Tôi vừa rồi thấy hấn định động tay động chân với cô, làm sao có thể nghĩ nhiều như vậy? Không trực tiếp vung quyền đánh gã đã là lí trí lắm rồi đó.

Trương Ngã Gia nhìn chằm chằm Chu Hiểu Xuyên trong khoảnh khắc rồi cúi đầu lâm vào trầm mặc. Chu Hiểu Xuyên không phát hiện ra gương mặt Trương Ngã Gia thoáng hiện đỏ lên. Qua một lúc lâu cô mới dùng ngữ khí ôn nhu nói:

- Cảm ơn anh Hiểu Xuyên.

Chu Hiểu Xuyên cũng nghe ra giọng cô có chút biến hóa nhưng không quá để tâm nói:

- Có gì đâu, chúng ta là bạn bè mà.

- Ừ, chúng ta là bạn tốt!

Trương Ngã Gia cũng cười nhưng trong lòng lại dâng lên nỗi thất vọng không rõ, chính cô cũng không hiểu vì sao mình thất vọng. Vừa lúc đó hai người nghe được âm thanh kích động:

- Ngôn ca, xem này, bên trong lớp xe này chứa thuốc phiện.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Khứu Giác Tiêu Chuẩn Của Chó Nghiệp Vụ

Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia theo bản năng nhìn về phía phát ra thanh âm, vừa lúc nhìn thấy một cảnh sát nâng lớp xe lên, lấy từ bên trong ra một bao bột phấn màu trắng.

“Ma túy? Sao lại có nó ở trong xe vậy?” Cả Chu Hiểu Xuyên lẫn Trương Ngã Gia đều ngây người. Một cảnh sát quen thuộc độc phẩm đi qua xem xét rồi nói:

- Đây là ma túy, nặng khoảng 30gram.

Ngôn Vũ bước nhanh tới vội vã hỏi:

- Đúng là ma túy? Anh chắc chứ?

- Chắc chắn.

Cảnh sát kia gật đầu đáp.

- Được, được, được.

Ngôn Vũ hưng phấn không nhận được nói ba tiếng “Được”. Từ sau khi đánh mất thể diện, hẳn đã có tâm tư muốn trả thù Chu Hiểu Xuyên, chỉ tiếc mãi không tìm được cơ hội tốt, không ngờ rằng lần này Chu Hiểu Xuyên lại đem cơ hội đến tận cửa.

“30 gram ma túy cũng đủ Chu Hiểu Xuyên ăn com tù bảy tám năm! Đây chính là cơ hội tốt ông trời cho mình, không chỉ cho Chu Hiểu Xuyên vào tù, còn có thể lập công, thật sự là một công đôi việc, song hi lâm môn!” Nghĩ đến đây Ngôn Vũ không nhận được cười đắc ý:

- Không ngờ rằng chúng ta bố trí chốt kiểm tra ở đây, lại bắt được hai nghi phạm buôn thuốc phiện. Vận khí đã đến có can cũng không được!

Ngôn Vũ lần đến trước mặt Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia cười châm chọc:

- Chu Hiểu Xuyên, không phải người vừa khoe là công dân thật thà sao? Công dân tốt cũng đi buôn bán hàng cấm là thế nào?

Trương Ngã Gia lúc này đã có chút nóng nảy, vội giải thích:

- Chúng tôi không buôn độc phẩm, cái kia không phải của chúng tôi. Lúc này lớp xe chúng tôi bị người ta phá, bốn cái lớp xe này do thợ sửa chữa của dụng cụ sửa chữa 4s vừa đến thay, bên trong có giấu gì chúng tôi biết sao được...

Ngôn Vũ căn bản là không thèm nghe cô giải thích, cười lạnh nói:

- Cô cảm thấy tôi sẽ tin những lời này sao? Tốt nhất cô nên thành thật khai báo việc Chu Hiểu Xuyên đã dụ dỗ cô tham gia buôn bán độc phẩm như thế nào. Nếu cô tích cực hợp tác, thái độ thành phố hợp với cảnh sát chúng tôi, nói không chừng có thể lập công chuộc tội, được xử lí khoan hồng. Bằng không một khoảng thời gian tốt đẹp trong cuộc đời cô phải ở trong tù đấy!

Trương Ngã Gia thông minh, lập tức hiểu ra, Ngôn Vũ này có lẽ có cừu oán với Chu Hiểu Xuyên, muốn nhân chuyện này chinh Chu Hiểu Xuyên, cô không giải thích nữa, chỉ cười lạnh nói:

- Anh muốn mời tôi nói điều bất lợi cho Chu Hiểu Xuyên sao? Hừ, đúng là quá coi thường tôi rồi. Những lời anh vừa nói, tôi đã nhớ kĩ. Sau đó sẽ chuyển cho luật sư của tôi. Còn chuyện lần này, để luật sư của tôi tới làm việc với các anh đi!

- Luật sư?

Ngôn Vũ bĩu môi, coi thường ra mặt. Một người cảnh sát như hắn đúng là không thèm coi những người luật sư vào mắt. Từ khi cảnh sát lấy ma túy từ lớp xe ra, Chu Hiểu Xuyên vẫn im lặng, hắn luôn cau mày, đang suy nghĩ nguyên nhân chuyện này. “Ma túy này, nhất định là do hai thợ sửa xe của hãng 4s kia giờ trò quỷ... Không, nói không chừng, hai người kia vốn không phải là thợ của hãng dịch vụ 4s! Từ chuyện lớp xe bị phá đến nhân viên sửa chữa rồi cảnh sát phát hiện, nhất định là do cùng một người gây ra! Rốt cuộc là ai có nhiều hận thù với mình như vậy? Đến mức phải dùng cả ma túy để hãm hại chứ? Là Phi Trác hay là Ngôn Vũ? Hay là ai khác đây?”

Chu Hiểu Xuyên có rất nhiều nghi ngờ, hết cái này sang cái khác. Hắn muốn biết ngay lập tức cuối cùng là ai đã hãm hại hắn và Trương Ngã Gia? Chỉ tiếc là manh mối không đủ, khó giải thích rõ ràng.

“Đợi chút nào... Trên túi ma túy không chừng có lưu lại mùi người hãm hại chúng ta!” Nghĩ đến đây, Chu Hiểu Xuyên không do dự, lập tức khởi động năng lực tăng khứu giác mới có được mấy hôm nay. Trong nháy mắt, khứu giác Chu Hiểu Xuyên đã tăng lên ngang bằng với một chó nghiệp vụ tiêu chuẩn được huấn luyện chuyên nghiệp, kinh nghiệm phong phú. Quả nhiên khi hắn ngửi túi ma túy, thấy vẫn còn mùi lưu lại quanh đây. Tại đây có mấy mùi khác nhau, có mùi cảnh sát vừa tiếp xúc với túi ma túy, cũng có mùi lớp xe, ngoài ra còn có một mùi. Mùi này, không phải của Ngôn Vũ, cũng không phải của Phi Trác, mà là một người lạ. Kết quả này có chút ngoài dự đoán của Chu Hiểu Xuyên, hắn cau mày, nghi hoặc trầm tư: “Kẻ này là ai? Vì sao lại hãm hại mình và Trương Ngã Gia?”

Vừa lúc đó, một trận gió lạnh thổi nhẹ qua. Về mặt Chu Hiểu Xuyên đột nhiên biến đổi, bởi vì trong trận giá này, hắn ngửi thấy một mùi quen thuộc. Mùi này, giống như đứ đừ mùi lưu lại trên túi ma túy. Nói cách khác, người vu oan hãm hại bọn họ, đang ở gần đây. Chu Hiểu Xuyên vội quay đầu, nhìn về phía mùi này. Quả nhiên ở ven đường cách đó không xa, có một chiếc xe Camry màu đen đang dừng. Tuy rằng cái xe cách đây chừng ba bốn mươi mét, muốn nhìn rõ dung mạo người trong xe cơ hồ là không thể. Nhưng thân thể Chu Hiểu Xuyên được năng lượng thần bí cường hóa, thị lực tất nhiên mạnh hơn người thường nhiều. Dù rằng khoảng cách xa như thế thì hắn vẫn nhìn rõ bên trong xe là Phi Trác và bạn gái hắn, ngoài ra còn có một người đầu trọc, đang khạc đờm nhổ ra ở cửa sổ phía sau. Không nghi ngờ gì nữa, mùi xa lạ lưu trên túi ma túy chính là của tên đầu trọc kia.

"Phi Trác? Quả nhiên là mày! Không ngờ mày lại ác độc như thế, chẳng qua tao tát mày vài cái bạt tai mà mày dám vu oan bọn tao tội buôn độc phẩm! Nếu tội danh này là thật, ít nhất cũng phải ngồi bảy tám năm tù, đời này coi như bị tàn." Chu Hiểu Xuyên không biết ân oán giữa Phi Trác và Trương Ngã Gia, càng không biết Phi Trác hận Trương Ngã Gia sâu đậm, còn tưởng rằng hắn báo thù vì ba cái tát. Khi Chu Hiểu Xuyên phát hiện Phi Trác, đồng thời Ngôn Vũ cũng truyền lệnh cho người cảnh sát bên cạnh:

- Đưa hai nghi phạm bán độc phẩm này về!

- Đợi một chút!

Chu Hiểu Xuyên quát lên, sau đó giơ tay chỉ vào xe của Phi Trác nói:

- Tôi và Trương Ngã Gia bị người ta hãm hại, hung phạm ở trên xe kia!

Ngôn Vũ căn bản không thèm nghe lời hắn nói, chỉ cười lạnh:

- Kỹ xảo vặt vãnh cũng dám đùa trước mặt tao sao. Mày nghĩ rằng tao không biết mày định dùng chiêu này để thay đổi sự chú ý của bọn rồi nhân cơ hội chạy trốn sao? Tao đâu có điên mà tin lời mày chứ.

Chu Hiểu Xuyên không nhịn được mắng:

- Mày không ngốc mới lạ!

Thấy nói với Ngôn Vũ không được gì, hắn chuyển đối tượng đến con chó nghiệp vụ đang bị cảnh sát giữ còn đang nhìn chằm chằm vào hắn và Trương Ngã Gia. Chu Hiểu Xuyên dùng thanh âm cực kì nhỏ, nói với con chó nghiệp vụ:

- Chắc là mày cũng vừa ngửi thấy mùi kia chứ? Cái mùi của khác lạ lưu trên gói ma túy ấy, người đó mới là kẻ sở hữu bằng độc chân chính. Nhìn thấy không? Hắn đang ở trong cái xe màu đen có che rèm kia kia. Nếu tao đoán không nhầm thì trên xe hắn còn giấu ma túy!

Tiếng Chu Hiểu Xuyên nhỏ đến nỗi mà Trương Ngã Gia bên cạnh hắn cũng nghe không được, nhưng với thính giác tinh tường của chó nghiệp vụ thì không thành vấn đề. Chó nghiệp vụ cũng không hoàn toàn tin Chu Hiểu Xuyên:

- Đúng vậy, thật sự là ta ngửi thấy mùi của tên đầu trọc khi nãy thò đầu ra ngoài cửa sổ giống mùi lưu lại trên túi thuốc phiện. Nhưng làm sao ta biết người có thừa dịp chúng ta đi điều tra chiếc xe kia mà trốn chạy không? Huồng chỉ huấn khuyên (huấn luyện viên dạy chó ấy) cũng chưa truyền lệnh...

- Chờ hắn truyền lệnh thì đã muộn rồi! Nghe này, tao là người tốt, tao bị hãm hại...

Chu Hiểu Xuyên nói hai câu, cảm thấy mình giải thích cũng không có ý nghĩa gì, liền chuyển đề tài:

- Quên đi, nói cho mày cái này cũng vô dụng. A Hồ kia chắc mày biết chứ? Nó cũng từng là chó nghiệp vụ. Tao với nó là bạn tốt, tao không chỉ giúp nó phá án mà còn từng cứu mạng nó, nó có thể chứng minh tao là người tốt...

“Để một con chó chứng minh sự trong sạch của mình, sao lại thấy khó chịu vậy nhỉ?” Chu Hiểu Xuyên không nhịn được cười khở.

- Ngươi nó sao... Tiền bối A Hồ?

Chó nghiệp vụ nghe thế thì cả kinh, xem ra A Hồ trong giới chó nghiệp vụ cũng khá có danh tiếng. Sau đó con chó lại gần ngửi ngửi trên người Chu Hiểu Xuyên một chút, rồi mới nói:

- Đúng vậy, trên người ngươi quả thật vẫn lưu mùi của tiền bối A Hồ... Ngươi đã là bằng hữu của A Hồ tiền bối thì ta sẽ tin tưởng ngươi một lần vậy! Bất quá, con ngươi, ta phải nhắc nhở ngươi, nếu ngươi dám lừa gạt ta, hoặc nhân cơ hội chạy trốn, đừng trách ta cắn mất móng ngươi!

Nói xong câu đó, con chó nghiệp vụ liền mạnh mẽ xoay người, kéo huấn khuyên viên chạy về chiếc xe của đám người Phi Trác. Thấy cảnh tượng như thế, Chu Hiểu Xuyên bỗng nhiên cảm khái: “Nói chuyện với động vật thật dễ chịu, không có âm mưu, không có lừa dối, không có vàng đồ nhọ lòng son...”

Biểu hiện kì lạ của con chó nghiệp vụ nằm ngoài dự liệu của mọi người. Ngôn Vũ phản ứng lại đầu tiên, lớn tiếng quát huấn khuyên viên:

- Chó của anh có chuyện gì vậy? Nhanh giữ chặt nó lại cho tôi! Nếu lỡ ngộ thương ngươi, xem tôi xử lí anh thế nào!

Vẫn là huấn khuyên viên rõ tính của chó nghiệp vụ, chẳng những không giữ chặt nó như lời Ngôn Vũ mà còn quay đầu lại nói:

- Nó sẽ không làm loạn đâu, nhất định là có phát hiện quan trọng.

Những lời này của hắn làm tất cả cảnh sát ở đó hưng phấn. Nếu trong vòng một ngày liên tục phá và bắt hai án buôn độc phẩm thì sẽ có công lao rất lớn. Ít nhất là ở cái thành phố Thập Đức này vẫn chưa bao giờ có

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thằng Đấy Vẫn Còn Là Người Không?

Vì thế, họ để Chu Hiểu Xuyên cùng Trương Ngã Gia lại cho hai cảnh sát mang súng canh giữ bọn hắn. Ngôn Vũ lòng tràn đầy hưng phấn liền lập tức dẫn đầu cùng với mấy cảnh sát khác, cùng đi theo phía sau chó nghiệp vụ, xông về phía đám người Phi Trác đang ở trên chiếc xe Camry màu đen. Khoảng cách ba bốn mươi thước đã nhanh chóng rút ngắn. Cảnh sát đã chạy vọt tới bên cạnh chiếc xe, hô to ‘Lập tức xuống xe ngay để kiểm tra!’ thì ba người nhất thời mới có phản ứng

- Phi ca, làm sao bây giờ?

Cường từ không chỉ thay đổi sắc mặt, mà giọng nói cũng run rẩy. Hắn run sợ bởi vì trên người hắn hiện tại đang dấu một ít ma túy, là một thứ độc hại. Nếu như bị cảnh sát lục soát được vậy hắn có thể bị bắt giam vào trong ngục.

- Sợ cái gì mà sợ?

Khác với Cường Từ, Phi Trác bình tĩnh hơn nhiều, hắn mở cửa xe đi xuống, cười nói với mấy viên cảnh sát mới vừa đuổi tới:

- Anh cảnh sát, anh làm cái gì thế? Quát lớn như vậy, chẳng lẽ muốn bắt tôi?

Nhìn thấy Phi Trác từ trong xe đẩy ra, Ngôn Vũ sững sốt một chút:

- Tại sao lại là tên tiểu tử này?

Liên lập tức phát tay cho cảnh sát buông súng xuống. Thì ra Ngôn Vũ và Phi Trác không nháng biết nhau mà quan hệ còn tương đối khá. Lúc trước, Phi Trác nói có bạn thân ở trong đội cảnh sát chính là nói tới Ngôn Vũ, cho nên vào hiện tại Phi Trác mới biểu hiện không chút hoang mang, khá bình tĩnh. Mặc dù cách tới xa tới ba bốn mươi thước, nghe không rõ Ngôn Vũ nói với Phi Trác cái gì, nhưng cái này cũng không gây trở ngại tới việc Trương Ngã Gia nhận ra Phi Trác tới:

- Đó là thằng khốn Phi Trác

Chu Hiểu Xuyên nói:

- Đúng vậy, chính là hắn. Túi ma túy kia, là do hắn bố trí người vu oan cho chúng ta.

- May mà cảnh sát này còn có ích một chút, phát hiện ra tên Phi Trác khốn kiếp kia, cũng có thể giúp chúng ta đòi lại trong sạch.

Trương Ngã Gia nghiêng răng nghiêng lợi nói. Xem vẻ mặt của nàng cũng biết là nàng hận không thể đem Phi Trác chặt thành tám khúc. Về mặt Chu Hiểu Xuyên nghiêm trọng nói:

- E rằng chuyện này cũng không hề đơn giản như cô nghĩ.

- Ý anh là sao?

Trương Ngã Gia hỏi

Chu Hiểu Xuyên trả lời:

- Hai người này quen biết nhau hơn nữa quan hệ hình như không tệ.

Khác với Trương Ngã Gia, nhờ vào được năng lượng thần bí cải thiện thính giác mà Chu Hiểu Xuyên lờ mờ nghe được cuộc nói chuyện của Ngôn Vũ với cùng với Phi Trác. Tuy rằng, hai người này cụ thể nói những gì thì hắn không biết. Nhưng mà những thứ nghe được lờ mờ lại đủ cho hắn biết được hai người Ngôn Vũ và Phi Trác chẳng những biết nhau mà còn có quan hệ không tồi. Nói không chừng, đây lại là chuyện xấu, hai người kia sẽ hợp tác với nhau hại Chu Hiểu Xuyên. Dưới tình huống như thế này thì làm gì có chuyện Ngôn Vũ sẽ bắt Phi Trác chứ? Có vẻ điều như điều Chu Hiểu Xuyên đoán là chính xác, Ngôn Vũ vào lúc này đã dẫn một đám cảnh sát trở về, còn Phi Trác và tên đầu bóng thì đi lên xe cười hi hi, chẳng những không bị cảnh sát kiểm tra mà còn được Ngôn Vũ mời cho một điếu thuốc đất tiền. Gã vào trong xe, nhìn Chu Hiểu Xuyên lẫn Trương Ngã Gia. Từ trong ánh mắt bọn chúng hiện ra ý tứ rõ ràng là: “Muốn làm cho cảnh sát bắt chúng tao sao? Đừng có nằm mơ! Chúng tao ở đây này, ngon thì nhào vô.”

Chu Hiểu Xuyên ở phía sau lên tiếng quát:

- Ngôn Vũ, anh làm cái gì không bắt bọn chúng. Ở trên người của bọn chúng chắc có cất giấu ma túy.

Ngôn Vũ đương nhiên sẽ không bắt Phi Trác, chỉ cười lạnh trả lời:

- Mày nói có ma túy nữa à? Tao dựa vào cái gì mà tin mày chứ? Tao vừa mới kiểm tra, mấy người đó và cả chiếc xe nữa đều không có chứa ma túy. Nếu mày còn tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ thì sẽ bị tăng thêm một tội phi báng nữa.

- Anh nói không có ma túy?

Chu Hiểu Xuyên hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Trong túi quần bên trái và túi áo bên phải của cái người đầu bóng loáng đó, đều có chứa thuốc phiện. Còn Phi Trác thì giấu ở túi trong của áo khoác, cũng có giấu trong túi ít thuốc lắc. Ngoài ra, ở trong túi xách của người đàn bà kia cũng có mang theo một ít chất kích thích. Nếu anh mà chịu lục soát những chỗ mà tôi đã chỉ, rất có khả năng sẽ có thu hoạch lớn.

Mấy tin tức này Chu Hiểu Xuyên đều biết được từ miệng các con chó nghiệp vụ nên chính xác trăm phần trăm. Ba người Phi Trác tự nhiên sẽ không biết được rằng Chu Hiểu Xuyên có khả năng nói chuyện với đồng vật, hiện tại cả ba đều đang rất hoảng sợ. “Sao mà thằng Chu Hiểu Xuyên lại biết được ở đây có giấu hàng cấm, hơn nữa lại có thể nói rõ ra chỗ chúng ta giấu đồ? Hay là nó đoán mò? Đoán mò mà cũng đúng như vậy ư? Nếu đúng như vậy thì thật là đáng sợ! Dù sao thì thằng đây cũng cách đây ba bốn mươi thước, khoảng cách xa như vậy, mà cũng có thể nhận ra chỗ giấu của mình. Thằng đây có còn là con người không vậy?”

Ngay lúc ba người Phi Trác còn đang đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác thì Ngôn Vũ nói ra một câu làm cho bọn họ thờ phào nhẹ nhõm:

- Mày nói như thật ấy nhỉ? Mày tưởng tao tin mày á? Mơ đi cưng.

Trương Ngã Gia nghiêng răng nghiêng lợi:

- Các người đúng là quan phi cầu kết. Chờ đó, tôi sẽ khiến các người trả một cái giá đắt.

Ngôn Vũ căn bản sẽ không thêm để ý đến mấy lời đe dọa đó của cô, có lẽ gã nghĩ Ngã Già chỉ dọa xuông mà thôi. Hừ lạnh một tiếng, gã nói:

- Tôi sẽ đem câu nói này của cô như một lời phỉ báng người thi hành công vụ vào bản báo cáo. Hiện tại, hai người các người nên thành thật theo tôi quay về cục cảnh sát.

Để lại mấy cảnh sát tiếp tục ở lại kiểm tra các xe khác trên đường, Ngôn Vũ và các cảnh sát còn lại áp tải Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia lên lên xe cảnh sát, đường mở đèn báo tín hiệu nhanh chóng quay trở về cục công an thành phố Thập Đức. Nhìn thấy xe cảnh sát đi xa, trong lòng Phi Trác không khỏi có chút cao hứng, cảm giác như trút được một tảng đá lớn. Tại sao trong lòng lại xuất hiện thứ cảm giác lạ đó, trong khoảng khắc ngắn ngủi Phi Trác nhất thời cũng không thể hiểu rõ. Kỳ thật, cái cảm giác này, không chỉ có mình Phi Trác có mà cả Cường Tử lẫn người bạn gái của gã đều có. Khi thấy xe cảnh sát đã đi xa, cả ba không hện mà cùng nói:

- Thằng Chu Hiểu Xuyên khôn nạn kia thực sự rất đáng
- Không biết nó phát hiện hàng cấm chúng ta như thế nào nhỉ? Quả thực quá đáng sợ.

Cuối cùng, bạn gái phi trác nói run rẩy nói một câu:

- Chẳng lẽ là chúng ta gặp quỷ vào ban ngày?

Lời này vừa nói ra, Phi Trác và Cường Tử đều cảm lạnh gáy, đồng rùng mình thời cùng một lúc.

- Nói nhăng nói cuội! Trên đời này, làm gì có ma quỷ?

Phi Trác quay đầu lại tính là bạn gái mình nhưng do sợ hãi đến nỗi la cũng không ra hơi.

- Nếu đã bị đòi cầu nam nữ đó bị bắt đi rồi, rồi chúng ta cũng không cần phải tiến tục ở lại chỗ nữa. Mau đi thôi!

Nói xong, Phi Trác cho xe rời đi cũng không biết là mình sẽ đi đâu, nhưng trước hết gã phải nhanh chóng cho xe rời khỏi ‘nơi ma quỷ’ này đã. Ngay lúc Phi Trác ba người tra xe rời khỏi xe, một chiếc xe Audi A8 màu đen chậm rãi dừng lại ở nơi đó.

- Đã ghi nhớ kỹ biển của xe vừa này chưa?

Người ngồi ở phía sau hỏi.

- Đã nhớ rồi.

Lái xe vội vàng trả lời

- Tốt lắm

Người này gạt đầu, phân phó thư ký đang ngồi ghế lái phụ:

- Điều tra thêm cho tôi chiếc xe đó là của ai, rồi ghi báo cáo rõ ràng.
- Dạ.

Thư ký gạt đầu đáp. Biết chuyện này khẩn cấp, nên cũng không muốn lãng phí thời gian, liền lập tức xuống xe, gọi điện thoại cho người điều tra bối cảnh của Phi Trác, một bên nhìn đi nghe ngóng tình hình chuyện tình ban này từ đám cảnh sát ở lại. Cửa kính của chiếc Audi A8 từ từ hạ xuống, một khuôn mặt nghiêm nghị dần hiện ra, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Phi Trác và đồng bọn vừa đi, dùng giọng lạnh lẽo nói:

- Để xem đến rốt cuộc kẻ nào dám ra tay với con gái của mình!

Ngồi trên chiếc Audi A8 chính là Trương Lâm Khải, bố của Trương Ngã Gia. Đáng lẽ Trương Lâm Khải muốn đầu tư ở thành phố Thập Đức, không ngờ rằng mình chứng kiến con gái và Chu Hiểu xuyên bị cảnh sát bắt giữ. Chuyện này làm cho hắn nổi trận lôi đình, giận tím mặt, chỉ là cố nén biểu hiện ra thôi. Thư ký nhanh chóng trở lại nói chuyện vừa rồi cho Trương Lâm Khải nghe.

- Buồn ma túy?

Sau khi nghe xong, Trương Lâm Khải cười lạnh. Là bố của Trương Ngã Gia nên Trương Lâm Khải hiểu khá rõ con gái mình. Lão biết, cô là một cô gái tự cao, có lẽ còn một vài tật xấu khác, nhưng chắc chắn không bao giờ động đến những hàng cấm nguy hiểm như thuốc phiện. Còn Chu Hiểu Xuyên được Trương Đại Gia coi là bạn vong niên thì làm sao lại đi làm ba cái chuyện ngu xuẩn đó chứ? Chuyện này nhất định chỉ là giả, nói trắng ra thì là có người có ý hăm dọa. Và tất nhiên là ba người vừa rời đi kia là đang nghi ngờ nhất. Làm một người ở trong thương trường, dốc sức làm việc mấy chục năm qua trở thành một thương nhân thành công, Trương Lâm Khải chỉ cần nghe và đọc bản báo cáo đã đoán được đáp án. Mặc dù, lão vẫn chưa hiểu ba người kia tại sao phải đi hại con gái của lão nhưng điều đó không quan trọng, điều lão quan tâm là làm thế nào để đòi lại công bằng cho con gái hắn.

- Trương Lâm Khải này còn chưa có chết, ai dám đụng đến con gái tao thì hãy chờ sự trả thù của tao đi!

Khi nói câu này, người Trương Lân Khải tràn đầy sát khí. Hắn lập tức cầm lấy cái đi động, bấm số gọi. Điện thoại nhanh chóng được kết nối, một tiếng cười phát ra từ đầu dây bên kia:

- Lân Khải hả, làm gì giờ này còn chưa có mặt? Chiều nay thương nhân đến đầu tư mà không có ông tham dự thật sự sẽ mất hay đó.

Trương Lân Khải cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Lão ngô à, chiều nay tôi sợ là tôi không được.

Đầu dây bên kia điện thoại chính là thị trưởng thành phố Thập Đức, tên là Ngô Chí Minh. Người này không chỉ là bộ hạ của cũ của Trương Đại Gia mà còn có quan hệ rất tốt với Trương Lân Khải. Cho nên khi cùng hắn nói chuyện, Trương Lân Khải cũng không có khách sáo. Ngô Chí Minh nhú mày:

- Sao lại thế, đã có chuyện gì xảy ra?

Thường ngày hắn cùng Trương Lân Khải gọi nhau là anh em. Nhưng mà bây giờ nghe Trương Lân Khải gọi chức vị của hắn, chuyện này có thể nói lên rằng tâm tình của Trương Lân Khải hiện giờ không được tốt. Mà nguyên nhân không tốt, không phải là do hắn sai, hơn phân nữa chắc chắn có liên quan đến việc xảy ra ở thành phố Thập Đức này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Mày Đụng Vào Cô Ấy Thì Tao Đánh Cho Mày Tàn Phế!

Chỉ bằng một câu không đầu không đuôi trong lời nói, Ngô Chí Minh đã có thể đoán được bốn năm phần. Bởi vậy mới thấy chuyện hắn ngồi vào cái ghế thị trưởng này là chuyện không phải ngẫu nhiên. Trương Lân Khải cũng không vong vo nữa, nói thẳng:

- Con gái tôi hôm qua mới bị cảnh sát chỗ anh dùng tội danh buôn thuốc phiện bắt đi rồi! Anh nói, với sự việc như vậy, tôi làm gì còn tâm tư để đầu tư nữa chứ? Hiện tại tôi còn đang đau đầu không biết nói thế nào với bố mình đây, anh biết đấy, con gái tôi là đứa cháu mà ông ấy yêu quý nhất...

Ngô Chí Minh bị tin tức này làm cho giật mình:

- Lân Khải, anh nói cái gì? Con gái anh bị cảnh sát Thập Đức chúng tôi lấy tội danh buôn ma túy để bắt lại sao? Không làm chứ?

Trương Lân Khải cười lạnh nói:

- Tôi tận mắt nhìn thấy thì làm sao nhầm được. Đúng rồi, có một thanh niên tên Chu Hiểu Xuyên cũng bị bắt cùng con gái tôi. Người thanh niên này là bạn vong niên của ông già tôi, được ông hết sức coi trọng! Anh nói xem, thế này thì làm sao tôi dám nói cho ông ấy chứ?

Sắc mặt Ngô Minh Chí trở nên khó coi, bởi vì hắn biết chuyện này mà đã động đến Trương lão thì chắc chắn sẽ kéo theo rất nhiều điều không hay, thậm chí ngay cả chức thị trưởng này của hắn cũng không ngoại lệ. Đừng tưởng Trương lão gia đã về hưu mà coi thường, thực lực của lão vẫn rất lớn. Muốn thu thập mấy tên thị trưởng quèn như hắn thì chả cần lão động tay chân, ắt sẽ có người tình nguyện đứng ra xử lý.

- Lân Khải, theo tôi thấy, chuyện này chưa cần kích động Trương Lão.

Ngô Chí Minh không hề do dự, lập tức nói:

- Để tôi hỏi sở công an bên kia xem đã xảy ra chuyện gì. Anh yên tâm, tôi tuyệt đối không để nha đầu Già Già bị ủy khuất đâu, sẽ cho nó một cái công bằng. Dù sao, con bé vẫn có chỗ dựa rất lớn mà.

- Một giờ.

Trương Lân Khải nói:

- Tôi chỉ có thể giữ cho anh một giờ thôi. Một giờ sau nếu không có tin tức thì tôi đánh cán răng báo cho lão gia tử vậy.

Ngô Minh Chí thở dài nhẹ nhõm, cam đoan nói:

- Anh yên tâm, trong vòng một giờ, tôi nhất định sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục.

- Được, tôi mong chờ tin tức tốt lành từ anh.

- Lân Khải, cảm ơn.

Ngô Chí Minh rất rõ ràng rằng Trương Lân Khải hoàn toàn có thể trực tiếp gọi điện báo cho Trương Đại Gia, thế nên chuyện Lân Khải gọi điện cho hắn trước ắt là không muốn làm khó hắn. Sau khi ngắt điện thoại, Ngô Chí Minh lập tức điện cho cục trưởng cục công an thành phố Thập Đức là Vu Quốc Đào. Khi gọi cho Vu Quốc Đào, Ngô Chí Minh không còn vẻ thân mật nữa, hắn lập tức mắng luôn:

- Cục công an các người làm ăn kiểu gì thế? Sao lại bắt cháu gái của Trương lão với tội danh buôn thuốc phiện chứ? Tội bây toàn óc heo hết à? Với thân phận là cháu gái của Trương lão thì có thêm làm ba cái chuyện đấy không?

Vu Quốc Đào đang ngủ trưa thì đột nhiên bị Ngô Chí Minh gọi điện mắng té tát, khiến hắn giật mình ngơ ngác không hiểu gì cả:

- Trương lão? Ai là Trương lão?

Ngô Chí Minh nghe vậy liền nổi sùng lên:

- Tình chúng ta có lắm Trương lão nhỉ?

Cuối cùng Vu Quốc Đào mới tỉnh ngộ, sau đó rất hoảng sợ, không dám lãng phí thời gian nữa, liền gọi điện cho người bên cục cảnh sát để nắm rõ tình hình. Nắm bắt xong tình hình, Ngô Chí Minh vẫn không yên lòng, hắn lập tức gọi thư ký Lưu Thành tới để thay hắn tới cục công an, bởi nếu chuyện này không giải quyết ổn thỏa thì chắc chắn sẽ có tai họa ập xuống. Thư ký của Ngô Chí Minh lo lắng, nhanh chóng đi đến cục công an, Vu Quốc Đào khi thấy người đương nhiên không dám lãnh đạm, chủ động nghênh tiếp:

- Lưu Bí, sao ngài lại đến đây?

- Thị trưởng cử tôi tới để nghe ngóng tình hình.

Sau khi trả lời vấn đề của Vu Quốc Đào, Lưu Thành hỏi:

- Có làm thương tổn gì đến cháu gái của Trương lão không?

- Chuyện này...

Sắc mặt Vu Quốc Đào trở nên khó coi:

- Lúc này tôi vừa mới hỏi qua, cục cảnh sát của tôi không có dẫn người trở về.

Thần sắc Lưu Thành đại biến:

- Cái gì? Không dẫn người trở về đây? Vậy cháu gái Trương lão bị dẫn đi đâu?

Vu Quốc Đào vội vàng trả lời:

- Có thể đã được đưa vào phân khu nào đó, tôi đã phái người đi điều tra, chắc chắn rất nhanh có tin tức trở về. Mặt khác, chiếc xe Camry màu đen kia tôi cũng đã phái người đi thăm dò rồi.

Cùng lúc đó trong lòng hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói thầm: “Tao mà điều tra ra thằng nào làm chuyện này thì mày chết với tao! Con mẹ nó chứ, muốn chết thì cút ra chỗ khác tự giác thất cô mà chết đi, đừng có mà kéo theo tao...”

Ngay tại thời điểm chờ đợi thì điện thoại trong tay Vu Quốc Đào vang lên, hắn xin lỗi Lưu Thành rồi nghe máy một cách không kiên nhẫn và khó chịu:

- Ai?

- Là tôi.

Một giọng nói trầm thấp uy nghiêm truyền ra từ điện thoại di động. Giọng nói này có vẻ không xa lạ lắm đối với Vu Quốc Đào, hắn lập tức đứng thẳng lên như một phản xạ có điều kiện, chỉ chút nữa thôi là cúi chào. Không đợi hắn trả lời, giọng nói trầm thấp và uy nghiêm kia lại tiếp tục nói:

- Nghe nói, anh dùng tội danh buôn thuốc phiện để bắt một thanh niên tên là Chu Hiểu Xuyên?

- Chu Hiểu Xuyên...?

Vu Quốc Đào cảm thấy cái tên này lạ hoắc.

Lưu Thành ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở:

- Bị bắt cùng tội danh với cháu gái Trương lão.

Vu Quốc Đào nhìn Lưu Thành cảm kích nói:

- Đúng là có chuyện như vậy. Bất quá tình huống cụ thể tôi đang cho người điều tra...

- Vậy hãy điều tra đi. Người xấu không thể tha, còn người tốt thì đừng để bị án oan.

Sau khi nói một câu như vậy, đôi phương cúp luôn điện thoại để lại Vu Quốc Đào vẫn đứng đó nghen hống trên trời.

- Trên tỉnh đánh điện xuống?

Lưu Thành đứng phía sau hỏi, người có thể khiến Vu Quốc Đào cung kính như vậy chắc chắn là một người có chức cao ở trên tỉnh. Vu Quốc Đào gật đầu coi như trả lời, lấy trong túi quần ra một điều xì gà đưa cho Lưu Thành một cây, châm hút một hơi rồi mới cười khò, thờ dài nói:

- Lưu bí, Chu Hiểu Xuyên này là ai vậy?

Lưu Thành cười khò lắc đầu:

- Tôi chỉ biết đó là bạn vong niên của Trương lão.

Vu Quốc Đào càng nghe càng cảm thấy lo lắng. Vừa lúc đó có một cảnh sát bước nhanh tới:

- Vụ cục, sự tình đã điều tra xong, là người phân cục Kim Dương đưa đi. Lúc này bọn họ đang được lấy cung ở đó....

Vừa nghe thấy lời này, Vu Quốc Đào bật dậy nổi giận, quát:

- Hôi cung... hỏi hỏi cái rắm ấy! Nói phân cục Kim Dương kia biết, đừng có làm xằng bậy. Nếu không để coi tôi sẽ lột da bọn họ ra như thế nào!

Đồng thời hần cùng với Lưu Thành chạy ra khỏi à không bước nhanh ra khỏi cục công an thành phố, đi lên xe, thẳng tiến tới phân cục Kim Dương. Khi mà Vu Quốc Đào và Lưu Thành lo lắng nhún ga lao nhanh đến phân cục Kim Dương thì Ngôn Vũ cũng đang ở đó hỏi cung Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia. Đuổi mấy người khác ở trong phân cục đi, để một mình gã hỏi cung, bụng Ngôn Vũ như mở cờ, cười lạnh nói:

- Hai người tốt nhất nên khai thật ra thì sẽ được khoan hồng, bằng không đừng trách tôi phải dùng thủ đoạn khác.

Trương Ngã Gia nhú mày lại:

- Các người bức cung là phạm pháp!

Về mặt Ngôn Vũ khinh thường nói:

- Phạm pháp? Vào đây thì tội bây mới phạm phạm! Hơn nữa tội bây tưởng người khác biết ở đây dùng hình sao? Chúng tao có thể biện hàng tỷ lý do cho nhưng vết thương trên người tội nhân đây.

- Anh...

Người Ngã Gia nghe hần nói mà nổi giận. Vừa lúc đó có một cảnh sát bước nhanh vào phòng thẩm tra, nói nhỏ với Ngôn Vũ:

- Vừa mới nhận được lệnh từ cục thành phố truyền đến, lập tức đình chỉ hỏi cung hai người này.

- Cục thành phố điện đến?

Ngôn Vũ nhú mày hỏi:

- Là chỉ thị của ai?

- Không rõ.

Ngôn Vũ lắc đầu nói:

- Thế thì kệ đi.

Ngôn Vũ nghĩ rằng, người bên cục thành phố gọi điện đến có lẽ là người bảo hộ cho Trương Ngã Gia và Chu Hiểu Xuyên, chắc chắn chỉ là một viên cảnh sát tầm thường. Bằng không khi người đó gọi điện đến đã nói rõ tên mình là gì rồi. Tiếp theo, Ngôn Vũ tiếp tục thẩm vấn Trương Ngã Gia và Chu Hiểu Xuyên, nhưng mà thái độ của hai người không chịu hợp tác, làm hần rất khó chịu.

- Xem ra không cho hai đứa bây chịu ít đau khổ thì còn chưa chịu nhận tội.

Ngôn Vũ đứng dậy, sắc mặt âm trầm, giơ tay lên, đánh một quyền vào tim Chu Hiểu Xuyên.

- Aaaaaa~~~~~!

Một tiếng kêu thảm vang lên. Cái làm người ra bắt ngờ đó chính là tiếng kêu không phải của Chu Hiểu Xuyên, mà nó lại là của Ngôn Vũ. Chỉ thấy Ngôn Vũ buông thõng cánh tay xuống, run run, có vẻ không còn lực nhấc lên, hẳn là bị lực phản chấn làm cho trẹo tay.

- Ha... Ha... Ha...

Tiếng cười này là của Trương Ngã Gia, khi cô thấy Ngôn Vũ đi đến, vốn cảm thấy lo lắng thay cho Hiểu Xuyên, ai dè kết quả lại thành ra như thế này.

- Sao anh cười quá vậy? Thế này mà đòi dùng hình bức cung?

- Câm miệng lại cho tao!

Ngôn Vũ gập tím mặt, giờ tay lên định táng cho Trương Ngã Gia một phát

- Mày mà dám đụng đến cô ấy thì tao sẽ đánh mày thành tàn

Giọng nói của Chu Hiểu Xuyên vang lên ở phía sau. Giọng nói này khiến Ngôn Vũ dựng hết cả tóc gáy. Không đợi gã bình tĩnh, thì một lực rất lớn đập vào người gã. Động tác của Chu Hiểu Xuyên quá nhanh, làm gã không kịp phản ứng, ăn trọn một đòn của Chu Hiểu Xuyên, văng về phía sau. Ngôn Vũ ngã lên chiếc bàn thăm vắn kiên cố, bốn chân của cái bàn lập tức bị gập sang bốn hướng, trong nháy mắt đã biến thành một đồng phế liệu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Báo Ứng

- Mày đánh tao? Muốn chết!

Ngôn Vũ vùng dậy, chẳng quan tâm đến con đau không ngừng truyền đến từ thân thể, gã lập tức rút súng bên hông ra, chĩa vào Chu Hiểu Xuyên. Trương Ngã Gia thấy thế kinh hãi, quát lên:

- Anh điên rồi sao? Buông súng xuống!

Ngôn Vũ không hề nhìn Trương Ngã Gia, giọng đầy hung dữ nói:

- Chu Hiểu Xuyên đánh lén cảnh sát, còn muốn đoạt súng nữa. Tao xử lý nó thì cũng phù hợp với pháp luật.

Sau đó mặt hắn giống như thú dữ, hoàn toàn mất bình tĩnh. Trương Ngã Gia vừa sợ vừa giận, quát:

- Anh dám vu oan hãm hại người! Đó là phạm tội!

Ngôn Vũ cười lạnh liên tục:

- Vu oan thì sao? Đây là phòng giam, trừ bọn tao ra thì chỉ còn hai bọn mày. Chỉ cần tao nói tội mày đánh lén tao, mục đích đoạt súng, vậy người ta sẽ tin tao hay tin hai phần tử tội phạm?

Vốn thăm vắn cần hai cảnh sát, nhưng do Ngôn Vũ tìm lý do đẩy cảnh sát kia đi nên ở đây chỉ có mình gã mà thôi. Trong lúc nói chuyện, Ngôn Vũ sai bước, chĩa súng trong tay vào thái dương Chu Hiểu Xuyên, đắc ý nhe răng cười:

- Mày còn dám đánh ông mày thì ông mày bắn cho mày nát sọ.

Vừa lúc đó, cửa phòng thăm vắn có người mở ra, đó là Vu Quốc Đào và Lưu Thành. Khi bọn họ nhìn thấy cảnh này trong phòng thăm vắn liền bị chuyện đang phát sinh dọa cho tái cả mặt. Bọn họ chạy té khói đến đây là để tránh xảy ra sự cố. Hiện tại quả thực có xảy ra sự cố như bọn họ đoán.

- Xảy ra chuyện... đã xảy ra chuyện gì...?

Đầu của Vu Quốc Đào bỗng đánh cái 'oành' một phát, hận không thể lôi Ngôn Vũ ra đập chết: "Con mẹ mày, tao đã cho người gọi điện đến đây, dặn đi dặn lại là không được thăm vắn Trương Ngã Gia và Chu Hiểu Xuyên rồi. Mày không nghe cũng được, thế sao lại chĩa súng vào đầu Hiểu Xuyên chứ? Mày có biết Chu Hiểu Xuyên này là ai không mà dám chĩa súng vào đầu? Tao không chừng cũng sẽ bị mày hại chết mất!"

Ngôn Vũ quay đầu nhìn Vu Quốc Đào, vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Chú Vu? Sao chú lại đến đây?

Nghe Ngôn Vũ xưng hô, Vu Quốc Đào nhất thời nóng nảy:

- Đừng gọi tao là thúc thúc, tao không quen biết mày.

Hắn lập tức muốn phủ nhận mọi quan hệ với Ngôn Vũ, tránh để tai họa ập đến đầu. Câu trả lời này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ngôn Vũ, hắn nhất thời trợn tròn mắt:

- Thế nghĩa là sao?

Vu Quốc Đào không để ý đến gã, thừa lúc gã há hốc mồm liền bước lớn một bước đến, dùng tay chụp lấy súng, đồng thời đưa chân đạp thẳng vào bụng gã. Một đòn đấy, Vu Quốc Đào dùng toàn lực. Hắn hận Ngôn Vũ không nghe theo chỉ thị của hắn, hận Ngôn Vũ chĩa súng vào đầu Chu Hiểu Xuyên nên hắn động thủ không một chút khách khí, chả thèm quan tâm đến cha của Ngôn Vũ, vốn chỉ là cục phó cục công an thành phố Thập Đức.

- A~~~~~!

Ngôn Vũ nằm ôm bụng, hét lên thảm thiết. Nhưng ác mộng của gã không chỉ có vậy, nó còn tiếp tục kéo dài.

- Người đâu, lột đồ cảnh sát của người này cho tôi!

Vu Quốc Đào quát. Nhân viên cảnh sát canh giữ ở ngoài lập tức ập vào, ấn chặt Ngôn Vũ xuống, cởi phù hiệu và quần hàm của gã ra, đồng thời còng tay gã lại. Ngôn Vũ nằm đó, thống thiết kêu lên:

- Chú Vu, chú đang làm gì vậy? Cháu là Ngôn Vũ, con trai của Ngôn Thanh Thư đây...

- Tao biết mày là Ngôn Vũ, tao cũng biết luôn mày là con trai của Ngôn Thanh Thư, nhưng điều này cũng không đủ để mày có thể làm việc trái pháp luật!

Khi Vu Quốc Đào nói những lời này, nghe rất chí khí. Đương nhiên, điều đó chỉ để cho Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia xem mà thôi.

- Cháu làm trái pháp luật? Cháu làm gì trái pháp luật đâu?

Ngôn Vũ kinh ngạc hỏi, đầu hắn rồi tung rồi mù cả lên.

Vu Quốc Đào cười lạnh nói:

- Mày không phải vừa mới dung hình bức cung sao? Như vậy không làm trái pháp luật thì là cái gì?

Ngôn Vũ thật sự muốn khóc, gã tràn đầy ủy khuất nói:

- Các người chỉ thấy cháu chĩa súng vào đầu thằng Hiểu Xuyên ấy thôi phải không? Các người không thấy cháu bị trẹo tay sao? Còn cả đồng hồ đồng dưới mặt đất này nữa. Nó đều do Chu Hiểu Xuyên tấn công cháu trước! Là thằng đấy đánh lên cảnh sát. Cháu mới phải coi là người bị hại...

Gã còn chưa nói hết thì Vu Quốc Đào đã cắt lời:

- Điều đó không có nghĩa là mày không thể dùng hình bức cung.

Ngôn Vũ tý nữa thì bị những lời đó làm xù:

- Cháu nói điều đó không phải để biện hộ cho cháu mà là muốn nói rằng thằng Hiểu Xuyên ấy, nó hành hung cháu! Hiện tay cháu còn bị trẹo, khi đó nó còn muốn đoạt súng...

Vũ Quốc Đào cười lạnh:

- Mày nói đoạt súng? Mày nghĩ tao tin được mày à? Hai tay người ta còn đang bị còng ở ghế? Đoạt súng? Nếu là thật thì tao chỉ có thể nói mày là: đồ vô dụng, phế vật trong phế vật.

Ngôn Vũ không thể nào ngờ được khi này còn đang hung hăng dọa Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia rằng không ai tin hai người đó, hắn nói là chỉ có chuẩn. Thế mà bây giờ mọi chuyện đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

“Chẳng lẽ... đây là báo ứng?” Trong đầu Ngôn Vũ đột nhiên hiện lên suy nghĩ đó. Bên kia, Lưu Thành đã cho người mở còng tay cho Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia, đang định an ủi hai người một câu thì hắn lại xoay người nói với Ngôn Vũ:

- Ngoại trừ tội ép cung, anh còn thêm tội vu oan giáng họa người khác buồn bán ma túy! Thế nên anh tốt nhất nên phối hợp, nếu không anh sẽ gặp rất nhiều đau khổ.

“Câu này nghe quen tai...” Ngôn Vũ lặng đi một chút, hình như đó chính là câu nói mà Ngôn Vũ ban nãy nói với Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia.

“Báo ứng! Đúng là báo ứng mà!” Ngôn Vũ tái mặt, bùi ngùi thở dài. Chỉ tiếc rằng sau đó gã có hối hận thì cũng đã muộn rồi. Ngoại trừ chán nản ra,

trong lòng gã còn một nghi vấn: “Vu oan tội buồn ma túy? Minh đâu có vu oan, mình thực sự tìm thấy ma túy dưới lớp xe bọn họ mà?”

“Từ từ..” Ngôn Vũ từ nhiên nhớ đến lời Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia về Phi Trác: “Chẳng lẽ túi ma túy đó là do Phi Trác vu oan Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia?... Đúng vậy! Nhất định là như vậy!”

Giờ khắc này, Ngôn Vũ thật muốn khóc, bởi vì việc hấn mặc kệ Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã gia, đi bao che cho Phi Trác đã bị rất nhiều cảnh sát thấy được. Nếu như mọi chuyện đúng như suy nghĩ của gã thì đó chắc chắn đó là một tội nặng. Đến lúc đấy gã sẽ bị coi là đồng lõa với Phi Trác, bất luận gã có biện minh như thế nào thì chắc chắn không có ai tin.

“Thằng ngu Phi Trác này sao không chết đi? Hiện tại tao bị mày hại cho thê thảm rồi!” Vừa nguyên rủa Phi Trác, Ngôn Vũ vừa cảm thấy thân phận Chu Hiểu Xuyên rất kỳ lạ: “Thằng Chu Hiểu Xuyên này không phải chỉ là một bác sĩ thú y nho nhỏ không có bối cảnh nào hay sao? Tại sao Lư bí thư lại và cục trưởng lại phải vội vàng chạy đến đây vậy? Chẳng lẽ thân phận hắn không hề đơn giản? Khốn nạn... Nếu biết sớm mình đã sớm trốn tránh nó rồi, còn dám ở đây vĩnh viễn với nó ư?”

Đáng tiếc trên đời này không có thuốc hồi hận, Ngôn Vũ chỉ đành ủ rũ để cảnh sát dẫn đi. Vu Quốc Đào và Lư Thành dẫn Trương Ngã Gia và Chu Hiểu Xuyên ra khỏi phòng thẩm vấn. Khác với thái độ lạnh lẽo như mùa đông ập tới, thái độ của hai người đối với Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia lại trở thành mùa xuân tươi mới, đầy ấm áp:

- Để hai người phải sợ hãi rồi, bắt quá cứ yên tâm, sự tình ngày hôm nay sẽ cam đoan cho hai người một cái câu trả lời thuyết phục.

Hai người này đều là những kẻ giao hoạt trên quan trường, chỉ cần nở nụ cười với mấy con gà thôi, cũng khiến người đó có cảm giác an tâm, thân thiết.

...

...

...

Cùng lúc đó, trong một quán KTV(karaoke) ở thành phố Thập Đức, Phi Trác đang cùng đám người Cường Tử thác loạn. Phi Trác tay trái ôm lấy bạn gái mình, tay phải thò vào cô áo một cô gái xa lạ, gã cười dài nói với Cường Tử cũng đang trái ôm phải ấp:

- Nếu không có gì bất ngờ thì đôi câu nam nữ kia sẽ được đăng ký thường trú ở tù tám năm. Chú mày đừng quên chiêu đãi mấy anh em đã giúp anh trị đôi câu nam nữ này đấy.

Cường Tử đưa tay đập ‘bôm bốp’ vào ngực, thề son sắt nói:

- Yên tâm đi Phi ca, em cam đoan ngày đầu tiên đôi câu nam nữ đó vào trại giam cũng là ngày đầu tiên của địa ngục.

- Được!

Phi Trác vừa cười vừa rút tay ra khỏi cổ áo cô gái kia, cầm lấy ly rượu trên mặt bàn:

- Cạn ly nào.

- Cạn ly!

Cường Tử cũng cầm lấy ly rượu, cạn với Phi Trác. Ngay lúc Phi Trác và Cường Tử đang phôn, chuẩn bị uống cạn ly thì cửa phòng đột nhiên mở ra. Không đợi hai người họ kịp phục hồi tinh thần, bỗng một đám cảnh sát như lang như hổ lao vào, đè bọn họ xuống mặt đất, chia sung vào thái dương họ. Trong khoảng thời gian đó, tiếng la hét vang lên khắp bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Cảm Ơn

Phi Trác bị vụn thủy tinh cắm vào mắt, nhưng cũng chả dám lau đi, bởi vì hiện tại có hai ba khẩu súng chia vào đầu gã, làm gã không dám nhúc nhích. Gã chỉ có thể nhắm chặt hai mắt lại, tránh để thủy tinh găm vào mắt, đồng thời cũng dùng giọng nói run rẩy để chất vấn:

- Các người làm gì vậy? Có biết tôi là ai không?

- Chúng tôi đương nhiên biết anh là ai!

Một cảnh sát rút chiếc còng số tám từ bên hông tra vào tay Phi Trác, đồng thời nói:

- Anh chính là kẻ chủ mưu vu oan Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia buôn thuốc phiện!

Đối với Phi Trác, những lời nói này của người cảnh sát đó quả thực như là đạn đại bác nổ bên tai.

“Sao cảnh sát biết việc này? Chẳng lẽ... chẳng lẽ chuyện bị bại lộ sao? Không thể như thế! Tuyệt đối không có khả năng!” Ngay lúc Phi Trác kinh hồn bạt vía, người cảnh sát nói tiếp:

- Người giấu thuốc phiện lúc thay lớp xe cho Trương Ngã Gia đã bị chúng tôi bắt hết, hồ sơ vụ án cũng đã hoàn tất. Bây giờ anh hãy thành thật mà phối hợp với chúng tôi!

Thần sắc Phi Trác đại ra, lú lú nói thầm

- Lộ rồi, Quả thực đã bị lộ...

Cho tới giờ phút này, hần vẫn suy nghĩ mãi, kế hoạch lần này của mình làm sao có thể bại lộ?

“Chẳng lẽ đây gọi là ‘Cầm đá tự đập vào chân mình’ sao? Sớm biết kết cục như thế này, mình nên tìm vài người đánh cho Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia một trận để trả thù... Không, không đúng, mình có cái *** gì mà dám tìm bọn họ báo thù chứ, đáng nhẽ phải trốn đi thật xa!” Phi Trác hiện tại quả thật là hồi hận vô cùng. Chỉ tiếc là việc đã đến nước này, có hối hận cũng đã muộn rồi.

...

...

...

Vu Quốc Đào trước tiên tin tức báo lại Phi Trác bị bắt cho Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã gia, đương nhiên còn vỗ ngực cam đoan:

- Hai người cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ nghiêm trị tội phạm theo pháp luật, trả lại sự công bằng cho mọi người.

- Nếu đã bắt được thủ phạm, thì chúng tôi có thể đi được rồi chứ?

Trương Ngã Gia hỏi, cô không muốn ở lại thêm dù chỉ là một khắc.

- Đương nhiên, đương nhiên.

Vu Quốc Đào và Lưu Thành gật đầu liên tục, ân cần tiễn Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia ra khỏi cảnh cục. Hai người vừa mới rời đi, Vu Quốc Đào và Lưu Thành bị một người sau lưng kéo lại. Người này chính là Ngôn Thanh Thư, bố của Ngôn Vũ. Thật ra, Ngôn Thanh Thư đã sớm chạy đến cảnh cục Kim Dương, cũng biết được bảy tám phần sự việc, hần muốn đi đến trước mặt Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia nói vài câu tốt đẹp, nhưng đến cuối cũng cũng không đủ dũng khí. Bây giờ, nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia đi rồi, Ngôn Thanh Thư đành tìm Vu Quốc Đào và Lưu Thành để nhờ vả. Làm phó cục trưởng nên hần đương nhiên biết Vu Quốc Đào và Lưu Thành là người phụ trách vụ án này. Ngôn Thanh Thư nghiêm cười cười lấy lòng nói:

- Lưu bí, ông...

Vu Quốc Đào và Lưu Thành tất nhiên biết Ngôn Thanh Thư muốn nói gì, nhưng hai người bọn họ căn bản không cho Ngôn Thanh Thư cơ hội nhờ vả. Không đợi Ngôn Thanh Thư nói hết, Vu Quốc Đào liền cắt lời:

- Chúng tôi biết ông muốn nói gì, nhưng chuyện này không phải chúng tôi không muốn giúp ông mà thật sự là không có cách nào để giúp. ông có biết tôi vừa ở phòng thẩm vấn ra gặp chuyện gì không? Tôi gặp con ông giương oai, cầm súng chĩa vào đầu Chu Hiểu Xuyên! ông có biết Chu Hiểu Xuyên là ai không? Anh ta không chỉ là con rể của Trương lão mà cả thủ trưởng của chúng ta cũng vì hần mà gọi điện thoại đến! Càng chưa nói đến chuyện con của ông có ý định tấn công cháu gái của Trương lão, lại còn cấu kết cùng với Phi Trác vu oan hai người họ buôn thuốc phiện! ông nói đi, chuyện này làm sao tôi có thể giúp ông đây?

Đúng là lời đời, qua miệng mỗi người là thành một kiểu. Ban đầu Trương Lâm Khải nói Chu Hiểu Xuyên là bạn vong niên của Trương Đại Gia, khi đến miệng Vu Quốc Đào lại biến thành con rể Trương lão. Chắc ông ta nghĩ Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia có chút quan hệ mờ ám không giống bạn bè nên tự mình nói bừa.

- Ai~... Thằng con ngu ngốc, sao lại đi làm những chuyện đồ đốn như thế chứ?

Thật ra Ngôn Thanh Thư cũng không hay biết chuyện này, sắc mặt ông ta trở nên trắng bệch trong nháy mắt, thân hình lão đảo, nhờ có Lưu Thành đỡ lấy nên mới không ngã xuống đất. Trước đó, ông ta chỉ nghe nói Ngôn Vũ dùng nghiêm hình ép cung cháu gái Trương lão, nhưng không biết còn rút súng ra dọa dẫm người kia. Hơn nữa người này không chỉ là cháu rể Trương lão mà lại còn có quan hệ xấu xa với thủ trưởng của mình! Hít thở một lúc, Ngôn Thanh Thư cũng đã khôi phục lại tâm tình. Trong chút ít thời gian trông ông ta như già đi vài tuổi, run rẩy nói:

- Tôi cũng chỉ có nó là đứa con trai, cũng không thể trợ mắt mà nhìn nó vào tù được.

Lưu Thành an ủi:

- Phó cục trưởng, tôi nói thật, con trai ông vào tù vài năm cũng không hẳn là chuyện không tốt đâu!

Vu Quốc Đào cũng phụ họa:

- Lão Lưu nói không sai, con trai ông tính cách cao ngạo, luôn tự cho mình là đúng, coi như lần này bình an vô sự cũng khó trách lần sau lại xảy ra chuyện. Để nó ngồi tù vài năm còn có thể thay đổi chút ít tính cách của nó!!

Ngôn Thanh Thư không nói gì chỉ run rẩy rút từ trong túi quần ra một gói Thăng Long, đốt một điếu hút vào thật sâu. Thế nhưng trong lòng lại chửi thầm Vu Quốc Đào và Lưu Thành: “Chuyện tốt ư? Tốt cái cái con mịa tụi bây! Con tụi bây có bị nhốt vào ngục đéo đâu mà tụi bây nghĩ là hay? Tao nguyện rửa cho hết con cái lần vợ tụi bây vào nhà đá hết lượt!”

Rời khỏi cảnh cục Kim Dương, Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia cũng không biết chuyện đang phát sinh ở đó. Chiếc xe đã được Vu Quốc Đào cho người thay lại lớp xe, để ở cổng lớn cảnh cục, thái độ Trương Ngã Gia đột nhiên biến đổi than thầm một câu: “Quả nhiên là ông ta!” Sau đó cho xe dừng lại bên đường. Chu Hiểu Xuyên nhìn theo ánh mắt của cô ta, thấy một chiếc Audi A8 màu đen đỗ ở bên đường, một người từ trên xe bước ra, chính là bố của Trương Ngã Gia. Chu Hiểu Xuyên bình tĩnh, thầm nghĩ: “Thì ra chuyện lần này là do ông ta ra mặt, không trách thái độ của các đồng chí công an lại thay đổi nhanh như thế...”

Một lúc sau, Trương Lâm Khai chạy đến bên chiếc xe, Trương Ngã Gia và Chu Hiểu Xuyên cùng xuống xe.

- Con gái...Con không sao chứ?

Về mặt Trương Lâm Khai thân thiết nhìn đứa con gái, giọng nói có chút chờ mong. Bởi vì trong mấy năm nay hắn bị Trương Ngã Gia coi thường nên rất do dự, không biết cô có để cho ông ta ra mặt thay không. Lúc này, Trương Ngã Gia không có coi thường ông ta, nhưng cũng không trả lời câu hỏi mà chỉ hỏi lại:

- Chuyện lần này là do ông ra mặt giải quyết à?

Trương Lâm Khai có chút do dự một lát rồi mới gật đầu đáp:

- Ừ, cha bảo Ngô Chí Minh gọi một cuộc điện thoại.

- Đồ nhiều chuyện.

Chỉ nói một câu như vậy, Trương Ngã Gia thân nhiên xoay người trở về xe. Trương Lâm Khai đành lắc đầu cười khổ.

- Chắc...

Chu Hiểu Xuyên gãi gãi đầu, sau đó quyết định an ủi Trương Lâm Khai một chút:

- Chú Trương, Ngã Gia chỉ nói mồm thôi, chú đừng nóng giận nhé!

- Chú cao hứng không hết sao còn có thể tức giận?

Trương Lâm Khai trả lời, làm cho Chu Hiểu Xuyên có chút bất ngờ. Nhận thấy trong ánh mắt Chu Hiểu Xuyên có chút nghi hoặc, Trương Lâm Khai cười nhẹ giải thích:

- Từ khi chú cùng Lạc Đan... là cô giáo của Ngã Gia kết hôn, thì nó chả bao giờ đề ý đến chú. Mấy năm gần đây nó nói chuyện với chú cũng không được vài câu. Hôm nay con bé chịu nói với chú vài lời, thật khiến chú cao hứng!

Nhìn thấy Trương Lâm Khai nở ra nụ cười, từ tận đáy lòng Chu Hiểu Xuyên nhìn không được khẽ thờ dài một tiếng cảm khái: “Yêu cầu của cha mẹ đối với con gái thật quá đơn giản...”

Đồng thời cũng càng thêm kiên trì với ý định chữa trị tâm bệnh của cô gái này.

- Chu Hiểu Xuyên, anh còn còn chần chờ gì nữa? Mau lên xe!

Trương Ngã Gia ngồi trên xe hạ kính xuống gọi Chu Hiểu Xuyên.

Chu Hiểu Xuyên quay đầu nói với Trương Lâm Khai:

- Chú Trương chuyện lần này thật sự cảm ơn chú.

Trương Lâm Khai lắc đầu cười nói:

- Hai chữ cảm ơn này, phải để chú nói mới đúng. Nếu không có cháu, Ngã Gia sẽ không thể vui vẻ, lại càng không nói chuyện với chú. Ánh mắt nhìn người của lão gia từ qua là lợi hại, chú còn thua xa.

Nói xong mấy câu khách sáo, Chu Hiểu Xuyên mới quay trở về xe. Trương lân Khai ở phía sau xoay người đi chuẩn bị lên xe thì đúng lúc đó, Trương Ngã Gia lái xe chạy chậm chậm lại gần ông ta, hạ kính xe xuống nhìn ông một lúc rồi mới mở miệng:

- Tôi không sao, cảm ơn...

- A...

Trương lân Khai cũng không ngờ con gái lại nói cảm ơn với mình, ông há to miệng, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng lại trở nên khô khốc, làm cho ông ta không thể thốt ra một câu.

- ông bình thường nhớ chú ý nghỉ ngơi, đừng cố sức làm việc, nhìn xem, tóc cũng đã bạc đi nhiều...

- Con...Con cũng thế.

Trương Lân Khai nói, trên gương mặt phong sương lại chảy ra hai hàng nước mắt, ông không thể không xúc động. Vài năm qua, Trương Ngã Gia đừng nói là quan tâm ông mà còn rất ít nói chuyện cùng ông. Giờ phút này, đột nhiên nghe thấy con gái quan tâm như vậy, ông làm sao không xúc động? Làm sao mà lại không rơi lệ chứ?

- Tôi đi đây...

Trầm mặc một lát Trương Ngã gia dẫm mạnh chân ga, phóng xe đi khỏi. Tuy rằng Trương Ngã Gia cần mỗi không nói gì, Chu Hiểu Xuyên lại có thể nhìn thấy khỏe mắt nàng có chút ươn ướt. Xem ra, căn bệnh của cô gái này không phải là vô phương cứu chữa. Một nét vui tươi toáng hiện trên khuôn mặt Chu Hiểu Xuyên

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tiểu Thanh Và Hai Mươi Sáu Chữ Cái Tiếng Anh

Bởi vì chuyện ngoài ý muốn này làm chậm trễ, nên khi Chu Hiểu Xuyên cùng Trương Ngã Gia trở về huyện Phương Đình thì sắc trời đã tối. Vốn Chu Hiểu Xuyên còn muốn đi tới phòng khám Ái Sùng Chi Gia một chút, nhưng mà trước mắt cũng đành phải từ bỏ ý nghĩa này. Dù thế nào đi nữa hán cũng mới xuất viện, ngày mai đến Ái Sùng Chi Gia cũng không muộn. Vì vậy, ăn xong bữa cơm đơn giản, Trương Ngã Gia liền lái xe trở về tiểu khu Ngân Hạn. Mới vừa xuống xe, đang chuẩn bị lên lầu, điện thoại của Chu Hiểu Xuyên bỗng vang lên. Móc ra nhìn, điện thoại hiển thị người gọi là Lâm Thanh Huyền.

- Lâm Thanh Huyền gọi cho mình lúc này có việc gì thế?

Nhỏ giọng than thở một câu, Chu Hiểu Xuyên nhận máy, không đợi hán mở miệng nói chuyện, giọng nói có vẻ hơi lo lắng Lâm Thanh Huyền vang lên từ trong điện thoại di động:

- Hiểu Xuyên, anh ở trong cục cảnh sát ra rồi sao? Không có bị gì chứ?

Chu Hiểu Xuyên ngẩn cả người, tò mò hỏi han:

- A, cô làm sao mà biết tôi hôm nay xảy ra chuyện ở cục cảnh sát

Lâm Thanh Huyền giải thích:

- Mấy giờ trước tên Ngôn Vũ kia gọi điện thoại cho tôi, nói hán bắt đã được anh và Trương tiểu thư buồn thuốc phiện. Thế nào hán có làm khó anh không? Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Thì ra là Ngôn Vũ nói với cô hã, thế mà tôi cứ tưởng cô có khả năng biết trước cơ.

Mở đầu một câu vui đùa, Chu Hiểu Xuyên đem trọn nguyên nhân kết quả, giản lược những điểm chính nói cho Lâm Thanh Huyền nghe. Sau khi nghe Chu Hiểu Xuyên kể lại, Lâm Thanh Huyền liền tỉnh ngộ nói

- Thì ra là bọn anh bị vu oan hã, tôi sẽ đi đòi lại nhân phẩm cho anh. Làm sao có thể lấy thuốc phiện làm trò chơi được.

- Cô đang khen tôi đó à? Ha ha, cảm ơn tín nhiệm của cô.

Chu Hiểu Xuyên nhin không được bật cười lên. Lại tán gẫu vài câu, hán mới cúp điện thoại. Suốt từ nãy tới giờ Trương Ngã Gia không nói gì, bây giờ mới mở miệng:

- Là cô Lâm cảnh quan kia gọi tới à?

Giọng nói của cô nghe có hương vị dấm chua.

- Ủ, chính là cô ấy.

Chu Hiểu Xuyên không có nghe ra ngữ khí của cô có chút chua chua, cười gật đầu đáp.

- Cô ấy là bạn gái của anh à?

Trương Ngã Gia dò xét.

- Chưa đâu!

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu phủ nhận nói:

- Tôi và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi.

Cũng may là hắn không để thêm mấy câu như ‘Bản thân tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng không được’ hoặc ‘Cô ấy giống như cô, chỉ là bạn bè bình thường’. Đôi mày Trương Ngã Gia giãn ra bởi câu trả lời của Chu Hiểu Xuyên, đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm: ‘Không phải là tốt rồi.’

Cùng lúc đó, hai người cũng trở về phòng riêng của mình ở cùng tầng. Bất quá, Chu Hiểu Xuyên cũng không có vội về phòng, mà là đi theo vào phòng của Trương Ngã Gia, vì hắn còn muốn đưa ba con thú mình nuôi về. Vừa mới đẩy cửa ra, Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia liền thấy Trương Đại Gia đang đứng bên cạnh bàn ăn, vẻ mặt hiếu kỳ, nhìn chằm chằm vào bàn ăn như đang mong chờ điều gì đó. Trương Ngã Gia khó hiểu hỏi:

- Ông nội, ông đang làm gì đó?

- Suyt!

Trương Đại Gia quay lại làm động tác bảo nàng im lặng, rồi liền quay lại tư thế cũ. Chu Hiểu Xuyên cùng Trương Ngã Gia liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương có sự nghi hoặc. Vì thế, cả hai đều đi tới bàn ăn để xem có chuyện gì. Lúc này, trên bàn ăn, ngoài Sa Tử ngồi chồm hổm ở một góc ra, còn có Tiểu Thanh đang mom me bò đến. Cái Trương Ngã Gia tuyệt đối không ngờ rằng Tiểu Thanh dưới sự chỉ đạo Sa Tử tạo thành hình chữ ‘i’, ‘trái tim’ và chữ ‘u’.

- Đây là... I love you mà?

Nhìn thấy cảnh này, Trương Ngã Gia kinh ngạc không thôi:

- Tiểu Thanh nhà chúng ta lại còn biết viết I love you? Cái này... Cái này thật là ấn tượng.

Cô quay đầu lại nhìn Trương Đại Gia, hỏi:

- Ông nội, ông huấn luyện cho Tiểu Thanh phải không ạ?

Trương Đại Gia cười khò lắc đầu nói:

- Cháu thấy ông có khả năng làm việc này sao?

Rồi Lão đưa tay chỉ vào Sa Tử, vẻ mặt kinh ngạc và hưng phấn mà nói:

- Nói ra sợ cháu không tin chứ đó đều là do Sa Tử huấn luyện Tiểu Thanh đấy... Chắc chắn... Ông sống tới chừng này tuổi cũng lần đầu tiên thấy được mèo làm được chuyện này.

Trương Ngã Gia càng kinh ngạc hơn:

- Cái gì? Sa Tử huấn luyện Tiểu Thanh? Điều này làm sao có thể được? Ông nội, ông không đừng có đùa cháu chứ?

Trương đại gia không vui nói:

- Cháu nói xem, ông là người thích giỡn người khác sao?

Giữa lúc hai ông cháu đang nói chuyện với nhau về việc Sa Tử dạy Tiểu Thanh tạo hình chữ thì Chu Hiểu Xuyên len lén dùng thú ngữ nói chuyện với Tiểu Thanh và Sa Tử. Chuyện lần này, Sa Tử biểu hiện vô cùng bình tĩnh, thậm chí có thể nói là có chút khinh thường:

- Không phải là tập luyện cho một con rắn sao? Cái này có cái gì kì lạ? Ở trong chợ Hoa Điền, có hàng ngàn hình thức huấn luyện vật nuôi cơ! Nếu không phải mấy ngày nay nhàm chán, ta mới đi huấn luyện thú nuôi cho sướng. Hừ... Thôi, xem mấy ngày qua họ đều đem đồ ăn ngon cho ta ăn, ta sẽ không chọc họ nữa.

Rõ đáng thương cho tiểu Thanh, lại bị Sa Từ biến thành sùng vật. Mà nói đi cũng phải nói lại, Sa từ chính là một con mèo, vậy mà nó lại có ý định nuôi động vật khác làm thú cưng đấy mới kinh chứ! Khác với Sa Từ bình tĩnh, Tiểu Thanh lại khóc nức nở nói:

- Ta cầu xin người, nhanh nhanh đưa con mèo này đi đi? Mày ngày nay, ta đều bị nó hành hạ tới chết. Thật không biết nó đang nghĩ gì nữa, lại bày ra tập luyện cho ta tạo hình chữ ‘I’, ‘trái tim’, chữ ‘u’, chỉ cần hao chút sức lực là có thể làm được. Nhưng mà lỡ nó mang ta đi tạo hình hai sáu chữ cái tiếng Anh từ A tới Z luyện luôn một thể, ‘i’, ‘o’ linh tinh thì ta còn có thể làm chứ như ‘b’, ‘e’, ‘f’ thì khác gì chặt ta ra làm tám khúc để xếp. Nếu cứ tiếp tục như vậy thật không biết ta còn sống được bao nhiêu ngày nữa.

- Sặc...

Chu Hiểu Xuyên cũng bó tay, hẳn thật không nghĩ rằng Sa Từ sẽ rảnh tới mức đi dạy con rắn tạo thành hình đủ bằng chữ cái tiếng Anh. Về chuyện tiểu Thanh ‘thê thảm’ thế nào, Trương Ngã Gia không hề hay biết, còn Chu Hiểu Xuyên cũng không có ý định nói cho cô biết. Cho nên, ngay khi Chu Hiểu Xuyên đem ba con vật của mình đi, Trương Ngã Gia không chỉ lấy con cá trong tủ lạnh thưởng cho Sa Từ mà còn dặn dò Chu Hiểu Xuyên:

- Anh nên thường xuyên dẫn Sa Từ qua đây chơi nha, tôi muốn nó dạy dỗ Tiểu Thanh nhiều nhiều một chút. Không ngờ anh đã lợi hại mà con mèo của anh cũng rất lợi hại...

Tiểu Thanh sau khi nghe Chu Hiểu Xuyên phiên dịch, liền giãy nảy thân mình, ai oán kêu la:

- Chủ nhân, người muốn giết ta à? Ta bị ép buộc mà! Ông trời ơi, còn có con rắn nào bị thảm hơn ta không? Làm rắn mà bị như vậy thì có bằng nửa cái lớp xe ô tô không?

Chỉ tiếc là tiểu Thanh có kêu la thê lương cỡ nào, rồi không biết bao nhiêu giọt nước mắt thì chủ nhân của nó cũng chả thể hiểu được.

Vừa về tới nhà, không để Chu Hiểu Xuyên ngồi xuống, Sa từ liền đi vòng quanh Chu Hiểu Xuyên đánh giá rồi nói:

- Xem ra, thân thể của người đã hoàn toàn bình phục. Vốn chúng ta định đi bệnh viện thăm người, rồi chợt nghĩ lại, thôi thì để cho người có vài ngày nghỉ ngơi cho thỏa đáng, không có đi quấy rầy người nữa.

Sa Từ nói lời này, làm cho Chu Hiểu Xuyên có chút cảm động, hẳn nói giỡn lại:

- Thật sao? Chữ không phải mày có ‘đồ chơi mới’ rồi nên quên luôn tao à?

- Đồ chơi mới? Người nói cái con rắn nhà hàng xóm đó hả?

Nói tới đây trong mắt tiểu Thanh lộ ra vài phần khinh thường:

- Cái con rắn ngu đó, dạy cho nó hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh nó mất hai ba ngày mới học xong, miễn cưỡng lắm mới dùng cơ thể biểu diễn được. Theo ta thấy sau này nên tiến hành cho nó một khóa học tăng cường trí nhớ. Bằng không hai ngày trời tập luyện không chừng nó quên ngay.

Chu Hiểu Xuyên cảm thấy chóng mặt, cười khổ: “Mình năm đó học thuộc hai mươi sáu chữ cái cũng cần một thời gian, chứ đâu có học hai ba ngày thuộc được ngay.”

Đương nhiên, những lời này hẳn chỉ để ở trong lòng chứ không có nói ra. Dù sao năng lực học tập của người mà kém cả một con rắn thì xấu hổ lắm. Sa Từ thả người nhảy lên đầu vai của Chu Hiểu Xuyên, ánh mắt sáng như ngọc bích nhìn chăm chăm vào mặt hắn, hỏi:

- Con người, về mặt của người có gì đó khác lạ, người đang suy nghĩ gì đó?

- Không...không có gì cả.

Chu Hiểu Xuyên không ngờ năng lực quan sát của Sa Từ lại mạnh đến như vậy, đành cười hai tiếng hi hi sau đó lảng sang chuyện khác:

- Mày có rảnh thì qua nhà hàng xóm chơi đi. Hồi nãy Trương Ngã Gia không phải đã nói rồi sao, nhờ mày đi dạy dỗ Tiểu Thanh đó.

- Dạy dỗ con rắn nguốc đó sẽ làm cho tế bào não của ta bị hao phí mất. Người đi nói cho cái Trương Ngã Gia kia biết, nếu cô ta không trả lương cho ta mỹ vị cá tươi, thì còn lâu mới có chuyện ta dạy tiếp... Nói thật nha, so với Tiểu Thanh ngu nguốc ấy, ta chỉ thích con vẹt văn hồ kia thôi. Chỉ tiếc là nó luôn một mực ở trong cái lồng chim không chịu đi ra.

Nói tới đây, Sa Từ liếm môi thèm thuồng

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Tuyệt Chiêu Để Gian Lận Kỳ Thi

“Con mèo dờ hơi này không định lôi con vẹt vằn hồ của Trương Đại Gia ra làm gỏi chứ? Với cái bản tính nữ vương không sợ trời không sợ đất của nó, có khi cũng tính vậy.” Chu Hiểu Xuyên đau đầu, thấy rằng cần thiết phải đề tỉnh Sa Tử một câu, tránh để nó hứng lên lại đem con vẹt vằn hồ của Trương Đại Gia nuôi làm gỏi thì nguy to:

- Sa Tử, mày bỏ cái tất cả những ý định của mày với con vẹt vằn hồ đó đi.

Sa Tử có chút không vui:

- Ý người thấy ta là con mèo tham ăn lắm sao?

- Không phải... thì trời sắp!

Chu Hiểu Xuyên đáp lại không chút khách khí. Ngay lúc Sa Tử và Chu Hiểu Xuyên còn đang cãi lộn, lão Rùa nấp úp sấp một bên dưới mặt đất, nghênh cổ lên nói với ánh trăng bên ngoài cửa sổ:

- Ông trời, cảm ơn người, con cuối cùng cũng thoát được ma trảo của Sa Tử, trở về cuộc sống tiêu dao tự tại trước đây. Từ nay về sau, cầu trời cho Sa Tử dọn nhà qua bên nhà hàng xóm luôn đi! Tiểu Thanh người khổ cực nhiều rồi, Lão Quy ca ca ta sẽ thay người cầu nguyện... (Dịch: vãi cả con rùa khôn nạn)

Đuổi Sa Tử ra chơi với Lão Quy, Chu Hiểu Xuyên cất bước đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Tiểu Hắc. Khác với Sa Tử và Lão Quy, Tiểu Hắc vẫn vô cùng bình tĩnh, tựa như nó đã sớm biết trước, Chu Hiểu Xuyên sẽ trở về mà không bị thương tổn gì. Chu Hiểu Xuyên một bên nhẹ nhàng vuốt ve tiểu Hắc, một bên kể lại chuyện mấy ngày nay cho nó nghe, chuyện quan trọng nhất là chuyện hắn nhận được năng lực tăng khứu giác từ A Hồ. Mặc dù, hắn biết rõ là Tiểu Hắc không nghe hiểu lời hắn nhưng hắn vẫn làm như vậy. Sau một hồi ‘tự kỷ’, Chu Hiểu Xuyên tràn đầy tò mò lần xúc động, bùi ngùi nói:

- Tiểu Hắc ơi Tiểu Hắc, thân phận của mày thật là khó đoán. Mày rốt cuộc là loại động vật nào vậy? Chẳng lẽ là tiên linh thần thú trong Sơn Hải Kinh? Bằng không làm sao có thể cho tao nhận được một loại năng lực thần bí thần kỳ như vậy?

Tiểu Hắc lè lưỡi, liếm liếm tay hắn. Chu Hiểu Xuyên cười nhẹ vài tiếng, rồi lại thở dài nói:

- Hải, cũng không biết nguyên nhân gì mà mày không biết thú ngữ, và không chẳng rõ liệu có phương pháp nào hồi phục không... Nếu như mày có thể hiểu tao nói gì thì tốt quá. Như vậy sẽ trả lời được nghi vấn trong lòng tao, tâm trạng trở nên thư thái.

Lắc lắc đầu, Chu Hiểu Xuyên không nói gì thêm, đứng dậy đi rửa mặt. Nhìn theo bóng lưng của Chu Hiểu Xuyên, ánh mắt Tiểu Hắc có chút phức tạp, yếu ớt nhỏ giọng thở dài một hơi. Tiểu Hắc nó... Thật sự nghe không hiểu Chu Hiểu Xuyên nói gì sao?

Ngày hôm sau, Chu Hiểu Xuyên dậy thật sớm, rửa mặt rồi mở máy tính lên, vốn muốn nhắn cho Lý Vũ Hàm về chuyện tuyển thêm người và địa điểm mở thêm chi nhánh, để trung cầu ý kiến của cô, không ngờ mới nhắn tin qua, icon của Lý Vũ Hàm đã sáng lên, trả lời luôn:

- Mấy cái địa chỉ này đều không tồi.

Chu Hiểu Xuyên ‘A’ lên một tiếng, thầm nghĩ: “Sur ty online? Không phải chị ấy có thói quen ngủ sớm sao?”

Ở bên nước Anh hiện giờ khoảng mười một giờ, lúc này Lý Vũ Hàm mà không đi ngủ thì thật kỳ quái. Không đợi Chu Hiểu Xuyên suy nghĩ nhiều, Lý Vũ Hàm liền chuyển tới cửa sổ mời chat wc. Chu Hiểu Xuyên vừa mới đồng ý thì Sa Tử vốn vốn đang ngủ say bên cạnh, giống như là nghe được tín hiệu ‘chuông báo thức’ liền ngồi dậy. Khi nó thấy trên máy tính xuất hiện hình ảnh của Lý Vũ Hàm liền hưng phấn kêu lên ‘Meo meo’, nhảy lên trên bàn máy tính, không ngừng ghé sát mặt và cái camera. Vất vả lắm mới khiến Sa Tử bình tĩnh trở lại để Chu Hiểu Xuyên và Lý Vũ Hàm có thể tiếp tục đề tài vừa rồi. Chu Hiểu Xuyên đầu tiên là ân cần hỏi một câu:

- Sur ty, chị không phả có thói quen đi ngủ sớm sao? Giờ này tại sao lại còn chưa có đi ngủ? Ở bên chị chắc mười một giờ rồi phải không?

- Vừa mới làm báo cáo thực nghiệm xong, thiếu chút bị nó làm cho tắc thở. Bất quá, vừa chuẩn bị tắt máy đi ngủ, thì em lại gửi tin tức qua đây.

Lý Vũ Hàm cười nói:

- Xem ra em gần đây đã kinh doanh Ái Sủng Chi Gia của chị rất khá nha, lại có thể tìm được mấy địa điểm tốt để mở chi nhánh nữa chứ.

Chu Hiểu Xuyên không có kế công, lời ngay nói thật:

- Mấy địa chỉ để mở chi nhánh này đều là do Trương Ngã Gia tìm, hôm qua em mới đi ra xem. Ai~, sur ty, chị còn không có nói chọn lấy một địa chỉ nào đấy.

Lý Vũ Hàm trả lời:

- Em cứ bàn với Ngã Gia và Hiểu Uyên đi. Dù sao chị đang ở nước Anh, cũng không có rõ ràng mọi chuyện, không thể cho ý kiến chỉ huy bậy bạ được.

Chu Hiểu Xuyên thấy cô nói có lý, không có khuyên nhiều, cười gật đầu nói:

- Được rồi, em cùng Hiểu Uyên, Ngã Gia thương lượng, khi nào có kết quả, sẽ nói cho chị biết.

- Ok.

Lý Vũ Hàm cười, sau đó lại hỏi:

- Đúng rồi, mấy ngày nữa là tới ngày thi chứng chỉ bác sĩ thú y, em đã chuẩn bị tới đâu rồi?

- Yên tâm đi sư tỷ, em nhất định có thể qua được?

Chu Hiểu Xuyên rất tự tin nói. Lý Vũ Hàm cảm thấy cần phải dội nước lạnh cho hắn, liền nói:

- Tự tin là tốt, nhưng không được tự đại. Phải biết rằng khi đi thi thực khác với thi thư. Có đôi khi, nội dung trong cuộc thi rất khó, cũng không chừng khác với các đề thi em thường gặp.

Chu Hiểu Xuyên vẫn tự tin vô đối như cũ:

- Sư tỷ, vẫn câu nói ban nãy, em nhất định sẽ qua cuộc thi này.

Hắn cũng không phải là tự tin mù quáng, trong mấy ngày nay, hắn luôn chăm chỉ làm bài tập Lý Vũ Hàm giao cho hắn. Trừ cái đó ra, hắn còn chuẩn bị một tuyệt chiêu sát thủ, đến lúc đó đánh phải nhờ đến nó thôi. Hiện nay trên đời này, không có cuộc thi nào mà không có người dùng phao, chỉ sợ hạng người không dùng đã vào đến sách đỏ của thế giới, sắp tuyệt chủng rồi. Cũng là bởi vì trẻ già mẫn mẫn, cho nên thủ đoạn quay cốp càng ngày càng phát triển với tốc độ chóng mặt, đến bây giờ, có không ít dụng cụ khoa học kỹ thuật phục vụ cho việc sao chép, chẳng hạn tai nghe bluetooth thu nhỏ, hoặc máy tính thông minh bỏ túi hiệu casio. Bất quá, Chu Hiểu Xuyên cũng không có chuẩn bị mấy cái phương pháp cùi bắp này, vì hắn có tuyệt chiêu bí mật mà chỉ một mình hắn có, đảm bảo không bao giờ bị phát hiện.

Cùng Lý Vũ Hàm trò chuyện xong, Chu Hiểu Xuyên tắt máy vi tính, dẫn Tiểu Hắc, Sa Tử cùng lão Rùa đi ra cửa tiền về phía Ái Sùng Chi Gia. Thắng cho tới ngày hôm nay. Chu Hiểu Xuyên mới gặp bác sĩ thú y mà Trương Ngã Gia mời đến. Bác sĩ thú y này tên là Cố Văn Bách, nghe có vẻ rất nho nhã, nhưng thực chất lại là một người có hình dáng cao lớn, mập mạp, đeo cặp kính viền đen, khi cười lộ lên đôi mắt đã nhỏ còn híp lại thành một đường nhỏ, nhìn vào rất tốt số, lại có bộ dạng thật thà phúc hậu. Khác với hình dáng ý ạch thì y thuật của hắn khác tốt, có giấy chứng minh bác sĩ thú y, đối với các loài động vật cũng tràn đầy tình yêu, tính cách lại rất vui vẻ, gặp ai cũng cười, mặc dù mới đến Ái Sùng Chi Gia được vài ngày, nhưng đã được các khách hàng mới cũ yêu thích. Nghe qua những điều đó từ Hoàng Hiểu Uyên, Chu Hiểu Xuyên liền không chút do dự, trực tiếp ký hợp đồng với Cố Văn Bách, để trở thành nhân viên chính thức của phòng khám Ái Sùng Chi Gia.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, rất nhanh đã đến ngày thi chứng nhận bác sĩ thú y. Sáng sớm hôm nay, hắn đem công việc giao cho Hoàng Hiểu Uyên cùng với Cố Văn Bách, liền chuẩn bị lên taxi đi tới thành phố Thập Đức. Vì ở huyện Phương Đình có ít người tham gia, quy mô nhỏ nên không tổ chức thi chứng nhận bác sĩ thú y, thế là Chu Hiểu Xuyên cũng chỉ đành đến thành phố Thập Đức để tham gia cuộc thi. Nhưng Chu Hiểu Xuyên không ngờ rằng hắn vừa mới đi ra khỏi Ái Sùng Chi Gia thì một chiếc xe Jeep màu trắng chạy đến bên cạnh hắn.

- Lên xe đi.

Trương Ngã Gia nhô đầu ra cửa xe, cười duyên nói. Chu Hiểu Xuyên cũng là không có lên xe mà lại hỏi:

- Sao cô lại đến đây? Có chuyện gì không? Tôi còn phải đến thành phố Thập Đức để tham gia cuộc thi nữa.

Trương Ngã Gia nói:

- Tôi nghe hôm nay anh đi thi ở thành phố Thập Đức nên đặc biệt lái xe đến đây đón anh. Được rồi, đừng có đứng ở đó nữa, còn không mau lên xe, nếu không sẽ đến muộn đấy?

- Vậy thì cảm ơn cô.

Chu Hiểu Xuyên cũng không ngại ngần, mở cửa xe ngồi xuống ghế lái phụ. Bốn mươi phút sau, Trương Ngã Gia đem xe dừng lại trước phía ngoài cửa trường trung học số sáu thành phố Thập Đức, đó là nơi tổ chức thi chứng nhận vào hằng năm. Trương Ngã Gia làm động tác cổ lên nói:

- Vào đi thôi, thi tốt nhé, tôi sẽ tiếp thêm sức mạnh cho anh. Cô lên!

Chu Hiểu Xuyên xuống xe, quay đầu nhếch miệng cười:

- Yên tâm đi, Tôi đã thi thi chỉ có thể là thủ khoa.

- Ủ, tôi biết mà.

Trương Ngã Gia cười, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội nói:

- Ấy, đúng rồi, lát nữa anh thi xong, nhớ gọi điện cho tôi lại đón nhé.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu đáp:

- Ok, tôi nhớ rồi.

Rồi đi vào trường thi. Lúc này, còn chưa tới giờ thi, cho nên theo quy định của trường thi khảo sát là không mở cửa cho thí sinh. Một ít thí sinh tới tham gia cuộc thi lần này đành đứng ở trước cổng trường chờ mở cửa hoặc xem lại bài, hoặc là tốp năm tốp ba đứng tụ lại quăng bom chém gió. Chu Hiểu Xuyên vừa mới đứng trước cổng trường, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền tới:

- Đây không phải là Chu Hiểu Xuyên sao?

Nghe tiếng, Chu Hiểu Xuyên nhìn lại ở trong đám đông thấy có người đang phất tay mỉm cười với hắn. Chu Hiểu Xuyên nở nụ cười, vừa đi tới phía người này, vừa nói:

- Vương Lạc Tâm là cậu sao, cậu cũng đến đây thi à?

Wương Lạc Tâm này tốt nghiệp ở trường điểm thú y trong nước, là bạn của Chu Hiểu Xuyên khi cùng thực tập ở một phòng khám thú y. Tuy là nữ, nhưng tính cách cô lại cởi mở, dễ hòa đồng với mọi người. Nghe nói cô làm việc ở bệnh viện thú y tốt nhất thành phố Thập Đức, tiền lương và đãi ngộ cũng tương đối khá.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Biệt Đội Ruồi

Trong lúc Chu Hiểu Xuyên và Vương Lạc Tâm trò chuyện về tình hình của nhau, bên cạnh bỗng xuất hiện một người đàn ông mặc âu phục màu đen, thắt caravat, dễ làm người ta liên tưởng đến một nhân sĩ thành công, hắn đang cau mày nhìn Chu Hiểu Xuyên một lát, mở miệng hỏi:

- Lạc Tâm, đây là ai?

Wương Lạc Tâm giới thiệu:

- Tôi giới thiệu với mọi người, đây là Chu Hiểu Xuyên, bạn bạn làm quen khi đi thực tập. Còn là Vạn Toại, là đồng nghiệp làm cùng bệnh viện.

- Vạn... Vạn Tuế?

Chu Hiểu Xuyên giật mình, thầm nghĩ: “người này có tên kêu quá, vạn tuế cơ đấy! Không đúng, phải bỏ người này quá dỗi thích tự sướng, muốn mình làm bố vạn tuế!”

Wương Lạc Tâm đã quen nhìn mọi người phản ứng như vậy, cười giải thích:

- Không phải tuế, mà là toại, từ ‘toại’ ở trong câu ‘Tâm hướng sở chí, toại mê, bất phục đắc lộ’.

Sắc mặt Vạn Toại âm trầm, hừ lạnh một tiếng, nói thầm:

- Kê không văn hóa thật đáng sợ.

Chu hiểu xuyên có chút xấu hổ, bất quá chuyện này quả thật chính hắn hiểu lầm trước, Vạn Toại tức giận cũng có thể hiểu được. Cho nên hắn cũng không có tức giận, ngược lại còn mỉm cười, vươn tay phải lên với Vạn Toại:

- Vạn tiên sinh, thật xin lỗi, vừa rồi là tôi hiểu lầm. Rất hân hạnh được biết anh.

Vạn Toại tuy rằng đưa tay lên bắt tay với Chu Hiểu Xuyên, nhưng nhìn về mặt của hắn, cái bắt tay này có lẽ khá miễn cưỡng.

- Anh họ Chu phải không? Không biết tốt nghiệp trường nào? Hiện tại đang làm việc ở đâu?

Bắt tay xong, Vạn Toại hỏi. Chu Hiểu Xuyên mỉm cười trả lời:

- Ta là tốt nghiệp trường đại học thú y tỉnh, trước mắt đang làm việc tại một phòng khám thú y ở huyện Phương Đình.

Trên mặt Vạn toại lập tức hiện lên một sự khinh thường, trực tiếp rút tay trở về, quay đầu nói với Vương Lạc Tâm:

- Lạc Tâm, ở đây khá nhiều người tạp nham, hay là chúng ta tìm một chỗ yên lặng đi, tránh ảnh hưởng tới tâm trạng.

Vương Lạc tâm một mực từ chối:

- Muốn đi thì anh cứ đi đi, tôi còn có chuyện muốn nói với Chu Hiểu Xuyên.

Sắc mặt Vạn Toại nhất thời liền sầm xuống, tuy rằng cuối cùng không có rời đi, nhưng gã cứ nhìn chăm chăm Chu Hiểu Xuyên, ánh mắt tràn ngập căm thù. Cùng lúc đó, gã mở miệng than thở lên:

- Chỉ tốt nghiệp một trường đại học hạng ba, phải đi làm công cho kẻ khác, em quan tâm đến hắn làm gì? Đây không phải tự hạ thấp thân phận mình sao? Hừ, các kỳ chứng nhận bác sỹ thú y trong nước thiết là, hạng người này cũng cho tham gia được. Điều kiện không phải quá thấp ư?

Chu Hiểu Xuyên bị những lời của gã làm ho sặc sụa.

- Đừng để ý đến hắn, chúng ta đi bên kia nói chuyện.

Vương Lạc Tâm kéo hắn đi qua một bên. Sắc mặt Vạn Toại càng thêm âm trầm, do dự một chút, vẫn đi theo phía sau hai người, bất quá vẫn bảo trì khoảng cách mấy bước, nhìn từ phía xa trông giống như bảo tiêu đi theo sau hai người vậy. Chu Hiểu Xuyên nói nhỏ vào tai Vương Lạc Tâm:

- Tớ hỏi cái này, người này không có vấn đề gì chứ? Cứ bám theo khó nói chuyện quá.

Vương Lạc tâm cười khỏ giải thích:

- Vạn Toại chính là có chút xấu tính, luôn kiêu ngạo, ý vào mình du học Mỹ Quốc trở về, chẳng thèm để những người tốt nghiệp quốc nội như chúng ta vào mắt... Được rồi, cậu coi anh ta là cái rắm thúi đi, đừng để trong lòng.

Nhìn ra được, cô khá chán ghét người tên Vạn Toại này. Bất quá còn có chuyện cô chưa nói cho Chu Hiểu Xuyên, chính là gần đây Vạn Toại đang theo đuổi cô. Chu hiểu xuyên gật gật đầu:

- Ồ, cậu nói đúng, tớ coi anh ta như rắm thui, bất quá quả rắm này thật là thúi...

- Con người cậu vẫn giống như trước kia.

Vương Lạc Tâm không nhịn được bật cười lên, lại hỏi:

- Ài, đúng rồi, cậu vừa mới nói, bây giờ đang làm việc ở phòng khám thú nuôi tại huyện Phương đình? Tiền lương đãi ngộ như thế nào? Nếu cảm thấy được không hài lòng, tớ nói với sếp, cho cậu đến chỗ tớ công tác.

Chu Hiểu Xuyên thật tâm cảm tạ ý tốt của Vương Lạc Tâm:

- Cảm ơn cậu, tớ hiện tại rất hài lòng về công việc của mình, hơn nữa hiện tại phòng khám đó tớ cũng có cổ phần...

- Wa, không phải chứ? Tên hâm được làm ông chủ sao? Làm được bao lâu rồi? Thật sự là lợi hại a!

Vương Lạc Tâm kinh ngạc hô lên. Bất quá tuy rất kinh ngạc, cô cũng cảm thấy cao hứng thay cho Chu Hiểu Xuyên. Đương nhiên, cô cũng không có quên thêm một câu vui đùa:

- Ai~, nếu sau này tớ mất việc, cậu nhận tớ về làm việc nha!

- Không thành vấn đề.

Chu hiểu xuyên cười gật đầu. Hai người cứ tươi cười nói với nhau, làm Vạn Toại ở phía sau tứ nổ đom đóm mắt.

Gần đến giờ thi, nhà trưởng bắt đầu mở cổng, người đi thi dựa theo số báo danh của mình đi vào phòng thi. Cái chu hiểu xuyên thật không ngờ chính là, hắn và Vương Lạc Tâm, Vạn Toại ở cùng một phòng thi.

- Không ngờ chúng ta ở cùng phòng thi, đúng là duyên phận rồi.

Nhìn thấy Vương Lạc Tâm, Chu Hiểu Xuyên nở nụ cười:

- Cố lên đi, nhất định chúng ta đều có thể thi qua!

Vương Lạc Tâm còn chưa trả lời, bên Vạn Toại cạnh liền cười lạnh nói:

- Cuộc thi này đối với tôi thường như com bữa. Vương Lạc Tâm chỉ cần phát huy chút bản lĩnh, cũng có thể thuận lợi thông qua. Còn anh... chuẩn bị sớm tâm lý sang năm lại thi là vừa!

Chu Hiểu Xuyên cũng có chút giận, mở miệng nói một lời, giống như hỏi trách:

- Chắc, tôi hỏi anh có vấn đề gì à? Tôi có chọc anh sao? Vậy mà anh cứ thích nhăm vào tôi là thế nào? Hơn nữa, tôi có nói chuyện với anh sao? Anh vừa nói thế là ý gì? Bộ tưởng mình là Không Tước, muôn loài đều dưới chân sao?

Vạn Toại tức xanh mét mặt:

- Mày... mày mới là Không Tước...

- Được rồi, được rồi, Chu Hiểu Xuyên, cậu đừng nóng giận, chúng ta hôm nay là người dự thi, nếu có tranh chấp thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến cuộc thi huy.

Vương Lạc Tâm vội lời Chu Hiểu Xuyên ra khuyên bảo vài câu, rồi quay đầu bất mãn nói với Vạn Toại:

- Tôi nói anh thiệt là, Chu Hiểu Xuyên đắc tội anh sao? Bớt tranh cãi thì anh sẽ đột tử à?

Vương Lạc Tâm không ngờ đến việc cô phân biệt đối xử như thế này khiến Vạn Toại càng ghét Chu Hiểu Xuyên hơn. Chu Hiểu Xuyên lúc này cũng bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nhìn thẳng vào Vạn Toại:

- Anh cảm thấy năm nay tôi thi trượt?

Ánh mắt sắc bén của Chu Hiểu Xuyên khiến Vạn Toại nhiều ít có chút sợ, bất quá có Vương Lạc Tâm đang ở đây nên gã cũng không muốn chịu thua, gân lên cổ cãi:

- Đúng vậy, tao chính là cho rằng mày sẽ thi rớt. Thế nào, thẹn quá hoá giận, muốn đánh tao sao?

- A... Đừng nghĩ tôi đã man giống như anh.

Chu Hiểu Xuyên cười lạnh, lắc đầu nói:

- Tôi chỉ muốn đánh cuộc với anh mà thôi.

Lông mày Vạn toại nhíu lại, hỏi:

- Đánh cuộc? Đánh cuộc gì?

Chu Hiểu Xuyên nói:

- Đánh cược coi hai chúng ta ai sẽ có thành tích cao hơn! Nếu tôi thắng, anh phải chịu phạt lỗi trước tôi, sau đó mỗi khi gặp lại tôi đều phải khách khí, cung kính. Nếu tôi thua thì anh muốn xử lý thế nào cũng được! Không biết anh có dũng khí đánh cược với tôi hay không?

- Ha ha...

Vạn Toại cười lạnh:

- Không nhìn ra, mày rất tin tự. Tao thật không biết, mày đào đâu ra cái tự tin đấy. Được thôi, mày đã một lòng muốn thua, muốn tìm khổ thì tao làm sao nở cự tuyệt nguyện vọng của mày chứ? Chỉ hy vọng, đến lúc đó mày thua, không nên kêu cha gọi mẹ, chơi xấu là được.

Chu Hiểu Xuyên làm như không có nghe thấy câu nói phía sau, quay đầu nói với Vương Lạc Tâm:

- Tôi cùng Vạn Toại đánh cuộc, phiền cậu làm chứng.

Vương Lạc Tâm kéo Chu Hiểu Xuyên qua, nhỏ giọng khuyên:

- Vạn Toại tốt nghiệp học viện thú y nổi tiếng bên Mỹ nghiệp trở về, cậu cùng anh ta đánh cuộc sao lại chứ?

Rất rõ ràng, cô cũng cho rằng Chu Hiểu Xuyên không đủ tuổi để thi thố với Vạn Toại. Chu Hiểu Xuyên liếc nhìn Vạn Toại một cái, thần bí cười:

- Không cần lo lắng, tôi không nắm chắc phần thắng sẽ không chủ động cược với anh ta.

Vạn Toại khinh thường, cười lạnh, hiển nhiên là sau khi gã nghe được lời nói đó, chỉ cảm thấy như mèo khen mèo dài đuôi, con vịt cãi ngang mà thôi. Vạn toại tại thầm nghĩ: "Chỉ là một thằng nhóc tốt nghiệp một trường hạng ba mà dám vênh vào đòi giỏi hơn mình? Ha... ha... ha thật đúng là nói khoác không biết ngượng."

- Cậu... thật đúng là... Ai~~~ Được rồi, tôi sẽ thay hai người làm chứng.

Vương Lạc Tâm thấy khuyên bảo Chu Hiểu Xuyên vô dụng, cũng đành cười khổ gật đầu đồng ý. Chu Hiểu Xuyên lại nhìn Vạn Toại nói:

- Đợi cho đến ngày công bố thành tích, đến lúc đó sẽ biết ai thắng ai thua!

Được!

Vạn Toại gật đầu đáp. Trong lúc hai người đang đánh cược thì có hai giám khảo cầm túi bịt kín đề thi đi vào phòng, sắp xếp mọi người ngồi theo số báo danh. Sau đó, đợi tiếng chuông báo cuộc thi vang lên, bọn họ mới mở túi đề thi ra kẹp cùng giấy thi, phát đến tận tay mọi người. Bài thi đến tay, Chu Hiểu Xuyên lấy bút làm bài luôn. Hắn làm nhanh nhưng câu mình chắc chắn làm được, và bắt đầu chuyển sang kế hoạch B. Chu Hiểu Xuyên cho tay vào túi quần, lặng lẽ nắp cái lọ trong túi quần ra. Mấy con ruồi lập tức từ trong lọ bò ra, vỗ cánh bay ra khỏi túi quần Chu Hiểu Xuyên. Không ai chú ý tới mấy con ruồi, lại càng không có người tưởng tượng đến chuyện mấy con ruồi đó là công cụ để Chu Hiểu Xuyên gian lận. Mấy con ruồi này không phải là ruồi bình thường, mà là mấy con ruồi do Chu Hiểu Xuyên đào tạo ra, tuy rằng chúng nó chỉ có thể nhận biết năm chữ cái anh văn ABCDE, nhưng thừa sức ứng phó cuộc thi lần này. Bởi vì đề của cuộc thi này đều là thi trắc nghiệm, đáp án cũng chỉ có mấy cái chữ cái ABCDE. Cũng may là vậy, bằng không Chu hiểu xuyên không nghĩ ra nổi cách gian lận thần không biết quỷ không hay như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Đã Ăn Gian Lại Còn Bày Đặt

Chu Hiểu Xuyên nhờ vào thú ngữ, có thể cùng mọi loại động vật nói chuyện. Trên thực tế, thú ngữ là loại ngôn ngữ phổ thông của động vật. Mà ruồi bọ cũng là động vật có hai cánh, đương nhiên cũng có thể nói chuyện, trao đổi với Chu Hiểu Xuyên. Mấy con ruồi này bay ra từ trong túi quần của Chu Hiểu Xuyên, lập tức dựa theo lời hán dẫn, bay tới chỗ Vạn Toại, Vương Lạc Tâm. Chu Hiểu Xuyên tiếp tục điều mấy con ruồi dạo quanh những thí sinh khác, lấy đáp án về tham khảo. Mấy ngày nay nhiệt độ tuy rằng đã giảm, nhưng vẫn còn có ruồi, muỗi tồn tại cho nên khi mấy con ruồi này xuất hiện cũng không có làm cho người ta nghi ngờ. Chu Hiểu Xuyên chọn phương pháp gian lận này, có thể coi là thần không biết quỷ không hay, cho dù tai nghe điện thoại bỏ túi chất lượng cao hay camera thu nhỏ cũng còn kém xa, mấy cái trò vật đó dù có che giấu kiểu nào vẫn có thể bị phát hiện. Còn cái phương pháp dùng ruồi làm camera thì cho dù có kiểm tra bằng cách gì đi nữa cũng không bao giờ tìm ra được. Bởi vì giám thị cho dù có uống thuốc bỏ mắt hay doping cũng không thể nào nghi ngờ mấy con ruồi bọ này được. Bởi đâu có ai ngờ rằng đám ruồi này biết đọc các chữ cái trên đáp án chứ. Cũng là chính vì thế, Chu Hiểu Xuyên mới có thể quang minh chính đại quay cóp trong phòng thi mà không có lo lắng bị người ra phát hiện! Đáng tiếc là trò gian lận này chỉ có một mình Chu Hiểu Xuyên có thể làm mà thôi, không thể truyền bá rộng rãi được. Nếu không phương pháp này chắc chắn sẽ được xem là thiên hạ đệ nhất ‘phao cứu sinh’, đổi mới hoàn toàn phương pháp gian lận trong thi cử. Căn cứ vào tin tức mà đám ruồi bọ đem về, Chu Hiểu Xuyên bắt đầu dò so với đáp án của mình, nếu những lựa chọn khác với của mình, gây mâu thuẫn, hắn quyết định cứ căn cứ theo đáp án của từng bài làm, tổng hợp và phân tích, từ đó chọn ra được đáp án chính xác.

Thời gian trôi qua, trong trường cũng đã có người lần lượt làm xong bài thi, Vạn Toại cũng là một trong số đó. Kiểm tra đáp án lại một lần cuối, Vạn Toại gấp bài làm lại đem lên nộp, trở thành người đầu tiên nộp bài thi. Trong lúc đi ra khỏi phòng thi gã vẫn không quên quay đầu lại nhìn Chu Hiểu Xuyên mang theo nụ cười châm chọc. Chỉ tiếc rằng, Chu Hiểu Xuyên luôn luôn cúi đầu xuống ‘kiểm tra, đối chiếu’ đáp án, căn bản là không có ngẩng đầu nhìn gã làm gì, làm cho gã có cảm giác như mình đang uy hiếp giấu bông, thực sự rất ức chế. Chu Hiểu Xuyên đem toàn bộ đáp án kiểm tra đối chiếu xong, lúc này mới đứng dậy nộp bài. Cùng lúc đó, cũng đã không có ít người nộp bài rồi, lúc Chu Hiểu Xuyên đi ra ngoài cửa, trong phòng thi chỉ còn lại vài người. Hắn mới vừa đi ra khỏi phòng thi, liền nghe thấy tiếng đá xoáy của Vạn Toại bên tai:

- Thật không hổ danh là người tốt nghiệp ở trường đại học hạng ba, chỉ với cái đề thi đơn giản như vậy, cũng phải mất bao nhiêu thời gian mới làm xong. Xem ra, trận cá độ hồi này, tao thắng chắc.

“Thi ra thắng bệnh này này luôn đứng trước cửa phòng thi không chịu đi về chỉ để nói với mình mấy câu này sao? Mẹ nó đúng là rãnh rồi thiệt đó!” Chu Hiểu Xuyên cười khinh bỉ:

- Hình như chúng ta đâu có cược coi anh nộp bài nhanh hơn đâu. Ai thua ai thắng, cũng vẫn chờ kết quả rồi nói tiếp ha. Bất quá, bản thân tôi cũng phải nhắc nhở anh một chút. Câu bảy mươi hai nên chọn đáp án A, còn có một câu trăm hai mươi ba và câu một trăm bốn mươi sáu là đáp án B. . .

Vạn Toại há to miệng, vẻ mặt khiếp sợ:

- Làm sao mà mày biết câu hỏi trong đề của tao?

Chu Hiểu Xuyên nói ra mấy câu này làm cho Vạn Toại có chút do dự, thấy bài làm mình làm hình như không chính xác, bởi vì gã cũng phân vân mấy câu đó. Cho nên sau khi nghe Chu Hiểu Xuyên nói ra những lời này, vẻ mặt hắn giống như là mới gặp quỷ.

- Làm thế nào biết á? Tôi sẽ không nói cho anh biết đâu!

Câu nói đó làm Vạn Toại tức muốn nổ phổi, Chu Hiểu Xuyên cũng không muốn dây dưa đến gã nữa, cười với Vương Lạc Tâm một cái rồi xoay người bỏ đi. Một lát sau, Vạn Toại vẫn cảm thấy chưa hết bức mình, thở dài tâm ngữ: “Sao cái thằng giẻ rách đó lại biết biết những đáp án trong đề của mình chứ?”

Nhìn theo bóng lưng của Chu Hiểu Xuyên, Vạn Toại bắt đầu tự kỷ: “Nếu thằng nhãi này chỉ nói ra một đáp án mà mình lựa chọn, thì mình còn nghĩ nó gạt mình. Nhưng là bây giờ, nó lại có thể nói ra hết tất cả đáp án mình do dự như vậy, chuyện như thế đâu có thể lừa bịp được! Nếu mà nó bịp giỏi như

thế, thì nó đi làm kinh tế cho vô đối.”

“Nhưng mà...” Vạn Toại lại cau mày: “Chu Hiểu Xuyên nếu không đoán mò, thì nó biết bài mình bằng cách nào? Mình ngồi cách xa nó trong phòng thi mà, nó đâu có thể nhìn được bài mình?”

Vạn Toại trầm bẻ không thể nào giải thích được, nếu cứ thế thì có khi câu hỏi đó sẽ quấy nhiễu cả cuộc đời.

Đi ra khỏi cổng trường, Chu Hiểu Xuyên liền gọi điện thoại cho Trương Ngã Gia:

- Tôi thi xong rồi, cô đang đứng ở đâu đấy?

Trương Ngã Gia cười trả lời:

- Thi xong rồi à? Làm được bài không? Chờ ở cổng trường một tí đi, tôi tới liền.

Rồi cô cúp điện thoại, lái xe chạy tới. Chu Hiểu Xuyên cất điện thoại, đi ra một gốc cây đứng đợi. Một phút đồng hồ sau, Vương Lạc Tâm và Vạn Toại đều cũng đi ra khỏi trường học. Nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên đứng ở trước cửa trường, Vương Lạc Tâm đi tới tò mò hỏi

- Chu Hiểu Xuyên, cậu còn ở đây làm gì?

Vạn Toại cười lạnh châm chọc:

- Nó á? Chờ xe buýt chứ làm gì? Cái loại giẻ rách như nó thì kiếm đâu ra tiền mà mua xe.

Khí nói tới đây, gã cũng không quên lấy chìa khóa xe hơi trong túi ra, muốn khoe ta đây là người có xe. Chu Hiểu Xuyên căn bản khinh không thèm để ý tới Vạn Toại, chỉ nhìn Vương Lạc Tâm nói:

- Tớ đứng chờ bạn.

Thấy Chu Hiểu Xuyên không để ý tới mình, Vạn Toại hừ một tiếng, không thờ dài ngoáy: “Đội chừng nào có kết quả thi đi, tao sẽ hạ nhục mày cho bỏ ghét!”

Trên hần liền nở nụ cười giả tạo mà hần cho là anh tuấn, rồi nhìn Vương Lạc Tâm nói:

- Lạc Tâm để anh đưa em về?

Vương Lạc Tâm hoàn toàn cự tuyệt gã:

- Khỏi đi. Tôi còn chuyện phải làm, không cần anh nhọc công đưa rước.

Đồng thời, gọi một chiếc Taxi, trước khi đi, cô không hề nhìn Vạn Toại mà chỉ nói với Chu Hiểu Xuyên:

- Nhớ giữ liên lạc, có thể còn gặp lại.

- Được.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu đáp, không xoắn Vạn Toại đang đứng bên kia lờm. Vương Lạc Tâm vừa mới rời đi, Vạn Toại đứng sau lưng Chu Hiểu Xuyên nói:

- Nhóc con, tao khuyên mày nên bỏ ý định với Vương Lạc tâm đi, mày chỉ là một con cóc ghè mà cũng đòi ăn thịt thiên nga. Gái đẹp như Vương Lạc Tâm thì chỉ có thể thuộc về Vạn Toại tao mà thôi! (Dịch: má thằng này tự tin vì □)

Chu Hiểu Xuyên cười lạnh đáp:

- Ồ.. mày có bị tự ki ki không? Vương Lạc Tâm không thuộc về ai cả. Bởi vì cô ấy là con người chứ không phải là đồ vật!

- Hừ, ngu!

Nói câu này xong, gã lập tức rời đi.

Qua mười phút đồng hồ, Trương Ngã Gia mới từ từ đi đến. Đỗ xe trước mặt Chu Hiểu Xuyên, Trương Ngã Gia xin lỗi nói:

- Thực xin lỗi, vừa nãy phải đi mua chút đồ, anh chờ không lâu quá chứ?

- Không sao.

Chu Hiểu Xuyên cười cười, lên mở cửa xe ngồi lên. Ngay lúc Trương Ngã Gia chuẩn bị cho xe rời đi thì có một tiếng ‘rầm’ vang lên từ bên cạnh. Hai người cùng lúc quay đầu phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một em nữ sinh trung học đang nằm ngửa mặt trên đường dành cho người đi bộ, miêng sùi bọt

mép, cả người toàn thân run rẩy, bộ dáng làm cho mọi người sợ hãi.

- Chúng ta qua đó.

Chu Hiểu Xuyên không chút do dự, lập tức mở cửa xuống xe, chạy về phía cô bé. Trương Ngã Gia đỗ xe ở bên đường, rồi tới gần cô bé, ân cần hỏi han:

- Cô ấy bị làm sao vậy?

Chu Hiểu Xuyên là bác sĩ thú y chứ không phải là bác sĩ khám cho người, theo lý thuyết thì bệnh của con người hẳn hoàn toàn không biết. Nhưng mà bệnh này của cô bé hẳn lại hết sức quen thuộc, hẳn nhủ mày nói:

- Bệnh trạng của cô gái này, hình như là bệnh dại do chó dại cắn...

- Anh nói sao? Chó dại cắn?

Bệnh chó dại, có tên khác là chứng sợ nước, là một loại bệnh truyền nhiễm độc cấp tính, xâm phạm hệ thống thần kinh trung khu, toàn bộ động vật máu nóng đều có khả năng bị loại bệnh này. Mà con người một khi bị động vật mang bệnh này cắn, nếu không có chữa trị bệnh kịp thời thì còn thể cũng nhiễm bệnh này luôn. Nếu là bệnh ở giai đoạn ủ mà không phát tác, có lẽ sẽ khỏi, còn khi bệnh đã phát tác thì..... xin lỗi bạn quá nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Tôi Có Thể Chữa Khỏi Cho Cô Ấy.

Giờ phút này, cô bé có các triệu chứng cảm thấy khó thở, toàn thân run rẩy, mồ hôi đầm đìa, tim đập rộn lên, miệng sùi đầu bọt mép, thậm chí còn sợ ánh sáng, nước, gió nữa. Bệnh chó dại thời kỳ phát bệnh mới có thể làm xuất hiện triệu chứng độc nhất vô nhị. Đương nhiên, làm cho Chu Hiểu Xuyên nghi ngờ đây là bệnh dại do chó cắn không phải là những triệu chứng này mà là vết thương trên mắt cá chân của cô bé. Thân là bác sĩ thú y, Chu Hiểu Xuyên liếc mắt là có thể nhìn ra vết thương trên mắt cá chân của cô gái này là do chó mèo gây ra, hơn nữa có lẽ nó đã được một thời gian. Chắc chắn là cô bé này bị chó hoặc mèo cắn bị thương, không đi xử lý vết thương kịp thời, để lâu nên tới bây giờ mới phát bệnh.

Nghe nói bệnh của cô bé này là bệnh chó dại, mấy người xung quanh định đến giúp đỡ đều đồng thời dừng bước, nhiều ánh mắt vào nhìn cô gái, trù đồng cảm ra còn có vài phần sợ hãi. Bọn họ có phản ứng như vậy cũng không có gì lạ, bởi vì có tin đồn nếu người bị bệnh chó dại sẽ gặp ai cắn người đó, mà người bị cắn, cũng sẽ bị bệnh chó dại. Trên thực tế, bệnh chó dại là do động vật lây truyền qua người, tình huống lây từ người qua người là điều rất hiếm thấy. Chỉ là bọn họ không biết điều này, cho dù có biết cũng khó mà thay đổi cảm giác sợ hãi của họ về người bị bệnh chó dại. Kinh ngạc một lúc, Trương Ngã Gia cũng bình tĩnh trở lại, thấy cô gái cực kỳ đáng thương, vội hỏi:

- Anh xác định cô bé bị bệnh chó dại thiệt sao? Chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Hi vọng là tôi đoán sai...

Khẽ thở dài một hơi, Chu Hiểu Xuyên phản phó:

- Gọi điện thoại cho xe cấp cứu, mau chóng đưa con bé đến bệnh viện.

Trương Ngã Gia nhắc nhở:

- Chúng ta có xe...

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu:

- Vẫn nên kêu xe cấp cứu đến, lỡ trên đường đến bệnh viện xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao, chúng ta cũng không phải là bác sĩ.

- Uhm! Để tôi lập tức gọi cấp cứu.

Trương Ngã Gia gật đầu đáp, luống cuống tay chân móc điện thoại di động, bấm số cấp cứu. Chu Hiểu Xuyên mặc dù là bác sĩ thú y, nhưng cũng đã từng học các phương pháp sơ cứu. Trong khoảng thời gian chờ đợi xe cấp cứu đến, hẳn cố gắng giúp cho cô bé dễ thở hơn, tránh nguy hiểm đến tính mạng

Ước chừng hai mươi phút trôi qua, xe cứu thương mới tà tà chạy tới. Các nhân viên y tế nhảy xuống từ xe cứu thương, xem xét qua tình huống của cô gái, rồi đặt cô lên cáng, đưa lên xe cứu thương. Trong đó, có một bác sĩ nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia liền hỏi:

- Hai người là người nhà của bệnh nhân à? Vậy hãy theo chúng tôi đi đến bệnh viện.

Chu Hiểu Xuyên giải thích nói:

- Chúng tôi không phải là người nhà cô bé. Chúng tôi chỉ thấy cô bé đột nhiên bị ngã xỉu trên đường nên tiện tay giúp thôi.

Vị bác sỹ suy nghĩ một chút nói:

- Như vậy đi, mời anh chị theo chúng tôi về bệnh viện một chuyến, chúng tôi cần hai người nói rõ chi tiết tình huống phát bệnh của bệnh nhân ra sao.
(Dịch: đây là câu quen thuộc của tất cả các bệnh viện vì sợ không có người trả viện phí)

- Không thành vấn đề.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu đáp không một chút do dự. Trên thế giới này, thấy chết mà không cứu có rất nhiều, nhưng Chu Hiểu Xuyên hẳn tuyệt đối không phải là hạng người như vậy. Bởi vì Chu Hiểu Xuyên biết rằng mình thấy người khác mà không cứu, thì ngày mai kẻ khác cũng như vậy đối với mình. Nhà triết học Martini Mora người Đức có nói khi đứng trước đài Đức Quốc Xã “Bây giờ ta giết họ, rồi một ngày nào đó họ sẽ săn đuổi mình” đã nói lên tâm tư của Hiểu Xuyên. Hắn vừa đi theo nhân viên y tế lên xe cứu thương, vừa quay đầu lại nói với Trương Ngã Gia nói:

- Tôi đi theo tới bệnh viện, cô...

Trương Ngã Gia không đợi hắn nói hết lời, liền nói:

- Tôi cũng theo, tôi lái xe đi theo sau xe cứu thương.

- À... Được rồi.

Sau một phút ngắn ngủi do dự, Chu Hiểu Xuyên đồng ý với Trương Ngã Gia.

Xe cứu thương chở cô gái và Chu Hiểu Xuyên rú ầm lên mà đi. Trương Ngã Gia lái chiếc Compass Jeep màu trắng đi theo sau. Trên xe cứu thương, cô bé đã hơi tỉnh lại, nhưng nhìn về mặt của cô bé, xem ra vẫn còn rất sợ hãi, cả khuôn mặt đều vặn vẹo biến dạng. Chu Hiểu Xuyên cảm thật chặt tay phải của cô bé, không ngừng dùng giọng nói êm dịu, nói những lời động viên, an ủi, đồng thời cũng không quên hỏi:

- Số điện thoại của nhà em là gì để anh còn liên lạc với bọn họ?

Cô gái rất muốn trả lời câu hỏi của Chu Hiểu Xuyên, nhưng cơ thể cô hiện đang bị co rút liên hồi, ngay cả hít thở cũng khó khăn, muốn nói cũng không được, chỉ có thể dùng ánh mắt gọi ý cho Chu Hiểu Xuyên. May là Chu Hiểu Xuyên đã hiểu ánh mắt của cô gái, liền lấy điện thoại của cô từ trong túi, gọi cho gia đình cô. Điện thoại mới vừa được kết nối, chợt nghe một giọng nữ ôn nhu vang lên trong điện thoại:

- Văn Văn, con ở đâu? Sao còn chưa trở về ăn cơm?

- Chào cô, cô có phải là người nhà của Văn Văn...

Chu Hiểu Xuyên lời còn chưa nói hết, đã bị cái giọng nữ ôn nhu đó cắt ngang, sau đó giọng nói đó liền trở nên nghiêm túc, trầm giọng chất vấn:

- Anh là ai? Vì sao lại có điện thoại của Văn Văn nhà tôi?

- Là như thế này...

Chu Hiểu Xuyên đem toàn bộ câu chuyện tóm gọn lại nói rõ cho người nhà của cô bé một lần, rồi chốt lại một câu:

- Chúng tôi hiện nay đang trên đường tới trước bệnh viện nhân dân số ba, gia đình nên tới đây ngay đi.

Hắn cũng không có nói cho gia đình cô gái biết cô gái bị bệnh chó dại, một mặt hắn không biết mình có nói đúng hay không, mặt khác hắn cũng không muốn cô gái nằm đó tuyệt vọng.

- Anh nói cái gì? Văn Văn đột nhiên phát bệnh phải vào bệnh viện số ba sao? Được, được, chúng tôi tới liền!

Giọng người phụ nữ trong điện thoại trở nên bối rối lẫn lo lắng. Bất quá dưới tình huống như vậy, vẫn không quên cảm ơn Chu Hiểu Xuyên. Rất nhanh, xe cứu thương đã tới bệnh viện nhân dân số ba, nhân viên y tế khiêng cô bé từ trên xe xuống, đặt lên xe đẩy, đưa vào bệnh viện. Còn Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia cũng bị một bác sỹ hỏi về tình huống phát bệnh lúc đầu của cô bé. Không bao lâu sau, người nhà của cô bé đã tới bệnh viện. Điều khiến Chu Hiểu Xuyên có chút giật mình là mẹ cô bé là một phụ nữ tầm ba mươi tuổi, vô luận thế nào cũng không phải là mẹ đẻ của cô bé, trừ phi cô ta sinh con từ năm mười bốn, mười lăm tuổi. Có lẽ thấy được nghi vấn từ ánh mắt Chu Hiểu Xuyên, nên thiếu phụ xinh đẹp liền tự giới thiệu:

- Tôi là mẹ kế của Tôn Văn Văn tên Trịnh Huệ Linh, hai người chính là người đã cứu Văn Văn? Thật sự cảm ơn hai người! Cho tôi hỏi tình hình của Văn Văn thế nào rồi, thế bác sỹ có nói con bé bị bệnh gì?

Chu Hiểu Xuyên có chút phân vân, không biết có nên nói ra hay không, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của hắn, kết luận chuẩn xác của bệnh viện còn chưa có, lỡ mà hắn đoán nhầm thì toi. Bỗng có một bác sỹ nữ, tóc ngắn bước ra giải vây cho hắn:

- Cho hỏi ai là người nhà của bệnh nhân?

- Là tôi, tôi là mẹ kế của con bé.

Trịnh Nhuế Linh vội vàng đáp, vẻ mặt lo lắng hỏi:

- Bác sỹ, xin hỏi con bé Văn Văn nhà tôi rốt cuộc bị bệnh gì?

- Bệnh chó dại!

Bác sỹ nói ra kết quả, trùng với phán đoán của Chu Hiểu Xuyên. Tin tức vừa thình lình được nói ra, làm Trịnh Nhuế Linh chấn động, lưng búng lỗ tai, nghẹn lời:

- Cái... Cái gì? Bệnh chó dại? Không thể nào nhà chúng tôi đâu nuôi thú vật.

Bác sỹ nữ nói:

- Có thể là cô bé bị chó mèo hoang cắn chăng? Chúng tôi đã tìm thấy ở mắt cá chân của cô bé có một vết thương, theo chuẩn đoán là do bị động vật cắn.

Trịnh Nhuế Linh hít sâu một hơi, miễn cưỡng ổn định lại tâm tình, sau đó khẩn cầu bác sỹ:

- Tôi xin các cô nhất định phải cứu được Văn Văn.

- Thật sự xin lỗi, người bị chó dại cắn hiện tại đã phát tác bệnh, chúng tôi cũng hết cách rồi.

Nói tới đây vị bác sỹ khẽ thở dài:

- Nhà các cô, mau đi chuẩn bị hậu sự cho cô bé đi...

Trịnh Nhuế Linh ngậy ra đầy, cả người như mất hết sức lực, thân hình lao đảo như muốn ngã xuống, may là có Chu Hiểu Xuyên tiến lên đỡ cô đúng lúc. Vào lúc này, Trịnh Nhuế Linh cũng chẳng màng cảm ơn Chu Hiểu Xuyên, cú sốc này quá lớn với cô, hốc mắt cô rung rung nói:

- Văn Văn mới có mười sáu tuổi! Mười sáu tuổi thôi! Cái tuổi như hoa như ngọc, sao có thể như thế mà chết? Các người không còn cách nào nữa sao?

Đối với tâm tình của Trịnh Nhuế Linh hiện tại, nữ bác sỹ có thể hiểu được, nhưng cô quả thật không còn cách nào, lắc đầu thở dài:

- Không phải chúng tôi không nghĩ biện pháp cứu chữa, cũng không phải chúng tôi không cố hết sức, mà là dưới tình trạng của bệnh này hiện nay mà nói, căn bản là không có phương pháp chữa trị. Đừng nói tới bệnh viện này, cho dù là bệnh viện tốt nhất nước, hay là bệnh viện tốt nhất thế giới cũng vậy thôi! Đây là bệnh nan y, y học thế giới vẫn chưa có biện pháp chữa trị!

Một chút hi vọng của Trịnh Nhuế Linh cũng vụt mất, cô như người mất hồn, hai hàng nước mắt không ngừng chảy xuống, bên trong miệng luôn nhắc lại cùng một câu nói:

- Chẳng lẽ Văn Văn đã hết cách rồi sao? Chẳng lẽ người đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh? Ông trời ơi, sao người lại vô tình như thế?

- Có lẽ... tôi có thể chữa khỏi cho cô bé.

Chu Hiểu Xuyên mở miệng nói, giọng nói có chút do dự. Lúc trước nắm tay Tôn Văn Văn nói lời an ủi cổ vũ, Chu Hiểu Xuyên phát hiện, năng lượng thần bí trong cơ thể có chút rung động tương tự như lúc cứu sống A Hồ vậy. Cho nên theo đó, Chu Hiểu Xuyên cho rằng năng lượng thần bí này có thể hóa giải được độc chó dại trong cô bé. Nhưng mà dù sao hắn cũng có chút lo lắng bởi vì hắn chỉ là bác sỹ thú y, không có tư cách chữa trị cho người, với lại hắn cũng chẳng dám chắc liệu có thể giải được độc dại kia không. Vì vậy, Hiểu Xuyên mới không áp dụng phương pháp đó với Tôn Văn Văn khi đưa cô bé đến bệnh viện. Lúc này, Chu Hiểu Xuyên thấy bộ dạng Trịnh Nhuế Linh rất thương tâm, nội tâm không đành lòng, cùng với đó là hắn cũng không muốn một cô gái tuổi còn trẻ như vậy phải chết, cho nên mới do dự nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Bác Sỹ Thú Y Khám Bệnh Cho Người?

- Em nói em có thể chữa khỏi cho Văn Văn? Thật không?

Trịnh Nhuế Linh xoay người lại, gắt gao nắm lấy cánh tay của Chu Hiểu Xuyên giống như người sắp chết đuối bắt được cọc cứu mạng. Chu hiểu

xuýt một khi đã ra quyết định, sẽ dồn hết sức làm việc đó, cho nên ở sau đây, giọng của hắn không hề do dự, mà cực kỳ bình tĩnh:

- Em không dám cam đoan nhất định có thể chữa trị cho cô bé, nhưng nếu chị đồng ý thì tôi có thể thử một lần.

- Cái này...

Trịnh Nhuế Linh do dự một chút, nhưng nhanh chóng đưa ra quyết định:

- Nhờ em! Có hi vọng còn hơn hoàn toàn tuyệt vọng phải không? Mặc kệ em có chữa khỏi cho Văn Văn hay không, chúng tôi vẫn sẽ cảm tạ em! Đồng thời chị cũng có thể cam đoan, nếu em không chữa trị được, chị sẽ không trách cứ em! Nếu em còn lo lắng, chị hiện tại có thể viết giấy cam đoan!

Lời nói của Trịnh Nhuế Linh rất quyết đoán. Một nữ nhân có thể nói được ra như vậy là rất hiếm có! So với Trịnh Nhuế Linh đang kích động thì nữ bác sĩ kia bình tĩnh hơn rất nhiều, cô hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Anh cũng là bác sĩ? Là người của bệnh viện nào? Anh nói anh có thể chữa người bị chó dại cắn ở trong thời kỳ phát bệnh? Điều này sao có thể? Lời này, đừng nói là các chuyên gia về bệnh truyền nhiễm của quốc nội, mà ngay cả các chuyên gia Âu Mỹ cũng không dám nói! Anh còn trẻ tuổi, lại có thể liên tục nói ra những lời như vậy, thật đúng là trắng trẻo! Ai~~... Hay là anh là lang băm, muốn lừa tiền người ta?

Đối mặt với nghi ngờ, Chu Hiểu Xuyên bình tĩnh trả lời:

- Tôi đúng là bác sĩ, bất quá không phải là bác sĩ chữa cho người, mà là một bác sĩ thú y. Tôi cũng không nắm chắc mười phần có thể chữa khỏi bệnh chó dại cho Tôn Văn Văn, chỉ là muốn dốc sức thử một lần. Mặt khác, tôi cứu Tôn Văn Văn là vì không hy vọng chứng kiến một người tuổi còn trẻ phải lìa đời, cũng không phải vì tiền tài. Tôi cam đoan, nếu có thể chữa khỏi được cho Tôn Văn Văn thì tôi tuyệt đối là không lấy một xu.

“Thú... Bác sĩ thú y?”

Ngoại trừ Trương Ngã Gia, những người ở đây đều bị câu nói của Chu Hiểu Xuyên dọa, thậm chí không thể dùng từ nào để hình dung tâm trạng họ lúc này.

“Một bác sĩ thú y mà muốn chữa bệnh cho người? Còn lớn tiếng nói có thể chữa khỏi bệnh cho người bị chó dại cắn khi đang trong thời kỳ phát bệnh? Mình nghe nhầm hay anh ta nói lộn vậy? Hoặc là... anh ta là một kẻ bị thần phân liệt đang ở chỗ này nói nhảm?” Không ít ở đây người có ý nghĩ như vậy. Bọn họ nhìn Chu Hiểu Xuyên với ánh mắt đầy hoài nghi và xem thường. Hiển nhiên, bọn họ cho rằng Chu Hiểu Xuyên là một tên nói dối, một kẻ lừa đảo.

- Bác sĩ thú y...?

Sắc mặt nữ bác sĩ nhất thời liền sầm xuống, chất vấn:

- Anh đang nói đùa với chúng tôi sao? Anh là bác sĩ thú y thì làm sao có đủ tư cách chữa bệnh cho người ta? Biết được chữa bệnh như thế nào ư? Hay là anh định dùng phương pháp dành cho động vật để áp dụng lên người?

Chu Hiểu Xuyên cười khỏ, nhưng cũng không tức giận, bởi vì hắn biết rằng nếu đối lại chính mình đột nhiên nghe được chuyện một bác sĩ thú y nói có thể chữa được bệnh nan y cho người như bệnh chó dại thì phỏng chừng cũng có phản ứng như thế. Hắn không giải thích gì, bởi vì hắn chả có cách nào để giải thích, chả nhẽ lại nói mình có một nguồn năng lượng thần bí ở trong người, không chừng có thể chữa khỏi bệnh chó dại? Thật sự nếu làm như vậy, không chừng sẽ có người coi hắn là thần côn, kẻ lừa đảo, báo cảnh sát đến bắt hắn, à không báo bệnh viện tâm thần đến lôi cổ hắn về đây an cư lạc nghiệp. Hiện Chu Hiểu Xuyên chỉ bình tĩnh hỏi Trịnh Nhuế Linh một câu:

- Chị thực sự cho em chữa bệnh chứ?

- Đồng ý.

Trịnh Nhuế Linh không chút do dự, gật đầu đáp. Vị nữ bác sĩ kia kinh ngạc không thôi, muốn khuyên cô bỏ ý nghĩ này:

- Không phải chứ? Chị thật sự đồng ý cho bác sĩ thú y chữa bệnh sao? Anh ta làm sao có thể hiểu được việc chữa trị cho người? Hơn nữa đó là bệnh chó dại đã đến thời kỳ phát tác...

Trịnh Nhuế Linh cắt đứt lời của cô ta, cười khỏ hỏi một câu: "

- Hiện tại, còn có lựa chọn khác sao?

- Cái này...

Nữ bác sĩ ngăn cả người, câu nói kế tiếp, rốt cuộc không thốt lên được. Kỳ thật, khi Chu Hiểu Xuyên nói ra mình là bác sĩ thú y, Trịnh Nhuế Linh cũng hơi do dự. Nhưng cô vẫn nhanh chóng kiên định với quyết định ban nãy của mình. Bởi vì cũng như chính cô ta đã nói, chuyện này đã không còn lựa chọn nào khác. Không nói Chu Hiểu Xuyên là bác sĩ thú y, cho dù hắn có làm nghề gì khác đi chẳng nữa, cô chỉ đành cần rằng tin tưởng. Trịnh Nhuế Linh thậm chí thở dài: "Việc đã đến nước này, chỉ có thể đánh cược thôi... Mong ông trời mở mắt, tạo lên một kỳ tích."

Chu Hiểu Xuyên nói:

- Đa tạ chị đã tin tưởng em, em sẽ dùng hết sức cứu chữa cho Tôn Văn Văn.

Trịnh Nhuế Linh lắc đầu nói:

- Không, đừng nói cảm ơn, phải là chị nói..

Chu Hiểu Xuyên không khách khí với Trịnh Nhuế Linh nữa, tình huống hiện tại cũng không cho họ thời gian để mà khách khí, bởi vì bệnh chó dại của Tôn Văn Văn đang ở thời kỳ phát tác, có thể nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào. Chu hiểu xuyên quay đầu hỏi nữ bác sĩ:

- Tôn Văn Văn đang ở đâu?

Trong mắt nữ bác sĩ mặc dù vẫn còn nghi ngờ Chu Hiểu Xuyên, nhưng cô cũng biết người nhà bệnh nhân và cả bệnh nhân đều coi Chu Hiểu Xuyên như là hy vọng cuối cùng. Trên thực tế, cô cũng hy vọng Chu Hiểu Xuyên có thể tạo lên kỳ tích. Cho nên, qua mấy lần do dự, cô nói:

- Người bệnh trước mắt đang được chữa trị ở phòng cấp cứu... Quên đi, để tôi dẫn anh qua đó.

Thái độ nữ bác sĩ chuyển biến khiến Chu Hiểu Xuyên hơi kinh ngạc, nhưng ở sau đó, hắn cũng không có hỏi nhiều, chỉ gật đầu nói:

- Vậy cảm ơn chị.

- Đợi một chút.

Ngay lúc nữ bác sĩ đưa Chu Hiểu Xuyên đi để chữa trị cho Tôn Văn Văn, đột nhiên có một bác sĩ trung niên xuất hiện trước mặt cô, sắc mặt không tốt quá lớn:

- Khương Cần, đầu óc của cô bị sao thế? Bác sỹ thú y đang hò hét, cô không khuyên can thì thôi, cư nhiên còn nổi giận cho giấc nữa, tháng này cô sẽ bị cắt tiền thưởng!

- Quách chủ nhiệm..

Nữ bác sĩ tên Khương Cần há hốc miệng muốn giải thích.

- Đừng giải thích, tôi không muốn nghe!

Quách chủ nhiệm gờ tay ngăn lại, căn bản không có ý định cho Khương Cần cơ hội nói chuyện, hắn quay sang nhìn Trịnh Nhuế Linh đang phụng phịu, ngữ khí lạnh như băng nói:

- Chị là người nhà của bệnh nhân, tâm tình tôi có thể lý giải, nhưng là cũng không được làm loạn! Bệnh viện chúng tôi là một nơi chữa bệnh chính quy, tuyệt đối không cho phép một bác sĩ thú y chữa bệnh cho người ở đây. Cho nên, nếu các người muốn cho bác sỹ thú y này tới chữa trị cho người bị bệnh, vậy hãy rời khỏi chúng tôi bệnh viện mà làm!

Trịnh Nhuế Linh và Chu Hiểu Xuyên còn chưa trả lời, nữ bác sĩ có tên gọi là Khương Cần liền tiếp lời nói:

- Quách chủ nhiệm, tình hình hiện tại của người bệnh thực không lạc quan, nếu tùy tiện di chuyển, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn..

Quách chủ nhiệm có chút giận, quát:

- Câm miệng, Khương Cần, cô chưa thấy mình hôm nay đã phạm nhiều sai lầm ư?

Sau đó nói với Trịnh Nhuế Linh:

- Chị mau chóng thanh toán viện phí rồi đem người bệnh đi đi. Chỉ cần rời đi bệnh viện chúng tôi thì muốn tìm thần côn hay bác sỹ thú y gì để chữa bệnh cũng được!

- Bệnh viện vốn là một nơi cứu người, bác sỹ chính là thiên sứ để cứu người, thế mà anh lại có thái độ như thế, liệu có xứng đáng làm bác sỹ không?

Một giọng nói trầm ổn vang lên phía sau, ngay sau đó có một người đàn ông trung niên, khí chất nho nhã xuất hiện trước mặt mọi người.

- Anh đã đến rồi.

Thấy người tới, Trịnh Nhuế Linh thở dài nhẹ nhõm một hơi. Người này gật gù đầu với Trịnh Nhuế Linh, rồi bước đi tới trước mặt Chu Hiểu Xuyên, nắm tay hắn nói:

- Xin chào, tôi chính là Tôn Đức Lương, bố của Tôn Văn Văn. Chuyện lần này, đa tạ em. Làm ơn!

Đa tạ là để cảm ơn Chu Hiểu Xuyên đã đưa Tôn Văn Văn đến bệnh viện, làm ơn là muốn hắn dùng hết sức mình để chữa trị.

Chu Hiểu Xuyên trả lời:

- Không cần phải khách khí, em sẽ hết sức làm!

Tuy rằng bị chỉ trích, trách mắng làm Quách chủ nhiệm rất không thích, nhưng hắn cũng nhìn ra Tôn Đức Lương này không giống như là người thường, cho nên cố nén hạ tức giận, thúc giục nói:

- Uy, các người không cần khách sáo, nhanh chóng giao viện phí sau đó rời khỏi bệnh viện, đừng ở chỗ này quấy rối...

Tôn Đức Lương trừng mắt liếc hắn một cái, hừ lạnh nói:

- Người như anh thật sự không xứng làm chủ nhiệm, lại càng không xứng làm bác sỹ!

Quách chủ nhiệm chỉ cảm thấy này ánh mắt của người này có chút dọa người, trong lòng không khỏi là dâng lên một cảm giác bất an, nhưng gã vẫn cắn răng hét lên:

- Anh có ý gì? Muốn quấy rối nơi đây à?

Tôn Đức Lương không thèm để ý đến hắn, chỉ móc điện thoại ra gọi. Không đầy một phút đồng hồ, viện trưởng bệnh viện nhân dân số ba đã chạy vã cả mồ hôi đến đây, xa xa nhìn thấy Tôn Đức Lương, liền thân tình mỉm cười hô:

- Tôn cục trưởng, ngài đã tới rồi ư? Sao không báo trước để tôi ra nghênh tiếp?

- Tôn... Tôn cục trưởng?

Quách chủ nhiệm kinh ngạc há to miệng, dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn tới phía viện trưởng:

- Tôn cục trưởng nào vậy?

- Đương nhiên Tôn cục trưởng cục vệ sinh của chúng ta rồi, còn có thể là Tôn cục trưởng nào nữa?

Nói tới đây, viện trưởng nhú mày, nhìn phía Quách chủ nhiệm ánh mắt rõ ràng muốn hỏi: “Anh đã đắc tội với Tôn cục trưởng phải không?”

Tôn Đức Lương lúc này cũng không có tâm tình dỷ Quách chủ nhiệm, chỉ kể tính huống của con gái mình nói cho viện trưởng rồi bảo:

- Hy vọng anh có thể cung cấp cho chúng tôi ít phương tiện để bác sỹ Chu có thể chữa trị cho con gái tôi.

Tôn Đức Lương đã mở miệng, viện trưởng tự nhiên không dám cự tuyệt, miệng đầy đáp ứng rồi không nói, còn đích thân dẫn bọn họ đến phòng cấp cứu. Tôn Đức Lương đưa tay, làm ra tư thế mời Chu Hiểu Xuyên đi trước, dù thấy ông kỳ vọng vào chuyện Chu Hiểu Xuyên có thể cứu được con gái mình đến nhường nào. Chứng kiến thái độ Tôn Đức Lương đối với Chu Hiểu Xuyên, viện trưởng không khỏi sùng sốt, nói thầm trong lòng âm thầm: “Người thanh niên này là ai? Sao Tôn cục trưởng phải cung kính với anh ta như vậy? Chẳng lẽ đây là một chuyên gia y học? Nhưng mình đã nghe nói đến một chuyên gia nào trẻ tuổi như thế này đâu?”

Nhìn một đám người đi về phía phòng cấp cứu, Quách chủ nhiệm cuối cùng mới hồi phục lại thần trí, uể oải đến cực điểm. Mấy phút đồng hồ sau, hắn tự cho mình mấy cái bạt tay đau buốt.

“Hô báo với ai không hô báo, lại đi hô báo với cục trưởng cục vệ sinh, có lẽ sau này mình sẽ khổ sở rồi.” Quách chủ nhiệm tự chửi mắng chính mình. Giờ khắc này, gã thất sự muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Chữa Bệnh Mà Cũng Nước Tới Chân Rồi Mới Nhảy?

Được viện trưởng dẫn đầu, đám người nhanh chóng đã đến phòng cấp cứu. Lợi dụng thời cơ khi Chu Hiểu Xuyên đang kiểm tra xem tình hình của Tôn Văn Văn, viện trưởng liền tiến đến phía sau Tôn Đức Lương, nửa tò mò, nửa nịnh bợ nói:

- Tôn trưởng cục, vị Chu tiên sinh này là danh y được ngài mời đến sao? Xem chừng anh ta còn khá trẻ, có lẽ là đệ tử của danh y nào đó ư? Ngài thật đúng là có con mắt nhìn người...

Từ khi đi vào phòng cấp cứu, ánh mắt Tôn Đức Lương luôn nhìn chăm chăm vào con gái mình, cả người cũng không có di chuyển, khi nghe viện trưởng

nói, hấn cũng không có quay đầu lại, chỉ thần nhiên nói một câu:

- Ông lần này đoán sai rồi, Chu Hiểu Xuyên này chả phải danh y hay đệ tử của danh y nào cả. Hấn... chỉ là một bác sỹ thú y.

- Cái gì? Thú... Bác Sỹ thú y?

Biện trưởng nghen hợm nhìn trần trời, về mặt kinh hoàng khó có thể tin được. Nếu Tôn Đức Lương không phải là cục trưởng cục vệ sinh, thì viện trưởng có lẽ sẽ lập tức nắm liền lấy cổ áo của hấn mà chất vấn: “Mày muốn đến đây để giỡn mặt chúng tao à? Bệnh viện chúng tao nhiều chuyên gia như vậy mà mày lại không cần, cứ nhiên đi kêu một thằng bác sỹ thú y về chữa bệnh cho con gái mày? Mày muốn dùng phương pháp này để làm nhục tụi tao ư? Chẳng lẽ mày không quan tâm đến tính mạng của con gái mày sao? Mày bị ám sọ à? Hay là sống mấy chục năm rồi nên dây thần kinh bị trục trặc?”

Trên thực tế, không chỉ có mình viện trưởng khiếp sợ, các bác sĩ lẫn y tá của bệnh viện cũng tương tự như vậy. Bởi vì, ít người biết được thân phận thực sự của Tôn Đức Lương, nên họ bắt đầu xì xào bàn tán:

- Mình không nghe lầm đấy chứ? Sao lại đi kêu một bác sĩ thú y đến đây khám bệnh vậy? Thật là quá hồ đồ!

- Từ khi nào mà bác sỹ thú y có tư cách chữa bệnh cho người vậy? Người nhà bệnh nhân không hiểu chuyện làm loạn, chúng ta cũng đâu có thể loạn theo họ được?

- Thế giới này điên hết rồi ư? Bác sỹ thú y lại chạy đi chữa bệnh cho người! Nếu xảy ra chuyện, ai chịu trách nhiệm đây? Hành vi hoang đường như vậy nếu không ngăn cản, để tạo thành tiền lệ, thì sau này sẽ rất phiền toái...

Nghe đến bác sỹ và y tá bàn tán việc này làm sắc mặt viện trưởng đại biến. “Sao tụi bây dám chỉ trích thẳng mặt cục trưởng cục vệ sinh như vậy, khác nào vả vào mặt anh ta không? Tiêu rồi, tiêu rồi, lần này hoàn toàn đắc tội với Tôn cục trưởng, chỉ sợ cuộc sống sau này của mình không còn dễ chịu được nữa...”

Giờ phút này, viện trưởng thật chỉ muốn khóc.

- Các người im miệng hết đi đừng có ở đây mà lải nhải, vị này chính là Tôn trưởng cục của bộ vệ sinh chúng ta!

Quát nhẹ các y tá, bác sĩ một tiếng, viện trưởng làm khuôn mặt khổ sở, nhận lỗi với Tôn Đức Lương:

- Cục trưởng Tôn, bọn họ nói những lời vô tâm như vậy mong ngài đừng để trong lòng.

Tôn Đức Lương vẫn không có quay đầu lại, đáp:

- Yên tâm đi, tôi cũng không phải là người hẹp hòi. Nói thật, đừng nói là bọn họ mà cả ngay tôi sau khi nghe nói về thân phận của Chu tiên sinh cũng giật mình không kém.

Viện trưởng không tự chủ được thờ phào nhẹ nhõm một hơi sau đó đề nghị:

- Cục trưởng Tôn để cho một bác sỹ thú y chữa bệnh cho quý thiên kim thật sự có chút... có chút... khó tưởng.

Hấn vốn là muốn nói ‘hoang đường’ chỉ có điều là lời nói tới từ nói đến miệng đành phải lái qua từ khác.

- Hay là để tôi triệu tập toàn bộ chuyên gia của bệnh viện đến đây để chữa trị cho tiểu thư? Nếu ngài còn chưa yên lòng tôi sẽ gọi cho toàn bộ các chuyên gia của các bệnh viện ở thành phố Đức Thị này tới...

Không đợi hấn nói hết, Tôn Đức Lương đã ngắt lời nói:

- Ông có biết con gái tôi bị bệnh gì không?

- Hờ...?

Viện trưởng ngậy ra, không biết Tôn Văn Văn mắc bệnh gì. May là có một bác sỹ đi lên ghé vào tai lão nói giọng nhỏ nhắc nhở:

- Bệnh chó dại đã phát bệnh.

Viện trưởng như một con vẹt trả lời:

- Tiểu thư mắc bệnh chó dại đã phát bệnh...

Nói tới đây lão mới chợt nhớ ra, xoay người lại về phía vị bác sỹ đã nhắc nhở lão, trừng mắt nói:

- Anh nói cái gì? Bệnh chó dại thời kỳ phát bệnh? Các anh xác định chuẩn xác chưa? Chuẩn đoán đúng chứ?

Gã bác sỹ bị hấn làm cho giật mình vội vã trả lời:

- Chắc chắn. Không thể nào làm được!

- Cái này... cái này...

Viện trưởng cũng có chút hiểu biết đối với bệnh chó dại nên trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì. Tôn Đức Lương ở phía sau hỏi:

- Tôi hỏi ông rằng nếu đem tất cả toàn bộ chuyên gia tập hợp lại để chữa trị thì có bao nhiêu phần trăm cứu sống được con gái tôi?

- Một ... Một phần trăm cũng không có!

Viện trưởng bây giờ chỉ biết nói thật, không dám tiếp tục ra oai nữa. Tôn Đức Lương cười khò nói:

- Như vậy không phải là chết chắc rồi sao? Nếu một hai phần trăm cũng không có thì gọi người đến đây làm gì? Vị Chu tiên sinh này mặc dù chỉ là một bác sỹ thú y nhưng tự nhận có thể nắm chắc được vài phần cứu sống Văn Văn. Mặc kệ anh ta có làm được hay không, nhưng ít nhất đã cho chúng tôi một tia hy vọng, tại sao lại không thử một lần?

- Thì ra là như vậy...

Viện trưởng cuối cùng cũng hiểu vì sao Tôn Đức Lương lại mời một bác sỹ thú y chữa bệnh cho Tô Văn Văn. Bất quá hẳn cũng không tin Chu Hiểu Xuyên có thể chữa khỏi bệnh cho Tôn Văn Văn, dù sao đây cũng là bệnh nan y, làm đau đầu các y bác sĩ trên cả thế giới. Một bác sỹ thú y, cho giỏi đến mức nào cũng không thể chữa được một loại bệnh nan y như thế này.

“Có lẽ, cục trưởng còn đang ôm hy vọng cuối cùng nên mới để cho tên này Chu Hiểu Xuyên chữa trị.” Viện trưởng cũng biết tâm trạng của vợ chồng Tôn Đức Lương bây giờ. Nghĩ mãi, lão đành mở miệng nói:

- Tôn cục trưởng, ngài cứ yên tâm, bệnh viện chúng tôi sẽ hoàn toàn phối hợp với Chu tiên sinh để cứu sống con gái ngài!

Tôn Đức Lương gật đầu:

- Cảm ơn.

Viện trưởng vội vàng trả lời:

- Điều đáng làm, điều đáng làm.

Khi Tôn Đức Lương và viện trưởng còn bàn luận, Chu Hiểu Xuyên đi vòng đến bên cạnh giường bệnh của Tôn Văn Văn. Hắn phát hiện cô hiện khá giống với A Hồ, đó là năng lượng thần bí phát ra từ lòng bàn tay hắn và chỉ chữa trị được ở bên ngoài, không thể trực tiếp tiến vào bên trong cơ thể của Tôn Văn Văn. May là Chu Hiểu Xuyên đã có kinh nghiệm về chuyện này rồi, liền xoay người hỏi viện trưởng:

- Bệnh viện của các ông có ngân châm không? Lấy cho tôi một ít.

- Không thành vấn đề!

Viện trưởng gật đầu đáp, lập tức sai một y tá nhanh chóng tới khoa châm cứu Đông y, lấy ngân châm, đồng thời cũng không nhịn được lèm bèm:

- Tiểu tử này thật sự là bác sỹ thú y ư? Sao lại biết phương pháp châm cứu? Bệnh chó dại mà cũng phải châm cứu?

Không chỉ có một mình viện trưởng mà đồng thời cả các bác sỹ, y tá có mặt trong phòng này đều có chung suy nghĩ như vậy. Bất quá vào lúc này, họ chỉ dám đề sự nghi hoặc đó ở trong đầu, bên ngoài thì hoàn toàn phối hợp với Chu Hiểu Xuyên.

- Ngoài ngân châm ra anh còn cần cái gì nữa không?

Người y tá vào hỏi Chu Hiểu Xuyên. Những lời này của y tá, nhắc nhở Chu Hiểu Xuyên một chuyện, hắn vỗ trán một cái, nói:

- Cảm ơn cô đã nhắc nhở, bằng không tôi thật sự quên mất. Phiên cô lấy luôn cho tôi một quyển dạy châm cứu nữa, có hình ảnh tư liệu thì càng tốt.

Chu Hiểu Xuyên tuy rằng có học qua châm cứu động vật học, nhưng đó là huyết vị của động vật, tuy có rất nhiều huyết vị có tên giống nhau nhưng vị trí thì lại khác nhau. Chu Hiểu Xuyên chưa từng học qua châm cứu cơ thể người, tự nhiên sẽ không biết vị trí của những huyết vị này, cho nên mới phải tìm một quyển châm cứu cơ thể người cùng với hình ảnh tư liệu. Dù sao, hắn không thể cứ theo huyết vị của mèo chó mà áp dụng lên người được. Nhưng mà Chu Hiểu Xuyên không ngờ rằng những lời này lại khiến mọi người giật mình. “Hắn tính vừa học vừa châm cứu ư? Thế này là thế nào? Chẳng lẽ nược đến chân rồi hắn mới nhảy? Thế là quá lảm rồi! Chỉ nghe nói người ta trước khi thi mới học, còn chưa nghe thấy bác sỹ trước khi khám mới học! Mày định lấy Tôn Văn Văn ra làm vật thí nghiệm sao? Không đùa đấy chứ? Cho dù bệnh của Tôn Văn Văn không chữa được cũng đừng lấy người ta ra đùa giỡn, mày có còn nhân tính không?”

Không ít người ở đây bắt đầu phẫn nộ. Khóe mắt viện trưởng không ngừng giật giật, hẳn đang do dự không biết có nên bảo Tôn Đức Lương sút bay tên lang băm này đi không. Nhưng lão còn chưa mở miệng, sắc mặt Trịnh Nhuê Linh trắng bệch đứng bên cạnh Tôn Đức Lương nhìn không được nói nhỏ:

- Hay là, chúng ta đổi biện pháp khác đi?

- Hiện giờ cũng đâu còn biện pháp nào?

Không ngờ Tôn Đức Lương lại xua đi ý nghĩa đó, cười khò hai tiếng rồi không nhìn Tôn Văn Văn nữa, quay về phía đám y tá nói:

- Đừng có đứng nghệt mắt ra đấy nữa, nhanh chóng làm theo phân phó của Chu tiên sinh đi. À đúng rồi, tiện thể kêu mấy thầy thuốc biết châm cứu bên khoa Đông y qua đây luôn, để cho Chu tiên sinh dễ dàng hỏi ý kiến.

Mặc dù có chút do dự nhưng Tôn Đức Lương đã mở miệng, những người ở đây cũng không nói thêm cái gì nữa. Y tá kia, cũng chỉ gật đầu đáp ứng:

- Được.

Xoay người đi ra khỏi phòng cấp cứu, cô đi thẳng đến phòng khám Đông y. Chu Hiểu Xuyên nhờ vào năng lượng thần bí nên có thể nghe được hết lời mọi người bàn tán khi này. Nhưng mà đối với hoài nghi của mọi người hắn cũng lười giải thích. Bởi vì hắn biết rõ, một bác sĩ thú y, nước tới chân mới chịu nhảy mà muốn chữa trị cho một bệnh nhân bị bệnh chó dại đã phát bệnh đúng là chuyện hoang đường. Bất quá, không giải thích, cũng không có nghĩa là hắn từ bỏ, hắn tuyệt đối sẽ không tro mắt nhìn một người còn trẻ phải chết ngay trước mặt hắn!

“Tôn Văn Văn, anh nhất định sẽ cứu được em!” Chu Hiểu Xuyên thầm nhủ.

Vài phút đồng hồ sau, y tá đã mượn được ngân châm, tài liệu châm cứu về, đi cùng với cô là một bác sĩ đã ngoài năm mươi tuổi, tóc đã hai màu đen trắng, nhìn ra có khí chất của một bác sĩ lão làng. Hiện nhiên vị bác sĩ này có uy vọng rất lớn ở bệnh viện nhân dân số ba này, bởi trong phòng ngoài các bác sĩ khác ra còn có viện trưởng, gặp được lão nhỏ giọng thăm hỏi. Nhìn thấy vị bác sĩ già này, Tôn Đức Lương cũng chủ động bắt tay:

- Không ngờ Tiền lão ông cũng bị kinh động mà đến đây.

Người được Tôn Đức Lương gọi là Tiền lão có thể được xem là bác sĩ Đông y giỏi nhất của toàn thành phố, thậm chí là của cả tỉnh, cả nước đấy chứ. Vô luận là y thuật hay y đức đều làm cho người khác kính trọng. Ở trước mặt ông ấy đừng nói là cục trưởng cục vệ sinh thành phố mà cho cục trưởng cục vệ sinh tỉnh có đến đây cũng phải khách khí tôn kính.

Tiền lão bắt tay xong liền đáp:

- Tôi nghe nói có người muốn dùng châm cứu trị liệu cho bệnh nhân bị bệnh chó dại đã phát bệnh nên muốn đến đây xem.

Ở phía sau ông còn có hai nam một nữ trẻ tuổi, hình như là nghiên cứu sinh của ông ấy. Cùng lúc ấy, nữ y tá kia đem ngân châm và các tư liệu có liên quan giao cho Chu Hiểu Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Để Cháu Tự Mình Làm Thì Mới Thành Công Được

Tay phải cầm ngân châm đã được khử trùng, tay kia mở tư liệu tranh ảnh nghiên cứu mấy huyết vị, sau đó lại mở cuốn châm cứu học cẩn thận đọc mấy huyết vị đó. Trong khoảng thời gian ngắn, các nhân viên y tế tại đây chỉ nhìn chăm chăm Chu Hiểu Xuyên, không nói gì. Đọc được vài phút đồng hồ, Chu Hiểu Xuyên ngẩng đầu lên, liền chọn lựa mấy huyết đạo rồi hỏi Tiền lão. Mặc dù Tiền lão cho rằng hắn là kẻ nước đến chân mới nhảy nhưng khi hắn hỏi gì cũng trả lời, không hề có tâm tư riêng. Khác với Tiền lão biết kiềm chế, ba nghiên cứu sinh đứng phía sau kia thì khác hẳn, miệng liên tục cười lạnh, trên mặt tràn đầy sự hoài nghi lẫn xem thường. Trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ: “Người này làm như châm cứu người để học lắm hả? Chỉ cần tùy tiện xem một chút sách vở là có thể máy móc thi châm sao? Chúng ta nghiên cứu tri thức và thủ pháp thi châm đã nhiều năm, cũng đã tự thực tập trên người mình vô số lần, lúc đó mới dám thi châm cho người bệnh! Chỉ có loại con bò mới học cái liền áp dụng ngay. Chẳng lẽ người này làm bác sĩ thú y lâu rồi cũng xem bệnh nhân như thú vật luôn sao?”

Nếu không phải vì có Tiền lão, cục trưởng cục vệ sinh và cả viện trưởng ở đây nữa thì ba nghiên cứu sinh thực sự đã chửi thẳng mấy câu này vào mặt Chu Hiểu Xuyên rồi. Chu Hiểu Xuyên cũng không biết ba nghiên cứu sinh kia đang khinh bỉ hắn, mà cho dù có biết, hắn cũng không có tâm tình để phản ứng. Cảm ơn Tiền lão một câu, hắn liền trở về giường bệnh, tay phải bắt đầu thi châm, đâm vào huyết Đại Chùy ở xương đốt xương thứ bảy sau cổ. Bởi vì bệnh chó dại là bệnh truyền nhiễm mà độc tính cấp tính truyền vào hệ thống trung khu thần kinh, cho nên Chu Hiểu Xuyên tổng hợp lại những thứ từ sách vở và ý kiến của Tiền lão để lựa chọn huyết vị cần thi châm, đó đều là Đốc mạch (Biên: một trong tám kỳ kinh bát mạch). Sở dĩ lựa chọn huyết vị tại Đốc mạch bởi vì Trung Tạng từng nói có hai mươi bốn thứ khó khăn, một trong đó là: ‘Đốc mạch của người, nơi đây thu thập mọi tin tức cơ thể rồi chuyển về não bộ.’

Cắm một ngâm châm vào huyết Đại Chùy xong, Chu Hiểu Xuyên cũng không vội vã đâm vào huyết vị thứ hai, mà lại một tay cầm châm, một tay cầm sách lên tập trung nghiên cứu, miệng còn lầm bầm. Tại vị giờ phút này, trong phòng cấp cứu không có ai nói gì cả, không khí cực kỳ yên tĩnh, mọi người có thể nghe rõ hắn đang lầm bầm cái gì:

- Huyệt Phong Phú, cách huyệt Cảnh Bộ một tấc, hai huyệt Não Hộ, Đầu Bộ cách đó tầm năm tấc...

“Tên cùi bắp này bây giờ mới đi học thuộc tên các huyệt, đúng là nước tới chân mới nhảy mà. Làm như vậy có tác dụng mới là lạ!” Mọi người lại bị hành động của Chu Hiểu Xuyên làm cho choáng váng. Chỉ có Chu Ngã Gia đứng ở một góc, không hiểu vì sao tràn ngập tin tưởng đối với Chu Hiểu Xuyên, nhìn thấy trên vẻ mặt mọi người đầy hoài nghi, cùng với ánh mắt khinh thường, cô liền không chịu được, đành cầu nguyện: “Chu Hiểu Xuyên ơi Chu Hiểu Xuyên, anh nhất định có thể cứu sống được cô bé Tôn Văn Văn, khiến cho đám người xem thường anh, tự cho mình nguy hiểm, biết anh lợi hại đến cỡ nào!”

Giờ phút này Chu Hiểu Xuyên đã tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong, căn bản sẽ không chú ý tới ánh mắt của mọi người xung quanh, toàn bộ sự chú ý đều tập trung lên trên người Tôn Văn Văn. Ngay khi ngón châm đâm vào huyệt Đại Chùy được một thời gian, Chu Hiểu Xuyên kinh hi khi cảm nhận được dòng năng lượng bí thông qua ngón châm đi vào cơ thể Tôn Văn Văn đúng như dự liệu của hắn. Hơn nữa nó còn nương theo Đốc mạch, tới trung khu thần kinh của Tôn Văn Văn tiến hành chống lại độc chó dại. Chu Hiểu Xuyên phấn khởi nghĩ: “Năng lượng thần bí quả nhiên cũng có tác dụng đối với con người.”

Hắn hít một hơi thật sâu, buông ra quyền châm cứu học trong tay ra, hai tay cầm hai châm bắt đầu đồng thời châm vào huyệt Phong Phủ và huyệt Hộ Nào. Sau đó Chu Hiểu Xuyên tiếp tục đâm vào các huyệt khác mà mình đã học thuộc ban nãy. Nhưng sau khi thi châm xong, Chu Hiểu Xuyên lại phát hiện ra năng lượng thần bí tuy có tiến vào cơ thể Tôn Văn Văn, có công kích qua lại với độc chó dại nhưng thể công còn yếu, có vẻ oánh không lại. Nếu vậy, có lẽ phải chờ đợi thêm một khoảng thời gian nữa, Chu Hiểu Xuyên không dám khẳng định là mình có thể chịu được đến lúc đấy không. Ngày trước, để cứu A Hồ, Chu Hiểu Xuyên đã từng bị hôn mê. Tuy rằng hiện tại thân thể cùng với năng lượng thần bí đều mạnh hơn lúc cứu A Hồ thì hắn vẫn không dám chắc mình sẽ không hôn mê. Dù sao A Hồ cũng chỉ là một con chó, còn Tôn Văn Văn là người, khó hơn nhiều lần. Chu Hiểu Xuyên thầm nghĩ: “Mình cần phải nhanh chóng gia tăng sức tấn công của năng lượng thần bí. Nhưng bằng cách nào đây?”

May là cứ mỗi khi hắn dùng thủ pháp thi châm đặc biệt thì sức công kích của năng lượng thần bí đã tăng lên.

“Dùng phương pháp thi châm đặc thù, hình như có thể tăng thêm sức công kích của năng lượng thần bí thì phải?” Phát hiện này làm cho Chu Hiểu Xuyên hưng phấn không thôi, hắn lập tức liền cải biến đi thủ pháp châm cứu cũ, dùng toàn bộ những kiến thức của mình để tạo ra một phương pháp mới. Sau một hồi cố gắng, sức công kích của năng lượng thần bí quả nhiên tăng lên. Độc bệnh chó dại chiếm cứ hệ thống trung khu thần kinh, bắt đầu bị hóa giải nhanh hơn dự đoán, từ đó bệnh trạng của Tôn Văn Văn dần dần giảm đi rõ rệt.

- Nhìn kia, hơi thở của Văn Văn hình như đã đỡ, không hề khó khăn như trước, thân thể của con bé cũng bớt co giật hẳn!

Trịnh Nhướ Linh kinh hi kêu lên, tuy rằng cô đã có ý giảm thấp âm thanh, nhưng niềm vui sướng trong đó vẫn lộ rất rõ rệt.

- Ủa anh thấy rồi.

Tôn Đức Lương gật đầu. Tuy rằng hắn tỏ ra bình tĩnh, chỉ là giọng nói và thân thể lại run rẩy, chắc chắn nội tâm của hắn cũng kích động vô cùng. Các bác sỹ và y tá trong phòng hồi sức, đều thấy được Tôn Văn Văn đã giảm bệnh, khiến bọn họ vừa khiếp sợ, vừa không thể tin được, nhỏ giọng xì xào bàn tán:

- Tình huống của người bệnh đang chuyển biến tốt đẹp... Thằng nhóc này cũng được đấy!

- Tôi không có hoa mắt đấy chứ? Một bác sỹ thú y, vừa mới bắt đầu nghiên cứu phương pháp châm cứu lần huyệt đạo mà có thể khiến bệnh tình người bệnh đang chuyển biến tốt đẹp ư?

- Mặc dù trước mắt, triệu chứng của người bệnh liên tục giảm bớt, bất quá cũng không chắc chắn được bệnh chó dại đã trị khỏi hoàn toàn. Y học hiện giờ cũng có thể làm được như vậy, nhưng không thể chữa trị tận gốc thôi! Làm giảm bớt triệu chứng cũng chỉ làm cho bệnh nhân sống thêm được vài ngày...

Có người lấy được hi vọng, có người trọn mắt há mồm, cũng có người khó tin, còn có người còn tồn tại nghi ngờ... những điều đó chả ảnh hưởng gì đến Hiểu Xuyên. Tuy rằng thủ pháp châm cứu và năng lượng thần bí đã có hiệu quả rất lớn, nhưng Chu Hiểu Xuyên vẫn nhủm lại. Bởi vì hắn phát hiện việc lấy năng lượng thần bí cứu chữa cho con người mang lại mang đến đau đớn và mệt hơn so với việc cứu động vật rất nhiều. Hiện tại hắn có thể kiên trì một chút, bất quá có lẽ cũng chả được bao lâu. Nếu bệnh của Tôn Văn Văn không nguy cấp, Chu Hiểu Xuyên còn có ‘nghỉ giữa giờ’, chứ còn hiện tại Chu Hiểu Xuyên có thể khẳng định nếu mình mà dùng dòng năng lượng thần bí lại, rất có thể sẽ khiến tình hình của cô bé chuyển biến xấu, thậm chí còn có thể chết! Kết quả như vậy, cũng không phải là điều Chu Hiểu Xuyên muốn thấy!

“Sức công kích của năng lượng thần bí không đủ mạnh, phải tìm cách khác cải thiện việc này mới được!” Chu Hiểu Xuyên ngẩng đầu nhìn về Tiền lão: “Có lẽ vị lão Trung y này sẽ có phương pháp để thúc giục sức công kích của năng lượng thần bí cũng nên.”

Nghĩ đến đây, Chu Hiểu Xuyên không hề do dự, cũng không có quanh co lòng vòng, trực tiếp trưng cầu ý kiến của Tiền lão. Nghe xong lời thỉnh cầu của Chu Hiểu Xuyên, Tiền lão nhướm mày:

- Thật sự không phải là tôi không muốn chỉ, mà chỉ là...

Tôn Đức Lương tưởng rằng lão còn có ý riêng không chịu chỉ, liền vội vàng khẩn cầu:

- Tiền lão, xin ông hãy chỉ cho vị bác sỹ này đi, tôi cầu xin ông!

- Cục trưởng Tôn, ngài hiểu lầm rồi, không phải tôi không muốn dạy hắn, mà là lúc này thời gian ngắn ngủi liệu hắn có thể học được bao nhiêu. Nếu là thủ pháp châm cứu đơn giản thì còn có thể dễ dàng bắt chước, nhưng để học những thủ pháp cao minh thì không biết phải luyện tập biết bao nhiêu năm

tháng!

Nói tới đây, Tiền lão dừng lại một chút rồi đưa ra một đề nghị:

- Nếu không, hãy để cho tôi châm cứu giùm cho?

Chu Hiểu Xuyên lại lắc đầu cự tuyệt nói:

- Châm này, nhất định phải cháu làm mới thành công!

Lời hấn nói chính là sự thật. Dù Tiền lão có y thuật cao siêu đến đâu, mà trong cơ thể lại không có năng lượng thần bí thì cho dù lão có cố gắng đến thế nào cũng đều vô vô ích. Bất quá câu nói thật lòng của Chu Hiểu Xuyên làm người khác nghe vào liền lầm tưởng hấn ngạo mạn.

“Tiền lão là ai? Đó chính là người châm cứu giỏi nhất cả nước, là người lãnh đạo của hội học thuật Đông y quốc gia, được ca tụng là chuyên gia Đông y mấy chục năm nay, không chỉ có ở trong nước mà ngay cả trên thế giới cũng có danh tiếng. Còn mày chỉ là một bác sỹ thú y nhỏ nhoi thể mà bảo người ta không làm được. Tưởng tưởng mày giỏi lắm à?” Các bác sỹ và y tá ở đây mặc dù không có mở miệng chửi mắng, nhưng ánh mắt của bọn họ rất điển cảm, biểu lộ ra sự bất mãn trong lòng. Dưới tình huống như thế, Chu Hiểu Xuyên tỉnh táo vẫn như cũ, nhìn thẳng Tiền lão, hồ hững nói:

- Cháu biết ông là chuyên gia y học nổi danh được mọi người ca tụng, cháu cũng không ý tứ muốn xúc phạm ông, nhưng bệnh của Tôn Văn Văn, chỉ có thể do cháu tự thân chữa trị mới có thể thành công!

Lời nói của Chu Hiểu Xuyên chắc như đinh đóng cột, tràn đầy tin tưởng, tạo lên một sự hấp dẫn lạ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Kỳ Tích Khó Có Thể Tin Được

- Được rồi, lão sẽ dạy cho cháu vài thủ pháp châm cứu. Về phần cháu có thể hay không lĩnh ngộ, đem phát huy đến mức nào, cũng chỉ có thể nhờ vào lĩnh ngộ của mình...

Tiền lão nói xong, liền bước tới trước mặt Chu Hiểu Xuyên, ông cầm lấy ngân châm, bắt đầu giảng dạy thủ pháp châm cứu tại chỗ luôn.

Tiền lão không có một chút tâm tư, dạy cho Chu Hiểu Xuyên mấy thủ pháp châm cứu, cái nào cũng cực kỳ cao siêu. Chu Hiểu Xuyên lắng nghe rất cẩn thận, không chỉ có hấn, mà cả ba người nghiên cứu sinh đều mở to mắt nhìn chăm chăm Tiền lão, sợ không cẩn thận bỏ mất đoạn quan trọng. Hơn hết, Chu Hiểu Xuyên vô cùng chăm chú lắng nghe, chứ không như ba người nghiên cứu sinh kia, họ không có thật tâm lắng nghe, thực chất họ tuy có nghe giảng nhưng vẫn tồn tại cái ý nghĩ cười nhạo Chu Hiểu Xuyên: “Tiền lão thật đúng là không có tâm tư, lại có thể truyền hết tuyệt học của mình cho tên bác sỹ thú y này. Bất quá vừa học xong liền áp dụng như vậy, đâu phải chuyện dễ dàng? Cái tên cuồng vọng này hơn phân nửa là không hiểu gì!”

Tiền lão đã nhanh chóng đem mấy thủ pháp châm cứu giảng và biểu diễn qua một lần. Sau khi buông ngân châm xuống, lão nói:

- Những điều mà lão có thể dạy thì đã dạy, còn lại cần phải xem cháu biểu hiện như thế nào.

- Cảm ơn ông, Tiền lão!

Năm chữ tuy vô cùng đơn giản nhưng lại phát ra từ tận đáy lòng của Chu Hiểu Xuyên. Vị bác sỹ này dù không quen biết nhau nhưng vẫn truyền tuyệt kỹ của mình cho hấn, khiến Chu Hiểu Xuyên tôn kính ông ta từ tận đáy lòng. Xoay người về phía Tôn Văn Văn, Chu Hiểu Xuyên trước tiên cũng không đi lấy châm, mà híp mắt, nhớ lại toàn bộ những gì Tiền lão dạy một lần. Sau đó mới mở mắt, đồng thời hít một hơi thật sâu, đưa tay cầm châm, phân biệt hai huyệt h Hộ Não và huyệt Đại Chùy, lấy thủ pháp vừa mới học bắt đầu thi châm.

- Ai~~~!...

Thấy một màn như vậy, Tiền lão khẽ thở dài một hơi, lắc đầu không nói gì. Về mặt ba nghiên cứu sinh phía sau ông đẩy châm chọc, không hén mà cùng cười lạnh trong lòng: “Ha ha, quả nhiên là không thể nào hiểu được!”

“Mình biết mà, mới học mà áp dụng luôn, thành công thế quái nào được. Mày tưởng người là thiên tài chắc? Xem một lần là có thể làm được hả? Đừng có đùa!”

“Nhìn xem, quả nhiên là thất bại? Hừ, để tao coi mày còn hổ báo, mạnh miệng chém gió tới đâu!”

Tất cả chuyện này cũng bởi vì thủ pháp thi châm của Chu Hiểu Xuyên cực kỳ vững vẻ. Hấn không hề để ý đến điều này, vẫn đang chuyên tâm thi châm cho Tôn Văn Văn. Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng xong lượt châm thứ nhất, sau đó vẫn tiếp tục thi châm vào hai huyệt đó, không có thay đổi. Lần này, năng lượng thần bí bắt đầu từ ngón tay cuộn cuộn chảy vào.

- A?

Mặc dù kinh nghiệm của Tiền lão có nhiều, nhưng cũng nhận không được phải kêu lên khi nhìn Chu Hiểu Xuyên thi châm lần thứ hai. Lần này hắn thi châm không còn đáng về vụng về nữa, mà là cực kỳ thành thạo, giống như luyện tập mấy chục năm rồi, đã sớm thành thực mấy thủ pháp kia từ lâu. Việc thay đổi ba trăm sáu mươi độ kiểu này luôn khiến người ta phải khiếp sợ. Ba nghiên cứu sinh mới ban nãy còn châm chọc Chu Hiểu Xuyên, bất ngờ đều trợn mắt há mồm, nhận không được kêu lên:

- Sao... sao có thể như thế được? Không phải mình bị hoa mắt đấy chứ? Nhất định là mình hoa mắt rồi.

- Anh ta vừa mới học được thủ pháp châm cứu, vậy mà đã có thể thi triển thành thực đến như vậy ư? Có nhầm không đấy?

- Sao đã man quá quá vậy? Chúng ta đã thực hành những thủ pháp kia biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn không thể thành thực được. Trong khi đó anh ta chỉ cần có vài phút ngắn ngủi là có thể làm được điều đó. Bộ anh ta muốn đả kích người khác sao? Nhìn anh ta mà mình muốn đập đầu vào tường quá.

Phía sau có người ồn ào, Tiền lão liền nhướng mày, quay đầu liền quay đầu lại quát khê:

- Im lặng một chút đi.

Ba tên nghiên cứu sinh lập tức ngậm miệng lại, trong mắt vẫn còn lưu lại sự khiếp sợ. Quay đầu lại nhìn Chu Hiểu Xuyên thi châm, Tiền lão nhận không được cũng phải nói thầm: “Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, người này đã luyện thành thực thủ pháp châm cứu kia. Chuyện này nếu không phải là mình tận mắt chứng kiến thì không thể nào tin được... Người thanh niên Chu Hiểu Xuyên này, quả thực có thiên phú kinh người ở phương diện châm cứu.”

Lúc mọi người đang nhìn hẩn đầy kinh ngạc thì hắn đã thi xong châm lần thứ hai, tạm dừng một lát, hắn tiếp tục thi châm lần thứ ba, vẫn là hai huyệt đó. Giờ phút này, tất cả mọi người đều nhận ra Chu Hiểu Xuyên đang luyện tập với hai huyệt đạo này. Tiền lão hít sâu một hơi, lão cũng không thể không chế tâm tình của mình, nhẹ nhàng nói:

- Chẳng lẽ hắn đã luyện được thủ pháp châm cứu kia? Không thể tin được, luyện tập thành thực nó chỉ trong một thời gian ngắn thôi ư? Những người có thể luyện tập thành thực những thủ pháp này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa những người này, ai cũng phải khổ luyện tới mấy chục năm. Chuyện này quả thực khó tin, quả thực khó tin.

Về phần ba nghiên cứu sinh kia, vào giờ khắc này bọn họ đều bị chấn động, trợn mắt há mồm thật lâu cũng không biết nói cái gì. Tất cả mọi người ngừng thở, ánh mắt tập trung trên tay Chu Hiểu Xuyên, họ muốn biết thủ pháp của Chu Hiểu Xuyên đã thực sự thành thực không. Đương nhiên, Chu Hiểu Xuyên không để cho bọn họ thất vọng. Hiện tại hai tay Chu Hiểu Xuyên thi triển thủ pháp nhẹ nhàng như đang múa, làm cho người khác có cảm giác vui vẻ thoải mái, lâm vào say mê!

“Hoàn toàn thành thực!” Trong đầu mọi người không hẹn mà hiện lên câu này. Chu hiểu xuyên chỉ cần chỉ cần gần mười phút đồng hồ là đủ để hắn hoàn toàn thành thực, thi triển một cách cực kỳ tự nhiên.

“Thiên tài! Người thanh niên tên Chu Hiểu Xuyên này tuyệt đối một thiên tài trăm năm có được, à không phải là ba trăm năm mới đúng!” Tiền lão mở to hai mắt nhìn chằm chằm Chu Hiểu Xuyên, giống như nhìn chằm chằm bảo bối có một không hai, cả người không ngừng kích động run lên: “Không nghĩ tới, ngày Đông y đang dần suy thoái, mình còn thể gặp một thiên tài, quả thật trời không làm người thất vọng! Thiên tài như vậy, chỉ cần chịu tập luyện nghiên cứu công phu châm cứu, mười mấy hai mươi năm sai, nói không chừng liền có thể trở thành người có thể sánh ngang với các vị danh y thiên cổ như Hoàng Phủ Mật thời Tần hay Vương Duy Nhất thời Tống và Dương Kế Châu thời Minh ấy chứ. Đáng tiếc thiên tài như vậy không phải là bác sỹ Đông y mà lại là bác sỹ thú y, thế này không phải là trời bất công sao? Lúc trước, không biết kẻ nào đuổi mụ lại kêu hắn đi học bác sỹ thú y chứ?”

Tiền lão nắm chặt tay, trong lòng quyết tâm. “Thiên tài Đông y mà không học Đông y, không học châm cứu, thì thật là phí của! Không, còn hơn cả phí của nữa, mà là tội phạm! Mình nhất định phải kêu người đời nghề, chuyển sang Đông y!”

Nếu không phải giờ này Chu Hiểu Xuyên đang châm cứu cho Tôn Văn Văn, chỉ sợ Tiền lão đã xông tới lôi Chu Hiểu Xuyên ra, mềm rắn đủ cả khuyên hắn nhanh đổi sang làm Đông y. Trong đầu lão bây giờ chỉ còn một suy nghĩ: “Bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho Chu Hiểu Xuyên chuyển sang nghề Đông y!”

Còn Chu Hiểu Xuyên thì vẫn miệt mài thi châm, hắn lại ghim châm lên các huyệt vị ở Đốc mạch của Tôn Văn Văn, năng lượng thần bí trong cơ thể Tôn Văn Văn khởi động công kích, càng ngày càng mạnh, đánh cho độc chó đại tơi bời, liên tục tháo chạy. Dưới tình huống năng lượng thần bí liên tục tấn công như vậy, độc bệnh chó đại nhanh chóng bị hóa giải, tình huống của Tôn Văn Văn cũng vì vậy mà được cải thiện. Tất cả những biến hóa đó đều được mọi người xung quanh nhận ra. Một bác sỹ đang đứng bên cạnh giường bệnh, căn cứ vào biểu hiện bệnh trạng của Tôn Văn Văn bên ngoài, cùng với các thiết bị kiểm tra, liền đưa ra kết luận làm cho mọi người khiếp sợ không thôi:

- Tình huống Tôn Văn Văn đang nhanh chóng chuyển biến tốt, con cơ rút cơ đã khôi phục bình thường, tình trạng sợ gió, nước, ánh sáng, âm thanh cơ bản đã biến mất, còn những bệnh trạng khác đã cải thiện với tốc độ cực nhanh, mọi thứ trong cơ thể đang dần trở lại bình thường..

“Chẳng lẽ kỳ tích thật sự xuất hiện? Lẽ nào một bác sỹ thú y có thể chữa được bệnh chó đại thời kỳ phát tác?” Tất cả mọi người đều kích động, bọn họ mở to hai mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên, đến cả nháy mắt cũng không dám nháy, họ mong chờ kỳ tích xuất hiện. Lúc mọi người tập trung, Chu Hiểu Xuyên cuối cùng đã châm xong, hít một hơi tạm dừng, rồi rút ngân châm ra nhanh như tia chớp. Giờ phút này Tôn Văn Văn, nhắm mắt ngủ say, thần thái bình thản, không hề còn biểu hiện thống khổ nữa, trông không khác gì một người bình thường khỏe mạnh đang ngủ. Trịnh Nhue Linh sốt ruột muốn hỏi thăm tình hình, nhưng chỉ có thể há to miệng chứ không thể phát ra âm thanh gì, hiển nhiên là do khẩn trương quá độ. Cuối cùng cũng là Tôn Đức Lượng mở miệng, giọng hơi run run hỏi:

- Chu tiên sinh, bệnh của con gái tôi ra sao rồi?

Chu Hiểu Xuyên xoay người lại, mỉm cười đáp:

- Ổn rồi.

Lời này của Chu Hiểu Xuyên rất nhẹ nhàng nhưng đối với mọi người ở đây mà nói, nó như là sấm sét nổ vang bên tai.

Kỳ tích thực sự đã xảy ra. Mọi người trong phòng hồi sức hoàn toàn yên lặng. Ngoại trừ các dụng cụ ngẫu nhiên phát ra âm thanh ‘lách cách’ thì phòng giám sát đều lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng, trong khoảng thời gian ngắn, đúng là không ai nói lên lời. Chu Hiểu Xuyên cũng không có nói gì, hai tay của hắn chống trên giường bệnh, mượn cơ hội khôi phục thể lực bị tiêu hao. Vừa nãy chữa bệnh cho Tôn Văn Văn, cơ hồ đã hút toàn bộ thể lực của hắn. Vì để chữa trị Tôn Văn Văn, hắn phải dùng một lượng lớn năng lượng thần bí, lúc này hắn có cảm giác mình sắp té xỉu như lần trước chữa cho A Hồ. Năng lượng thần bí mới thu được trong cơ thể Chu Hiểu Xuyên, lập tức cùng với viên năng lượng hợp lại với nhau, không ngờ rằng thể tích nó liền tăng lên một phần ba, màu sắc cũng chuyển sang màu vàng óng như ngọc, không có một chút tì vết. Cái duy nhất làm cho Chu Hiểu Xuyên có chút thất vọng chính là vẫn không hiểu nó đã hóa thành cái gì.

Ước chừng mười phút đồng hồ sau, sự yên tĩnh trong phòng hồi sức cũng bị phá vỡ. Người đầu tiên trong khiếp sợ hoàn hồn trở lại là Trịnh Nhuế Linh, cô liền hai bước đi tới giường bệnh, khẽ vuốt vuốt khuôn mặt Tôn Văn Văn, nước mắt chảy xuống hai bên má, vui sướng mà khóc. Cô mặc dù chỉ là mẹ kế của Tôn Văn Văn, nhưng đã nhiều năm rồi, hai người còn thân nhau hơn cả mẹ con ruột. Tôn Đức Lương cũng hồi phục thần trí, hắn đầu tiên đi tới bên giường bệnh để xem tình huống của con gái, rồi sau đó liền nắm chặt hai tay của Chu Hiểu Xuyên, hai hàng lệ rung rung, cả người không ngừng run rẩy, liên tục nói cảm ơn. Bác sỹ và y tá trong phòng hồi sức cũng đã khôi phục thần trí, tuy rằng thân thể của Tôn Văn Văn đã khôi phục lại bình thường, nhưng trong lòng họ vẫn còn tồn tại nghi vấn: “Bệnh chó dại nan y này khiến cả thế giới không thể trị khỏi mà cũng có thể trị được ư? Chuyện này... quả thực khó tin!”

Ôm theo nghi hoặc đó, các bác sỹ tới bên cạnh Tôn Văn Văn, bắt đầu tiến hành các loại kiểm tra, và sau đó rất nhanh kết luận rằng độc bệnh chó dại trong cơ thể Tôn Văn Văn, đã bị hóa giải hoàn toàn. Không chỉ có như thế, toàn bộ các sinh lý cơ thể của cô bé đều đã trở lại bình thường. Nói cách khác, hiện giờ cô đã hoàn toàn bình phục. Nếu không phải mọi người đã tận mắt thấy Tôn Văn Văn lúc trước chịu thống khổ thì chắc chắn không thể tin được người khỏe mạnh đang nằm nghỉ này lại suýt bị độc chó dại giết chết. Bệnh chó dại này, y học thế giới còn phải nhúc nhích, thế mà một bác sỹ thú y với mấy cây ngân châm là đã có thể trị khỏi. Truyện thật như đùa.

Loạn đà

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Không Qua Làm Đông Y Quả Thực Phí

Cả bác sỹ lẫn y tá đều tròn mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên.

- Mình không nằm mơ chứ? Có người có thể trị được bệnh dại... khi đã phát tác ư?

- Chỉ một bác sỹ thú y dùng phương pháp châm cứu có thể chữa trị được cho người bị chó dại cắn. Nếu không tận mắt chứng kiến thì tôi không thể nào tin đây là sự thật. Kỳ tích! Đây thật sự là kỳ tích!

- Không ngờ tôi năm đó tốt nghiệp học viện y chính quy, lại còn làm bác sỹ được bao nhiêu năm kinh nghiệm nữa, thế mà không bằng một bác sỹ thú y. Chuyện này đúng là... thật khiến người ta phải xấu hổ.

Còn về ba tên nghiên cứu sinh khi nãy cười Chu Hiểu Xuyên thì xấu hổ, hận không có cái lỗ nào để cho mình chui vào.

- Chúng tôi quả thực đui mù, dám cười nhạo Chu tiên sinh. Còn coi chuyện Chu tiên sinh làm là nhầm nhứ nữa, thật xấu hổ.

Vừa rồi còn gọi Chu Hiểu Xuyên là bác sỹ cuồng vọng, thế mà bây giờ đã đổi thành kính ngữ là ‘tiên sinh’ rồi. Dựa theo việc thay đổi cách xưng hô, có thể thấy được thái độ của ba nghiên cứu sinh này. Trên thực tế, không chỉ riêng ba nghiên cứu sinh này mà cả bác sỹ lẫn y tá khi nhìn thấy kỳ tích cũng đều thập phần tôn kính và sùng bái.

“Một bác sỹ thú y, nhờ vào phương pháp châm cứu mà có thể chữa được bệnh nan y như bệnh dại do chó cắn. Chuyện thần kỳ như vậy, muốn người ta không sùng bái, không ngưỡng mộ, tôn kính thì thật khó khăn.” Cơ hồ trong đầu tất cả mọi người có mặt tại đây đều có ý nghĩ này ở trong đầu. Những âm thanh ‘rầm rập’ vang lên, toàn bộ nhân viên y tế đều vọt đến bên cạnh Chu Hiểu Xuyên, bắt đầu bài ca tụng bốc y thuật hắn, cũng không quên nói những thứ khúc mắc về y học bấy lâu nay ra, mong có được một câu trả lời thỏa đáng. Đối với chuyện này, Chu Hiểu Xuyên chỉ có thể cười khổ, liên tục xua tay, lắc đầu:

- Các người hỏi nhầm người rồi. Tôi chỉ là một bác sỹ thú y thôi, làm sao có thể trả lời được mấy thứ đó chứ!

Tuy rằng Chu Hiểu Xuyên nói thật nhưng đâu có ai tin hẳn, chỉ sõi nổi nói:

- Chu tiên sinh cứ khiêm tốn, nếu trình độ y học không tốt, sao dám châm cứu chứ?
- Nói đúng đây! Nếu anh không hiểu gì về y học mà có thể chữa được bệnh đại thì chúng tôi không phải là một đám phé vật sao?
- Chu tiên sinh, bộ đáng lúc anh châm cứu trông thật đẹp trai, không biết anh đã có bạn gái chưa?

Mỗi người để một câu, nhất thời khiến phòng khám ồn như cái chợ. Trong đám người đó, chỉ Chu Hiểu Xuyên là khổ không tả nổi, cứ lẩn qua lẩn lại, chỉ có thể nói được một câu:

- Tôi nói thật mà, sao không ai tin?

Vào thời khắc mấu chốt, vẫn là Tiền lão đứng ra quát các nhân viên y tế, giải vây thay cho Chu Hiểu Xuyên:

- Các người ồn ào cái gì đấy? Người bệnh vừa mới được chữa khỏi, cần được nghỉ ngơi, không chịu nổi ồn ào. Được rồi, các người đừng đứng đây làm vướng tay vướng chân nữa.

Tiền lão có uy vọng rất lớn trong bệnh viện, lão đã nói thì không ai dám không nghe theo. Hơn nữa viện trưởng cũng lệnh bọn họ phải nhanh chóng đi ra ngoài, tránh quấy rầy Tôn Văn Văn nghỉ ngơi, cho nên bọn họ đành tiếc nuối rồi đi. Nhìn đám nhân viên y tế nổi đầu đuôi nhau rồi đi, Chu Hiểu Xuyên thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Chu Hiểu Xuyên cứ tưởng mình thoát rồi, ai dè Tiền lão lại tiến đến cười híp mắt, hỏi:

- Trước kia cháu có từng học qua châm cứu sao?

Chu Hiểu Xuyên không giấu giếm, cũng không nói phét, thật thà trả lời:

- Trong thời gian học đại học cháu cũng đã học qua châm cứu động vật. Bắt quả châm cứu cho người thì đây cũng là lần đầu tiên cháu làm, cũng may là đã thành công.
- Thì ra là vậy.

Tiền Lão gật đầu, vào chủ đề chính:

- Cháu đừng làm nghề thú y nữa, qua làm ngành y luôn đi, tốt nhất là làm Đông y ấy.
- Sặc....

Chu Hiểu Xuyên ngẩn ra đấy, không ngờ rằng Tiền lão lại khuyên mình đổi nghề. Lão lại thao thao bất tuyệt nói:

- Tiểu Chu à, cháu rất có thiên phú trong châm cứu, là người tốt nhất ta từng gặp. Mấy thủ pháp châm cứu khi nãy lão dạy cho cháu, nhìn thì đơn giản, nhưng không có hai mươi mấy năm khổ luyện, chắc chắn khó có thể thấu hiểu được nó, càng không thể điều khiển nổi nó chứ đừng nói đến là có thể làm một cách thuần thục. Người có thể đạt được cảnh giới thấu hiểu châm cứu chỉ đếm trên đầu ngón tay, thế mà cháu lại có thể học bằng mười mấy phút ngắn ngủi. Đây quả là một chuyện khó tin, khiến người khác khiếp sợ, không ai có thể tin nổi. Nếu lão đây không chứng kiến tận mắt, chắc chắn sẽ không bao giờ tin nổi. Nói thật, đến tận bây giờ, lão vẫn nghĩ mình đang nằm mơ... Cháu có thiên phú tốt như vậy, không học về Đông y, học về châm cứu, quả là phí.

Tuy rằng Tiền Lão rất nhiệt tình mời, nhưng Chu Hiểu Xuyên vẫn lắc đầu cự tuyệt:

- Thật xin lỗi, cháu không tính qua nghề đấy.

Trên thực tế, Chu Hiểu Xuyên cũng không nghĩ rằng mình sẽ đổi qua làm ngành y, kể cả việc lượng năng lượng thần bí hẳn nhận được từ người Tôn Văn Văn lớn hơn nhiều so với lượng năng lượng nhận được từ động vật. Nếu đổi qua nghề y, có lẽ lượng năng lượng thần bí hẳn nhận được là nhiều hơn so với trước đây rất nhiều. Nhưng dẫu sao hẳn cũng xuất thân là một bác sĩ thú y, căn bản sẽ không có tư cách chữa bệnh cho người, cũng không đủ điều kiện để đi thi bác sĩ, cũng chả có viện y học nào nhận hẳn cả. Huống chi tất cả hẳn học trước đây đều là về thú y, căn bản chả lướt qua mấy về cách chữa bệnh cho người. Lúc chữa bệnh cho Tôn Văn Văn, cũng là do hẳn dựa vào năng lượng thần bí truyền qua châm mà chữa bệnh. Nếu thật sự chuyển qua làm ngành y, không thể dựa được vào vốn y thuật mình có, chỉ có thể dựa vào năng lượng thần bí để cứu người thôi. Nếu để chữa cho một hai người thì có lẽ hẳn miễn cưỡng ứng phó được, nhưng nếu là tám chín người, thì có lẽ hẳn trở thành một cái xác khô rồi. Cũng chỉ vì nguyên nhân này mà hẳn đã cự tuyệt lời đề nghị mê người của Tiền lão. Bị từ chối, Tiền lão có chút thất vọng, bất quá cũng không buông tha cho hẳn, khuyên nhủ thêm vài câu nữa. Cuối cùng vẫn thất bại, lão đành nói:

- Cháu đã không muốn, lão đây cũng không khuyên nhiều nữa. Vậy thì hãy cho lão số điện thoại di động của cháu đi. Lão thấy cháu có thiên phú rất cao ở lĩnh vực châm cứu, sau này nếu có cơ hội, chúng ta lại cùng nhau trao đổi.

Đối với yêu cầu của Tiền lão, Chu Hiểu Xuyên cao hứng còn không kịp chứ nói gì đến cự tuyệt. Hẳn vừa cười, vừa trả lời:

- Không thành vấn đề, cháu cũng muốn lĩnh giáo nhiều kiến thức châm cứu hơn từ Tiền lão.

Sau khi nhớ kỹ số điện thoại của Chu Hiểu Xuyên, Tiền Lão không nhìn được bật cười, nghĩ: “Tiểu Chu, một ngày nào đó, lão sẽ khiến cháu đổi nghề!”

Hóa ra Tiền Lão nhận thấy muốn Chu Hiểu Xuyên đổi nghề không phải là một chuyện dễ dàng nên lão đã chuẩn bị một sách lược lâu dài, đó cũng là nguyên nhân mà lão chủ động xin số Chu Hiểu Xuyên. Tâm tư của Tiền lão, Chu Hiểu Xuyên đương nhiên không biết, chỉ cùng Tiền lão trao đổi một chút về vấn đề châm cứu, rồi nhìn qua tình huống của Tôn Văn Văn một chút. Xác nhận độc chó dại trong cơ thể cô đã hết, Chu Hiểu Xuyên lập tức chào tạm biệt ra về. Tôn Đức Lương cùng đám người Tiền lão tiễn Chu Hiểu Xuyên đến cửa bệnh viện. Sắp chia tay, Tôn Đức Lương nắm chặt tay Chu Hiểu Xuyên, về mặt chân thành, thiết tha nói:

- Tiểu Chu, tính mạng con gái tôi là do em cứu mạng, em chính là ân nhân của Tôn gia chúng tôi. Sau này có gì cần hỗ trợ, cứ nói là được.

Chu Hiểu Xuyên nói:

- Tôn trưởng cục, ngài khách khí quá...

Tôn Đức Lương cắt đứt lời của hắn:

- Ai~, đừng gọi tôi là Tôn cục trưởng, nghe rất xa lạ. Tuổi tôi với em chênh nhau không nhiều, nếu em không chê thì gọi anh một tiếng Tôn ca là được.

- Cái này... được rồi.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu nói:

- Tôn ca, em đâu gì cũng là một bác sĩ, lấy việc cứu chữa làm lý tưởng sống của mình. Được rồi, các người không cần tiễn nữa đâu, trở về phòng chăm sóc cho Tôn Văn Văn đi. Con bé vừa mới hồi phục, thân thể còn rất yếu, rất cần các người ở bên cạnh chăm sóc.

Tôn Đức Lương thấy Chu Hiểu Xuyên nói đúng, đồng thời lo lắng cho con gái mình nên cũng không trì hoãn nữa, chỉ lấy danh thiếp từ trong túi quần ra, đưa cho Chu Hiểu Xuyên, nghiêm túc nói:

- Đây là số điện thoại riêng của anh, nếu có chuyện gì cứ gọi điện, anh lúc nào cũng sẽ nghe máy. Đợi khi Văn Văn ra viện, anh sẽ mời em đến ăn một bữa do Nhuế Linh và Văn Văn tự tay xuống bếp để cảm tạ ơn cứu mạng Văn Văn.

- Cái này... được rồi.

Không thể từ chối, Chu Hiểu Xuyên đành cười khò đồng ý.

Khi Chu Hiểu Xuyên rời đi, hắn không biết rằng, tuy mình đã rời khỏi bệnh viện nhưng những cuộc thảo luận xung quanh hắn vẫn chưa chấm dứt, ngược lại nó còn khiến toàn bộ bác sĩ, y tá trong bệnh viện nhập cuộc. Chuyện này có công lao rất lớn của mấy người bị Tiền lão và viện trưởng ‘đuổi ra’ khỏi phòng ban này...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Chứng Cứ Giả? Giả Cái Đê Ma Ma Ấy!

Các nhân viên y tế ở trong phòng khám lúc đó không kìm nén được sự khiếp sợ và kích động khi thấy được kỳ tích mà Chu Hiểu Xuyên tạo ra để kể cho bạn bè mình nghe. Nhìn bọn họ vừa nói, vừa trợn to mắt, miệng há lớn, nước bọt văng tung tóe, hai tay chém liên tục, từ ngữ tăng bốc sự thần kỳ của Chu Hiểu Xuyên lên hết cỡ. Thậm chí tài chém gió của họ quá khủng khiếp, làm các đồng nghiệp kia tin xái cổ, họ còn dùng cả điện thoại, máy vi tính, ... tất tần tật những thứ gì lên mạng được để đăng và bàn luận luôn chuyện này lên các diễn đàn y học. Khương Cần cũng là một trong số những nhân viên đó. Tuy rằng Khương Cần không được chứng kiến tận mắt nhưng chuyện Chu Hiểu Xuyên dùng châm cứu để cứu Tôn Văn Văn thì cô đã nghe qua mấy người khác miêu tả rất chân thực rồi, cô rất kinh ngạc về điều này:

- Không ngờ bác sĩ thú y tên Chu Hiểu Xuyên này lại có thể chữa được bệnh chó dại gian đoạn phát tác trên người Tôn Văn Văn, hơn nữa lại còn dùng phương pháp châm cứu nữa chứ, thật không thể tin nổi.

- Đừng nói cô thấy khó tin, đến tôi đứng nhìn tận mắt mà còn chả tin nổi nữa là.

Một y tá trẻ tuổi kích động và cảm khái nói với Khương Cần:

- Mặc dù đến tận bây giờ tôi vẫn có chút hoài nghi liệu mình có nằm mơ hay không. Y học trên thế giới muốn chữa bệnh chó dại này còn là cả một vấn đề, vậy tại sao chỉ một bác sĩ thú y có thể làm được chuyện đó chứ? A, đúng rồi, còn một chuyện nữa quên không nói, Chu tiên sinh mới học qua thuật châm cứu trước đó thôi. Các người không biết chứ khi tôi nhìn Chu tiên sinh vừa châm cứu, vừa tìm các huyệt vị thông qua ảnh trên tư liệu, và nghe Tiền lão nói về thủ pháp châm cứu thì trong lòng tràn đầy kinh ngạc. Nếu không phải bởi vì có Tiền lão và viện trưởng ở đó, không chừng tôi đã lao lên lôi Chu Hiểu Xuyên đi rồi. Cuối cùng, kết quả đã khiến chúng ta phải mở rộng tầm mắt. Chu tiên sinh chỉ cần mười phút đồng hồ là có thể luyện thành thực

thủ pháp châm cứu của Tiền lão. Sau đó bằng những thủ pháp đó đã cứu Tôn Văn Văn thoát khỏi bệnh chó dại.

Một bác sĩ khác ngồi cạnh Khương Cần ra sức vỗ đùi cảm thán nói:

- Không ngờ châm cứu lại lợi hại như vậy... Sớm biết thế, tôi đã đi học Đông y ngay từ đầu cho rồi.

Y tá còn trẻ kia liếc mắt, lăm bầm nói:

- Bác sĩ Lưu, không phải em xem thương anh mà coi như anh có đi học Đông y, rồi học cả châm cứu, e rằng không đủ sức đạt giới được như Chu tiên sinh đâu. Em còn nghe được rằng, Tiền Lão nói với ba nghiên cứu sinh kia là Hiểu Xuyên có thiên phú cực tốt, thuộc loại trăm năm có một. Còn về anh thì... chắc quái gì đã bằng nửa người ta.

Ngày thường đùa giỡn quen rồi nên bác sĩ Lưu này không có tức giận, ngược lại còn cười hỏi:

- Ày, Tiểu Ung này, anh thấy em toàn nói chuyện về Chu tiên sinh thế? Hay là thích người ta rồi?

- Người có bản lĩnh như Chu tiên sinh, em coi trọng thì có gì lạ?

Y tá Ung không chút nhún nhó, hào phóng thừa nhận:

- Chỉ tiếc là không lưu được số điện thoại của anh ý, bằng không mình sẽ tán đồ anh.

Khương Cần trải qua vài giây khiếp sợ ngẩn ngui cũng đã hồi phục tâm trí:

- Dùng châm cứu để chữa bệnh chó dại... điều này đủ khiến não động cả y học thế giới. Không được, mình phải đưa ngay tin tức nóng hổi này lên diễn đàn y học nổi tiếng nhất trong nước mới được.

Nói xong cô liền mở máy tính lên vào một diễn đàn, rồi nhanh chóng đăng một bài: “Châm cứu thần kỳ chữa khỏi bệnh chó dại nan y”. Sau khi làm xong tất cả, cô mới quay đầu nói với y tá Ung và mấy bác sĩ còn lại trong phòng:

- Mọi người nói xem, các bác sĩ khác đọc được thead này thì sẽ có cảm tưởng thế nào đây?

Một bác sĩ nữ cười trả lời:

- Còn cảm tưởng gì nữa? Chắc là tự ti mất thôi. Cô nghĩ coi, một bác sĩ thú y mới học sơ qua châm cứu mà có thể chữa được bệnh chó dại, làm náo loạn y học thế giới thì không tự ti mới là chuyện lạ đấy.

Có thể thấy được cô bác sĩ này có lẽ cũng khá tự ti. Ngẫm lại, mình là bác sĩ chuyên khoa còn bó tay, thế mà một bác sĩ thú y có thể thỏa mái làm được, bất cứ ai nghĩ đến đó cũng sẽ tự ti mà thôi.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

Khương Cần cười nói, cô đưa tay lên bàn phím bấm phím f5 để coi người ta khiếp sợ và tự ti đến mức nào. Mở qua vài trang, Khương Cần càng đọc, lại càng thấy sùng sốt, và tức giận:

- Sao bọn người này lại comment như thế?

- Gì thế?

Mấy bác sĩ khác lập tức bu lại xong quanh máy tính, nhẹ giọng đọc mấy comment:

- Châm cứu trị bệnh chó dại? Gió to thế! Chủ thead tưởng châm cứu là linh dược, có thể cứu được mạng người sao?

- Bác sĩ thú y đi chữa bệnh cho người? Đây là hành vi trái pháp luật còn gì nữa. Lại còn nước đến chân mới nhảy, bắt đầu học châm cứu nữa chứ... Ha ha! Cười đau cả ruột! Mày đọc nhiều truyện kiếm hiệp hay tu tiên nhiều quá à? Nếu không, sao có thể nghĩ chuyện này xảy ra ở đời thực chứ? Muốn chém thì phải nghĩ một tý chứ, lấy cả châm cứu lẫn cả bệnh chó dại ra được.... Đúng là vãi cả bộ phận tiêu tiện nam! Cuối cùng tao tặng thẳng chủ thead này một câu: “Ngu thì đừng tỏ ra nguy hiểm” thế thôi!

- Chỉ cần gần mười phút đồng hồ là đã có thể học thành thực thủ pháp châm cứu của Tiền lão? Bộ mày tưởng ai cũng ngu như mày à? Nhìn cách viết bài đã thấy chủ thead này ngu rồi. Mấy thủ pháp châm cứu vừa mới nói ra rất cao siêu, không luyện tập khổ cực trên hai mươi năm thì không thể nào hiểu được cái tinh túy trong nó, càng không thể sử dụng nó một cách thành thực được. Vậy mà mày nói chỉ cần mười phút là được ư? Bộ cái thằng bác sĩ thú y tên Chu Hiểu Xuyên ấy nó là siêu nhân à? Sao mà nó bá đạo quá vậy? Hay là hần là con roi của Thượng Đế? Lại còn không biết xấu hổ mang cả danh tiếng của Tiền lão ra đây nữa chứ. Coi chừng Tiền lão mà biết được, lão đi kiện mày thì mày chỉ có nước đi tù.

- Châm cứu chữa được bệnh chó dại? Chuyện này nói miệng không bằng chứng ai tin được. Chủ Thead phải đưa bằng chứng ra đây cho chúng tôi coi chứ.

Khương Cần đọc hết đám comment ấy, thấy phần lớn là comment đầy trào phúng, còn lại là quảng cáo chen vào, tóm lại là chả có ai tin cô cả. Đồng

nghiệp khác của cô khi đọc cũng hết sức bất bình, ra sức khiển kè:

- Không ngờ rằng tụi nó toàn mấy thằng bảo thủ, không tin cũng được, đã thế còn dám châm chọc thanh danh Chu tiên sinh nữa, thật sự quá ghê tởm.
- Bọn nó cần chứng cứ phải không? Được, thích thì chiều. Tớ tôi đi lấy bệnh án của Tôn Văn Văn để chụp hình, post lên đây coi tụi nó còn dám làm chuyện nữa không?
- Ở phòng bảo vệ hình như còn có băng ghi hình đấy. Có khi phải lấy rồi up lên mạng, cho tụi ếch ngồi đáy giếng này lác mắt ra rằng thế giới này đầy người tài, chỉ có chúng nó là lũ tự kỷ, tự sướng mình là vô đối thôi.

Bình thường thì các bác sĩ sẽ không đưa bệnh án cũng như các điều trị bệnh lên mạng. Nhưng hiện tại Chu Hiểu Xuyên đang là thần tượng của bọn họ, cho nên khi thấy có người chê bai, nói xấu thân tượng của mình thì bọn họ làm sao có thể để yên được chứ? Thậm chí họ còn ố n thể làm ra những chuyện tuyệt đối không dám làm khi bình thường.

Mấy bác sĩ đó nhanh chóng vác cái ‘chứng cứ’ đến, đồng thời còn loan tin chuyện có người chế giễu Chu Hiểu Xuyên ra cho các bác sĩ khác ở trong bệnh viện. Trong khoảng thời gian ngắn, các nhân viên y tế ở bệnh viện nhân dân số ba thành phố Thập Đức đã nháo nhào nhào cả lên, tất tần tật mọi người, từ bác sĩ, y tá đến cả bảo vệ đều chung tay chiến đấu bảo vệ lý tưởng của mình trên mạng. Bản báo cáo về bệnh án của Tôn Văn Văn nhanh chóng được chụp hình post lên, đương nhiên là họ tên, địa chỉ và những thứ có liên quan đến danh tính của Tôn Văn Văn đều bị xóa hết đi. Ngay sau đó, ban bảo vệ cũng đã đưa đến đoạn băng ghi hình Chu Hiểu Xuyên chữa bệnh cho Tôn Văn Văn, rồi cắt ra up lên đó. Quả thực, hai từ ‘chứng cứ’ đã khiến những kẻ chế giễu, đập gạch bốt đi đáng kể. Rồi bắt đầu xuất hiện những người với những comment mang đầy tin do dự như “Chẳng nhẽ châm cứu có thể chữa khỏi bệnh đại?”, hay là “Mình không bằng một bác sĩ thú y ư?”... Đáng tiếc rằng đám người Khương Cần cũng không thể cao hứng được lâu bởi đội quân đập gạch rất đông đảo và cực kỳ hung hãn, họ bắt đầu kéo theo những đồng đội có cả mấy bản gạch để liên tục công kích. Có kẻ viết:

- Có mỗi thế mà cũng dám vác cả bản báo cáo bệnh án của bệnh nhân ra để post lên mạng. Tuy rằng trong bệnh án có ghi rằng bệnh nhân bị bệnh đại do chó cắn và đã được chữa trị tận gốc thật đấy, nhưng ai biết được cái bệnh án này là thật hay giả chứ? Thời đại này, người ta rất hay sử dụng PTS, có nó thì tôi làm một bệnh án cho cả người bị xe container đi qua, được bó bột rồi sống lại cũng là chuyện quá đơn giản.

Có người khác lại chĩa gạch về hướng băng ghi hình:

- Lấy đoạn clip không mình bạch này để làm chứng cứ á? Nhìn đoạn clip ấy đi, ngoại trừ nhìn các y tá chen chúc giữ người bệnh như đi hội ra thì chả nhìn thấy cái gì rõ nữa. Tuy rằng thấy có người cầm châm để cầm lên người bệnh nhân thật, thế nhưng ai biết được người này đang chữa bệnh đại do chó cắn hay không? Nhìn vào hai cái băng chứng mờ mờ thế này thì ai tin nổi chứ?

Cũng có người lia gạch thế này:

- Xạo! Tất cả chỉ là xạo mà thôi! Vô luận bệnh án hay clip đều là giả hết. Muốn biết chuyện này thì hãy gọi Tiền lão ra đây làm chứng. Không phải chủ Thead nói là ban này Tiền Lão đã chỉ báo qua tên bác sỹ thú y đó thuật châm cứu ư? Giờ này Tiền lão chắc chưa về chứ?

Chúng kiến gạch đá bay đến tui bụi, sự đắc ý của đám người Khương Cần lập tức bay mất hút. Nhìn chăm chăm vào màn hình vào máy tính một lát, Khương Cần không nhìn được, cảm giận nói:

- Sao tụi nó ngoan cố thế nhỉ? Kiểu gì cũng không chịu tin, có cả bằng chứng sờ sờ ra đấy rồi cũng không tin. Thậm chí còn dám nói những chứng cứ này đều là... giả? Giả cái dê ma mà ấy!

Cô càng nói càng không chịu nổi, cuối cùng đành văng tục. Bác sĩ Lưu cũng cau mày, khó xử nói:

- Chúng ta nên làm gì bây giờ? Đầu thế mời Tiền lão đứng lên làm chứng được, làm như vậy nhất định sẽ bị viện trưởng quở trách, có khi còn bị phạt nữa ấy chứ. Với lại, bằng vào thân phận của Tiền lão, phòng chứng cũng chả thèm để ý đến ba cái chuyện này.

Mọi người trong phòng thờ dài nhìn nhau, cau mày suy nghĩ, không biết nên làm thế nào cho phải...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Một Khi Đã Thành Công, Người Trong Thiên Hạ Ai Cũng Biết

Ước chừng mười phút đồng hồ trôi qua Khương Cần rốt cục cũng hạ quyết tâm, cắn răng đứng dậy nói:

- Bằng bất cứ giá nào, tôi cũng phải đi mời Tiền lão ra mặt làm chứng cho Chu tiên sinh. Tôi không thể tro nất để bọn chúng cười nhạo, vũ nhục thanh danh của Chu tiên sinh!

- Ấy, không cần đâu, cô chờ một chút...

Vừa lúc đó, bác sỹ Lưu nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, giống như là đã phát hiện được tân đại lục, mừng rỡ kêu lên:

- Mau tới đây xem đi, cô vừa post bài kia, được mod diễn đàn này ủng hộ, hơn nữa còn cài giúp chúng ta nữa!

- Cái gì? Thật hả?

Tin tức đến bất ngờ làm cho Khương Cần chấn động. Phải biết rằng các diễn đàn nổi tiếng được so sánh với nhau thông qua các thread được lập ra một cách hiệu quả, thu hút người đọc, và diễn đàn y học cũng không ngoại lệ. Thế mà bây giờ mod đó lại bảo vệ thread của cô, cho dù thread đó vẫn còn nhiều tranh cãi và mơ hồ.

- Tại sao người quản lý này lại tin tưởng bài viết của mình nhỉ?

Khương Cần cũng đồng nghiệp tò mò trở lại cái máy tính, mở lại các thread mới post trước đó. Bọn họ nhanh chóng thấy một thread khác được post ngay phía dưới thread của mình, nó có tiêu đề là “Tiền lão đứng ra làm chứng cho việc Chu tiên sinh lấy châm cứu chữa bệnh nhân khỏi bệnh chó dại thời kỳ phát bệnh.”

- Tiền lão đứng lên làm chứng ư? Không thể nào?

Đọc tiêu đề thread này, Khương Cần bị chấn động không nhẹ, nhất thời quên cả việc vào thread đó đọc.

Đám bác sỹ ở phía sau cũng nhin không nổi, thúc giục:

- Tiểu Khương, cô sao vậy? Nhanh chóng vào xem nội dung thread đó đi, nhìn coi Tiền lão làm chứng cho Chu tiên sinh như thế nào.

Có người nóng vội, lập tức giành lấy chuột click vào thread. Ở bên trong thread này, chỉ có một câu đơn giản:

- Các người muốn Tiền lão làm chứng phải không? Không thành vấn đề! Bên dưới là có một đoạn clip do Tiền lão làm để làm chứng cho Chu tiên sinh. Chỉ hy vọng mọi người xem xong clip không có chửi bới Chu tiên sinh nữa, anh ta quả thực là một bác sỹ thú y, nhưng anh rất có thiên phú về trình độ y học, các người thực chất chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Dưới những đoạn thoại này là một cửa sổ để mở clip. Click vào đó, xuất hiện thân ảnh gầy yếu của Tiền lão, khung cảnh được quay trong phòng khám. Có lẽ, ba nghiên cứu sinh do Tiền lão mang đến, thấy trên inte nghi ngờ và cười nhạo đối với việc Chu Hiểu Xuyên có thể chữa khỏi bệnh chó dại kỳ phát bệnh, liền báo cáo cho Tiền lão, nên Tiền lão đã quay lại clip này. Đoạn clip không dài, cũng chỉ có mấy phút, nội dung của nó là việc Tiền lão chính miệng khẳng định Chu Hiểu Xuyên dùng biện pháp châm cứu trị khỏi bệnh chó dại thời kỳ phát bệnh, cũng tỏ vẻ về sau sẽ đem quá trình chữa bệnh chó dại của Chu Hiểu Xuyên đưa đến câu lạc bộ y học của mình. Đồng thời lão cũng đề cập đến chuyện lão không hiểu rõ cách châm cứu của Chu Hiểu Xuyên lắm, mong mọi người thảo luận, góp đi để sau này có thể tạo ra một phương pháp có thể chữa trị được bệnh chó dại. Sau cùng, lão lại rất tiếc nuối nói một câu:

- Tiểu Chu có thể nói là một thiên tài ba trăm năm có một ở lĩnh vực y học này, chỉ tiếc là nó không chịu đổi nghề. Nếu như nó có thể thay đổi quan niệm, làm bác sỹ khám cho người thì có lẽ nó sẽ trở thành thần y tái thế...

Đoạn clip của Tiền lão vừa xuất hiện, khiến lũ quảng gạch phải câm họng, bởi Tiền lão là người có danh tiếng trong y học, một khi ông ta đã đứng lên xác nhận thì không ai dám nói rằng ông chém gió, đùa nào dám cãi, đáp gạch phát chết luôn. Trong khoảng thời gian ngắn đó, cả diễn đàn y học đó bỗng ngừng hoạt động, mặc cho đám người Khương Cần có lập thêm thread mới cũng không thấy động tĩnh gì. Đoạn clip Tiền lão tự mình làm chứng cho Chu Hiểu Xuyên đúng là bá đạo, không còn ai dám dị nghị gì nữa, làm đám người Khương Cần vô tay hoan hô như đánh thắng một trận chiến trường kỳ và đầy căng thẳng:

- Ha ha, có khi đám người kia lác hêt mắt không nhìn nổi màn hình nữa rồi. Hừ, hồi nãy bọn họ dám nghi ngờ chế giễu Chu tiên sinh, sao giờ câm hết rồi ư? Biết hối hận xấu hổ rồi cơ đấy? Không biết giờ mặt tụi nó trông như thế nào nhỉ? Chỉ nghĩ đến là thấy vui rồi!

Trên diễn đàn yên lặng cũng chỉ có mười phút đồng hồ, sau đó lại bàn tán như vỡ chợ. Chẳng qua là chả còn ai dám giễu cợt và nghi ngờ nữa, thay vào đó lại là khiếp sợ và cảm thán.

- Không ngờ bệnh chó dại lại có thể chữa trị được bằng châm cứu. Tôi tuy cảm thấy khó tin, nhưng cũng rất tự hào! Có ai biết mấy huyết vị Chu tiên sinh châm là huyết nào không? Dùng thủ pháp châm cứu nào? Mà căn cứ của lý luận của nó ra sao?

- Tôi làm bác sỹ về bệnh truyền nhiễm, vậy mà còn kém xa một bác sỹ thú y... Thật là nhục quá đi!

- Thiên tài ba trăm năm mới có một? Có thể trở thành thần y? Chu tiên sinh này có thiên phú về y học cao như vậy sao? Thật là đáng ghét! Thiên tài như vậy sao lại đi làm bác sỹ thú y chứ? Có nên tụ tập lại với nhau, ép anh ta đổi nghề không nhỉ? Nếu anh ta có thể chữa được bệnh chó dại, nói không chừng có thể chữa được cho tất cả các bệnh nan y hiện giờ cũng nên.

Sự khiếp sợ và cảm thán không chỉ dừng lại ở diễn đàn này mà nó còn lan truyền đi khắp nơi. Chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả bác sỹ và y tá cả nước đều biết chuyện này. Bọn họ, ai mà có người quen trong bệnh viện nhân dân số ba, liền gọi điện thoại đến để hỏi thăm về chuyện Chu Hiểu Xuyên chọn huyết vị nào, phương pháp ra sao. Nhưng đáng tiếc là cho dù họ có gọi đến bao nhiêu lần cũng chỉ nghe có một câu nói của một giọng nữ quen thuộc ‘số

điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau'

Cùng lúc đó, có không ít bệnh viện, viện y học, cơ sở nghiên cứu chữa bệnh đều thấy khiếp sợ, liền cử một đám nhân viên nòng cốt đến bệnh viện nhân dân số ba ở thành phố Thập Đức để nghe kể lại quá trình chữa bệnh, tốt nhất là mang luôn phương pháp chữa bệnh chó dại về. Thực sự không chỉ có giới y học trong nước vì tin tức này mà nháo loạn cả lên, mà cả y học Châu Á thậm chí là toàn cầu, đều bị tin tức này làm cho chấn động, ầm ĩ.

- A, Thượng đế! ở phương đông xa xôi, tại đất nước Trung Quốc cổ kính, lại có người sử dụng thuật châm cứu có thể chữa được bệnh chó dại, đạt được sự đỉnh cao trong y học! Thật không thể tưởng tượng nổi!

Ở các viện y học, bệnh viện trên thế giới sẽ thấy thỉnh thoảng có một vài người hô lên như vậy. Thậm chí, còn làm ra quyết định như thế này:

- Không được, tôi muốn sang Trung Quốc, đi xem cái bệnh viện xảy ra kì tích đó, để được nghe lại chi tiết câu chuyện. Nếu như có thể tôi cũng muốn học châm cứu, học Đông y!

Cái tên Chu Hiểu Xuyên đã truyền đi khắp thế giới như ngôi sao của showbiz chỉ trong thời gian ngắn, len lỏi vào các bệnh viện trên khắp thế giới. Đối với việc này, Chu Hiểu Xuyên cũng chả rõ lắm, mà chính xác hơn là chả có hơi đâu mà để ý. Sau khi rời khỏi bệnh viện nhân dân số ba, Chu Hiểu Xuyên và Trương Ngã Gia cũng không vội vã trở về huyện Phụng Đình, hai người tính đi tới một tiệm thức ăn nhanh để ăn trưa. Bởi vì chữa bệnh cho Tôn Văn Văn đến tận chiều rồi, hai người chỉ có thể ăn qua qua cho ấm bụng thôi. Sau khi chọn qua quýt một vài món, hai người tìm một vị trí gần cửa sổ, chậm rãi thưởng thức bữa ăn. Ăn xong hai cái bánh sandwich, Trương Ngã Gia phát hiện Chu Hiểu Xuyên đang ngẩn người ra, không hề có một chút cử động nào, cô liền ân cần hỏi:

- Sao còn chưa ăn? Anh không đói à? Hay không quen mấy thức ăn nhanh như sandwich, hamburger?

- Không phải.

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu, cầm cái hamburger trước mặt cắn một cái, nói

- Tôi chỉ đang suy nghĩ đến một chuyện mà thôi.

- Một chuyện?

Trương Ngã Gia có chút sững sờ, sau đó tò mò hỏi:

- Là chuyện gì mà có thể làm anh thất thần đến nỗi quên cả ăn luôn vậy?

- Tôi đang suy nghĩ đến chuyện Tôn Văn Văn bị chó dại cắn gây bệnh.

Chu Hiểu Xuyên khẽ thở dài một hơi, rồi nghiêm túc nói:

- Chuyện này, bề ngoài thì trách nhiệm thuộc về con chó, nhưng mà đúng ra nó thuộc về trách nhiệm của con người chúng ta. Tôi còn nhớ, trước đó không lâu có xem một tin tức nói là bỗng xuất hiện rất nhiều chó mèo hoang ở thành phố Thập Đức. Suy ra, một mặt là lượng chó mèo lưu lạc kia không bị ràng buộc nên sinh sản vô tội vạ và mặt khác là do có quá nhiều người bỏ rơi vật nuôi của mình...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Tại Sao Mình Lại Hôn Anh Ta Chứ?

Trương Ngã Gia gật đầu, trong lòng có chút ưu tư:

- Đúng vậy. Theo tôi được biết, hiện tại có rất nhiều người đều xúc động nhất thời mới nuôi động vật, sau lại ngại phiền phức nên đem bán đi hoặc cho người khác. Những nguyên nhân đó làm cho lượng chó mèo hoang tăng nhanh. Tiếc là con người chúng ta rất ích kỷ, không chịu nhìn ra lỗi lầm của bản thân, chỉ một mực bắt giết chó mèo hoang, giống như kiểu một gốc cây mà chỉ nhìn ở bên ngoài mà không nhìn phần rễ, họ nghĩ chỉ cần giết hết chó mèo hoang là xong ư?

Chu Hiểu Xuyên đồng ý nói:

- Đúng vậy, chuyện chó mèo hoang nếu không giải quyết sớm thì sẽ có nhiều người bị chó mèo hoang cắn, nhiều người bị chứng bệnh đại nan y này. Tuy nói bây giờ có tiêm vắc xin phòng bệnh, nhưng cho dù có làm đủ mọi cách thì vẫn sẽ có người phát bệnh thôi.

Nói tới đây, hắn dừng lại thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Phải nghĩ ra một biện pháp để giải quyết vấn đề này.

Hai người nói đến đây thì dừng lại, tập trung vào giải quyết bữa cơm, chỉ là trong đầu họ lại nghĩ đến chuyện làm thế nào để giải quyết cái vấn đề kia. Một phút sau, Trương Ngã Gia bỗng nghĩ ra một biện pháp:

- Hay là chúng ta cứ lập một nơi để nuôi dưỡng chó mèo hoang? Đem toàn bộ chó mèo hoang ở thành phố Thập Đức về nuôi, có thương tích thì chữa cho chúng, sửa sang, tắm rửa lại cho chúng, đợi đến khi có người nhìn thấy vừa mắt, có sẽ nhận chúng nó về nuôi...

Lời còn chưa nói hết, Trương Ngã Gia liền bác bỏ ý kiến của mình:

- Cũng không được, bởi vì hiện nay người ta xu có hướng thích nuôi các loại chó có tiếng, nuôi chó thuần chủng, chứ mấy con chó mèo hoang dù có sửa sang lại hẳn cũng chả mấy ai muốn nuôi. Hơn nữa cho dù có người nhận nuôi, cũng khó biết được chúng liệu bị vứt bỏ đi lần nữa không..

- Bản thân tôi thấy, ý kiến của cô cũng không tệ.

Chu Hiểu Xuyên suy nghĩ, hai mắt tỏa sáng, cười hỏi:

- Tôi hỏi cô, cô cảm thấy mọi người thích vật nuôi ở những điểm nào trừ về nó là giống quý hiếm, ngoại hình đáng yêu độc và dễ thương?

- Những điểm khác hả?

Trương Ngã Gia cau mày suy tư lại nói:

- Đại khái đó chính là biết nghe lời, khôn ngoan và biết làm trò phải không?

- Đúng vậy chính là như thế!

Cu Hiểu Xuyên một phát vỗ bàn, hưng phấn nói:

- Mặc dù chúng ta không có cách nào làm thay đổi giống, huyết thống của chúng, nhưng chúng ta có thể làm cho chó mèo biết ngoan ngoãn nghe lời, còn có một chút thông minh nữa! Cô nghĩ thử coi, nếu có một con mèo, chó không chỉ có thể phục tùng những mệnh lệnh như ‘Ngồi xuống, đứng dậy,...’ mà còn có thể mang dép lê đến cho chủ lúc chủ về nhà, khi chủ ra ngoài thì rung đuôi vẫy đuôi đưa tiễn, muốn xem báo liền ra hòm thư lấy cho, tự đi tiểu, đại tiện đúng chỗ... Như thế liệu có phải chủ nhân của nó sẽ rất thích không?

Về mặt Trương Ngã Gia khao khát nói:

- Anh không nói đùa đấy chứ? Nếu nhà tôi mà cũng có một con chó hay con mèo mà được như vậy, sao lại có thể không thích được cơ chứ?

Chu Hiểu Xuyên mỉm cười, lại hỏi:

- Nếu con chó mèo đó không phải giống quý hiếm hoặc chỉ là bán chủng, cô cũng thích sao?

Trương Ngã Gia gật đầu không do dự:

- Thích chứ! Có một con vật nuôi biết ngoan ngoãn nghe lời, thông minh, thậm chí còn có một số ‘tuyệt chiêu’ nữa thì mặc kệ giống lai hay thuần huyết, tôi đều thích. Hơn nữa tôi tin là mọi người cũng sẽ thích. Chẳng qua, nếu chỉ huấn luyện một hai con còn được, chứ làm sao mà huấn luyện hàng trăm hàng ngàn con được?

Chu Hiểu Xuyên nhin không được bật cười, lời nói tràn đầy tự tin:

- Chuyện này đối với người khác có thể coi là khó, nhưng mà đối với tôi mà nói chẳng là cái gì cả. Không phải khoác lác, chứ riêng chuyện này chỉ cần tôi muốn là được!

- Thật chứ?

Về mặt Trương Ngã Gia vui vẻ hỏi. Chu Hiểu Xuyên hồi đáp:

- Đương nhiên là thật rồi, cô còn sợ tôi lừa sao?

Trương Ngã Gia suy nghĩ gật đầu nói:

- Cũng đúng, anh có thể khiến mấy con vật trong Ái Sùng Chi Gia nghe lời, rồi lại huấn luyện cho Sa tử hát bài ‘Song tấu hai con mèo’, chắc chắn anh có một phương pháp huấn luyện rất hữu hiệu. Nói không chừng còn có thể huấn luyện hàng trăm hàng ngàn con chó, mèo hoang thành ‘Dũng sĩ’, ‘Thực nữ’ nữa chứ!

Chu Hiểu Xuyên không khỏi sùng sốt, kinh ngạc nói:

- O, làm sao cô biết Sa Từ biết hát bài ‘Song tấu hai con mèo’ ?

- Lúc trước khi anh còn luyện đàn ở phòng tôi, tôi đứng ở bên ngoài có nghe thấy.

Trương Ngã Gia đáp, vẻ mặt như đó là điều hiển nhiên. Suy tư vài giây đồng hồ, Trương Ngã Gia còn nói thêm:

- Nếu anh đã tin tưởng vào khả năng huấn luyện của mình như thế, vậy chúng ta nên xây dựng một trung tâm thu nhận chó mèo hoang. Rồi sau đó chúng ta còn có thể định ra hợp đồng nuôi dưỡng, có nghĩa là những người đến nhận nuôi, buộc phải kí với chúng ta một hợp đồng nuôi dưỡng, khi bọn họ không muốn nuôi chúng nữa thì phải đưa về trung tâm chúng ta, không được vứt bỏ. Vi phạm hợp đồng tất nhiên sẽ bị chúng ta khởi tố chịu phạt, cho bọn họ tồn đến già luôn.

Trương Ngã Gia càng nói càng hưng phấn, hận không thể tìm ngay luật sư để bàn về hợp đồng nhận nuôi. Chu Hiểu Xuyên cũng tán thành với ý kiến này:

- Ý kiến về hợp đồng nhận nuôi này quả thực không tệ, tôi ủng hộ cô!

Về mặt Trương Ngã Gia kiêu ngạo tự đắc, cười nói:

- Những thứ mà tôi nghĩ ra thì có cái gì mà không tốt chứ?

Cô lại nhanh chóng nghĩ đến một chuyện nào đó:

- A, đúng rồi nếu tôi xây dựng trung tâm thu dưỡng chó mèo, thì anh phải làm cho tôi một việc!

Chu Hiểu Xuyên ngẩn ra hỏi:

- Là việc gì?

Trương Ngã Gia cười híp mắt nói:

- Qua ít ngày nữa là tới ngày Học viện âm nhạc tỉnh kỉ niệm ngày thành lập. Anh phải đáp ứng tôi, đi đến đó biểu diễn một lần.

Chu Hiểu Xuyên kinh ngạc há to miệng:

- Cô có làm không ? Kêu tôi đến Học viện âm nhạc tỉnh để biểu diễn á?

Trương Ngã Gia gật đầu đáp:

- Uhm! Tôi muốn anh biểu diễn khúc ‘Tự nhiên’ nhân ngày kỉ niệm trường, cho mấy đứa nhóc trong nhạc viện biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Chu Hiểu Xuyên cười khở:

- Này này, không phải cô đã nghỉ học từ lâu rồi sao? Vậy còn đến tham dự ngày thành lập trường làm gì nữa?

Trương Ngã Gia trả lời:

- Tuy rằng tôi đã làm thủ tục thôi học, nhưng học viên đã duyệt đâu, tôi chỉ là tạm thời nghỉ học thôi, thích là quay lại học cũng được. Hơn nữa coi như tôi nghỉ học, nhưng những tình cảm dành cho thầy cô, mái trường không thể nào cắt đứt được. Do đó tôi cũng không thể vì chút chuyện nhỏ đó mà không về thăm trường nhân ngày thành lập trường được? Huống chi, cô giáo của tôi luôn muốn anh đi đến học viện để diễn thuyết. Nếu anh không thích diễn thuyết thì tôi đành phải kêu anh biểu diễn nhân ngày thành lập trường thôi!

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu nói:

- Xem ra ngay từ đầu tôi đã bị cô tính kế.

- Cái gì mà tính kế chứ, nói thật khó nghe.

Nhìn thấy vẻ mặt của Chu Hiểu Xuyên giống như là bị thiệt thòi lớn, Trương Ngã Gia cũng không nhịn được cười ‘Hi hi’ một tiếng:

- Được rồi, đừng có làm bộ mặt đó nữa, trông anh giống như oán phụ nơi khuê phòng quá. Được vào Học viện âm nhạc của tỉnh biểu diễn là một khát vọng với bao nhiêu người, thế mà anh làm như nó khổ lắm ấy. Anh vớ được tiện nghi lớn mà còn làm bộ...

Thấy Trương Ngã Gia mới mở miệng đã thao thao bất tuyệt không ngừng, Chu Hiểu Xuyên cảm thấy đau đầu, vội nói:

- Được, được, được, cô đừng có nói nữa, nể cô chịu bỏ tiền ra xây trung tâm thu dưỡng chó mèo, tôi sẽ đi đến biểu diễn ở ngày kỉ niệm thành lập Học viện âm nhạc tỉnh một lần...

- Hay quá!

Vui mừng quá đỗi, Trương Ngã Gia đứng dậy phát dậy hoan hô, rồi bỗng nhiên máu dồn lên não khiến cô đột nhiên nhào đến hôn Chu Hiểu Xuyên. Hành động thân mật bất thành lời xảy ra, làm cho không chỉ Chu Hiểu Xuyên mà cả Trương Ngã Gia ngẩn ra đó.

“Mình... mình hôn anh ta? Sao mình... lại làm như thế? Anh ta sẽ không hiểu nhầm chứ? Nếu anh ấy thực sự hiểu lầm thì mình phải làm gì đây?” Trương Ngã Gia nhất thời hỗn loạn, khuôn mặt đỏ bừng, không dám liếc nhìn Chu Hiểu Xuyên lấy một cái. Không khí vào giờ phút này trở nên xấu hổ và đầy mập mờ...

Thẳng cho tới lúc đi về đến huyện Phụng Đình, giữa hai người vẫn còn sự khó xử, dù không khí mập mờ giảm đi được vài phần, nhưng vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Sau khi đưa Chu Hiểu Xuyên chở về Ái Sùng Chi Gia, Trương Ngã Gia liền tính lái xe rời đi, Chi là Hoàng Hiểu Uyển, cười híp mắt chào đón ở phía sau:

- Chị Ngã Gia, xuống nói chuyện chơi, làm gì về sớm vậy?

Trương Ngã Gia liếc mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên một cái trong đầu lại tràn ngập cảnh cô chủ động hôn hân, khiến khuôn mặt cô hồng hết cả lên, làm sao còn dám ở đây chém gió? Cô vội vàng kiếm cớ nói:

- Để lần sau đi, chị còn một số chuyện còn phải làm, thật sự không có thời gian.

Nói xong liền nổ máy xe, đạp chân ga phóng đi, sợ Hoàng Hiểu Uyển phát hiện ra điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Ngũ Cô Nương Là Ai?

Nhìn theo chiếc xe Jeep Compass màu trắng của Trương Ngã Gia, Hoàng Hiểu Uyển nhún mày, vẻ mặt mờ mờ hời:

- Chu ca, anh và chị Ngã Gia cãi nhau à?

Chu Hiểu Xuyên có chút khó hiểu:

- Không có, sao em lại hỏi như vậy?

- Em thấy hình như chị Ngã Gia đang giận dữ cái gì ý?

Hoàng Hiểu Uyển quay đầu nhìn Chu Hiểu Xuyên, tò mò hỏi:

- Chu ca, rốt cuộc giữa anh và chị Ngã Gia đã xảy ra chuyện gì?

Chu Hiểu Xuyên nghĩ thầm: “Chuyện gì sao? Chẳng nhẽ anh lại bảo với em là cô ấy vừa cưỡng hôn anh?”

Trên mặt nặn ra một nụ cười miễn cưỡng:

- Làm gì có chuyện gì chứ. Em đừng có đứng đấy suy nghĩ linh tinh nữa!

Hoàng Hiểu Uyển vẫn có chút nghi ngờ:

- Thật không có gì sao? Em cóc tin!

- Em nha, từ khi nào lại chuyển nghề qua làm bà tám thế? Không làm nhà báo quá là lãng phí tài năng.

Chu Hiểu Xuyên cười khở đã xoay qua chỗ khác, sau đó không tiếp tục nói nữa mà bắt đầu đi coi bệnh cho đám động vật ở đây.

“Chu ca chắc chắn là có gì đó mờ ám với chị Ngã Gia...” Nhìn Chu Hiểu Xuyên bận rộn làm, Hoàng Hiểu Uyển thầm nghĩ, bất quá cô cũng không đại mà tiếp tục truy vấn nữa, nao núng lừa gạt hân nói sau. Ngay khi Chu Hiểu Xuyên đang chữa cho một con chó Scotland bị bệnh tiêu chảy xong thì Cố Văn Bách mỉm cười xoa tay đi đến:

- Sếp, thứ bảy này cho tôi nghỉ một ngày nhé... Tôi vừa làm quen được với một cô em ở trên mạng, ngày hôm đó có hẹn đi chơi với cô ấy. Cũng là sắp

đến ngày 11 tháng 11 rồi, tôi đã hai mươi lăm năm rồi con cò u chỉ để đi đãi, năm nay quả thật không muốn tiếp tục nữa đâu!

Lý do Cố Văn Bách đưa ra khiến Chu Hiểu Xuyên dờ khóc dờ cười đánh gạt đầu:

- Không sao, thứ bảy tới anh cứ nghỉ một ngày.

Rồi hấn lại thuận miệng trêu chọc:

- Nhưng mà anh cũng thật lợi hại nha, còn cua được cả gái trên mạng cơ đấy. Truyền thụ cho anh em chút kinh nghiệm đi chứ?

Cố Văn Bách gãi đầu có chút ngượng ngập đáp:

- Làm gì có kinh nghiệm gì chứ? Tôi chỉ nói với cô ấy là tôi trông giống Phòng Tôm thôi...

Hoàng Hiểu Uyển đang uống nước ở bên cạnh nghe thế không nhịn được “phụt” một tiếng, nước trong miệng đều phun ra, sau đó vừa ho vừa nói:

- Cố Văn bách, da mặt anh thật dày, lại còn tự nhận mình giống Phòng Tôm nữa.

Cố Văn Bách đỏ mặt, cười đáp:

- Ít nhất về giới tính tôi còn giống thánh ấy mà.

- Giới tính giống nhau...

Hoàng Hiểu Uyển nghe mà chóng hết cả mặt. Chu Hiểu Xuyên cũng kinh hoàng:

- Anh quăng bom như vậy không sợ đến lúc gặp mặt, người ta đánh giá sao?

- Sợ gì chứ!

Cố Văn Bách tràn đầy tự tin:

- Tôi tin rằng, diện mạo bên ngoài chỉ là mây bay thoáng qua, tính cách con người mới là quan trọng nhất. Đợi đến lúc gặp mặt, tôi sẽ cùng cô ấy ngâm thơ đối chữ, làm cho cô ấy biết được tài hoa của tôi, cuối cùng là chết mê chết mệt tôi! :3

- Cái gì? Anh còn có thể làm thơ?

Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển đồng thanh nói, vẻ mặt tỏ ra nghi ngờ.

- Làm sao, không tin hả? Tôi bây giờ làm một bài thơ cho hai người thưởng thức!

Cố Văn Bách ho khan hai tiếng, tỏ ra đáng vẻ thư sinh tiêu sái, cao giọng đọc:

- Bước đến nhà em, bóng xế tà.

Đứng chờ năm phút bố em ra.

Lơ thơ phía trước vài con chó.

Lác đác đằng sau chiếc chổi chà...

- Con lợn gặm tôi? Đây mà gọi là thơ á?

Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển nghe xong đều nổi da gà.

- Cái gì cơ? Vừa nghe là biết hai người không biết gì về thơ, về nghệ thuật rồi. Có thấy tôi lúc sáng tác thơ trông rất bảnh không? Chẳng lẽ hai người không biết rằng thơ văn mà tôi sáng tác ra đều mang theo một sức sống mới sao? Không tính bài thơ vừa rồi, tôi còn sáng tác một bài nữa. Hai người nghe kĩ nhé...

Không đợi Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển từ chối, Cố Văn Bách lại rung đùi đắc ý, cao giọng ngâm:

- Bước chân vô quán đèn mờ

Ngồi gần con gái không sò là ngu!!

Thà rằng cắt tóc đi tu

Ngồi gần con gái... ngu sao không sò!!

- Anh lại sớt thơ...A, không đúng, là tiếp tục sáng tác thơ. Anh toàn sáng tác thơ bắt hủ, làm em chết cười mất. Ha ha ha...

Hoàng Hiểu Uyển một tay ôm bụng một tay giữ bàn, cười rúc rích, cười đến nỗi nước mắt giàn dụa. Chu Hiểu Xuyên cũng cười không thở ra hơi, nhưng khi hắn thấy Cổ Văn Bách quá tự tin, luôn coi thơ của mình sáng tác đều là tuyệt phẩm, vội mở miệng can ngăn:

- Được rồi, được rồi, bọn tôi biết anh làm thơ rất hay, nhưng xin anh đừng tiếp tục, nếu không tôi cùng tiểu Uyển sẽ chết vì cười mất.

Hứng đang làm thơ bị cắt ngang, Cổ Văn Bách ít nhiều có chút bức mình, lắc đầu thờ dãi:

-Haiz, ta đây cô quạnh một mình, dù sao không ai quan tâm

Một chén rượu nhạt, biết đi đâu tìm kẻ tri ân...

Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển lại cười to. Cười xong, Chu Hiểu Xuyên quay ra an ủi Cổ Văn Bách:

- Văn bách à. Thứ bảy này anh cứ đi, nếu gặp phải cái gì kích động quá thì cũng đừng bỏ cuộc nhé.

Cổ Văn Bách cũng rất tự tin:

- Yên tâm đi sếp. Tôi lần này nắm chắc cơ hội thoát khỏi đảng FA! Ngủ cô nương, từ nay về sau xem ra anh phải tạm biệt em rồi...

- Ngủ cô nương là ai?

Hoàng Hiểu Uyển khó hiểu hỏi. Cổ Văn Bách đỏ mặt trả lời:

- À....Cái này rất khó giải thích kỹ, em tốt nhất là tự lên mạng tìm hiểu đi. (Dịch: mọe nó quay tay thì nói mọe là quay tay đi ngại gì nữa)

Trong đầu Chu Hiểu Xuyên nghĩ tới cảnh trước mặt cô gái kia nghe Cổ Văn Bách “sáng tác” thơ, không nhịn được mà cười thầm: “Thơ của Cổ Văn bách rất buồn cười. Có lẽ anh ta muốn cô gái kia cảm nhận được sự hài hước chăng? Nói không chừng hai người sẽ đến được với nhau...”

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã đến thứ bảy. Hôm nay, bởi vì Cổ Văn bách đi hẹn hò không đi làm, cho nên Ái Sùng Chi Gia chỉ có Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển. Với lượng khách của ngày thứ bảy tất nhiên cử hành hai người tối tăm mặt mày đến tận hơn năm giờ chiều mới rảnh rỗi được chút. Hoàng Hiểu Uyển vừa uống nước vừa nói:

- Chu ca, anh nghĩ Cổ Văn Bách hẹn hò ra sao rồi? Hay là gọi cho anh ta hỏi thử coi?

- Không được.

Do dự một chút Chu Hiểu Xuyên nói tiếp:

- Nếu tiến triển tốt đẹp, có lẽ Cổ Văn Bách và cô gái kia chắc đang hủ hí ở đâu đó, chúng ta gọi điện thoại lỡ như quấy rối người ta thì sao? Còn nếu không thuận lợi, Cổ Văn Bách lúc này hẳn đang tự kỷ, chúng ta gọi tới không chừng lại làm anh ta buồn thêm. Cho nên đừng gọi, để đến ngày mai lại hỏi anh ta là được.

Hoàng Hiểu Uyển gật đầu:

- May mà anh nói. Ok, em sẽ không gọi nữa, mai em sẽ tra hỏi anh ta.

Chu Hiểu Xuyên cười khỏ lắc đầu:

- Ô con nhóc này, thích đi làm bà tám sao?

Hoàng Hiểu Uyển cãi lý:

- Nhiều chuyện là tính cách của con gái mò. Hơn nữa anh không tò mò về chuyện của anh ta sao? Không muốn biết bài thơ anh ta đem ra tán gái như thế nào ư?

Nhắc đến thơ của Cổ Văn Bách cô lại không nhịn được, cười như điên dại. Ngay lúc đó, bỗng có hai người đi vào phòng khám, Hoàng Hiểu Uyển bật cười khiến cho cô gái kia không khỏi giật mình. Một người cúi đầu xem lại quần áo, khó hiểu hỏi:

- Hiểu Uyển, em cười cái gì vậy? Trên người bọn chị có gì sao?

- Chị Thanh Huyền, không phải em cười chị đâu.

Hoàng Hiểu Uyển vội vàng giải thích. Hai người vừa tới chính là Lâm Thanh Huyền và Nhiêu Xảo, hôm nay hai người không mặc cảnh phục mà diện một bộ đồ thường ngày. Chu Hiểu Xuyên có chút tò mò hỏi:

- Lâm Thanh Huyền, Nhiều Xảo, sao hôm nay hai người rảnh rỗi ghé qua đây chơi vậy?

Lâm Thanh Huyền cười đùa:

- Lúc trước không phải anh có nói mời tôi và Nhiều Xảo ăn com ư? Hôm nay, chúng tôi đến để đợi anh thực hiện đây. Hay là anh từ chối?

Chu Hiểu Xuyên cười khở:

- Cô nói cái gì vậy, chỉ một bữa com thôi mà, chẳng nhẽ tôi nghèo tới mức không mời hai cô được một bữa sao? Nào, bây giờ hai người muốn ăn gì?

Lâm Thanh Huyền cũng không khách khí đáp:

- Anh nói như vậy là tốt rồi. Nói thật, hôm nay tôi rất có tâm hồn ăn uống. Chúng ta đến thành phố Thập Đức đi, ở đó có một quán tên Thiêu Kê Công chuyên gà quay, gà nướng ăn rất ngon. Hiểu Uyển, em cũng cùng đi chứ, lâu lắm mới có dịp chiếm một chút tiện nghi của Chu Hiểu Xuyên mà.

- Ok.

Hoàng Hiểu Uyển cười tí mắt, đồng ý ngay tấp lự. Chu Hiểu Xuyên nói:

- Đi ăn com chiều đối với tôi không thành vấn đề. Gọi một cái taxi đi cho tiện nhé?

Nhiều Xảo ở phía sau mở mồm:

- Cái này không cần anh quan tâm. Tuy em chỉ có xe Alto, nhưng để bốn người ngồi vẫn không là vấn đề gì.

- Xem ra mấy người đã chuẩn bị trước!

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu cười nói:

- Đã như vậy tôi cũng chỉ có thể nói. ... Đóng cửa, mở tiệc nào!

- Tốt quá, đóng cửa đi ăn tiệc nào!

Ba cô gái giống như mấy con nhóc vậy lấy Chu Hiểu Xuyên tung hô.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Phát Súng Trong Đêm

Bốn người trong nhà hàng vừa ăn vừa cười nói, ăn liên tục cho đến chín mươi giờ tối mới kết thúc. Đi ra từ nhà hàng Thiêu Kê Công, bỗng có cơn gió rét buốt đầu mùa đông thổi qua, bốn người không nhận được rằng mình một cái. Tuy rằng chỉ mới đầu tháng mười một, nhưng tối nay gió thổi cũng có chút thấu xương. Chu Hiểu Xuyên hà hơi, thỏa mãn ước nguyện nói:

- Không ngờ cái quán này làm gà nướng, gà quay ngon hết xảy. Vị cay vừa đủ, ăn thật đã ghiền!

- Thế nào? Thấy tôi giới thiệu có sai không?

Lâm Thanh Huyền cười dài nói:

- Trời lạnh mà được ăn đồ nóng, vị cay của gà nướng, gà quay làm cho người ta quả thật thoải mái.

- Ăn thì ngon thiệt đó, chỉ có điều cay quá.

Hoàng Hiểu Uyển vừa thè lưỡi, vừa phun phì phì, hy vọng đỡ cay đi một chút. Nhiều Xảo ở bên cạnh tuy không có nói chuyện, nhưng trên tay cô cũng cầm một chai nước khoáng, đó là bằng chứng cho việc Hoàng Hiểu Uyển không có nói quá. Nhìn thấy bộ dáng Hoàng Hiểu Uyển và Nhiều Xảo như vậy, Lâm Thanh Huyền nhận không được cười lên:

- Gà quay, gà nướng này nếu không có đủ vị cay thì ăn không ngon. Hơn nữa, hồi nãy hai người ăn như hổ đói lâu ngày, sao bây giờ lại than cay? Ăn cho tham lắm vào giờ lại ý kiến ý cò.

Hoàng Hiểu Uyển có chút ngưng ngừng:

- Đồ ăn ngon ở trước mắt, trong đầu chỉ nghĩ đến ăn thôi, sao mà nghĩ tới thứ khác chứ?

- Đúng thế, đúng thế.

Nhiều Xảo gật đầu phụ họa. Lúc này cô đã uống cạn bình nước khoáng, chỉ có thể học theo Hoàng Hiểu Uyển không ngừng phun phì phì. Chu Hiểu Xuyên cũng bật cười ha ha, trêu ghẹo:

- Hai người đứng là con heo ham ăn, trong đầu chỉ nghĩ đến ăn...

Trong lúc bốn người con đang đùa giỡn, đi về bãi đỗ xe thì ở trên sân thượng của một tòa nhà sáu tầng ngay bên cạnh, có một gã mang thân hình mập mạp, đang ẩn nấp trong bóng tối, dùng ánh mắt lạnh lẽo, giám sát nhất cử nhất động của bọn họ. Gã này chính là bạn của tên Cao Xuyên Hưng, người đã bị Chu Hiểu Xuyên bắt, gã tên là Điều Thừa, người trên giang hồ gọi gã là 'Đoi đoạt mệnh'. Gã cũng là một cao thủ võ thuật cổ truyền Trung Quốc giống như Cao Xuyên Hưng. Tuy rằng nhìn qua ngoại hình và với khí chất thì Điều Thừa có vài phần khá giống diễn viên hài Tăng Chí Vĩ. Nhưng nếu ai dám nói vậy với gã, kẻ đó chắc chắn sẽ phải chết. Sau khi nghe tin tức Cao Xuyên Hưng bị bắt, vốn gã định đi cướp ngục, chỉ là đến lúc hấn lạng lẽ quan sát tình huống của trại giam Cao Xuyên Hưng, liền từ bỏ ý định đó. Bởi vì gã biết rõ mặc dù mình là cao thủ võ thuật, nhưng cũng không phải siêu nhân, nếu thực sự nóng đầu chạy vào cướp ngục, đảm bảo cũng bị bắt vào luôn.

"Nếu đã không thể nào đem Cao Xuyên Hưng ra khỏi nhà ngục thì chỉ có thể thay hấn trả thù." Điều Thừa cảm thấy giết một cảnh sát dễ hơn cướp ngục rất nhiều, chỉ cần mình không bị người khác phát hiện, giết được người sẽ lập tức cao chạy xa bay, thần không biết quỷ không hay, ai có thể hoài nghi gã được chứ? Huống chi gã đã chuẩn bị lên đường đi Đông Nam Á, coi như cảnh sát có truy nã gã, gã cũng đã chạy sang Đông Nam Á rồi. Điều Thừa tin rằng, lấy bản lĩnh của mình ở Đông Nam Á hỗn loạn, tuyệt đối bá đạo hơn trong nước nhiều.

- Ngoài con cảnh sát chân dài kia là một cao thủ võ thuật thì ba đứa còn lại chỉ là một lũ cùi bắp. Xem ra người bắt lão Cao chính là nó. Kỳ thiệt... trình độ võ thuật con này xem ra cũng mới chỉ ở mức trung bình thôi, sao mà bằng lão Cao được? Chẳng lẽ trong chuyện này có cái gì đó mờ ám?

Mặc dù là trời đã khuya, và khoảng cách khá xa nhưng Điều Thừa chỉ cần liếc mắt một cái đã phát hiện ra thực lực của Lâm Thanh Huyền. Trên thực tế, chỉ cần đã đạt tới cảnh giới Dịch Cốt cảnh hậu kỳ thì thị lực và thính giác tốt hơn người thường rất nhiều. Chẳng qua, Điều Thừa không ngờ người bắt Cao Xuyên Hưng không phải là Lâm Thanh Huyền mà tên Chu Hiểu Xuyên trông bộ dáng cùi cùi kia. Điều Thừa tất nhiên làm sao đủ trình phái hiện dòng năng lượng thần bí trong người hấn chứ, cộng thêm với đó là cái bản tin lần trước, mấy tay phóng viên cóc thèm quay cái mặt Chu Hiểu Xuyên phát nào từ tế nên gã không nhận ra hấn là chuyện bình thường.

- Mặc kệ cô ta dùng cách nào đó để có thể bắt gọn được lão Cao thì ngày này năm sau vẫn là ngày dỡ của bọn chúng.

Từ con mắt lạnh lẽo của Điều Thừa mình toát lên sát ý làm cho người khác sợ hãi, gã nhấc cái hộp thon dài màu đen lên, mở nắp đầu ra, đó là một khẩu súng trường đã được hóa trang. Không ai có thể ngờ rằng cái hộp nhìn như để chứa nhạc cụ lại là một khẩu súng. Với tư tưởng tiên tiến, gã đã có thể lồng súng ống vào làm một vũ khí dùng trong võ thuật như bao vũ khí khác như dao, kiếm.... Từ góc độ này cho thấy, Điều Thừa nguy hiểm hơn so với Cao Xuyên Hưng nhiều. Gã nhanh chóng nhắm thẳng vào đầu Lâm Thanh Huyền. Tuy rằng bây giờ là ban đêm, nhưng thị lực của Điều Thừa không có bị ảnh hưởng, huống chi, hai bên con đường đều có đèn sáng trưng. Giờ phút này, Điều Thừa như một con đoi hút máu nấp trong bóng đêm, nhắm vào cổ họng của con mồi, nhe hàm răng sắc nhọn, chỉ chờ thời cơ liền cắn một phát chết tươi. Mấy giây sau, Điều Thừa nhìn thấy một cơ hội để bắn.

- Lão Cao, anh trả thù cho chú. Con tiện nhân, đi chết đi!

Trong nháy mắt Điều Thừa tỏa ra sát khí ngập tràn, ngón trỏ tay phải liền bóp cò. Ngay lúc Điều Thừa bóp cò chừng hai, ba giây, lông tơ trên người Chu Hiểu Xuyên bỗng dựng lên, toàn thân thấy lạnh thấu xương. Cái cảm giác này trước đây Chu Hiểu Xuyên cũng từng trải qua rồi, cho nên hấn nhanh chóng đoán được mình đang gặp nguy hiểm. Cùng lúc đó, trực giác của Chu Hiểu Xuyên, cảm nhận rõ rệt thật một cổ sát khí đang tập trung lên người Lâm Thanh Huyền. Mắt bỗng thấy một tia sáng lóe lên, hấn lập tức hô:

- Cẩn thận!

Đồng thời kéo Lâm Thanh Huyền lại.

- Đoàng!

Tiếng súng vang lên, một viên đạn bay xẹt qua má của Lâm Thanh Huyền. Chắc chắn rằng nếu lúc đó Chu Hiểu Xuyên không kéo Lâm Thanh Huyền thì e rằng giờ này cô ấy đã chết rồi. Lâm Thanh Huyền cũng phản ứng cực nhanh, sau khi nghe tiếng súng, cô không hề chần chờ quát Hoàng Hiểu Uyển và Nhiều Xảo:

- Có xạ thủ! Mau trốn đi!

Chu Hiểu Xuyên phản ứng nhanh hơn, sau khi cứu Lâm Thanh Huyền khỏi phát súng đó, liền chạy vọt tới Hoàng Hiểu Uyển và Nhiều Xảo, kéo hai người trốn phía sau bức tường cùng với Lâm Thanh Huyền.

- Cái gì? Trượt? Không thể nào.

Cùng lúc đó, Điều Thừa cũng rất ngạc nhiên khi mình bắn trượt.

- Thằng kia là ai vậy? Tại sao nó biết mình nổ súng? Chẳng lẽ ta nhìn lầm, nó không phải là người thường mà cũng là một cao thủ võ thuật?

Điều Thừa nhớ lại động nhanh nhẹn ban nãy của Chu Hiểu Xuyên giống như dã thú lục, không hề giống một người bình thường, nhú mày kêu lên:

- Mặc kệ mày có phải là cao thủ võ thuật hay không, nhưng mà chắc chắn là mày có liên quan đến chuyện lão Cao bị bắt. Một khi đã như vậy, tao sẽ cho cả hai đứa mày chết chung.

Nhưng mà ngay lúc Điều Thừa chuẩn bị nổ súng tiếp, bốn người Chu Hiểu Xuyên đã nấp được rồi.

- Chết tiết...

Sắc mặt Điều Thừa trở nên khó coi, nếu không phải đang ở trong nội thành, gã nhất định sẽ chờ cho bốn người Chu Hiểu Xuyên đi ra. Nhưng đáng tiếc đây lại là nội thành, nếu hấn nhả nài chờ bốn người Chu Hiểu Xuyên xuất hiện, đảm bảo một đám cảnh sát cầm súng sẽ tới đây bao vây hấn. Tuy rằng Điều Thừa rất có niềm tin về võ nghệ và tài bắn súng, bất quá điều đó cũng không giúp gã chống được cả một đội cảnh sát có vũ trang đầy đủ. Xác định mình không thể hạ gục được Chu Hiểu Xuyên và Lâm Thanh Huyền trong thời gian ngắn, Điều thừa lập tức bỏ kế hoạch, cầm cây súng trường ngụy trang lại:

- Hiện tại, do tao không chuẩn bị kỹ nên thất bại, nhưng lần sau tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm như vậy! Chờ đến lúc đó, tao nhất định sẽ giết cả hai đứa chúng mày, trả mối thù cho lão Cao!

Tên Điều Thừa này không chỉ có bắn súng hay, giỏi võ mà còn có thể duy trì sự bình tĩnh. Đối thủ như vậy, quả thực rất khó xoi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Thông Tin Của Bò Câu Trình Sát

Ngay lúc Điều Thừa rời đi, bốn người Chu Hiểu Xuyên đang vừa nấp vừa thảo luận coi xem ai có ý tấn công bọn họ.

- Trừ đồng bọn của Cao Xuyên Hưng ra, tôi không nghĩ là có người lại có gan làm loạn như vậy, dám nổ súng giết người trong thành phố!

Lâm Thanh Huyền nhắm mắt lại, bình tĩnh phân tích nói. Mặc dù hiện vẫn còn nguy hiểm, nhưng cô lại có thể bình tĩnh suy nghĩ, thậm chí có thể đoán ra thân phận của kẻ tập kích. So với Lâm Thanh Huyền thì Nhiều Xảo kém bình tĩnh hơn nhiều, dù cũng cùng là cảnh sát. Giờ phút này, cô đang hít thở hỗn hển, vẻ mặt vẫn còn chưa hoàn hồn. Về phần người không phải là cảnh sát như Hoàng Hiểu Uyển, tất nhiên bị dọa tới mức cả người không ngừng run lên.

- Chỉ là không rõ kẻ đó đang đâu... Bây giờ địch tới, ta sáng, tình hình thật sự không được khả quan!

Oán hận một câu, Lâm Thanh Nhiều quay đầu lại nhìn Nhiều Xảo phản phó:

- Đừng lo lắng nữa, nhanh chóng gọi điện về báo nguy đi. Nói cho bọn họ biết có kẻ bắn lén, kẻ đó có khả năng cao là đồng bọn của Cao Xuyên Hưng, hơn nữa kỹ thuật bắn rất tốt, hấn kẻ đó cũng là một cao thủ võ thuật.

- A... Vâng, vâng, em gọi ngay đây.

Nhiều Xảo cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, tay chân luống cuống lấy điện thoại trong túi, gọi về báo nguy.

- Rốt cuộc kẻ đánh lén đang trốn ở đâu?

Chu Hiểu Xuyên nhìn vào màn đêm phía đường đạn bay đến, dù ánh sáng khá yếu thì vẫn không ảnh hưởng gì đến thị lực của hấn. Dù vậy hấn không thể nhìn thấy thân ảnh của gã bắn lén đâu. Cùng lúc đó, mấy con bò câu bị tiếng súng hú dọa, đang ở bên ngoài gào thét, bay loạn cả lên.

- Có lẽ đám bò câu kia có thể xác định được vị trí của kẻ bắn lén.

Chu Hiểu Xuyên vừa nghĩ như thế liền vội vàng dùng thủ ngữ gọi một con bò chim câu xuống hỏi, thừa dịp Lâm Thanh Huyền đang gọi điện báo nguy, nhỏ giọng nói với nó:

- Mày có biết cái tiếng súng ban nãy phát ra từ đâu không?

Con chim bò câu này có đồng tử màu vàng, điều đó giúp nó nhìn rõ về ban đêm hơn những con bình thường. Những con chim bò câu được huấn luyện để đưa thư đều có đồng tử màu vàng. Sau khi nghe được Chu Hiểu Xuyên hỏi câu sau, mặc dù con chim bò câu vẫn chưa hoàn hồn nhưng vẫn đáp:

- Tiếng súng ban nãy là phát ra từ toà nhà sáu tầng ở phía bên trái, ta tận mắt chứng kiến có con người ở đó. Bất quá, hấn đã rời đi rồi, cũng không biết

là đi đâu...

Nói không quá hai câu, con chim bồ câu đã đỡ hoảng sợ hơn, liền bắt đầu lại nhai liên tục như những con chim khác:

- Ôi bà mẹ ơi, tiếng súng hồi nãy phát ra làm ta sợ muốn chết. Người không biết đâu, lúc đó ta đang đi đại tiện. Bỗng ‘đoàng’ một tiếng, ta sợ đến mức đến nỗi nửa cục phân cũng không dám lòi ra. Ai, con người này, nghe nói người là bác sỹ thú y hả? Anh nói xem, liệu tôi sẽ bị mắc bệnh táo bón không?

Chu Hiểu Xuyên lúc này đâu có tâm tư thảo luận về chuyện táo bón với con chim bồ câu đâu, hấn vừa nghe tên đánh lén đã nhanh chân chạy mất, vội nói cho Lâm Thanh Huyền:

- Tôi biết chỗ kẻ bắn lén nấp, hiện tại hơn phân nửa là hấn đang chuẩn khỏi đó, chúng ta nhất định phải nhanh chóng đuổi theo mới được!

Lâm Thanh Huyền tương đối tín nhiệm Chu Hiểu Xuyên, cũng không nghi ngờ tại sao hấn lại biết hành tung của kẻ bắn lén, liền gật nói ‘Ok’. Rồi đi theo Chu Hiểu Xuyên lao ra khỏi chỗ trốn ban nãy, trước khi đi cô cũng không quên phân phó cho Nhiều Xảo:

- Em ở lại đây bảo vệ cho Hiểu Uyên chờ những người khác tới giúp!

Nhiều Xảo lại chủ động xin đi giết giặc:

- Cho em đi theo với?

Lâm Thanh Huyền cự tuyệt lời thỉnh cầu của cô:

- Em không có giỏi võ, lại không có súng trong tay, coi như có đi cũng không giúp được gì, lại gây thêm phiền phức cho chúng tôi, thôi cứ ở lại đây đi. Đội lực lượng cảnh sát tới, em bảo họ qua hỗ trợ là được!

- Cái này... Được rồi. Nhưng mọi người nhớ phải cẩn thận đó!

Nhiều Xảo dù không có cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Bởi vì cô biết lời của Lâm Thanh Huyền nói là đúng. Vừa ra khỏi chỗ ẩn nấp, Chu Hiểu Xuyên liền rào bước đi về phía tòa nhà kia. Cùng với đó là những tiếng chim bồ câu vỗ cánh, chúng nó chia nhau ra trong màn đêm giúp Hiểu Xuyên đi kiểm hành tung của Diêu Thừa. Lâm Thanh Huyền cũng lao ra, chỉ là cô có chút cẩn thận, vẫn vừa đi vừa nấp, tránh bị bắn. Nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên không hề quan tâm, chạy băng băng trên đường, cô nhất liên cảm thấy lo lắng, vội vàng nhắc nhở:

- Cẩn thận, tìm chỗ nấp!

Chu Hiểu Xuyên không quay đầu lại nói:

- Không cần phải nấp đâu, kẻ bắn lén bây giờ đang chạy trốn, chúng ta còn lẻ mề như vậy sẽ tạo cơ hội cho hấn chạy thoát mất.

- Cái gì?

Vừa nghe câu trả lời, Lâm Thanh Huyền trở nên vội vàng, cũng chẳng còn cẩn thận nữa, liền chạy theo phía sau Chu Hiểu Xuyên nói:

- Tên kia có vẻ nguy hiểm hơn so với Cao Xuyên Hưng thì sao lại chạy nhanh như vậy chứ?

Đàn chim bồ câu bay lượn trong bầu trời đêm giống như những trinh sát viên vậy, phản hồi cho Chu Hiểu Xuyên những tin tức của Diêu Thừa. Không chỉ có thế, chúng còn giúp chỉ tới chỗ Diêu Thừa một cách nhanh nhất. Theo sát phía sau Chu Hiểu Xuyên, Lâm Thanh Huyền cũng không biết Chu Hiểu Xuyên có ‘đội quân trinh sát trên không’ hỗ trợ, chỉ thấy hấn trên đường cứ quẹo đông quẹo tây, đi được một lát, cô không nhận được phải hỏi:

- Anh thực sự có biết tên đánh lén ở đâu không? Chúng ta cứ quẹo đông quẹo tây, rốt cuộc là đang đi đâu?

Chu Hiểu Xuyên không thể giải thích cho Lâm Thanh Huyền là mình đang đi theo sự chỉ dẫn của đàn chim bồ câu được mà hấn đành nói theo kiểu bá đạo:

- Cô có tin tôi không? Nếu tin tôi thì đi theo tôi, đừng hỏi nhiều.

Lâm Thanh Huyền cười khổ nói:

- Vào lúc này, trừ tin anh ra, tôi còn lựa chọn khác sao?

- Yên tâm, tôi không có làm cô thất vọng đâu.

Nói xong câu này, đôi mắt của Chu Hiểu Xuyên bỗng tỏa sáng, sau đó nói ra một câu làm cho Lâm Thanh Huyền trợn mắt há mồm:

- Đội một chút, tôi có một ý khác, cô hãy vòng theo đường khác đi...

Cùng lúc đó, Diêu Thừa đã ra khỏi tòa nhà, chạy qua được mấy cái ngã tư rồi. Đến tận giờ phút này, Diêu Thừa vẫn không biết rằng hành tung của mình đã bị bại lộ và đang bị theo dõi, gã vẫn còn nghĩ bốn người kia hiện vẫn đang nấp, cho nên vẻ mặt hấn rất ung dung bình thản. Nhưng sau hai phút, về

mặt ung dung bình thản ấy của Diêu Thừa nhanh chóng đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt không thể tin được và với khiếp sợ.

- Sao lại... lại có thể được?

Dưới sự kinh ngạc, Diêu Thừa nhin không được kêu lên:

- Làm sao mày lại xuất hiện ở đây?

Diêu Thừa sở dĩ khiếp sợ như vậy là bởi vì gã thấy Chu Hiểu vọt ra cách hán ba mươi thước từ một cái hẻm nhỏ. Gã không thể nào ngờ rằng Chu Hiểu Xuyên dám đuổi theo hán, và còn có thể đuổi kịp hán.

“Sao nó biết được hành tung của mình? Chẳng lẽ là ngẫu nhiên? Hay là nó có bản lĩnh truy tìm kẻ địch?” Trong đầu Diêu Thừa tràn ngập nghi vấn. Tất nhiên, cho dù gã có vắt óc ra nghĩ thì không thể ngờ được Chu Hiểu Xuyên tìm được gã nhờ vào đám chim bồ câu. Còn Chu Hiểu Xuyên khi thấy được hán thì lại nghĩ: “Đáng tiếc thị lực đám chim bồ câu bị giảm vào ban đêm nên báo cho mình hơi muộn, chứ không thì thì đã không phải đi xa để đuổi kịp hán như thế này.”

Mặc dù có chút làu bàu, nhưng Chu Hiểu Xuyên vẫn cảm kích đối với sự giúp đỡ của đám chim bồ câu, thậm chí hán đã quyết định sau khi bắt được tên bắn lên này, nhất định phải mua một đồng cao lương mỹ vị đến để tạ ơn chúng nó. Cơ hồ cùng một thời gian, Lâm Thanh Huyền cũng đã xuất hiện ở phía sau Diêu Thừa hai mươi thước. Tuy rằng, Thanh Huyền không nhận ra Diêu Thừa, nhưng nghe được tiếng la kinh ngạc của Diêu Thừa, cô hiểu ngay ra người này chính là kẻ bắn lên mình. Không có chút chần chờ nào, Lâm Thanh Huyền lập tức lao về phía Diêu Thừa, tốc độ còn nhanh hơn trước nhiều. Đồng thời cô còn rút khẩu súng ở thắt lưng ra, tính chặn đường chạy của Diêu Thừa cái đã. Chu Hiểu Xuyên lao về phía Diêu Thừa, tốc độ cũng nhanh chẳng kém.

Lâm vào tình thế phải đối phó cả với Lâm Thanh Huyền lẫn Chu Hiểu Xuyên, Diêu Thừa có chút không nắm chắc. Hán biết rõ ràng rằng nếu phải đánh nhau với cả hai người này, cho dù có đánh chết họ đi nữa, cũng mất đi cơ hội chạy trốn, bị cảnh sát bao vây. Lấy mạng đổi mạng, đối với Diêu Thừa mà nói, đó không phải là một cuộc mua bán tốt. Cho nên Diêu Thừa trước tiên nghiêng người nhảy lên trên đường cái. Gã muốn nhân lúc khoảng cách còn xa, gã sẽ mau chóng cướp một chiếc xe chạy trốn. Diêu Thừa nghĩ chỉ cần mình lên được xe là xong, cho dù Lâm Thanh Huyền và Chu Hiểu Xuyên có chạy nhanh cỡ nào, cũng đừng hòng đuổi theo. Đợi đến khi ô tô chạy được một quãng đường thì hán lại bỏ xe chuồn theo đường khác, đến lúc đó dù cảnh sát có muốt bắt hán cũng không được. Sau đó hán sẽ trở lại vào một ngày nào đó, lập một kế hoạch cẩn thận, ngày đó sẽ là ngày hán tiễn hai người an nghỉ.

“Két” một tiếng, một chiếc xe tải dừng lại trước người Diêu Thừa hai thước.

- Con mịa mày muốn chết à?

Người lái xe chưa kịp hoàn hồn đã thò mặt ra chửi Diêu Thừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Lá Cây Có Thể Đả Thương Người

Diêu Thừa căn bản không quan tâm tới lời chửi rủa của tên tài xế, hán nhảy vọt lên cửa xe của buồng lái, tay trái thò vào trong xe, cố gắng mở cửa xe. Đến lúc Diêu Thừa mở được cái cửa xe, tên tài xế mới kịp phản ứng, vẻ mặt hoảng sợ kinh hô:

- Mày muốn làm gì? Muốn cướp sao?

Hán nhanh tay lấy cái cờ lê lớn ở phía dưới chỗ ngồi, dùng sức vạng xuống người Diêu Thừa.

- Dám động thủ với cả tao, mày ngon đó. Chỉ là hiện tại tao không có thời gian rảnh rỗi để đùa giỡn với mày.

Diêu Thừa không tránh né, để cho cái cờ lê đập vào mình, đồng thời tay phải chộp lên trên bả vai của tên tài xế nhanh như chớp, dùng chút lực lẳng tên tài xế nặng gần một trăm bốn mươi cân xuống đất:

- Cút xuống cho tao.

- A~~~~.

Người lái xe bị ngã xuống đất, ôm lấy bả vai kêu thảm thiết, có vẻ như đã bị Diêu Thừa bóp nát bả vai. Cùng lúc đó, Diêu Thừa nhảy vào ghế lái, đạp chân ga chạy trốn. Dù cho Chu Hiểu Xuyên đang chạy như điên, nhưng vẫn cách Diêu Thừa khoảng mười thước, đành trơ mắt nhìn gã cướp xe. Chỉ là Chu Hiểu Xuyên vẫn không chịu thua, tiếp tục lao đến.

- Cướp xe rồi chạy? Nào dễ dàng như vậy!

Chu Hiểu Xuyên quát to lên một tiếng, liền ngắt một chiếc lá từ bụi cây bên đường, lia về phía Diêu Thừa. Trong thời gian Chu Hiểu Xuyên cầm lấy chiếc lá, năng lượng thần bí từ cơ thể hắn đã truyền vào trong chiếc lá khiến chiếc lá hơi lóe sáng yếu ớt, rồi nó trở nên cứng như một tấm thép. Thế nên khi chiếc lá bị lia đi, nó còn bay nhanh ngang với đạn bắn. Gần như chỉ trong nháy mắt, chiếc lá đã bay tới trước mặt Diêu Thừa. Tới lúc đó, Diêu Thừa mới nhận ra nguy hiểm, chỉ có điều là gã không kịp tránh né nữa rồi.

- Phập!

Một tiếng kêu như một vũ khí sắc bén găm vào da thịt, ngay sau đó gã cảm thấy trên cổ tay phải của mình có cảm giác đau đớn. Gã giật mình rút cánh tay lại, hai chân giật mạnh xuống, đạp cả ga lẫn phanh, khiến chiếc xe đánh “kít” một cái, lê một đoạn. Chỉ sau một hồi chiếc xe đã chết máy. (Dịch: xe Tàu lôm để chết máy)

“Tiêu tử này dùng ám khí gì mà bay nhanh vậy?” Tiêu Thừa vội cúi đầu nhìn ám khí trên cổ tay mình. Không nhìn còn đỡ, chứ nhìn vào lại làm gã giật mình.

“Đây không phải chỉ là lá cây thôi sao? Chẳng nhẽ ám khí làm mình bị thương là cái lá cây này? Sao có thể như thế được? Từ khi mình đạt được đến Dịch Cốt cảnh hậu kỳ, thân thể đã trở nên cứng rắn, tuy không thể chặn được đạn nhưng làm sao lại để một chiếc lá làm bị thương được? Chẳng nhẽ thằng đấy đã luyện ám khí đến cảnh giới dùng được hoa lá để làm vũ khí? Không thể nào! Nhìn kiểu gì thì thằng nhóc này cũng chỉ mới có hai mươi tuổi, đâu thể luyện tập đến cảnh giới cao như vậy? Kể cả đắm chìm trong việc luyện tập ám khí cũng là một chuyện không thể nào.”

Diêu Thừa cứ mãi mê nghĩ về ám khí bằng lá cây, nhất tời quên mất việc nổ lại máy. Cơ hội tốt như vậy, tất nhiên cả Chu Hiểu Xuyên lẫn Lâm Thanh Huyền đều có dễ dàng bỏ qua. Lâm Thanh Huyền tới trước, cô lấy còng tay ra, nhảy vào buồng lái, muốn còng Diêu Thừa lại. Thấy Lâm Thanh Huyền nhảy vào bằng hướng đó, Chu Hiểu Xuyên lập tức đổi hướng, thò tay mở chốt cửa bên tay lái phụ ra, rồi nhanh chóng nhảy lên, muốn cùng Lâm Thanh Huyền bắt Diêu Thừa. Diêu Thừa sau khi hết khiếp sợ, gã liền găm lên một tiếng, tấn công cả Chu Hiểu Xuyên lẫn Lâm Thanh Huyền. Cả hai người đều không ngờ rằng kẻ này đáng người tuy mập mạp nhưng thân pháp lại vô cùng nhanh nhẹn, cái buồng lái hẹp vậy mà hắn còn có thể né tránh một cách tài tình. Hơn nữa sở trường của hắn là Cầm Nã Thủ, chiến đấu gần trong không gian hẹp như thế này có thể phát huy được uy lực của nó. Vì vậy dù Lâm Thanh Huyền có liên thủ với Chu Hiểu Xuyên cũng không đủ để khống chế được Diêu Thừa. Bỗng, không biết vì nguyên nhân gì mà Diêu Thừa không tránh được việc bị Lâm Thanh Huyền còng lấy tay.

- Tốt rồi! Lần này coi mi trốn đâu.

Lâm Thanh Huyền thấy thế mừng rỡ, liền còng đầu còng còn lại vào tay mình, để tránh việc tên Diêu Thừa tìm cách chạy thoát.

- Bị lừa rồi em ơi.

Diêu Thừa đột nhiên cười lạnh, sau đó tay trái vang lên tiếng ‘răng rắc’, các đốt ngón tay liền di chuyển sai lệch vị trí, sau đó cả bàn tay nhỏ lại.

- Súc Cốt Công?

Lâm Thanh Huyền kinh hãi, vội vàng muốn giữ cánh tay của Diêu Thừa lại. Chỉ là dù cô phản ứng khá nhanh nhưng Diêu Thừa còn nhanh hơn, gã đã nhanh chóng rút tay ra khỏi cái còng rồi. Cùng lúc đó, Chu Hiểu Xuyên cũng đâm tới mặt hắn. Diêu Thừa nhìn thấy không lấy gì làm kinh sợ mà còn cười hung dữ:

- Tới đúng lúc lắm!

Bàn tay trái hắn lập tức khôi phục lại như bình thường hắn cầm lấy chiếc cánh tay mang còng của Lâm Thanh Huyền, chịu một quyền của Chu Hiểu Xuyên đánh tới.

“Bốp”

Chu Hiểu Xuyên đâm mạnh vào lồng ngực Diêu Thừa, khiến gã hộc máu. Nhưng tay trái của Chu Hiểu Xuyên cũng bị còng vào. Thế là hai người bị còng lại với nhau, cùng với đó cái còng cũng được vòng qua vô – lăng, khiến bọn họ khó lòng có thể hoạt động tốt được vì họ đâu có biết Súc Cốt Công.

- Đắm đau đấy!

Diêu Thừa không quan tâm đến vết thương, liền mượn cơ hội này mà chạy trốn. Không phải gã không nghĩ đến chuyện giết Lâm Thanh Huyền và Chu Hiểu Xuyên nhưng gã hiểu rằng dưới tình hình hiện tại, muốn giết cả hai người không phải là không thể, chỉ là nó tốn rất nhiều thời gian. Một khi cảnh sát khác đuổi đến nơi, thì không những không giết được hai người, mà sẽ phải nhận một kết cục y như Cao Xuyên Hưng. Tất nhiên, gã không thích điều này.

- Đùng cho hắn chạy thoát.

Lâm Thanh Huyền nhận ra Diêu Thừa muốn tẩu thoát, vội vàng hô Chu Hiểu Xuyên, hy vọng hắn có thể cản được Diêu Thừa, còn mình thì đưa tay xuống thắt lưng, lấy chìa khóa còng. Nhưng không đợi Lâm Thanh Huyền lấy được cái chìa khóa thì Diêu Thừa đã vươn tay, tóm lấy các ngón tay của cô.

- A~~~~!

Ngón tay truyền đến sự đau đớn làm Lâm Thanh Huyền la lên. Đồng thời cô cũng thấy cánh tay mình trở nên mệt mỏi, dần dần không còn sức lực, Điều Thừa lấy chìa khóa công một cách đơn giản.

- Đưa chìa khóa đây.

Chu Hiểu Xuyên thấy thế liền kinh hãi, vội vã đưa tay muốn đoạt lại cái chìa khóa. Bất quá trong cái không gian nhỏ hẹp này, bốn tay còn không chơi lại hai tay của gã nữa là bây giờ mỗi người chỉ còn một tay.

“Xoảng” một tiếng, Điều Thừa tung mình đập vỡ kính chắn gió, rồi nhảy ra khỏi khoang lái. Sau đó gã quay mặt lại nhìn đều hai người Lâm Thanh Huyền và Chu Hiểu Xuyên, nói:

- Muốn cái chìa khóa này đây hả? Tự túc là hạnh phúc đi!

Chợt hấn vung tay, đập thẳng cái chìa khóa vào trong cống thoát nước.

- Hai đứa cứ ở trên này mà tâm tình với nhau nhá. Anh đi đây.

Nói xong câu đó, Điều Thừa liền xoay người bỏ chạy.

- Nếu lần này để gã chạy thoát, e rằng về sau muốn bắt hắn sẽ cực kỳ khó khăn.

Nhìn bóng lưng Điều Thừa chạy đi, Lâm Thanh Huyền nghiêng răng nghiêng lợi nói. Bỗng, cô thấy chìa khóa xe vẫn còn, cô liền nảy ra một ý, vội vàng bảo Chu Hiểu Xuyên:

- Mau ngồi vào ghế lái!

- Cái gì?

Chu Hiểu Xuyên lặng đi một chút, không hiểu cô có ý gì. Lâm Thanh Huyền vội giải thích:

- Tôi muốn lái xe đâm vào gã. Anh mau ngồi lên vào ghế tay lái đi, tôi ngồi lên người anh. Bằng không với tư thế của chúng ta hiện giờ, muốn đuổi cũng không dễ dàng. Thậm chí có thể gây lên tai nạn với người dân đi đường.

- Tôi hiểu rồi.

Chu Hiểu Xuyên lên tiếng, nhanh chóng ngồi vào ghế lái. Không đợi hắn ngồi vững, Lâm Thanh Huyền đã ngồi lên đùi hắn, nói :

- Đừng có làm rộn đây !

Sau đó cô nổ máy, giậm chân ga, tức tốc đuổi theo Điều Thừa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Khí Độc Dễ Cháy Nổ

Điều Thừa vốn cho rằng lần này mình có thể thuận lợi đào thoát, không ngờ bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ đằng sau truyền tới, quay đầu lại nhìn thì thấy Lâm Thanh Huyền đang lái chiếc xe bồn phóng về phía mình, liền biến sắc, mở miệng mắng:

- Khốn nạn!

Rồi vội vàng xoay người, tăng tốc bỏ chạy thực mạng. Tuy Điều Thừa là một cao thủ võ thuật, tốc độ chạy nhanh hơn người thường rất nhiều nhưng cũng không thể bằng vận tốc ô tô được. Mất thấy khoảng cách với chiếc xe bồn ngày càng thu hẹp, Điều Thừa cũng có chút nóng nảy. Hiện tại gã cũng đã nhận ra Lâm Thanh Huyền muốn lái xe tông vào mình, dù hắn có là cao thủ võ thuật đi chăng nữa, mà bị chiếc xe đâm trúng thì không chết cũng dật dẹo. Chiếc xe càng ngày càng gần, Điều Thừa nghiêng răng nghiêng lợi nói thầm: “Nếu không phải súng của bố mày còn rơi trên xe, thì hiện tại bố đã bắn nổ lốp xe chúng mày rồi!”

Dòng suy nghĩ còn chưa dứt, trong đầu hắn bỗng hiện lên một suy nghĩ: “Chết tiệt, mình chỉ mãi nghĩ đến súng, quên mất búng bản lĩnh của mình.”

Gã vội đưa tay vào ngực, lấy ra một cây đinh màu đen. Giống như Cao Xuyên Hưng, Điều Thừa cũng luyện được công phu ám khí. Mặc dù đa số thời gian hắn đều dùng súng, nhưng tuyệt chiêu ném ám khí lại không hề mai một. Điều Thừa đang chạy băng băng bỗng quay đầu nhìn về phía sau, đồng thời tay phải vung lên, cây đinh màu đen được phóng thẳng về phía trước. Mục tiêu của Điều Thừa là lốp xe, vì gã không dám chắc liệu Lâm Thanh Huyền có thể né được ám khí của hắn hay không, cho nên đập vào lốp cho dễ trúng. Đồng thời, Điều Thừa cũng rất tin vào công phu ám khí của mình, chỉ cần

mấy cây đinh găm trúng lốp xe, nhất định sẽ khiến chiếc xe trở nên vô dụng. Tới lúc đó, Chu Hiểu Xuyên và Lâm Thanh Huyền cũng khỏi phải nghĩ đến việc lái xe đuổi theo gã nữa. Ý nghĩ này của Diêu Thừa thực ra không tệ, bất quá gã lại xem nhẹ một việc đó là kỹ năng lái xe của Lâm Thanh Huyền cũng không tầm thường, đừng nói là cảnh sát huyện Phưong Đình, cho dù so với cảnh sát thành phố Thập Đức cũng thuộc loại xuất chúng. Cô chỉ cần nhìn thấy Diêu Thừa đột nhiên quay đầu, vung tay, liền biết có vấn đề, vội vàng đạp phanh, đồng thời dùng sức đánh lái, hiển nhiên tránh được mấy cây đinh do Diêu Thừa bắn ra. Một hồi còi dồn dập vang lên, do chiếc xe bỗng đột ngột chuyển hướng, khiến các xe khác vội vàng nhấn còi, phanh gấp. Cũng may là không gây ra va chạm hay tai nạn gì, bằng không Diêu Thừa hẳn đã vui đến phát rồ. Bất quá, tiếng còi cất lên cũng khiến Diêu Thừa lại nảy ra một ý khác.

“Kỹ thuật lái xe của mày dù tốt, có thể né được ám khí của tao, nhưng tao không tin những người khác trên đường cũng lái ‘lạ’ được như vậy!” Diêu Thừa nhún nhún cười, phóng ra hai cây đinh cuối cùng trong người gã. Chẳng qua, kết quả lúc này cũng không khiến gã thất vọng. Hai tiếng ‘bụp bụp’ vang lên, làm chiếc xe việt dã đi gần chiếc xe bồn của Lâm Thanh Huyền bị xịt lốp. Mang theo tiếng kêu chói tai, xe việt dã gấp gấp đổi hướng, đầu xe đâm trúng bình khí phía sau xe bồn.

‘Rầm’ Âm thanh va chạm đinh tai nhức óc chợt vang lên. Trong lúc hoảng loạn, Lâm Thanh Huyền nhanh chóng đạp phanh, lúc này mới tránh khỏi việc xe bồn bị lực va chạm làm đổi hướng, đâm vào các xe khác, tạo thành tai nạn liên hoàn.

- May quá, tài xế không gặp nguy hiểm.

Thông qua kính chiếu hậu, Chu Hiểu Xuyên chứng kiến người lái xe tuy trên mặt dính máu, nhưng thần trí rõ ràng không có vấn đề gì, thậm chí ngay sau khi gặp tai nạn phát sinh, vẫn lon ton bò ra khỏi xe gọi điện thoại.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Lâm Thanh Huyền cũng nhẹ nhõm thở dài, chuẩn bị khởi động xe, tiếp tục đuổi theo Diêu Thừa. Nhưng vừa lúc đó, cô bỗng ngửi thấy một mùi gì đó gay gay xộc vào mũi.

- Mùi gì thế nhỉ? Gay mũi quá! Sao hít vào xong lại có cảm giác đau đầu, choáng váng, buồn nôn...

Chu Hiểu Xuyên cũng ngửi thấy mùi này, nhưng nhờ có năng lượng thần bí nên đỡ cảm thấy khó chịu hơn Lâm Thanh Huyền nhiều, thậm chí là không đáng kể. Có điều, chủ xe việt dã cùng với một số người xem náo nhiệt ở xung quanh đều có cảm giác cực kỳ không thoải mái, thậm chí cảm giác còn khó chịu hơn Lâm Thanh Huyền nhiều! Chu Hiểu Xuyên nhìn vào kính chiếu hậu, phát hiện ở bình khí phía sau xe bồn, chỗ bị xe việt dã đâm vào, có một luồng khí tràn ra, trên bình còn có ký hiệu đầu lâu xương chéo nữa.

- Không xong rồi!

Chu Hiểu Xuyên biến sắc, thất thanh kêu lên:

- Xe bồn này có lẽ chở một loại khí độc dễ cháy nổ. Vừa rồi lúc chiếc xe việt dã đâm vào, hẳn đã làm vỡ bình khí, khiến cho chất khí chứa bên trong bình thoát ra!

- Cái gì?!

Lâm Thanh Huyền cũng bị tin tức này làm cho giật mình”

- Nơi này vẫn bên trong thành phố Thập Đức, nếu cứ để loại khí độc này lan rộng sẽ gây tai họa cho rất nhiều người vô tội...

Mất nhìn Diêu Thừa chạy như điên phía trước, Lâm Thanh Huyền cắn răng quyết định:

- Chúng ta phải lập tức lái xe rời khỏi chỗ này, chạy thật nhanh về phía ngoại thành vắng người. Chỉ như vậy mới giảm nguy cơ xuống tới mức thấp nhất.

Dưới tình huống hiện tại, Lâm Thanh Huyền chỉ đành buông tha ý niệm tiếp tục truy đuổi Diêu Thừa. Huống chi, nhìn theo hướng chạy trốn của Diêu Thừa, chắc là đang chạy tới cái chợ tấp nập nhất của thành phố Thập Đức. Nếu Lâm Thanh Huyền kiên trì đuổi theo mà không thể bắt được gã trước khi tới chợ đêm, thì tai họa gây ra do đám khí độc này tạo ra là không thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa, Lâm Thanh Huyền cũng không dám chắc, thành phần của chất khí này là gì, liệu hoàn cảnh xung quanh có khiến nó đột ngột nổ hay không. Nhưng có một điều cô có thể khẳng định rằng cỗ xe chết tiệt này một khi phát nổ, sức phá hoại tuyệt đối không nhỏ. Nếu xảy ra ở cạnh chợ đêm, thiệt hại nhất định sẽ thật kinh khủng. Lâm Thanh Huyền tuy rất muốn bắt giữ Diêu Thừa nhưng lại không hy vọng chứng kiến kết quả như thế!

- Tình huống hiện tại, cũng chỉ có thể làm theo lời cô thôi, mau chóng lái chiếc xe chết tiệt này ra ngoại thành đi.

Chu Hiểu Xuyên gật đầu đồng ý với quyết định của Lâm Thanh Huyền, đồng thời cũng không quên tức giận mắng Diêu Thừa một câu:

- Thằng bán lén chết bầm, xe nào không lấy, lấy đi lấy cái xe chứa chất độc này, nhờ nó phát nổ thì sao? Chẳng lẽ là gã cố tình làm vậy?

Chu Hiểu Xuyên đã quá đề cao Diêu Thừa rồi, ngay lúc đó Diêu Thừa cũng không nghĩ nhiều như vậy, gã chỉ muốn nhanh chóng cướp một chiếc xe để chạy trốn mà thôi. Mất nhìn khí độc đang không ngừng khuếch tán, Lâm Thanh Huyền cũng không dám coi thường, càng không dám ở đây lâu, vội vàng khởi động xe, phóng về hướng ngoại thành. Mà đúng lúc Lâm Thanh Huyền quay đầu xe, Chu Hiểu Xuyên đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng dùng thú ngừ hướng về một chú bò câu đang bay tới gần cửa xe, nói:

- Có thấy miệng cống thoát nước bên kia không? Chìa khóa còng tay của bọn tao vừa mới bị một tên khốn kiếp ném vào đó, phiền mày lấy lên hộ tao nhé!

Bỏ câu nhìn qua, lắc đầu đáp:

- Miệng cống nhỏ quá, ta không vào được.

Chu Hiểu Xuyên vội vàng nói:

- Vậy nhờ một con chuột giúp cho, nhất định phải lấy được chìa khóa cho tao! Tao cam đoan với các mày, nếu có thể lấy được chìa khóa, phạm những đứa nào tham dự, tao đều sẽ chiêu đãi một bữa ra trò để cảm ơn. Ngoài ra, tụi mày có yêu cầu gì, cũng có thể nói ra, tao sẽ cố gắng thỏa mãn tụi mày! (DG: Câu này khó nhay cảm...)

Chu Hiểu Xuyên sao có thể không vội cho được? Nếu không thể lấy được chìa khóa thì ít nhất trước khi cảnh sát tới, hai người không có cách nào mở được còng tay. Lúc đó, bọn họ cũng coi như bị mắc kẹt ở trong chiếc xe này. Giả như không có cỗ khí độc dễ cháy nổ kia thì cũng chẳng có vấn đề gì. Nhưng hiện tại lại khác, mặc dù hấn ý vào trong cơ thể có năng lượng thần bí, không e ngại loại khí độc này, chỉ là trong cơ thể Lâm Thanh Huyền lại không có loại năng lượng ấy, cùng với đó là kính chắn gió đã bị vỡ, khiến họ không thể nào tạo được không gian ít tiếp xúc với khí độc. Một khi ở bên trong xe quá lâu, hít vào quá nhiều khí độc, chả ai dám cam đoan Lâm Thanh Huyền cuối cùng sẽ bị làm sao.

- Nếu người đã cam đoan như vậy, có lẽ con chuột tham lam đó sẽ không cự tuyệt đâu. Nhân loại, người cứ chờ tin tốt của ta đi.

Bỏ câu lập tức vỗ cánh bay đi, tìm con chuột hỗ trợ lấy chìa khóa.

- Ha ha, xem ra lúc này, ngay cả ông trời cũng đang giúp mình!

Nhìn Lâm Thanh Huyền lái xe phóng về hướng khác, Diêu Thừa đang chạy như điên cũng nhìn không được mà cười phá lên.

Lâm Thanh Huyền lái xe lướt đi nhanh như chớp. Vì để có thể mau chóng ra khỏi nội thành, nhằm hạn chế tối đa hậu quả, Lâm Thanh Huyền tăng tốc đến cực hạn. Cũng may, kỹ thuật lái xe của cô hơn người, có can đảm lại thận trọng, với lại lúc này đã hơn mười giờ tối, xe cô lưu thông trên đường ít hơn ban ngày. Bằng không, cô còn chưa chạy khỏi nội thành, có lẽ đã xảy ra tai nạn giao thông rồi.

Nửa giờ sau, Lâm Thanh Huyền đã lái xe ra khỏi nội thành. Tuy vậy, vào lúc này, thần trí của cô do hít vào rất nhiều khí độc mà dần dần trở nên hỗn loạn không tỉnh táo...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Anh Muốn Em Đi.

Khí độc đó khi khếch tán ra, nó không chỉ ảnh hưởng đến hô hấp con người mà còn tổn hại đến cả dây thần kinh con người. Dọc trên đường đi, do kính chắn gió bị vỡ nên khí độc dễ dàng vào tràn vào buồng lái. Ngay cả khi Lâm Thanh Huyền kéo tay áo lên che mũi, thì khi cô vẫn hít thở trong bầu không khí đó, kiểu gì cũng bị ảnh hưởng.

Giờ khắc này, Lâm Thanh Huyền không chỉ cảm thấy cổ họng, khí quản và phổi khó chịu, đau đớn kịch liệt, mà cô cũng cảm giác thấy đầu óc mình choáng váng, hoa mắt, cảnh tượng trước mắt cứ chia làm đôi, thậm chí thông tin từ tai và mắt đã không trùng nhau nữa rồi. Đây là những biểu hiện của việc hệ thần kinh bị ảnh hưởng. Mặc dù đang chạy nhanh ra khỏi nội thành, xe cô trên đường trên đường không nhiều, thế nên những chiếc xe tải khác cũng rú ga phóng ầm ầm. Dưới tình huống đó, thì việc Lâm Thanh Huyền không đủ tỉnh táo để lái xe, rất có thể sẽ tạo ra một vụ tai nạn liên hoàn. Trên một giao lộ, vốn cô muốn rẽ vào đường lớn, nhưng do thần trí không được tỉnh táo nên cô đã rẽ vào cái đường nhỏ, bắt đầu chạy ngược chiều trong con đường một chiều đó. Vừa mới bắt đầu, Chu Hiểu Xuyên cũng không biết xe tải đang chạy ngược chiều. Chỉ khi qua được vài phút, có ánh sáng đèn pha rọi vào, một chiếc xe tải đang ầm ầm lao đến. Chiếc xe đó bấm còi inh ỏi cảnh báo, tiếc rằng điều đó là không đủ để Lâm Thanh Huyền tỉnh táo trở lại, cô vẫn nhấn ga lao về phía trước. Chu Hiểu Xuyên cực kỳ hoảng sợ, hét to:

- Phía trước có xe, mau tránh đi!

Dưới tình thế cấp bách, tiếng hét to của Chu Hiểu Xuyên vận thêm năng lượng thần bí trong cơ thể, nghe giống như tuyệt chiêu ‘Sur từ hồng’ vậy. Tất nhiên, cuối cùng nó cũng khiến Lâm Thanh Huyền tỉnh táo.

- Đáng chết, sao mình lại chạy ngược chiều vậy?

Nhìn thấy chiếc xe tải phía trước đang ầm ầm lao đến, Lâm Thanh Huyền sợ đến toát mồ hôi lạnh, không kịp nghĩ nhiều, cô lập tức đánh tay lái theo bản năng, tránh được chiếc xe tải kia trong đường tơ kẽ tóc. Tránh được rồi, cô cũng không kịp lau mồ hôi trên mặt, liền nhìn về sau coi có xe không rồi quay xe lại đường cũ.

- Vừa rồi nguy hiểm thật, nếu đâm phải chiếc xe kia, chúng ta chắc chắn đã phải chết rồi.

Thoát khỏi nguy hiểm, Chu Hiểu Xuyên thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cảm thấy lo lắng về việc Lâm Thanh Huyền không đủ tỉnh táo mà vẫn phóng xe trên đường, hẳn đành khuyên nhủ:

- Thanh Huyền, chúng ta bây giờ đã ra khỏi nội thành, hay là dừng xe lại đợi cứu viện đi?

Trên thực tế, Chu Hiểu Xuyên muốn chờ đợi đám chim bồ câu mang chìa khóa đến chứ không phải là cảnh sát. Bởi vì Lâm Thanh Huyền ban nãy phóng bạt mạng, cho nên con chim bồ câu không thể nào đuổi kịp được, chứ không thì hẳn đã tháo còng tay từ lâu rồi. Chỉ là Lâm Thanh Huyền lại cự tuyệt đề nghị này không chút do dự:

- Không được! Tuy rằng chúng ta đã ra ngoại thành, nhưng chung quanh đây vẫn còn khá nhiều người ở. Cho nên chúng ta không thể đỗ xe chờ cứu viện được. Bắt buộc phải tiếp tục chạy, chạy đến khi nào tới nơi vắng người thì thôi! Nếu không với lượng khí độc này mà phát tán ra ngoài thì chắc chắn sẽ rất nhiều người vô tội bị nhiễm độc.

Những lời này, Lâm Thanh Huyền phải cắn răng nói ra, vì hiện cô chỉ cần hô hấp là có cảm giác đau nhức, khiến cô phải cắn răng nói, mồ hôi tuôn ra như mưa. Về mặt Chu Hiểu Xuyên lo lắng nói:

- Chỉ là tình trạng hiện giờ của cô sao có thể tiếp tục lái xe?

Giờ phút này hẳn hối hận chính mình không biết lái xe, nên không có cách nào giúp đỡ Lâm Thanh Huyền, càng thêm hối hận về việc không mang theo cây ngậm châm nào bên mình. Chu hiểu xuyên tin tưởng, chỉ cần có ngậm châm trong tay, hẳn có thể dùng nó làm cầu dẫn cho năng lượng thần bí tiến vào cơ thể Lâm Thanh Huyền, giúp cô không bị nhiễm độc cũng như trị những triệu chứng mà khí độc gây ra. Lâm thanh huyền cắn chặt răng đáp:

- Yên tâm đi, tôi còn có thể chịu được... Ít nhất là cho đến lúc lái chiếc xe này tới chỗ không người, tôi tuyệt đối sẽ không đổ gục!

Cô nói rất mạnh mẽ và kiên định, khiến Chu Hiểu Xuyên không biết nói như thế nào cho tốt. Trong xe lại trở lên yên tĩnh. Mấy phút đồng hồ sau, vẫn là Lâm Thanh Huyền đánh vỡ sự yên tĩnh:

- Hiểu Xuyên, anh nói chúng ta... có chết hay không?

Tựa hồ, nàng là muốn mượn nhờ việc cùng chu hiểu xuyên trao đổi, làm cho mình bảo trì thanh tỉnh. Chu Hiểu Xuyên sững sốt một chút, rồi dùng ngữ điệu chắc như đinh đóng cột nói:

- Cô không nên nghĩ bậy bạ, chúng ta tuyệt đối sẽ không xảy ra việc gì!

- Ha ha...

Lâm Thanh Huyền cười nhẹ hai tiếng, lắc đầu nói:

- Tôi không được lạc quan như anh. Tôi cảm thấy sẽ lạnh ít dữ nhiều.

Chu Hiểu Xuyên vội vàng nói:

- Đừng nói như vậy, cô nhất định sẽ không có việc gì.

Lâm thanh huyền cười khò lắc lắc đầu:

- Cơ thể của tôi, tôi biết rõ. Hiện tại, hô hấp và hệ thống thần kinh của tôi đều đã bị khí độc này làm tổn hại. Cứ tiếp tục như vậy thì không bao lâu, tôi sẽ hôn mê. Hơn nữa còn đang bị còng thế này thì biết chạy đi đâu. Có lẽ sau khi tôi hôn mê sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Nói tới đây, Lâm Thanh Huyền lại cười nhẹ hai tiếng:

- Như vậy cũng tốt, chết khi hôn mê sẽ không cảm thấy đau khổ. Chỉ là tội làm liên lụy đến anh, thật là xấu hổ.

- Chớ nói nhảm! Cô sẽ không chết ở đây! Tuyệt đối sẽ không!

Chu Hiểu Xuyên cơ hồ đang hét lên.

- Hi vọng như thế đi...

Lâm Thanh Huyền thở dài một hơi rồi không nói gì thêm nữa. Chu Hiểu Xuyên cũng không biết nên cổ vũ cô, động viên cô như thế nào, đành phải trầm mặc theo, không nói gì. Vài phút sau, Lâm Thanh Huyền bỗng nói, lời nói khiến Chu Hiểu Xuyên tròn tròn mắt:

- Hiểu xuyên, Anh...Anh ày em đi!

- Cô nói cái gì?

Chu Hiểu Xuyên hoài nghi lỗi tại mình có vấn đề.

- Em nói, Anh muốn em đi!

Khuôn mặt Lâm Thanh Huyền đỏ bừng, lặp lại lời nói của mình lần nữa. Đồng thời cô còn dùng tay chỉnh gương chiếu hậu để có thể nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên.

- Bây giờ, hai chúng ta rất có thể sẽ chết trong chiếc xe này. Anh nghĩ như thế nào thì em không biết, nhưng em cũng không hy vọng lúc mình chết vẫn còn là một xử nữ. Em cũng muốn muốn thân thể mình được trải qua cảm giác đó...

Nói lời này, gương mặt Lâm Thanh Huyền lộ vẻ ngượng ngùng làm say lòng người. Âm thanh của cô tuy rằng lần nhỏ đi nhiều, nhưng càng nói ra những thứ mê người:

- Hiểu xuyên, anh hãy thỏa mãn ước nguyện của em đi!

Chu Hiểu Xuyên không ngờ Lâm Thanh Huyền lại nói ra những lời như vậy. Quá khiếp sợ làm hắn nói hơi lắp bắp:

- Cô đang nói đùa với tôi đấy à? Hay là hít nhiều khí độc quá nên loạn rồi? Nếu không sao cô lại đột nhiên nói linh tinh thế?

Trên mặt Lâm Thanh Huyền đã bớt ngượng ngùng đi nhiều rồi, thay vào đó là biểu cảm chân thành:

- Em không có nói đùa, cũng không có hồ ngôn loạn ngữ, em nói thật!

Chu Hiểu Xuyên vẫn cảm thấy khiếp sợ:

- Thật? Thế nhưng... cái này... sao... có thể được?

Lâm Thanh Huyền hỏi ngược lại:

- Vì cái gì không được? Chẳng lẽ anh không thích em? Cảm thấy em xấu lắm à?

Chu Hiểu Xuyên vội vàng lắc đầu, đáp lại:

- Không thể nào? Cô mà xấu thì trên đời này ai được gọi là đẹp.

- Một khi đã như vậy, vậy thế sao lại không được? Chẳng lẽ... anh sợ?

Nói tới đây, Lâm Thanh Huyền nhin không được cười:

- Em là còn gái còn chả sợ, anh là con trai thì sợ cái nỗi gì?

Có lẽ là cảm giác mình không còn lâu nữa, cùng với chuyện mình đã hạ quyết tâm, Lâm Thanh Huyền đã bớt ngượng đi, cô trở nên lớn mật chủ động trước, thậm chí cô còn lắc hông mình theo nhịp xóc của Chu Hiểu Xuyên. Sau một phen loay hoay, vặn vẹo cái mông, cô càng trở nên thành thực khiến Chu Hiểu Xuyên cảm thấy rất sượng. Và thằng nhỏ cũng đã bén mùi, ngọc đầu đại chờ xung trận.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thủ Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Có Những Lời Này Của Anh, Dù Chết Em Cũng Không Tiếc

Lâm Thanh Huyền nhận thấy có một vật cứng cứng đang ép vào cặp mông của mình, làm gương mặt xinh đẹp bỗng ửng hồng kiêu diễm. Tuy Lâm Thanh Huyền chưa từng trải qua chuyện này, nhưng cũng không có nghĩa là cô không biết thân thể đàn ông ra sao. Trên thực tế, ngoại trừ một ít kiến thức sinh lý học được trên lớp, hồi còn cô ở ký túc xá trường cảnh sát, mỗi tối sau khi tắt đèn, mấy đứa con gái đều cùng nhau lén lút xem một số bộ phim cấp ba về tình yêu thuần khiết và hành động tình cảm. Nhìn trước nhìn sau đều không thấy có xe qua lại, hai tay Lâm Thanh Huyền giữ chắc lấy vô lăng, để chiếc xe ổn định chạy nhanh về phía trước, đồng thời quay đầu lại trừng mắt nhìn Chu Hiểu Xuyên:

- Anh còn ngại ra đó làm gì? Chẳng lẽ thật sự muốn một cô gái như em chủ động từ đầu đến cuối sao?

Cái trừng mắt này của Lâm Thanh Huyền quả nhiên là thiên kiều bá mị, khiến người ta khó có thể kháng cự. Chu Hiểu Xuyên chỉ cảm thấy trong ngực bùng lên một ngọn lửa hừng hực, rồi nhanh nó nhanh chóng uống bụng, và xuống thấp hơn nữa. Nếu Chu Hiểu Xuyên để ý vào nguồn năng lượng thần bí trong cơ thể mình thì hắn sẽ phát hiện được ngọn lửa thiêu đốt đó xuất phát từ hạt năng lượng thần bí. Chu Hiểu Xuyên không phải Liễu Hạ Huệ, cho nên

có phụ nữ ngồi trong lòng ngực mà có thể chịu nổi. Hẳn chỉ là một gã đàn ông điển hình, một kẻ chịu sự hun đúc từ phim hành động Nhật Bản (Japanese Action Videos), nhận sự dạy bảo từ những giáo viên tài đức song toàn như cô giáo Aoi, cô giáo Akiho (Yoshizawa), cô giáo Yuzuki (hem biết là ai)... Vậy nên ngay cả khi ngồi trong một chiếc xe mang theo khí độc đang phóng nhanh về phía trước, lòng hấn cũng rất khó có thể tiếp tục duy trì tỉnh táo. Hướng chỉ nguồn năng lượng thân còn thiếu hụt nữa, làm tăng thêm dục hòa. Chu Hiểu Xuyên bên vuron bàn tay phải, men theo vòng eo mảnh mai có thể coi là hoàn mỹ, run rẩy tiến vào bên trong áo cô sờ soạng.

-Ồ oh umh...

Một âm thanh rên rỉ khiến toàn thân người ta phải tê dại phát ra từ miệng Lâm Thanh Huyền. Tuy rằng cô đã cố sức đè nén âm thanh của mình, nhưng những kích thích và khoái cảm trước nay chưa từng có khiến nỗ lực đó trở nên vô dụng. Ngược lại cô càng kìm nén, tiếng rên rỉ lại càng say lòng người. Những âm thanh “bành bạch bành bạch” nhanh chóng tràn ngập buồng lái, cả nửa người Lâm Thanh Huyền trên đều dựa vào tay lái, hai tay gắt gao giữ chặt vô lăng nhằm tránh sự cố ngoài ý muốn, hàm răng cắn chặt lại, không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ tiêu hồn. Phần eo của cô cũng đung đưa theo hướng Chu Hiểu Xuyên xoa nắn. Cũng may cô là cao thủ võ thuật, bằng không lúc này chân ga đã không ổn định, khiến tốc độ xe biến đổi thất thường. Không thể ngờ rằng ở trong buồng lái đầy khí độc mà ‘làm’ cũng có vẻ kích thích và sướng đến như vậy. Kinh nghiệm cực kỳ hiếm có này nhất định sẽ làm cả hai khắc ghi suốt đời...

Sau một hồi gió giật sấm rền, xe bỗng đã tới một địa phương hẻo lánh không người, Lâm Thanh Huyền liền dừng xe, cả người rúc vào lòng Chu Hiểu Xuyên, vừa nhớ lại cảm giác tuyệt vời lúc này, vừa chờ đợi từ thần xuất hiện.

-Thật là thoải mái! Thảo nào có nhiều người thích làm chuyện này đến vậy. Hiểu Xuyên, theo anh con người sau khi chết đi có biến thành quỷ hay không? Nếu thật có thể thì hay biết bao? Như vậy chúng ta có thể cùng nhau đi trên Hoàng Tuyền Lộ...

Chu Hiểu Xuyên dùng tay phải ôm chặt Lâm Thanh Huyền, vừa khích lệ nâng, lại tựa như tự thể với lòng:

-Em sẽ không chết! Nhất định sẽ không chết! Bởi vì có anh ở đây, anh tuyệt đối sẽ không để em chết!

Lâm Thanh Huyền nở nụ cười, giờ khắc này, hai má cô ửng hồng trông cực kỳ xinh đẹp:

-Có những lời này của anh, em dù có chết cũng không tiếc...

Theo thời gian trôi qua, tình trạng của Lâm Thanh Huyền càng lúc càng kém. Tuy rằng Chu Hiểu Xuyên luôn không ngừng cùng cô nói chuyện nhằm giúp cô bảo trì tỉnh táo, nhưng hiệu quả lại rất nhỏ. Mười mấy hai mươi phút sau, Lâm Thanh Huyền nhắm mắt lại, chìm vào hôn mê. Chu Hiểu Xuyên biết, tình huống hiện tại của Lâm Thanh Huyền là cực kỳ nguy hiểm, nếu không thể mau chóng đưa cô rời khỏi nơi tràn đầy độc khí này, đồng thời giúp cô giải độc thì hậu quả sẽ rất khó lường. May thay, đúng lúc này, con chim bồ câu đã đuổi tới nơi, giúp tránh khỏi một bi kịch.

-Này, đây là chìa khóa mà người cần.

Sau khi lao xuống, nhả chìa khóa trong miệng vào tay Chu Hiểu Xuyên, con chim bồ câu liền nhanh chóng bay vọt lên cao, nó cũng sợ hãi thứ khí độc tràn ra từ bồn khí sau xe. Đảo vòng phía trên xe bồn, nó lại nhai nói:

-Nhân loại, con chuột kia bảo ta nhắc người, ngàn vạn lần đừng có quên phần thưởng của nó! Mà vừa rồi các người cũng lái xe nhanh quá cơ. Ta ở phía sau liều mạng đuổi, thiếu chút nữa thì gãy cả gánh mà vẫn không theo kịp. May mà các người dừng xe, bằng không, ta thật không biết phải đuổi tới lúc nào.

Chu Hiểu Xuyên lúc này cũng không có tâm tư tán phét, sau khi nói một câu cảm ơn, hấn vội vàng lấy chìa khóa mở còng cho Lâm Thanh Huyền, rồi ôm cô hiện vẫn còn đang hôn mê vọt ra khỏi xe, mau chóng tránh xa đám khí độc. Đến khi xác định không khí xung quanh mình thật trong lành, không có lẫn khí độc, Chu Hiểu Xuyên lúc đó mới đặt Lâm Thanh Huyền xuống, để cô nằm ngửa trên mặt đất, dùng sức ấn vào huyệt Nhân Trung, huyệt Thần Môn và huyệt Thiếu Thương của cô. Trong lòng có chút tiếc nuối: “Đáng tiếc trong tay mình không có ngân châm, bằng không có thể dùng năng lượng thân bí thông qua ngân châm tiến vào cơ thể giúp em ấy giải độc...”

Nỗ lực của Chu Hiểu Xuyên cũng không có uổng phí, tới khi hấn đổ mồ hôi đầy đầu, cuối cùng Lâm Thanh Huyền cũng rên lên một tiếng thống khổ rồi từ từ mở mắt. Lâm Thanh Huyền tỉnh lại, ý nghĩ vẫn có chút mơ hồ, nhìn Chu Hiểu Xuyên, yếu ớt hỏi:

-Em chết rồi sao?

Chu Hiểu Xuyên lắc đầu:

-Anh nói rồi, anh tuyệt đối sẽ không để em chết.

Lâm Thanh Huyền miễn cưỡng cười, cố sức đưa mắt nhìn xung quanh, kinh ngạc nói:

-Chúng ta không phải bị còng vào tay lái trong xe ư? Sao đã ra ngoài rồi?

Chu Hiểu Xuyên hàm hồ đáp:

-Anh đã nghĩ được biện pháp mở còng tay.

Thấy Lâm Thanh Huyền còn muốn nói chuyện, hấn vội ngăn lại, nói:

- Em tạm thời đừng nói chuyện, cứ bình tĩnh nằm nghỉ một lát cho tinh thần tỉnh táo.

- Uhm.

Lâm Thanh Huyền gật đầu đáp, vẻ mặt nhu thuận. Chu Hiểu Xuyên ngồi xuống đất bên cạnh Lâm Thanh Huyền, rút điện thoại ra, bắt đầu gọi điện báo cảnh sát. Một phút sau, gọi xong điện thoại, Chu Hiểu Xuyên nói:

- Anh đã báo đại khái vị trí của chúng ta cho cảnh sát. Tin rằng không lâu nữa, cảnh sát và nhân viên cấp cứu sẽ tới. Em cố kiên trì thêm chút nữa nhé.

Lâm Thanh Huyền không nói gì, chỉ dùng sức gật gật đầu.

Lúc này, hiệu suất làm việc của cảnh sát và nhân viên cấp cứu cũng không khiến Chu Hiểu Xuyên thất vọng. Sau chừng mười phút, hần liền nghe thấy một hồi còi từ xa vọng lại, mấy chiếc xe cảnh sát, xe cứu hỏa và xe cấp cứu xuất hiện trong tầm mắt hần, đang hướng về phía hai người gào thét mà đến. Xe cấp cứu lập tức dừng lại trước mặt hai người, mấy y tá ngay lập tức nhảy xuống xe tới chỗ Lâm Thanh Huyền. Sau khi kiểm tra sơ bộ tình trạng thân thể của Lâm Thanh Huyền, liền đưa cô lên xe cấp cứu, bắt đầu triển khai trị liệu ngay tại chỗ. Tuy rằng trạng thái của Chu Hiểu Xuyên nhìn như rất tốt nhưng vẫn có y tá tới bên cạnh, vừa kiểm tra, vừa hỏi:

- Anh cảm thấy sao rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?

- Tôi không sao hết.

Lời này của Chu Hiểu Xuyên là thật, bởi vì có năng lượng thần bí, nên hần chả bị làm sao khi hít phải khí độc cả. Một y tá lại phát hiện điểm khác thường, chỉ vào chân của hần nói:

- Anh chảy máu thế kia, sao lại nói là mình không sao?

- Chảy máu?

Chu Hiểu Xuyên không khỏi sửng sốt, theo bản năng cúi đầu xuống nhìn. Quả nhiên, ở trên quần hần có vết máu loang lổ.

- Máu này là...

Sau giây lát kinh ngạc, Chu Hiểu Xuyên phản ứng rất nhanh, nghĩ rằng đây là vết máu của Lâm Thanh Huyền. Chu Hiểu Xuyên tất nhiên không thể nói với họ thân phận thật của vết máu này, chỉ đành bịa ra một lời giải thích:

- Ấc, sao cơ, máu này không phải của tôi. Đó là... đó là lúc tôi cùng thủ phạm giao đấu, máu của hần văng ra, dính vào người.

May mà y tá hỏi tiếp nữa, coi như tin hần, bằng không, e rằng sẽ lộ tẩy hết. Chu Hiểu Xuyên bỗng nhớ tới một việc, vội vàng theo sau y tá tới bên xe cứu thương, kéo một người trong đó, hỏi:

- Bác sĩ, cho tôi hỏi, trên xe của các người có ngân châm hay không?

Bác sĩ bị hỏi liền sửng sốt, nhưng vẫn trả lời:

- Ngân châm? Trên xe chúng tôi cũng không trang bị ngân châm. Tuy nhiên, tôi vẫn mang theo một bộ tùy thân...

Chu Hiểu Xuyên nghe vậy mừng rỡ, vội vàng thúc giục nói:

- Bác sĩ có mang theo ngân châm à? Thật tốt quá, mau mau lấy ra đây!

Vị bác sĩ theo bản năng đưa tay vào túi áo lấy ngân châm, nhưng không có đưa cho Chu Hiểu Xuyên mà cau mày hỏi:

- Anh cần ngân châm làm cái gì?

- Đương nhiên là để giúp Lâm Thanh Huyền giải độc rồi.

Chu Hiểu Xuyên nói xong, liền đưa tay đoạt lấy ống ngân châm trong tay bác sĩ, rồi nhảy ngay lên xe cấp cứu, lao tới bên cạnh Lâm Thanh Huyền.

- Anh muốn làm gì?

Đám y tá trên xe bị hành động này của hần làm cho giật nảy mình.

- Tôi đã nói rồi, tôi muốn giúp Lâm Thanh Huyền giải độc.

Chu Hiểu Xuyên vừa nói, vừa dùng cùn sát trùng ngân châm.

- Anh... cũng là bác sĩ sao?

Một y tá kinh ngạc nói:

- Tôi chưa từng nghe nói châm cứu cũng có thể tiêu độc.
- Tôi không phải bác sĩ, tôi chỉ là bác sĩ thú y thôi.

Trong lúc nói chuyện, Chu Hiểu Xuyên đã đưa mấy chiếc ngân châm, đâm vào huyệt Mệnh Môn, huyệt Phế Du và một số huyệt vị khác nhau của Lâm Thanh Huyền theo thủ pháp thi châm học được từ Tiên lão. Theo đó, năng lượng thần bí trong người hấn cũng tràn vào cơ thể Lâm Thanh Huyền, thay cô giải độc khí trong cơ thể, đồng thời giúp cô chữa trị những thương tổn ở hệ hô hấp cũng như hệ thống thần kinh trung ương. Lúc đầu khi nghe Chu Hiểu Xuyên nhận là bác sĩ thú y, mấy người trên xe cứu thương nhất loạt ngăn người, theo bản năng liền muốn ngăn hấn “làm ầu”, nhưng không đợi bọn họ ra tay ngăn cản, đã thấy Chu Hiểu Xuyên thi triển ra thủ pháp hành châm của mình. Mặc dù bọn họ chủ yếu học tập Tây y, nhưng vẫn có người có chút hiểu biết về Đông y và châm cứu, nhìn qua đã thấy thủ pháp của Chu Hiểu Xuyên cực kỳ cao minh.

- Một bác sĩ thú y làm sao có thể có thủ pháp hành châm cao minh như vậy? Hơn nữa còn thi triển nó một cách tự nhiên, thành thực, sinh động như mây bay nước chảy...

Sau khi thất kinh, một y sĩ bỗng nhớ tới một người mới nổi tiếng trong giới y học cả trong nước lẫn quốc tế, lập tức hô:

- Anh... anh có phải là vị bác sĩ thú y thần kỳ đã dùng châm chữa khỏi cho bệnh nhân mắc bệnh đại giai đoạn phát tác đó chứ?
- Nếu không có một bác sĩ thú y thứ hai chữa khỏi cho người mắc bệnh đại đã phát tác nữa thì tôi nghĩ người các người nói tới chính là tôi.

Chu Hiểu Xuyên đáp, động tác đưa châm không hề chậm lại chút nào.

- Là anh thật? Trời ạ! Không ngờ chúng tôi lại có thể tận mắt nhìn thấy anh...

Y tá nọ nhìn không được kinh hô, nếu không phải vì lúc này Chu Hiểu Xuyên đang giúp Lâm Thanh Huyền hành châm giải độc, e rằng bọn họ đã cùng nhau xông lên, mồm năm miệng mười mà hỏi han.

Sau khi được Chu Hiểu Xuyên châm cứu, khí độc bị Lâm Thanh Huyền hít vào đã bị hóa giải sạch sẽ. Đồng thời, những thương tổn của hệ thống thần kinh trung ương và hệ hô hấp cũng khôi phục được bảy tám phần. Lâm Thanh Huyền lập tức cảm giác được những cảm giác thống khổ gãy vỡ và cô đã biến mất sạch, cả người nhất thời nhẹ nhõm. Hiện cô đã hồi lại một chút thể lực, liền ngồi dậy. Cảnh này xảy ra khiến cho mọi người trên xe kinh hô cảm thán một lần nữa:

- Mới đâm mấy châm mà có thể trị khỏi cho người bị nhiễm lượng lớn khí độc... Đây, đây có phải là sự thực không? Không phải tôi hoa mắt đấy chứ?
- Thuật châm cứu của người này thật quá lợi hại, quá mức thần kỳ!
- Thật không hổ là bác sĩ thú y thần kỳ! Quả nhiên có bản lĩnh thật sự, kỹ nghệ cao siêu.

Ngay khi mấy người định vây lấy Chu Hiểu Xuyên, muốn được lĩnh giáo phương diện tri thức y học từ hấn thì bỗng có một người xuất hiện ở cửa xe, vẻ mặt tràn đầy lo lắng hỏi:

- Lâm Thanh Huyền, cháu có khỏe không?

Ngẩng đầu nhìn về phía người mới tới, Lâm Thanh Huyền nói:

- Vu cục trưởng, sao ông lại tới đây?

Chu Hiểu Xuyên nhìn qua, người này hấn cũng đã gặp. Vu Quốc Đào lúc này cũng nhận ra Chu Hiểu Xuyên, thầm nghĩ: “Thằng nhóc này sao lại ở đây? Lúc trước ở cùng cháu gái Trương lão, hiện tại lại xuất hiện cùng Lâm Thanh Huyền. Hơn nữa có thể nhận ra, cả hai cô gái đều có chút ý tứ đối với hấn... Còn nhớ lúc trước cấp trên ở văn phòng tỉnh lại vì hấn mà gọi điện tới, có lẽ chắc cũng là vì Lâm Thanh Huyền.”

Nói thật, Vu Quốc Đào thực sự có chút hâm mộ, thậm chí là bội phục Chu Hiểu Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Chó Nghiệp Vụ Thành Tinh Sao?

- Thì ra Chu tiên sinh cũng ở đây.

Vu Quốc Đào chào Chu Hiểu Xuyên một tiếng sau đó ra về thân thiết, thậm chí còn có chút lấy lòng nói với Lâm Thanh Huyền:

- Tôi vừa nghe nói cháu và Chu tiên sinh chạy xe bồn chở độc khí dễ cháy nổ ra khỏi thành phố nên đã dẫn người đi tìm. Vừa nhận được tin nhắn báo nguy và địa điểm của Chu tiên sinh chúng tôi liền lập tức dẫn người qua đây. Thế nào, hai người vẫn ổn chứ? Có chỗ nào không thoải mái không? Nếu có thì nhanh chóng gọi bác sỹ.

Vu Quốc Đào không ngờ chính sau khi hắn nói xong những lời này thì bác sỹ và nhân viên trên xe cứu thương đều trợn trắng mắt. Nếu không rõ thân phận của Vu Quốc Đào, chỉ sợ bây giờ họ đã chỉ thẳng vào mặt hắn chất vấn: “Ông nói như @#\$% ấy... Có bác sỹ thú y thân kì ở đây không? Chúng tôi dám mua riu qua mắt thợ sao? Ông tính troll nhau đấy à?”

- Bây giờ chúng tôi không sao.

Lâm Thanh Huyền coi như không thấy Vu Quốc Đào lấy lòng, thân nhiên trả lời hắn một câu như vậy, sau đó dò hỏi về Điều Thừa:

- Có bắt được tên bắn lên chúng tôi không?

- Không.

Vu Quốc Đào lắc lắc đầu nói:

- Tên đó lần còn nhanh hơn cá chạch, chúng tôi bố trí người xung quanh thành phố Thập Đức mà cũng không thể phát hiện hành tung của hắn.

Lông mày Lâm Thanh Huyền khẽ nhíu:

- Theo tôi phỏng đoán, tên đó có lẽ là đồng bọn với Cao Xuyên Hưng, không chỉ là cao thủ đạt đến Dịch Cốt cảnh hậu kỳ mà còn thông thạo súng ống! Luận về tính nguy hiểm vượt xa Cao Xuyên Hưng. Nếu không nhanh chóng bắt hắn quy án, hậu quả thật khó lường!

- Tôi cũng cho rằng như vậy. Cho nên tôi chuẩn bị lập chốt ở các quốc lộ ra khỏi thành phố, kiểm tra mỗi người, mỗi chiếc xe rời khỏi thành phố, cũng với đó là truy lùng khắp thành phố, nhanh chóng tìm ra manh mối!

Vu Quốc Đào gật gật đầu nói. Vì Điều Thừa một khi còn chưa bị bắt, bọn họ không thể sống yên ổn dù chỉ một ngày. Ai biết được một kẻ tâm ngoan thủ lạt, bản lĩnh cao cường như Điều Thừa sẽ tới lấy mạng bọn họ khi nào. Dưới tình huống như thế, Vu Quốc Đào sót ruột không thua gì Lâm Thanh Huyền. Chu Hiểu Xuyên cũng cau mày nói:

- Kẻ bắn lên kia vừa bỏ chạy về phía chợ, rất có thể gã sẽ còn ở lại trong nội thành. Chỉ là không biết gã sẽ ẩn thân ở đâu.

Ngay khi hắn vừa nói xong, bỗng có một giọng nói truyền đến từ bên ngoài:

- Ta biết kẻ vừa bắn lên đang trốn ở đâu đấy!

Chu Hiểu Xuyên ngẩng đầu lên nhìn, giọng nói đó là con chim bồ câu đưa chìa khóa còng tay cho hắn ban nãy. Chu Hiểu Xuyên tưởng nó đã bay mất, không ngờ rằng nó vẫn còn ở đây, lại nói ra lời kinh người như vậy. Tìm đại một cái cớ, Chu Hiểu Xuyên nhảy xuống xe cấp cứu, cùng con chim bồ câu bước nhanh tới một chỗ tối không ai để ý tới. Lúc này, cảnh sát đã dừng giới tuyến xung quanh xe khí độc. Còn đội viên phòng cháy cũng đã mặc trang phục vào bắt đầu công việc. Liếc nhìn bốn phía không có ai chú ý tới nơi này, Chu Hiểu Xuyên dùng thủ ngữ nhỏ giọng hỏi dò con chim bồ câu:

- Mày nói thật không? Mày biết chính xác nơi kẻ bắn lên kia ẩn nấp chứ?

- Đương nhiên là sự thật. Kẻ đánh lên các người đang trốn trong tiểu khu Lục Vận.

Bồ câu trả lời.

Chu hiểu xuyên lại hỏi:

- Làm sao mày biết được?

- Ngay sau khi nhân loại đó chạy trốn thì ta đã nhờ một người bạn theo dõi rồi.

Ngay khi nó đang nói, một con bồ câu khác bay đến, đậu lên vai Chu Hiểu Xuyên nói:

- Đúng vậy, nhân loại đó đang ở dãy nhà số ba phòng thứ năm tầng bảy trong tiểu khu Lục Vận, ta tận mắt thấy hắn mở cửa đi vào. Lúc này chúng ta còn có mấy huynh đệ đang canh giữ xung quanh tòa nhà, giám thị chặt chẽ nhất cử nhất động của nhân loại đó.

- Chúng mày giỏi lắm! Cảm ơn!

Chu Hiểu Xuyên vui mừng quá đỗi, cảm ơn không ngừng. Dù các cao thủ võ thuật luôn có sự cảnh giác rất cao, bất quá chắc chắn có ai lại đi cảnh giác mấy con vật bình thường ở xung quanh mình cả, nên tụi chim bồ câu có thể ba hoa:

- Không cần khách khí thế, chúng ta giúp người, bởi vì người là một bác sỹ thú y, cứu chữa không ít động vật có bệnh. Huống chi người lại là nhân loại

duy nhất biết thủ ngữ. Nếu như người bị người nọ giết chết không phải là vô cùng đáng tiếc hay sao?

Chu Hiểu Xuyên xoay người đi về xe cấp cứu, nhưng chưa đi được hai bước lại dừng lại, khẽ cau mày thầm nghĩ: “Mình nói chỗ của kẻ bắn lên cho Lâm Thanh Huyền và Vu Quốc Đào như thế nào đây?”

Ngay khi Chu Hiểu Xuyên còn đang đầu đầu suy nghĩ, lại bỗng thấy có một con chó nghiệp vụ ở phía xa thì ánh mắt hần sáng bừng lên: “Mình có cách rồi.”

Chu Hiểu Xuyên ra quyết định, vội bước nhanh tới trước mắt mấy con chó nghiệp vụ, nói địa chỉ chỗ Diêu Thừa trốn cho bọn chúng nghe. Bởi vì Chu Hiểu Xuyên đưa A Hồ ra làm lá chắn, cộng thêm có hai con bồ câu làm chứng nên mấy con chó cũng tin lời hắn, nhưng chúng vẫn còn nghi hoặc khó hiểu:

- Người đã biết chỗ của kẻ bắn lên trốn, sao không nói cho cảnh sát, nói cho chó nghiệp vụ chúng ta nghe làm gì?

Chu Hiểu Xuyên cười khò:

- Tao không phải là không nghĩ tới báo cho cảnh sát, nhưng vấn đề ở việc bọn họ hỏi tao làm sao biết chỗ của tên đánh lên thì tao làm sao trả lời đây? Đầu thể nói là do hai con chim bồ câu báo được. Tụi mày cảm thấy nói như vậy sẽ có người tin sao?

Mấy con chó nghiệp vụ nhất tề gật đầu:

- Cái này quả thật là một vấn đề đấy... Vậy người nói địa chỉ tên bắn lên cho chúng ta để làm gì?

Chu Hiểu Xuyên nói:

- Tao muốn tụi mày dẫn cảnh sát tới tiểu khu Lục Vận, nhân lúc thằng bắn lên còn chưa phát hiện mình đã bị lộ, thì bắt gã lại!

- Nơi này cách Lục Vận tiểu khu xa như thế, cho dù chúng ta chạy mỗi chân cũng chưa chắc đã đến nơi.

Mấy con chó nghiệp vụ đưa mắt nhìn nhau, có chút nghi hoặc:

- Huống chi, cho dù chúng ta chạy được tới nơi thì cũng không biết làm gì.

- Không phải có tao ở đây sao? Tao sẽ nghĩ biện pháp để cảnh sát đi theo tụi mày. Hay là như vậy, Tụi mày thay nhau chạy. Một con chạy trên đường, còn lại nghỉ trên xe, một thì đổi chỗ cho nhau. Như vậy vừa không lãng phí thời gian cũng không làm tụi mày quá mệt. Được không?

Mấy con chó nghiệp vụ chụm đầu hội ý, sau đó đều gật đầu đồng ý:

- Được, cứ theo lời người nói đi.

Rất nhanh, mấy con chó nghiệp vụ bắt đầu rống lên theo phân phó của Chu Hiểu Xuyên.

- Sao vậy?

Mấy huấn luyện viên vội chạy lại, muốn làm bầy chó nghiệp vụ đang “buồn bực” an tĩnh lại, nhưng chẳng thấm tháp gì. Vu Quốc Đào nghe tiếng cũng chạy lại đây, cau mày chất vấn:

- Mấy con chó này bị gì vậy? Ôn ào gì thế? Mấy người các anh còn không nhanh làm cho chúng calm mồm lại. Lâm Thanh Huyền lúc này đang cần nghỉ ngơi.

Mấy huấn luyện viên nhanh chóng đổ mồ hôi:

- Vu cục, chúng tôi đã dùng hết biện pháp nhưng không thể làm chúng bình tĩnh được. Cũng không biết mấy con chó này đang bị làm sao nữa, chuyện này có chút khác thường.

Chu Hiểu Xuyên đứng phía sau, nhân cơ hội nói:

- Có thể bọn chúng ngửi thấy mùi kẻ bắn lên, muốn đuổi theo hay không?

- Sao có thể được?

Mấy huấn luyện viên không nhận ra Chu Hiểu Xuyên cho nên nói không khách khí chút nào:

- Anh tưởng chó nghiệp vụ cảnh sát là thần thú à? Tuy rằng chúng thật sự đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng cũng không thể chỉ bằng một chút mùi mông manh trên người lưu lại là có thể truy tung ra kẻ đánh lên được. Huống chi mùi trên người gã sợ rằng đã bị mùi khí độc che mất rồi.

- Sao không thử coi?

Chu Hiểu Xuyên nói:

- Vạn nhất mấy con chó nghiệp vụ này có thể mang chúng ta đi tìm kẻ bắn lên đấy.

Mấy huấn luyện viên đang đau đầu vì mấy con chó gây sức ép lại còn bị Chu Hiểu Xuyên dây dưa bên cạnh, liền dùng ngữ khí khó chịu trả lời:

- Anh nói thử là thử thử thế nào? Anh cho mình là ai chứ?

Chu Hiểu Xuyên không nói gì, còn Vu Quốc Đào lại bị lời nói của huấn luyện viên làm giật mình, nhất thời mặt mũi trở lên âm trầm, quát lớn:

- Mấy người các anh nói chuyện kiểu gì vậy? Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, phải xử sự văn minh lễ phép với người ngoài, có thể mà không làm được à?

Mấy huấn luyện viên bị giáo huấn mà sững sờ, không hiểu sao mình lại bị chụp mũ thiếu lễ phép văn minh rồi. Nhưng thủ trưởng quát mắng dạy bảo, bọn họ không dám phản bác, chỉ có thể chấp nhận thôi.

Lâm Thanh Huyền trầm ngâm suy tư một chút rồi nói:

- Tôi thấy rằng, lời Hiểu Xuyên nói không phải là không thể. Nếu hiện tại chúng ta không thể tìm được tên bắn lên, vậy không bằng để chó nghiệp vụ thử xem. Nếu có thể tìm được thì tất nhiên là tốt, không tìm được cũng không tổn thất gì cả.

- Được, cũng không còn cách nào khác...

Vu Quốc Đào gật gù đầu:

- Chúng ta đi theo mấy con chó nghiệp vụ này thử xem! Hy vọng chúng có thể đưa chúng ta tìm ra kẻ bắn lên.

Mấy huấn luyện viên tuy rằng thấy làm thế có chút thừa thãi, nhưng thủ trưởng đã lên tiếng, bọn họ chỉ có thể tuân lệnh làm việc thôi. Sau khi mở dây thừng cho mấy con chó xong, mấy huấn luyện viên cùng Chu Hiểu Xuyên, Lâm Thanh Huyền và Vu Quốc Đào ngồi lên xe cảnh sát, chuẩn bị theo phía sau mấy con chó nghiệp vụ. Những huấn luyện viên Vu Quốc Đào chọn mang theo đều là những huấn luyện viên tài ba. Người còn lại hẳn lưu lại tất cả, giúp đỡ đội viên phòng cháy xử lý cỗ xe để cháy nổ kia. Bất quá sau khi thả mấy con chó ra, chợt có một chuyện không ai ngờ xảy ra. Chỉ thấy mấy con chó căn bản không nghe theo mệnh lệnh của mấy huấn luyện viên, trừ một con chạy như điên về thành phố Thập Đức, mấy con còn lại nhảy lên xe cảnh sát, ngồi xem bạn mình liều mạng chạy như điên, ra về không liên quan gì đến mình. Vu Quốc Đào kinh ngạc nói:

- Mấy con chó này làm sao vậy? Sao không chạy theo đàn mà lại nhảy lên xe ngồi?

Kỳ thật lúc này, không chỉ có Vu Quốc Đào, mấy cảnh sát bình thường, cùng mấy người xung quanh mà cả những người hiểu rõ chó nghiệp vụ như huấn luyện viên cũng đều choáng váng. Bọn họ vốn muốn ra lệnh cho mấy con chó đều xuống xe, nhưng mà mấy con chó nghiệp vụ ngày thường rất nghe lời, bây giờ lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ, mặc cho huấn luyện viên nói mãi mồm, vẫn ngồi bất động ra vẻ cao thủ môn phái “Tha cường do tha cường, thanh phong phát sơn cương; tha hoành nhâm tha hoành, minh nguyệt chiếu đại giang” (1). Chỉ có Chu Hiểu Xuyên biết vì sao mấy con chó nghiệp vụ ngồi bất động trên xe, tuy hẳn không nói ra nguyên nhân nhưng có thể thay đổi sự chú ý:

- Các anh đừng kêu mấy con chó xuống xe nữa, có lẽ chúng muốn ở trên xe nghỉ để tí chạy thì sao? Các anh đừng phí thời gian ở đây nữa, không thấy con chó kia sắp chạy mất dạng rồi sao? Còn không mau đuổi theo.

Vu Quốc Đào cũng phụ họa:

- Chu tiên sinh nói không sai, đừng động vào mấy con chó nghiệp vụ, nữa chúng ta nhanh chóng đuổi theo con chó kia.

Mấy chiếc xe cảnh sát lập tức nổ máy, đuổi theo con chó nghiệp vụ chạy như điên kia. Chỉ lát sau, tất cả mọi người đều biết vì sao chỉ có một con chó chạy như điên trên đường còn những con khác lại ngồi trên xe. Bởi vì chúng đã bắt đầu “thay ca” rồi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, con chó nghiệp vụ đã mời một kia ngừng lại, ngay khi huấn luyện viên mở cửa định xuống xe xem tình huống của nó thì nó lập tức nhảy lên xe, ngồi xuống thở phì phò. Cùng lúc đó một con khác đang nghỉ ngơi tiếp nhận công tác của mình, nhảy xuống xe, bốn chân chạy như điên.

- Chuyện gì đây?

Ngoại trừ Chu Hiểu Xuyên ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc vì hành động “thay ca” của đám chó nghiệp vụ. Vu Quốc Đào cũng khiếp sợ vô cùng, quay đầu nhìn huấn luyện viên lớn tuổi nhất hỏi:

- Tôi không mơ chứ? Mấy con chó này đang chạy tiếp sức? Lão Lưu, các anh huấn luyện chó nghiệp vụ thành lợi hại như vậy từ bao giờ thế? Tự nhiên còn hiểu chạy tiếp sức. Được lắm, xem ra thì đầu chó nghiệp vụ toàn tỉnh năm nay các anh chuẩn bị ôm giải lớn rồi, làm vẻ vang hệ thống cảnh sát thành phố Thập Đức chúng ta.

- Chuyện này... không phải là do bọn tôi huấn luyện mà.

Về mặt huấn luyện viên được gọi là lão Lưu cũng đầy khiếp sợ. Mặt khác mấy huấn luyện viên trẻ tuổi hơn nhìn nhau rồi nói nhỏ:

- Chẳng lẽ mấy con chó này có thể ngộ ra việc chạy tiếp sức? Cái này cũng biến thái quá đi? Chúng nó thông minh như vậy từ khi nào vậy? Hay là chúng nó thành tinh cả lượt rồi?

“Chó nghiệp vụ thành tinh...? Chắc là coi phim viễn tưởng nhiều quá rồi.” Chu Hiểu Xuyên ngồi bên cạnh, thiếu chút cười thành tiếng.

Chừng mười phút sau, Chu Hiểu Xuyên cùng mọi người dưới sự chỉ dẫn của chó nghiệp vụ đã tới tiểu khu Lục Vận. Đến gần Lục Vận tiểu khu, mấy con chó nghiệp vụ biểu hiện hưng phấn khác thường. Thấy tình huống như vậy, Vu Quốc Đào hỏi:

- Chúng nó làm sao vậy?

Lúc này đây, mấy huấn luyện viên cuối cùng đã hiểu ý của chó nghiệp vụ:

- Chúng nó hẳn là nhận ra cái gì trong tiểu khu này rồi. . . Chẳng lẽ kẻ bắn lên nguy hiểm thật sự. . . thật sự ẩn nấp trong tiểu khu này?

Nói xong bọn họ lại chấn kinh lần nữa:

- Nhưng khoảng cách từ đây đến chỗ kia cũng mấy chục km, cho dù mũi chúng thính đến như thế nào cũng không thể phát hiện được. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

“Kẻ bắn lên trốn trong tiểu khu này?” Tin tức này khiến Lâm Thanh Huyền và các cảnh sát ở đây rung động.

*****

(1) Nghĩa của nó là: Hẩn mạnh kẻ hẩn mạnh, gió vẫn thổi mát núi; Hẩn hoành kẻ hẩn hoành, trăng vẫn sáng non sông.

Đơn giản là hẩn làm gì thì kẻ mĩa nó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Phá Cửa Sổ Để Chạy

Vu Quốc Đào cũng không trực tiếp dẫn cảnh sát vào lòng bắt trong tiểu khu Lục Vận, mà đi cùng bới Chu Hiểu Xuyên, Lâm Thanh Huyền và hai cảnh sát tới phòng bảo vệ của tiểu khu này. Hai bảo vệ đang ngồi trực ban, nhìn thấy có người lạ đột nhiên xông vào, vội vàng đứng dậy chất vấn:

- Các anh là ai? Đến phòng bảo vệ để làm gì?

- Cảnh sát đây!

Lâm Thanh Huyền đem thẻ cảnh sát ra cho bọn họ xem:

- Chúng tôi đang phá một vụ trọng án, mong các anh hỗ trợ điều tra.

Sau khi xác minh đám người Lâm Thanh Huyền chính là cảnh sát, hai tên bảo vệ liền thay đổi thái độ:

- Chúng tôi nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ. Không biết các vị muốn chúng tôi làm gì?

Lâm Thanh Huyền không khách khí, nói thẳng với bọn họ:

- Trong tiểu khu của các anh có camera theo dõi không? Dem các đoạn phim từ mười một giờ khuya hôm nay ra cho chúng tôi xem, nhất là các đoạn phim có ghi hình cửa chính để chúng tôi điều tra.

- Không thành vấn đề.

Hai tên bảo vệ lập tức đi làm theo những gì Lâm Thanh Huyền phân phó, đem đoạn phim của mười giờ trước cho bọn họ xem. Coi được chừng mười phút đồng hồ sau, Chu Hiểu Xuyên chỉ vào một bóng hình trên đoạn phim:

- Thanh Huyền cô nói xem, tên kia có phải là tên bắn lên chúng ta không?

Lâm Thanh Huyền quan sát một hồi lâu, sau đó mới khẳng định gật đầu:

- Chính là hắn! Mặc dù trong đoạn phim hắn cũng không có để lộ khuôn mặt, nhưng với cái hình dáng của hắn tôi vẫn còn nhớ rõ. Đúng vậy, hẳn chắc chắn là kẻ bắn lên chúng tôi.

Có phát hiện này, tinh thần của mọi người trở nên phấn chấn hơn. Ngay sau đó, bọn họ lại xem các đoạn phim khác, đều thấy có hình dáng của Điều Thừa. Cuối cùng, căn cứ theo đoạn băng ghi hình, bọn họ xác định Điều Thừa đang trốn ở đây. Vu Quốc Đào vô cùng kích động nói:

- Ha ha, có hi vọng rồi!

Nhưng lại nhanh chóng nhúu mày:

- Chỉ là không biết tên đánh lén đang trốn phòng nào? Chẳng lẽ chúng ta phải đi lục soát từng phòng sao? Làm như vậy không những đá thảo kinh xà, mà còn có thể gây nguy hiểm đến người dân vô tội nữa.

Hai người cảnh sát kể bên cũng đồng ý, đắm chìm suy nghĩ. Lâm Thanh Huyền nhúu mày suy nghĩ trong chốc lát, vẫn không có kết quả, sau đó gọi hai người bảo vệ lại chỉ vào hình ảnh của Điều Thừa hỏi

- Hai người các anh xem qua, có nhận ra người nào giống hệt người trong hình không?

- Thấy có chút quen quen

Rồi người bảo vệ nhìn chăm chăm vào đoạn phim trong mười phút, chột nhốt ra

- Tôi nhớ rồi, người này hình như họ Diêu, thuê phòng ở lầu 7 căn số 3. Hình như mới chuyển về đây được một tuần.

Lâm Thanh Huyền mừng rỡ nhưng vẫn hỏi lại cho chắc:

- Anh chắc chứ?

- Chắc chắn!

Người bảo vệ gật đầu đáp:

- Người này hôm nay 10h40' mới về, lúc đó tôi vẫn còn đi tuần tra khu chung cư, có thấy qua hần. Tôi còn nhớ quần áo của hần lúc đó rất bẩn thỉu, nhìn khá chật vật. Tôi hỏi thăm hần bị làm sao vậy, hần trả lời đường tôi quá nên bị vấp ngã. Cũng nhờ có cuộc nói chuyện đó mà tôi nhớ ra hần.

- Họ Diêu, là cao thủ võ thuật, còn am hiểu bắn súng...

Lâm Thanh Huyền suy tư nói:

- Chẳng lẽ là 'Vô ảnh quỷ thủ' Điều Thừa? Đúng rồi, chắc chắn là hần? Bạn cùng sinh ra tử của Cao Xuyên Hưng không có mấy người, chỉ có Điều Thừa là tinh thông Cầm nã thủ, cho nên mới có biệt hiệu là 'Vô ảnh quỷ thủ'. Hơn nữa tôi còn có nghe nói, Điều Thừa có nghiên cứu về bắn súng, thậm chí không tiếc hy sinh thời gian luyện võ để học bắn.

Lâm Thanh Huyền cũng là một cao thủ võ thuật, cho nên đối với chuyện trong giang hồ, cũng không có gì xa lạ. Vừa có đủ chứng cứ, cô liền suy đoán ra thân phận của Điều Thừa. Vu Quốc Đào móc điện thoại ra, nói:

- Để tôi gọi điện cho đội đặc nhiệm chạy tới, nhất định phải bắt sống được gã. Không tưởng tượng được chó nghiệp vụ có thể truy lùng được Điều Thừa. Lần này mà bắt được gã, chúng nó sẽ lập công đầu!

Để cho hai cảnh sát kia ở lại phòng cảnh sát, dễ dàng thông qua camera quan sát Điều Thừa, còn Vu Quốc Đào cùng với Chu Hiểu Xuyên và Lâm Thanh Huyền lặng lẽ rời khỏi tiểu khu Lục Vạn. Sau khi nhận điện thoại, cảnh sát đặc nhiệm lục đục chạy tới tiểu khu Lục Vạn. Bởi vì có lệnh Vu Quốc Đào, nên tất cả cảnh sát đặc nhiệm đều đi xe thường đến, đã vậy còn mặt thường phục nữa. Vu Quốc Đào không thể không cẩn thận được, hần biết đối phó với một cao thủ võ thuật biết súng ống lại trốn giữa khu dân cư đông đúc là một điều vô cùng nguy hiểm. Dù sao không ai biết trước được, tên Điều Thừa này bị ép vào bước đường cùng, còn thể làm ra chuyện gì. Người đến đông đủ, Vu Quốc Đào liền đem cái bản đồ tiểu khu mà ban nãy hần lấy từ phòng bảo vệ ra. Căn cứ theo bản đồ, Vu Quốc Đào chọn được mấy điểm bắn tỉa, bố trí tay súng bắn tỉa ở đó chờ lệnh, còn lại tiến vào vây bắt. Trong quá trình vây bắt có xảy ra sự cố gì, những tay súng bắn tỉa sẽ nổ súng hạ gục đối phương. Sắp xếp xong xuôi mấy tay súng bắn tỉa, Vu Quốc Đào cùng với thiếu tá đội đặc nhiệm và các phó cục trưởng, bàn luận kế hoạch vây bắt. Cùng lúc đó, ban hần thông qua quản lý của tiểu khu, thông báo nhận chìa khóa sơ của cửa Điều Thừa. Ngay lúc đám người Vu Quốc Đào chuẩn bị tiến vào vây bắt Điều Thừa, thì Lâm Thanh Huyền đứng dậy chủ động xin đi bắt giặc:

- Cho tôi đi theo với!

Vu Quốc Đào lắc đầu cự tuyệt nói:

- Không được, cơ thể cô còn chưa khỏe, không nên đi theo.

Vị thiếu tá cảnh sát đặc nhiệm kia cũng có quen biết Lâm Thanh Huyền nói nửa đùa nửa nghiêm túc:

- Vu cục trưởng nói không sai. Tiểu Lâm, em nên ở lại nghỉ ngơi cho tốt, dù sao trong vụ trọng án này em cũng đã lập công lớn rồi, cũng phải chừa miếng cá chút canh cho anh em chứ, em muốn ôm hết luôn sao?

Nghe nói như vậy, Lâm Thanh Huyền cũng không ý kiến gì nữa, chỉ có thể gật đầu đồng ý. Rất nhanh, cảnh sát vây bắt đã được lựa chọn xong. Những người được Vu Quốc Đào chọn lựa ai cũng là võ cảnh cốt cán trong đám cảnh sát cả. Phụ trách nhiệm vụ vây bắt lần này chính là đội trưởng đặc nhiệm của thành phố Thập Đức là Tiểu Duệ. Quát nhẹ một tiếng xuất phát, hắn dẫn đầu tiến vào tiểu khu, cùng với xạ thủ bắn tỉa đã được bố trí sẵn ở các vị trí trọng điểm. Còn Chu Hiểu Xuyên và Lâm Thanh Huyền theo các cảnh sát còn lại tiến vào tiểu khu bao vây. Từng phút từng giây trôi qua, bên trong khu chung cư vẫn yên ắng như cũ.

- Em nói xem lần vây bắt Diêu Thừa này có thuận lợi không?

Chu Hiểu Xuyên hạ âm thanh xuống mức thấp nói với Lâm Thanh Huyền

- Không biết chắc được.

Lâm Thanh Huyền lắc đầu, cô cũng hoàn toàn không tin tưởng một trăm phần trăm:

- Dù sao chúng ta đang vây bắt một cao thủ võ thuật, chỉ cần chúng ta có một sơ suất nhỏ thôi cũng dễ tạo thành cơ hội cho hắn chạy thoát.

Lời cô còn chưa nói hết, chỉ nghe một tiếng ‘xoảng’ đột ngột vang lên. Ngay sau đó, cửa sổ trên phòng 3 lầu 7 bị vỡ, một thân ảnh lao ra như chim, bay theo những miếng thủy tinh như phim hành động, gào thét rơi xuống.

“Cái gì vậy?” Tất cả mọi người bất thình lình ngẩng người. Bởi vì ánh sáng ban đêm khá tối, mọi người cũng không biết rõ người phá cửa sổ nhảy xuống có phải là Diêu Thừa hay không, hay là cảnh sát phụ trách đi bắt hắn cho nên không dám tùy tiện nổ súng. Chỉ có Chu Hiểu Xuyên là thấy rõ diện mạo của người phá cửa sổ, lúc này lớn tướng báo hiệu:

- Là Diêu Thừa, người này là Diêu Thừa! Hắn muốn phá cửa sổ chạy trốn!

Lâm Thanh Huyền hít vào một hơi:

- Gã nhất định đã nhận ra cảnh sát đến bắt mình nên đã phá cửa chạy trốn. Nhưng mà gã quên mất rằng đây là tầng bảy sao? Cho dù hắn là cao thủ võ thuật đi thì cũng đâu có khinh công, rớt xuống bảo đảm một chết hai bị thương! Xem ra, đầu óc tên này cũng có vấn đề rồi.

Các tay súng bắn tỉa được Dương Minh báo hiệu liền sôi nổi nổ súng. Chỉ tiếc, chỉ vì ánh sáng quá yếu, hơn nữa tốc độ của Diêu Thừa cũng rất nhanh, bọn họ vẫn không thể bắn trúng được Diêu Thừa. Chỉ thấy, Diêu Thừa từ trên lầu đã rớt xuống từ tầng bảy, tốc độ cũng cực nhanh. Cho đến lúc này, mọi người trong tiểu khu Lục Vận mới thấy rõ trong tay Diêu Thừa còn có cầm một vật

- Dây thừng? Người này chuẩn bị một sợi dây thừng dài như vậy ở trong nhà, xem ra gã cũng đã tính trước sẽ có ngày hôm nay.

Diêu Thừa phát hiện xung quanh mình toàn là cảnh sát, sau khi hai chân hạ xuống, liền như một con mèo hướng vào đường tối mà chạy như điên, để cảnh sát không kịp phản ứng, thoát khỏi vòng vây.

- Không thể để cho hắn chạy thoát! Đuổi theo!

Vu Quốc Đào nổi giận gầm lên một tiếng, dẫn đám cảnh sát đuổi theo. Hiện tại, để vây bắt Diêu Thừa, mà toàn bộ cảnh sát Đức Thị được điều động đến. Nếu mà Diêu Thừa chạy thoát, thì không phải toàn bộ cảnh sát của thành phố Thập Đức bị trở thành trò cười sao?

Chu Hiểu Xuyên và Lâm Thanh Huyền cũng tham gia vây bắt Diêu Thừa, bởi vì tố chất cơ thể của bọn họ tốt hơn cảnh sát thông thường, nên chỉ trong vòng mấy phút bọn họ đã lao hắn lên phía trước. Cùng lúc đó, trên đường chạy trốn của Diêu Thừa cũng có vài cảnh sát xông ra bắt lại. Chẳng qua tốc độ chạy của hắn quá nhanh, mấy người cảnh sát đó muốn bắt được cũng không có biện pháp, chỉ trong nháy mắt Diêu Thừa đã vượt qua. Mấy tên cảnh sát không lấy làm buồn mà còn mừng rỡ, nhậm bọn họ với đám cảnh sát đang truy bắt kia đuổi theo Diêu Thừa, định chơi lấy đông hiếp một, Diêu Thừa cho dù võ công cái thế, cũng không thể trong thời gian ngắn mà đánh gục hết, chỉ cần trong vòng một hai phút, Diêu Thừa chắc chắn chạy không thoát!

- Cần thận

Lâm Thanh Huyền vội vàng nhắc nhở:

- Hắn là cao thủ võ thuật đó, các anh tùy tiện đánh hắn coi chừng bị thương!

Đáng tiếc, lời nhắc nhở đó đến quá trễ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Phi Thân Đổ Đạn

- Chỉ bằng mấy đũa tụi này mà cũng muốn muốn ngăn cản tao sao? Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Quay mặt về phía đám cảnh sát, Điều Thừa cười gằn lên, hai tay thò ra nhanh như tia chớp. Đám cảnh sát đó nhất thời gặp tai ương, lần lượt đều bị Điều Thừa vặn khớp ngón tay, rồi khuyến mãi thêm một quyền nữa. Bọn họ đều bị ngã xuống đất, nằm đó quần quai rên rĩ, nhưng Điều Thừa không có thời gian lãng phí với họ. Gã lộn một vòng về phía trước, nhặt lấy một khẩu súng lục của một cảnh sát đã đánh rơi, xông về phía Lâm Thanh Huyền và nã một phát súng:

- Tao không tin rằng với khoảng cách gần như vậy, mày có thể né được.

Cùng với tiếng súng vang lên, cùng với đó là thân hình của Chu Hiểu Xuyên lao lên chắn trước người Lâm Thanh Huyền, viên tử đạn nóng hổi đã găm vào trong ngực của hắn. Đối với việc biến cố xảy ra bất thành linh như vậy, vô luận là Điều Thừa hay Lâm Thanh Huyền đều không ngờ được.

- Không ngờ thằng nhóc này lại có vài phần dũng khí, dám đưa thân ra đỡ đạn.

Điều thừa vô cùng sững sốt, sau đó nhếch mép cười:

- Tuy nhiên phát súng đó đã trúng tim, nó chắc chắn sẽ phải chết! Ha ha, Mày muốn làm anh hùng cho lắm vào, và giờ đã thấy kết quả chưa? Toi mất cái mạng nhỏ.

Điều Thừa vừa cười độc ác, vừa chạy như điên không hề giảm tốc độ. Không chỉ có như thế, gã còn đưa tay lại, nhắm vào Lâm Thanh Huyền với mục đích báo thù rửa hận cho Cao Xuyên Hưng. Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng đã nhận ra ý đồ của gã, không để ý đến từng cơn đau truyền đến từ ngực, rút lấy chùm chìa khóa bên hông, liều mạng đáp về phía Điều Thừa. Năng lượng huyền bí bắt đầu xoay chuyển, truyền vào trong chiếc chìa khóa. Điều này khiến tốc độ của nó đột nhiên nhanh hơn vài lần, tạo lên một tiếng xé gió khủng khiếp lao thẳng về phía trước. Điều thừa cũng không rõ Chu Hiểu Xuyên ném cái thứ gì. Bất quá gã từng chứng kiến việc Chu Hiểu Xuyên dùng lá cây làm ám khí, thế nên gã không dám khinh thường, tạm gác lại chuyện bắn Lâm Thanh Huyền, vội vàng đưa súng bắn về thứ ám khí đang ầm ầm bay đến kia.

- Keng.

Một tiếng va chạm kim loại lớn vang lên, viên đạn va chạm với chùm chìa khóa tạo ra nhiều tia lửa.

- Coi như khả năng sử dụng ám khí của mày tốt lợi hại đến như thế nào, chỉ cần tao có súng trong tay thì mày làm cóc gì được tao! Ha ha ha...

Cười đắc ý thành tiếng, Điều Thừa lại chĩa họng súng về phía Lâm Thanh Huyền, chuẩn bị bóp cò. Nhưng gã chưa kịp bóp cò, thì bỗng nhiên gã cảm thấy tứ chi đau nhức, hai chân chợt vô lực, ngã 'phịch' xuống mặt đất. Khẩu súng trong tay cũng rơi xuống mặt đất.

"Chuyện gì đã xảy ra thế này?" Điều thừa giãy dụa từ trên mặt đất bò lên. Cố gắng đứng dậy cho đúng danh dự của một cao thủ Dịch Cốt Cánh hậu kỳ. "Mình bắn trúng ám khí rồi mà? Tại sao vẫn bị thương chứ?"

Cúi đầu xuống nhìn 'ám khí' găm trên cánh tay, đồng tử Điều Thừa nở to ra: "Đây... Đây là cái chìa khóa?"

Hắn vội vàng dùng cái tay còn lại rút chiếc ám khí ra, không ngờ đó lại là một chiếc chìa khóa. Đưa mắt nhìn cánh tay còn lại và hai chân đều bị thứ 'ám khí' này cắm phải, Điều thừa cuối cùng cũng đã hiểu ra: "Thì ra lúc đầu nó không đâm một chùm chìa khóa mà đâm nhiều chiếc chìa khóa cùng một lúc. Dù mình có nhanh tay bắn trúng thì cũng chỉ cần được một cái, không cần lại được toàn bộ."

Vào thời khắc này, Điều Thừa cuối cùng đã hiểu được việc coi như trong tay có súng mà gặp phải một cao thủ 'ám khí' vẫn rất nguy hiểm. Điều thừa chật vật mãi để đứng lên, chẳng dám quan tâm đi tìm khẩu súng, gã co chân chạy như điên. Sợ chạy chậm sẽ bị Chu Hiểu Xuyên phóng ám khí tới.

"Thằng ranh con khôn nạn, chết thì chết luôn đi, còn có ném chìa khóa nữa chứ!" Vừa chạy Điều Thừa vừa thầm rủa. Trong tâm trí của Điều Thừa cũng sớm cho rằng Chu Hiểu Xuyên là một cao thủ võ thuật truyền thống của Trung Quốc. Thậm chí hắn còn cảm nhận thấy được Chu Hiểu Xuyên rất có thể đạt đẳng cấp cao hơn mình. Nếu có người báo gã là Chu Hiểu Xuyên không phải là cao thủ võ thuật thì gã sẽ lao vào đập cho phát rồi chửi: "Không phải cao thủ của võ thuật á? Mày mù à? Ám khí lợi hại như vậy ảm bảo người thường? Thậm chí còn có thể dùng hoa lá làm ám khí. Không phải cao thủ võ thuật thì là cái khi khô gì?"

Trong thời gian đó, Lâm Thanh Huyền ôm lấy hắn vào lòng, nhìn ngực hắn trào ra máu tươi mà cô nhất thời khóc rống lên:

- Hiểu Xuyên. ... sao anh ngốc thế?????

Cổ nén cơn đau nhức từ ngực, Chu Hiểu Xuyên cười gượng:

- Em là người phụ nữ của anh thì việc bảo hộ em là trách nhiệm cũng như là nghĩa vụ của anh!

- Anh thật khờ!

Lâm Thanh Huyền cảm động nhưng lại rất đau lòng. Cô khóc như mưa rào:

- Nếu như anh chết, em tuyệt đối sẽ không sống nữa!

- Đồ ngốc, em nói cái gì vậy? Em yên tâm, anh không có chết dễ dàng như vậy đâu.

Chu Hiểu Xuyên nói những không phải chỉ để an ủi Lâm Thanh Huyền, mà hẳn có thể cảm nhận thấy cỗ năng lượng thần bí đang tập trung ở ngực của hắn, mạnh mẽ bao trùm lấy viên đạn, ngăn không cho nó làm tổn hại gì đến tim. Chu Hiểu Xuyên chắc chắn rằng một khi gặp viên đạn kia ra thì vết thương sẽ lành rất nhanh.

Còn Vu Quốc Đào khi nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên bị thương thì khắp người đổ mồ hôi lạnh. Hắn biết người thanh niên này có thể đã động đến Trương lão, nếu vậy kể cả hắn có bắt được Điều Thừa hay không, đến lúc đó hắn vẫn chỉ nhận được trái đắng chứ cả có cái ngọt mà ăn đâu. Đó là lý do mà hắn lập tức sai một phó cục trưởng đuổi theo Điều Thừa, còn mình ở lại đây xem tình huống của Chu Hiểu Xuyên. Vốn Vu Quốc Đào muốn đến hỏi thăm tình hình của Chu Hiểu Xuyên nhưng lại thấy một cảnh tượng như vậy nên nhanh chóng biết điều, đành tự biến mình thành cái bóng đèn ở đó.

"Xem chừng, tình huống của Chu Hiểu Xuyên cũng không quá tệ. Bằng không, đã sớm hôn mê từ lâu rồi." Y hờ dãi nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng rất bội phục: "Người thanh niên này quả nhiên lợi hại, dưới tình hình như thế này mà vẫn nằm tán gẫu được. Với hành động xả thân chắn đạn cảm động như vậy thì đừng nói là nha đầu Lâm Thanh Huyền tuổi còn nhỏ, mà ngay cả mình lớn tuổi như vậy rồi, cũng cảm giác hóc mắt đã có chút ươn ướt..."

Ngay lúc Vu Quốc Đào đang dạt dào cảm xúc, Lâm Thanh Huyền quay đầu lại kêu lên:

- Bác sĩ đâu? Bác sĩ đâu rồi?

Vu Quốc Đào vội vàng đi tới, trả lời:

- Tôi đã phái người đi tìm người làm bác sĩ ở quanh đây rồi, chắc hẳn sẽ mau chóng đến đây thôi.

Bởi vì đã sớm lường trước được hành động vây bắt lần này tương đối lớn, có thể xuất hiện thương vong, cho nên cảnh sát cũng sớm liên lạc tới bệnh viện điều xe cấp cứu, lúc này đang đợi ở ngoài cửa tiểu khu Lục Vận. Vu Quốc Đào đi tới trước mặt Chu Hiểu Xuyên ân cần hỏi han:

- Chu tiên sinh, cậu cảm giác thế nào?

Chu Hiểu Xuyên khách khí nói:

- Cảm ơn ngài đã quan tâm, không có gì đáng lo nữa rồi.

Vu Quốc Đào nói:

- Không việc gì là tốt rồi, cậu cũng nên nghỉ ngơi một chút đi, bác sĩ sẽ đến ngay bây giờ đó.

Năm phút đồng hồ sau, một đám nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đến. Họ mang theo lưng hộp cấp cứu, khiêng cáng đi theo cảnh sát đến nơi này. Trong bọn họ, có người đi cùng mấy vị cảnh sát bị thương đặt lên cáng và đưa ra ngoài, có người thì đi tới bên cạnh Chu Hiểu Xuyên. Trước khi tới đây, đám y tá đã hỏi tình hình Chu Hiểu Xuyên qua cảnh sát. Cho nên bọn họ đã vác cả cáng đến đây để chuẩn bị đưa Hiểu Xuyên lên xe cấp cứu. Sau một hồi kiểm tra, Bác sĩ nhin không được mà "Hả" một tiếng kinh ngạc. Lâm Thanh Huyền hoảng hồn, vội hỏi:

- Có vấn đề sao hả bác sĩ?

- Kỳ quái, thật sự kỳ quái...

Bác sĩ không vội trả lời câu hỏi của Lâm Thanh Huyền, mà là lắc đầu cảm khái vài câu, đến khi Lâm Thanh Huyền muốn túm cổ hắn thì hắn mới trả lời:

- Viên đạn này khi găm vào lồng ngực, không gây tổn hại gì đến tim, thậm chí da thịt xung quanh đó cũng không bị cháy.

Lâm Thanh Huyền cùng với Vu Quốc Đào nhất tề nhẹ nhàng thở ra, trong lòng lại oán thầm: "Ông ta nói cái quái gì vậy? Bộ viên đạn bay xuyên qua tim Chu Hiểu Xuyên thì mới tốt à?"

Bác sĩ cũng ý thức được những gì mình nói là sai lầm rồi nên vội vàng giải thích:

- Tôi cũng không có ý nguyên rủa gì đâu, chỉ là viên đạn này theo hướng đi của nó phải làm tổn thương tim mới đúng chứ. Tuy rằng không biết vì sao viên đạn bị gạt lại đó chứ không đi tiếp, nhưng vẫn bảo toàn được tính mạng là tốt rồi...

Không thể không nói, hắn càng cố giải thích thì càng loạn. Vào thời khắc mấu chốt, vẫn là Chu Hiểu Xuyên giải vây cho hắn, mỉm cười nói với Lâm Thanh Huyền:

- Anh đã bảo là anh không có vấn đề gì rồi mà. Bây giờ em tin rồi chứ?

- Có khi nào em không tin tưởng anh ư?

Lâm Thanh Huyền không nhịn được nên bật cười thành tiếng. Với nụ cười phong tình vạn chủng của Lâm Thanh Huyền, khiến cả Vu Quốc Đào lẫn bác sĩ kia đều có chút choáng váng.

Sau đó Chu Hiểu Xuyên nhanh chóng được đưa lên xe cấp cứu, cùng với một số cảnh sát khác đi đến bệnh viện. Tuy rằng thân thể hắn bị thương, không

tính là nghiêm trọng, nhưng mà chả ai ở đây dám lãnh đạm cả. Lâm Thanh Huyền tự nhiên vẫn theo sát bên cạnh Chu Hiểu Xuyên. Nhìn màn đêm đen thui ngoài cửa xe, Lâm Thanh Huyền thở dài nói:

- Không biết bọn họ có bắt được Điều Thừa hay không, nếu để Điều Thừa trốn thoát, ắt sẽ có rất nhiều hậu họa.
- Yên tâm đi, Điều thừa sẽ tuyệt đối chạy không thoát!

Chu Hiểu Xuyên cười nói, vẻ mặt như đã tính hết rồi. Lâm Thanh Huyền có chút tò mò:

- Sao anh lại khẳng định như thế?

Chu Hiểu Xuyên trả lời:

- Đừng quên kia mấy con chó nghiệp vụ, Điều thừa đã bị thương, đám chó đó có thể lần ra hấn qua các vết máu.
- Hi vọng như thế đi..

Lâm Thanh Huyền khẽ thở dài một tiếng, không muốn tiếp tục cái đề tài này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Xe Cán Qua

Trên thực tế, Chu Hiểu Xuyên tràn đầy tự tin tự tin đối với chuyện vây bắt Điều Thừa, bởi vì hắn đã âm thầm sắp xếp.

"Tính thời gian thì Điều Thừa lúc này chắc đang chịu khổ. :3" Chu Hiểu Xuyên nheo mắt lại trầm nghĩ. Hắn phỏng đoán không sai, ngay lúc này, Điều Thừa đang trốn chạy cảnh sát, còn về mặt kinh hãi hô to:

- Mẹ... mẹ nó... Cái gì thế này?

Vốn từ tiểu khu Lục Vận chạy như điên ra, bỏ lại đám cảnh sát xa lắc xa lơ ở đằng sau, Điều Thừa cho là mình đã trốn thoát, vui mừng nghĩ: "Lần này thật sự may mắn, không ngờ cảnh sát có thể tìm ra chỗ ở của mình nhanh như vậy. Cũng may là mình có đặt mấy cái camera khó phát hiện ở ngoài cửa, bằng không thì sẽ bị cảnh sát bắt rồi. Xem ra trong thời gian ngắn, mình không thể chờ ở quanh thành phố Thập Đức này nữa. Thôi thì xử lý xong thẳng nhóc giới ám khí kia coi như là báo thù cho Cao Xuyên Hưng rồi. Từ bây giờ chắc phải xuống phía nam, đi tới Đông Nam Á. Với thực lực của mình, muốn nổi danh cũng không phải là chuyện khó..."

Đang lúc Điều Thừa mơ về "cuộc sống tươi đẹp" ở Đông Nam Á thì đột nhiên có mấy tiếng bò câu kêu vang lên trên đầu hắn.

"Đã trễ thế này như thế này mà còn có bò câu bay trên trời ư?" Điều Thừa theo bản năng nhìn lên bầu trời. Vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy hấn thót cả tim. Chỉ thấy vô số chim chóc lượn quang đen kịt cả bầu trời. Nhiều như vậy chim chóc đột nhiên xuất hiện, coi như là ban ngày cũng làm cho người khác sợ hãi hoảng chỉ bây giờ đang là ban đêm. Hơn nữa phần lớn chim chóc đều có móng vuốt sắc nhọn, nhìn mà phát ghê. Giờ phút này cảnh tượng này thật sự là khác thường. Bỗng có từ phía đám chim lại phát ra một giọng nói khàn khàn không phải của con người:

- Điều Thừa... bó tay chịu trói...

Điều Thừa chỉ cảm thấy lạnh da đầu, lông tơ toàn thân ở một khắc này dựng đứng cả lên, sắc mặt trắng bệch tới cực điểm. Hắn đúng là cao thủ võ thuật thật, nhưng chuyện này cũng quá mức quỷ dị, bất cứ ai lâm vào hoàn cảnh này cũng hoảng loạn tâm trí mà thôi.

"Giọng nói này ... chẳng lẽ là quỷ?" Điều Thừa ngửa đầu nhìn đông nhìn tây ngàn nghịt đàn chim, suy đoán nghĩ: "Chẳng lẽ thẳng nhóc tinh thông ám khí kia sau khi bị mình xử lý hóa thành oan quỷ tới tìm mình đòi mạng sao?"

Giữa đêm tối, đột nhiên có một đàn chim bay trên đầu mình, rồi vang lên giọng nói không phải của con người, không nghĩ có ma quỷ mới là lạ.

Điều thừa không hổ là một kẻ tâm ngoan thủ lạt, trong thời gian ngắn gã đã bình tĩnh trở lại, hô lớn:

- Oan hồn đòi mạng thì sao? Mày còn sống ông mày còn không sợ, chết rồi, ông mày cũng càng không sợ!

Sau đó gã tăng tốc, muốn thoát khỏi đàn chim quấy nhiễu ở trên đầu kia. Nhưng đám chim đang bay lượn trên đầu gã đâu cho gã toại nguyện, đầu tiên là một hay tiếng kêu lớn của chim bò câu, Tiếp đó chúng lượn một vòng thành một hàng chỉnh tề rồi lao xuống như một dòng nước lũ.

"Đám chim này bị làm sao vậy? Diên hệt rồi ư? Hay là vẫn bị oan hồn điều khiển?"

Nhìn phản ứng của đàn chim làm Diều Thừa càng tin là chúng bị oan hồn quấy phá. Gã theo bản năng muốn trốn thoát bọn chim điên này, nhưng không ngờ đám chim sắp xù súng vào gã thì đột nhiên lượn lại trên không. Ngay lúc hán không hiểu ra sao cả, cho rằng đám chim này chỉ mới giỡn gã, thì đột nhiên một có cái gì đó rơi ‘đet đet’ vào đầu hán.

"Cái gì vậy? Trời mưa à?" Diều Thừa vừa nghĩ như vậy, bỗng một mùi hôi thối bốc vào mũi gã làm gã bằng tỉnh, tức giận chửi:

- Con ... con mẹ nó, cái này là ***... *** chim! Đám chim chết tiệt này lại dám ị tập thể lên đầu tao à? Tưởng tao là cái nhà vệ sinh công cộng chắc?

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, toàn thân Diều Thừa đã bị bao trùm lên một tầng dày phân chim, làm cho gã khó khăn lắm mới đưa cánh tay lên vuốt mặt, tránh cho mình bị phân chim làm cho ngột thở mà chết. Vừa chùi xong đồng phân trên mặt, Diều Thừa mới chú ý mình đã bị bao vây. Chẳng qua đó không phải là cảnh sát, một đám chó mèo hoang, mang theo đôi mắt như chó sói thèm mồi.

- Lúc này là một đám chim giờ lại là mèo, chó hoang..

Diều Thừa giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chỉ bằng vào đám này súc vật cũng muốn lấy mạng tao á? Mày coi thường tao quá rồi đấy!

Vừa dứt lời, bỗng thẳng em có cảm giác đau biết. Dù có là cao thủ võ học, thì thẳng em vẫn là thứ cần được nâng niu bảo vệ. Thẳng em mà đau thì thẳng anh cũng xót xa vô cùng. Hóa ra là nhân lúc Diều Thừa bị tấn công bởi bom phân chim, một đám chuột đã lura lura chui vào quần hán, cứ nhắm thẳng em mà hành hạ. Quả thực nó thốn đến tận rốn.

Lúc này con ác mộng của gã mới thực sự bắt đầu! Khi hán đang luống cuống tay chân để hất đám chuột ra, bỗng đám chó mèo hoang vây quanh hán lại gào rú lên. Cả một bầy cho méo như vậy mà gào rú lên, cảnh tượng thật hãi hùng. Không đợi Diều Thừa hồi phục tinh thần đã bị đám chó mèo lao lên đè xuống, bạo dâm vô cùng thảm khốc. Vào lúc này, đầu óc Diều Thừa trong trở nên trống rỗng, chỉ còn duy nhất một ý niệm trong đầu chính là: "Không ngờ mình tinh thông võ thuật, là một cao thủ Dịch Cốt cảnh hậu kỳ ... lại bị một đám súc vật đánh bại. Nếu có bằng hữu nào ở đây thì xấu hổ chết mất!"

Hai hàng nước mắt vui sướng à nhăm đau đớn chảy ra từ hai hốc mắt của gã. Hít sâu một hơi, gã dùng hết sức toàn thân quát:

- Cảnh sát! Cảnh sát! Tụi mày chết đâu hết rồi? Tao ở đây này, tụi mày mau tới bắt tao đi! Tụi... tụi mày mà còn không đến, tao chắc bị bọn súc vật này ngược đãi đến chết mất hu hu...

Tuy là Diều Thừa buộc phải nằm hường thụ chờ đợi cảnh sát tìm ra, nhưng mà đợi đến khi cảnh sát phát hiện ra gã thì đã qua mười mấy phút đồng hồ. Mấy con vật này hiển nhiên cũng đề lĩnh gác xung quanh, chỉ cần cảnh sát tìm tới, chúng nó liền dừng việc "cuồng hoan" với Diều Thừa lại, té sạch sành sanh, giống như là chưa từng xuất hiện.

- Người này là ... Diều Thừa!

Dựa vào ánh đèn pin chiếu, Vu Quốc Đào nhìn chăm chăm Diều Thừa một lúc lâu, vẻ mặt khó tin kinh hô:

- Ông trời ơi! Gã này bị sao thế? Bị xe cán quá à?

Hán thật khó có thể tưởng tượng được kẻ thảm hại ở trước mặt lại là một cao thủ võ thuật. Nhìn thấy cảnh sáy, Diều Thừa nước mắt đầy mặt, giống như gặp được người thân:

- Sao đám cảnh sát tụi bay bây giờ mới tới hả? Thật là một lũ vô dụng?

Vu Quốc Đào im lặng một lúc lâu mới nói ra được một câu:

- Mày nói vậy là có ý gì? Bộ mong bọn tao tóm cổ như vậy ư? Vậy lúc này mày chạy làm gì?

Diều Thừa bùi ngùi thở dài:

- Tao mà sớm biết có kết quả này, có đánh chết tao cũng không có chạy...

Kìm nén không được tò mò, Vu Quốc Đào hỏi:

- Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chuyện gì mà khiến bộ dạng này thành ra như thế này?

Cái loại chuyên mặt thể diện này, Diều Thừa nào có thể nói, gã chỉ hừ lạnh một tiếng quay mặt đi, nhất định không chịu khai. Thấy thái độ Diều Thừa dứt khoát không nói, Vu Quốc Đào cũng không tiếp tục hỏi, dù sao chỗ này không thích hợp để thẩm vấn. Vu Quốc Đào vung tay phân phó cho cấp dưới:

- Đưa hán về đồn!

- Rõ thưa sếp!

Mấy đặc cảnh liền tiến tới còng tay, chân Diều Thừa lại, do Lâm Thanh Huyền từng nói bọn họ, Diều Thừa biết Súc Cốt Công, có thể dễ dàng thoát khỏi còng tay cho nên đã pahì dùng một bộ còng tay đặc chế chuyên môn dụng để đối phó hán. Đợi cho đặc cảnh, võ cảnh thật cẩn thận áp giải Diều

Thừa rồi đi, Vu Quốc Đào rất hiếu kì quay hỏi một thiếu tá bên võ cảnh:

- Lão Điều, ông nói coi rốt cuộc tên này đã gặp phải chuyện gì mà biến thành cái bộ dáng thê thảm như thế này?

- Ai biết được?

Về mặt thiếu tá Điều cũng mờ mịt, lắc đầu, nói giỡn một câu:

- Có lẽ đúng như ông nói, gã cái xe nào đó cán qua.

Vu Quốc Đào cau mày nghĩ ngợi, về mặt hơi trắng lên:

- Xe cán qua Điều Thừa ... cái này thì có bao nhiêu khả năng chứ? Không thể, không thể, tôi vừa nghĩ đã thấy ghê tởm rồi. Mẹ nó chắc cái xe này chờ phân quá!

Sắc mặt Thiếu tá Điều cũng khó coi hết sức, hiển nhiên cũng bị cái mùi đó làm cho buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Giao... Giao Phối

Vu Quốc Đào lắc đầu xua đi hình ảnh ghê tởm kia ra khỏi trí óc, nói:

- Gọi cho Lâm Thanh Huyền nói cho họ biết đã bắt được Điều Thừa, để cho họ bớt lo lắng về việc này.

- Lần này có thể bắt được Điều Thừa, Tiểu Lâm và Chu tiên sinh đều có công rất lớn

Cảm khái xong một câu, Điều thiếu tá hỏi:

- Ôi, thật ra Chu tiên sinh kia rốt cục là ai? Tôi thấy hắn ném cái chìa khóa làm Điều Thừa bị thương, đây rõ ràng là kĩ xảo ám khí. Nhưng mà trước đó, tôi không biết có nhân vật lợi hại như vậy ở đây?

Vu Quốc Đào biết thiếu tá Điều đam mê võ thuật, tròng mắt liếc hắn một cái tức giận nói:

- Để làm gì, chẳng lẽ ông muốn giao thủ cùng với người ta sao? Tôi khuyên ông đừng đụng vào Chu tiên sinh này, hắn chính là bạn vong niên của Trương lão. Hơn nữa còn có quan hệ không tồi với lãnh đạo tỉnh. Nếu ông lỡ làm hắn bị thương thì không biết sẽ có hậu quả gì?

Điều thiếu tá cười cười, lắc đầu nói:

- Ông chắc chắn tôi có thể làm hắn bị thương sao? Tôi còn không biết ai bị thương đây.

- Đừng đùa như vậy chứ, ông là cao thủ Bát Quái Chương, người lợi hại nhất sở cảnh sát thành phố Thập Đức này cũng có đánh nổi ông đâu?

Sau khi nói một câu với Điều thiếu tá, bởi vì đường dây điện thoại đã được kết nối nên Vu Quốc Đào đem chuyện Điều Thừa bị bắt nói cho Lâm Thanh Huyền mà gạt Điều thiếu tá sang một bên. Điều thiếu tá cũng không quấy rầy hắn nghe điện thoại, chỉ ngửa mặt nhìn ngắm bầu trời đêm, tự mình nhỏ giọng nói một câu:

- Mình cũng không nắm chắc mười phần có thể thắng được Chu tiên sinh kia.

Cũng may Vu Quốc Đào đang nghe điện thoại nên mới không nghe thấy gì, nếu không cũng sẽ kinh ngạc mà đánh rơi cả điện thoại trên tay.

Lúc nhận được điện thoại của Vu Quốc Đào gọi tới, Lâm Thanh Huyền và Chu Hiểu Xuyên đang làm kiểm tra ở bệnh viện. Thật tốt khi viên đạn không gây nguy hiểm trực tiếp đến tính mạng Chu Hiểu Xuyên nên ca phẫu thuật diễn ra rất nhanh và thuận lợi. Đáng ra sau khi lấy đầu đạn ra Chu Hiểu Xuyên muốn ra viện ngay, nhưng do bệnh viện đề nghị Lâm Thanh Huyền thuyết phục hắn ở lại để kiểm tra xem còn có vấn đề gì khác trong cơ thể không. Lâm Thanh Huyền nghe điện thoại xong, hào hứng nhìn về phía Chu Hiểu Xuyên vừa chụp X-quang xong nói:

- Vu cục trưởng vừa mới gọi tới, Điều Thừa đã bị bọn họ bắt rồi!

Chu Hiểu Xuyên mỉm cười, bình thản. Bởi vì tất cả đã nằm trong tính toán của hắn rồi.

Hơn một giờ trôi qua, cuối cùng cũng kiểm tra xong toàn bộ cơ thể. Bây giờ là đêm khuya, có ít người bệnh lại không phải xếp hàng, nếu không kiểm tra hết cũng mất vài giờ. Sau khi trở về phòng bệnh, Chu Hiểu Xuyên nói với Lâm Thanh Huyền:

- Em cũng nên nghỉ ngơi một lát đi, cơ thể em cũng chưa hoàn toàn bình phục, đứng ra phải nghỉ ngơi nhiều hơn mới tốt.

Lâm Thanh Huyền lắc đầu nói:

- Em bây giờ làm sao có tâm trạng để nghỉ ngơi. Chờ khi có kết quả kiểm tra tổng thể của anh, nếu không có vấn đề gì thì em mới có thể yên tâm nghỉ ngơi.

Chu Hiểu Xuyên nói:

- Em cứ yên tâm, cơ thể anh chắc chắn không có vấn đề gì đâu.

Quả thực, sau khi lấy đầu đạn ra thì hẳn có cảm giác phần năng lượng thần bí kia xao động không ngừng làm cho vết thương lành lại rất nhanh, nhanh tới mức kinh khủng. Với tốc độ hồi phục như thế, hẳn tin tưởng, chẳng bao lâu nữa vết thương này sẽ hồi phục, thậm chí đến sẹo cũng không để lại. Nhưng Lâm Thanh Huyền lại rất cứng đầu, vẫn muốn chờ có kết quả kiểm tra mới chịu yên tâm. Đợi một lúc lâu sau, một bác sĩ với gương mặt phức tạp cảm xấp kết quả kiểm tra tổng thể của Chu Hiểu Xuyên đưa đến. Lâm Thanh Huyền vội vã đứng dậy hỏi:

- Thế nào bác sĩ, anh ấy không có vấn đề gì chứ?

Vị bác sĩ trực cấp cứu lắc đầu không nói gì, chỉ lắc đầu, đi nhanh tới giường bệnh, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Chu Hiểu Xuyên. Ánh mắt này giống như là đang nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.

“Lắc đầu nghĩa là sao? Bộ không có biện pháp chữa trị ư?” Lâm Thanh Huyền nhất thời nóng nảy, hận không thể hét vào tai tay bác sĩ: “Ông đừng có đục nước béo cò, mau nói cho tôi biết rốt cuộc là có vấn đề hay không? Ông là bác sĩ, đâu phải là hòa thượng, đừng tỏ vẻ bí hiểm nữa!”

Tên bác sĩ kia cũng không biết Lâm Thanh Huyền đang nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn, mà hắn đang chăm chú nhìn Chu Hiểu Xuyên một lúc lâu, xác định Chu Hiểu Xuyên vẫn bình thường hắn mới há mồm hỏi một câu:

- Cậu... thật sự là con người sao?

- Chẳng lẽ ông nhìn thấy tôi có điểm gì khác con người sao?

Chu Hiểu Xuyên mơ hồ hỏi, trong lòng có chút nghi ngờ, không biết có phải bệnh nhân tâm thần trốn trại ra ngoài giả làm bác sĩ hay không đây?

- Cơ thể cậu rất tốt, tốt đến mức kinh dị, không hề giống cơ thể người bình thường một chút nào.

Vị bác sĩ chỉ tay vào máy tờ kết quả xét nghiệm cảm thán nói:

- Các báo cáo này của cậu đều cho thấy các chỉ số của cơ thể cậu đều bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Nói thật, có một số số đo giống y như trong sách giáo khoa dành cho tiểu học vậy. Tôi nhiều năm làm bác sĩ như thế, đây là lần đầu tiên nhìn gặp phải trường hợp như của cậu. Huống chi cậu vừa bị thương, tôi thật sự không thể tin được một người bị thương như cậu mà chỉ số cơ thể lại tốt như vậy...

Vị bác sĩ khiếp sợ, cứ lải nhải liên tục như loa phát thanh. Còn Lâm Thanh Huyền bây giờ từ bức tức chuyển sang vui mừng, cầm chặt tay Chu Hiểu Xuyên, lật qua lật lại nói một câu:

- Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi...

Đợi cho bác sĩ nói xong, Chu Hiểu Xuyên mới có cơ hội mở miệng:

- Nếu không việc gì, bây giờ tôi có thể xuất viện được chưa?

- Đương nhiên là được.

Bác sĩ gật đầu, sau đó tò mò hỏi:

- Cậu làm sao để có cơ thể tốt đến như vậy, có thể nói cho tôi biết bí quyết không? (Dịch: tất nhiên là anh quay tay hằng đêm rồi ==))

Chu Hiểu Xuyên trả lời luôn:

- Mỗi ngày đều ở nhà thôi.

Bác sĩ lúc đầu sững sốt sau đó nhún mày nói thầm:

- Tự kỉ ở nhà mà tổ chất cơ thể có thể như vậy sao? Tôi từ trước đến nay chưa từng nghe chuyện như vậy? Chỉ nghe qua quá 'Trạch nam phí chi, trạch nữ phí diện'(1) thôi.

- Không phải đâu, ông tin thật ư? Tôi chỉ nói đùa chút thôi.

Chu Hiểu Xuyên thấy vị bác sĩ quả thật tin người quá:

- Trên thực tế, tôi cũng không biết tại sao cơ thể tôi lại khỏe mạnh như vậy. Có lẽ cơ thể tôi bẩm sinh đã như vậy.
- Bẩm sinh sao? À... lý do này nghe có vẻ hợp lý hơn.

Bác sĩ cấp cứu gật đầu, nói chuyện vài câu rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh. Chu Hiểu Xuyên nói với Lâm Thanh Huyền:

- Chúng ta đi thôi, ở đây toàn mùi khử trùng anh không muốn ở lại thêm nữa đâu.

Bởi vì biết được Chu Hiểu Xuyên không có vấn đề gì về sức khỏe cho nên Lâm Thanh Huyền cũng không tiếp tục bắt Chu Hiểu Xuyên ở lại bệnh viện để theo dõi mà cùng hắn rời khỏi bệnh viện. Hai người vừa mới ra khỏi bệnh viện liền nhìn thấy một chiếc xe tiến tới. Từ trên xe bước xuống không ai khác chính là Vu Quốc Đào, cục trưởng cục cảnh sát thành phố Thập Đức.

- Sao đã ra viện rồi?

Vu Quốc Đào chần chừ hỏi. Sau khi đem Diêu Thừa áp giải tới cục cảnh sát, rồi an bài nhân viên thẩm vấn hắn ta cả đêm, Vu Quốc Đào lập tức đến bệnh viện để xem xét thương thế của Chu Hiểu Xuyên. Thật không ngờ lại gặp hai người ở cổng bệnh viện. Chu Hiểu Xuyên cười giải thích:

- Bác sĩ nói tôi hoàn toàn khỏe mạnh, đã cho phép tôi ra viện. Ông cũng biết mùi bệnh viện không phải ai cũng chịu được,
- Thì ra là như vậy.

Vu Quốc Đào gật đầu hỏi:

- Như vậy hai người bây giờ định đi đâu? Nếu tiện thì tôi sẽ cho đi nhờ.

Chu Hiểu Xuyên liếc mắt sang Lâm Thanh Huyền thì bắt gặp ánh mắt của cô như muốn nói: “Đo anh làm chủ hết.”

Chu Hiểu Xuyên gật đầu cười nói:

- Bây giờ đúng là khó gọi taxi. Làm phiền Vu cục trưởng rồi.
- Không phiền, không phiền chút nào.

Về mặt Vu cục trưởng tươi cười, cư nhiên còn có chút lo sợ vì được trú ẩn quá. Vừa lên xe, Vu Quốc Đào liền hỏi:

- Bây giờ hai người định đi đâu?

Chu Hiểu Xuyên đáp:

- Làm phiền cục trưởng cho chúng tôi về huyện Phụng Đình đi.
- Không thành vấn đề!

Vu Quốc Đào hào hứng đáp, lão khởi động ô tô hướng về phía huyện Phụng Đình.

Tới huyện Phụng Đình, khi đến khu nhà của Lâm Thanh Huyền, lúc xuống xe cô như có mấy lời muốn nói với Chu Hiểu Xuyên nhưng vẫn không nói nên lời. Còn Chu Hiểu Xuyên về đến trước cửa nhà mới chợt nhớ ra mình đã dùng chìa khóa làm ám khí để tấn công Diêu Thừa. Cũng may là ba con thú hắc nuôi trong nhà đã ra mở cửa cho hắn. Sa tử nhìn Chu Hiểu Xuyên một lượt từ trên xuống, hỏi:

- Hắc, nhân loại, người đêm hôm khuya khoắt lại chạy đi đâu chơi mà đến tận giờ này mới về nhà?
- Ấy da... trên người hắn có mùi kì lạ ghê!

Lão Quy thoáng chần chờ hướng về phía Chu Hiểu Xuyên ngửi ngửi một chút, nói:

- Mùi hương này... ah ta biết rồi, tên kia người hôm nay ra ngoài đi giao phối hả?

“Giao... Giao phối? Tao lại nấu lẩu mày giờ! Mày nói gì mà khó nghe thế? Chẳng lẽ mày không thể dùng từ nào nho nhã hơn sao?” Chu Hiểu Xuyên oán thầm không thôi.

- Giao phối?

Sa tử kinh ngạc nhìn, đôi mắt hiện rõ vẻ không tin được. Tiểu Hắc tuy rằng chưa thể nói chuyện nhưng ánh mắt nó cũng không khác Sa Tử là mấy. Thấy ba con vật nhìn mình kì lạ, Chu Hiểu Xuyên cảm thấy đau đầu chỉ biết cười khổ nói:

- Được rồi, vào nhà rồi nói tiếp.

Vào trong phòng đóng cửa lại, Sa tử thét lên một tiếng nhảy về phía Chu Hiểu Xuyên:

- Nào, chúng ta nhất định phải hành hạ hắn, nhất định phải bắt hắn thành thật trả lời.

Dường như lo sợ thiên hạ đại loạn, lão Quy lập tức hưởng ứng. Tiểu hắc có chút do dự nhưng cũng xông lên. Trong nhà nhất thời ồn ào như cái chợ vỡ.

*****

(1) Trạch nam phí chỉ, trạch nữ phí điện: Nam tự kỷ ở nhà thì phé giấy (làm gì thì ai cũng biết), nữ tự kỷ ở nhà thì phí điện do ngồi ôm lap, tivi,...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Trạch Nam Phí Chỉ, Trạch Nữ Phí Điện

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Chu Hiểu Xuyên đi vào Ái Sủng Chi Gia đã thấy Hoàng Hiểu Uyển tới từ sớm, đang ngồi trên ghế vẻ mặt lo lắng. Nhìn thấy Chu Hiểu Xuyên, đầu tiên cô ngạc nhiên sau đó vui mừng nói:

- Chu ca, anh không có việc gì là tốt rồi, hại em lo lắng cho anh cả đêm, ngay cả Thanh Huyền tỷ điện cũng không thấy gì.

Đêm qua cảnh sát đuổi tới hiện trường, không phát được hiện gì, liền đưa cô về huyện Phương Đình, cho nên những chuyện xảy ra cô không biết gì cả.

- Em đừng có cứ giật dùng dùng lên như vậy được không? Từ từ để anh nói.

Chu Hiểu Xuyên bỏ tay ra khỏi túi quần, nói:

- Đêm qua vì vậy bắt Diêu Thừa là hành động bí mật nên không được tiết lộ, sau đó anh cũng quên mất không gọi điện báo cho em.

Hoàng Hiểu Uyển tò mò hỏi:

- Kê bắn lên tên là Diêu Thừa à? Thế nào, cuối cùng có bắt được gã không?

- Đương nhiên có!

Chu Hiểu Xuyên mỉm cười, kể lại chuyện đêm qua. Đương nhiên chuyện hắn và Lâm Thanh Huyền trải qua những 'hành động mãnh liệt' trải ở trong xe và chuyện hắn bị trúng đạn không hề nhắc tới. Sau khi nghe xong, Hoàng Hiểu Uyển cảm thán nói:

- Không ngờ đêm qua lại xảy ra chuyện phức tạp và kịch tính như vậy.

Hai người đang nói thì thấy Cố Văn Bách ỉu xiu đi vào. Đối với bộ dạng này của Cố Văn Bách, Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển đã sớm đoán trước được. Chu Hiểu Xuyên đi tới vỗ vỗ vai Cố Văn Bách hỏi:

- Làm sao vậy? Bị ai khi dễ thế?

- Còn có thể như thế nào nữa? Bị bạn gái đá thì chả buồn thì sao.

Cố Văn Bách vẻ mặt tang thương thờ dãi nói, chỉ thiếu chút nữa là cất lên giọng hát hát vang "Forever Alone". Không thể không nói cái mặt tiu ngưu của hắn trông mà chết cười. Người này không đi làm diễn viên hài kịch, quả nhiên lãng phí. Hoàng Hiểu Uyển cười ngặt nghẽo, vất vả mới nén được lại hỏi:

- Tài năng của anh như vậy mà không khuynh đảo được cô ấy à? Anh không sáng tác thơ để cô ấy cười... A, không đúng, là để cô ấy cảm động sao?

Nghĩ tới Cố Văn Bách ngày đó ngâm tụng mấy bài thơ kinh điển, cô càng thấy buồn cười, sau đó vội đưa tay bịt miệng. Dù sao Cố Văn Bách cũng đang bị thương, nếu cô cười to có vẻ không hay cho lắm.

- Hải~~~~! Không nhắc tới sáng tác thì từ nữa, cũng tại chúng nó lên làm hồng sự tình!

Cố Văn Bách hối hận nói:

- Bạn gái anh là giáo viên khoa ngữ văn ghét nhất là những kẻ chuyên sáng tác thơ vớ vẩn. Cuối cùng ta cũng biết vì sao mọi người nói nữ nhân thay đổi so với thời tiết còn nhanh hơn.

Dừng một chút hắn lại nghi hoặc nói:

- Ai, đừng rồi lúc đi cô ấy còn nói người ta là thanh niên bình thường, cô ấy là thanh niên văn nghệ, còn ta là loại thứ ba thanh niên. Hai đứa có biết nghĩa là gì không?

Nghe xong, Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển không nhịn được nữa cười phá lên. Cố Văn Bách không hiểu sao hỏi:

- Các người cười cái gì? Uy, uy đừng cười nữa, mau nói cho tôi biết loại thanh niên thứ ba có ý gì đi.

Chu Hiểu Xuyên vất và nín cười, thờ phỉ phò nói:

- Hỏi đại ca google đi.

- Ồ nhỏ, thế mà mình không nghĩ ra. Uống công mình được xưng “Một đời thiên kiều Thành Cát Tư Hãn”...

Cố Văn Bách lập tức lấy máy tính ra tra. Một lát sau, khi hiểu ra, hần nổi giận:

- Móa, hóa ra cô chửi tôi à? Tôi còn tưởng cô ta đang khen thôi chứ!

Chu Hiểu Xuyên và Hoàng Hiểu Uyển nghe vật lại phá lên cười.

...

...

Hôm nay cũng giống mọi ngày, bận rộn vô cùng. Bởi vì danh tiếng của Ái Á Sủng Chi Gia đã lan truyền ra toàn huyện Phuong Đình, cho nên rất nhiều người có Pet bị sinh bệnh liền lựa chọn đưa nó tới đây. Điều đó làm cách phòng khám cho Pet khác trong huyện Phuong Đình cũng phải cải tiến để cạnh tranh với Ái Sủng Chi Gia. Và điều đó đương nhiên có ảnh hưởng tích cực cho các khách hàng rồi. Ba người bận rộn cả sáng, mãi đến xế chiều hơn một, hai giờ mới rảnh rồi gọi ba suất cơm lắp bụng. Đang ăn cơm, điện thoại của Chu Hiểu Xuyên bỗng vang lên, nhìn qua là một dãy số lạ. Hần cũng không để ý, chỉ cho là chủ nhân của vật nuôi nào đó gọi hỏi ý kiến, thuận tay ấn nút nghe, vừa ăn cơm vừa nói:

- Xin chào, tôi là Chu Hiểu Xuyên của Ái Sủng Chi Gia, có yêu cầu gì cần tôi giúp đỡ sao?

- Xin chào anh Hiểu Xuyên, em là Tôn Văn Văn.

Một giọng nói ngọt ngào truyền ra từ điện thoại. Cố Văn Bách ngồi bên cạnh nghe thấy giọng nữ, ánh mắt lập tức tỏa sáng, muốn ghé tai hóng hót, liền bị Chu Hiểu Xuyên đập ra một cách không thương tiếc.

- Tôn Văn Văn?

Chu Hiểu Xuyên cảm thấy tên này có chút quen, mãi mới nhớ ra đó là cô bé bị bệnh chó dại.

- À~~~~, Thì ra là em. Thế nào, thân thể đã bình phục chưa?

- Dạ, em đã hoàn toàn bình phục rồi. Cảm ơn anh đã cứu chữa.

Tôn Văn Văn nói:

- Em muốn muốn anh Hiểu Xuyên ăn một bữa cơm.

Chu Hiểu Xuyên từ chối khéo nói:

- Không cần khách khí như thế.

Thái độ Tôn Văn Văn kiên quyết muốn mời Chu Hiểu Xuyên đi ăn cơm. Cuối cùng, không lay chuyển được nàng Chu Hiểu Xuyên đành thoái thác:

- Tháng này anh nhiều việc lắm, sợ không thể tới...

Tôn Văn Văn nói:

- Không sao, tháng này không được vậy để tháng sau. Chẳng nhẽ tháng nào anh cũng bận hết sao?

- Thì...

Chu Hiểu Xuyên cũng hết cách, tiểu cô nương người ta thịnh tình mời cũng không thể luôn luôn từ chối được. Hần đành cười khổ nói:

- Được rồi, vậy tháng sau em chọn ngày đi.

- Thật tốt quá.

Đầu dây điện thoại bên kia Tôn Văn Văn hoan hô một tiếng, sau đó lòng đầy chờ mong, cẩn thận hỏi:

- Ngày mười lăm tháng sau có được không?

Chu Hiểu Xuyên nghĩ nghĩ, thấy ngày đó chắc không có việc gì liền đáp:

- Ngày đó cũng được.

- Ok, tới hôm đó em sẽ qua đón anh.

Nghe được thế Tôn Văn Văn lúc này rất vui mừng.

- Không cần đón, em nói cho anh biết địa chỉ, đến lúc đó anh sẽ tự đi tới.

Ghi nhớ địa chỉ Tôn Văn Văn nói xong, Chu Hiểu Xuyên lại cùng cô bé nói chuyện phiếm, hỏi thăm tình hình thân thể cô bé rồi mới tắt máy. Chu Hiểu Xuyên vừa cất điện thoại vào túi, Cố Văn Bách liền đi tới, về mặt hâm mộ nói:

- Anh Hiểu Xuyên, anh thật lợi hại, tự đứng lại có cả em nào đó chủ động mời cơm cơ đấy. Em ở bên nghe thấy giọng nói của em ý thật ngọt ngào, không kém chị Chí Linh kia là mấy. Ài da, truyền thụ cho em ít kinh nghiệm đi, để cho em mau chóng thoát khỏi kiếp FA. Tiếp tục như thế, toàn phải nhờ hai tay...

Chu Hiểu Xuyên trừng mắt liếc hần một cái:

- Chú ý lời nói một chút đi, ở đây có con gái đó. Bảo sao mà cứ mãi FA.

Lúc này Cố Văn Bách mới kịp phản ứng, nhìn sang Hoàng Hiểu Uyển ngồi bên cạnh, nhất thời có chút xấu hổ. Còn Hoàng Hiểu Uyển lại nhiu mày hỏi:

- FA thì có quan hệ gì đến hai tay?

Chu Hiểu Xuyên đáp:

- Cái này... giống như “Trạch nam phí giấy, trạch nữ phí điện” vậy.

- Phi! Lừa manh!

Hướng Cố Văn Bách nói vậy xong, cô liền bụng thức ăn rồi đi. Về mặt Cố Văn Bách đầy hời hợt nói:

- Xong rồi, xong rồi, đắc tội bà chủ, sau này làm sao mình sống được đây. Anh Hiểu Xuyên, anh nhất định phải truyền thụ cho em mấy chiêu tuyệt kỹ để an ủi tâm hồn bị thương tổn của em nha.

Chu Hiểu Xuyên cười nói:

- Không phải chỉ đắc tội bà chủ thôi ư? Có ông chủ cho thì sợ gì chứ?

Hoàng Hiểu Uyển tuy rằng bụng thức ăn ngồi chỗ khác nhưng vẫn nghe được những lời này, e thẹn sảng giọng:

- Chu ca, anh lại chiếm tiện nghi của em rồi!

Cười mấy tiếng, Chu Hiểu Xuyên mới nhìn Cố Văn Bách nói:

- Tuyệt kỹ tôi thật sự không có. Vừa nãy Tôn Văn Văn sở dĩ mời tôi đi ăn cơm là vì nó muốn cảm ơn tôi cứu mạng nó.

Sau đó hần kể lại chuyện ngày đó cứu Tôn Văn Văn.

- Không ngờ anh không chỉ anh chữa bệnh cho vật nuôi lợi hại mà cả cho người cũng tương tự như vậy!

Hoàng Hiểu Uyển khâm phục nói. Cố Văn Bách cũng cảm thán nói:

- Thần tượng! Anh Hiểu Xuyên, từ hôn nay trở đi anh liền là thần tượng của em!

Chu Hiểu lắc đầu cười:

- Được rồi các người cũng không cần nói nhiều nữa, mau ăn cơm, nếu không có người đến, chúng ta lại phải ăn cơm nguội.

Sau đó mấy ngày, quả thật rất yên bình. Lâm Thanh Huyền bởi vì vụ án Diêu Thừa cho nên thỉnh thoảng cùng Chu Hiểu Xuyên trao đổi thông tin. Không hiểu sao, Chu Hiểu Xuyên có cảm giác Lâm Thanh Huyền có ý tránh né mình. Nhưng lý do tại sao thì hần không hiểu. (Biên: Ngổ có trình độ)

Sáng sớm đầu tuần này Chu Hiểu Xuyên, Tiểu Hắc, Sa Tử và Lão Quy chuẩn bị khẩu phần ăn rồi tính mở ra mở cửa phòng khám Ái Sủng Chi Gia . Vừa lúc đó,nhà bên cũng mở, Trương Ngã Gia từ trong đi ra, nhìn hấn nói:

- Anh hôm nay đừng đi tới Ái Sủng Chi Gia nữa, theo tôi đi tới thành phố Thập Đức đi.

Chu Hiểu Xuyên sững sốt hỏi:

- Qua thành phố Thập Đức làm gì?

- Còn có thể làm gì? Tất nhiên là đi thông báo tuyển dụng rồi!

Trương Ngã Gia trừng mắt liếc hấn một cái có chút bất mãn hừ hừ nói:

- Anh là ông chủ mà chả quan tâm gì cả. Chi nhánh ở thành phố Thập Đức đã trang hoàng xong, có thể mở cửa được rồi. Đến lúc đó, bất kể là phòng khám Ái Sủng Chi Gia ở huyện Phương Đình hay chi nhánh Ái Sủng Chi Gia ở thành phố Thập Đức đều cần nhân công, đâu thể chỉ để ba người chạy quanh hai nơi đó được? Hơn nữa cái việc thu nhận chó mèo hoang kia, tôi đã nói với chính quyền thành phố Thập Đức rồi, họ rất ủng hộ chuyện này. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì trung tâm nuôi dưỡng chó mèo sẽ chính thức hoạt động. Khi đó sẽ càng cần nhiều nhân công, không thể trông chờ vào mỗi chúng ta được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thú Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.